

Giới thiệu Cổ Chân Nhân

Người là vạn vật chi linh, Cổ là thiên địa chân tình

Tam quan bất chính, ma đầu tái sinh.

Chuyện về một người xuyên qua không ngừng sống lại.

Một thế giới kì lạ của người nuôi Cổ, dùng Cổ, luyện Cổ.

Xuân Thu Thiên, Nguyệt Quang Cổ, Tửu Trùng, Nhất Khí Kim Quang Trùng, Thanh Tì Cổ, Hi Vọng Cổ.....

Một tuyệt thế ma đầu thỏa chí tung hoành!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Dù bỏ mình ma tâm vẫn không hối hận

Dịch giả: lamlamyu17

"Phuong Nguyên, ngoan ngoãn giao ra Xuân Thu Thiên, ta cho ngươi chết một cách thoải mái!"

"Phuong lão ma, ngươi đừng hòng phản kháng, hôm nay chúng ta các phái chính đạo liên hợp lại, nhất định phải phá ma quật của ngươi. Nơi này sớm đã bày thiên la địa võng, lần này ngươi nhất định đầu thân khác chỗ!"

"Phuong Nguyên ngươi là đồ ma đầu chết tiệt, ngươi vì luyện thành Xuân Thu Thiên, giết ngàn vạn mạng người. Ngươi đã phạm phải tội nghiệt đầy trời, tội không thể tha, tội lỗi chất chồng!"

"Ma đầu, ba trăm năm trước ngươi làm nhục ta, cướp đi tám thân trong sạch của ta, giết sạch cả nhà ta, giết cửu tộc của ta. Từ thời khắc đó, ta hận không thể ăn thịt ngươi, uống máu ngươi! Hôm nay, ta muốn ngươi sống không bằng chết!!"

...

Phuong Nguyên mặc một bộ trường bào xanh biếc rách nát, tóc tai bù xù, cả người đầm máu, nhìn bốn phía xung quanh.

Gió núi thổi huyết bào phát phơ, giống như chiến kì tung bay phấp phật.

Máu đỏ tươi, từ mấy trăm miệng vết thương trên người tuôn ra ngoài. Chỉ đứng trong chốc lát, dưới chân Phuong Nguyên đã tích tụ một vũng máu loãng lớn.

Quần địch bao vây, đã sớm không có đường sống.

Đại cục đã định, hôm nay hẳn phải chết không nghi ngờ.

Phuong Nguyên thấy rõ thế cục, nhưng mà mặc dù tử vong đến, hắn vẫn mặt không đổi sắc như trước, vẻ mặt bình thản.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, như một cái giếng cổ, trước sau như một, sâu không thấy đáy.

Quần hùng chính đạo vây công hắn, không phải đường đường trường môn một phái tôn quý, thì cũng là thiếu niên anh hào danh chấn tứ phương. Lúc này vây chặt quanh Phuong Nguyên, có gào thét, có cười lạnh, có hai mắt nheo lại hiện ra tia sáng cảnh giác, có đang che vết thương sợ hãi mà nhìn.

Bọn họ không hề động thủ, cũng vì e ngại Phuong Nguyên sắp chết phản công.

Cứ căng thẳng như vậy mà giằng co ba canh giờ, mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng còn lại của mặt trời nhen nhóm bên sườn núi mà ánh chiều chiếu vào, trong một lúc sáng lên như lửa đốt.

Phuong Nguyên vẫn yên lặng như tượng, từ từ xoay người lại.

Quần hùng ngay lập tức xông vào một trận, đồng loạt lui về sau một khoảng lớn.

Giờ phút này, núi đá xám trắng dưới chân Phuong Nguyên, sớm đã bị máu tươi nhuộm thành đỏ sẫm. Gương mặt có vẻ trắng xám vì mất máu quá nhiều

mà, được ánh nắng chiều chiếu rọi, bỗng nhiên có thêm một phần hào quang rực sáng.

Nhìn ngắm này đây khung cảnh mặt trời khuất núi xanh, Phương Nguyên cười khẽ một tiếng: "Thanh sơn lạc nhật, thu nguyệt xuân phong. Quả nhiên sáng sớm tóc đen chiều thành tuyết trắng, thị phi thành bại quay đầu lại như không." Thời điểm nói lời này, trước mắt bỗng nhiên hiện ra khung cảnh kiếp trước trên địa cầu.

Hắn vốn là học sinh Hoa Hạ* trên địa cầu, cơ duyên xảo hợp xuyên qua đến thế giới này. Trăn trở nghiêng ngả ba trăm năm, tung hoành thế gian hai trăm năm, hơn năm trăm năm dài đằng dặc, nhưng cũng là trôi qua trong huy hoàng.

(*Tên cũ của Trung Quốc)

Rất nhiều kí ức chôn sâu dưới đáy lòng, ở thời khắc này như còn mới, sinh động như thật mà hiện về trước mắt.

"Cuối cùng vẫn thất bại à." Phương Nguyên trong lòng than thở, có hơi buồn ngủ, lại không hối hận.

Loại kết quả này, hắn cũng sớm đoán được. Lúc trước lựa chọn, đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Cái gọi là ma đạo, chính là không tu thiện quả, giết người phóng hỏa. Thiên địa không dung, người trên thế gian đều là địch, thỏa sức tung hoành.

"Nếu như Xuân Thu Thiên vừa mới luyện thành có hiệu quả, kiếp sau vẫn muốn làm tà ma." Nghĩ như vậy, Phương Nguyên không kìm lòng được cất tiếng cười to.

"Lão ma, ngươi cười cái gì?"

"Mọi người cẩn thận, ma đầu chết đến nơi còn muốn phản công!"

"Mau giao ra Xuân Thu Thiên!!"

Quần hùng dồn ép đến, đúng lúc này, oanh một tiếng, Phương Nguyên ngang nhiên tự bạo.

...

Mưa xuân rả rích, lặng yên tưới mát Thanh Mao sơn.

Đêm đã khuya, gió lạnh nhẹ nhàng thổi mưa phùn lất phất.

Thanh Mao Sơn cũng không tối om, từ sườn núi đến chân núi, hiện ra rất đốm sáng óng ánh, như là khoác một cái dải băng ánh sáng rực rỡ.

Nơi phát ra những ánh sáng này là từng căn từng căn nhà sàn, mặc dù không thể gọi là vạn nhà lên đèn, nhưng cũng đến quy mô hàng ngàn.

Chính là Cổ Nguyệt Sơn Trại nằm trên Thanh Mao Sơn, làm cho dãy núi mệnh mệnh u tĩnh tăng thêm một phần hơi thở dân cư nồn đậm.

Chính giữ nhất của Cổ Nguyệt Sơn Trại, là một tòa lầu các rực rỡ. Lúc này đang tổ chức hiến tế đại điển, vì vậy đèn đuốc càng là sáng choang, bên trong sáng ngời rực rỡ.

"Liệt tổ liệt tông phù hộ, hy vọng trong Khai Khiếu Đại Điển lần này có thể xuất hiện nhiều thiếu niên tư chất ưu tú hơn, trở thành hy vọng và tăng thêm máu huyết mới cho gia tộc!" Cổ Nguyệt tộc trưởng bộ dáng trung niên, hai bên tóc mai bạc trắng, trang phục hiển tế toàn thân thuần một màu trắng trang trọng, quỳ gối trên sàn nhà màu nâu nhạt, hai tay chấp thành chữ thập trên người, hai mắt nhắm chặt thành tâm cầu nguyện.

Đối mặt với ông ta là cái đài cao dài sơn màu đen, đài có ba tầng, thờ phụng bài vị tổ tiên. Hai bên bài vị sắp đặt lư hương đồng đỏ, hương khói lượn lờ.

Phía sau ông ta, có hơn mười người cũng quỳ như vậy. Bọn họ mặc đồ lễ màu trắng rộng thùng thình, đều là gia lão trong gia tộc, nắm giữ các phương diện quyền hành.

Sau khi cầu nguyện một phen, Cổ Nguyệt tộc trưởng dẫn đầu xoay người lại, hai tay trải ra ngang nhau, lòng bàn tay áp xuống sàn nhà, dập đầu. Cái trán chạm vào trên sàn nhà màu nâu, khẽ phát ra thanh âm phịch phịch.

Các gia lão phía sau từng người đều có vẻ mặt trang nghiêm, cũng im lặng làm theo.

Trong một lúc, trong Từ Đường dòng họ phát ra tiếng vang khẽ của cái trán va chạm vào sàn nhà.

Xong đại điển, mọi người từ từ đứng dậy từ trên sàn nhà, lẳng lặng mà đi ra khỏi Từ Đường trang nghiêm.

Trong hành lang, chúng gia lão lẳng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, không khí có phần buồn lòng.

Tiếng bàn luận dần dần vang lên.

"Thời gian thật sự là quá nhanh, nháy mắt một năm đã trôi qua."

"Khai Khiếu Đại Điền lần trước giống như mới ngày hôm qua, rõ ràng như ở trước mắt vậy."

"Ngày mai chính là Khai Khiếu Đại Điền mỗi năm một lần, không biết năm nay sẽ xuất hiện dạng máu mới gì của gia tộc đây?"

"Ai, hy vọng có thiếu niên tư chất Giáp đẳng xuất hiện. Bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta đã ba năm không có thiên tài như vậy xuất hiện."

"Đúng vậy, Bạch gia trai, Hùng gia trai mấy năm nay đều có nhiều thiên tài xuất hiện. Nhất là Bạch gia Bạch Ngưng Băng, thiên tư thật sự khủng bố."

Không ngoại trừ ai, nói đến cái tên Bạch Ngưng Băng này, trên mặt chúng gia lão không khỏi hiện ra vẻ mặt lo âu.

Người này thiên tư cực kỳ xuất sắc, gần gũi hai năm thời gian, đã tu hành đến Cổ sư tam chuyển. Trong thế hệ thanh niên, có thể nói là đầu lĩnh đứng đầu duy nhất. Thậm chí ngay cả các thế hệ trước cũng cảm giác được áp lực từ vị nhân tài mới xuất hiện này.

Qua thời gian, hẳn tất nhiên là trụ cột của Bạch gia trại. Ít nhất cũng là cường giả một mình đảm đương một phương. Không ai hoài nghi điểm này.

"Nhưng mà thiếu niên tham gia Khai Khiếu Đại Điền trong năm nay cũng không phải không có hy vọng."

"Không sai, chi mạch họ Phương xuất hiện một thiếu niên thiên tài. Ba tháng có thể nói, bốn tháng có thể đi. Lúc năm tuổi có thể làm thơ, trí tuệ phi thường, tài hoa hơn người. Đáng tiếc là cha mẹ chết sớm, hiện tại được cậu mợ nuôi nấng."

"Ừ, đây là có trí tuệ sớm, hơn nữa hướng chí lớn. Mấy năm nay hẳn sáng tác "Tương kính từ", "Vĩnh mai", còn có "Giang thành từ", ta đã nghe qua, thật sự là thiên tài!"

Cổ Nguyệt tộc trưởng là người cuối cùng đi ra khỏi Từ Đường tổ tông, chậm rãi đóng cửa lại, liền nghe được tiếng các gia lão bàn luận trong hành lang.

Trong một lúc chỉ biết, các gia lão lúc này bàn luận về một vị thiếu niên gọi là Cổ Nguyệt Phương Nguyên.

Làm người đứng đầu một tộc, đối với việc xuất hiện đệ tử ưu tú tự nhiên sẽ chú ý. Mà Cổ Nguyệt Phương Nguyên đúng là một vị chói mắt xuất sắc nhất trong lớp tiểu bối.

Mà kinh nghiệm cho thấy, thườn là người thiên phú dị bẩm từ nhỏ gặp là không quên được, hoặc là sức lực lớn như người trưởng thành v.v.. cũng đều có tư chất tu hành ưu tú.

"Nếu người này kiểm tra ra tư chất Giáp đẳng, đào tạo thật tốt, cũng không hẳn không thể chống lại Bạch Ngưng Băng. Cho dù là tư chất Ất đẳng, ngày sau chắc chắn cũng có thể một mình đảm đương một phương, trở thành một lá cờ đầu của bộ tộc Cổ Nguyệt. Nhưng mà hẳn sớm thông minh như vậy, tư chất Ất đẳng chắc là không lớn, vô cùng có khả năng chính là Giáp đẳng." Ý niệm này vừa sinh ra, khóe miệng tộc trưởng Cổ Nguyệt không khỏi mà hơi nhếch lên, hiện ra một nụ cười mỉm.

Ngay lúc đó, ho khan một tiếng, nói với các gia lão: "Các vị, thời gian không còn sớm, vì đại điền ngày mai sương sê, đêm nay xin hãy nghỉ ngơi thật tốt, điều dưỡng tinh thần."

Các gia lão nghe xong lời này, đều nao nao. Trong ánh mắt nhìn nhau cũng ẩn giấu một tia cảnh giác.

Tộc trưởng nói lời này rất kín đáo, nhưng tất cả mọi người hiểu rõ ý.

Hàng năm vì tranh đoạt những hậu bối thiên tài này, giữa các gia lão cũng là tranh đoạt lẫn nhau đến mặt đỏ tai hồng, sứt đầu mẻ trán.

Nên phải nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, đợi ngày mai, cho một phen tranh đoạt kia.

Nhất là Cổ Nguyệt Phương Nguyên kia, có khả năng là tư chất Giáp đẳng vô cùng lớn. Hơn nữa, cha mẹ của hắn đã qua đời, là một trong hai cô nhi còn sót lại của chi mạch họ Phương. Nếu có thể thu vào trong một mạch, đào tạo thật tốt, đảm bảo chi mạch của mình một trăm năm hưng thịnh không suy!

"Chẳng qua, cảnh báo trước một câu. Tranh đoạt phải đường đường chính chính tranh đoạt, không thể sử dụng âm mưu thủ đoạn, tổn hại đoàn kết gia tộc. Các vị gia lão xin hãy nhớ kỹ trong lòng!" Giọng nói tộc trưởng nghiêm túc nhấn nhủ.

"Không dám. Không dám."

"Nhất định nhớ kỹ trong lòng."

"Phải cáo từ rồi, tộc trưởng đại nhân xin dừng bước."

Các gia lão lòng đầy tâm tư, từng người một tản đi.

Không lâu sau, trên hành lang đã vắng vẻ. Mưa xuân gió tạt xuyên qua cửa sổ thổi sang đây, tộc trưởng nhẹ bước đi, đi đến trước cửa sổ.

Ngay lập tức, đầy miệng là không khí tươi mát ẩm ướt của núi rừng, thấm vào ruột gan.

Đây là tầng ba của lầu các, tộc trưởng phóng ánh mắt nhìn lại, hơn phân nửa Cổ Nguyệt sơn trại cũng nhìn thấy tất cả.

Đêm khuya vào giờ này, trong trại đại đa số mọi người lại còn ánh đèn, rất khác ngày thường.

Ngày mai chính là ngày Khai Khiếu Đại Diễn, liên quan đến lợi ích bản thân mỗi người. Một loại không khí hưng phấn, căng thẳng bao phủ trái tim của tộc nhân, tất nhiên là rất nhiều người ngủ không yên.

"Đây là hy vọng tương lai của gia tộc." Trong mắt phản chiếu từng điểm từng điểm ánh đèn, tộc trưởng thờ dài một tiếng.

Mà lúc này, có một đôi con người trong trẻo cũng như vậy, lẳng lặng mà nhìn những ánh đèn lập lòe giữa đêm khuya này, cõi lòng ôm đầy tình cảm phức tạp.

"Cổ Nguyệt Sơn Trại, đây là năm trăm năm trước?! Xuân Thu Thiên quả thực có tác dụng..." Phương Nguyên ánh mắt sâu thẳm, đứng bên cạnh cửa sổ, mặc cho gió mưa đập vào trên người.

Tác dụng của Xuân Thu Thiên, chính là nghịch chuyển thời gian. Bài danh trong Thập đại kì cổ, có thể xếp tên thứ bảy, tự nhiên không thể coi thường.

Nói ngắn gọn, chính là sống lại.

"Loại dụng Xuân Thu Thiên sống lại, về năm trăm năm trước!" Phương Nguyên vươn tay, ánh mắt bình tĩnh nhìn bàn tay trẻ tuổi non nớt có phần tái nhợt của mình, sau đó từ từ nắm chặt, cổ sức cảm nhận được phần chân thật này.

Bên tai là tiếng mưa phùn đập vào trên cửa sổ, hán từ từ nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới mở mắt ra, thờ dài một hơi: "Từng trải năm trăm năm, giống như là giấc mộng."

Nhưng hán lại biết rõ, đây cũng không phải là mộng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Ngược thời gian năm trăm năm giấc ngộ

Dịch giả: lamlamyul7

Trong truyền thuyết, thế giới này tồn tại một con sông thời gian, lưu chuyển chống đỡ thế giới này. Mà sử dụng sức mạnh của Xuân Thu Thiên, có thể ngược dòng lên trên, trở lại lúc trước.

Đối với lời đồn này, thế nhân nhiều cách nói xôn xao. Rất nhiều người cũng không tin, có vài người thì nửa tin nửa ngờ.

Dường như không ai thật sự tin tưởng.

Bởi vì mỗi một lần sử dụng Xuân Thu Thiên, đều phải trả giá sinh mạng, hiến tế toàn bộ thân thể cùng tất cả tu vi, làm sức mạnh điều động.

Cái giá này thật sự quá đắt, càng khiến cho không ai chấp nhận được chính là - trả giá sinh mạng cũng không biết kết quả như thế nào.

Cho dù có người đạt được Xuân Thu Thiên, cũng không dám rảnh rỗi sử dụng lung tung.

Ngộ nhớ tin đồn là giả, chỉ là âm mưu thì sao?

Nếu không phải Phương Nguyên cùng đường, cũng sẽ không sử dụng nó như vậy.

Chẳng qua hiện tại, Phương Nguyên đã triệt triệt để để tin tưởng.

Bởi vì sự thật như sắt thép xảy ra trước mắt, không thể nào phản bác. Hán thật sự sống lại!

"Nhưng mà đáng tiếc con Cổ tốt này, lúc trước thật phải mất sức chín trâu hai hổ, giết hại hơn mười vạn người, làm cho người người oán trách, trăm cay nghìn đắng mới luyện chế được..." Phương Nguyên trong lòng thầm than thở, tuy rằng sống lại, nhưng mà cũng không mang theo Xuân Thu Thiên.

Con người là linh hồn vạn vật, Cổ là tinh hoa thiên địa.

Cổ vô cùng quý lạ, nhiều đếm không xuể. Có Cổ dùng một lần hoặc là hai ba lần, sẽ hoàn toàn tiêu tán. Mà có Cổ, chỉ cần không sử dụng quá độ, là có thể sử dụng lặp đi lặp lại được.

Có lẽ Xuân Thu Thiển chính là cái loại Cổ trùng tiêu hao chỉ có thể sử dụng một lần này.

"Chẳng qua cho dù là không có, cũng có thể lại luyện chế một con. Kiếp trước ta có thể luyện chế, chẳng lẽ kiếp này thì không thể sao?" Sau khi than tiếc, trong lòng Phương Nguyên lại không khỏi dâng lên một hồi chí khí hào hùng.

Bản thân có thể sống lại, tồn thất Xuân Thu Thiển hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Hơn nữa hắn còn mang trân bảo, cũng không phải hai bàn tay trắng.

Cái trân bảo này, chính là hai trăm năm trí nhớ cùng kinh nghiệm của hắn.

Trong trí nhớ của hắn tồn tại rất nhiều kho tàng, hiện giờ vẫn chưa có người nào mở ra. Còn có một đám sự kiện lớn, khiến hắn có thể dễ dàng nắm giữ dòng chảy lịch sử. Còn có vô số con người, có một số là tiền bối ân tu, có một số là thiên tuấn kì tài, có vài người thậm chí còn chưa sinh ra. Còn có từng trải việc khổ tu nặng nhọc, kinh nghiệm chiến đấu phong phú trong năm trăm năm qua.

Có những cái này, không thể nghi ngờ là nắm giữ đại cục cùng tiên cơ. Chỉ cần làm thật tốt, tung hoành nhân gian, tái hiện hào quang cự ma kiêu hùng, hoàn toàn không thành vấn đề, thậm chí có thể tiến thêm một bước, trùng kích vào cảnh giới cao hơn!

"Như vậy nên làm như thế nào đây..." Phương Nguyên vô cùng trí, nhanh chóng chỉnh lại tâm trạng, nhìn mưa đêm ngoài cửa sổ bắt đầu suy nghĩ.

Nghĩ vậy, đã cảm thấy ngồn ngộn trăm mối.

Suy tư một lát, đầu mày hắn càng nhăn càng sâu.

Thời gian năm trăm năm, thật sự có hơi dài. Chưa nói đến chuyện trí nhớ đã mơ hồ, không nhớ nổi. Cho dù mật địa kho tàng, cơ duyên tiên sư nhớ rõ rất nhiều, nhưng phần lớn không phải cách xa vạn dặm, thì cũng là cần ở riêng một thời gian mới có thể mở ra.

"Máu chốt hàng đầu vẫn là tu vi. Minh hiện giờ nguyên hải chưa mở, còn chưa bước lên con đường tu hành Cổ sư, vốn là một phạm nhân! Phải mau chóng tu hành, tăng trưởng tu vi, cần đầu lịch sử, dốc sức chiếm trước tiên cơ, giành giật chỗ tốt."

Hơn nữa rất nhiều kho tàng bí mật, tu vi không đủ, cho dù chiếm được cũng không tiêu hóa được. Ngược lại là khoai lang phỏng tay, hoài bích có tội.

Nạn đề thứ nhất hiện ra trước mặt Phương Nguyên, chính là tu vi.

Nhất định phải nhanh chóng nâng cao tu vi, nếu như chậm chạp giống như đời trước thì như người ta nói, món Hoàng Hoa cũng đã lạnh*.

*(*Đại ý là quá muộn. Hoàng Hoa là một món ăn đưa ra cuối bữa ăn, món này cũng đã lạnh tức là đã quá muộn.)*

"Muốn nhanh chóng nâng cao tu vi, nhất định phải mượn tài nguyên của gia tộc. Lấy tính huống của ta hiện tại, vốn không có khả năng đi lại trong núi rừng nguy cơ trùng trùng, một con lợn rừng bình thường cũng có thể lấy tính mạng của ta. Nếu có thể đạt đến tu vi Cổ sư tam chuyển, thì còn có năng lực tự bảo vệ cơ bản, tại đây trên thế giới này treo non lợi suối."

Lấy ánh mắt của một cự phách ma đạo trui rèn qua năm trăm năm mà xem, Thanh Mao Sơn thật sự rất nhỏ, Cổ Nguyệt sơn trại càng như cái nhà giam.

Nhưng mà nhà giam giam cầm tự do, phòng giam kiên cố cũng thường đại biểu cho sự an toàn nào đó.

"Hừ, trong vòng thời gian ngắn, tạm thời ở trong nhà giam này chơi quyền cước vậy. Chỉ cần tấn thăng Cổ sư tam chuyển, thì rời khỏi vùng núi rừng hoang vu này. Nhưng mà cũng may, ngày mai chính là Khai Khiếu Đại Diễn, ngay sau đó là có thể chính thức bắt đầu tu hành Cổ sư."

Vừa nghĩ đến Khai Khiếu Đại Diễn, kí ức đã phủ đầy bụi từ lâu trong đáy lòng Phương Nguyên bắt đầu hiện lên.

"Tư chất sao..." Nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn không khỏi cười khẩy ba tiếng.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, một thiếu niên đi vào.

"Ca ca, người sao lại đứng bên cửa sổ đang mưa?"

Thiếu niên này dáng người gầy gò, so với Phương Nguyên thấp hơn một chút, khuôn mặt cực kỳ giống Phương Nguyên.

Phương Nguyên quay đầu nhìn thiếu niên này, trên mặt hiện ra vẻ phức tạp.

"Là người sao, đệ đệ song sinh của ta." Hắn hơi hơi như rồng mây, vẻ mặt khôi phục lạnh lùng như trước.

Phương Chính cúi đầu, nhìn mũi chân của mình, đây là động tác chiêu bài của hắn: "Nhìn thấy cửa sổ của ca ca chưa đóng, muốn lặng lẽ đi vào đóng lại. Ngày mai sẽ là Khai Khiếu Đại Diễn, ca ca người khuya như vậy còn chưa nghỉ ngơi, cậu mợ biết rồi e rằng sẽ lo lắng."

Hắn cũng không thấy lạ với sự lạnh lùng của Phương Nguyên, cũng do từ nhỏ đến lớn, ca ca của hắn luôn luôn như vậy.

Có đôi khi hẳn lại nghĩ, có lẽ thiên tài chính là không giống thường nhân như vậy đi. Tuy rằng có tướng mạo cực kì giống ca ca, nhưng mình lại tầm thường giống như một con kiến hôi.

Cùng từ trong bụng mẹ sinh ra, vì sao trời cao lại bất công như thế. Trao cho ca ca tài hoa như kim cương, mà mình lại bình thường như hòn đá.

Mỗi người bên cạnh, nhắc đến mình, cũng sẽ nói "Đây là đệ đệ của Phương Nguyên."

Cậu mợ cũng thường dạy mình, học hỏi ca ca người.

Thậm chí bản thân có đôi khi soi gương, nhìn khuôn mặt này của mình, cũng cảm thấy hơi đáng ghét!

Những ý niệm này đã có từ rất nhiều năm, tích lũy tháng ngày đặt ở sâu trong nội tâm. Như là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng, mấy năm nay đầu của Phương Chính cúi xuống càng ngày càng thấp, cũng càng thêm trầm mặc ít nói.

"Lo lắng..." Nghĩ đến cậu mợ, trong lòng Phương Nguyên âm thầm cười nhạo.

Hắn nhớ rất rõ, cha mẹ hắn bởi vì một lần nhiệm vụ gia tộc, mà cùng lúc ngã xuống. Lúc ba tuổi, cùng với đệ đệ trở thành cô nhi.

Cậu mợ dựa vào danh nghĩa nuôi dưỡng, công khai mà chiếm đoạt di sản cha mẹ, hơn nữa đối đãi khắc nghiệt với mình cùng đệ đệ.

Vốn là người xuyên qua, còn tính giấu tài. Nhưng cuộc sống gian khổ, khiến Phương Nguyên không thể không lựa chọn thể hiện ra "tài hoa" khác hẳn thường nhân.

Cái gọi là thiên tài, thật chẳng qua lý trí linh hồn trưởng thành, cùng với Đường thi Tống tử lưu danh muôn đời trên địa cầu thôi.

Chính là ra tay một chút như vậy, cũng bị kinh hãi gọi là thiên nhân, được khắp nơi quan tâm. Dưới áp lực từ bên ngoài, cũng khiến Phương Nguyên nhỏ tuổi không thể không lựa chọn về mặt lạnh lùng, nguy trang bảo vệ bản thân, giảm bớt khả năng lộ tẩy.

Lâu ngày, lạnh lùng ngược lại trở thành biểu cảm thói quen của mình.

Cứ như vậy, cậu mợ không bao giờ khắc nghiệt với mình cùng đệ đệ nữa, theo tuổi càng lớn, tiền đồ càng được xem trọng, đãi ngộ cũng gia tăng theo.

Có điều đây cũng không phải là yêu thương, mà là một loại đầu tư.

Nực cười đứa em trai này, lại không thấy rõ chân tướng, không chỉ bị cậu mợ che giấu, còn chôn giấu oán hận với mình. Đừng nhìn hắn thành thật ngoan ngoãn như bây giờ, trong trí nhớ sau khi được kiểm nghiệm ra tư chất Giáp đẳng về sau, được gia tộc mạnh mẽ đào tạo, thù hận ghen tị che giấu bên trong phóng ra, cũng không ít lần làm khó dễ, chèn ép với chính ca ca của hắn.

Về phần tư chất của mình thì...

Ha ha, cao nhất chỉ là một Bính đẳng mà thôi.

Vận mệnh luôn thích đùa giỡn.

Một thai song bào, tư chất ca ca chỉ là Bính đẳng, lại độc hưởng cái danh thiên tài mười mấy năm. Đệ đệ không có tiếng tăm gì, ngược lại có thiên tư Giáp đẳng.

Hiểu ra kết quả, khiến cho tộc nhân mở rộng tầm mắt. Cũng khiến cho tình cảnh đãi ngộ của hai huynh đệ, hoàn toàn đảo lộn.

Đệ đệ như ngọa long thăng thiên, ca ca lại như tiểu phụng hoàng rơi xuống đất.

Sau đó, là nhiều lần khó dễ đến từ đệ đệ, cậu mợ lạnh nhạt, tộc nhân khinh thị.

Hận sao?

Phương Nguyên kiếp trước từng hận, hận tư chất bản thân không đủ, hận gia tộc vô tình, hận số phận bất công.

Nhưng hiện tại, lấy từng trải năm trăm năm nhân sinh của hắn, một lần nữa xem lại đoạn đường đã qua này, trong lòng không gợn sóng, không sợ hãi, không chút thù hận.

Phẫn hận cái gì đây?

Đôi góc nhìn suy xét một chút, hắn cũng có thể hiểu được đệ đệ, cậu mợ, cùng với cường địch chính phái năm trăm năm sau vậy công hắn.

Mạnh được yếu thua, người thích nghi thì sinh tồn, vốn là bản chất của thế gian này.

Huống chi người có chí hướng riêng, cũng vì tranh đoạt một đường thiên cơ, chèn ép sát phạt lẫn nhau có gì khó hiểu đâu?

Trải qua năm trăm năm, đã sớm làm cho hần nhìn thấu tất cả điều này, trong lòng chỉ có đại đạo trường sinh.

Nếu có người ngăn cản theo đuổi này của hần, mặc kệ là ai, đơn giản là người chết ta sống mà thôi.

Đã tâm trong lòng quá lớn, bước trên con đường này, thì đã định trước trên đời đều là địch, đã định trước độc lai độc vãng, đã định trước sát kiếp trùng trùng điệp điệp.

Đây là giấc ngộ cô đọng năm trăm năm nhân sinh.

"Bảo thủ không phải dự định của ta, con đường ta ma cũng chưa bao giờ có hai chữ thỏa hiệp." Nghĩ đến đây, Phương Nguyên không khỏi bật cười. Quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn đệ đệ này một cái, nói: "Người lui ra đi."

Phương Chính trong lòng sợ hãi, cảm giác ánh mắt ca ca giống như lưỡi dao lạnh lẽo lại sắc bén, cứ như xuyên thủng đến chỗ sâu nhất trong nội tâm hần.

Dưới ánh mắt này, hần như người trần trụi trong tuyết lạnh, không có bí mật gì đáng nói đến.

"Vậy ngày mai gặp, ca ca" Lập tức không dám nói nhiều, Phương Chính từ từ đóng cửa phòng, thừa dịp trở ra.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Mời ở một bên chơi trứng đi

Dịch giả: lamlamyu17

Cách, cách cách, cách, cách cách.

Phu canh đi tuần, cái mõ gõ thành tiết tấu.

Âm thanh truyền vào trong nhà sàn, Phương Nguyên mở mí mắt khô khốc, thầm nghĩ trong lòng: "Là canh năm buổi sáng."

Đêm qua nằm trên giường suy tư thật lâu, sắp xếp một đồng lớn kế hoạch, tính ra chỉ ngủ hơn một canh giờ.

Thân thể này còn chưa bắt đầu tu hành, tinh lực cũng không tràn đầy, bởi vậy từng trận mệt mỏi vẫn cứ như vậy bao phủ thể xác và tinh thần.

Nhưng mà trải qua hơn năm trăm năm, đã sớm tạo cho Phương Nguyên ý chí thâm trầm kiên định như sắt thép. Chút thèm ngủ ấy, vốn không tính là gì.

Lúc này lập tức đẩy đệm chặn mông trên người ra, gọn gàng sạch sẽ mà đứng lên.

Đẩy cửa sổ ra, mưa xuân đã tạnh.

Hỗn hợp hương vị ẩm ướt tươi mát từ bùn đất, cây cối cùng hoa đại tức thì phả vào mặt. Phương Nguyên bỗng nhiên cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, con buồn ngủ bị mất sạch không còn.

Lúc này mặt trời còn chưa mọc, bầu trời màu lam nặng nề, như là u ám như là sáng lên.

Phóng tầm mắt nhìn lại, căn nhà sàn dùng trúc xanh và cây cối dựng lên, cùng với dãy núi hòa vào nhau, một mảnh đầy sắc xanh biếc lục u tĩnh.

Nhà sàn ít nhất có hai tầng, là kết cấu nhà đặc biệt của người ở miền núi. Do trên núi gấp ghe không bằng phẳng, vì vậy tầng một là cọc gỗ thật lớn, tầng hai mới là chỗ người ở.

Phương Nguyên cùng đệ đệ Phương Chính là ở tại tầng hai.

"Phương Nguyên thiếu gia, ngài đã tỉnh. Tôi bây giờ lên lầu, hầu hạ ngài rửa mặt." Ngay lúc này, dưới lầu truyền đến âm thanh của một thiếu nữ.

Phương Nguyên cúi đầu nhìn, là Trầm Thủy nha hoàn bên người của mình.

Nàng ta dung mạo chỉ có thể tính là trên trung bình, nhưng cách ăn mặc đẹp, mặc một bộ áo xanh lục, áo dài tay quần dài, dưới chân mang giày thêu, trên mái tóc đen còn có một cây trâm trân châu, cả người trên dưới tỏa ra sức sống thanh xuân.

Nàng ta vui mừng liếc mắt nhìn Phương Nguyên, bưng một chậu nước, dặng dặng dặng liền bước lên lầu.

Nước nước ấm được pha vừa đủ, dùng để rửa mặt. Súc miệng thì dùng canh liễu dính muối tuyết, có thể tẩy sạch trắng răng.

Trầm Thúy dịu dàng hầu hạ, trên mặt mang theo nụ cười, mặt mày hàm xuân. Sau đó lại giúp Phương Nguyên mặc quần áo, trong quá trình này thường dùng bộ ngực đầy đặn cọ cánh tay, hoặc là phía sau lưng Phương Nguyên.

Phương Nguyên mặt không chút thay đổi, tâm như nước lặng.

Nha hoàn này không chỉ là cơ sở ngầm của cậu mợ, hơn nữa ham hư vinh, tính tình lạnh bạc. Đồi trước cái này bị che giấu, đến sau Khai Kiều Đại Diễn, địa vị bản thân xuống dốc không phanh, nàng ta ngay lập tức trở mặt với mình, xem thường mình không ít.

Khi Phương Chính đến, đứng lúc nhìn thấy Trầm Thúy đang vuốt lên nếp gấp trên ngực áo của Phương Nguyên, trong mắt không khỏi hiện lên hăm mộ lẫn ghen tị.

Mấy năm nay đi theo ca ca sống cùng nhau, nhận được sự chiều chuộng của Phương Nguyên, hẳn cũng có được nô bộc hầu hạ. Chẳng qua cũng không phải như Trầm Thúy, nha hoàn trẻ tuổi như vậy, mà là mụ già thân hình mập ú.

"Nếu ngày nào đó, Trầm Thúy có thể hầu hạ ta như vậy, sẽ là tư vị thế nào?" Phương Chính trong lòng nghĩ một chút, lại có phần không dám nghĩ.

Cậu mợ thiên vị Phương Nguyên, đây chính là chuyện mọi người trong phủ đều biết.

Vốn hẳn cũng không có nô bộc hầu hạ, vẫn là Phương Nguyên chủ động yêu cầu cho Phương Chính.

Tuy nói có thân phận chủ tớ khác nhau, nhưng trong ngày thường Phương Chính cũng không dám coi khinh Trầm Thúy này. Nguyên nhân cũng vì mẫu thân của Trầm Thúy, chính là Trầm ma ma bên người mợ, cũng là quản gia toàn phủ, được mợ tín nhiệm rất lớn, có quyền hành không nhỏ.

"Được rồi, không cần làm nữa." Phương Nguyên không kiên nhẫn hất bàn tay mềm mại nhỏ bé của Trầm Thúy, quần áo đã sớm phẳng, Trầm Thúy phần nhiều chính là muốn dụ dỗ.

Đối với nàng ta mà nói, bản thân tiền đồ sáng chói, có khả năng rất lớn là tư chất Giáp đẳng, nếu có thể trở thành tiểu thiếp của Phương Nguyên, là có thể từ làm tôi tớ chuyển thành chủ nhân, có thể nói một bước lên trời.

Kiếp trước Phương Nguyên bị lừa gạt, thậm chí thích tỳ nữ này. Sau khi sống lại cũng đã thấy rõ, tâm lạnh như sương giá.

"Người lui ra đi." Phương Nguyên cũng không thèm nhìn Trầm Thúy, chỉnh sửa cổ tay áo của mình.

Trầm Thúy hơi bĩu môi, cảm thấy có chút khó hiểu cùng uất ức với việc Phương Nguyên hôm nay không hiểu phong tình. Muốn nói một câu làm nũng nào đó, nhưng bị khí chất khó hiểu như có như không của Phương Nguyên răn đe, mở miệng vài lần, cuối cùng nói "Dạ", ngoan ngoãn mà lui ra.

"Người đã chuẩn bị xong?" Phương Nguyên nhìn về phía Phương Chính.

Đệ đệ ngơ ngác mà đứng ở cửa, cúi đầu nhìn mũi chân của mình, khẽ ừ một tiếng.

Hắn thật ra lúc canh bốn đã tỉnh, lo lắng đến ngủ không được, lén lút rời giường sớm đã chuẩn bị xong rồi, hai vành mắt cũng đen.

Phương Nguyên gật gù đầu, ý nghĩ trong lòng đệ đệ, ở đồi trước hẳn cũng không hiểu rõ, nhưng mà kiếp này hẳn sao không rõ được?

Nhưng lúc này vạch trần không có ý nghĩa gì, nhân nhật mà dặn dò: "Vây đi thôi."

Thế là hai huynh đệ đi ra khỏi chõ ở, dọc theo đường đi, gặp không ít bạn cùng lứa, tốp năm tốp ba, hiển nhiên là có đích đến giống nhau.

"Các người nhìn xem, đó là hai huynh đệ Phương gia." Bên tai truyền đến tiếng bàn luận thật rừ rừ.

"Đang đi phía trước chính là Phương Nguyên kia, chính là Phương Nguyên làm thơ kia." Có người nhấn mạnh.

"Thì ra là hắn à, mặt lạnh lùng, bộ dáng không coi ai ra gì, quả thực giống như trong lời đồn." Có người giọng nói chanh chua, mang theo ghen tị cùng thèm muốn.

"Hừ, người nếu có thể giống hắn, người cũng có thể làm như vậy!" Có người hừ lạnh trả lời như vậy, cất giấu một loại bất mãn.

Phương Chính mặt không chút thay đổi mà nghe, lời bàn tán như vậy hẳn đã sớm quen.

Hắn cúi đầu, đi theo phía sau ca ca, yên lặng đi tới.

Lúc này chân trời đã hiện ra nắng sớm, cái bóng của Phương Nguyên phủ trên mặt hắn.

Ánh sáng mặt trời dần dần lên cao, thế nhưng Phương Chính bỗng nhiên cảm thấy, mình là đi thẳng về phía bóng tối.

Bóng tối này phát ra từ ca ca của hắn, e rằng cả đời này, mình cũng không thể tránh khỏi cái bóng to lớn của ca ca bao phủ mình.

Hắn cảm thấy ngực truyền đến từng đợt nặng nề, thậm chí hô hấp cũng không thoải mái, cảm giác chết tiệt này khiến hắn thậm chí liên tưởng đến cái từ "hít thở không thông".

"Hừ, bàn tán như vậy, quả nhiên là do Mộc Tú với Lâm Phong Tất xúi giục." Nghe tiếng bàn luận bên tai, Phương Nguyên trong lòng cười lạnh.

Khó trách sau khi kiểm tra ra tư chất Bính đẳng của mình, xung quanh đều là địch, một đoạn thời gian rất dài đều chịu hà khắc, xem thường, lạnh nhạt.

Tiếng thở dốc của đệ đệ Phương Chính phía sau càng ngày càng nặng nề, hắn cũng nghe hết vào tai.

Kiếp trước không nhận ra, kiếp này lại là nhìn rõ mọi việc.

Đây cũng là sự nhạy cảm của việc từng trải năm trăm năm nhân sinh mang đến.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến cậu mợ, thật sự là có chút thủ đoạn. Cho bên cạnh mình có Trầm Thúy đến theo dõi, cho đệ đệ lại là mụ già. Kỳ thực còn có đãi ngộ khác biệt trên chi tiết sinh hoạt khác.

Đây đều là cố ý làm, chính là muốn khơi mào tức giận trong lòng đệ đệ, chia rẽ tình nghĩa huynh đệ của mình.

Thế nhân đều không sợ hẹp hòi, mà chỉ sợ không công bằng.

Kiếp trước mình từng trải quá ít, đệ đệ lại rất ngốc, quá ngây thơ, bị cậu mợ gây chia rẽ thành công.

Sống lại đến nay, trước mắt đã là Khai Khiếu Đại Điện, cục diện đã thành thói quen khó sửa, thế nhưng lấy thủ đoạn và trí tuệ của cự phách ma đạo như Phương Nguyên, cũng không phải là không cải biến được.

Đệ đệ này hoàn toàn có thể trấn áp thu phục, sau đó một nha đầu nhỏ nhỏ như Trầm Thúy, càng có thể dễ dàng bắt vào tay. Còn có cậu mợ, tộc trưởng gia lão, đập bọn họ có ít nhất mấy trăm loại phương án.

"Thế nhưng, ta cũng không muốn làm như vậy..." Phương Nguyên ở trong lòng nhón nhờ ngâm nga.

Coi như là đệ đệ ruột thịt thì như thế nào, cũng không có tình thân gì đáng kể, chỉ là một người ngoài mà thôi, bỏ qua liền bỏ qua.

Coi như là Trầm Thúy lớn lên xinh đẹp đi nữa, thì như thế nào, không có tình yêu và lòng trung thành, chẳng qua chỉ là một thân thể. Sau khi bắt được. Hiếp? Nàng ta còn không xứng.

Cho dù là cậu mợ, tộc trưởng gia lão thì như thế nào, cũng chỉ là khách qua đường trong cuộc đời, cần gì hao tổn tâm cơ, tiêu hao tinh lực, đến khâu khoản những người qua đường này?

Ha ha.

Chỉ cần không trở ngại ta tiến lên, vậy thì một mình chơi trúng đi, đập cũng không thêm đập.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Cổ Nguyệt Phương Nguyên

Dịch giả: lamlamyu

Ánh sáng mặt trời đã lên, hào quang rực rỡ.

Sương núi không quá dày, bị ánh sáng trời như thanh kiếm sắc bén dễ dàng xuyên thủng.

Hơn một trăm thiếu niên mười lăm tuổi, lúc này tụ tập trước Gia Chủ Các.

Gia Chủ Các ở ngay chính giữa sơn trại, cao tới năm tầng, góc mái cong vút, trọng bình trấn giữ. Trước lầu các là khoảng sân rộng, bên trong lầu các thờ phụng bài vị tổ tiên Cổ Nguyệt. Mỗi đời tộc trưởng cũng sinh sống hằng ngày ở bên trong này, mỗi khi có điển lễ trọng đại, hoặc đột nhiên phát sinh đại sự, cũng ở tại chỗ này triệu tập các gia lão thương thảo nghị luận. Đây là trung khu quyền lực của cả sơn trại.

"Tốt, đều đã đến đúng giờ. Hôm nay là Khai Khiếu Đại Điện, là bước ngoặt trọng đại trong cuộc đời của các người. Không cần nói nhiều, đi theo ta." Phụ trách chuyển này, là học đường gia lão. Ông ta râu tóc bạc trắng, tinh thần quắc thước dẫn các thiếu niên tiến nhập Gia Chủ Các.

Chỉ có điều cũng không có lên lầu, mà là đi qua một lớp cửa trong đại sảnh, đi xuống bên dưới.

Men theo thang đá, liền tiến vào một hang động dưới đất.

Các thiếu niên đều ngạc nhiên kêu lên thành tiếng. Hang đá đẹp đẽ lộng lẫy, thạch nhũ tản ra bảy màu ánh sáng rực rỡ đỏ xanh lục lam tím, hào quang này chiếu rọi trên mặt các thiếu niên, như cầu vồng rực rỡ.

Phuong Nguyên trốn lẫn ở trong đám người ở giữa, lảng lảng nhìn tất cả, trong lòng thầm nghĩ: "Mấy trăm năm trước, bộ tộc Cổ Nguyệt từ Trung Thổ di chuyển đến Nam Cương dựng trại ở Thanh Mao Sơn này. Chính là vì nhìn trúng cái linh tuyến trong hang động này.. Linh tuyến này sản xuất lượng lớn nguyên thạch, có thể nói là căn cơ của Cổ Nguyệt sơn trại."

Đi được mấy trăm bước, càng ngày càng tối, đồng thời mơ hồ nghe được tiếng nước chảy.

Vòng qua chỗ rẽ, một mạch nước ngầm có chiều rộng hơn ba trượng có thừa, hiện ra trước mắt mọi người.

Ở nơi này, ánh sáng của thạch nhũ đã hoàn toàn biến mất.

Thế nhưng trong bóng tối, nước sông lại tản ra ánh sáng u lam nhàn nhạt, nhìn như là ngân hà trong trời đêm.

Nước sông từ chỗ tối sâu trong động chảy xuôi về, trong suốt vô cùng, thậm chí có thể thấy cá, thủy thảo bên trong, cùng với cát đá đáy sông.

Ở bờ sông bên kia, là một mảng biển hoa.

Đây là Nguyệt Lan Hoa bộ tộc Cổ Nguyệt cố ý vun trồng, cánh hoa như trắng non, hiện ra vẻ thanh nhã lam nhạt. Cánh hoa như ngọc, nhụy hoa long lánh, như là viên ngọc dưới ánh sáng chiếu xạ ra ánh sáng ôn hòa.

Thoạt trông qua, ở trong bóng tối, biển hoa bên bờ sông giống như là tấm thảm lớn màu xanh, điểm xuyết vô số viên ngọc.

"Nguyệt Lan Hoa, là nguyên liệu luyện chế rất nhiều cổ trùng. Biển hoa này, có thể nói là môi trường nuôi cấy lớn nhất gia tộc." Phuong Nguyên biết rõ điều này.

"Đẹp quá."

"Thật là đẹp."

Các thiếu niên coi như được mở rộng tầm mắt, mỗi người hai mắt tỏa sáng, vừa hưng phấn vừa khấn trương.

"Được rồi, phía dưới nghe theo ta đọc tên, người được gọi đi qua sông này đến bờ bên kia. Có thể đi bao xa thì đi, đương nhiên càng xa càng tốt. Điều nghe rõ rồi chứ?" Gia lão lúc này lại nói.

"Đã rõ." Nhóm thiếu niên ríu rít đáp. Thật ra trước khi đến đây, cũng đã nghe người nhà hoặc các tiên bối nói qua, hiểu rõ đi càng xa có nghĩa là tư chất càng tốt, thành tựu ngày sau cũng càng lớn.

"Cổ Nguyệt Trần Bác." Gia lão cầm danh sách chỉ ra người thứ nhất.

Sông mặc dù rộng nhưng không sâu, chỉ đến đầu gối thiếu niên. Trần Bác gương mặt nghiêm túc, bước lên biển hoa trên bờ sông.

Ngay lập tức hắn cảm giác được một áp lực vô hình, hình như trước mặt có một mặt tường không thể nhìn thấy, ngăn trở hắn đi tới.

Ngay lúc bước đi vẫn còn khó khăn, trong biển hoa bỗng nhiên hiện lên một chùm điểm sáng, điểm sáng này rất loãng, trắng thuần.

Ánh sáng tụ tập về phía Trần Bác, đi vào trong cơ thể hắn.

Trần Bác trong nháy mắt cảm giác được áp lực bỗng giảm xuống, bức tường vô hình chặn ngang, bỗng nhiên trở nên mềm mại.

Hắn cắn răng cố sức đi về phía trước, gắng sức chen lên. Sau khi đi được ba bước, áp lực phía trước lại tăng lên, giống như bức tường lúc trước, không thể lại tiến lên một chút nào.

Nhìn thấy cảnh này, gia lão thở dài, ngay tại chỗ, vừa ghi lại vừa nói: "Cổ Nguyệt Trần Bác, ba bước, không có tư chất Cổ sư. Kế tiếp, Cổ Nguyệt Tào Tạ."

Trần Bác sắc mặt ngay lập tức tái nhợt, cắn răng, đi qua sông, trở lại chỗ cũ. Không có tư chất, sau này cũng chỉ có thể sống như người phạm, ở trong gia tộc cũng chỉ có thể là địa vị tầng dưới chót nhất.

Thân thể hắn lung lay sắp đổ, đã kích quá lớn giống như là bóp chết hy vọng cả đời.

Rất nhiều người đều nhìn thương hại hắn, càng nhiều người chú ý vị thiếu niên thứ hai leo lên bờ bên kia.

Đáng tiếc thiếu niên này cũng chỉ có thể đi đến bốn bước, cũng không có tư chất.

Không phải tất cả mọi người đều có tư chất tu hành, nói chung, trong mười người thì có năm người có thể tu hành cũng đã không tệ. Ở trong Cổ Nguyệt gia tộc, tỉ lệ này cao hơn một ít, đạt được mức độ sáu người.

Đây là vì tổ tiên Cổ Nguyệt, cũng chính là tộc trưởng đời thứ nhất, là một vị cường giả truyền kì đại danh đỉnh đỉnh, vì nguyên do tu hành dẫn đến trong huyết mạch của ông ta ẩn chứa di truyền sức mạnh. Tộc nhân Cổ Nguyệt bởi vì có huyết mạch của ông ta, vì vậy tư chất phổ biến khá cao.

Tình huống liên tiếp hai người không có tư chất, khiến những gia lão khác đang âm thầm chú ý sắc mặt đều khó xem, ngay cả Cổ Nguyệt tộc trưởng dày dặn lão luyện cũng hơi nhíu mày.

Đúng lúc này, học đường gia lão hô lên tên người thứ ba: "Cổ Nguyệt Mạc Bắc."

"Đây!" Một thiếu niên mặt ngựa mặc quần áo vải bố, khẽ quát một tiếng, vượt qua đám người đi ra.

Thân hình của hắn cao lớn, so với bạn cùng lứa cường tráng hơn nhiều, tỏa ra một cảm giác dũng mãnh.

Hai ba bước qua sông, bước đến bờ bên kia.

Mười bước, hai mươi bước, ba mươi bước, liên tục có ánh sáng nhạt liên tục đi vào trong cơ thể hắn.

Liên tục đến ba mươi sáu bước, rốt cuộc đi không được nữa.

Các thiếu niên cách một bờ sông nhìn đến tròn mắt hốc mồm, học đường gia lão vui mừng đến phải kêu to lên: "Tốt, Cổ Nguyệt Mạc Bắc, tư chất Át đẳng, tới đây, để cho ta nhìn nguyên hải của ngươi một chút."

Cổ Nguyệt Mạc Bắc bèn trở về bên người học đường gia lão, gia lão đưa tay, khoát lên bả vai thiếu niên, nhắm mắt ngưng thần dò xét một phen, liền thu tay về, gạt đầu, ghi lại trên giấy: "Cổ Nguyệt Mạc Bắc, nguyên hải sáu thành sáu, tiến vào nhóm Át bồi dưỡng đặc biệt."

Tư chất này từ trên xuống dưới, phân thành bốn đẳng cấp Giáp Át Bính Đinh.

Một vị thiếu niên tư chất Đinh đẳng, bồi dưỡng ba năm, là có thể tấn chức thành Cổ sư nhất chuyển thâm niên, trở thành nền tảng của gia tộc.

Một vị thiếu niên tư chất Bính đẳng, bồi dưỡng hai năm, phần lớn đều có thể trở thành nhị chuyển Cổ sư, thành tồn tại trung kiên của gia tộc.

Một vị tư chất Át đẳng, sẽ phải chờ. Thường muốn bồi dưỡng trở thành gia lão tương lai, thời gian sáu bảy năm, có thể trở thành Cổ sư tam chuyển.

Một vị tư chất Giáp đẳng, cho dù xuất hiện một vị, cũng là may mắn của cả gia tộc. Phải cẩn thận quan tâm, trút tài nguyên, chừng mười năm có thể thành Cổ sư tứ chuyển, đến lúc đó là có thể cạnh tranh vị trí tộc trưởng!

Nói cách khác, Cổ Nguyệt Mạc Bắc này chỉ cần lớn lên, nhất định sẽ là gia lão của Cổ Nguyệt bộ tộc sau này. Khó trách học đường gia lão mừng đến cười ha ha một tiếng, mà các gia lão đang âm thầm chú ý cũng thờ phào nhẹ nhõm, sau đó đều ném một ánh mắt hâm mộ về phía một vị gia lão trong đó.

Gia lão này cũng có một bộ mặt ngựa, chính là gia gia của Cổ Nguyệt Mạc Bắc - Cổ Nguyệt Mạc Trần. Trên mặt ông ta sớm đã phơi phới ý muốn cười, lại khiêu khích nhìn lão già đối đầu với mình: "Thế nào, cháu của ta cũng không kém chứ, Cổ Nguyệt Xích Luyện."

Gia lão Cổ Nguyệt Xích Luyện tóc đỏ, lúc này hừ lạnh một tiếng, cũng không trả lời, sắc mặt âm trầm rất là khó coi.

Sau nửa canh giờ, đã có phân nửa thiếu niên đặt chân lên biển hoa, không ít tư chất Bính đẳng, tư chất Đinh đẳng hiện ra, đương nhiên không có tư chất chiếm gần như phân nửa.

"Ai, huyết mạch càng ngày càng loãng, hơn nữa những năm gần đây, gia tộc cũng không xuất hiện cường giả tứ chuyển tăng cường huyết mạch. Tộc trưởng đời thứ tư chính là cường giả ngũ chuyển duy nhất, kết quả lại cùng Hoa tửu hành giả đồng quy vu tận, không để lại hậu duệ huyết mạch. Tư chất hậu bối Cổ Nguyệt bộ tộc càng ngày càng yếu." Tộc trưởng thở dài thật sâu.

Đúng lúc này, học đường gia lão hô: "Cổ Nguyệt Xích Thành."

Nghe được tên này, các gia lão đều nhìn về phía Cổ Nguyệt Xích Luyện, đây là cháu trai của Cổ Nguyệt Xích Luyện.

Cổ Nguyệt Xích Thành vóc người thấp bé, mặt đỏ, siết chặt quả đấm, mặt cháy mồ hôi, có vẻ vô cùng căng thẳng.

Hắn bước đến bờ bên kia, quang điểm cũng đi vào trong cơ thể hắn, liên tiếp đi đến ba mươi sáu bước, lúc này mới dừng bước.

"Lại là một Át đẳng!" Học đường gia lão kêu lên.

Các thiếu niên xôn xao, đều ném một ánh mắt hâm mộ về phía Cổ Nguyệt Xích Thành.

"Ha ha ha, ba mươi sáu bước, ba mươi sáu bước!" Cổ Nguyệt Xích Luyện kêu to, trừng mắt thị uy với Cổ Nguyệt Mạc Trần.

Lần này đến phiên Cổ Nguyệt Mạc Trần sắc mặt tái xanh.

"Cổ Nguyệt Xích Thành sao..." Trong đám người, Phương Nguyên như có điều suy nghĩ, vuốt cằm.

Trong trí nhớ, hắn ta vì trong Khai Khiếu Đại Điện gian dối mà bị trong tộc trừng phạt nghiêm khắc.

Trên thực tế, tư chất của hắn chỉ có Bình đẳng, nhưng gia gia của hắn, Cổ Nguyệt Xích Luyện, vì hắn giả mạo, vì vậy có biểu hiện giả của tư chất Át đẳng.

Kì thực muốn lừa đảo, Phương Nguyên trong lòng tính ra có mười loại phương án, có vài phương án so với Cổ Nguyệt Xích Thành càng thêm hoàn hảo. Nếu như biểu hiện ra tư chất Át đẳng, hoặc Giáp đẳng, tất nhiên sẽ được gia tộc dốc sức bồi dưỡng.

Thế nhưng thứ nhất, thời gian Phương Nguyên sống lại quá ngắn, lấy tình trạng của hắn khó có thể chuẩn bị thủ đoạn lừa dối.

Thứ hai, coi như là gian dối thành công, ngày sau tốc độ khi tu hành sẽ không che得住 được, kéo theo lộ bộ mặt thật.

Mà Cổ Nguyệt Xích Thành này lại không giống vậy, gia gia của hắn chính là Cổ Nguyệt Xích Luyện, là một trong hai gia lão có quyền thế lớn nhất trong gia tộc, có thể che được cho hắn.

"Cổ Nguyệt Xích Luyện từ trước đến nay đối địch cùng Cổ Nguyệt Mạc Trần, hai gia lão này là hai phái thế lực lớn nhất trong gia tộc. Để chèn ép đối thủ ông ta cần cháu của mình có tư chất xuất chúng. Cũng chính vì có ông ta ở sau lưng yểm hộ, Cổ Nguyệt Xích Thành mới có thể giấu giếm một lúc. Trong trí nhớ nếu không có một hồi ngoại ý muốn, cũng sẽ không bại lộ."

Phương Nguyên trong mắt lóe tinh mang, suy nghĩ nên lợi dụng điểm ấy như thế nào để mưu lợi đoạt được lợi ích lớn nhất đây?

Vạch trần tại chỗ, mặc dù sẽ lấy được chút phần thưởng từ gia tộc, nhưng sẽ đắc tội Cổ Nguyệt Xích Luyện quyền cao chức trọng, tuyệt đối không thể áp dụng.

Trong thời gian ngắn, cũng không thể dọa nạt tổng tiền. Bởi vì thực lực quá thấp, ngược lại sẽ tự rước lấy họa.

Đang lúc suy nghĩ, chợt nghe học đường gia lão kêu tên mình: "Cổ Nguyệt Phương Nguyên!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Nhân tổ tam cổ, hi vọng khai khiếu

Dịch giả: lamlamyu17

Thoáng chốc, xung quanh yên tĩnh, vô số luồng ánh mắt nhìn về phía bản thân.

"Thực sự là càng ngày càng đặc sắc." Phương Nguyên dưới đáy lòng cười cười, trước mắt bao nhiêu người, hắn đi qua sông, bước lên bờ bên kia.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy một tầng áp lực.

Áp lực này đến từ linh tuyến ở sâu trong biển hoa, linh tuyến sản sinh ra nguyên khí, bởi vì nguyên khí quá nồng nặc dư thừa, sẽ mang đến áp lực.

Thế nhưng rất nhanh, từ bụi hoa bên chân Phương Nguyên, bay lên một đợt điểm sáng.

Điểm sáng trôi nổi, bao phủ toàn thân Phương Nguyên, cuối cùng tất cả đi vào trong cơ thể hắn.

"Đây là Hi Vọng Cổ." Phương Nguyên trong lòng thì thầm. Người phụ trách mặc dù không nói rõ, nhưng hắn biết rất rõ.

Mỗi một điểm sáng này, đều là một con Cổ.

Cổ tên là Hi Vọng.

Có một truyền thuyết rất xa xưa, nói về Hi Vọng Cổ.

Truyền rằng, thời điểm thế giới này vừa mới hình thành, khắp nơi là hoang dã, dã thú hoành hành, loài người đầu tiên xuất hiện, tên gọi là Nhân Tổ. Hắn ăn sống uống sống, sinh sống vô cùng khó khăn.

Nhất là còn có một loại dã thú, tên gọi là Khốn Cảnh, rất yêu thích mùi vị Nhân Tổ, muốn ăn tươi hắn.

Nhân Tổ không có thân thể cứng rắn như núi đá, không có nanh vuốt răng nhọn như dã thú, làm sao có thể cùng đám dã thú Khốn Cảnh này tranh đấu đây? Nguồn thức ăn của hắn rất không ổn định, cả ngày trốn đông trốn tây, vào lúc thức ăn thiên nhiên sút kém, gần như là sẽ sống không nổi nữa.

Lúc này, có ba con Cỗ chủ động tìm tới cửa, nói với Nhân Tổ: "Chỉ cần người dùng tính mạng của người nuôi dưỡng chúng ta, chúng ta sẽ trợ giúp người vượt qua cửa ải khó khăn."

Nhân Tổ cùng đường, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng ba con Cỗ này.

Hắn trước tiên dùng tuổi thanh xuân, nuôi dưỡng con Cỗ lớn nhất trong ba con Cỗ kia, con Cỗ kia mang đến cho hắn sức mạnh.

Dựa vào sức mạnh, cuộc sống Nhân Tổ bắt đầu cải thiện, hắn bắt đầu có nguồn thức ăn ổn định, có thể có sức mạnh tự bảo vệ mình. Hắn rất thích tranh đấu tàn bạo, đánh bại rất nhiều Khốn Cảnh. Nhưng rất nhanh thì nếm trái đắng. Cuối cùng hắn phát hiện, sức mạnh không phải vạn năng, nó cũng cần khôi phục và tu dưỡng, không thể tùy ý tiêu xài.

Hơn nữa với việc khắp nơi đều có bầy thú Khốn Cảnh mà nói, sức mạnh của cá nhân một mình hắn thực sự quá nhỏ bé.

Nhân tổ rút kinh nghiệm xương máu, quyết định dùng sự trẻ trung khỏe mạnh của tuổi trung niên, đi nuôi dưỡng con Cỗ xinh đẹp nhất trong ba con Cỗ kia.

Vì vậy, con Cỗ thứ hai mang đến cho hắn trí tuệ.

Nhân Tổ có trí tuệ, học xong tự hỏi và tự kiểm điểm, cứ như vậy bắt đầu tích lũy kinh nghiệm. Hắn phát hiện vận dụng trí tuệ, có hiệu quả hơn so với vận dụng sức mạnh. Dựa vào trí khôn và sức mạnh, hắn một lần chinh phục rất nhiều mục tiêu lúc trước không cách nào chinh phục, đánh chết càng nhiều Khốn Cảnh. Cũng ăn thịt Khốn Cảnh, uống máu Khốn Cảnh, để sinh tồn một cách ngoan cường.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Nhân Tổ già đi, càng ngày càng già.

Đây là vì, hắn đem tuổi trẻ và tuổi trung niên, đều cung phụng cho Sức Mạnh Cỗ và Trí Tuệ Cỗ.

Con người một khi già đi, cơ thể héo rút, suy nghĩ cũng chậm chạp.

"Con Người à, người còn có thể mang cho chúng ta cái gì đây, người không có gì có thể cung phụng chúng ta." Sức Mạnh Cỗ và Trí Tuệ Cỗ sau khi phát hiện điều này, đều tuyệt tình mà rời đi.

Nhân Tổ bị mất đi sức mạnh và trí tuệ, lại bị Khốn Cảnh phát hiện, lâm vào bầy thú bao vây. Hắn già rồi, đã chạy hết nổi rồi, hàm răng cũng rụng hết, ngay cả dã quả rau dại cũng không nhai nổi.

Hắn vô lực té trên mặt đất, xung quanh là chi chít Khốn Cảnh, trong lòng hắn tất cả đều là tuyệt vọng.

Ngay lúc đó, con Cỗ thứ ba nói với hắn: "Con người à, người cung phụng ta đi, ta có thể giúp người thoát khỏi Khốn Cảnh."

Nhân Tổ chảy nước mắt nói: "Cỗ à, ta còn có thể có cái gì đây? Người xem, Sức Mạnh Cỗ và Trí Tuệ Cỗ đều vứt bỏ ta. Mà ta chỉ còn lại lão niên. So sánh số năm với trung niên, lão niên tuy rằng không đáng nhắc đến, nhưng nếu như ta đem lão niên cũng cung phụng cho người, tính mạng của ta cũng sẽ lập tức xong xuôi. Ta hiện tại mặc dù bị Khốn Cảnh bao vây, thể nhưng một lúc cũng sẽ không chết ngay. Ta còn muốn sống thêm một ít thời gian, cho dù là một giây đồng hồ cũng tốt. Cho nên người đi đi, ta đã không cách nào cung phụng người."

Cỗ lại nói: "Ồ trong ba con Cỗ, yêu cầu của ta yêu cầu của ta ít nhất. Con Người à, người chỉ cần giao trái tim cho ta là được rồi."

"Vậy ta sẽ đem trái tim giao cho người ngay." Nhân Tổ nói.

"Thế nhưng Cỗ à, người có thể cho ta cái gì đây? Hiện tại ở nơi tuyệt cảnh này, cho dù là Sức Mạnh Cỗ và Trí Tuệ Cỗ một lần nữa trở lại bên cạnh ta, cũng không thay đổi được gì."

So với Sức Mạnh Cỗ, con Cỗ này rất gầy yếu, chỉ là một điểm sáng nho nhỏ. So với Trí Tuệ Cỗ, con Cỗ này rất âm đạm, chỉ có thể phát ra ánh sáng trắng mỏng manh, không chút tươi đẹp rực rỡ.

Thế nhưng sau khi Nhân Tổ giao trái tim cho con Cỗ này, con Cỗ này bỗng nhiên toát ra ánh sáng vô tận, trong ánh sáng này, Khốn Cảnh hoảng sợ kêu to: "Đây là Hi Vọng Cỗ, mau bỏ chạy, Khốn Cảnh chúng ta sợ nhất là Hi Vọng."

Bầy thú Khốn Cảnh tức thì hốt hoảng quay trở ra.

Nhân Tổ trợn mắt hốc mồm, từ một khắc đó trở đi, hắn đã biết đối mặt với Khốn Cảnh, thì đem trái tim trao cho Hi Vọng.

Mà lúc này, Hi Vọng Cỗ xếp thành một luồng ánh sáng, đã tiến nhập vào trong cơ thể Phương Nguyên.

Vì áp lực bên ngoài, chúng nó rất nhanh tụ tập đến bụng của Phương Nguyên, ở ba thốn dưới rốn, tự động thành từng đoàn từng toàn.

Phuong Nguyên ngay lập tức cảm thấy áp lực giảm xuống.

Hắn dám bước tiến lên, tiếp tục đi về phía trước.

Mỗi khi đi một bước, đều có Hi Vọng Cổ lục tục từ giữa biển hoa bay vút ra, tiến vào trong cơ thể hắn, đi vào trong luồng ánh sáng.

Luồng ánh sáng càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng.

Thế nhưng người phụ trách cách bờ sông lại nhủ mày.

"Số lượng Hi Vọng Cổ này, hình như có hơi ít." Rất nhiều gia lão vẫn âm thầm chú ý Phuong Nguyên, thấy cảnh này, đều không khỏi trong lòng trầm xuống.

Tộc trưởng cũng nhủ mày, đây cũng không phải hiện tượng tư chất Giáp đẳng nên có!

Phuong Nguyên chống lại áp lực, tiếp tục đi về phía trước.

"Dưới mười bước, là không có tư chất tu hành. Mười bước đến hai mươi bước, là tư chất Đinh đẳng. Hai mươi bước đến ba mươi bước, là tư chất Bính đẳng. Ba mươi bước đến bốn mươi bước, là tư chất Ất đẳng. Bốn mươi bước đến năm mươi bước, là Giáp đẳng. Cho đến bây giờ, ta đã đi được hai mươi ba bước."

"Hai mươi bốn, hai mươi lăm, hai mươi sáu...Hai mươi bảy." Phuong Nguyên trong lòng lặng lẽ đếm, đến hai mươi bảy bước thì, dường như nghe oanh một tiếng, luồng sáng giữa hai quả thận tích sức đến cực hạn, đột nhiên bùng nổ mạnh.

Sự bùng nổ này, chỉ phát sinh ở trong cơ thể Phuong Nguyên, người ngoài hoàn toàn không phát hiện ra, chỉ có Phuong Nguyên trong phút chốc cảm thấy một loại huyền diệu kinh thiên động địa.

Thoáng chốc, lòng tơ toàn thân hắn chợt dừng đứng, lỗ chân lông đóng chặt, tâm thần như dây cung đột nhiên kéo căng.

Bất chợt, ý nghĩ bỗng nhiên không còn, toàn bộ thân thể mềm nhũn, như là rơi vào một đám mây. Dây cung trong lòng vì vậy mà thả lỏng, tóc gáy thuận hướng, tất cả lỗ chân lông toàn thân đều mở ra.

Thoáng chốc, toàn thân đã cháy ra một tầng mờ hôi mỏng.

Quá trình này, nói thì dài thực ra vô cùng ngắn. Tới nhanh, đi cũng vô cùng đột ngột.

Phuong Nguyên thất thần chỉ trong chớp mắt, tinh thần đã trở lại.

Hắn âm thầm tập trung tìm kiếm trong cơ thể, phát hiện dưới rốn, chính giữa hai quả thận đột nhiên xuất hiện một chỗ trống.

Khai khiếu thành công!

Đây chính là hi vọng trường sinh!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Đường tương lai, sẽ rất đặc sắc

Dịch giả: lamlamyu17

Không khiếu huyền diệu dị thường, tuy rằng kí thác trong cơ thể Phuong Nguyên, nhưng lại không cùng không gian với lục phủ ngũ tạng. Người có thể nói nó vô cùng lớn cũng có thể nói nó vô cùng bé.

Có người gọi là Tử phủ, có người gọi là Hoa trì. Chẳng qua phần lớn người ta gọi là Nguyên hải không khiếu.

Toàn bộ Không khiếu có hình cầu, mặt ngoài không khiếu lưu động ánh sáng màu trắng, là một lớp quang mô (*màng ánh sáng). Chính là Hi Vọng Cổ lúc trước nổ tan ra ngưng tụ thành.

Chính là vì có lớp quang mô này, mới chống đỡ không khiếu không sụp đổ.

Trong Không khiếu, dĩ nhiên là nguyên hải.

Nước biển bằng phẳng trong như gương, phô bày một mảnh màu xanh ngọc, nhưng lại dày đặc vô cùng, mang theo ánh đồng.

Đây là ngưng kết Thanh Đồng Chân Nguyên nhất chuyển Cổ sư mới có, tục xưng Thanh Đồng Hải.

Mặt biển không đến nửa phần độ cao Không khiêu, chỉ có bốn thành bốn. Đây cũng là cực hạn tư chất Bỉnh đẳng.

Mỗi một giọt nước biển, đều là chân nguyên, đại biểu cho tinh khí thần ngưng kết của Phương Nguyên, tượng trưng cho tiềm năng sinh mệnh của hân mười lăm năm qua tích góp được.

Cổ sư chính là dùng chân nguyên này thôi động Cổ trùng, nói cách khác, từ giờ trở đi, Phương Nguyên chính thức bước vào hàng ngũ nhất chuyển Cổ sư.

Không khiêu đã mở, không còn Hi Vọng Cổ tụ lại tiến vào trong cơ thể Phương Nguyên nữa.

Phương Nguyên kiềm nén tâm trạng, chỉ cảm thấy áp lực phía trước kiên cố dày đặc như một bức tường, cũng không thể tiến thêm một bước."

"Giống như kiếp trước." Đối với kết quả này, hân cười nhạt một tiếng.

"Không thể đi nữa sao?" Học đường gia lão ôm một phần vạn hi vọng, cách bờ sông hô.

Phương Nguyên xoay người đi thẳng trở về, lấy hành động thực tế trả lời ông ta.

Lần này đây, ngay cả những thiếu niên kia cũng đã kịp phản ứng.

Ngay lập tức, chợt nghe ông một tiếng, đám người sôi sục.

"Cái gì? Phương Nguyên đi được hai mươi bảy bước?"

"Thì ra hân chỉ có tư chất Bỉnh đẳng?!"

"Thật khó tin, hân thiên tài như vậy, chỉ là một Bỉnh đẳng?"

Sóng to gió lớn nổi lên trong đám người.

"Ca ca..." Ở trong đoàn người, Cổ Nguyệt Phương Chính ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn Phương Nguyên từ bên sông trở về. Hân không thể tin được một màn trước mắt, ca ca của mình lại chỉ là một Bỉnh đẳng?

Hân vẫn cho rằng, ca ca sẽ là một tên tư chất Giáp đẳng.

Không, không chỉ có hân, cậu mợ còn có rất nhiều người trong tộc đều cho là như vậy.

Thế nhưng hiện tại, kết quả thì ra là như vậy!

"Đáng giận, lại chỉ là một Bỉnh đẳng!" Cổ Nguyệt tộc trưởng thâm trầm nắm hai nắm tay, than thở một hồi, biểu lộ sự thất vọng trong lời nói.

Các gia lão âm thầm chú ý, có nhíu mày, có cúi đầu bàn bạc, có người ngửa mặt lên trời ngửa mặt lên trời than thở.

"Có thể là khảo nghiệm sai lầm hay không?"

"Làm sao có thể? Phương pháp này vô cùng chuẩn xác, huống chi có chúng ta nhìn chăm chăm, rất khó gian lận."

"Thế nhưng, biểu hiện cùng tài nghệ của hân lúc trước phải giải thích như thế nào đây?"

"Thiếu niên tư chất nguyên hải càng cao quả thật sẽ biểu hiện ra đặc tính siêu việt thường nhân. Tỷ như thông minh, ngộ tính, trí nhớ, sức mạnh, nhạy bén vân vân. Thế nhưng ngược lại, có những đặc tính này không có nghĩa tư chất nhất định cao, tất cả còn phải dựa vào kết quả khảo nghiệm chính xác."

"Ai, hi vọng càng nhiều thất vọng càng lớn. Bộ tộc Cổ Nguyệt đời sau không bằng đời trước."

...

Nước sông lạnh lẽo, thấm ướt vớ chân, có hơi lạnh thấu xương.

Phương Nguyên mặt vẫn không thay đổi đi về phía trước, khoảng cách càng ngày càng gần, hân có thể thấy rõ vẻ mặt nặng nề của học đường lão gia, có thể nhạy cảm cảm thấy ánh mắt của trên trăm vị thiếu niên nhìn đến.

Trong ánh mắt này có ngạc nhiên, có rung động, có trào phúng, có nhìn một cách hả hê, có bùng tình, có lạnh lùng.

Tình cảnh giống nhau như đúc, khiến cho Phương Nguyên không khỏi nghĩ đến kiếp trước.

Khi đó bản thân cảm thấy bầu trời sụp đổ, lúc qua sông trượt chân té lộn nhào một cái, cả người ướt đầm, thất hồn lạc phách. Nhưng không có ai đến đỡ mình dậy.

Những vè mặt và ánh mắt lạnh lùng, thất vọng như dao nhọn lăm trì trái tim mình. Tâm tư vô cùng rối loạn, ngực càng là mơ hồ đau đớn.

Giống như từ trên mây té xuống mặt đất, đứng càng cao té càng nặng.

Nhưng mà, kiếp này, một lần nữa trải qua cảnh tượng như vậy, trong lòng của Phương Nguyên lại vô cùng bình tĩnh.

Hắn nghĩ đến cái chuyện kể kia, lúc khôn cảnh đến thì đem trái tim giao cho hi vọng.

Hôm nay cái hi vọng này, ngay trong cơ thể mình. Tuy rằng hi vọng này không lớn, nhưng đã tốt hơn nhiều so với người không có tư chất tu hành.

Người khác vì vậy mà thất vọng, vậy thì thất vọng đi, có thể làm sao đây?

Người khác thất vọng có liên quan gì với ta đâu? Quan trọng chính là mong muốn trong lòng mình!

Kiếp người năm trăm năm, khiến hắn hiểu một đạo lý: sự tuyệt diệu trong cuộc sống của con người, quyết định ở quá trình truy đuổi ước mơ. Không cần chạy theo thất vọng hay là yêu thích của người ngoài.

Đi con đường của mình, khiến người ngoài thất vọng và không thích thì thôi!

"Ai..." Học đường lão gia thở dài một hơi, lại kêu lên, "Vị tiếp theo, Cô Nguyệt Phương Chính."

Cũng không có người trả lời.

"Cô Nguyệt Phương Chính!" Gia lão quát to, thanh âm ở trong động vang vọng ơng ơng.

"A? Ta đây, ta đây!" Phương Chính từ trong tâm tình khiếp sợ thoát ra, vội vã chạy ra, không may chân bước lảo đảo một cái, ngay lập tức té ngã, bùm một tiếng, vừa văng ngã nhào vào trong lòng sông.

Ngay tức thì, mọi người cười vang.

"Huynh đệ Phương gia, cũng chỉ như thế." Tộc trưởng Cô Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cũng sinh ra một loại phiền chán với Cô Nguyệt Phương Chính.

"Lần này quá mất mặt rồi!" Phương Chính ở trong sông ra sức phịch vài cái, thế nhưng đáy sông này quá trơn trượt, hoàn toàn không đứng nổi. Kết quả nỗ lực, ngược lại hắn càng thêm quờ quạng tay chân. Trong tai nghe được hàng loạt tiếng cười vang, điều này làm cho trong lòng hắn càng thêm hoảng loạn.

Nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy một sức mạnh túm lấy hắn, cái đầu rớt cuộc ra khỏi mặt nước, thân thể cũng lấy lại thăng bằng một lần nữa.

Chật vật lau mặt một cái, tập trung nhìn, lại là ca ca Phương Nguyên xách áo mình, nâng mình lên.

"Ca..." Hắn há mồm muốn nói, đổi lại kết quả sắc nước, tiếp theo lại dẫn theo một trận ho kịch liệt.

"Ha ha, Phương gia anh không ra anh, em không ra em!" Trên bờ có người trào phúng cười ra tiếng.

Tiếng cười càng thêm vang dội, học đường gia lão cũng không đứng ra ngăn cản, ông ta cau chặt mày, trong lòng tràn đầy thất vọng.

Phương Chính chân tay luống cuống, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng của ca ca: "Đi thôi, đường tương lai sẽ rất đặc sắc đấy."

Phương Chính không khỏi kinh ngạc há miệng, lúc này Phương Nguyên đưa lưng về phía mọi người, bởi vậy người trên bờ đều thấy không rõ lắm. Thế nhưng Phương Chính rõ ràng cảm giác được sự bình tĩnh của Phương Nguyên, lúc nói chuyện khóe miệng thậm chí hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười thâm trầm nghiền ngẫm.

"Rõ ràng chỉ là tư chất Bính đẳng, vì sao ca ca vẫn bình tĩnh như vậy?" Phương Chính trong lòng không khỏi tràn đầy nghi hoặc.

Phương Nguyên không nhiều lời nữa, vỗ vỗ lưng Phương Chính, xoay người rời đi.

Phương Chính về mặt ngơ ngẩn, đi về phía biển hoa.

"Không ngờ ca ca vẫn quá bình tĩnh như vậy, nếu là ta, sợ rằng..." Hắn cúi đầu, vô ý thức đi về phía trước. Lại không tự nhận ra mình đang trình diễn ra một hồi kỳ tích.

Đội đến khi hắn giật mình tỉnh lại, hắn đã đứng ở sâu trong biển hoa, khoảng cách mà trước đó cũng không có người nào đạt đến.

Bốn mươi ba bước!

"Trời ơi, tư chất Giáp đẳng!!!" Học đường gia lão bật thốt lên.

"Giáp đẳng, đúng là Giáp đẳng?!"

"Ba năm, bộ tộc Cổ Nguyệt rốt cuộc lại xuất hiện thiên tài tư chất Giáp đẳng!"

Các gia lão âm thầm chú ý, cũng đồng thời kêu to, mất hết phong phạm.

"Ừm, chi mạch họ Phương vốn chính là từ Xích mạch chúng ta phân ra, Cổ Nguyệt Phương Chính này phải do chi mạch họ Xích ta thu dưỡng." Cổ Nguyệt Xích Luyện lúc này tuyên bố.

"Làm sao có thể? Lão quý Xích Luyện người có tài đức gì, bản lĩnh làm hại đệ tử ngược lại không tệ. Đứa bé này không bằng giao cho Cổ Nguyệt Mạc Trần ta nuôi dưỡng." Cổ Nguyệt Mạc Trần giống như bị điện giật, lập tức vùng dậy gầm lên.

"Ai cũng đừng tranh giành. Đứa bé này người nào bồi dưỡng, cũng không bằng bà con họ hàng. Người nào còn bàn tán, chính là phản đối Cổ Nguyệt Bác ta!" Tộc trưởng Cổ Nguyệt hai mắt đỏ sẫm, bỏ hết thất vọng chán chường lúc trước, cả người đều điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Cổ sư có cửu chuyển, di tàng Hoa tửu để lại

6Dịch giả: lamlamy17

Rất nhanh, một tuần đã trôi qua.

"Con người là linh hồn vạn vật, Cổ là tinh hoa trời đất. Trên thế giới này Cổ tồn tại ngàn vạn loại, nhiều không đếm xuể. Chúng nó sinh sống xung quanh chúng ta, ở trong mỏ dưới đất, ở trong bụi cỏ, thậm chí trong cơ thể dã thú."

"Trong quá trình nhân loại sinh sôi nảy nở, các tiên hiền đã từng bước tìm ra sự ảo diệu của Cổ trùng. Người đã mở Không Khiếu, vận dụng chân nguyên bản thân tới nuôi dưỡng, luyện hóa, điều khiển các loại Cổ, đạt được các loại mục đích, chúng ta gọi chung là Cổ sư."

"Mà các người bảy ngày trước trong Khai Khiếu đại điển, đều đã thành công mở ra Không Khiếu, ngưng tụ Chân Nguyên Hải, hôm nay đều đã là nhất chuyển Cổ sư."

Ở giữa học đường trong sơn trại, học đường gia lão đang chậm rãi nói.

Đối diện với ông ta là năm mươi bảy vị niên thiếu ngồi ngay ngắn, mỗi người đều tập trung tinh thần nghe.

Sự thần kì và cường đại của Cổ sư, đã sớm khắc sâu trong nội tâm các thiếu niên. Vì vậy mọi thứ gia lão giảng, đều rất hấp dẫn bọn họ.

Lúc này, một vị thiếu niên giơ tay, sau khi gia lão cho phép, thì đứng lên đặt câu hỏi: "Gia lão đại nhân, khi ta còn nhỏ chỉ biết, Cổ sư phân ra nhất chuyển, nhị chuyển vân vân, ngài có thể giảng giải cho chúng ta một chút không?"

Cổ Nguyệt Sư gật đầu, xua tay ý bảo thiếu niên ngồi xuống: "Cổ sư tổng cộng có chín đại cảnh giới, từ dưới lên trên, theo thứ tự là nhất chuyển, nhị chuyển, tam chuyển cho đến cửu chuyển. Trong mỗi một đại cảnh giới lại phân ra thành bốn tiểu cảnh giới sơ giai, trung giai, cao giai, đỉnh phong. Các người vừa mới trở thành Cổ sư, cũng là nhất chuyển sơ giai."

"Nếu sau này các người nỗ lực tu hành, tu vi dĩ nhiên là sẽ nâng cao, tấn chức nhị chuyển, tam chuyển cũng có thể. Dĩ nhiên tư chất càng cao, khả năng tấn thăng càng lớn."

"Tư chất Đỉnh đẳng, nguyên hải chiếm ba thành Không Khiếu, thường thường cao nhất có thể tu hành đến nhất chuyển, nhị chuyển. Tư chất Bình đẳng, nguyên hải là bốn năm thành Không Khiếu, thông thường sẽ ở cảnh giới nhị chuyển, chỉ có một bộ phận rất ít có thể may mắn đột phá đến tam chuyển sơ giai. Tư chất Ất đẳng, nguyên hải chiếm tổng cộng bảy thành Không Khiếu, có thể tu hành đến tam chuyển, thậm chí tứ chuyển. Tư chất Giáp đẳng, chiếm tám chín thành Không Khiếu, người như vậy tự nhiên thiên phú cao nhất, thích hợp nhất tu hành Cổ sư, có thể tu hành đến ngũ chuyển."

"Về phần Cổ sư lục chuyển trở lên, mỗi một người đều là truyền kì, cụ thể ta cũng không rõ lắm. Bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta cũng chưa từng xuất hiện Cổ sư lục chuyển, thế nhưng Cổ sư ngũ chuyển, tứ chuyển cũng đã có."

Các thiếu niên đều đứng thẳng lưng lên, hai mắt lấp lánh toả sáng mà nghe.

Rất nhiều người không tự chủ được nhìn về phía Cổ Nguyệt Phương Chính đang ngồi nghiêm chỉnh ở hàng thứ nhất, đây chính là tư chất Giáp đẳng đó,

trong ánh mắt đều tràn đầy tình cảm ước ao ghen tị.

Đồng thời cũng có một bộ phận ánh mắt nhìn về góc hàng cuối cùng của học đường.

Dựa vào cửa sổ trong góc phòng, Cổ Nguyệt Phương Nguyên đang nằm trên bàn ngủ khò khò.

"Xem kia, còn đang ngủ cơ đấy." Có người khẽ nói.

"Đã ngủ liên tục một tuần lễ, còn không trở lại bình thường?" Có người bĩu môi.

"Đâu chỉ vậy, nghe nói hần buổi tối đều đêm không về túc xá, ở xung quanh thôn bên ngoài lêu lổng."

"Có người không chỉ thấy một lần, buổi tối hần ôm một vỏ rượu, say không còn biết gì ở bên ngoài. May là mấy năm nay, thôn làng xung quanh đã được đẹp yên, tương đối an toàn." Các bạn học thì thầm với nhau, các loại tin đồn nhanh chóng lưu truyền.

"Ai, đã kích quả thực quá lớn. Bản thân được gọi là thiên tài nhiều năm như vậy, không ngờ kết quả chỉ là một Bính đẳng, ha ha."

"Nếu như thế thì cũng tốt thôi. Vậy mà đệ đệ ruột thịt lại kiểm tra ra Giáp đẳng, giờ đây vạn chúng chú mục, hưởng thụ sự đối đãi tốt nhất. Đệ đệ ở trên trời, ca ca ở dưới đất nha, chặc chặc..."

Nghe được tiếng bàn luận bên tai càng lúc càng lớn, đầu chân mảy học đường gia lão nhủ lại thành nếp nhăn.

Bên trong phòng học, tất cả các thiếu niên đều ngồi nghiêm chỉnh, tỏa sáng sức sống tràn đầy, vì vậy càng khiến Phương Nguyên đang ngủ trên bàn càng thêm bất mắt.

"Đã một tuần trôi qua, vẫn chán chường như thế. Hừ, trước đây cũng là nhìn lầm, người như vậy làm sao có thể là thiên tài!" Gia lão trong lòng không vui hừ lạnh. Tình hình này, ông đã nói rất nhiều lần với Phương Nguyên, thế nhưng không có chút hiệu quả, Phương Nguyên vẫn làm theo ý mình như cũ. Mỗi giờ học đều ngủ, khiến gia lão phụ trách dạy học vô cùng đau đầu và căm tức.

"Quên đi, chẳng qua là một Bính đẳng. Ngay cả chút đã kích ấy cũng không chịu đựng nổi, tâm tính như vậy được bồi dưỡng cũng khó có thể trọng dụng, ngược lại lãng phí tài nguyên gia tộc." Trong lòng gia lão vô cùng thất vọng với Phương Nguyên.

Phương Nguyên chẳng qua là tư chất Bính đẳng, so ra mà nói, đệ đệ Phương Chính tư chất Giáp đẳng của hần mới là đối tượng đáng giá khiến gia tộc dốc sức bồi dưỡng.

Học đường gia lão vừa nghĩ, trong miệng lại vừa tiếp tục đề tài: "Trong lịch sử của tộc ta, xuất hiện rất nhiều cường giả. Trong đó cường giả ngũ chuyển thì có hai vị. Một là tộc trưởng đời thứ nhất, là lão tổ tông của chúng ta, chính ông đã sáng lập Cổ Nguyệt sơn trại. Còn có một vị, là tộc trưởng đời thứ tư. Thiên tư trắc tuyệt, tu hành đến cảnh giới Cổ sư ngũ chuyển. Nếu không vì tên ma đầu Hoa tửu hành giả đề tiện vô sỉ kia đánh lén, có lẽ còn có thể tấn chức thành lục chuyển cũng không chừng. Ai..."

Nói đến đây, Cổ Nguyệt Sư thờ dài một hơi.

Dưới bục giảng, các thiếu niên kêu lên đầy căm phẫn.

"Cũng vì Hoa tửu hành giả, quá âm hiểm giả dối!"

"Đáng tiếc tộc trưởng đời thứ tư của chúng ta làm người nhân hậu, tráng niên mất sớm."

"Chỉ hận ta không sinh sớm mấy trăm năm, bằng không nhìn thấy ma đầu kia, nhất định phải liều mạng bóc trần gương mặt đáng ghê tởm của lão ta."

Điện cổ của tộc trưởng đời thứ tư và Hoa tửu hành giả, tộc nhân Cổ Nguyệt không ai không biết.

Hoa tửu hành giả cũng là Cổ sư ngũ chuyển, là hái hoa đạo tặc tàn ác lâu năm, tiếng tăm lẫy lừng trong ma đạo đương thời. Mấy trăm năm trước, ông ta lên đến Thanh Mao Sơn, mưu đồ gây án ở Cổ Nguyệt sơn trại, kết quả bị tộc trưởng đời thứ tư biết được. Sau một hồi chiến đấu dữ dội kinh thiên động địa, Hoa tửu hành giả bị đánh quỵ xuống đất xin tha thứ, tộc trưởng đời thứ tư tấm lòng nhân hậu, dự định tha cho hần một mạng. Kết quả Hoa tửu hành giả đột nhiên đánh lén, trọng thương tộc trưởng đời thứ tư.

Tộc trưởng giận dữ, đánh chết Hoa tửu hành giả tại chỗ, thế nhưng sau đó cũng trọng thương không trị được, buông tay nhân gian.

Vì vậy, ở trong lòng tất cả tộc nhân bộ tộc Cổ Nguyệt, tộc trưởng đời thứ tư là nhân vật vì sơn trại mà hy sinh anh hùng.

"Hoa tửu hành giả sao..." Bị sự lên án công khai trên học đường đánh thức, Phương Nguyên ở trong góc phòng mở đôi mắt mộng lung ngái ngủ.

Hần đuổi mạnh cái thất lung, trong lòng cũng có chút oán trách: "Cái tên Hoa tửu hành giả này, rốt cuộc chết ở đâu? Vì sao xung quanh sơn trại ta đều đã đi quanh một vòng, vẫn không tìm thấy di sản của ông ta?"

Trong trí nhớ, ước chừng hai tháng sau, một vị Cổ sư bởi vì thất tình mà say rượu, say như chết nằm ngoài sơn trại, kết quả mùi rượu lan ra xung quanh, bắt ngờ đưa đến một con Tửu Trùng.

Cổ sư mừng rỡ muốn bắt. Từ Từ cuồng quít chạy trốn, Cổ sư đuổi theo không bỏ, theo dấu vết Từ Từ, phát hiện ra một hang động bí ẩn, thông xuống dưới đất.

Từ Từ là một loại Cổ là rất quý giá, Cổ sư này trong cơn say mạo hiểm tiến vào trong động, đi vào hang động dưới đất. Sau đó thì phát hiện thi hài Hoa tử hành giả, còn có di sản để lại.

Sau khi Cổ sư trở lại sơn trại, hồi báo tất cả phát hiện, lập tức gây ra một hồi oanh động lớn trong gia tộc.

Mà Cổ sư này cũng vì vậy mà được lợi, tu vi càng thêm vượt lên, trái lại thu hút tình lữ kia từng vứt bỏ hẳn quay trở lại. Trở thành một nhân vật phong vân đương thời.

"Tiếc là tin tức này, ta cũng chỉ nghe nói đại khái, cũng không biết vị trí chính xác. Lúc đó cũng không nghĩ tới sẽ có ngày sống lại. Hoa tử hành giả, người rốt cuộc chết ở đâu?"

Hắn mấy ngày qua, mua rất nhiều rượu, màn đêm vừa buông thì đi dạo xung quanh sơn trại ngay. Muốn mượn việc phát tán mùi rượu hấp dẫn con Từ Từ lộ diện. Đáng tiếc, chính là không gặp được Từ Từ kia, kết quả làm người ta vô cùng thất vọng.

"Nếu tìm được Từ Từ kia, luyện hóa thành bản mệnh Cổ, thì tốt hơn so với Nguyệt Quang Cổ trong gia tộc. Nháy mắt đã đến tháng tư, ta sắp không đợi được rồi." Phương Nguyên thở dài một hơi, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy dưới trời xanh mây trắng, quần sơn xanh mát kéo dài liên miên. Gần bên cạnh lại là một khu rừng trúc.

Đây là Mâu trúc đặc hữu của Thanh Mao Sơn, mỗi cây thẳng thấp thành đường, hơn nửa phần mũi cực kỳ sắc nhọn, như là một mũi thương.

Rừng cây cách đó không xa, đã có những lá mới xanh biếc. Chồi non mọc ra, từng lá xanh non. Thỉnh thoảng có con chim tước màu sắc mỡ mĩ lệ đáp xuống.

Gió xuân kéo đến, mang theo hơi thở tươi mát bao quanh núi xanh nước biếc, gột rửa nhân gian.

Trong lúc không hay không biết, lớp học đến hồi kết thúc. Học đường lão gia cuối cùng thông báo: "Trong tuần này, ta đã dạy các ngươi làm sao mình tương, tự mình xem Không Khiếu Nguyên Hải, làm sao đã tọa, điều động chân nguyên trong cơ thể. Bây giờ là thời điểm luyện hóa bản mệnh Cổ của các ngươi. Sau khi giờ học này kết thúc, các ngươi phải đi Cổ thất của học đường, chọn Cổ trùng. Sau khi chọn Cổ trùng, trở về nhà tiềm tu. Cho đến lúc luyện hóa Cổ trùng xong, trở lại học đường tiếp tục đi học. Đồng thời, cái này cũng là khảo hạch đầu tiên của các ngươi. Ai có thể đạt được thứ nhất, sẽ có hai mươi khối nguyên thạch hậu thưởng."

Ồ!

Sau một khắc, toàn bộ học đường đều hoan hô lên.

"Rốt cuộc phải luyện hóa Cổ trùng, ta đây nên chọn Cổ trùng gì mới được đây?" Phương Nguyên trong mắt loé lên tia sắc bén rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Cảnh còn người mất

Dịch giả: lamlamyu17

Bên cạnh học đường mở ra một Cổ thất. Cổ thất cũng không lớn, chỉ có sáu mươi thước vuông.

Cổ sư tu hành, Cổ trùng chính là thực lực chủ yếu.

Tiết học vừa kết thúc, các thiếu niên hưng phấn chen chúc nhau mà đến Cổ thất.

"Xếp hàng, từng người một tiến lên." Tiếng hét phản nộ bỗng phát ra, ngoài cửa Cổ thất tự nhiên có người canh gác.

Các thiếu niên từng người một đi vào, rồi lại đi ra.

Đến lượt Phương Nguyên đi vào Cổ thất.

Chỉ thấy bên trong căn phòng này rất có can khôn*, bốn vách tường ngăn cách, trên vách hõm vào thành từng hốc vuông một. Ô vuông có lớn có nhỏ, lớn nhất như cái nôi, nhỏ thì nhỏ bằng nắm tay.

(* Ý chỉ bên trong cũng không đơn giản như bề ngoài)

Trong các ô vuông chỉ chút, để nhiều loại dụng cụ chứa đựng, có khi là chậu đá màu xám tro, có khi là cái mâm ngọc xanh biếc, có khi là cái lồng cò tinh xảo, có khi là cái bếp làm ấm bằng sứ.

Trong những dụng cụ chứa đựng này nuôi sống các loại Cổ trùng.

Có vài Cổ trùng im lặng không rất ồn ào, phát ra các loại thanh âm tiếng xèo xèo, cách cách cộp, rột rột, tụ hợp thành một dạng hòa âm của sinh mệnh.

"Cổ trùng cũng chia chín tầng thứ lớn, tương xứng chín chuyển cảnh giới của Cổ sư. Những Cổ trùng này đều là nhất chuyển Cổ trùng." Phương Nguyên nhìn qua một vòng, trong lòng lập tức biết rõ.

Thông thường mà nói, Cổ sư cảnh giới nhất chuyển, chỉ có thể dùng Cổ trùng tầng thứ nhất chuyển. Nếu vượt cấp thúc giục Cổ trùng cao đẳng, Cổ sư thường phải trả giá cực kì nghiêm trọng.

Hơn nữa Cổ trùng cũng cần nuôi nấng, nuôi Cổ trùng cao đẳng phải tiêu hao chi phí cao, thường thì cũng không phải Cổ sư bậc thấp có thể chịu đựng nổi.

Đối với người vừa thành Cổ sư mà nói, nếu không phải tình huống đặc biệt, đều sẽ chọn nhất chuyển Cổ trùng để tiến hành lần đầu luyện hóa.

Mà con Cổ trùng thứ nhất Cổ sư luyện hóa, ý nghĩa trọng đại, được gọi là bản mệnh Cổ, tính mệnh tương hỗ. Một khi diệt vong, Cổ sư nhất định bị thương nặng.

"Ài, vốn là trông cậy vào có thể có được Tử Trùng của Hoa tử hành giả, luyện hóa nó trở thành bản mệnh Cổ trùng của ta. Thế nhưng hiện tại, tìm kiếm thi cốt Hoa tử hành giả vẫn không thấy manh mối như trước, cũng không biết lúc nào mới có thể tìm được, có lẽ bị người khác phát hiện. Vì lý do an toàn, vẫn là chọn một con Nguyệt Quang Cổ vậy."

Phương Nguyên vừa thầm than thở trong lòng, vừa đi thẳng về phía vách tường bên tay trái.

Hố tường chỗ mặt vách này hơi cao lên một tầng, trong đó là một loạt khay bạc. Trên từng khay đều đặt một con Cổ trùng.

Cổ trùng này trong suốt sáng bóng, cong cong như mặt trăng, tựa như một mảnh lam thủy tinh, dưới tác dụng của cái bệ bằng bạc nó càng nổi bật, thể hiện ra một luồng khí chất thanh u.

Cổ tên là Nguyệt Quang, là Cổ trùng trấn tộc của bộ tộc Cổ Nguyệt, phần lớn tộc nhân đều lựa chọn nó trở thành bản mệnh Cổ. Nó cũng không phải Cổ trùng thiên nhiên, mà là trải qua bí pháp của bộ tộc Cổ Nguyệt đào tạo thành, nơi khác không có, có thể nói là dấu hiệu biểu tượng của bộ tộc Cổ Nguyệt.

Đều là Nguyệt Quang Cổ nhất chuyển, khác nhau cực kì nhỏ. Phương Nguyên tùy ý lựa chọn một con, cầm trên tay.

Nguyệt Quang Cổ rất nhẹ, có thể so với trọng lượng của một tờ giấy mỏng. Chỉ cỡ một bàn tay, kích thước cỡ một miếng ngọc thông thường. Phương Nguyên đặt trong tay, có thể xuyên qua nó, nhìn thấy chỉ tay bị che đi của mình.

Cuối cùng nhìn qua một lần, nhận thấy không có vấn đề gì, Phương Nguyên để vào túi rồi ra khỏi Cổ thất.

Đội ngũ còn xếp hàng thật dài bên ngoài Cổ thất, sau đó một thiếu niên thấy Phương Nguyên đi ra, vội vã hào hứng chạy vào Cổ thất.

Nếu đổi thành những người khác có được Cổ trùng, phản ứng đầu tiên chính là cảm về nhà nhanh chóng luyện hóa. Thế nhưng Phương Nguyên lại không vội làm như vậy, trong lòng của hắn còn nhớ nhung con Tử Trùng kia.

Tử Trùng quý giá hơn, Nguyệt Quang Cổ tuy là đặc sản của Cổ Nguyệt sơn trại, nhưng lại không trợ giúp lớn với Cổ sư như Tử Trùng.

Rời khỏi Cổ thất, Phương Nguyên đi thẳng đến tử quán.

"Chường quỹ, bán hai vò rượu lâu năm." Phương Nguyên móc móc túi tiền, đem khối nguyên thạch bẻ còn sót lại, đặt lên quầy.

Mấy ngày nay, hắn đều đến đây mua rượu, sau đó sẽ đi ra xung quanh sơn trại lác lác tìm kiếm, ý muốn hấp dẫn con Tử Trùng kia xuất hiện.

Chường quỹ là một trung niên thấp lùn mập mạp, vẻ mặt bóng loáng, mấy ngày qua đã nhớ kỹ Phương Nguyên.

"Khách quan, người tới rồi." Vừa chào hỏi, ông ta còn vươn bàn tay béo vừa thô vừa ngắn, thành thạo quét sạch khối nguyên thạch vỡ của Phương Nguyên.

Đặt trong tay xóc xóc, nghĩ số lượng cũng không tồi, nụ cười trên mặt chường quỹ lại thân thiết thêm vài phần.

Nguyên thạch là tiền của thế giới này, dùng ước định giá trị tất cả thương phẩm. Đồng thời nó còn động tinh hoa thiên địa, tự thân cũng có thể được sử dụng, trợ giúp Cổ sư tu hành tốt hơn.

Đã có thuộc tính của tiền, lại có thuộc tính hàng hoá, cực kì giống vàng trên địa cầu. Trên địa cầu từng có đơn nhất chế độ kim bản vị*, trên cái thế giới này chính là đơn nhất chế độ nguyên thạch bản vị*.

*(*chế độ lấy vàng làm chuẩn, chế độ nguyên thạch làm chuẩn)*

So sánh với vàng một chút, bởi vậy có thể thấy sức mua nguyên thạch cũng tương đối kinh người.

Nhưng mà, nhiều nguyên thạch hơn nữa cũng không đủ Phương Nguyên liên tục tiêu hao như vậy.

"Mỗi ngày hai vò rượu, đã tròn bảy ngày. Trước kia tích góp từng tí một nguyên thạch, cũng tiêu xài gần hết rồi." Mang theo hai vò rượu ra khỏi tửu điếm, đầu mày Phương Nguyên hơi nhíu.

Một khi trở thành Cổ sư, có thể trực tiếp lấy ra chân nguyên tinh thuần từ trong nguyên thạch, bổ sung nguyên hải trong Không khiêu.

Vì vậy đối với Cổ sư mà nói, nguyên thạch không chỉ là tiền, mà còn là sự giúp đỡ trong tu hành. Có nguyên thạch sung túc, tốc độ tu hành có thể nâng cao không ít, cái này hoặc nhiều hoặc ít có thể bù đắp một ít tư chất.

"Ngày mai sẽ không còn nguyên thạch mua rượu, Tửu Trùng lại chậm chạp không xuất hiện. Thật sự chẳng lẽ ta phải luyện hóa Nguyệt Quang Cổ thành bản mệnh Cổ?" Phương Nguyên trong lòng có hơi không cam tâm.

Ra khỏi tửu quán, trong tay Phương Nguyên mang theo hai vò rượu, vừa đi trên đường vừa suy nghĩ: "Học đường gia lão nói lần khảo hạch này người đầu tiên luyện hóa thành công bản mệnh Cổ của mình, thì sẽ thưởng cho hai mươi khối nguyên thạch. Hiện tại e rằng đã có rất nhiều người đều ở nhà bắt đầu luyện hóa Cổ trùng, tranh giành đệ nhất đây. Tiếc là, luyện hóa bản mệnh Cổ vô cùng thử thách tư chất. Người tư chất tốt, ưu thế cực lớn. Lấy tư chất Bình đẳng của ta, có thủ đoạn khác hay không, từ đầu đã không có hi vọng đắc thắng."

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng của Cổ Nguyệt Phương Chính: "Ca ca, người quả thật lại đến tửu quán mua say! Đi theo ta, cậu mợ muốn gặp người."

Phương Nguyên dừng bước, xoay người nhìn lại.

Phát giác đệ đệ không còn cúi đầu nói chuyện giống như trước đây vậy.

Ánh mắt hai huynh đệ chạm vào nhau.

Một trận gió rít gào thổi tới, phát tung mái tóc tán loạn của ca ca, thổi bay vạt áo của đệ đệ.

Ngẩn ngui một thoáng, lại đã là cảnh còn người mất.

Trải qua Khai Khiếu Đại Điện, bất kể là đối với ca ca hay là đệ đệ, đều là biến động to lớn.

Ca ca Phương Nguyên từ trên mây rơi xuống, vàng sáng thiên tài bị người ta vô tình cướp đoạt. Mà đệ đệ lại bắt đầu hào quang phát sáng, như một ngôi sao mới, từ từ mọc lên.

Loại biến động này đối với đệ đệ Cổ Nguyệt Phương Chính mà nói, càng là một loại mùi vị trời nghiêng đất lở.

Hắn rốt cuộc được ném thử cảm nhận của ca ca trước đây, được người khác kỳ vọng, được người ta dùng ánh mắt ao ước ghen tị mà nhìn.

Hắn cảm giác mình bỗng nhiên từ trong góc phòng u ám đến đắm mình trong thiên đường tràn ngập ánh sáng.

Mỗi một ngày tỉnh lại, hắn cảm giác mình cứ như đang trong một con mộng đẹp. Đối đãi khác nhau một trời một vực, khiến hắn đến nay còn hơi khó thể tin, đồng thời còn có cảm giác khó chịu mãnh liệt.

Không thích ứng.

Bỗng chốc từ không có tiếng tăm gì, đến được người ta quan tâm cận kề, chỉ trở.

Có đôi khi Phương Chính đi trên đường, nghe được tiếng người qua đường bàn luận mình, khen ngợi mình, đã cảm thấy trên mặt nóng lên, chân tay luống cuống, ánh mắt né tránh, thiếu chút nữa ngay cả đường cũng không biết đi như thế nào!

Mười mấy ngày ngày đầu, Cổ Nguyệt Phương Chính không hiểu sao gầy đi thấy rõ, chẳng qua tính khí thần lại càng thêm tràn đầy.

Từ sâu trong nội tâm của hắn, bắt đầu sinh ra một loại "tự tin" nào đó.

"Đây là cảm nhận trước kia của ca ca, thật là mỹ diệu mà lại đau khổ!" Hắn không thể tránh khỏi nghĩ đến ca ca Cổ Nguyệt Phương Nguyên của mình, đôi mắt bàn tán và quan tâm như vậy, ca ca hắn trước kia ứng đối như thế nào đây?

Hắn theo bản năng bắt đầu mô phỏng theo Phương Nguyên, làm bộ mặt không biểu cảm, nhưng rất nhanh phát hiện mình cũng không phải khúc gỗ.

Có đôi khi trong học đường, một tiếng con gái gọi, là có thể khiến hấn hiện ra gương mặt đỏ bừng. Ở trên đường, cô đi bác gái trêu chọc, càng làm cho hấn nhiều lần chạy trốn chết.

Hấn giống như một đứa trẻ học đi, lảo đảo thích ứng với cuộc sống mới.

Trong quá trình này, hấn không thể tránh khỏi nghe được lời đồn về ca ca - tinh thần sa sút chán chường, trở nên nát rượu, đêm không về túc xá, ngủ trên học đường.

Hấn ban đầu vô cùng chán động, tồn tại thiên tài mạnh mẽ đến vậy mà cũng biến thành bộ dáng như kia?!

Thế nhưng dần dần, hấn bắt đầu có chút hiểu ra. Ca ca cũng là người thường, gặp phải thất bại và đã kích như vậy, tinh thần sa sút cũng là tất nhiên.

Cùng với lý giải này, Phuong Chính mơ hồ cảm thấy một trận vui sướng khó có thể nói nên lời.

Loại tâm tình vui sướng này, hấn vô cùng không muốn thừa nhận, nhưng quả thực tồn tại.

Người ca ca được tán thưởng là thiên tài, người ca ca đã từng là bóng ma trấn áp mình, hôm nay chán nản sa sút tinh thần như vậy. Nghĩ theo hướng ngược lại, càng là bằng chứng cho sự trưởng thành của mình, không phải sao?

Mình là ưu tú, đây mới là sự thật!

Vì vậy, thấy Phuong Nguyên mang theo vỏ rượu, đáng vẻ tóc tai rối bời, quần áo xộc xệch, Cổ Nguyệt Phuong Chính trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hồ hập không khỏi buông lỏng rất nhiều.

Nhưng trong miệng hấn lại nói: "Ca ca, ngươi không thể lại uống rượu, không thể tiếp tục như vậy nữa. Ngươi không biết người quan tâm ngươi lo lắng như thế nào đâu, ngươi phải tỉnh lại!"

Phuong Nguyên mặt không biểu cảm, không mở miệng.

Hai huynh đệ bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt đệ đệ Cổ Nguyệt Phuong Chính lấp lánh ánh sáng, một vẻ sắc bén lộ ra. Mà hai tròng mắt ca ca Phuong Nguyên lại đen tối thâm trầm, như đầm nước sâu thăm.

Tròng mắt như vậy, khiến Phuong Chính không khỏi cảm thấy một loại áp lực khó giải thích. Đối diện không được bao lâu hấn theo bản năng dời đi ánh nhìn, nhìn về một bên.

Nhưng khi hấn kịp phản ứng, trong lòng nhảy mắt dâng lên một nỗi phẫn nộ.

Một sự phẫn nộ đối với bản thân.

Mình đây là thế nào? Ngay cả dũng khí đối diện với ca ca cũng không có sao?

Ta đã thay đổi, ta đã hoàn toàn thay đổi!

Nghĩ như vậy, ánh mắt sắc bén một lần nữa càn quét bắn ra.

Thế nhưng Phuong Nguyên cũng đã không nhìn hấn, mà là một tay mang theo một vỏ rượu, đi ngang qua bên người hấn, âm thanh bình thản truyền đến: "Còn ngăn ra làm gì, đi thôi."

Phuong Chính hồ hập rối loạn, con tức trong đáy lòng dâng lên, không có chỗ phát tác, điều này làm cho hấn cảm thấy một loại buồn bực khó tả.

Mất thấy ca ca đã đi xa, hấn không thể làm gì khác là bước nhanh theo sau.

Chỉ là lúc này đây, đầu của hấn không hề cúi xuống, mà là ngẩng lên về phía mặt trời chiều.

Ánh mắt của hấn lại nhìn chăm chú vào chân mình đang đi từng bước một giẫm lên trên cái bóng của ca ca Phuong Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Càng lúc càng xa

Mặt trời chìm về phía tây, nhưng còn chưa hoàn toàn lặn xuống.

Bầu trời vẫn còn ánh sáng, chỉ là tất cả sự vật giống như bị phủ lên một lớp màu xám. Nhìn về phía xa qua khung cửa sổ, ngọn núi đang dần dần chuyển thành màu đen nặng nề.

Bên trong phòng khách ánh sáng ảm đạm, câu mợ ngồi trên cao ở chủ vị, biểu cảm gương mặt bao phủ một tầng bóng tối, nhìn không thấy rõ.

Thấy hai vò rượu Phương Nguyên mang bên người, chân mày của cậu Cô Nguyệt Đồng Thổ nhíu lại thành nếp nhăn, ông ta mở miệng nói: "Thời gian thoáng qua, các người đã mười lăm tuổi, mà lại có tư chất Cô sư, nhất là Phương Chính, cậu mợ cũng tự hào thay cho các người. Ta cho mỗi người các người sáu khối nguyên thạch, hai huynh đệ các người cầm lấy. Luyện hóa Cô trùng, cực kì hao tổn chân nguyên, các người cần những khối nguyên thạch này."

Nói đoạn, liền có nô bộc đến, giao cho hai huynh đệ Phương Nguyên Phương Chính mỗi người một cái túi nhỏ.

Phương Nguyên nhận lấy cái túi, trầm mặc không nói.

Phương Chính thì lập tức mở miệng túi ra nhìn, chỉ thấy bên trong chứa sáu khối nguyên thạch màu xám trắng. Ngay lập tức vẻ mặt cảm kích, đứng lên từ chỗ ngồi, hành lễ với cậu mợ: "Cảm tạ cửu phụ cửu mẫu, chất nhi đứng là cần nguyên thạch để bổ sung chân nguyên. Hai người nuôi lớn chất nhi như vậy, công ơn nuôi dưỡng chất nhi ghi nhớ trong lòng, cả đời không quên!"

Cậu cười gật đầu.

Mợ thì vội vã xua tay, hòa nhã nói với Phương Chính: "Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống. Hai huynh đệ các người tuy rằng không phải con ruột của chúng ta, nhưng chúng ta vẫn luôn nuôi nấng các người như là con trai ruột. Các người có thể có tiền đồ, chúng ta cũng cảm thấy tự hào. Ai, chúng ta dưới gối không con, có đôi khi suy nghĩ các người có thể trở thành con của chúng ta, thì tốt rồi."

Lời nói này thâm ý sâu sắc, Phương Chính không nghe ra, Phương Nguyên lại hơi nhíu mày.

Quả nhiên cậu đoán ý: "Ta và cửu mẫu các người thương lượng qua, muốn nhận các người làm con thừa tự của nhà chúng ta, trở thành người một nhà chân chính. Phương Chính, không biết người có nguyện ý hay không?"

Phương Chính ngây ra một lúc, nhưng trên mặt hần rất nhanh hiện ra vẻ mừng rỡ, một lời đáp ứng ngay: "Nói thật thì từ sau khi song thân qua đời, chất nhi cũng rất khát vọng ngày cả nhà đoàn viên. Có thể cùng cửu phụ cửu mẫu trở thành người một nhà, điều này thật quá tốt!"

Về mặt mợ buồn lòng, cười rộ lên: "Người chính là con trai ngoan của chúng ta, còn gọi là cửu phụ, cửu mẫu sao?"

"Phụ thân, mẫu thân." Phương Chính bưng tỉnh, vội vã đổi giọng.

Cậu mợ đều cười ha ha một tiếng.

"Con trai ngoan, không uổng phí vợ chồng chúng ta từ năm năm tuổi đã nuôi nấng người, lại nuôi tròn mười năm." Mợ lau nước mắt.

Cậu thì nhìn về phía Phương Nguyên đang trầm mặc không nói, ôn hòa nói: "Phương Nguyên, ý của ta như thế nào?"

Phương Nguyên lắc đầu không nói.

"Ca ca." Cô Nguyệt Phương Chính muốn khuyên, lại bị cậu ngăn cản.

Giọng nói cậu không đổi, lại nói: "Đã như vậy, chất nhi Phương Nguyên, chúng ta cũng sẽ không miễn cưỡng người. Chỉ là người đã mười lăm tuổi, cũng nên tự lập môn hộ, cứ như vậy cũng thuận tiện kế thừa chi mạch họ Phương. Cửu phụ ở đây chuẩn bị cho người hai trăm khối nguyên thạch, xem như là giúp đỡ người."

"Hai trăm khối nguyên thạch!" Phương Chính ngay tức khắc tròn cặp mắt, hần chưa từng thấy qua nhiều nguyên thạch như vậy, không khỏi toát ra thần sắc hâm mộ.

Vậy mà Phương Nguyên vẫn lắc đầu như cũ.

Phương Chính không hiểu chút nào, sắc mặt cậu hơi đổi, khuôn mặt của mợ cũng âm trầm xuống.

"Cửu phụ cửu mẫu, nếu không có chuyện gì khác, ta cáo từ trước." Phương Nguyên không cho bọn họ lại có cơ hội nói chuyện, bỏ lại những lời này, xách vò rượu, đi thẳng ra khỏi phòng.

Phương Chính đứng dậy: "Phụ thân, mẫu thân, ca ca nhất thời nghĩ không thông, không bằng để con tới khuyên hần một chút?"

Cậu xua tay, cố ý thờ dãi: "Ai, việc này cũng không thể cưỡng cầu, người có lòng, vì phụ đã rất an ủi. Người, mang Phương Chính thiếu gia xuống dưới, thu xếp chỗ ở."

"Nhì tử cáo lui." Phương Chính lui ra, phòng khách liền rơi vào yên lặng.

Mặt trời hoàn toàn lặn xuống núi, trong phòng khách càng thêm hôn ám.

Một lát sau, trong bóng tối truyền đến thanh âm lạnh lùng: "Xem ra cái thằng nhóc Phương nguyên này đã nhìn thấu mưu tính của chúng ta."

Trong tộc quy bộ tộc Cổ Nguyệt, có văn bản quy định rõ ràng: trưởng tử mười sáu tuổi, có tư cách kế thừa gia sản.

Cha mẹ Phương Nguyên đã qua đời, để lại một món di sản xa xỉ, đều bị cậu mợ "bảo quản".

Giá trị khoản di sản này, hai trăm khối nguyên thạch không thể so sánh.

Nếu Phương Nguyên cũng giống như Phương Chính làm con thừa tự của cậu mợ, thì không có tư cách kế thừa khoản di sản này. Nếu Phương Nguyên năm nay mười lăm tuổi tự lập môn hộ cũng không phù hợp quy định kế thừa gia sản trong tộc.

"May mà, chúng ta lung lạc Phương Chính, mà Phương Nguyên chỉ có tư chất Bính đẳng." Cậu vừa than thở một tiếng, cảm thấy vô cùng may mắn.

"Lão gia à, Phương Nguyên rõ ràng là muốn mười sáu tuổi độc lập ra bên ngoài, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Mợ vừa nghĩ tới món di sản, giọng nói đã nóng nảy.

"Hừ, nếu như hắn có ý đồ xấu, cũng không trách được chúng ta. Chỉ cần chúng ta trước khi hắn độc lập, tóm lấy một sai lầm lớn của hắn, trục xuất hắn ra khỏi cửa, cũng ngay lập tức tước đoạt quyền thừa kế di sản của hắn." Cậu hừ lạnh nói.

"Thế nhưng thằng con hoang Phương Nguyên này rất thông minh, làm sao phạm sai lầm đây?" Mợ khó hiểu.

Cậu tức thì liếc mắt, thấp giọng quát lớn: "Người rõ là ngu xuẩn! Hắn không phạm sai lầm, lẽ nào chúng ta không thể hãm hại sao? Để nha đầu Trầm Thúy kia trước đi dụ dỗ Phương Nguyên, sau đó kêu to phi lễ, chúng ta bắt quả tang tại chỗ, lại vu oan hắn tội danh say rượu mất lý trí phát rồ, còn sợ không trục xuất được Phương Nguyên sao?"

"Lão gia vẫn là ông có cách, diệu kế à!" Mợ tức thì vui mừng vô cùng.

Bóng đêm dày đặc phủ xuống, bầu trời đầy sao bị mây đen bay đến che phủ hơn phân nửa. Trong sơn trại, các nhà các hộ dần dần thấp đèn.

Cổ Nguyệt Phương Chính được dẫn đến một gian phòng.

"Phương Chính thiếu gia, đây chính là gian phòng lão gia tự mình căn dặn lão nô, cố ý sử sang cho ngài dọn ra riêng." Trầm ma ma ân cần giới thiệu, bà ta khom lưng, trên mặt đầy nụ cười nịnh nọt.

Phương Chính nhìn xung quanh một vòng, mắt tỏa sáng. Căn phòng này so với nơi hắn ở trước kia còn phải rộng hơn hai lần, chính giữa là cái giường lớn, bên cạnh cửa sổ là bàn học bằng gỗ đàn mộc đặt giấy bút tinh xảo, vách tường bốn phía là đồ trang trí tinh mỹ. Thậm chí dưới chân cũng không phải sàn nhà thông thường, mà là phủ một tầng thảm mềm mại.

Từ nhỏ đến lớn, Phương Chính vẫn chưa từng ở gian phòng như vậy. Lập tức liên tục gật đầu: "Tốt lắm, thực sự là không tệ. Cảm tạ Trầm ma ma."

Trầm ma ma này là người mợ trọng dụng nhất, quản lý nô bộc trên dưới, là quản gia danh xưng với thực.

Nha hoàn Trầm Thúy theo bên người Phương Nguyên, là con gái của bà ta.

Trầm ma ma ha hả cười lên: "Nô tỳ nào dám nhận thiếu gia ngài tạ ơn, nên là vậy, nên là vậy! Thiếu gia cứ ăn ngon ngủ ngon, nếu muốn cái gì thì rung cái chuông bên giường, lập tức sẽ có hạ nhân chờ đợi căn dặn. Lão gia dặn dò, mấy ngày nay thiếu gia ngài phải một lòng một dạ tu hành, những chuyện vụn vặt khác đều giao cho bọn hạ nhân chúng ta."

Phương Chính trong lòng lại tuôn ra cảm kích một lần nữa, hắn không nói gì, chỉ ở trong lòng yên lặng quyết định: lần này nhất định phải đoạt được đệ nhất, không để cậu mợ thất vọng!

...

Trên bầu trời mây đen càng ngày càng nặng, bóng đêm cũng bởi vậy càng thâm trầm. Sao trên bầu trời đêm hầu như đều bị mây đen che phủ, chỉ còn lại bên dưới vài cái lóe ra ánh sáng yếu ớt, vùng vẫy ở trên bầu trời.

"Cửu phụ cửu mẫu hắn là tính toán làm thế nào trục xuất ta ra khỏi cửa đây. Kiếp trước là âm thầm xui khiến hạ nhân khiêu khích ta, sau đó vu oan, cuối cùng trục xuất ta ra khỏi nhà, không biết kiếp này sẽ có thay đổi gì." Phương Nguyên đi trên đường, trong lòng cười lạnh không thôi.

Đối với gương mặt thật của cậu mợ, hắn đã sớm thấy rõ.

Nhưng mà cũng có thể hiểu được.

Bởi vì, người chết vì tiền, chim chết vì miếng ăn, bất kể địa cầu kia hay là thế giới này, luôn luôn có rất nhiều người vì lợi ích mà giẫm đạp lên tình thân, tình bạn, tình yêu.

Trên thực tế, tình thân căn bản cũng không có. Trước kia cậu thợ thu dưỡng Phương Nguyên Phương Chính, mục đích cơ bản là thèm muốn di sản. Chỉ là hai huynh đệ Phương Nguyên Phương Chính liên tiếp để cho bọn họ bất ngờ.

"Vạn sự khởi đầu nan, đối với ta mà nói, càng là như vậy. Ta một là không phải người có tư chất tốt, hai là không có sư trưởng chiếu cố, coi như là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Di sản của cha mẹ, có thể nói một cú sốc của ta. Kiếp trước di sản bị cậu thợ cướp đi, làm hại bản thân hao phí hai năm, mới tu hành đến nhất chuyển đỉnh phong. Kiếp này, sai lầm này không thể tái phạm."

Phương Nguyên cứ vừa đi, vừa suy tính như vậy.

Hắn không ở một chỗ mà đợi, mà đem theo hai vò rượu, nhắm thẳng hướng ra bên ngoài trại.

Bầu trời đêm càng ngày càng âm u, mây đen che ánh sao, gió núi ồ ồ thổi, có xu hướng dần dần mạnh lên.

Mưa núi muốn đến rồi.

Dù vậy vẫn phải tìm kiếm. Di sản của cha mẹ muốn đoạt được, vậy cũng phải đợi hắn sang năm mười sáu tuổi. Mà di tàng của Hoa tửu hành giả mới là có khả năng đắc thủ gần nhất.

Trên đường, rất ít người đi lại. Trong phòng ốc ven đường hiện ra ánh sáng mờ tối, một ít rác thải sinh hoạt vụn vặt cùng với cát bụi lá cây bị gió cuốn, theo gió bay lên.

Y phục đơn bạc của Phương Nguyên, có phần không chịu nổi cơn gió núi này, không khỏi cảm thấy một trận rét lạnh.

Hắn dứt khoát mở vò rượu mang theo ra, uống một ngụm nhỏ. Tuy là rượu đục, thế nhưng sau khi nuốt xuống, cũng bắt đầu bốc lên cảm giác ấm áp.

Đây là lần đầu tiên hắn thực sự uống rượu trong mấy ngày nay.

Càng rời khỏi sơn trại, phòng ốc ven đường lại càng thưa thớt, ánh đèn lại càng mờ mịt.

Phía trước, càng là bóng đen trùng trùng. Gió thổi đê nặng núi rừng, cành cây chấp chới trong bóng đêm, ào ào rung động, như đàn thú đang gào thét.

Bước chân Phương Nguyên không có nửa phần chân chò, ra khỏi đại môn sơn trại, ở trên con đường tối tăm càng ngày càng đi xa.

Mà sau lưng hắn là sự sáng chói rực rỡ từ ánh đèn vạn nhà.

Trong ánh đèn nơi này, có một nơi ấm áp.

Đệ đệ Cổ Nguyệt Phương Chính ngồi trước bàn đọc sách, ôn tập ghi chép trong giờ học. Trong căn phòng ánh đèn sáng sủa với bức tường kiên cố cản trở gió lạnh, bên tay hắn đặt một chén trà sâm, hơi nóng lượn lờ bốc lên.

"Phương Chính thiếu gia, nước nóng cho ngài đã chuẩn bị xong." Ngoài cửa, tiếng nói của Trầm Thúy nhẹ nhàng truyền vào.

Phương Chính trong lòng khẽ run lên: "Vậy mang vào đi."

Trầm Thúy mang theo gương mặt quấy rầy, lắc hông đi vào phòng.

"Nô tỳ ra mắt Phương Chính thiếu gia." Nàng ta đưa mắt thu ba nhìn về phía Phương Chính.

Phương Nguyên chỉ là một Binh đẳng, Phương Chính lại là tư chất Giáp đẳng. Có thể leo lên hắn, mới thật sự là đại phú quý!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Trời có mưa gió bất trắc, luyện cổ đặc biệt gian nan

Dịch giả: lamlamyu17

Ào ào ào...

Hạt mưa lớn chừng như hạt đậu rơi xuống dày đặc. Đập vào thân trúc xanh ngắt trên lầu, phát ra tiếng vang giòn.

Trong hồ nước trước lầu gác, mặt nước bị mưa đánh vào, cá ở trong hồ vui sướng mà bơi qua bơi lại, thủy tảo ở đáy ao chấp chòn.

Bầu trời u ám, toàn bộ tầm nhìn đều bị một màn mưa dày đặc che phủ.

Trong căn phòng có phần mờ tối, cửa sổ mở ra, Phương Nguyên lặng lẽ nhìn con mưa lớn này, trong lòng thở dài xa xăm: "Đã ba ngày ba đêm."

Đêm ba ngày trước, hần mang theo hai vò rượu, ra khỏi sơn trại, tiếp tục tìm kiếm ở xung quanh.

Nhưng lúc đêm khuya đến, mưa to như trút nước nổi lên.

Hần bị giội thành ướt sũng không nói, quan trọng là tình hình như vậy thì không thể tìm kiếm xung quanh nữa.

Nước mưa có thể đem mùi rượu nhanh chóng rửa sạch, đồng thời nếu đi vào mưa cường ép tìm kiếm, sẽ khiến người hoài nghi.

Lúc trước là nguy trang thành hình dạng nản lòng say rượu, để che đậy động cơ thật sự. Nhưng ngàn vạn lần không nên đánh giá thấp trí tuệ người ngoài, thường thường chỉ có đồ ngu mới cho rằng người khác ngu xuẩn.

Cho nên rơi vào đường cùng, Phương Nguyên cũng chỉ có thể ngưng hẳn việc tìm kiếm.

Mà trận mưa này đến, còn kéo dài, lúc lớn lúc nhỏ, lúc thưa lúc dày đặc, nhưng vẫn không ngừng.

"Cứ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không tìm được Tử Trùng, chỉ có thể trước tiên bắt tay vào luyện hóa Nguyệt Quang Cổ. Trong quá trình luyện hóa, có thể tìm được Tử trùng là tốt nhất, còn không có được cũng đành chấp nhận như vậy. Chặng qua việc này cũng bình thường, trời có mưa gió bất trắc. Thế gian này nào có làm việc luôn xuôi chèo mát mái, thập toàn thập mỹ?" Tâm tình Phương Nguyên rất bình tĩnh, năm trăm năm từng trải, đã sớm gột rửa tính tình nóng nảy của hắn.

Hắn đóng cửa sổ và cửa chính, ngồi xếp bằng trên giường. Từ từ nhắm hai mắt lại, sau khi hô hấp điều hòa, thì đem tâm thần chìm xuống.

Sau một khắc, trong đầu cho thấy cảnh tượng Không khiêu của bản thân.

Không khiêu tuy rằng ký thác trong cơ thể, thế nhưng huyền diệu dị thường, vô cùng lớn cũng vô cùng bé.

Bên ngoài Không khiêu là một lớp quang mô. Quang mô màu trắng cho cảm giác rất mỏng manh, nhưng lại thật sự chống đỡ Không khiêu.

Trong Không khiêu là một mảng hải dương chân nguyên.

Nước biển hiện lên màu đồng xanh, mặt biển yên tĩnh như gương, mực nước khoảng chừng phân nửa chiều cao Không khiêu. Toàn bộ thể tích nguyên hải, chiếm bốn phần bốn Không khiêu.

Đây là Thanh Đồng Nguyên Hải của Cổ sư nhất chuyển, mỗi một giọt nước biển, đều là chân nguyên. Là sinh mệnh lực của Phương Nguyên, là ngưng kết tinh khí thần của Phương Nguyên.

Mỗi một giọt chân nguyên đều quý báu, bởi vì nó là căn bản, là nguồn gốc của sức mạnh của một Cổ sư. Chính là dựa vào chân nguyên, Cổ sư mới có thể luyện hóa và thúc giục Cổ trùng.

Tâm thần từ trong nguyên hải lui ra ngoài, Phương Nguyên mở hai mắt ra, lấy ra con Nguyệt Quang Cổ kia từ trong ngực.

Nguyệt Quang Cổ lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay Phương Nguyên, trông giống như một mặt trăng cong cong màu lam, nhỏ nhắn lung linh, óng ánh trong sáng.

Phương Nguyên tâm niệm chuyển đổi, ngay lập tức nguyên hải trong Không khiêu quay cuồng, một dòng chân nguyên phá tan mặt biển, điều động đến bên ngoài cơ thể, dừng mảnh đi vào trong Nguyệt Quang Cổ.

Nguyệt Quang Cổ tỏa ra ánh u lam, hơi rung rung trong lòng bàn tay Phương Nguyên, kháng cự chân nguyên của Phương Nguyên dừng mảnh tiến vào.

Cổ là tinh hoa thiên địa, mật mã đại đạo, vật dẫn pháp tắc. Nó cũng là sinh linh, trời sinh tự do tự tại, tồn tại ý chí của bản thân. Hiện tại Phương Nguyên muốn luyện hóa nó, chính là muốn xóa đi ý chí của nó, cảm ứng được nguy cơ này, Nguyệt Quang Cổ tự nhiên là muốn phản kháng.

Quá trình luyện hóa vô cùng gian nan.

Nguyệt Quang Cổ giống như một mảnh trăng non cong cong, chân nguyên màu đồng xanh rót vào giữa mảnh trăng non, trước hết đem hai mũi nhọn của mảnh trăng non nhuộm thành màu xanh.

Sau đó màu xanh đồng này, bắt đầu lan về đoạn giữa của mảnh trăng non.

Không được ba phút, vẻ tái nhợt hiện ra trên mặt Phuong Nguyên. Số lượng chân nguyên không ngừng dừng mảnh tiến vào trong Nguyệt Quang Cổ, dẫn đến từng trận cảm giác suy yếu, liên miên không dứt kéo đến đánh về phía hắn.

Một phân, hai phân, ba phân...tám phân, chín phân, một thành.

Mười phút sau, nguyên hải của Phuong Nguyên tiêu hao hết tròn một thành chân nguyên. Thế nhưng mặt ngoài Nguyệt Quang Cổ giống như lam thủy tinh, ở hai bên mũi nhọn hình trăng khuyết có màu xanh thanh đồng, nhưng chỉ hướng về đoạn giữa mở rộng một chút diện tích.

Lực kháng cự của Nguyệt Quang Cổ vô cùng ương ngạnh.

Cũng may Phuong Nguyên đối với lần này sớm đã có dự liệu, cũng không bất ngờ, kiên trì quán thấu chân nguyên về phía Nguyệt Quang Cổ.

Một thành, hai thành, ba thành.

Lại qua hai mươi phút, trong cơ thể Phuong Nguyên, nguyên hải chỉ còn lại một thành bốn phân, trên Nguyệt Quang Cổ màu xanh thanh đồng mở rộng ra thêm một chút, hai mảng xanh nếu cộng lại mà tính, khoảng chừng một phần mười hai toàn bộ bề mặt Nguyệt Quang Cổ.

Về phần còn lại, vẫn là màu lam nhạt của bản thân Nguyệt Quang Cổ.

"Luyện Cổ gian nan." Thấy cảnh này, Phuong Nguyên thầm than một tiếng, cắt đứt cung cấp chân nguyên, không tiếp tục luyện hóa Nguyệt Quang Cổ này.

Đến thời khắc này, luyện Cổ tròn nửa tiếng đồng hồ, nguyên hải không khiêu đã tiêu hao hơn một nửa, chỉ còn lại một thành bốn phân chân nguyên. Mà Nguyệt Quang Cổ vừa mới luyện hóa một phần mười hai.

Hơn nữa, càng khiến người khó chấp nhận là, Nguyệt Quang Cổ vẫn tản ra quang sáng u lam như trước. Phuong Nguyên tuy rằng ngừng luyện hóa, thế nhưng nó lại không ngừng việc phản kháng ở khu vực thanh đồng chân nguyên của Phuong Nguyên như trước.

Phuong Nguyên có thể cảm thấy rõ ràng, chân nguyên tiến vào Nguyệt Quang Cổ, đang từng chút bị Nguyệt Quang Cổ đuổi ra, tiêu tán ra ngoài cơ thể. Mặt ngoài của Nguyệt Quang Cổ, hai mũi nhọn trắng non màu xanh thanh đồng cũng đang từ từ nhỏ lại.

Tính theo tốc độ giảm đi này, khoảng sáu tiếng sau, Nguyệt Quang Cổ có thể đem chân nguyên của Phuong Nguyên hoàn toàn loại bỏ. Đến lúc đó trở lại luyện hóa Cổ trùng này, so với bắt đầu tế luyện cũng không khác gì nhau.

"Mỗi một lần luyện Cổ, giống như là hai quân giao chiến, trận địa chiến, tiêu hao chiến. Cổ trùng chỉ tế luyện một phần mười hai, mà chân nguyên của ta tiêu hao tròn ba thành. Cổ sư luyện Cổ phải nhất định vừa bổ sung chân nguyên trong nguyên hải, vừa liên tục duy trì không ngừng mà tế luyện, cũng có thành quả thắng lợi. Luyện Cổ khảo nghiệm không chỉ có kỹ xảo điều động chân nguyên, mà còn là lòng kiên trì kéo dài."

Phuong Nguyên vừa nghĩ vừa từ trong túi tiền lấy ra một khối nguyên thạch.

Cổ sư muốn bổ sung tiêu hao chân nguyên, thông thường có hai loại phương pháp.

Một loại là khôi phục tự nhiên. Mỗi khi qua một khoảng thời gian, nguyên hải sẽ tự động bổ sung chân nguyên. Loại tư chất Bính đẳng này như Phuong Nguyên, khoảng chừng một giờ sẽ bổ sung bốn phân chân nguyên. Sáu giờ là có thể khôi phục tổng cộng hai thành bốn phân chân nguyên.

Loại phương pháp thứ hai, chính là hấp thu nguyên lực tự nhiên trong nguyên thạch.

Nguyên thạch là báu vật của thiên nhiên, ngưng tụ chân nguyên thiên nhiên, có thể bị Cổ sư hấp thụ.

Phuong Nguyên tay cầm nguyên thạch, liên tục không ngừng hấp thu chân nguyên thiên nhiên từ bên trong, tập hợp đến bên trong nguyên hải không khiêu của mình.

Ánh sáng mỏng manh của mặt ngoài nguyên thạch, từ từ mờ xuống, mực nước nguyên hải của Phuong Nguyên lại lấy tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường không ngừng dâng lên.

Khoảng chừng sau nửa giờ, nguyên hải lần nữa khôi phục đến thể tích bốn thành bốn. Đến mức độ này, xu thế mặt biển dâng lên hơi ngừng lại. Tuy rằng Không khiêu vẫn còn không gian, thế nhưng Phuong Nguyên rút cuộc cũng không tích trữ thêm nhiều chân nguyên được nữa. Đây chính là cực hạn tư chất Bính đẳng của hắn.

Vì vậy, ngay lập tức thể hiện ra tác dụng trọng yếu của tư chất tu hành.

Tư chất càng cao, trong Không khiêu tích trữ chân nguyên càng nhiều, đồng thời tốc độ khôi phục chân nguyên tự nhiên cũng càng nhanh.

Đối với Phuong Nguyên mà nói, muốn luyện hóa Cổ trùng, cũng có thành quả, phải hấp thu nguyên thạch, bởi vì tốc độ khôi phục chân nguyên tự nhiên của hắn so ra còn kém tốc độ Nguyệt Quang Cổ bài trừ chân nguyên.

Thế nhưng đối với Phuong Chính tư chất Giáp đẳng mà nói, hắn mỗi giờ có thể bổ sung tám phân chân nguyên. Sáu giờ, có thể tổng cộng khôi phục bốn thành tám phân chân nguyên. Mà Nguyệt Quang Cổ cùng lúc trong sáu giờ chỉ có thể khu trục ba thành chân nguyên.

Hắn thậm chí không cần trợ giúp từ bên ngoài như nguyên thạch, cứ như vậy luyện hóa, nghỉ ngơi vài lần, qua vài ngày, là có thể luyện hóa thành công Nguyệt Quang Cỏ.

Cho nên, Phương Nguyên từ khi vừa mới bắt đầu đã biết, trong trận khảo hạch luyện hóa Nguyệt Quang Cỏ, bản thân vốn không thể đoạt được đệ nhất. Điều này không liên quan đến thực lực, mà tư chất mới là nhân tố thứ nhất trong này.

Nhân tố thứ hai còn lại chính là nguyên thạch.

Nếu là nguyên thạch dư thừa, không tiếc tổn hao, người tư chất Ất đẳng, cũng có thể vượt qua Giáp đẳng, đoạt được đệ nhất.

"Trong tay ta chỉ có sáu khối nguyên thạch, so ra kém Cỏ Nguyệt Mạc Bắc, Cỏ Nguyệt Xích Thành, loại người phía sau có trường bối ủng hộ. Tư chất của ta chỉ có Bính đẳng, cũng so ra kém tư chất Giáp đẳng của Cỏ Nguyệt Phương Chính. Trận khảo hạch này vốn không có một chút phần thắng, còn không bằng phân chia sức lực, đi tìm Tửu Trùng. Nếu có thể luyện hoá Tửu Trùng thành bản mệnh Cỏ, so với Nguyệt Quang Cỏ còn tốt hơn. Hử? Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ đã nhỏ rồi, hình như có dấu hiệu dừng lại. Trận mưa lớn này đã ba ngày ba đêm, cũng nên ngừng rồi."

Phương Nguyên thu hồi Nguyệt Quang Cỏ, đang muốn mở cửa sổ, lúc này lại có tiếng đập cửa vang lên.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của thiếp thân nha hoàn Trầm Thúy: "Phương Nguyên thiếu gia, là nô tỳ. Ba ngày nay mưa rơi liên tục, nô tỳ mang cho ngài một ít rượu và thức ăn, thiếu gia ăn một chút, cũng có thể hóa giải phiền muộn."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Chưởng qua là sắc dụ mà thôi

Dịch giả: lamlamy17

Chân mày Phương Nguyên nhăn lại, bằng vào trực giác và thể nghiệm nhân sinh năm trăm năm, hắn nghĩ thấy được mùi vị của một loại âm mưu.

Trong mắt hắn ánh sắc lạnh lóe lên rồi biến mất, chân mày giãn ra: "Ta cũng đang đói, người đến đúng lúc, bưng vào cho ta đi."

Trầm Thúy ở ngoài cửa mang hộp đựng thức ăn, nghe nói như thế, khóe miệng cười nhạt khinh thường.

Nhưng khi nàng ta đẩy cửa phòng ra thì, trên mặt của nàng ta cũng chỉ còn lại vẻ dịu ngoan.

"Phương Nguyên thiếu gia, rượu và món ăn này cũng thật thơm, nô tỳ cách hộp đựng cũng nghĩ thấy được nha." Thanh âm của nàng ta ngọt ngào ngấy, mang một vẻ xuân tình quyến rũ.

Đem hộp đựng thức ăn đặt trên bàn nhỏ, Trầm Thúy lại lấy ra bát đĩa, dọn lên.

Trên bàn ăn quả thật là mỹ vị đủ cả sắc lẫn hương.

Nàng ta lại lấy ra hai ly rượu, rót rượu mang lên.

"Nào, thiếu gia, ngồi đi. Nô tỳ ngày hôm nay cả gan, muốn bồi tiếp thiếu gia ngài uống một chén." Nàng ta cười mơ màng như hoa, đi đến bên cạnh Phương Nguyên, to gan kéo tay của Phương Nguyên, kéo hắn ngồi xuống trên cái ghế dài bên bàn.

Sau đó nàng ta ngồi trực tiếp trên đùi Phương Nguyên, thân thể mềm mại đều dựa vào ngực Phương Nguyên, như chú chim nhỏ nép vào người, ở bên tai Phương Nguyên nói: "Phương Nguyên thiếu gia, nô tỳ vẫn luôn thích người. Mặc kệ là tư chất gì, nô tỳ đều muốn theo người, nương tựa người, an ủi người. Đêm nay, nô tỳ muốn đem thân thể cho người."

Nàng ta ngày hôm nay có thể nói là trang phục rực rỡ.

Thoa son, môi như phấn hoa đào, bởi vì dán bên tai mà nói, một hơi thở thanh xuân mềm mại cứ khiêu khích vành tai Phương Nguyên.

Vì bị nàng ta dựa vào ngực, Phương Nguyên có thể cảm giác được rõ ràng thân thể đầy đặn của Trầm Thúy.

Nàng ta đùi trần ngập co dãn, cái eo nhỏ mảnh mai, bộ ngực mềm mại.

"Thiếu gia, để nô tỳ tới tiếp rượu ngài." Trầm Thúy nâng ly rượu lên, lại ngửa đầu một cái, nhấp rượu vào trong miệng. Sau đó hai mắt tựa như chứa nước, yên lặng nhìn Phương Nguyên, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hơi mở, từ từ nhích lại gần môi Phương Nguyên.

Phuong Nguyên vẻ mặt lạnh lùng, dường như đang ngồi trong lòng không phải là một con người, mà là một bức tượng.

Trầm Thúy nhìn thấy vẻ mặt này của Phuong Nguyên, mới đầu thì trong lòng còn có chút lo sợ bất an, nhưng khi môi của nàng ta chỉ còn cách khoảng chừng một đầu ngón tay sẽ dán lên môi Phuong Nguyên thì nàng ta bình tĩnh, trong lòng khinh thường cười: "Vẫn còn giả bộ."

Đúng lúc này, Phuong Nguyên cười lạnh một tiếng, trong giọng nói mang theo khinh thường: "Thì ra chẳng qua là sắc dụ mà thôi."

Trầm Thúy vẻ mặt cứng đờ, nuốt rượu trong miệng xuống, giả vờ sáng giọng: "Phuong Nguyên thiếu gia, ngài nói cái gì đó."

Phuong Nguyên hai mắt sâu thẳm tản ra ánh sáng lạnh, nhìn chăm chăm mắt của Trầm Thúy, đồng thời tay phải nhấc lên trên cái cổ tuyết trắng của nàng ta, từ từ dùng sức.

Con người Trầm Thúy co rút, thanh âm mang theo vẻ kinh hoàng: "Thiếu gia, ngài làm ta đau."

Phuong Nguyên không đáp lời, chỉ là trên tay dùng sức càng lúc càng lớn.

"Phuong Nguyên thiếu gia, nô tỳ sợ!" Trầm Thúy đã có hơi không thở nổi, vẻ mặt hoảng loạn, đôi tay mềm mại theo bản năng khoát lên trên tay của Phuong Nguyên, muốn đem tay hắn đẩy ra. Thế nhưng tay của Phuong Nguyên giống như gọng sắt, không thể tách mở.

"Xem ra cừu phụ là để cho người sắc dụ hãm hại ta? Nói như vậy, dưới lầu cũng sắp xếp xong xuôi nhân mã rồi nhỉ." Phuong Nguyên khinh miệt cười khẽ một tiếng, "Chẳng qua người coi là cái gì, cũng tới sắc dụ ta? Chỉ bằng cái bộ ngực với hai miếng thịt rác rưởi này của người."

Vừa nói, tay trái liền đặt lên ngực Trầm Thúy, hung tợn nắm bộ ngực mềm mại, bỗng chốc làm nó biến dạng dữ dội.

Đau nhức mãnh liệt từ ngực truyền đến, hai mắt Trầm Thúy trợn trừng, đau đến trong mắt đã rung rung, nàng ta muốn kêu, thế như cổ họng bị Phuong Nguyên bóp chặt, cuối cùng cũng chỉ có thể nức nở vài tiếng, nàng ta bắt đầu phản kháng dữ dội, nếu không phản kháng nàng ta thật sự ngại thối!

Nhưng vào lúc này, Phuong Nguyên lại từ từ buông lỏng bàn tay.

Trầm Thúy lập tức mở lớn miệng, tham lam hít thở không khí, nàng ta hô hấp quá nhanh, thế nên dẫn đến một trận ho khan dữ dội.

Phuong Nguyên khẽ cười lộ lên, xòe bàn tay ra dịu dàng vuốt ve gò má của Trầm Thúy, thông thả nói: "Trầm Thúy, người nghĩ ta có thể giết người hay không?"

Nếu Phuong Nguyên tức giận rộng to rít gào, Trầm Thúy nói không chừng còn có thể phản kháng dữ dội.

Thế nhưng khi Phuong Nguyên nói cười hời hợt như vậy, dịu dàng hỏi nàng ta có thể hay không giết nàng ta, Trầm Thúy cảm thấy một loại sợ hãi từ tận đáy lòng.

Nàng ta sợ!

Nàng ta kinh hoàng nhìn Phuong Nguyên, nhìn thiếu niên này cười híp mắt nhìn nàng ta.

Vào giờ khắc này, Trầm Thúy thề mình vĩnh viễn sẽ không quên hai mắt Phuong Nguyên. Đôi mắt này, không có nửa phần tâm tình hỗn loạn, đen kịt sâu thẳm, như là hố sâu cất giấu cự thú kinh khủng.

Dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt này, Trầm Thúy cảm giác mình giống như người trần trụi ở giữa ngập trời băng tuyết!

Người trước mắt này, tuyệt đối dám giết mình, có thể giết mình..

Trời ơi! Ta tại sao lại muốn đến trêu chọc một ma quỷ như vậy?!

Trong lòng Trầm Thúy tràn đầy hối hận, vào giờ khắc này, nàng ta hận không thể xoay người bỏ chạy.

Nhưng nàng ta lúc này đang ở trong lòng Phuong Nguyên, cũng không dám trốn, thậm chí không dám làm ra bất kỳ một hành động nào.

Cả người nàng ta đều đang căng thẳng, thân thể mềm mại run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nói không nổi một câu.

"Nể tình người làm thiệp thân nha hoàn của ta, hầu hạ ta nhiều năm như vậy, ta đây lần này không giết người. Người không phải là muốn thoát nô tịch sao, đi tìm đệ đệ ta đi, hẳn thế mà vừa ngốc vừa ngây thơ." Phuong Nguyên thu hồi đáng vẻ tươi cười, vỗ vỗ gò má Trầm Thúy, giọng nói bình thản như nước.

Thở dài một hơi, hắn cuối cùng nói ra ____

"Người đi đi."

Trầm Thúy ngây ra như phỗng ngoan ngoãn đi ra ngoài. Nàng ta thất hồn lạc phách, cũng không biết thoát ra khỏi người tên Phuong Nguyên ma quỷ này như thế nào.

Đội ngũ ẩn núp trong bóng tối, nhìn thấy Trầm Thúy xuất hiện như vậy, đều nghi hoặc nhìn nhau.

"Lại có thể sắp xếp cạm bẫy mỹ sắc, ngược lại có ý mới so với kiếp trước. Ha ha, cữu phụ cữu mẫu, ân tình lần này của các người ta nhớ kỹ!"

Sau khi Trầm Thúy đi không bao lâu, Phương Nguyên đứng lên, ra khỏi cửa.

Không cần biết như thế nào, không thể ở nơi này ngay người.

Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, huống chi là ma đầu? Sức mạnh không đủ, chỉ có kẻ ngu si mới đặt mình trong hiểm cảnh.

"Chương quỹ, có phòng không?" Đi tới gian khách sạn duy nhất trong sơn trại, Phương Nguyên hỏi giá cả.

"Có, có, có phòng hảo hạng, ở tầng hai, tầng ba, không chỉ tiện nghi, hơn nữa đều dọn dẹp rất sạch sẽ. Tầng một thì khách quan có thể ở chỗ này dùng cơm, cũng có thể kêu tiểu nhị đưa riêng đến phòng." Chương quỹ ân cần mà chiêu đãi Phương Nguyên.

Khách sạn này là khách sạn duy nhất ở sơn trại, việc buôn bán cũng không tốt, có hơi vắng vẻ. Chỉ có khi thương đội đi đến Thanh Mao Sơn buôn bán hàng năm, khách sạn mới có thể đông người.

Phương Nguyên thật sự có hơi đói bụng, liền vớt cho chương quỹ hai khối nguyên thạch hoàn chỉnh: "Cho ta một gian phòng hảo hạng, ta trước tiên ở lại, lại chuẩn bị cho ta hai vò rượu, ba bốn loại thức ăn, nhiều ít lại đưa thêm."

"Vâng." Chương quỹ tiếp nhận hai khối nguyên thạch, lại hỏi, "Khách quan là muốn ở trong phòng ăn, hay là ở sảnh xem náo nhiệt?"

Phương Nguyên nhìn thoáng qua sắc trời, mưa đã tạnh, hơn nữa gần đến chạng vạng. Dứt khoát ở đại sảnh ăn xong, sau đó đi thẳng ra ngoài trại tìm kiếm di tàng Hoa tửu hành giả. Hắn nói với chương quỹ: "Ở đại sảnh ăn đi."

Tầng một khách sạn này, bày ra hơi mười cái bàn vuông, mỗi bàn xung quanh có bốn băng ghế dài. Giữa các bàn có cây cột lớn chống đỡ khách sạn. Trên mặt sàn lát từng viên đá cẩm thạch, nhưng ướt rượt, khó tránh khỏi khí ẩm vùng núi.

Trong đó có ba nhóm người.

Một bàn bên cạnh cửa sổ, chỉ có một lão hán đang uống rượu, nhìn ra ánh nắng chiều vùng núi bên ngoài cửa sổ, chậm chậm đọc âm.

Bàn ngay chính giữa, là năm sáu thợ săn, ngồi thành một vòng, lớn tiếng trò chuyện về kinh nghiệm săn thú với nhau, trên mặt đất cạnh chân vẫn còn để một đồng con mồi chim trĩ, thỏ rừng vân vân.

Còn có một bàn trong góc phòng, là hai người trẻ tuổi, dường như nói chuyện bí mật gì. Thân thể bọn họ che kín trong bóng tối, không nhìn rõ, không phân biệt được nam nữ.

Phương Nguyên thì chọn một vị trí ngồi gần cửa sổ, chỉ chốc lát sau thì có rượu và thức ăn được bưng lên.

"Lấy tư chất Bính đẳng của ta, muốn luyện hóa Nguyệt Quang Cổ, nhất định phải mượn nguyên thạch. Nếu vận khí tốt, Nguyệt Quang Cổ này ý chí không kiên cường, chỉ cần năm khối. Nếu là kiên cường không đổi, thì phiền phức rồi, ít nhất cần tám khối."

Cổ trùng cũng là sinh linh, tự nhiên có ý chí cầu sinh.

Có ý chí mạnh mẽ, sẽ luôn chống lại Cổ sư luyện hóa. Có ý chí nhỏ yếu, luyện đến cuối cùng nó tuyệt vọng đầu hàng, một khi không có ý chí chống cự, luyện hóa cực kỳ nhẹ nhàng.

"Trên người ta bây giờ chỉ có sáu khối nguyên thạch, hai khối đã cho chủ quán, cũng chỉ còn lại bốn khối. Có hơi thiếu rồi."

Trên thế giới này, nguyên thạch là đồng tiền mạnh, sức mua rất lớn.

Một nhà phạm nhân ba miệng ăn, chi phí sinh hoạt một tháng tối đa cũng chỉ một khối nguyên thạch.

Thế nhưng đối với Cổ sư mà nói, nguyên thạch tiêu hao rất lớn. Giống như Phương Nguyên, chỉ cần luyện Cổ, thì cần bình quân là bảy khối nguyên thạch tiêu chuẩn.

Đây vẫn chỉ là Nguyệt Quang Cổ, nếu như thật sự tìm được Tửu Trùng, muốn luyện hóa nó, lấy tư chất của Phương Nguyên, ít nhất phải chi thêm hơn hơn mười khối nguyên thạch!

"Nói cách khác, tình huống hiện tại là - ta cho dù tìm được Tửu Trùng, cũng chưa chắc có nguyên thạch giúp ta luyện hóa nó. Chẳng qua vẫn phải tiếp tục tìm kiếm, bởi vì trong di tàng Hoa tửu hành giả rất có thể có số lượng lớn nguyên thạch."

Điều này không khó suy đoán.

Hoa tửu hành giả là Cổ sư ngũ chuyển, ma đạo cường giả trứ danh, làm sao có thể trên người không có nguyên thạch, cái loại vật dụng cần thiết để Cổ

sư tu hành đây?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Mùi rượu Thanh Trúc, Cổ sư ra oai

Dịch giả: lamlamyu17

"Hiện tại tất cả vấn đề phụ thuộc vào kết quả từ di tàng Hoa tửu hành giả. Ta nếu có thể tìm được nó, tất cả trắc trở đều được giải quyết dễ dàng. Nếu không phát hiện được, những nan đề cực lớn sẽ kéo chậm tốc độ tu hành của ta. Sẽ làm ta ở giai đoạn đầu tu hành bị bạn cùng lứa bỏ rơi rất xa. Thật khó hiểu, ta dùng thời gian hơn một tuần để hấp dẫn Tửu Trùng xuất hiện, vì sao vẫn không hiệu quả?"

Phương Nguyên cau mày, trầm tư suy nghĩ. Com nước ăn vào trong miệng cũng không biết mùi vị như thế nào.

Đúng lúc này, một trận tiếng động huyền ảo truyền đến, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Phương Nguyên theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện bàn ở giữa kia, sáu thợ săn vây quanh bàn đã uống đến mùi rượu tràn ra, bầu không khí nóng như lửa, từng người đỏ mặt tía tai.

"Trương lão đệ, nào, lại uống một chén!"

"Phong đại ca, các huynh đệ bội phục bản lĩnh của ngươi, một người đối phó lợn rừng đen, thực sự là hảo hán! Chén rượu này ngươi phải uống, không uống chính là không nể mặt các huynh đệ."

"Cảm tạ các huynh đệ nâng đỡ, nhưng ta thật sự uống không nổi."

"Phong đại ca không uống là ghét rượu này không ngon sao? Tiểu nhị, ngươi qua đây, cho ông đây loại rượu tốt nhất!"

Âm thanh càng lúc càng lớn, rất rõ ràng là các thợ săn cũng đã uống nhiều rồi.

Tiểu nhị chạy việc vặt vội vàng đi đến: "Các vị đại gia, rượu ngon thì có, thế nhưng thật có hơi đắt."

"Thế nào, sợ ông đây không trả tiền sao!" Các thợ săn nghe xong lời này, một vài tên đều đứng lên, trừng mắt với tiểu nhị. Bọn họ không phải cao lớn thô kệch, vóc người vạm vỡ, thì cũng là tráng kiện rắn chắc, sắc bén bức người, mang theo khí chất dũng mãnh đặc hữu của người miền núi.

Tiểu nhị vội vã cho hay, kêu oan nói: "Tiểu nhân nào dám coi thường chư vị anh hùng hảo hán, chỉ là rượu này thật sự hơi đắt, một vò giá lại đến hai khối nguyên thạch!"

Các thợ săn đều sùng sốt.

Hai khối nguyên thạch cũng không rẻ, là phí sinh hoạt hai tháng của gia đình người bình thường. Thợ săn tuy rằng săn thú, kiếm được so với phạm nhân bình thường nhiều hơn khá nhiều, có đôi khi có lợn rừng đen, cũng chỉ đáng giá nửa khối nguyên thạch. Nhưng săn bắn này cũng có nguy hiểm, có đôi khi không làm được, tự biến mình trở thành con mồi.

Vì uống một vò rượu, tốn hai hai khối nguyên thạch, đối với thợ săn mà nói, rất không đáng.

"Thật sự có rượu mắc như vậy?"

"Tiểu tử, ngươi không thể gạt chúng ta như vậy chứ?"

Các thợ săn hô to gọi nhỏ, thế nhưng thanh cũng đều yếu đi, có hơi xấu hổ không xuống nước được.

Tiểu nhị ngay cả kêu cũng không dám.

Thợ săn ở giữa gọi là Phong ca, nhìn thấy tràng cảnh không vui, vội vàng hoà giải: "Chư vị huynh đệ, không nên tốn kém nữa. Hôm nay đã không uống được, rượu này ngày khác uống đi thôi."

"Ca ca nói gì vậy!"

"Cái này chưa được..."

Các thợ săn còn lại kêu lên, thế nhưng thanh âm cũng đã dần nhỏ xuống, từng người một ngồi xuống.

Tiểu nhị cũng là một nhân vật khôn khéo, nhìn thấy vậy cũng biết bán không được.

Chẳng qua tình hình này, hấn thấy nhưng cũng không thể trách. Đang muốn lui ra, thỉnh thoảng nhìn vào góc kia truyền đến tiếng một người trẻ tuổi: "Ha ha, thực sự là buồn cười, đám đui mù gào to cái gì, mua không nổi rượu, thì ngoan ngoan cầm miệng, lui sang một bên!"

Các thợ săn nghe xong lời này, một người trong đó tức khắc bị kích thích kêu to lên: "Ai nói chúng ta mua không nổi, tiểu nhị, đem vò rượu đến, lão tử cho ngươi nguyên thạch, không phải hai khối thôi đâu!"

"Ai, khách quan chờ chút, đến đây!" Tiểu nhị không ngờ tới tình hình xoay chuyển như vậy, lập tức đáp lời, xoay người xuống, bê ngay một vò rượu lên.

Vò rượu này chỉ có kích cỡ một nửa vò rượu bình thường, thế nhưng khi mở ra giấy dán, ngay lập tức một mùi rượu tinh khiết bay ra, tràn ngập xung quanh.

Lão nhân ngồi uống rượu một mình bên cửa sổ, cũng vì mùi rượu này, không khỏi xoay đầu lại, đưa mắt nhìn vò rượu.

Thật là rượu ngon.

"Mấy vị khách quan, không phải tiểu nhân khoác lác. Đây chính là rượu Thanh Trúc ngon nhất, trong toàn bộ sơn trại thì duy nhất khách sạn chúng ta có. Các vị ngửi mùi rượu này!" Tiểu nhị vừa nói, một bên hít thật sâu một hơi, khuôn mặt hưởng thụ cũng thỏa mãn.

Phương Nguyên trong lòng nhúc nhích, tiểu nhị này nói cũng không coi là khoác lác.

Trong Cổ Nguyệt sơn trại có ba tửu quán, bán đều là rượu gạo, rượu đục bình thường, chủng loại đại loại giống nhau. Phương Nguyên vì hấp dẫn Tửu Trùng xuất hiện, liên tục mua rượu bảy ngày, tự nhiên biết rõ giả thị trường.

Các thợ săn nhìn vò rượu trước mặt, đều bị khơi gợi lên cơn nghiện rượu, cả đám hít mũi, cuộn hầu kết.

Mà tên thợ săn nhất thời nhanh miệng mua rượu khi này, vẻ mặt càng thêm đặc sắc, càng thêm ảo não.

Vò rượu này, lại giá trị hai khối nguyên thạch!

"Tự mình nhất thời xung động, mua rượu này. Tiểu nhị này cũng quá không thật thà, lập tức mang rượu lên, hiện tại giấy dán đã mở, coi như muốn trả hàng cũng không được."

Thợ săn càng nghĩ càng muốn rút lui, lại thấy thật mất mặt.

Cuối cùng không thể làm gì hơn là vỗ bàn một cái, cười lớn nói: "Mẹ nó, rượu này được! Các ca ca, thoải mái uống, rượu này ngày hôm nay, huynh đệ ta mời!"

Đúng lúc này, thanh niên ở góc bàn lại phát ra một tiếng cười nhạt: "Thì ra là một vò rượu nhỏ, sáu người uống ra sao? Có dũng khí thì mua vài vò nữa đi."

Thợ săn nghe được những lời này gân xanh nổi lên, vọt đứng dậy, giận tím mặt, hai mắt trừng trừng quát to với người trẻ tuổi: "Thằng ranh con, nói thật nhiều. Đến đây, đứng ra, luyện tay với anh mày!"

"Ồ? Ta đây đi ra." Người trẻ tuổi nghe xong lời này, đứng lên thật, cười âm hiểm đi ra khỏi góc tối.

Dáng người hấn ta cao gầy, da mặt tái nhợt, mặc một bộ võ phục xanh đậm, có vẻ gọn gàng sạch sẽ.

Trên đầu hấn mang đội đầu xanh ngọc nhạt, trên người mặc áo ngắn, bờ vai gầy yếu lộ ra. Bên dưới mặc quần, trên chân là giày trúc mũi nhọn, bắp chân còn có quần chân.

Quan trọng nhất là, hông hấn buộc đai lưng vải bố màu xanh. Đoạn giữa đai lưng khảm một miếng đồng lóe sáng, trên miếng đồng có chữ "Nhất" màu đen.

"Cổ sư nhất chuyển?!" Thợ săn vừa quát lên hiển nhiên biết rõ một thân phục sức này có ý nghĩa gì, hấn hút ngược một ngụm khí lạnh, sắc mặt giận dữ biến mất, biến thành kinh sợ.

Hấn thật không ngờ, bản thân lại có thể trên chộc phải một gã Cổ sư!

"Ngươi không phải là muốn tìm ta luyện tay một chút sao? Đến đây, động thủ đi." Cổ sư trẻ tuổi thông thả đi tới, mang theo vẻ mặt tươi cười hài hước.

Nhưng thợ săn vừa mới khiêu khích, lại giống như tượng, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Hoặc là các người cùng tiến lên cũng được." Cổ sư trẻ tuổi từ từ đi tới bàn của các thợ săn, rất tùy ý nói.

Sắc mặt ác thợ săn cũng thay đổi, vẻ mặt uống đến đỏ gay chỉ chớp lát trắng bệch. Trên trán từng người đều chảy mồ hôi lạnh, đứng ngồi không yên,

cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Cổ sư trẻ tuổi đưa một tay nhắc vò rượu Thanh Trúc, mang lên mũi ngửi ngửi, cười lên: "Thật đúng là thơm..."

"Cổ sư đại nhân nếu thích, cứ lấy mà uống là được rồi. Coi như là tiểu nhân mạo phạm đại nhân, bồi tội với đại nhân." Thợ săn quát to khiêu khích vội vàng chấp tay một cái, trên mặt tươi cười nói.

Không ngờ Cổ sư trẻ tuổi chợt đổi sắc mặt, xoảng một tiếng, ném vò rượu lên mặt đất.

Sắc mặt Cổ sư lạnh lẽo, ánh mắt như thanh kiếm, trầm giọng gầm lên: "Chỉ bằng người cũng có tư cách bồi tội với ta? Mấy tên thợ săn các người đây thật là có tiền, so với ta còn có tiền hơn, lại mang hai khối nguyên thạch mua rượu uống?! Người có biết không, ta đang vì nguyên thạch phát sầu đây! Lại dám vào lúc này, ở trước mặt ta khoe khoang giàu có! Các người những phạm nhân này cũng xứng?!"

"Không dám, không dám!"

"Xúc phạm đại nhân, chúng ta tội đáng chết vạn lần!"

"Chúng tiểu nhân đều là vô ý mạo phạm, đây là nguyên thạch trên người chúng tiểu nhân, xin Cổ sư đại nhân vui lòng nhận."

Các thợ săn đứng lên như bị điện giật, móc ra nguyên thạch từ trong ngực. Thế nhưng những phạm nhân này, nào có tiền tài gì, móc ra đều là nguyên thạch vụn vặt lẻ tẻ, lớn nhất chẳng qua cũng chỉ một góc tư.

Cổ sư trẻ tuổi lại không nhận những nguyên thạch này, chỉ là càng không ngừng cười khẩy, dùng ánh mắt như chim ưng, liếc nhìn tất cả.

Thợ săn bị hấn liếc nhìn, từng người một đều cúi đầu. Lão nhân ngồi ở bàn trước cửa sổ xem náo nhiệt, cũng vội vàng quay đầu, tránh né ánh mắt Cổ sư.

Chỉ có Phương Nguyên lẳng lặng nhìn, không hề e ngại.

Phục sức của Cổ sư trẻ tuổi này, chỉ có Cổ sư chính thức mới có thể mặc, coi như là Phương Nguyên cũng không có tư cách. Chỉ khi Phương Nguyên từ học đường tốt nghiệp, mới có thể nhận lĩnh từ trong gia tộc.

Trên phiến đồng ở đai lưng của Cổ sư trẻ tuổi có chữ "Nhất", biểu lộ thân phận Cổ sư nhất chuyển của hắn.

Nhưng hắn đã có đáng đáp hai mươi mấy tuổi, từ trên người hắn phát ra khí tức nguyên khí, hắn là nhất chuyển cao giai.

Mười lăm tuổi bắt đầu tu hành, đến hơn hai mươi tuổi rồi, vẫn chỉ là nhất chuyển cao giai, điều này nói rõ tư chất của Cổ sư trẻ tuổi này chỉ có Đinh đẳng, so với Phương Nguyên còn kém một bậc. Rất có thể, chỉ là một vị Cổ sư hậu cần, ngay cả Cổ sư chiến đấu cũng không tính.

Nhưng dù là như vậy, đối phó với sáu thợ săn cường tráng, vẫn dư sức như trước.

Đây là chênh lệch sức mạnh giữa Cổ sư và người phạm.

"Có sức mạnh, là có thể cao cao tại thượng, đây chính là bản chất của thế giới này. Không, bất luận là thế giới nào cũng là như thế, cá lớn nuốt cá bé, cá bé lại ăn tôm tép. Chỉ là thế giới này thể hiện càng thêm trần trụi hơn một chút mà thôi." Phương Nguyên trong lòng âm thầm than thở.

"Được rồi Giang Nha, dạy dỗ một chút là được, không nên làm khó những phạm nhân này, truyền ra ngoài không ngại mất mặt, nhưng ta còn ngại mất mặt đây." Một người trẻ tuổi khác đang ngồi trong góc phòng, lúc này mở miệng nói.

Mọi người nghe nàng ta nói, thế mới biết người trẻ tuổi này là nữ tử.

Cổ sư trẻ tuổi tên Giang Nha bị nữ đồng bạn nói mất mặt, ngưng cười khẩy, nhìn cũng không nhìn nguyên thạch vụn vặt các thợ săn dâng lên. Những nguyên thạch này cộng lại, còn chưa đủ hai khối, hắn đương nhiên không có hứng thú.

Hắn phẩy tay áo một cái, đi về chỗ ngồi, vừa bước đi, vừa buông lời hung ác: "Các người có gan thì tiếp tục uống rượu Thanh Trúc. Ta cũng muốn nhìn xem ai còn dám uống rượu này?!"

Các thợ săn đều cúi thấp đầu, bị quát mắng như sáu đứa cháu ngoan ngoãn.

Mùi rượu nồng nặc tràn ngập xung quanh, thợ săn mua rượu ngửi mùi rượu, đau lòng đến cơ thịt trên mặt co rúm.

Rượu này hắn mua bằng hai khối nguyên thạch, lại không được uống một ngụm!

Phương Nguyên dùng đũa, hắn đã ăn no. Ngửi luồng hơi rượu này, ánh mắt của hắn lóe lên vài cái, bỗng nhiên móc ra hai khối nguyên thạch, để lên bàn, lạnh nhạt nói: "Tiểu nhị, mang cho ta vò rượu Thanh Trúc."

Toàn trường sững sờ.

Cổ sư trẻ tuổi Giang Nha kia lập tức dừng bước chân, khoe miệng giật giật một cái, thở khi khi. Hắn ta vừa buông lời hung ác, Phương Nguyên liền mua

vò rượu này, đây không phải là nhắm hạ bệ hần, tát vào mặt hần sao?

Hần xoay người, nheo cặp mắt lại, dùng ánh mắt âm u bắn về phía Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên thân nhiên đối diện cùng hần, vẻ mặt dửng dưng, không hề sợ hãi.

Ánh mắt Giang Nha loé qua, không khí lạnh lẽo dần dần biến mất, hần cảm nhận được khí tức chân nguyên trên người Phuong Nguyên.

Hần đã biết biết thân phận của Phuong Nguyên, ngay lập tức nở nụ cười như gió xuân ấm áp: "Thì ra là học đệ."

Những người khác bưng tỉnh, tức thì ánh mắt nhìn về phía Phuong Nguyên đã thay đổi.

Thảo nào thiếu niên này không sợ Cổ sư chút nào, thì ra hần cũng là Cổ sư. Tuy rằng còn đang ở học đường, thế nhưng trên bản chất đã bất đồng.

"Cổ sư đại nhân, rượu của ngài!" Tiểu nhị chạy như điên tới, vẻ mặt cười nịnh.

Phuong Nguyên gật đầu với Cổ sư trẻ tuổi Giang Nha, mang theo vò rượu này, đi ra khỏi khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Rừng trúc dưới trăng, một hạt tuyết trắng

Dịch giả: lamlamy17

Ước chừng là hơn ba trăm năm trước, trong bộ tộc Cổ Nguyệt xuất hiện một nhân vật thiên tài.

Ông tài hoa hơn người, khi vẫn còn là thanh niên, cũng đã tu luyện đến trình độ Cổ sư ngũ chuyển, còn có thể tiến lên thêm một bước. Nổi danh Thanh Mao Sơn, phong quang vô hạn, được các tộc nhân gửi gắm hi vọng và trọng trách.

Ông chính là trong lịch sử Cổ Nguyệt tộc, tộc trưởng đời thứ tư mà người người truyền tụng.

Đáng tiếc, tộc trưởng đời thứ tư vì bảo vệ tộc nhân, đối chiến ma đầu Hoa tửu hành giả cũng là Cổ sư ngũ chuyển. Tuy rằng sau một hồi đại chiến chiến đấu dữ dội, ông đánh bại Hoa tửu hành giả, đồng thời khiến tên ma đầu này tên ma đầu này quý xuống đất cầu xin tha thứ.

Thế nhưng cuối cùng, tộc trưởng đời thứ tư không cẩn thận, bị Hoa tửu hành giả âm hiểm đánh lên.

Đời thứ tư nổi giận giết chết Hoa tửu hành giả, nhưng bản thân cũng bị thương nặng khó cứu, tráng niên mất sớm.

Chuyện xưa tràn ngập bi kịch này, vẫn truyền lưu đến nay, do tộc nhân Cổ Nguyệt tán dương rộng rãi.

Thế nhưng Phuong Nguyên cũng hiểu được, cổ sự này không thể tin hoàn toàn. Bởi vì bản thân nó có một lỗ thủng to lớn.

Ở kiếp trước một tháng sau, một vị Cổ sư vì thất tình mà say rượu, say như chết nằm ngoài sơn trại, kết quả mùi rượu tràn ra bốn phía, ngoài ý muốn đưa tới Tửu Trùng.

Cổ sư đuổi theo Tửu Trùng này, ở một cái động ngầm bí mật phát hiện di hài Hoa tửu hành giả, đồng thời còn có di sản tùy thân của Hoa tửu hành giả.

Cổ sư vội vàng trở về gia tộc, bẩm báo việc này, khiến cho một hồi oanh động lớn.

Khi phong ba dần qua, hần cũng bởi vậy mà được lợi, chiếm được Tửu Trùng, tu vi đề cao, cô gái vứt bỏ hần ngược lại theo đuổi hần, việc này khiến hần trở thành nhân vật phong vân một thời trong trại.

Chuyện xưa truyền lại đời sau, biến đổi cũng là bình thường. Thế nhưng trong trí nhớ của Phuong Nguyên, Cổ sư kia phát hiện di tàng, tuy rằng cực kỳ chân thật đáng tin, nhưng hần cũng hoài nghi trong đó cất giấu chân tướng khác.

"Trước kia còn không phát hiện, thế nhưng mấy ngày này ta một bên tìm kiếm, một bên phân tích, phát hiện việc này kỳ quái khác." Mãn đêm dần dày đặc, Phuong Nguyên đi đến trong rừng trúc quanh sơn trại, trong lòng thì xem xét chính hợp tất cả đầu mối đã biết.

"Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, giả thiết ta chính là Cổ sư kia, phát hiện di tàng Hoa tửu hành giả, vì sao không một người độc chiếm, mà lại bẩm báo gia tộc? Đừng nói cái gì vinh dự gia tộc, con người đều có tham lam. Là cái gì thúc đẩy Cổ sư kia, làm trái dục vọng trong lòng, cam tâm tình nguyện bỏ qua toàn bộ lợi ích, bẩm báo phát hiện này cho cao tăng gia tộc đây?"

Chân tướng dù sao vẫn giấu ở trong sương mù lịch sử dày đặc, Phương Nguyên trăm tư suy nghĩ cũng không có kết quả.

Dù sao quá ít manh mối. Vên vện chỉ có hai manh mối tìm kiếm, cũng là thật thật giả giả, không thể tin hoàn toàn.

Phương Nguyên không khỏi nghĩ đến bản thân: "Mặc kệ như thế nào, mua vò rượu Thanh Trúc này, trên người ta bây giờ chỉ còn lại hai khối nguyên thạch. Nếu lại tìm không được di tàng thì phiền toái rồi. Hôm nay thử một lần, được ăn cả ngã về không!"

Chẳng qua, bản thân hần luyện hóa Cổ trùng, nguyên thạch sẽ không đủ. Trái lại không bằng đầu tư trên rượu này, tăng xác suất thành công.

Nếu đổi thành người khác, đại đa số đều cũng sẽ tuân tặc mà tiến, gom góp nguyên thạch.

Nhưng đối với Phương Nguyên mà nói, hiệu suất quá thấp. Hần thà rằng phiêu lưu mạo hiểm, tới đâu hay tới đó.

Người trong ma đạo, luôn luôn thích mạo hiểm.

Lúc này.

Màn đêm dần dày đặc, trăng xuân như cánh cung.

Mây trôi che mờ ánh trăng, tựa như phủ lên vàng trắng non một tầng sa mỏng nhàn nhạt.

Vì vừa mới ba ngày ba đêm mưa to liên tục, trọc khí trên núi bị cọ rửa sạch sẽ, chỉ để lại sự trong lành thuần túy nhất.

Không khí mát mẻ như vậy, tinh khiết giống như một tờ giấy trắng, càng có lợi cho mùi rượu truyền đi. Đây là một trong những nguyên nhân Phương Nguyên tối nay có lòng tin mười phần.

"Chỉ còn lại mảng khu vực này chưa tìm kiếm." Đi đến một chỗ rừng trúc, hần dừng bước lại.

Bây giờ trước tìm kiếm, không phải là không có thu hoạch. Chỉ ít chứng minh được Hoa tửu hành giả cũng không chết ở những chỗ đó.

Đây là nguyên nhân Phương Nguyên tin tưởng thứ hai.

Trong rừng trúc, cỏ thơm rậm rạp, hoa trắng mênh mông, thanh mâu trúc thẳng tắp như cây gậy bằng ngọc.

Phương Nguyên mở bìn đầy vò rượu ra, ngay lập tức một mùi rượu nồng nặc xông vào mũi.

Rượu Thanh Trúc, có thể nói là đệ nhất hảo tửu trong Cổ Nguyệt sơn trại. Đây là nguyên nhân thứ ba Phương Nguyên tối nay lòng tin mười phần.

"Ba nguyên nhân lớn như vậy tích lũy, nếu có thể thành công nhất định là tối nay!" Phương Nguyên một bên âm thầm động viên trong lòng, một bên chậm rãi nghiêng vò rượu, rồi đổ xuống một dòng rượu Thanh Trúc, rơi vào trên tảng đá.

Nếu là mấy người thợ săn nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ đau lòng chết mất. Rượu này thế mà giá trị hai khối thạch đó...

Thế nhưng Phương Nguyên cũng thờ ơ.

Hương rượu tinh thuần rất nhanh khuếch tán ra, trong bóng đêm, gió mát thổi chậm chậm, hoa mai rung rinh, nhuộm một mảnh rừng trúc.

Phương Nguyên đứng tại chỗ, ngửi mùi rượu, chờ giây lát, nhưng không thấy bất kỳ động tĩnh gì.

Chỉ nghe đột nhiên thấy một con chim dạ oanh ở cách đó không xa gáy gọi, thanh âm như tiếng chuông bạc.

Ánh mắt của hần trầm tĩnh, cũng không ngoài ý muốn, di chuyển bước chân, xoay người đi ra trăm thước tiếp theo.

Tại chỗ này, hần làm như cũ, lại đổ ra một ít rượu, đứng tại chỗ chờ chốc lát.

Năm lần bảy lượt như vậy, lòng vòng mấy chỗ, đổ rượu vài lần, vò rượu Thanh Trúc đã không còn lại bao nhiêu.

"Một lần cuối cùng." Phương Nguyên trong lòng thở dài một hơi, cầm vò rượu trong tay, dốc ngược hoàn toàn, đáy vò hướng lên trời, đem một ít rượu còn lại toàn bộ trút xuống.

Rượu vẩy vào trong bụi cỏ, cỏ xanh một trận đông đưa, hoa dại dính ướt rượu, trĩu đầu thấp xuống.

Phương Nguyên đứng tại chỗ, ôm hi vọng cuối cùng, ngưng mắt nhìn xung quanh.

Lúc này đêm đã rất khuya.

Một mảnh mây đen dày đặc, che đầy ánh trăng nơi này.

Bóng tối tối tăm như tấm màn sân khấu, che phủ phiên rừng trúc này.

Bốn phía vắng vẻ không tiếng động, từng cây Thanh Mâu trúc lẻ loi mà đứng thẳng, lưu lại trong con ngời của Phương Nguyên từng vệt đường nét thẳng tắp.

Hắn lẳng lặng đứng tại chỗ, lắng nghe hô hấp vô cùng rõ ràng của bản thân, sau đó cảm nhận được hi vọng trong lồng ngực không ngừng trôi đi, để lại trống rỗng.

"Vẫn thất bại sao." Hắn trong lòng thì thầm, "Tôi nay có ba ưu thế lớn tích lũy cùng một chỗ, cũng không thành công, tìm không được cả cái bóng Tử Trùng. Điều này ý nghĩa sau này xác xuất thành công sẽ thấp hơn. Ta bây giờ chỉ còn lại hai khối nguyên thạch trên người, còn phải luyện hóa Nguyệt Quang Cô. Không thể mạo hiểm nữa."

Kết quả mạo hiểm, thường không lý tưởng. Nhưng một ngày kết quả lý tưởng, như vậy tiền lời nhất định lớn.

Phương Nguyên thích mạo hiểm, nhưng hắn không đánh cược, hắn không phải là cái loại con bạc thua mù quáng, một lòng muốn gỡ vốn này.

Hắn có giới hạn cuối cùng của mình, hắn biết rõ tiền vốn của mình.

Hiện tại, kinh nghiệm năm trăm nhân nhân sinh, nói cho hắn biết là lúc thu tay lại.

Đôi khi, nhân sinh chính là như vậy, thường có một mục tiêu, nó tốt đẹp như vậy, tràn đầy dụ dỗ. Nhìn như gần trong gang tấc, thế nhưng hao hết tất cả, cuối cùng lại không đạt được. Khiến người ta trần trọc bên cạnh, hoài niệm giấc mơ đẹp.

"Đây là bất đắc dĩ của cuộc đời, cũng là sức hấp dẫn của cuộc đời." Phương Nguyên cười khổ lắc đầu, xoay người rời đi.

Nhưng vào lúc này.

Một trận gió thổi tới, như là một cánh diều dạt, nhẹ nhàng mà phát đi đám mây trong trời đêm.

Mây trời dằng dặc mà bay đi, trăng non bị che khuất lộ ra.

Vàng trăng non cong cong, treo trên bầu trời, như một ngọn đèn màu trắng, nghiêng đổ ánh trắng trong suốt như mặt nước xuống.

Ánh trắng chiếu nghiêng vào trong rừng trúc Thanh Mao, chiếu nghiêng vào trên núi đá, chiếu nghiêng vào dòng suối trong khe núi, chiếu nghiêng vào trên người Phương Nguyên.

Phương Nguyên mặc một bộ quần áo mộc mạc, khuôn mặt trẻ tuổi trong cái chạm nhẹ nhàng của ánh trắng, càng thêm vẻ trắng nõn.

Bóng tối dường như trong phút chốc biến mất, thay vào đó là một mảnh lộng lẫy động lòng người.

Dường như là bị ánh trắng lây nhiễm, thanh âm dạ oanh bắt đầu một lần nữa kêu vang, lúc này đây không chỉ một con mà là tận mấy con, phân tán trong rừng trúc này, liên tiếp kêu vang.

Cùng lúc đó, các loại sinh vật trong núi, dưới ánh trắng để Long Hoàn lắng lại, hát vang ca khúc sinh mệnh huyền ảo.

Chúng nó về đêm là lúc mới ra ngoài hoạt động, trên người đều tỏa ra ánh sáng đỏ, lúc này thành quần kết đội mà nhảy ra, trên thân từng con một dần hiện ra ánh hồng nãi nãi.

Phương Nguyên thoát nhìn qua, đám để Long Hoàn này giống như là một dòng xích thủy nhún nhảy, đập hoa đại cỏ xanh, dưới ánh trắng kích động nhảy lên trong rừng trúc.

Trong rừng trúc như giọt nước trong suốt, Thanh mâu trúc màu ngọc dưới ánh trắng bắt chợt hiện ra sáng óng ánh như ngọc.

Hi vọng, thiên nhiên vào thời khắc này, thể hiện ra vẻ đẹp mỹ lệ với Phương Nguyên.

Phương Nguyên không tự chủ dừng bước lại, cảm giác mình như trong tiên cảnh.

Hắn vốn đã muốn xoay người rời đi, nhưng lúc này theo bản năng lại xoay người nhìn lại.

Rượu Thanh Trúc nghiêng đổ trên bụi hoa đại, rung động trong gió, trống không như cũ.

Phương Nguyên cười tự giễu, thu lại ánh mắt.

Thế mà.

Không ngờ trong quá trình ở nơi này giường mất, thấy được một vệt bóng trắng như tuyết.

Bóng trắng này bám vào một cây Thanh Mâu Trúc cách đó không xa, dưới ánh trắng, như giắt một viên ngọc tròn trĩnh.

Con người hai mắt Phương Nguyên chợt mở lớn, thân thể khẽ run lên, trong lòng nổ ầm, trái tim lại càng đập càng nhanh.

Là Tù Trùng!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Huyền cơ giấu trong khe đá

Dịch giả: lamlamyu17

Hình dáng Tù Trùng như con tằm con, cả người tản ra bạch quang như ngọc, có hơi béo mập, ngoại hình rất đáng yêu.

Nó lấy rượu làm thức ăn, có thể lảng không phi hành. Lúc phi hành, thân thể sẽ cuộn thành nắm, tốc độ còn rất nhanh.

Nó mặc dù là Cổ trùng nhất chuyển, thế nhưng giá trị, còn quý giá hơn so với một ít nhị chuyển Cổ trùng.

Nếu dùng nó với tư cách bản mệnh, tốt hơn nhiều so với Nguyệt Quang Cổ.

Lúc này, một con Tù Trùng như vậy bám vào trên một cây Thanh mẫu trúc cách Phương Nguyên cũng chỉ có năm sáu chục bước.

Phương Nguyên ngừng thở, không liều lĩnh tiếp cận, mà là từ từ lui về phía sau.

Hắn biết khoảng cách này tuy rằng rất gần, thế nhưng muốn thật sự trực tiếp bắt Tù Trùng, đối với mình, một Cổ sư vừa khai khiếu mà nói là muôn vàn khó khăn, có thể nói, từ đầu đã không có hy vọng thành công.

Lấy thị lực Phương Nguyên lúc này mặc dù không thể nhìn rõ hình dạng Tù Trùng, thế nhưng hắn linh cảm nhận thấy Tù Trùng có ý cảnh giác.

Phương Nguyên lui rất chậm, rất nhẹ nhàng, cố sức không kinh động Tù Trùng.

Hắn biết, Tù Trùng nếu muốn bay đi, lấy tốc độ của mình tuyệt đối là cản không nổi, chỉ có chờ đến khi nó uống say khướt, tốc độ phi hành chậm lại, mới có cơ hội bắt được.

Thấy Phương Nguyên lui càng ngày càng xa, Tù Trùng nằm ở trên cây trúc thân thể nhịn không được nhúc nhích.

Mùi rượu phía trước mãnh liệt, dụ dỗ nó, hấp dẫn nó, khiến nó trở nên hồn nhiên mộng nhiều*. Nếu nó có nước bọt, chỉ sợ lúc này đã sớm nhỏ nước bọt thành một vũng lớn.

(*Đại ý say mê đến ngày đêm không yên)

Nhưng tính cảnh giác của Tù Trùng vẫn rất cao, Phương Nguyên một mực thối lui hai trăm bước, lúc này nó mới bật thân thể, nhảy vào không trung.

Lúc nó lảng không bay đi, cuộn thân thể thành một nắm, giống như là một cái bánh trôi trắng mịn mịn.

Bánh trôi từ không trung xẹt qua một đường vòng cung mượt mà, rơi xuống giọt rượu Thanh Trúc Phương Nguyên vẩy trên bụi cỏ.

Mỹ thực gần ngay trước mắt, Tù Trùng buông xuống đề phòng hơn phân nửa, nó vội vàng nhanh chóng leo đến trước nụ hoa ẩn chứa nước rượu, thò đầu đi vào, chỉ để lại cái đuôi mập mập ở bên ngoài.

Nó cực kỳ đói, rượu Thanh Trúc lại mỹ vị như vậy, nó hút từng hớp lớn, rất nhanh đắm chìm trong mỹ vị thức ăn, quên mất Phương Nguyên ra sau đầu.

Phương Nguyên lúc này, mới bắt đầu cẩn thận từng chút lạng lẽ tiếp cận.

Cái đuôi Tù Trùng lòi ra bên ngoài bông hoa. Cái đuôi này giống như đuôi tằm con, mập mập, lại mềm mượt, phát ra ánh sáng khiến người ta liên tưởng đến trân châu.

Thoạt đầu cái đuôi của nó, thò ra bên ngoài, vẫn không nhúc nhích.

Sau đó không lâu sau, cái đuôi này bắt đầu vênh lên vênh lên, hiển nhiên Tù Trùng uống rượu rất thích thú.

Đến cuối cùng, lúc Phương Nguyên đã tiếp cận đến khoảng cách mười bước, cái đuôi của nó đứng đưa trái phải, rung động rung động, mang theo tiết tấu vui sướng.

Hoàn toàn uống say!

Thấy cảnh này, Phuong Nguyên suýt nữa cười ra tiếng.

Hắn không tiếp tục đi tới, mà kiên nhẫn chờ đợi. Nếu hiện tại nhào đến, nhất định có nắm chắc tương đối lớn bắt được Tửu Trùng, thế nhưng Phuong Nguyên còn muốn để cho Tửu Trùng này dẫn đường, dẫn hắn đi đến chỗ thi hài của Hoa tửu hành giả.

Chỉ chốc lát sau, Tửu Trùng từ trong nụ hoa lui ra. Thân thể nó mập ra thấy rõ, đầu đung đưa lắc lư, giống như hán tử say rượu, hiển nhiên không hề phát hiện sự tồn tại của Phuong Nguyên.

Nó lại leo lên trên một gốc hoa đại vàng nhạt khác, dừng lại trong nhị hoa, ăn no nê nước rượu.

Lần này sau khi uống xong, nó rốt cuộc cảm thấy no rồi. Thân thể ở trên cánh hoa chậm rãi co lại thành một nắm, sau đó từ từ bay lên, bay lên cao độ cách mặt đất một thước nắm, lúc này mới thông thả bay đi về phía sâu trong rừng trúc.

Phuong Nguyên vội vã chạy đuổi theo.

Tửu Trùng đã say khướt, tốc độ phi hành chậm lại hơn mọi ngày một nửa. Nhưng dù là như vậy, Phuong Nguyên cũng phải toàn lực chạy, mới có thể theo kịp bóng dáng của nó.

Bóng đêm như được tẩy rửa, thiếu niên băng qua rừng trúc rất nhanh, đuổi theo một nắm tuyết cách đó không xa phía trước.

Ánh trăng dịu dàng, gió mát thổi chậm chậm. Trong rừng trúc như giọt nước trong, một gốc Thanh mầu trúc xanh biếc ở trước mắt Phuong Nguyên vừa hiện thoáng qua rất nhanh đã ở phía sau thiếu niên.

Trên mặt đất, là bụi cỏ xanh mượt, điểm xuyết nhiều đóa hoa đại.

Còn có hòn đá nhỏ rêu xanh mọc dài, gốc măng màu vàng chưa trưởng thành.

Hư ảnh nhân nhật của Phuong Nguyên cũng lướt qua trên mặt đất rất nhanh, vượt qua từng vệt đen trắng tấp của Thanh Mầu Trúc trên mặt đất.

Hắn nhìn chăm chú vào bóng trắng này, trong rừng mai, hít từng hơi lớn không khí núi rừng mát mẻ, bước nhanh hai chân theo sát phía sau.

Bởi vì nhanh lướt đi, ánh trăng trước mắt như nước, cảnh vật liên tiếp di chuyển, lại cứ như thủy táo lay động trong nước.

Tửu Trùng bay ra khỏi rừng trúc, Phuong Nguyên cũng lao ra khỏi rừng trúc. Một mảng lớn màu trắng rực rỡ, đóa hoa màu vàng dưới chân hắn nương theo tiếng gió, ào ào bay ra các cánh hoa.

Một bầy dê Long Hoàn giống như một áng thơ lưu động, đúng lúc di chuyển về phía trước mắt, Phuong Nguyên xông thẳng mà qua, tức thì một tiếng xôn xao, ráng đỏ* trước mắt tách ra, tan thành một mảng chấm sáng màu đỏ.

(*Ráng tương tự trong ráng chiều, vệt nắng trên bầu trời thành nhiều màu rực rỡ)

Một dòng sơn khê lẳng lẳng trôi, đá cuội rải rác, nước chảy róc rách, soi bóng trăng xuân trên bầu trời đêm. Bì bõm vài tiếng, bị Phuong Nguyên lợi qua tan vỡ thành hàng vạn hàng ngàn gợn sóng màu bạc.

Đáng tiếc khe suối gió trắng, đập vỡ rồi một mảnh quỳnh dao.*

(*Câu này là câu thơ trong bài "Tây giang nguyệt kỳ" - Tô Thức. Dịch không ra thơ được, thông cảm đi.)

Phuong Nguyên đuổi theo không bỏ, vũng vàng theo sau Tửu Trùng.

Từ hướng dòng suối phía trước, hắn mơ hồ nghe được âm thanh thác nước, lại vòng qua một mảnh rừng cây thưa thớt, đã nhìn thấy Tửu Trùng bay vào trong khe hẹp giữa một tảng đá.

Trước mắt Phuong Nguyên chợt sáng lên, lúc này mới dừng bước lại.

"Thì ra là ở chỗ này." Hắn thở hắt hắt từng hơi lớn, trái tim đập bang bang, vừa dừng lại ngay lập tức đã cảm thấy cả người đầy mồ hôi, hơi nóng theo máu lưu chuyển, khuấy động toàn thân.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện đây là một bãi sông cạn.

Đá cuội lớn lớn nhỏ nhỏ đầy mặt đất, nước sông chỉ cao hơn đá cuội khoảng một ngón tay. Cũng có từng cục đá lớn màu xám trắng, rải rác ở chỗ này.

P phía sau núi Thanh Mao Sơn, là một dòng thác lớn.

Dòng thác chảy, rơi xuống ngàn trượng, đánh xuống thành một hồ sâu. Bên cạnh hồ nước, chính là Bạch gia sơn trại, thế lực hùng mạnh, cùng Cổ Nguyệt

son trại cũng mạnh không kém.

Thác nước cũng phân nhánh, hiển nhiên trước mặt Phuong Nguyên chính là một trong những phân nhánh.

Chỗ bãi sông này lúc bình thường rất khô ráo. Thế nhưng gần đây dưới một trận mưa lớn liên tục ba ngày ba đêm, dẫn tới ở đây tích tụ một dòng nước róc rách.

Đầu nguồn nước, chính là tảng đá lớn mà Từ Trùng chui vào.

Tảng đá dựa vào vách núi thẳng đứng. Một thác nước nhỏ dài, từ thác lớn phân nhánh sang đây, như một con rắn lớn màu bạc bò trên vách núi buông mình xuống, rơi vào trên tảng đá, năm này qua năm khác xói mòn phần giữa của tảng đá thành một khe hở.

Lúc này thác nước giọt xuống, dòng nước âm vang. Như một tấm màn cuốn trắng tinh che khuất hoàn toàn khe hở ở giữa tảng đá.

Nhờ thời gian quan sát, hơi thở Phuong Nguyên đã không còn hỗn hển gấp gáp. Trong mắt hần lóe lên ánh kiên định, đi tới rìa tảng đá, hít sâu một hơi, chui đầu vọt vào.

Khe hở trên tảng đá khá lớn, hai người trưởng thành song song đi vào cũng không có vấn đề gì. Huống chi thân thể Phuong Nguyên chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi.

Vừa vọt vào, dòng nước đã nhanh chóng đem thân thể Phuong Nguyên đè xuống một cái, đồng thời nước lạnh như băng bỗng chốc đã giọt ướt đầm toàn thân Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên chịu đựng áp lực nước, bước nhanh về phía trước, đi hơn mười bước, áp lực nước dần dần nhỏ xuống.

Thế nhưng cái khe cũng dần thu nhỏ lại, Phuong Nguyên không thể làm gì khác hơn là nghiêng thân thể mà đi.

Bên tai là tiếng nước nổ vang, trên đỉnh đầu là một mảnh trắng sáng, càng sâu trong tảng đá chỉ còn lại một mảnh đen tối.

Trong bóng tối cất giấu cái gì?

Có lẽ là một con rắn độc, có lẽ là một con thần lân kịch độc, có lẽ là chốt bẫy rập của ma đầu Hoa tửu hành giả, hoặc là trống không không có gì.

Phuong Nguyên cứ như vậy nghiêng người, từ từ chen vào bóng tối.

Dòng nước trên đầu, đã không còn. Rêu xanh bao phủ trên vách đá, lướt qua da trên người Phuong Nguyên, vô cùng trơn trượt.

Phuong Nguyên hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng, khe đá cũng càng ngày càng hẹp dần, từ từ, khiến đầu của hần cũng không thể tự do chuyển động.

Phuong Nguyên cắn răng, tiếp tục đi về phía trước.

Đi hơn hai mươi bước, hần phát hiện trong bóng tối dường như có một cái bóng sáng màu đỏ.

Lúc đầu hần còn tưởng là ảo giác, thế nhưng nháy mắt mấy cái, lại tập trung nhìn vào, hần lúc này mới xác nhận, đây chính là ánh sáng!

Sự phát hiện này khiến hần mừng rỡ.

Tiếp tục đi năm sáu chục bước, ánh sáng đỏ càng ngày càng sáng, trên vồng mạc của Phuong Nguyên dần dần hiện ra hình ảnh một cái khe mảnh dài dựng thẳng.

Hần duỗi thẳng cánh tay trái, bỗng nhiên cảm thấy vách đá phía trước đã không còn.

Phuong Nguyên ngay lập tức mừng rỡ, biết bên trong tảng đá này quả nhiên có khoảng không. Hần đi nhanh vài bước, rốt cục chen vào khe hở này.

Trước mắt rộng mở thông thoáng, một không gian khoảng chừng tám mươi thước vuông hiện ra trước mặt Phuong Nguyên.

"Ta đi khoảng cách dài như vậy, sớm đã vượt qua hết tảng đá, hiện tại chắc là ở giữa vách núi." Hần vừa chuyển động tay chân co dãn chân tay, vừa quan sát chỗ không gian bí ẩn này.

Toàn bộ không gian tràn đầy ánh sáng màu đỏ mờ tối, cũng không biết nguồn sáng là từ đâu tới.

Vách đá bốn phía rất ẩm ướt, đầy rêu xanh, thế nhưng không khí nơi này rất khô ráo.

Ở trên vách đá này, còn có một đồng dây leo bò lên đã chết héo. Dây leo quấn quanh xen kẽ lẫn nhau, đem hơn phân nửa vách đá bốn phía đan lại. Phía trên còn có một ít rêu cây hoa tàn lụi héo rũ.

Phuong Nguyên nhìn những hoa lá héo úa này, cảm thấy có hơi quen mắt.

"Là Tử Nang Hoa Cỏ, cùng Phạn Đại Thảo Cỏ." Bỗng nhiên, hần chợt nhớ ra, nhận ra nhánh hoa và dây leo chết héo này.

Hình thái của Cỏ, có rất nhiều loại. Có như khoáng thạch, ví dụ như hình dáng như lam thủy tinh Nguyệt Quang Cỏ. Có như một loại sâu, ví dụ Tử Trùng như tằm con vậy. Còn có hình thái hoa cỏ, chính là Tử Nang Hoa Cỏ và Phạn Đại Thảo Cỏ trước mắt Phương Nguyên.

Hai loại Cỏ này, đều là nhất chuyển tự nhiên. Chỉ cần rót vào chân nguyên, là có thể sinh trưởng. Sau khi lớn lên, giữa nhụy hoa sẽ tiết ra rượu mật hoa, trong túi cây sẽ sinh hạt com thorn ngào ngạt.

Phương Nguyên di chuyển tầm mắt theo bộ rễ dây leo, quả nhiên phát hiện ở góc tường một đám cây chết héo, lồi lên thành một khối.

Tử Trùng sống trên đám cây ở chỗ này, ngủ khò khò, để bắt như trò bàn tay.

Phương Nguyên đi tới, trước tiên bắt Tử Trùng vào trong ngực, rồi ngồi xổm xuống, đẩy dây leo đã chết khô ra liền phát hiện một bộ xương khô bị bao bọc ở bên trong.

"Rốt cuộc tìm được người, Hoa tử hành giả." Thấy đến đây, khoe miệng của hần hiện ra vẻ mỉm cười.

Đang muốn đưa tay lột toàn bộ dây leo khô ra, đúng lúc này!

"Người di chuyển một cái thử xem?" Một thanh âm tràn ngập sát khí đột nhiên vang lên từ sau lưng Phương Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Lịch sử do kẻ chiến thắng viết

Dịch giả: lamlamyu17

Trong bí động, từ phía sau chợt truyền đến tiếng người khác.

Thời khắc này Phương Nguyên tóc gáy dựng đứng, da đầu tê dại.

Mình lại bị theo dõi!

Chẳng lẽ mấy ngày nay, nhiều lần ra ngoài, đã khiến cho người hữu tâm chú ý sao?

Hoặc là cậu phái người tới?

Thậm chí ở trong đầu của hần, xẹt qua Cỏ sư nhất chuyển trong khách sạn kia, là tên thanh niên Giang Nha.

Trong phút chốc, trong lòng hần hiện ra vô số ý niệm cùng suy đoán, đồng thời suy tính cực nhanh hướng giải quyết.

Phương Nguyên có thể cảm giác được trong một câu nói ngắn ngủi này, tràn đầy sát khí sâu đậm.

Điều này làm cho hần âm thầm kêu khổ, mình lúc này chỉ là nhất chuyển sơ giai, ngay cả bản mệnh Cỏ cũng không có, đối với Cỏ sư mà nói, chiến lực gần như là số không, đánh như thế nào?

"Quá yếu, quá yếu!" Hần rít gào trong lòng.

"Người đã trúng độc Cỏ độc môn của ta, không có Cỏ hóa giải ứng đối của ta, bảy ngày sau nhất định hóa thành vũng máu mà chết." Thanh âm phía sau lại vang lên.

Phương Nguyên cắn răng, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói trầm thấp: "Người muốn Tử Trùng? Ta có thể cho người."

Hần từ từ đứng lên, động tác rất chậm chạp.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên lại vang lên tiếng của một người khác. Tiếng nói này tràn đầy sợ hãi, run lập cập: "Ta cho người, ta đều có thể cho người, chỉ mong người tha ta một mạng, Hoa tử hành giả đại nhân!"

"Chờ một chút, đây là..." lòng này Phương Nguyên nhú, hần xoay người lại.

Chỉ thấy trên vách đá trước mắt, quang ảnh biến đổi, một hình ảnh hiện ra, giống như là phim trên địa cầu.

Một Cổ sư sắc bén bức người đứng ở đỉnh núi, dưới chân của gã, một vị Cổ sư khác phủ phục quỳ xuống.

Xung quanh hai vị Cổ sư, là hố sâu sụp đổ, đá vỡ vụn, dễ nhận thấy là vừa trải qua một hồi chiến đấu ác liệt.

Cách hai người không xa, còn có một nhóm lão già đứng ngoài quan sát, nhìn thấy cảnh này, đều mang vẻ mặt sợ hãi kinh hoàng.

Vị Cổ sư thắng lợi ở giữa sân kia, ngửa đầu cười to: "Ha ha ha, Cổ Nguyệt Anh Hùng, ủng hộ người tuổi còn trẻ, đã có tu vi ngũ chuyển. Vốn còn nghĩ người cũng là người đáng nể, không nghĩ là không chịu nổi như thế này. Hừ!"

Cổ sư đang cười to này, hai mắt dài nhỏ, mặc một bộ trường bào màu nhạt, tay áo rộng chấp chôn theo gió, vạt cổ áo mở rộng, để lộ cơ ngực gầy rảnh rịch như bạch ngọc.

Khiến người khác chú ý nhất, là cái đầu trọc của gã, bóng loáng phát sáng, không có một sợi tóc.

"Hoa tửu hành giả!" Phương Nguyên đã nhận ra thân phận Cổ sư này.

"Cùng Hoa tửu đại nhân so sánh, văn bối có là gì! Văn bối là đầu óc mê muội vậy mà có mắt như mù, mạo phạm Hoa tửu đại nhân. Hoa tửu đại nhân, xin người nể tình tộc ta chiêu đãi tận tình trước đây, tha ta một mạng!" Cổ sư quỳ trên mặt đất, thân thể run rẩy, mồ hôi lạnh ứa ra, nước mắt rơi xuống đất cầu xin tha thứ.

Phương Nguyên nheo cặp mắt lại, cẩn thận nhận biết, phát hiện Cổ sư này mặc phục sức tộc trưởng bộ tộc Cổ Nguyệt, xem tướng mạo, rõ ràng chính là tộc trưởng đời thứ tư!

Mà những lão nhân đứng xem, hẳn là gia lão đại diện trong tộc năm ấy.

"Ha ha, chiêu đãi tận tình? Người nói cũng không biết xấu hổ! Ta vốn có thành tâm thành ý, cùng người buôn bán, dùng nguyên thạch mua Nguyệt Lan Hoa của tộc người, giá cả cực kỳ hợp lý. Là người bụng dạ khó lường, giả vờ ngênh tiếp, lừa ta ngồi vào tiệc, muốn hạ độc Cổ trong rượu. Các người cũng quá coi thường ta, ta lang bạt thiên hạ, lấy Hoa tửu thành danh, làm sao có thể trúng độc này?"

Hoa tửu hành giả tay chỉ tộc trưởng đời thứ tư quỳ trên mặt đất, không ngừng cười nhạo: "Hợp tác vui vẻ, tất nhiên không có trận này. Hậu quả muốn mượn đầu ta mua danh chuộc tiếng, người là tự làm bậy không thể sống!"

"Đại nhân, xin tha câu mệnh của ta!" Tộc trưởng đời thứ tư kinh hoàng kêu to, dùng đầu gối mà đi, nhanh chóng đến dưới chân của Hoa tửu hành giả, ôm lấy bắp đùi của gã.

"Đại nhân, tộc của ta có linh tuyến sản xuất nguyên thạch, hang động dưới đất trồng khu vực lớn Nguyệt Lan Hoa. Tiểu nhân nguyện ý ăn Nô Lệ Cổ của đại nhân, trở thành nô tài của đại nhân, sinh tử chỉ trong một ý niệm của đại nhân, cả đời vì đại nhân bán mạng!"

Phương Nguyên xem mà không nói gì, mấy vị gia lão kia trong hình ảnh vì vậy mà sắc mặt biến đổi không ngừng.

Hoa tửu hành giả nheo hai mắt lại, lửa giận của gã đã bình thường lại, vẻ tinh khôn trong khe mắt lấp lánh: "Hừ, Nô Lệ Cổ vô cùng trân quý, là Cổ trùng ngũ chuyển, người nghĩ rằng ta sẽ có? Chẳng qua, trong người người có độc Cổ độc môn của ta, chỉ mình ta có thể giải độc, cũng không sợ người phản kháng. Đã như vậy, tộc người mỗi tuần cung cấp cho ta ba mươi cân cánh hoa Nguyệt Lan Hoa, đồng thời còn có ba nghìn miếng nguyên thạch. Cách mỗi một đoạn thời gian ta sẽ tới lấy hàng, đồng thời cho người giải một lần độc, giữ lại câu mệnh của người."

"Tạ đại nhân ơn không giết, tạ đại nhân ơn không giết!" Tộc trưởng đời thứ tư trong miệng liên tục kêu to, dập đầu không ngừng, cái trán đụng vào trên núi đá, máu chảy không ngừng.

"Hừ, không nên dập đầu, lão tử phiền nhất loại tiểu nhân khúm núm như người! Cổ Nguyệt thiên tài, ngũ chuyển cường giả cái gì, có tiếng mà không có miếng. Người phụng dưỡng cho ta tốt, đây cũng là giữ mạng cho người... Ặc!" Hoa tửu hành giả bỗng nhiên kêu lên một tiếng, vẻ kinh hãi run rẩy hiện ra trên mặt.

Gã ta một cước đá bay tộc trưởng đời thứ tư, thân hình lắt lư, kinh hoàng lui nhanh về phía sau vài bước, quát to với tộc trưởng đời thứ tư: "Người làm sao còn Cổ?"

Tộc trưởng đời thứ tư bị gã đá trúng ngực, phun ra một ngụm máu, hẳn ta khó khăn đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ cười âm mưu được như ý: "Ha ha, người trong ma đạo, người người phải giết! Cổ này tên Nguyệt Anh, am hiểu nhất ẩn dấu. Tuy rằng chỉ có tứ chuyển, đã có khả năng hạn chế chân nguyên nguyên hải. Ma đầu, người cùng ta đánh nhau dữ dội một lúc lâu, Cổ trùng trên người người cũng không còn một con, làm sao có thể khắc chế Nguyệt Anh Cổ? Người ngoan ngoãn đầu hàng, trở thành nô bộc của ta, chỉ cần hầu hạ ta vui vẻ, còn có một con đường sống!"

Hoa tửu hành giả giận tím mặt, rít gào một tiếng: "Cút con mẹ người đi!!"

Lời còn chưa dứt, thân hình như điện phóng tới, một quyền đánh vào tim của tộc trưởng đời thứ tư.

Tộc trưởng đời thứ tư không ngờ rằng Hoa tửu hành giả lại có thể tấn công như thế, cho dù nguyên hải đã bị uy hiếp, cũng không chịu thỏa hiệp. Sức mạnh khổng lồ ép tới, hẳn ta lập tức bay ra ngoài, thân hình như cái bao rách nát rơi trên mặt đất.

Phốc.

Hắn ta phun ra một ngụm lớn máu tươi, trong máu còn trộn lẫn vô số mảnh vỡ nội tạng.

"Người điên rồi sao, chúng ta hoàn toàn có thể thương lượng..." Hắn trừng mắt nhìn chăm chăm Hoa tử hành giả, đôi môi cố sức động đậy. Câu này còn chưa nói xong, hai chân hắn đạp một cái, nghiêng đầu, đã chết.

"Tộc trưởng!!"

"Người trong ma đạo, quả nhiên bọn chúng đều là người điên."

"Giết, giết ma đầu kia, vì tộc trưởng báo thù!"

"Trong người hắn có Nguyệt Ảnh Cổ, chân nguyên đã không thể tùy ý điều động, một lúc sau ngay cả nguyên hải cũng sẽ bị uy hiếp."

Các gia lão xem cuộc chiến phát ra rống giận, ủa lên.

"Ha ha ha, muốn chết thì tới đi!" Hoa tử hành giả ngửa mặt lên trời hét dài nghênh đón chính diện với công kích của các gia lão.

Một hồi triển khai kịch đấu, Hoa tử hành giả nhanh chóng nắm tình cảnh trong tay, rất nhanh các gia lão chết đi, bị thương, toàn bộ tê liệt ngã xuống đất.

Gã đang muốn giết chết các gia lão còn lại, bỗng nhiên biến sắc, đưa tay che bụng: "Chết tiệt!"

"Sau này lại đến trừng trị các ngươi."

Hoa tử hành giả hung tợn trừng mắt mấy vị gia lão một cái, thân hình bỏ chạy nhanh như điện, chui vào trong núi rừng, nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Thu hết vào túi

Dịch giả: lamlamyu17

"Ngươi đi chuyển thử xem?"

"Ngươi đã trúng độc Cổ độc môn của ta, không có Cổ hóa giải đối ứng của ta, bảy ngày sau, nhất định hóa thành vũng máu mà chết."

"Cùng Hoa tử đại nhân so sánh, vẫn bối có là gì! Vẫn bối là đầu óc mê muội, vậy mà có mắt như mù, mạo phạm Hoa tử đại nhân. Hoa tử đại nhân, xin người xem xét nể tình tộc ta chiêu đãi tận tình trước đây, tha ta một mạng!"

Trên bức vách, hình ảnh lại bắt đầu lặp lại lần thứ hai.

Phương Nguyên âm thầm lặng im, mãi đến khi hình ảnh lại bắt đầu lặp lại lần thứ ba, hắn lúc này mới thở dài xa xăm, nói một tiếng: "Thì ra là thế."

Phương pháp đem hình ảnh âm thanh này lưu lại trên vách đá, chắc là Hoa tử hành giả bố trí Lưu Ảnh Tồn Thanh Cổ. Cổ này có thể ghi lại hình ảnh, còn có thể chiếu ra.

Lưu Ảnh Tồn Thanh Cổ dựa vào hút ánh sáng và âm thanh mà sống, vách núi bí động này chẳng biết là do đâu, nhưng dù sao vẫn tản ra hồng quang, đồng thời khe đá liên thông ra bên ngoài, cũng sẽ không ngăn cách tiếng động bên ngoài. Phương Nguyên ở chỗ này, bên tai là tiếng ầm vang của thác nước nhỏ.

Bởi vậy Lưu Ảnh Tồn Thanh Cổ sống trong bí động này.

Có thể mới vừa rồi Phương Nguyên đẩy ra dây leo khô héo đã động đến Lưu Ảnh Tồn Thanh Cổ giấu ở giữa vách đá.

Chỉ cần đầu không ngốc, suy đoán sơ sơ, cũng biết đoạn hình ảnh này chắc chắn là thật.

Năm đó, tộc trưởng đòi thứ tư ám toán Hoa tử hành giả không thành, sau khi chiến bại lại đánh lén, tuy rằng đẩy lùi người kia, thế nhưng hắn ta cũng bởi vậy bỏ mình. Đoạn lịch sử này rất không vẻ vang, mấy gia lão sống sót thừa dịp che đậy bóp méo chân tướng.

Bọn họ đem vai trò của tộc trưởng đòi thứ tư và Hoa tử hành giả đảo lộn một chút.

Hoa tửu hành giả trở thành thua trận đánh lén, mà đầu bị đánh gục tại chỗ. Tộc trưởng thứ tư thì thành nhân vật anh hùng quang minh lỗi lạc.

Nhưng chuyện xưa này, bản thân có một lỗ thủng lớn.

Đó chính là Hoa tửu hành giả rõ ràng đã bị đánh gục tại chỗ, thì cốt cũng có thể nằm trong tay Cổ Nguyệt bộ tộc, thế nhưng vì sao còn phát hiện cổ hài cốt khác đây?

Kiếp trước, vị Cổ sư kia phát hiện nơi này, chắc hẳn sau khi thấy đoạn hình ảnh này đã cảm thấy sợ hãi.

Mấy vị gia lão sống sót kia sớm đã qua đời, nhưng vì phòng ngừa Hoa tửu hành giả quay lại, chân tướng này hẳn là bí mật lưu truyền ở cao tầng gia tộc.

Cổ sư kia cảm thấy, nếu mình độc chiếm di tàng thì có nguy hiểm lớn. Ngày sau nếu có người phát hiện hẳn và Hoa tửu hành giả có dính dấp, cao tầng gia tộc hiển nhiên muốn loại trừ hẳn.

Cho nên, sau khi một phen lấy hay bỏ, hẳn không dám giấu diếm di tàng này, bẩm báo cao tầng đưa ra quyết định.

Biểu hiện như vậy, càng chứng minh hẳn trung thành với gia tộc. Hoàn cảnh của hẳn về sau, cũng cho thấy hẳn làm ra một lần lựa chọn sáng suốt.

Chẳng qua hẳn làm vậy, cũng không nghĩa Phương Nguyên phải làm như vậy.

"Thật vất vả tìm kiếm được di tàng, nên một người độc chiếm, dựa vào cái gì phải chia cho những người khác? Bị phát hiện thì như thế nào? Không phiêu lưu, tiền lời đâu ra, Cổ sư kia thật là nhất gan." Phương Nguyên cười lạnh lùng, không hề quan tâm hình ảnh trên thạch bích đang tiếp tục lặp lại mà xoay người đưa tay, cố sức đem cây dây leo khô đã chết kéo ra hoàn toàn.

Thi hài Hoa tửu hành giả cũng bị vạ lây, vốn là rất hoàn chỉnh, lúc này lại bị vỡ tan thành mấy đoạn.

Phương Nguyên không thèm để ý chút nào, đem một cây xương đùi vương vãi bên chân đá văng ra, một lần nữa ngồi xổm xuống, tìm kiếm di tàng.

Trước tiên, hẳn phát hiện một túi nguyên thạch, mở ra nhìn, chỉ có mười lăm khối.

"Quý nghèo." Phương Nguyên ỏi một câu, Hoa tửu hành giả bề ngoài vẻ vang, không ngờ tích góp ít như vậy.

Nhưng mà hẳn rất nhanh nghĩ được nguyên nhân, sau khi Hoa tửu hành giả chiến đấu ác liệt, lại trúng Nguyệt Ảnh Cổ, tất nhiên sẽ lợi dụng nguyên thạch chữa thương. Có thể còn lại mười lăm khối đã là không tệ.

Sau đó, Phương Nguyên lại phát hiện mấy cái xác Cổ đã chết. Phần lớn là Cổ loại hoa cỏ, đã hoàn toàn khô héo.

Cổ cũng là sinh linh, cũng cần thức ăn nuôi dưỡng, hơn nữa phần lớn cũng rất kén chọn. Thảo Cổ hoa Cổ yêu cầu thức ăn tuy rằng ít, thế nhưng bí động này ngay cả một tia sáng mặt trời cũng không có.

Sau đó nữa...

Sau đó nữa, cái gì cũng không có.

Hoa tửu hành giả vốn là cùng cấp bậc tộc trưởng đời thứ tư, đã tiến hành một hồi chiến đấu ác liệt, sau đó lại cùng mười vị gia lão đối chiến. Cổ trùng của bản thân cũng đã tiêu hao rất nhiều, sau khi đến nơi này, gã muốn chữa thương, bởi vậy thúc giục Tửu Nang Hoa Cổ, cùng với Phạn Đại Thảo Cổ sinh trưởng. Thế nhưng cuối cùng lại bị Nguyệt Ảnh Cổ hại chết.

Trải qua thời gian ba trăm năm, Cổ còn lại trên người gã ta cũng đều chết hết.

Duy nhất còn lại, cũng chỉ có Lưu Ảnh Tồn Thanh Cổ trên vách đá, cùng với Tửu Trùng.

Con Tửu Trùng này, chắc là dựa vào Tửu Nang Hoa Cổ, gian nan sinh tồn. Thế nhưng theo Tửu Nang Hoa Cổ từng cây một chết héo, nó cũng mất nguồn thức ăn.

Điều này thúc đẩy nó phải ra ngoài, tìm kiếm Tửu Nang Hoa mọc hoang.

Sau đó trong đêm nay, nó bị mùi rượu thơm lừng của rượu Thanh Trúc hấp dẫn, đi tới trước mặt của Phương Nguyên.

"Lưu Ảnh Tồn Thanh Cổ chỉ có thể ghi lại một lần, thuộc về loại hình Cổ trùng tiêu hao. Xem ra Tửu Trùng mới là thu hoạch lớn nhất của chuyện này, thảo nào vị Cổ sư kia muốn bẩm báo gia tộc. Xem ra là bởi vì lợi ích quá nhỏ, không đáng bất chấp mạo hiểm lớn như vậy." Phương Nguyên trong lòng hiểu ra.

Trong trí nhớ, vị Cổ sư kia đã là tam chuyển, mà Tửu Trùng chẳng qua là Cổ trùng nhất chuyển mà thôi. Đối với Phương Nguyên mà nói, khá quý giá, đối với vị Cổ sư kia mà nói, lại là có cũng được không có cũng chẳng sao.

Chẳng qua rất hiển nhiên, bởi vì Cổ sư kia bẩm báo, gia tộc cũng khen thưởng không nhỏ.

"Ta có nên bám báo gia tộc hay không?" Phương Nguyên suy nghĩ một chút, liền chặt đứt cái ý niệm này.

Di tàng của Hoa tửu hành giả dường như chỉ có Tửu Trùng và nguyên thạch, kì thực không phải.

Giá trị chân chính là vách núi ẩn dấu Lưu Ảnh Tồn Thanh Cổ.

Hoặc là nói là hình ảnh trên vách núi đá không ngừng lặp lại truyền phát.

Hình ảnh này hoàn toàn có thể bán cho sơn trại khác. Tín tưởng loại chứng cứ xác thực đã kích thích gia tộc này, cao tăng hai nhà sơn trại khác trên Thanh Mao Sơn nhất định cảm thấy rất hứng thú. Ra giá tất nhiên càng nhiều hơn so với phần thưởng của gia tộc.

Cái gì?

Người nói vinh dự gia tộc và lòng trung thành?

Thật đúng là xin lỗi, Phương Nguyên không có chút nào.

Hơn nữa đoạn hình ảnh này, cũng không phải bạo lực xét nhà diệt tộc gì, không tạo được bao nhiêu thương tổn thực chất.

Mà gia tộc lạnh lùng cũng sẽ không coi trọng Phương Nguyên, hấn cần tự mình nỗ lực, khai thác tài nguyên tu hành, ở giai đoạn tu hành tiền kì càng cần mượn lực khắp nơi.

"Trông cậy vào gia tộc? Ha ha." Phương Nguyên trong lòng cười nhạt, "Làm sao có thể ngây thơ như vậy giống kiếp trước nữa đây."

Đừng hy vọng bất luận kẻ nào, thế gian này hết thảy phải dựa vào bản thân.

Sau khi xác định đã lục soát sạch sẽ bí động này, Phương Nguyên liền theo đường cũ trở về.

Chống lại áp lực nước, chen ra ngoài tảng đá lớn, hấn lại trở về ngoài núi. Quay đầu lại nhìn sang tảng đá này, Phương Nguyên bỗng nhiên lại nghĩ đến trí nhớ kiếp trước nói là phát hiện ra thi cốt trong bí động dưới mặt đất. Nhưng nơi này là trong lòng đất sao? Rõ ràng là bên trong vách núi.

Chẳng trách mình gặp trở ngại lớn như vậy, liên tục bảy ngày cũng tìm không được.

Xem ra kiếp trước, sau khi gia tộc phát hiện chỗ này, tất nhiên trước tiên phá hủy ảnh bích, lại phát ra tin tức thật giả trộn lẫn, lừa gạt tộc nhân.

Đêm nay có thể phát hiện nơi này, một phần là vận may, một phần là tích lũy, nhân tố lớn nhất e rằng là rượu Thanh Trúc.

Rượu này mùi thơm thực sự là ngào ngạt, có thể nói là đệ nhất Thanh Mao Sơn.

Có lẽ kiếp trước, lúc vị Cổ sư kia thất tình, chính là uống rượu này cũng không chùng.

Chẳng qua những điều này đã không quan trọng, di tàng Hoa tửu hành giả đã bị Phương Nguyên đào móc gần như không còn gì, tuy rằng kết quả có chút chỉ là tạm chấp nhận, thế nhưng cũng hợp tình hợp lý. Quan trọng nhất là, Tửu Trùng, mục tiêu ban đầu của Phương Nguyên đã tới tay, đồng thời đồ vật hấn cần nhất là nguyên thạch cũng có.

"Kế tiếp, tập trung tinh thần vào đầu trong khách sạn luyện hóa Cổ trùng. Chỉ cần có bản mệnh Cổ, có thể trở về học đường, có tư cách ở túc xá học viên, cũng có thể mượn tài nguyên tu hành của gia tộc. Khách sạn này ở một hai lần thì cũng thôi, ở lâu tiêu phí quá lớn." Phương Nguyên suy tính, bước chân liên tục, chạy về sơn trại.

Hấn vốn còn thừa hai khối nguyên thạch, vừa mới được mười lăm khối, tổng cộng mười bảy khối. Thế nhưng đối với một gã Cổ sư mà nói, chút nguyên thạch ấy coi là gì?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 17: Sơ luyện Tửu Trùng

Dịch giả: lamlamy17

"Lấy tư chất Bính đẳng của ta, nguyên hải trong Không Khiếu có thể tồn trữ tối đa chỉ có bốn thành bốn. Tốc độ Cổ trùng bài xích chân nguyên, so với tốc độ ta tự mình khôi phục chân nguyên còn nhanh hơn rất nhiều. Ta muốn luyện hóa Cổ trùng, nhất định phải mượn ngoại lực, nói cách khác phải tiêu hao nguyên thạch."

"Ý chí Cỗ trùng càng yếu, sức chống cự càng nhỏ, ta luyện hóa lại càng dễ dàng. Chẳng qua phạm là sinh linh, luôn có ý chí cầu sinh. Ta muốn luyện hóa Nguyệt Quang Cỗ, ít nhất cần năm khối nguyên thạch, nhiều nhất tám khối." Dựa vào kinh nghiệm tu hành phong phú, Phương Nguyên tính ra tổng số lượng nguyên thạch ra bản thân sắp sửa tiêu hao.

"Hiện tại muốn luyện hóa Tử Trùng, ít nhất cần mười một khối, nhiều nhất cần mười sáu khối." Tử Trùng tuy rằng giống như Nguyệt Quang Cỗ, đều là Cỗ trùng nhất chuyển, thể nhưng nó không thể nghi ngờ là càng thêm quý hiếm, độ khó luyện hóa cũng gia tăng.

Nói cách khác, tuy rằng Phương Nguyên hiện tại có mười bảy khối nguyên thạch, thể nhưng chỉ riêng luyện hóa Tử Trùng, nhiều nhất cũng chỉ còn lại sáu khối, ít nhất cũng chỉ có một khối.

Trong bầu trời đêm, vầng trăng toả ra ánh trắng sáng tỏ.

Ánh trăng như tay mềm của tiên nữ, nhẹ nhàng mà vỗ về Cỗ Nguyệt son trại. Trúc lâu dọc đường như miếng ngọc san sát nhau.

Gió đêm thổi chậm chậm.

Phương Nguyên dưới ánh trăng nơi này, trở lại khách sạn.

Cửa khách sạn, đã đóng.

Phương Nguyên thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh gõ cánh cửa.

"Nghe rồi! Nghe rồi! Người nào thế, trễ như thế còn đến gõ cửa..." Tiểu nhị khách sạn cầu nhau mở cửa, còn buồn ngủ.

Thế nhưng khi hắn thấy Phương Nguyên, vẻ mặt hơi bất mãn và lười biếng tức khắc biến đổi, cúi người xuống, tươi cười nịnh hót: "Là công tử sao. Tiểu nhân thật là may mắn, có thể vì công tử mở cửa."

Phương Nguyên gật đầu, sắc mặt mang vẻ lạnh lùng, đi vào khách sạn.

Về mặt này trái lại khiến tiểu nhị cười đến càng hèn mọn, hắn chủ động hỏi: "Công tử có đói bụng không, có muốn tiểu nhân báo cho đầu bếp làm cho ngài chút thức ăn coi như ăn khuya?"

"Không cần." Phương Nguyên lắc đầu, chỉ dặn dò, "Người chuẩn bị cho ta chút nước nóng, ta muốn rửa mặt."

"Dạ!" Tiểu nhị liền vội vàng gật đầu, "Công tử về phòng trước, tiểu nhân đảm bảo, nước nóng lập tức sẽ được đưa đến."

Phương Nguyên ừ một tiếng, bước lên thang lầu, đi lên tầng hai.

Tiểu nhị nhìn bóng lưng Phương Nguyên, hai mắt dưới ngọn đèn chớp sáng, toát ra vẻ hâm mộ rõ ràng.

"Đây là Cỗ sư, nếu như ta cũng có tư chất tu hành thì tốt biết bao!" Hắn nắm nắm tay, thở dài thật sâu một tiếng.

Lời này bay vào trong tai Phương Nguyên, trong lòng hắn không khỏi trầm buồn cười.

Cỗ sư có thể có vượt qua sức mạnh của phạm nhân, trở thành người có địa vị bên trên, thế nhưng trả giá trong này cũng rất đắt.

Nạn đề đầu tiên, chính là tài lực.

Cỗ sư tu hành cần nguyên thạch, chiến đấu cần nguyên thạch, luyện Cỗ cần nguyên thạch, giao dịch cần nguyên thạch.

Không có nguyên thạch, làm sao có thể tu hành?

Điều này, thân là tiểu nhị phạm nhân trong khách sạn, do đó chỉ là những người đứng xem, không thể nhận thức được loại khó khăn này.

Giống như là chàng vạng ngày hôm nay, Cỗ sư trẻ tuổi Giang Nha kia, lúc quảng vò rượu trút giận với các thợ săn: Bản thân cũng tiếc nguyên thạch để uống rượu Thanh Trúc này, các người đám người phạm thợ săn hèn mọn này lại có dư tiền như vậy!

Chỉ cần những lời này thì có thể nói rõ tình cảnh tu hành của Cỗ sư.

Năng lực Cỗ sư mạnh mẽ, so với người phạm kiếm được nhiều hơn, thế nhưng tiêu hao cũng nhiều hơn, rất nhiều. Mỗi khối nguyên thạch đều phải tính toán chi li. Nhất là tiểu Cỗ sư bậc thấp, càng phải như vậy.

Đừng xem có một số Cỗ sư bề ngoài tươi sáng, kỳ thực trong cuộc sống rất túng quẫn.

"Hơn nữa, theo cảnh giới Cỗ sư đề thăng, nhu cầu của bọn họ với nguồn tài nguyên cũng càng nhiều thêm. Không có chỗ dựa, Cỗ sư tu hành gian nan." Phương Nguyên ngẫm lại kiếp trước, đối với điều này tràn đầy linh hội.

Hắn trở lại phòng, mới vừa đốt đèn lên, tiểu nhị khách sạn đã bưng lên một chậu nước nóng.

Tất nhiên, còn có khăn, đồ rửa mặt vân vân.

Phuong Nguyên để tiểu nhị lui ra, đóng cửa phòng, cài then cửa, sau khi rửa mặt một phen, thì lên giường.

Tuy rằng thân thể có hơi mệt mỏi, thế nhưng trong lòng vẫn rất phấn khởi: "Rốt cuộc có được Tử Trùng. Tử Trùng so với Nguyệt Quang Cổ còn phải quý giá hơn, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, nó là loại Cổ có thể nâng cao tư chất Cổ sư!"

Phuong Nguyên ngồi xếp bằng trên giường, lấy Tử Trùng ra.

Tử Trùng còn đang khò khò ngủ. Hình thể của nó so với Nguyệt Quang Cổ lớn hơn một chút, trắng nõn trắng nõn, giống như một con tằm con.

Ngọn đèn chiếu xuống, thân mình của nó bao phủ một quang sáng nhàn nhạt, giống như là trên châu sáng bóng. Hai con mắt, như hai hạt vừng đen, khảm trên cái đầu trắng mập, lộ ra đáng yêu ngây thơ khả ái.

Cầm trong tay, cũng không nặng, ước chừng là trọng lượng nửa quả trứng gà.

Ngửi ngửi một cái, trên người của nó còn toả ra một luồng hơi rượu.

Mùi rượu này không phải mùi thơm của rượu Thanh trúc, mà là mùi hương bản thân Tử Trùng toả ra. Hương vị thanh u ẩn hiện, như có như không. Cánh mũi Phuong Nguyên động đập, hút hương rượu này vào trong cơ thể.

Mùi rượu chảy xuống bên dưới, lại có thể tiến nhập vào Không Khiếu, đi vào trong Thanh Đồng Nguyên Hải.

Nguyên hải ba động, rất nhanh thu nạp dung hòa luồng hơi rượu này. Theo đó sinh ra một tia chân nguyên cực kì tinh thuần.

Những chân nguyên khác, đều là màu xanh, lấp lánh ánh đồng.

Thế nhưng sợi chân nguyên này, cũng màu xanh, nhưng so với chân nguyên ban đầu càng thêm cô đọng. Đây là chân nguyên Cổ sư nhất chuyển trung giai mới có thể có.

Nhận ra được sợi tơ chân nguyên màu xanh thanh đồng này, Phuong Nguyên biểu lộ nụ cười thỏa mãn: "Tu vi của ta bây giờ, chỉ là nhất chuyển sơ giai. Nhưng có Tử Trùng cô đọng, chân nguyên sau khi được chiết xuất, sẽ là chân nguyên nhất chuyển trung giai. Diệu dụng trong này, vài lời không nói hết."

Nhưng rất nhanh, hắn lại thu lại dáng tươi cười: "Chỉ có điều ta bây giờ còn chưa chân chính nắm giữ Tử Trùng, chỉ có hoàn toàn luyện hóa Tử Trùng, trở thành bản mệnh Cổ của ta, mới có thể tự do thao túng nó, sau đó lấy hiệu suất lớn nhất tinh luyện chân nguyên của ta."

Suy nghĩ như thế, hắn không chậm trễ, từ trong nguyên hải điều động ra một tia thanh đồng chân nguyên.

Chân nguyên bao chặt lấy Tử Trùng, mang nó trôi nổi ở trước mặt Phuong Nguyên, bắt đầu xâm lấn thân mình của nó.

Tử Trùng nhận ra được nguy cơ sinh tồn, ngay lập tức thức tỉnh. Nó bắt đầu giãy dụa dữ dội, điều động sức mạnh bản thân, xua đuổi chân nguyên của Phuong Nguyên.

"Tử Trùng này sức chống cự thật mạnh." Phuong Nguyên sắc mặt nghiêm túc, cảm giác tốc độ chân nguyên tiêu hao, vậy mà còn muốn vượt hơn gấp đôi so với Nguyệt Quang Cổ.

"Mặc kệ như thế nào, Tử Trùng, ta quyết định luyện rồi." Hai mắt của hắn hiện lên vẻ kiên định, tiếp tục điều động chân nguyên, bắt lấy Tử Trùng.

Trong căn phòng khách sạn, ánh nến trên bàn lẳng lặng thiêu đốt, chiếu giữa phòng một vầng sáng, về phần góc tường xa xa còn lại là một mảnh u ám.

Ánh nến chiếu rọi trên mặt Phuong Nguyên, hắn đã nhắm hai mắt lại, tập trung tinh thần đối phó Tử Trùng.

Chân nguyên màu thanh đồng liên tục không ngừng, như là một đám sương mù, từ toàn thân Phuong Nguyên tản mát ra, sau đó hội tụ vào một chỗ, bao vây chặt lấy Tử Trùng.

Tử Trùng trôi nổi lơ lửng trên không trung, cách gương mặt Phuong Nguyên không tới một thước. Nó trong vòng vây thanh đồng chân nguyên, gắng sức mà giãy dụa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Sáp nến càng đốt càng thấp, ánh nến cũng càng ngày càng mờ tối. Ngoài cửa sổ vàng trắng non đã chậm rãi rơi xuống, sau đó một ngày mới đến.

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua khe cửa sổ, chiếu vào bên trong gian phòng. Giống như là khám lên cửa sổ một đường viền ánh sáng.

Phuong Nguyên mở hai mắt ra, nhìn Tử Trùng trước mặt.

Trên thân thể trắng trắng của Tử Trùng, đã có màu xanh xanh. Đây là Phương Nguyên nỗ lực nửa buổi tối, mới đạt được thành quả.

Thế nhưng rất rõ ràng, thể tích chút màu xanh ấy, còn chưa đủ một trăm phần trăm thân thể Tử Trùng.

Sắc mặt của Phương Nguyên ngưng trọng, Tử Trùng này ý chí rất ngoan cường, sức chống cự vô cùng mạnh mẽ, quả thật sắp vượt qua giới hạn Cổ trùng nhất chuyển.

"Cổ trùng này vô cùng có khả năng chính là bản mệnh Cổ của Hoa tử hành giả. Hoa tử hành giả là cường giả ngũ chuyển, Tử trùng này nguyên bản vốn cũng là ngũ chuyển, thế nhưng mấy năm nay nó không có thức ăn đầy đủ, ăn no một trận lại đói một trận, phẩm cấp cũng đã giảm xuống. Hôm nay chỉ còn lại tầng thứ nhất chuyển, thế nhưng ý chí này lại ngoan cường như bàn thạch!"

Phương Nguyên đoán trúng chân tướng.

Tử Trùng này bản thân là bản mệnh Cổ của Hoa tử hành giả, ý chí tự nhiên lúc ban đầu đã bị Hoa tử hành giả luyện gần như không còn, một đường đi theo Hoa tử hành giả từ nam đến bắc, liên tục chiến đấu ở các chiến trường, tung hoành giang hồ.

Sau khi Hoa tử hành giả chết, ý chí cường giả của ông gã ta lại tồn tại trong Tử Trùng. Phương Nguyên hiện tại muốn luyện hóa Tử Trùng, giống như là so đầu với ý chí của Hoa tử hành giả.

Cái này so với luyện hóa Cổ trùng thiên nhiên khó hơn nhiều.

Ý chí của một người cao hơn so với Cổ trùng thiên nhiên, người đang trên bờ sống chết, có thể bộc phát ra sức mạnh ngay cả mình cũng không tưởng tượng nổi. Mà Hoa tử hành giả lại là cường giả ma đạo, độc lai độc vãng, tung hoành giang hồ, ý chí của hắn còn phải ngoan cường hơn so với cường giả chính đạo đồng cấp.

"Muốn trong vòng một tháng luyện hóa Tử Trùng này đã là không thể nào. Trừ phi là có cường giả, vận dụng khí tức nhị chuyển tam chuyển Cổ, uy áp con Tử Trùng này, áp chế ý chí trong cơ thể Tử Trùng đến trình độ thấp nhất. Dưới sự trợ giúp như vậy, ta có thể làm ít công to." Nghĩ tới đây, Phương Nguyên không khỏi thở dài một hơi.

Cha mẹ hắn đã qua đời, cậu mợ mưu tính hắn, bản thân lại không có chỗ dựa vững chắc, tìm viện trợ từ bên ngoài ở đâu đây?

Nếu là tư chất Giáp đẳng thì còn được, nhưng bây giờ tư chất hắn chỉ là Bính đẳng, tất cả tộc nhân đều không coi trọng hắn, ai sẽ nguyện ý tiêu hao nhiều sức lực như vậy trợ giúp hắn?

Càng quan trọng chính là, sự tồn tại của Tử Trùng không thể bại lộ.

Cổ Nguyệt sơn trại không có loại Cổ Tử Trùng này, Phương Nguyên không giải thích được lai lịch Tử Trùng.

Nếu như lộ ra, vô cùng có khả năng bị cao tăng phát hiện, do đó liên hệ tới Hoa tử hành giả. Giữa hai cái này quá dễ dàng liên tưởng đến nhau.

"Tính như vậy, mười bảy khối còn chưa đủ đâu, ít nhất phải ba mươi khối nguyên thạch! Thực sự là phiền phức, nhưng mà khó khăn ra sao, ta cũng phải luyện hóa Tử Trùng này." Phương Nguyên ý chí như sắt, đã quyết định nhất định phải luyện hóa Tử Trùng.

Bản mệnh Cổ liên hệ quá nhiều, mức độ ảnh hưởng rất lớn đến phương hướng tu hành sau này của Cổ sư.

Tử Trùng tuy rằng không phải là lựa chọn bản mệnh Cổ lý tưởng nhất thế gian này, thế nhưng tốt hơn so với Nguyệt Quang Cổ, cũng là tầng thứ tốt nhất Phương Nguyên có khả năng đạt được trong tình huống trước mắt.

Rột, rột...

Lúc này, bụng Phương Nguyên truyền đến tiếng kêu kháng nghị.

Cả đêm không ngủ, lại toàn lực luyện hóa Tử Trùng, Phương Nguyên dĩ nhiên là đói bụng.

"Vẫn là trước tiên lấp đầy bụng, lại nghĩ làm thế nào góp nhặt nguyên thạch." Phương Nguyên sờ sờ bụng, đi xuống lầu.

Đến tầng một, lựa một góc ngồi xuống, chọn vài món ăn sáng.

Vừa mới bắt đầu ăn, đệ đệ Cổ Nguyệt Phương Chính lại xuất hiện.

"Ca ca, người tại sao ở khách sạn, buổi tối vì sao không quay về ngủ?" Hắn rất không nể mặt, trong giọng nói ẩn chứa ý tứ chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Để chuyện xưa như khói phiêu tán

Dịch giả: lamlamy17

Đôi mặt với chất vấn của đệ đệ, Phuong Nguyên không nói gì, vẫn ăn sáng như trước. Hắn hiểu rõ tính cách của đệ đệ, Phuong Chính thiếu kiên nhẫn.

Quả nhiên, Phuong Chính thấy ca ca nhìn cũng không thèm nhìn mình một cái, giống như xem mình thành không khí. Sau một khắc, giọng nói hắn mang theo bất mãn, kêu lên: "Ca ca, ngươi làm gì với Trầm Thúy? Từ ngày hôm qua sau khi nàng từ trong phòng ngươi đi ra, thì khóc lớn một hồi, ta an ủi nàng, nàng khóc càng nhiều."

Phuong Nguyên đưa mắt nhìn đệ đệ một chút, mặt không thay đổi.

Phuong Chính thì cau mày, nhìn chằm chằm ca ca, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Bầu không khí càng ngày càng căng thẳng.

Thế nhưng Phuong Nguyên chẳng qua là nhìn hắn một cái, rồi cúi đầu, tiếp tục ăn.

Đệ đệ Phuong Chính liền tức giận, loại thái độ này của Phuong Nguyên, quả thực chính là trắng trợn coi khinh hắn. Hắn dưới con xấu hổ, vỗ bàn một cái, rống to: "Cô Nguyệt Phuong Nguyên, ngươi làm sao có thể như thế này! Người ta là một tiểu nha đầu, hầu hạ ngươi nhiều năm như vậy, dịu dàng săn sóc ngươi, ta đều thấy hết trong mắt. Phải, ta biết ngươi rất hệt hăng, cũng có thể hiểu được chán chường của ngươi. Ngươi chỉ có tư chất Bình đẳng thôi, thế nhưng ngươi cũng không thể bởi vì cảnh ngộ của mình, đi giận cá chém thớt người khác. Đây là không công bằng với nàng!"

Hắn còn chưa nói hết, Phuong Nguyên cạch một cái thì đứng dậy, gơ tay nhanh như chớp.

Bốp!

Một tiếng giòn vang, cho Phuong Chính một cái tát giòn giã.

Phuong Chính che má phải, thùm thùm rút lui hai bước, gương mặt kinh ngạc.

"Đồ khốn kiếp, ngươi đây là đang dùng giọng điệu gì nói với ca ca của mình?! Trầm Thúy chẳng qua là một nha hoàn nho nhỏ, ngươi vì một đứa con gái như thế liền đã quên ta là anh ngươi sao?" Phuong Nguyên trầm giọng răn dạy.

Phuong Chính lúc này mới kịp phản ứng, đau đớn trên mặt như làn sóng truyền đến trung khu thần kinh của hắn. Hắn tròn tròn cặp mắt, thờ hỏn hển, khó có thể tin mà nói: "Ca, ngươi đánh ta? Từ nhỏ đến lớn ngươi chưa từng đánh ta! Phải, là ta được kiểm nghiệm ra tư chất Giáp đẳng, ngươi chỉ là Bình đẳng. Thế nhưng ngươi cũng không thể trách ta, đây đều là trời cao sắp đặt..."

Bốp!

Phuong Chính còn chưa nói xong, Phuong Nguyên trở tay lại là một cái tát đánh tới.

Hai tay Phuong Chính che hai bên gò má, hắn bối rối.

"Ngay thơ ngu xuẩn, ngươi còn nhớ cái gì! Từ nhỏ đến lớn, ta chăm sóc ngươi như thế nào? Thời điểm cha mẹ mới vừa qua đời, chúng ta sống gian khổ, qua năm mới cậu mợ chỉ cho chúng ta một bộ đồ mới, tự ta mặc sao? Ta cho ai mặc? Ngươi khi còn bé thích ăn cháo mút hoa quả, ta mỗi ngày đều dẫn dò phòng bếp làm thêm một chén cho ngươi. Ngươi bị người ngoài khi dễ, là ai mang theo ngươi đòi về? Còn có đủ loại chuyện khác, ta cũng không nói nhiều. Sao, hiện tại ngươi vì một tỷ nữ, nói chuyện với ta như vậy, đến chất vấn ta?"

Phuong Chính mặt đỏ lên, môi của hắn run rẩy, vừa xấu hổ vừa giận dữ, lại nói không ra một câu phản bác nào.

Bởi vì Phuong Nguyên nói đều là sự thật!

"Được thôi." Phuong Nguyên liên tục cười khẩy, "Ngươi nếu ngay cả cha mẹ ruột cũng vứt bỏ, lại nhận người khác một lần nữa, ta đây làm ca ca thì coi là cái gì đây?"

"Ca, ngươi sao có thể nói như vậy. Ngươi cũng biết ta từ nhỏ cũng rất khát vọng sự ấm áp của gia đình, ta..." Phuong Chính vội vàng giải thích.

Phuong Nguyên khoát tay, ngăn hắn nói tiếp: "Từ hôm nay trở đi, ngươi không còn là đệ đệ của ta, ta cũng không còn là ca ca của ngươi."

"Ca!" Phuong Chính kinh hãi, mở miệng muốn nói.

Lúc này, Phuong Nguyên lại mở miệng: "Ngươi không phải là thích Trầm Thúy sao? Ngươi yên tâm, ta không làm gì với nàng ta, nàng ta vẫn là xử nữ, hoàng hoa khuê nữ. Ngươi cho ta sáu khối nguyên thạch, ta chuyển nàng ta cho ngươi, từ nay về sau nàng ta sẽ là tỷ nữ thiếp thân của ngươi."

"Ca, ngươi làm sao..." Đột nhiên bị nói toạc ra tâm tư, Phuong Chính hoảng loạn một hồi, có phần bất ngờ không kịp đề phòng.

Nhưng đồng thời, trong lòng hắn cũng xác định, chuyện hắn lo lắng nhất cũng không trở thành sự thật.

Một đêm trước đây không lâu kia, Trầm Thúy tự mình hầu hạ hắn tắm.

Mặc dù không có phát sinh chuyện thực chất gì đó, thế nhưng Phuong Chính vĩnh viễn cũng không quên được một đêm nhu hoà kia. Mỗi lần nghĩ đến Trầm Thúy, nhớ tới hai tay khéo léo, môi đỏ mọng mềm mại của nàng, trong lòng của hắn đều dâng lên một trận rung động.

Tình cảm thanh xuân, đã sớm tích tụ trong lòng ngực thiếu niên, đồng thời nảy mầm.

Cho nên khi hắn lúc chập tối ngày hôm qua biết được tình trạng khác thường của Trầm Thúy, trong lòng hắn liền tức giận. Hắn lập tức vứt bỏ chuyện luyện hóa Nguyệt Quang Cổ, ngược lại tìm kiếm Phuong Nguyên khắp sơn trại, muốn tới đòi một lời giải thích.

Thấy Phuong Chính không đáp ứng, Phuong Nguyên nhủ mảy: "Tình cảm nam nữ, rất bình thường, người thẳng thắn thành khẩn một chút, tránh tránh né né thì gọi là gì. Đương nhiên, nếu người không muốn đổi, coi như quên đi."

Phuong Chính lập tức nóng nảy: "Đổi, làm sao không đổi. Nhưng nguyên thạch của ta, đã không đủ sáu khối."

Vừa nói, hắn móc túi tiền ra, da mặt đỏ bừng.

Phuong Nguyên nhận lấy cái túi, thấy bên trong có sáu khối, nhưng mà trong đó một khối so với nguyên thạch hoàn chỉnh nhỏ hơn trên phân nửa. Hắn liền biết, đây là Phuong Chính hấp thu chân nguyên trong nguyên thạch, để nhanh chóng luyện hóa Nguyệt Quang Cổ.

Chân nguyên thiên nhiên bị rút ra càng nhiều, thể tích nguyên thạch trở nên càng nhỏ, trọng lượng cũng càng nhẹ.

Tuy rằng chỉ có năm khối rưỡi, thế nhưng Phuong Nguyên cũng biết đây đã là tất cả nguyên thạch trên tay Phuong Chính rồi. Bản thân hắn cũng không có tích góp, sáu khối nguyên thạch này còn không phải trước kia của cậu mợ cho hắn sao.

"Nguyên thạch ta nhận, người có thể đi." Phuong Nguyên vẻ mặt lạnh lùng, nhét cái túi vào trong ngực.

"Ca ca..." Phuong Chính còn muốn lên tiếng.

Phuong Nguyên lông mày hơi nhướng lên, ung dung nói: "Thừa dịp ta còn chưa đổi ý, người tốt nhất biến mất trước mắt ta."

Phuong Chính trong lòng căng thẳng, cắn răng, cuối cùng quay đầu đi.

Bước ra cửa khách sạn, hắn vô thức che ngực, cảm thấy trong lòng từng đợt trống rỗng. Linh cảm nói cho hắn biết, hắn hình như vào thời khắc này mất đi một vật rất quan trọng.

Nhưng trong lòng hắn rất nhanh nóng lên, hắn nghĩ tới Trầm Thúy, cùng với buổi tối hôn khiêng mộng nhiều kia.

"Ta cuối cùng có thể danh chính ngôn thuận có được người, Thúy Thúy." Hắn cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi tầm mắt Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên mặt không đổi sắc, đứng một lúc lâu, lúc này mới từ từ ngồi xuống.

Ánh mặt trời rực rỡ, xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trên gương mặt lạnh lùng của hắn, khiến người ta nhìn thấy một loại cảm giác lạnh lẽo.

Việc buôn bán có hơi vắng vẻ, trên đường phố, người đi đường càng ngày càng nhiều, tiếng ồn ào huyền ảo truyền đến, càng nổi rõ ra sự vắng vẻ của nơi này.

Bữa sáng đã nguội, tiểu nhị ân cần mà đến, hỏi có cần phải hâm lại một lần nữa hay không.

Phuong Nguyên như điếc tai không nghe thấy, ánh mắt của hắn như khói mây biến ảo bất định, tựa như đang nhớ lại cái gì.

Tiểu nhị chờ một hồi, lại thấy Phuong Nguyên ngẩn người, trước sau không trả lời, hắn đành phải sờ mũi một cái, hậm hực mà đi.

Sau một lát, ánh mắt Phuong Nguyên tụ lại.

Hồi ức trong lòng như sương khói, đã dần dần tan đi.

Hắn lại trở về thế giới hiện thực, ánh mặt trời chiếu vào, chiếu sáng hơn một nửa mặt bàn. Thức ăn đã không còn hơi nóng, thanh âm huyền ảo ồn ào của người đi trên phố cũng truyền vào tai.

Cách lớp y phục, đưa tay sờ sờ năm khối rưỡi nguyên thạch trong ngực, khóe miệng lộ ra một nụ cười có chút cay đắng, giễu cợt.

Nhưng ý cười vừa hiện đã biến mất.

"Tiểu nhị, đem com canh hâm lại." Phuong Nguyên nhìn qua thức ăn một lần, nhàn nhạt mở miệng, cất tiếng.

Giờ phút này, hai trông mắt hần trong lạnh vô cùng.

...

"Cái gì! Ca ngươi nói như vậy?" Trong phòng, cậu cau mày, thanh âm lạnh lẽo.

Mợ thì ngồi một bên, nhìn đầu tay đỏ tươi trên một bên gò má của Phương Chính, không nói gì.

"Đúng vậy, lúc con gặp được ca ca, hần đang ở khách sạn ăn sáng, toàn bộ chuyện này chính là như vậy." Phương Chính kính cẩn đáp.

Giữa đôi lông mày của cậu cau lại sâu hơn, thành một chữ xuyên. (川)

Sau thời gian vài hơi thở, ông ta thở dài thật sâu một tiếng, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: "Phương Chính, con của ta, ngươi phải nhớ kỹ, tỷ nữ Trầm Thúy không phải là tài sản riêng của Phương Nguyên hần, mà là chúng ta phân cho hần, làm sao có thể buôn bán đây? Hơn nữa nếu ngươi muốn, ngươi nên sớm nói rõ với chúng ta, chúng ta phân nằng cho ngươi."

"A?" Phương Chính nghe đến trợn mắt hốc mồm.

Cậu phát tay: "Ngươi đi xuống trước đi, nguyên thạch của ngươi cũng đã cho Phương Nguyên, ta sẽ cho ngươi sáu khối. Nhớ kỹ, lần này cần dùng thật tốt trên việc luyện Cổ, đoạt được đệ nhất lần này, chúng ta sẽ cảm thấy hãnh diện vì ngươi."

"Phụ thân đại nhân, hài nhi xấu hổ..." Phương Chính lập tức cảm động đến nước mắt chảy xuống.

Cậu thở dài: "Xuống dưới đi, xuống dưới đi, nhanh trở về phòng để luyện Cổ, ngươi đã lãng phí không ít thời gian."

Phương Chính lui xuống, cậu lúc này mới lộ ra sắc mặt phần nộ dữ tợn.

Rầm!

Ông ta hung ác đập một chuông, vỗ vào trên bàn, trầm giọng quát: "Hừ, thằng ranh con này, lại buôn bán người của chúng ta, thật là gian trá xảo quyệt!"

Mợ ở một bên vội vàng khuyên nhủ: "Lão gia, xin bớt giận. Chẳng qua là sáu khối nguyên thạch mà thôi."

"Ngươi đàn bà, hiểu cái gì! Phương Nguyên chỉ là tư chất Bính đẳng, muốn luyện hóa Nguyệt Quang Cổ, phải dùng nguyên thạch. Lấy thủ pháp non nớt lần đầu tiên luyện Cổ của hần, sáu khối nguyên thạch chắc chắn không đủ. Nhưng hiện tại hần có mười hai khối, đã có dư." Cậu hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hần tiếp tục nói: "Cổ sư tu hành, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, không bị mắc kẹt bình cảnh, sẽ rất nhanh chóng. Công sức hai ba năm, gia tộc có thể bồi dưỡng được một đám Cổ sư nhị chuyển. Phương Nguyên hần tu vi càng thấp, hy vọng đoạt lại gia sản một năm sau lại càng nhỏ. Hiện tại hần tuổi còn trẻ, vừa mới tu hành, chúng ta cản trở hần, làm cho hần ở giai đoạn khởi đầu rút lại phía sau bạn cùng lứa. Tài nguyên của học đường đều là thưởng cho học viên ưu tú, bằng tư chất của hần, sau khi rút lại sau thì sẽ không chiếm được tài nguyên, không có tài nguyên phụ trợ tu hành càng thêm tụt lại. Tuân hoàn ác tính tiếp như vậy, sau một năm xem hần còn có thể có thực lực thừa kế gia sản không?"

Mợ khó hiểu: "Cho dù chúng ta không ngăn chặn hần, hần sau một năm tối đa chẳng qua là nhất chuyển trung giai. Lão gia ngươi là tu vi nhị chuyển, sao phải sợ hần?"

Cậu tức giận đến giậm chân: "Đàn bà, quả là tóc dài kiến thức ngắn! Lấy đường đường thân phận trưởng bối của ta, chẳng lẽ phải ầu ả cùng một vãn bối sao? Hần muốn hợp tình hợp lý đòi lại di sản, tất nhiên cũng không thể trực tiếp ngăn cản, chỉ có thể ra tay trên tộc quy. Trong tộc quy định văn bản rõ ràng: Ngươi mười sáu tuổi muốn thành gia lập nghiệp, thì ít nhất phải có tu vi nhất chuyển trung giai. Nếu không, đã nói rõ Phương Nguyên hần không có tư cách lãng phí tài nguyên gia tộc. Ta nói như vậy, ngươi hiểu không?"

Mợ búng tỉnh đại ngộ.

Cậu nheo cặp mắt lại, bên trong lập loè vẻ nham hiểm. Ông ta nhẹ lắc đầu, cảm khái nói: "Phương Nguyên này quá khôn khéo rồi, quá gian xảo. Sắc dụ cũng bị hần nhìn thấu, đây là tâm trí gì? Tuổi còn nhỏ mà đã lão mưu tính toán thâm trầm, quá kinh khủng! Vốn còn muốn bố trí mưu tính hần, hần liền dọn thẳng ra ngoài. Còn muốn dựa vào Trầm Thúy theo dõi quấy rầy hần, kết quả bị hần đuổi đi, còn buôn bán kiếm lời sáu khối nguyên thạch."

"Ai, nếu như hần có thể giống như Phương Chính thì tốt rồi. Được rồi, sau này ngươi đối tốt Phương Chính một chút, tư chất của hần nhưng là Giáp đẳng. Hơn nữa ta nhìn ra được, hần không phục Phương Nguyên, rất không cam lòng. Tâm tình này rất tốt, phải dẫn dắt cho được. Ta có một loại dự cảm, hần tương lai sẽ là vũ khí đối phó Phương Nguyên tốt nhất!"

...

Chớp mắt, lại là hai ngày qua.

Trong phòng khách sạn, cũng không thấp đèn. Ánh trăng chiếu vào, chiếu rọi ánh sáng tuyệt đẹp khắp nơi.

Ở trên giường, Phương Nguyên nhắm mắt ngồi xếp bằng, điều động thanh đồng chân nguyên, tập trung tinh thần luyện hóa Tửu Trùng.

Thân thể nhỏ bé của Tử Trùng, bị nhuộm thành màu xanh thanh đồng, thể nhưng ý chí ngoan cường không thôi như trước, trong tình trạng bao vây của sương mù chân nguyên, không ngừng gãy đổ.

Phương Nguyên tiến hành luyện hóa rất không thuận lợi, có thể nói là mỗi bước đều gian nan.

"Ta hao phí ước chừng hai ngày hai đêm, mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi hai canh giờ, tiêu hao mười hai khối nguyên thạch, cũng chỉ luyện hóa đến một phần mười tiến độ. Dựa theo thời gian mà tính, cũng chính là mấy ngày sắp đến, sẽ có người luyện Cổ thành công đây."

Phương Nguyên đối với thể cục thấy rõ.

Chẳng qua tư chất vốn có của hắn kém một bậc, hiện tại luyện hóa Tử Trùng ý chí cầu sinh lại vô cùng ngoan cường, cao hơn nhiều so với Nguyệt Quang Cổ bình thường. Hiện tại tạo thành cục diện ở rơi ở phía sau, cũng hết sức bình thường.

"Nhất thời rút lại phía sau không là gì, chỉ cần có Tử Trùng..." Phương Nguyên lòng sáng như gương, ôn hòa không có một chút nôn nóng.

Nhưng vào lúc này, Tử Trùng bỗng nhiên cuộn mình vùng lên, cuộn thành một nắm tròn.

"Không tốt, Cổ trùng cắn trả!" Phương Nguyên đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một chút ngạc nhiên. Trước mắt, Tử Trùng cuộn thành một cái bánh trôi tròn linh hoạt, mạnh mẽ tỏa ra hào quang bạch sắc chói mắt.

Nó muốn được ăn cả ngã về không!

Ngay lập tức, Phương Nguyên cảm thấy một cỗ ý chí mạnh mẽ, từ trên người của Tử Trùng truyền đến, lướt thẳng qua chân nguyên, buông xuống Không Khiếu nguyên hải của hắn.

Tình huống Cổ trùng phản phệ, hết sức hiếm thấy. Chỉ có loại Cổ trùng ý chí cực kỳ kiên cường, mới có thể vùng vẫy toàn lực, không thành công thì táng thân.

Nếu đổi thành những thiếu niên khác, đối mặt tình huống này, nhất định sẽ hoảng hốt.

Thế nhưng Phương Nguyên mặc dù giật mình nhưng không hoảng hốt, ngược lại có chút vui mừng: "Được ăn cả ngã về không cũng tốt, chỉ cần ta tiếp được cắn trả lần này, là có thể suy yếu ý chí Tử Trùng thật nhiều. Chẳng qua kế tiếp ta sẽ tập trung toàn bộ tinh thần, toàn lực đối kháng cỗ ý chí này trùng kích, không thể quấy rầy nào từ bên ngoài. Bằng không thì không xong, ai... Chỉ mong trong thời gian này không ai tới quấy rầy ta."

Hắn suy xét xong, đang muốn thúc giục chân nguyên trong Không Khiếu, đón nhận luồng ý chí. Quấn lấy, đại chiến ba trăm hiệp với nó.

Nhưng vào lúc này, dị biến lại sinh ra!

Một con Cổ trùng, ở giữa Không Khiếu của hắn, trên khoảng không mặt biển hiện ra.

Ầm ầm!

Cổ trùng này bạo phát ra hơi thở mạnh mẽ chí cực.

Luồng hơi thở này giống như là thiên hà trút xuống, bão lũ bạo phát, vừa như là cự thú khủng bố bị xúc phạm uy nghiêm, mở hai mắt đỏ rực, kiểm tra là ai cả gan mạo phạm địa bàn của nó!

"Đây là Xuân Thu Thiên?!" Thấy con Cổ trùng này, Phương Nguyên hoàn toàn kinh hãi rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Lục chuyển bản mệnh Xuân Thu Thiên!

Dịch giả: lamlamyu17

Trong quá trình luyện hóa, hắn rốt cuộc gặp phải cổ trùng cắn trả!

Lúc này, Tử Trùng kế thừa ý chí hùng mạnh của Hoa Tử hành giả đang xâm lấn không khiếu, hung hãn cắn trả Phương Nguyên.

Sức mạnh ý chí này hung ác đánh xuống thanh đồng nguyên hải dưới đáy không khiếu.

Còn thanh đồng nguyên hải cũng ba đào cuộn cuộn, dâng lên hàng loạt ngọn sóng cao. Dưới ý chí của Phương Nguyên, chân nguyên cuộn ngược lên, tập hợp lại tạo thành một con sóng điên cuồng ngút trời, hung hãn đón nhận ý chí Từ Trùng.

Hai bên dường như sẽ lập tức va chạm mãnh liệt với nhau ở giữa không khiêu. Nhưng vào lúc này, ở khu vực phía trên còn trống của không khiêu, ngay giữa hai luồng sức mạnh, hiện ra một bóng cổ trùng mờ ảo.

Đó là một con ve sầu.

Hình dáng con ve sầu này cũng không lớn. Nếu Nguyệt Quang cổ là một mảnh thủy tinh màu lam, cong cong như mặt trăng, thì con ve sầu này lại giống như một vật phẩm mỹ nghệ tinh xảo mà người nghệ nhân bạc thầy đã dùng gỗ và lá cọ làm thành.

Phần đầu và bụng của nó đều có màu nâu vàng, mặt ngoài có đường vân vòng tuổi của cây cối, giống như bằng chứng cho năm tháng.

Hai cánh to rộng trên lưng nó nửa trong suốt, như hai mảnh lá cây khép lại. Trên mỗi cánh đều có đường vân, hai bên lại giống hệt nhau. Đường vân này giống như là gân lá dạng lưới điển hình, chính giữa là một đường gân to, từ hai bên gân to lại rẽ ra gân lá hình lưới.

Xuân Thu Thiên!

Nó bị quấy rầy.

Tựa như một con quái vật, bình thường vẫn giấu mình ngủ say trong hang động nhưng bỗng nhiên bị đánh thức, đồng thời phát hiện địa bàn của mình bị xâm phạm.

Ai dám đến địa bàn của ta dương oai!

Tôn nghiêm bị mạo phạm, Xuân Thu Thiên nổi giận rồi, nó phát ra một luồng khí tức.

Khí tức này hơi mỏng manh nhưng lại hùng mạnh đến như vậy. Nó giống như thiên hà mệnh mông, ào ào dốc đổ, từng con sóng cuộn trào như muốn cuốn sạch tất cả nghìn dặm núi xanh, muốn nhấn chìm thương thiên đại mạc!

So với khí tức này, ý chí của Từ Trùng như con kiến gặp được con voi!

Luồng khí tức cuốn sạch xung quanh, giống như một con sóng thần vô hình kinh khủng nhất. Ý chí Từ Trùng đụng phải con sóng thần này, ngay cả năng lực ngăn cản cũng không có, lập tức bị luồng khí tức này nuốt hết sạch sẽ.

Phương Nguyên cảm thấy tức ngực.

Chân nguyên thanh đồng mà hắn cố sức thúc giục cuộn ngược lên lại đụng phải luồng khí tức này, giống như là sóng biển đụng phải ngọn thiên sơn. Chân nguyên được ngưng tụ lại bỗng chốc sụp đổ, toàn bộ tán loạn rơi xuống như mưa, trở về biển chân nguyên.

Ào ào rào.

Mặt biển chân nguyên nổi sóng hết đợt này đến đợt khác, càng thêm xao động như đang dưới một cơn mưa xối xả.

Nhưng sau thời gian vài hơi thở, khí tức Xuân Thu Thiên lan rộng xuống đến, đè áp lên mặt biển.

Ầm!

Phương Nguyên cứ như nghe thấy một tiếng ầm vang, chỉ trong nháy mắt, nguyên hải đang sóng lớn cuộn cuộn bỗng chốc yên tĩnh lại.

Khí tức Xuân Thu Thiên đè chặt toàn bộ nguyên hải giống như một ngọn núi vô hình đang đè ở phía trên, mặt biển không dậy nổi một con sóng nào, phẳng lặng như gương.

Điều này cũng tựa như một tờ giấy nhăn nheo đầy nếp gấp, bỗng chốc bị một bàn tay to lớn vô biên của người khổng lồ vuốt phẳng.

Đây quả thực là sức mạnh không gì sánh nổi!

Phương Nguyên cảm thấy như bị một ngọn núi vô hình đè nặng, giống như Tôn Hầu Tử bị nhốt dưới chân Ngũ Hành Sơn, hắn không thể điều động được chút chân nguyên nào.

Chẳng qua, tuy rằng hắn kinh ngạc nhưng cũng không hoảng sợ, ngược lại trong lòng tràn niềm vui sướng.

"Thật không ngờ Xuân Thu Thiên lại đi theo ta cùng nhau sống lại! Thì ra nó cũng không phải là loại cỏ tiêu hao một lần mà là có thể sử dụng lặp lại."

Cấp bậc của Xuân Thu Thiên cao tới lục chuyển, là con cổ trùng lục chuyển đầu tiên và cũng là cuối cùng của Phương Nguyên ở kiếp trước. Để luyện chế nó, Phương Nguyên đã vận dụng toàn bộ thủ đoạn và tư nguyên, tốn sức chín trâu hai hổ, chuẩn bị cả ba mươi năm mới may mắn thành công.

Thế nhưng sau khi thành công không lâu, cảm Xuân Thu Thiên còn chưa kịp nóng tay thì quần hùng chính đạo đã cảm thấy sự uy hiếp từ Phương

Nguyên, cùng nhau vây công, giết chết hẳn.

Sau khi sống lại, Phương Nguyên không phát hiện Xuân Thu Thiên, hẳn cứ cho rằng nó đã tiêu vong. Nhưng trên thực tế, nó đã ký thác vào bên trong cơ thể Phương Nguyên, rơi vào ngủ say.

Bỗng chốc nghịch chuyển thời gian năm trăm năm đã làm nó tổn hao rất nhiều nguyên khí, nó thực sự rất suy yếu rồi, suy yếu đến ngay cả chủ nhân là Phương Nguyên đây cũng không cảm ứng được.

Hiện tại, tuy rằng Xuân Thu Thiên xuất hiện nhưng tình hình vẫn chưa ổn.

Từ lúc sống lại đến nay, nó một mực tĩnh dưỡng trong con ngủ mê. Lúc này nó xuất hiện cũng chỉ vì cảm thấy không khiêu có nguy cơ, có thể coi như là bị ý chí Tử Trùng đánh thức.

Nó rất suy yếu, hết sức suy yếu, vô cùng suy yếu.

Trong trí nhớ của Phương Nguyên, Xuân Thu Thiên thuở ban đầu tràn đầy sức sống, thân thể của nó như một tấm thẻ danh quý, toả ra vẻ bóng loáng ấm áp. Đôi cánh của nó có màu xanh non, như là hai chiếc lá vừa đâm chồi.

Thế nhưng lúc này, một cảm giác xơ xác tiêu điều toả ra từ trên thân ve. Thân thể nó không còn toả sáng mà có vẻ thô ráp ảm đạm, giống như cành cây khô. Đôi cánh nó cũng không có màu xanh non mà là đầy vẻ khô vàng, như là lá cây mùa thu gần tàn lụi, héo rũ. Hơn nữa, đầu cánh còn hơi cuộn lại, không còn tròn vẹn, y như mép lá rụng.

Phương Nguyên vừa đau lòng vừa thấy may mắn vì điều này.

Đau lòng là Xuân Thu Thiên bị thương nặng, cách tiêu vong chỉ trong một lần ranh mong manh, như là đạp một chân lên rìa vách núi cao.

May mắn là Xuân Thu Thiên đã suy yếu đến mức độ này, bằng không thì mình phiền phức lớn!

Nên biết rằng, cổ sư và cổ trùng phải hỗ trợ lẫn nhau, tốt nhất là cảnh giới ngang nhau.

Cổ sư nhất chuyển thì sử dụng cổ trùng nhất chuyển, đây là thích hợp nhất.

Nếu như cấp bậc cổ trùng thấp hơn cổ sư, thì cổ sư sử dụng nó giống như tráng hán mang theo một cây gậy gỗ nhỏ, có sức mà không thể dùng.

Nếu như cấp bậc cổ trùng cao hơn cổ sư, cổ sư sử dụng nó thì như hải đồng khiêng cái búa lớn, có lòng mà không đủ sức.

Xuân Thu Thiên là cổ trùng lục chuyển, còn Phương Nguyên chỉ là cổ sư nhất chuyển sơ giai nhỏ nhỏ. Dùng hình tượng để ví dụ, Xuân Thu Thiên chính là ngọn núi, Phương Nguyên là con sóc. Để cho con sóc khiêng núi đi đánh kẻ địch, trước tiên thì sóc con đã bị núi đè bẹp rồi.

Nếu Xuân Thu Thiên ở trạng thái tốt nhất, không khiêu của cổ sư nhất chuyển nhỏ nhỏ như Phương Nguyên hoàn toàn không chứa nổi nó, bị khí tức bàng bạc của nó xé rách đến chết.

May là nó vô cùng suy yếu mới có thể dung nạp trong không khiêu lúc này của Phương Nguyên.

"Ta buông bỏ Nguyệt Quang cổ, trăm phương nghìn kế tìm kiếm Tử Trùng cũng chỉ vì luyện thành bản mệnh cổ. Nhưng thật ra ta đã sớm có bản mệnh cổ, Xuân Thu Thiên chính là bản mệnh cổ của ta!" Cảm nhận được liên hệ thân thiết giữa mình và Xuân Thu Thiên, Phương Nguyên muôn vàn xúc động.

Bản mệnh cổ là cổ trùng thứ nhất mà cổ sư luyện hóa, nó vô cùng quan trọng, ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển sau này của cổ sư.

Lựa chọn bản mệnh cổ tốt, cổ sư phát triển càng thêm thuận lợi. Còn bản mệnh cổ có phẩm chất kém sẽ liên lụy việc tu hành của cổ sư, bị bạn cùng lứa tuổi đuổi kịp và vượt qua. Quan trọng nhất là sẽ ảnh hưởng đến chuyện sống còn trong chiến đấu.

Điều này Phương Nguyên hiểu rất rõ, vì vậy cho dù Nguyệt Quang cổ là cổ trùng trấn trại của Cổ Nguyệt sơn trại nhưng hắn vẫn không hài lòng, trăm phương nghìn kế tìm kiếm Tử Trùng.

Trong trí nhớ của hắn, Tử Trùng đã là lựa chọn hàng đầu đối với cổ sư nhất chuyển. Còn Nguyệt Quang cổ chỉ có thể coi như là trên trung bình.

Nhưng sở dĩ cuộc đời luôn luôn hấp dẫn là vì mọi người vĩnh viễn không biết cái gì đang đợi chờ mình ở một khắc tiếp theo.

Kiếp trước Phương Nguyên luyện hóa Xuân Thu Thiên. Sau khi sống lại, Xuân Thu Thiên rơi vào ngủ say nhưng loại quan hệ luyện hóa này còn vẫn tồn tại.

Đồng thời, Phương Nguyên phát hiện, dường như là vì trải qua sự tẩy luyện của sông thời gian mà liên hệ giữa mình và Xuân Thu Thiên càng thêm huyền diệu, càng thêm chặt chẽ so với kiếp trước. Chỉ là Xuân Thu Thiên đã rất suy yếu, nên mới khiến Phương Nguyên không có cách nào cảm nhận được nó.

Vì vậy, nói đúng ra thì Xuân Thu Thiên là con cổ trùng thứ nhất hắn luyện hóa.

Chỉ có điều Xuân thu Thiên không phải do Phương Nguyên luyện ở kiếp này, mà là thành quả nỗ lực năm trăm năm ở kiếp trước của hắn.

Xuân Thu Thiên chính là bản mệnh cổ của Phương Nguyên

Một cổ sư nhất chuyển có bản mệnh cổ lục chuyển!

Việc này nói ra chắc cũng không có ai tin! Điều này đã đánh vỡ giới hạn nhận thức của người đời!

Nhưng việc này đích thực đã xảy ra.

Sự thực là không thể nghi ngờ.

"Tửu Trùng là lựa chọn bản mệnh cổ tốt nhất, nhưng so với Xuân Thu Thiên, nó chính là bùn lầy trên đất! Bản mệnh cổ kiếp này của ta lại chính là Xuân Thu Thiên, ha ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Gia lão học đường hết nói nổi rồi

Dịch giả: lamlamyu17

Vui sướng cực lớn không đủ làm vầng đầu Phương Nguyên. Hấn tinh táo lại rất nhanh, bắt đầu suy xét ảnh hưởng Xuân Thu Thiên mang đến cho mình:

"Năng lực của Xuân Thu Thiên là sống lại. Nhưng hiện giờ nó cực kỳ suy yếu, đụng một tí là chết ngay. Nhưng mà, dù sao nó cũng là cổ trùng lục chuyển, ta hoàn toàn có thể lợi dụng khí tức của nó. Điều này đối với bản thân nó không có bất kỳ tổn hại nào."

"Ha ha." Nghĩ tới đây, Phương Nguyên thu tinh thần về, hai mắt mở ra.

Chỉ thấy ở phía trước, Tửu Trùng đang trôi lơ lửng trước mặt, bị chân nguyên thanh đồng dạng khói bao bọc lại, run lẩy bẩy.

Vừa rồi nó vì cầu sinh mới được ăn cả ngã về không, kết quả là ý chí bị khí tức của Xuân Thu Thiên dễ dàng đánh tan. Nó cũng vì vậy mà bị thương nặng, ý chí không bằng một phần trăm lúc trước.

"Xuân Thu Thiên." Phương Nguyên động ý niệm, phóng thích ra một chút khí tức của Xuân Thu Thiên.

Khí tức dồn ép đến trên người Tửu Trùng, Tửu Trùng lập tức đứng im, không dám động đậy, như là chết rồi. Ý chí còn lại của nó cảm nhận được khí tức của Xuân Thu Thiên, giống như là con chuột đụng phải mèo, bị đàn áp mạnh mẽ đến co cụm lại, không dám nhúc nhích mảy may.

Phương Nguyên cười ha ha, nhân cơ hội thúc giục chân nguyên.

Ban đầu, khi chân nguyên thanh đồng luyện hóa Tửu Trùng, chỉ vì ý chí nó ngoan cố chống lại nên chỉ có thể gian nan mở rộng từng chút từng chút. Thế nhưng lúc này, chân nguyên thanh đồng của Phương Nguyên tiến quân thần tốc, đầu xuôi đuôi lọt. Từ đầu đến cuối cũng không gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Màu xanh ở mặt ngoài Tửu Trùng nhanh chóng lan rộng, trong vài lần chớp mắt, nó đã nhuộm Tửu Trùng trắng như trần châu thành một con sâu màu xanh.

Đại thể đã mất, sau cùng ý chí còn lại của Tửu Trùng bị ý chí Phương Nguyên nhẹ nhàng đánh vỡ, tan thành mây khói ngay lập tức.

Cứ như vậy, hấn đã luyện thành Tửu Trùng!

So với gian nan cực khổ vượt núi băng đèo lúc ban đầu, quá trình luyện hóa hôm nay lại đơn giản như uống nước vậy.

Một cảm ứng thân thiết mà huyền diệu gắn kết Tửu Trùng và Phương Nguyên lại với nhau.

Tửu Trùng sau khi luyện hóa giống như một bộ phận thân thể của Phương Nguyên. Phương Nguyên bảo nó uốn mình thì nó uốn mình, bảo nó cuộn tròn lại thì nó cuộn thành hình bánh trôi, cảm giác giống như nhúc nhích ngón tay vậy.

Phương Nguyên thu chân nguyên về, Tửu Trùng lại khôi phục hình dáng trắng trắng tròn tròn.

Sau đó, nó nhảy lên, đi vào trong không khiếu của Phương Nguyên. Đến trong không khiếu, nó tránh xa xa khỏi Xuân Thu Thiên, chui vào thanh đồng nguyên hải. Ở trên mặt biển, nó mặc sức mà đuổi người, thỉnh thoảng còn xoay cái hông mập mạp, thoải mái giống như đang ngâm nước nóng.

"Đã có Xuân Thu Thiển, kế hoạch của ta cũng nên sửa lại." Phương Nguyên đưa tinh thần rời khỏi không khiêu, lại lấy ra Nguyệt Quang cổ.

Hắn làm như lúc trước, phát ra một chút khí tức của Xuân Thu Thiển dồn ép Nguyệt Quang cổ.

Cảm nhận được khí tức của Xuân Thu Thiển, ý chí Nguyệt Quang cổ lập tức tức vũ khí đầu hàng, sợ hãi đến mức chỉ có thể co đầu rút cổ vào một góc trong cơ thể.

Chân nguyên của Phương Nguyên cuộn cuộn ra, trong nháy mắt đã nhuộm Nguyệt Quang cổ thành một miếng ngọc xanh biếc.

Cuối cùng, hắn chỉ hơi động ý niệm, ý chí của Nguyệt Quang cổ đã dễ dàng bị cắn giết.

Sau đó, Phương Nguyên rút chân nguyên về, Nguyệt Quang cổ khôi phục thành dáng vẻ thủy tinh màu lam trong suốt lúc trước.

Hắn cũng thu hồi Nguyệt Quang cổ. Nhưng Nguyệt Quang cổ lại không đi vào không khiêu mà là rơi xuống giữa trán Phương Nguyên, hình thành một dấu ấn hình trăng khuyết màu lam nhạt.

Từ lúc bắt đầu luyện hóa Nguyệt Quang cổ đến khi kết thúc, toàn bộ quá trình không đến năm phút đồng hồ.

Tốc độ này thật là quá nhanh so với việc gian nan luyện hóa ban đầu, tạo thành tương phản cực kì rõ ràng.

Hơn nữa không chỉ nhanh, tiêu hao chân nguyên cũng cực nhỏ.

Mấy ngày nay, Phương Nguyên luyện hóa Tử Trùng, trước sau tiêu hao trọn sáu khối nguyên thạch. Thế nhưng đêm nay, hắn hoàn toàn không tiêu hao nguyên thạch, vẹn vẹn chỉ dùng chân nguyên thanh đồng trong không khiêu.

"Ha ha, Xuân Thu Thiển nơi tay, quả thật là giống như thần trợ! Sau này chỉ cần dùng khí tức của nó trấn áp, bất kỳ cổ trùng nhất chuyển nào cũng dễ bắt được như trò bàn tay. Cho dù ta chỉ có tư chất loại bình, cũng không cần nhờ cậy vào nguyên thạch. Trước sau khác nhau quả là cách biệt trời đất."

Phương Nguyên sung sướng trong lòng.

Thời khắc này cứ như là đẩy ra mây mù thấy trời xanh.

Mặc dù Xuân Thu Thiển đã rất suy yếu, nhưng nó vẫn đường đường là cổ trùng lục chuyển. Hồ ngã cũng còn uy, thuyền nát cũng còn ba hàng đinh, chỉ dựa vào khí tức của nó thôi, thì cũng là lực đẩy to lớn trong tu hành sau này của Phương Nguyên.

Lúc này, trăng sáng sao thưa ngoài cửa sổ, ánh trăng xuyên qua song cửa chiếu vào trên gương mặt Phương Nguyên.

"Vốn ta cho rằng sẽ không giành được thứ nhất, không ngờ tình hình xoay chuyển như vậy. Thời gian không đợi người, phải đi học đường ngay bây giờ, nhận lấy khen thưởng người đứng đầu!" Đôi mắt Phương Nguyên loé sáng.

Hắn động ý niệm, Xuân Thu Thiển đang trong không khiêu lập tức biến mất, một lần nữa rơi vào ngủ say. Sau đó, hắn lại gọi Tử Trùng ra, giấu ở đầu giường.

Đây cũng là vì phòng ngừa phía học đường kiểm tra không cần thiết.

Sau một khắc đồng hồ, trong học đường gia tộc.

Gia lão học đường đã sớm đi ngủ, nhưng mà lão đang ngủ thì mơ màng nghe có người gõ cửa.

Bị tiếng đập cửa đánh thức, lão mở mắt ra, có hơi không vui: "Nửa đêm canh ba, là ai ở bên ngoài?"

Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng trả lời kính cẩn: "Bẩm báo gia lão đại nhân, là một vị học viên năm nay, hắn đã thành công luyện hóa Nguyệt Quang cổ. Trước đó ngài đã dặn dò thuộc hạ, chỉ cần người đứng đầu xuất hiện, bất kể thời điểm nào cũng phải lập tức bẩm báo ngài."

"Ừm... Đúng là có chuyện như vậy." Gia lão học đường cau mày, đứng dậy đi xuống giường, vừa mặc quần áo vừa nói, "Là học viên nào được hạng nhất năm nay? Là Cổ Nguyệt Phương Chính sao?"

Thuộc hạ ngoài cửa liền đáp: "Hình như là vậy. Thuộc hạ nghe được tin tức thì vội vàng đến thông báo cho đại nhân ngài, hình như chính là chỉ mạch Phương gia."

"A, tính tính thời gian, cũng nên là hắn." Gia lão học đường cười khê, lẩm bẩm, "Ngoại trừ thiên tài loại giáp này ra, còn có thể là ai? Những học viên loại ắt kia, cho dù sử dụng nguyên thạch, cũng vẫn là kém một bậc như vậy. Bằng không, vì sao tư chất tu hành quan trọng như vậy đây."

Vừa nói, lão đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa, thuộc hạ cung kính lui về phía sau hai bước, khom lưng hành lễ, phụ họa: "Đại nhân nói phải."

Trong thính đường, hơn mười ngọn nến đang cháy cùng lúc, khiến cho căn phòng sáng choang.

Lúc này, người tiếp đón Phương Nguyên đã hỏi rõ tình hình. Dưới ánh đèn sáng rực, gương mặt người này đầy vẻ kinh ngạc: "Chờ một chút, người vừa nói cái gì, người tên là Cổ Nguyệt Phương Nguyên, không phải là Cổ Nguyệt Phương Chính?"

Phương Nguyên gật đầu, đúng lúc này, gia lão học đường đi vào từ ngoài cửa.

Phương Nguyên và người tiếp đón cùng nhau xoay người hành lễ.

Gia lão học đường thấy Phương Nguyên, nét mặt tràn đầy ý cười. Lão bước đến trước mặt Phương Nguyên, thân thiện vỗ vỗ vai hắn: "Làm tốt lắm, Cổ Nguyệt Phương Chính, người không làm ta thất vọng. Quả thật là thiên tài có tư chất loại giáp! Những bạn cùng lứa tuổi có tư chất loại ất, loại bính cho dù cố gắng thế nào cũng thua kém người. Ha ha ha."

Phương Nguyên và Phương Chính là anh em song sinh, bề ngoài cực kỳ giống nhau, thế nên gia lão học đường cũng nhận lầm.

Phương Nguyên vẫn đứng đần đững mực, hơi lui về phía sau một bước, để vai mình thoát khỏi bàn tay của gia lão học đường. Hắn nhìn gia lão học đường, chấp hai tay sau lưng, nhàn nhạt cười: "Gia lão đại nhân, người nhận lầm rồi. Văn bói là Cổ Nguyệt Phương Nguyên, Cổ Nguyệt Phương Chính là đệ đệ của ta."

"Sao?" Gia lão học đường hơi há mồm, vẻ mặt kinh ngạc.

Lão nghi ngờ nhìn Phương Nguyên, chau mày. Qua mấy hơi thở, lão mới lên tiếng: "Người là Cổ Nguyệt Phương Nguyên?"

"Đúng là văn bói." Phương Nguyên đáp.

"Người luyện hóa Nguyệt Quang cổ?"

Gia lão học đường vô cùng kinh ngạc, đôi mắt lão nhìn chằm chằm đầu ấn trắng non trên trán Phương Nguyên, ánh mắt sáng rực, đã biết rõ còn hỏi.

"Đúng là như vậy." Phương Nguyên lại đáp.

"Nói như vậy, người chính là hạng nhất năm nay?" Gia lão học đường hỏi dường như có hơi ngu ngốc, nhưng điều này cũng không thể trách lão, thật sự là tình huống này quá ngoài dự liệu của mọi người.

Nên biết rằng lão đã quản lý học đường hơn mười năm, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Lão cũng đã từng gặp tình huống tư chất loại bính đoạt hạng nhất, nhưng thời gian chắc chắn không sớm như vậy. Hơn nữa, lần này còn có tư chất loại giáp, loại ất.

"Nếu như không có người sớm hơn ta..." Phương Nguyên ra vẻ suy tư, lại sờ sờ mũi rồi mới tiếp tục đáp, "thì có vẻ là như vậy."

Học đường gia lão: "..."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Sao lại là ca ca được hạng nhất?

Dịch giả: lamlamyu17

Trời còn chưa sáng hẳn, vầng dương cũng chưa mọc lên, phương đông chỉ mới bắt đầu hừng nắng, bóng tối đã lùi dần khỏi bầu trời, mà trong không khí vẫn còn thoảng hương đêm.

Trên đường phố gần như không một bóng người, có những tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Sáng sớm ở vùng núi luôn có hơi ướt lạnh, nhưng Cổ Nguyệt Phương Chính lại không cảm thấy chút nào, trong lòng hắn đầy hào hứng.

Gương mặt hắn nổi lên hai mảng đỏ ửng, đôi chân bước nhanh đi đến học đường.

"Mấy ngày này ta khắc khổ tu hành, hao phí hai khối nguyên thạch, tối hôm qua lại không ngủ một đêm, cuối cùng cũng đã luyện hóa thành công Nguyệt Quang cổ. Ta có tư chất loại giáp, lại nỗ lực như vậy, không ai có thể nhanh hơn, không ai! Phụ thân mẫu thân, ta đã nói sẽ không để cho hai người thất vọng."

Nghĩ đến dáng vẻ vui mừng hài lòng của cữu phụ cữu mẫu khi mình nói cho bọn họ tin tốt này, Phương Chính cảm thấy vui vẻ và tự hào từ tận đáy lòng.

"Chờ xem, các tộc nhân đã từng khinh thường ta, còn có ca ca nữa. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ khiến cho các người nhìn Cổ Nguyệt Phương Chính ta với

cặp mắt khác xưa!"

Phuong Chính càng nghĩ càng kích động, không nhịn được nắm chặt hai tay, bước chân lại càng nhẹ nhàng.

Hắn đi tới cổng học đường.

Hai thị vệ canh giữ học đường thấy hắn lại rất khó hiểu, hỏi hắn: "Sao, Cổ Nguyệt Phuong Nguyên, sao ngươi lại trở lại rồi?"

"Làm sao, ca ca vừa mới tới đây?" Phuong Chính nghe lời này xong, không khỏi có hơi kinh ngạc cùng nghi ngờ.

"Trước tiên cứ mặc kệ những thứ này!" Hắn hoàn toàn không ngờ đến Phuong Nguyên sẽ giành được hạng nhất. Lắc lắc đầu, giọng nói đầy kiêu hãnh, hắn chấp tay nói, "Hai vị đại ca, ta không phải Cổ Nguyệt Phuong Nguyên, ta là Cổ Nguyệt Phuong Chính. Ta đã thành công luyện hóa bản mệnh cổ, lần này đến chính là vì nhận khen thưởng người đứng đầu."

"Ngươi là Cổ Nguyệt Phuong Chính? Hai huynh đệ các ngươi thật quá giống nhau, chẳng trách gia lão đại nhân cũng nhận lầm." Thị vệ bên trái mở to hai mắt nhìn, kêu lên.

Thị vệ bên phải thì lắc đầu nói: "Ngươi tới trễ một bước, ngay nửa đêm hôm qua, ca ca Cổ Nguyệt Phuong Nguyên của ngươi đã gặp gia lão đại nhân, nhận được khen thưởng người đứng đầu."

"Ca ca ta!" Phuong Chính lập tức trừng mắt, nghẹn giọng nói, "Chờ một chút, ngươi nói hắn hạng nhất?"

Làm sao có thể như vậy! Ca ca hắn không phải chỉ có tư chất loại bính sao?

Được hạng nhất, đùa sao?!

"Là thật. Làm sao chúng ta có thể lấy chuyện này ra nói đùa chứ?" Phuong Chính không tin, thị vệ có hơi không vui.

"Việc này đã được xác nhận của gia lão đại nhân, sau này sẽ công bố danh sách. Thế nào, ca ca ngươi không nói việc này cho ngươi biết?" Một thị vệ còn lại lập tức nói thêm vào.

Phuong Chính choáng váng, ngơ ngác đứng ở cửa.

Hiện thực và suy đoán của hắn chênh lệch quá nhiều, thậm chí hắn không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Trong lòng Phuong Chính cũng có vài đối thủ giả định. Trong đó, hai vị có uy hiếp lớn nhất, một người là Cổ Nguyệt Mạc Bắc, một người khác là Cổ Nguyệt Xích Thành.

Hai người này có tư chất loại át, phía sau lại là hai chi mạch lớn nhất trong gia tộc, gia gia của mỗi người đều là gia lão cầm quyền, có tài lực sung túc.

Nếu như hai người kia giành được hạng nhất trước hắn, Phuong Chính còn chuẩn bị tâm lý, mặc dù sẽ mất mát nhưng cũng có thể chấp nhận.

Thế nhưng bây giờ, giành được hạng nhất, không phải Cổ Nguyệt Mạc Bắc, cũng không phải Cổ Nguyệt Xích Thành, thậm chí không phải bất kỳ kẻ địch nào trong lòng hắn.

Mà đó là Cổ Nguyệt Phuong Nguyên, ca ca của hắn!

Một kẻ có tư chất loại bính!

Một kẻ chán nản sa ngã sau Khai Khiếu đại điển!

Một kẻ cả ngày ngủ khò khò trong lớp!

Một kẻ uống rượu say khướt, đêm không về ngủ!

Một kẻ ức hiếp Trầm Thúy, tát mình hai bạt tay, còn lấy toàn bộ nguyên thạch trên người mình!

Một kẻ vẫn áp chế mình khi trước, giống như bóng ma ám ảnh mình!

"Tại sao có thể như vậy? Không có khả năng!" Phuong Chính rít gào trong lòng. "Ta cố gắng như vậy, hắn lại cả ngày uống rượu say khướt, kết quả lại là hắn được đệ nhất, đây còn có công lý sao?? Vì sao? Vì sao?!"

Mặt trời mọc lên từ phía đông, chim hót líu lo, ý xuân dạt dào bao phủ núi Thanh Mao.

Cổ Nguyệt Phuong Chính đắm mình dưới ánh nắng ấm áp, hắn từ từ cúi đầu, cắn chặt hàm răng, nhìn cái bóng lẻ loi của mình trên mặt đất.

Cảm xúc hào hứng trong lòng giống như quả bóng xì hơi, không còn lại bao nhiêu, thay vào đó chỉ còn lại cảm xúc phức tạp, nghi hoặc, phần uất, khó hiểu, không cam lòng, sợ hãi...

...

Thời gian trôi qua, mặt trời càng ngày càng lên cao.

Danh sách mới được dán trên tường thông cáo của học đường, trên danh sách chỉ có tên của hai người, lần lượt là Phương Nguyên và Phương Chính.

Theo sự xuất hiện của bảng danh sách này, tin tức dần dần lan truyền ra ngoài.

Các thiếu niên nhận được cổ trùng rồi thì vẫn một lòng ở nhà luyện cổ, sau khi nghe được tin tức này, cả bọn đều xôn xao.

"Tại sao có thể như vậy!"

"Nếu như Phương Chính hạng nhất ta còn tin, nhưng mà Phương Nguyên, hẳn không phải là có tư chất loại bính sao?"

"Có làm hay không à, Phương Chính có tư chất loại giáp lại bại bởi Phương Nguyên có tư chất loại bính, đây là truyện cổ tích sao?"

Nơi ở của Mạc gia.

Trong sân nhỏ dạt dào sắc xanh, hương trà lượn lờ, Cổ Nguyệt Mạc Trần, một trong các gia lão đương quyền của bộ tộc Cổ Nguyệt, ngồi ở trước bàn đọc sách nhìn cảnh xuân ngoài cửa sổ, thong thả uống trà: "Mạc Bắc vẫn không tiếp tục luyện cổ sao?"

Quản gia đứng ở bên cạnh vội vàng đáp: "Lúc sáng, sau khi nghe được tin tức có liên quan đến Phương Nguyên, dường như Mạc Bắc thiếu gia đã chịu đã kích lớn, không có tâm trạng tiếp tục luyện hóa Nguyệt Quang cổ. Lại nói cũng thật đáng tiếc, Mạc Bắc thiếu gia cách thành công chỉ một chút. Nếu như Phương Chính đạt được hạng nhất thì cũng thôi, nhưng mà lại là Phương Nguyên có tư chất loại bính kia. Cho nên Mạc Bắc thiếu gia mất hứng cũng là khó trách."

"Hừ! Ngươi không cần giải vây cho hắn." Cổ Nguyệt Mạc Trần hừ lạnh, gương mặt nghiêm nghị, giọng nói cứng rắn, "Cổ sư tu hành đều là từng bước gian khổ, chút thất bại ấy có là gì? Phương Nguyên chỉ là loại bính, mặc dù có thể được hạng nhất, nhưng chắc hẳn cũng vì may mắn. Hắn chọn con Nguyệt Quang cổ có ý chí yếu ớt, vì vậy mới để cho hắn nhanh chân đến trước. Nếu như Mạc Bắc không nhìn ra được điều này, ngay cả chút thất bại ấy cũng không chịu nổi, vậy thì sao này hắn chấp chương chỉ mạch Mạc gia chúng ta như thế nào, chống lại chỉ mạch Xích gia như thế nào? Ai cũng không được khuyên nhủ, để hắn tự suy nghĩ thật kỹ!"

"Dạ, lão gia." Quản gia không dám phản bác.

Hầu như cùng lúc đó, nơi ở của họ Xích.

"Ai, Cổ Nguyệt Phương Nguyên..." Gia lão Cổ Nguyệt Xích Luyện thở dài thườn thượt, cau mày nghĩ rồi lại nghĩ. Ông ta ngoắc tay với người hầu: "Người đâu, gọi Xích Thành thiếu gia vào đây."

Chỉ một lát sau, Cổ Nguyệt Xích Thành mang theo gương mặt mất mát đi vào phòng, quỳ lạy làm lễ: "Tôn nhi bái kiến gia gia."

"Xem ra ngươi đã biết tin tức kia." Cổ Nguyệt Xích Luyện nhìn chằm chằm cháu trai ruột duy nhất này, giọng điệu nhẹ nhàng, ôn tồn nói, "Ta gọi ngươi tới là vì đề phòng ngươi bị chuyện này ảnh hưởng. Chuyện luyện hóa bản mệnh cổ, thứ nhất nhìn tư chất, thứ hai nhìn cổ trùng."

"Tư chất Phương Nguyên chỉ được loại bính, nhưng lại có thể đoạt được hạng nhất. Điều này nói rõ, ý chí con cổ trùng mà hắn chọn yếu kém hơn Nguyệt Quang cổ trong tay các ngươi rất nhiều. Đây hoàn toàn là vận may. Cho nên, cháu của ta, ngươi không nên nản lòng nhụt chí, đây không là gì cả. Hắn chỉ có tư chất loại bính, tuy rằng giống như ngươi, nhưng tư nguyên cũng được không cung cấp đầy đủ bằng ngươi, con đường tấn thăng cũng sẽ càng gian nan hơn ngươi. Tin tưởng gia gia, không lâu sau ngươi có thể vượt qua hắn."

"Cho nên, buông bỏ việc nhỏ nhặt này đi. Phương Nguyên không phải đối thủ của ngươi, cũng không xứng gọi là đối thủ của ngươi. Cường địch chân chính của ngươi là Phương Chính có tư chất loại giáp, là Mạc Bắc của Mạc gia. Ngươi nghe rõ chứ?"

"Đúng vậy, cảm ơn gia gia giảng giải, tôn nhi đã hiểu. Tôn nhi sẽ đi xuống ngay, tiếp tục luyện cổ!" Cổ Nguyệt Xích Thành không còn dằn vặt, thay vào đó là ý chí chiến đấu dâng trào.

"Ừm." Gia lão Cổ Nguyệt Xích Luyện hài lòng gật đầu, nở nụ cười hiền hoà đầy yêu thương. "Được, tuy rằng tư chất thật sự của ngươi cũng chỉ là loại bính, nhưng ngươi yên tâm, gia gia toàn lực hỗ trợ ngươi. Một lát nữa gia gia sẽ ra tay, sử dụng khí tức của cổ trùng tam chuyển ngăn chặn ý chí Nguyệt Quang cổ cho ngươi, trợ giúp ngươi luyện hóa con cổ này."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Nguyệt nhận bay múa

Dịch giả: lamlamyu17

Bầu trời xanh trong quang đăng, tinh khiết như được gột rửa.

Mặt trời vàng óng, từng đám mây trắng bông bênh. Một bầy chim anh vũ kêu vang, tạo thành trận hình mũi tên, vỗ cánh chao liệng dưới trời xanh mây trắng.

Loại chim anh vũ sắc sỡ này, chỉ có vào mùa xuân mới bay tới thành đàn lớn. Chúng nó có bộ lông bảy màu rực rỡ, kích thước cỡ bằng chim ưng, đầu mô như loài kết, phần đuôi lại rất dài như là đuôi chim công.

Từ lúc Phương Nguyên đoạt được hạng nhất trong khảo hạch luyện hóa bản mệnh cổ, đã mười ngày trôi qua.

Gió xuân lại thổi qua vùng cỏ xanh, hoa dại tranh nhau đua nở, bầy ong đàn bướm cùng bay lượn khắp núi rừng. Phong cảnh xuân tình, dâng trào sức sống.

Không khí mùa xuân ngào ngạt đến nỗi tường trúc cao cao bốn phía diễn võ trường cũng không che giấu được.

Diễn võ trường có diện tích ba mẫu, mặt đất bằng phẳng, lót một lớp đá xám xanh với độ rộng độ dày vừa phải. Bốn phía trồng trúc thanh mẫu, thân trúc thẳng đứng, san sát nhau, tạo thành bức tường cao xanh ngắt.

Dưới chân tường tuy rằng lót gạch, thế nhưng vẫn có rất nhiều chỗ đã mọc cỏ xanh. Giữa trúc và trúc còn có một cây tường vi chui vào từ bên ngoài, thậm chí leo lên đầu tường.

Lúc này, năm mươi bảy tên thiếu niên mười lăm tuổi đang ở trong diễn võ trường, đứng thành nửa vòng tròn, chăm chú nhìn gia lão học đường ở giữa.

Đây là một lớp học dạy các thiếu niên sử dụng Nguyệt Quang cổ như thế nào.

"Nguyệt Quang cổ là cổ trủng dấu hiệu của bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta, giống như Hùng Lực cổ của Hùng gia, Khê Lưu cổ của Bạch gia. Phần lớn người ở đây đều lựa chọn Nguyệt Quang cổ làm bản mệnh cổ. Các người nhìn thật kỹ, tiếp theo lão phu sẽ tự mình biểu diễn cách để thúc giục Nguyệt Quang cổ tiến hành công kích. Học viên có bản mệnh cổ không phải là Nguyệt Quang cổ, các người cũng phải tập trung chú ý, loại phương pháp công kích tâm xa kinh điển này cũng có thể vận dụng vào cổ trủng khác, phạm vi vận dụng vô cùng rộng."

Nói xong, gia lão học đường duỗi tay phải, mở năm ngón tay, lòng bàn tay úp xuống để cho các thiếu niên đều có thể nhìn thấy lòng bàn tay của lão.

"Đầu tiên, dùng ý niệm điều động Nguyệt Quang cổ, di chuyển nó xuống lòng bàn tay của mình." Theo lời nói của lão, dấu ấn hình trăng khuyết đại diện cho Nguyệt Quang cổ di chuyển dọc theo cánh tay, đi đến trong lòng bàn tay.

"Sau đó, điều động chân nguyên trong không khiếu rót vào trong Nguyệt Quang cổ." Một sợi chân nguyên màu trắng bạc hiện ra từ trong cơ thể gia lão, mảnh đến gần như không thể nhìn thấy, đi vào trong Nguyệt Quang cổ ở lòng bàn tay.

Gia lão học đường có cảnh giới tam chuyển, chỉ có cổ sư tam chuyển mới ngưng luyện được chân nguyên màu trắng bạc.

Chân nguyên cổ sư nhất chuyển thường được gọi là chân nguyên thanh đồng, cổ sư nhị chuyển thì được gọi là chân nguyên xích thiết, đến tam chuyển mới là chân nguyên bạch ngân.

Hấp thu sợi chân nguyên bạch ngân này, dấu ấn trăng khuyết trong tay gia lão lập tức càng ngày càng sáng, mặc dù là ban ngày nhưng nó vẫn phát ra một quang sáng sáng ngời màu lam nhạt.

"Thật lợi hại!"

"Đẹp quá!!" Các thiếu niên nhìn thấy cảnh này không khỏi tán thán kinh ngạc một hồi.

Quang sáng màu lam nhạt trong suốt như nước, lấp lánh mờ ảo trong tay gia lão, cứ như lão đang vốc một ánh trăng.

Gia lão học đường cười cười: "Tất cả nhìn một bước cuối cùng cho kỹ, làm giống như ta, phóng nó ra."

Vừa nói, năm ngón tay đang mở ra cũng từ từ khép lại, sau đó lão gyor cánh tay lên, chậm chậm duỗi thẳng về phía trước, cuối cùng nhẹ nhàng vung tay ra.

Toàn bộ động tác vững vàng hữu lực.

Cạch.

Các thiếu niên đều nghe được một tiếng vang nhỏ.

Theo động tác của gia lão học đường, ánh sáng màu lam nhạt như nước ngưng tụ trên bàn tay cứ như vậy mà bị vung ra.

Quầng sáng tạo thành một nguyệt nhận nhỏ trên không trung. Nguyệt nhận xanh thẫm, chỉ lớn bằng bàn tay, giống như vầng trăng non trên bầu trời đêm. Nó vạch một đường thẳng tắp trên không trung, sau đó cắt vào trên hình nộm người cò cách đó mười thước.

Chỉ nghe xoạt một tiếng, phần cổ của hình nộm người cò dày đến ba mươi cm đã bị nguyệt nhận chặt đứt, thân thể nó lung la lung lay, cái đầu lớn lập tức rơi ra trên mặt đất.

Cắt đứt người cò này xong, nguyệt nhận lập tức có vẻ âm ảm đi, nhưng mà nó vẫn tiếp tục bay đi thêm khoảng sáu thước nữa trên không trung. Đến lúc này, mảnh trăng non mới dần dần biến mất, cuối cùng tiêu tan trong không khí.

Nhìn lại trên cổ của hình nộm người cò, chỉ thấy tiết diện bị cắt cực kỳ bằng phẳng, giống như là dùng một lưỡi hái sắc bén cắt đứt.

Các thiếu niên đều tròn to hai mắt, kinh ngạc nhìn cảnh này. Trong đó có mấy người còn bất giác sờ sờ cổ mình, bị lực công kích của nguyệt nhận làm giật mình.

Sau yên lặng ngắn ngủi, tiếng thán phục thì nhau vang lên. Có người nhìn chăm chăm hình nộm người cò, hai mắt toả sáng, có người lại nhìn chăm chăm bàn tay của gia lão, cũng có người châu đầu ghé tai, hưng phấn bàn tán.

Chỉ có một mình Phương Nguyên ẩn giấu trong đám người, nét mặt lạnh lùng bình tĩnh.

Kiếp trước hần tu hành đến lục chuyển, sáng lập nên Huyết Dực ma giáo ở Trung Châu, giáo chúng mấy vạn người, nổi danh là đầu sỏ ma đạo, tiếng tăm hiển hách.

Gia lão học đường chẳng qua là cổ sư tam chuyển, chút thủ đoạn này hoàn toàn là trò trẻ con, không gây ra gợn sóng nào trong lòng Phương Nguyên.

"Bên dưới, chỉ cần luyện thành Nguyệt Quang cổ thì đều đứng ra. Mỗi người một hình nộm người cò, dựa theo phương pháp ta vừa thúc giục nguyệt nhận, luyện tập công kích."

Gia lão học đường vừa dứt lời, hơn ba mươi thiếu niên đã đứng dậy.

Lần này, toàn tộc có hơn một trăm thiếu niên tham gia Khai Khiếu đại điển, được năm mươi bảy học viên có tư chất tu hành. Trong số này, người lựa chọn Nguyệt Quang cổ có ba mươi lăm người. Trải qua nỗ lực suốt mấy ngày nay, bọn họ đều luyện hóa xong Nguyệt Quang cổ.

Các thiếu niên còn lại đều có tư chất loại đỉnh, bọn họ không phải là không muốn luyện hóa Nguyệt Quang cổ, mà là tư chất không tốt, chỉ có thể biết khó mà lui.

Đối với các thiếu niên trong bộ tộc Cổ Nguyệt, Nguyệt Quang cổ không đơn thuần chỉ là cổ trùng, mà nó còn tượng trưng cho vinh quang gia tộc.

Không lâu sau, ba mươi bảy thiếu niên đứng thành một hàng. Trước mặt mỗi người hơn mười thước đều dựng một hình nộm người cò.

Phương Nguyên đứng ở đoạn giữa đội ngũ, cũng không khiến người ta chú ý.

Luyện tập bắt đầu.

Các thiếu niên đều duỗi tay phải, chuyển Nguyệt Quang cổ đến lòng bàn tay. Chân nguyên màu đồng xanh rót vào dấu ấn trăng non lam nhạt, từng người từng người nối tiếp nhau toả ra ánh sáng xanh thẫm.

Thế nhưng khi bọn họ vung bàn tay cắt vào khoảng không, chỉ có bảy tám mảnh trăng non bay ra ngoài. Những mảnh trăng non này cũng chỉ hiện ra trong nháy mắt, rất nhanh tiêu tan. Có cái mới vừa bay ra hai ba thước, bỗng nhiên phanh một tiếng, đã tan vỡ thành chớp sáng màu xanh. Có cái bay cũng xa, chỉ là phương hướng lệch lạc, bay thẳng lên bầu trời.

Các thiếu niên đều nhíu mày. Vừa rồi gia lão biểu diễn dường như rất đơn giản, thế nhưng đến khi chính tay thực hiện, bọn họ mới nhận ra cái khó trong đó. Phát ra nguyệt nhận, rồi lại cắt vào hình nộm người cò, quả thật không dễ dàng.

Gia lão nhìn thấy, hơi hơi mỉm cười. Hằng năm lão đều thấy cảnh tượng này, cũng không bất ngờ.

Hai mươi hai thiếu niên còn lại chỉ có thể đứng bên ngoài sân, nhìn một cách hâm mộ.

Luyện tập năm phút đồng hồ, các thiếu niên dần dần có thể phát ra nguyệt nhận. Trong chốc lát, trên khoảng không phía trên của diễn võ trường, khắp nơi đều là nguyệt nhận màu lam nhạt đang phóng ra.

Một vài nguyệt nhận tiêu tan giữa đường, một vài cái thì không may đụng vào nhau, một số thì bay ra bên ngoài sân, nghiêng nghiêng vẹo vẹo. Thật sự cắt vào hình nộm chỉ có vài cái. Đương nhiên, đây đều là tình huống thuộc về mèo mù vớ phải chuột chết.

Gia lão học đường bắt đầu tiến hành phụ đạo riêng.

Lão chủ yếu chú ý vào những học viên có tư chất nổi trội như Phương Chính, Mạc Bắc và Xích Thành, kiên nhẫn uốn nắn tư thế sai của bọn họ, giảng

dạy tâm đắc của mình. Còn đối với loại binh như Phương Nguyên, lão chỉ chỉ điểm sơ sơ hai câu.

Phương Nguyên vẫn luôn ngưng tụ ánh sáng màu lam trong tay, vung tay cắt vài lần vào khoảng không, nhưng đều là làm bộ làm tịch, ngưng tụ mà không phát ra. Lúc này thấy tình cảnh hỗn loạn, không ai chú ý tới mình, hắn mới động ý niệm, buông lỏng không chế Nguyệt Quang cổ, bàn tay hơi nghiêng, làm một động tác chém vào khoảng không.

Để không khiến người ta chú ý, hắn không nhắm vào hình nộm đối diện mình mà là nhắm sang một con ở bên trái.

Cạch một tiếng, mảnh nguyệt nhận rất nhanh bay ra, bay xuyên qua khu vực hỗn loạn ở giữa, vạch thành một đường thẳng trên không trung, chính xác trúng vào cổ hình nộm người cò.

Người cò rung rung một cái, cái cổ bị nguyệt nhận cắt vào hơn phân nửa, nhưng nhánh cổ bị chặt đứt lại nhanh chóng mọc ra một lần nữa, vết thương khép lại.

Dĩ nhiên hình nộm người cò này không phải người cò thông thường, mà là Thảo Nhân cổ nhất chuyển, bản thân nó chính là loại thực vật có năng lực tự chữa lành.

Trừ khi chớp nhoáng chém đứt người cò thành hai đoạn, bằng không, vết thương sẽ khép lại như lúc đầu chỉ trong chớp lát.

"Ồ, người nhìn nguyệt nhận này!"

"Thật là lợi hại, là ai phát ra?"

Nguyệt nhận có thể cắt trúng hình nộm người cò vốn rất thừa thớt. Phương Nguyên chỉ là thuận tay phát ra nhưng lại tạo thành công kích hiệu quả rõ rệt nhất từ này giờ, lập tức khiến cho các học viên bên ngoài sân hô lên kinh ngạc.

Ngay cả sự chú ý của gia lão học đường cũng bị hấp dẫn sang đây. Lão hỏi: "Nguyệt nhận vừa rồi phát huy không tệ, là người phát sao?"

Lão dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía một học viên loại binh, đó là vì hình nộm đối ứng với hắn.

Học viên nam này liên tục chớp chớp mắt. Đột nhiên phải đối diện với ánh nhìn chăm chăm của mọi người, hắn có hơi luống cuống tay chân. Nói thật thì tình hình vừa rồi rất hỗn loạn, đều là nguyệt nhận đang bay, hắn cũng không biết cái này có phải là hắn phát ra hay không.

"Nhưng mà, nhìn qua cũng giống như vậy mà?" Thiếu niên nghĩ nghĩ, vô thức gật đầu..

Các thiếu niên xung quanh lập tức nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

"Hắn là ai vậy, tên là gì?" Một vài nữ học viên hỏi thăm người xung quanh.

"Ngay cả hắn cũng có thể phát ra nguyệt nhận, ta càng không thể thua!" Hai mắt Cổ Nguyệt Mạc Bắc hiện lên vẻ kiên định.

"Thì ra không phải là ca ca phát ra." Cổ Nguyệt Phương Chính không hiểu sao thờ phào nhẹ nhõm. Trải qua sự an ủi của cữu phụ cữu mẫu, hắn đã khôi phục lại từ trong đã kích lần trước.

"Ca ca, lần trước ngươi được hạng nhất là vì may mắn, chọn được một con Nguyệt Quang cổ có ý chí yếu ớt. Cổ sư tu hành không thể nào ý lại số phận, ta sẽ thắng ngươi." Trong lòng Phương Chính âm thầm tự động viên mình.

"Làm không tệ, phải tiếp tục cố gắng lên, nắm vững cảm giác vừa rồi." Gia lão học đường vỗ vỗ vai học viên này, mỉm cười khích lệ.

Thiếu niên lập tức kích động, liên tục gật đầu, trong mắt hiện ra hào quang khác hẳn trước kia.

Gia lão mượn cơ hội này, tuyên bố trước mặt mọi người: "Tất cả nghe kỹ, đây chính là bài tập của các ngươi, sau giờ học phải luyện tập cho tốt, ba ngày sau kiểm tra thành quả. Thành tích của người nào tốt nhất, người đó có thể đạt được mười khối nguyên thạch khen thưởng. Nghe rõ chưa?"

"Vâng!" Các thiếu niên lớn tiếng đáp lại, nghe thấy có nguyên thạch khen thưởng, bọn họ không khỏi càng phấn khởi.

Nhưng mà chỉ sau ba khắc chung, nguyệt nhận bay múa trên không trung dần dần thừa thớt.

"Đáng ghét, mỗi một nguyệt nhận đều phải tiêu hao hết một thành chân nguyên."

"Nguyệt nhận tiêu hao quá lớn, ta chỉ là loại binh, trong không khiêu có ba thành tám chân nguyên thanh đồng, chỉ có thể thúc giục ba nguyệt nhận liên tục."

Các thiếu niên ngừng tay, tất cả đều than thở.

Gia lão học đường nhìn thấy hết thảy, lão ung dung thần nhiên, trong lòng lại cảm khái: "Đây chính là chỗ tốt của tư chất tu hành cao. Muốn sử dụng nguyệt nhận thì chẳng phải là bốn chữ "quen tay hay việc" hay sao. Người tư chất cao, chân nguyên tích trữ trong không khiêu nhiều hơn, tốc độ khôi phục chân nguyên cũng mau chóng, như vậy sẽ có nhiều cơ hội luyện tập hơn. Nếu như thiếu tư chất một chút, cũng có thể dùng nguyên thạch bù đắp,

tăng cường lượng luyện tập. Tư chất không cao, lại không có nguyên thạch, có nghĩ cách luyện tập cũng là lực bất tòng tâm. Ài, cổ sư tu hành chính là tàn khốc như thế, ta vẫn là chiếu cố học viên có tư chất cao nhiều hơn thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23: Nuôi cổ giống như nuôi tình nhân

Dịch giả: lamlamyu17

Mặt trời xuống núi.

Ánh nắng chiều vẫn còn thiêu đốt ở chân trời, trông về dãy núi xa xa đang bị một lớp bụi dày bao phủ, hơn nữa còn đang dần dần chuyển thành màu đen.

Giờ học trong một ngày của học đường kết thúc, các học viên tốp năm tốp ba đi về.

"Hôm nay đúng là được mở mang, học được không ít thứ. Nhất là học được sử dụng Nguyệt Quang cổ."

"Nguyệt nhận bay trên không thật là quá ngẫu. Tiếc là ta không đủ tư chất, sau này chỉ có thể làm cổ sư hậu cần, không thể ra chiến trường." Các thiếu niên trò chuyện đầy thích thú.

Một số người thì í ới gọi nhau.

"Cùng đi ăn cơm đi, tiện thể uống chút rượu, sao hả?"

"Được, đúng là ý hay."

"Các người đi trước đi, ta phải đến cửa hàng bên cạnh Cổ thất mua một bộ hình nộm người cò, có dụng cụ rồi, ta lập tức về nhà luyện tập."

...

Phương Nguyên một thân một mình đi đến Cổ thất.

Cổ thất của học đường cất giữ không ít cổ trùng nhất chuyển, chủng loại đa dạng, Nguyệt Quang cổ của Phương Nguyên cũng là lựa chọn miễn phí từ trong đó. Cách mỗi một khoảng thời gian đều sẽ có một cơ hội nhận miễn phí, nếu muốn lấy thêm cổ trùng thì phải trả tiền.

Trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, Phương Nguyên không có tâm tư luyện hóa cổ trùng khác. Hắn đi đến bên cạnh Cổ thất, vào một cửa hàng không lớn.

Trong cửa hàng có bảy học viên, bọn họ đang trả giá với chủ tiệm để mua hình nộm người cò.

"Là học đệ à." Cổ sư nhất chuyển phụ trách cửa hàng có dáng vẻ khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, sau khi thấy Phương Nguyên, y vừa buôn bán vừa chủ động chào hỏi hắn.

Phương Nguyên hơi bất ngờ, hắn nhận ra cổ sư này chính là Giang Nha, vị cổ sư trẻ tuổi dạy dỗ đám thợ săn trong khách sạn.

"Thì ra là học trưởng." Phương Nguyên gật đầu, vẻ mặt không biểu lộ điều gì.

Giang Nha vừa lấy một hình nộm người cò từ phía sau quầy đưa cho một học viên đến mua, vừa thân thiện cười với Phương Nguyên, hỏi: "Học đệ cũng tới mua hình nộm người cò sao? Để lại cho người một con nhé, chỉ cần ba khối nguyên thạch. Thứ này bán rất nhanh, bây giờ chỉ còn lại bảy bộ, trễ chút nữa là có thể không còn hàng."

Y ngao mạn tàn tệt với phạm nhân, nhưng với bọn người Phương Nguyên, thái độ y rất thân thiết.

Phương Nguyên lắc đầu, trong lòng buồn cười: "Giang Nha này cũng thật biết buôn bán. Hình nộm người cò này chỉ dùng Thảo Nhân cổ chế thành, coi như là có đưa chân nguyên vào thì giá vốn cũng chỉ một khối rưỡi nguyên thạch."

"Học trưởng, chuyện này huynh không nói lý rồi, đến trước đến sau, bằng vào cái gì mà chừa cho hắn?"

"Không sai, chúng ta đến trước rồi. Buôn bán cũng phải có quy tắc chứ."

"Ba khối thì ba khối, đưa huynh nguyên thạch, lấy hình nộm cho ta đi."

Các thiếu niên trong cửa hàng nghe thấy chỉ còn bảy bộ hình nộm thì đều nóng nảy, cũng không trả giá tiếp nữa, tất cả đều móc nguyên thạch ra mua.

Không lâu sau, bảy người hài lòng rời đi.

"Học đệ muốn mua hình nộm người cò sao?" Giang Nha cười hỏi, "Nói là mới vừa bán xong, nhưng thật ra còn có bộ thứ tám để dành dưới đáy hòm. Học đệ không mua thì sẽ phải bỏ lỡ cơ hội tốt rồi."

Phuong Nguyên không hề hứng thú với hình nộm người cò, hần lắc đầu, lấy một khối nguyên thạch đặt lên quầy: "Ta mua cánh hoa nguyệt lan."

Giang Nha sừng sốt, liếc mắt nhìn Phuong Nguyên thật kỹ, sau đó lấy nguyên thạch, mở ngăn kéo quầy hàng, mang ra một bọc giấy: "Mười cánh hoa nguyệt lan, không thiếu cánh nào, người đếm thử đi."

Phuong Nguyên xem xét ngay tại chỗ, nhận thấy đã đủ mới rời khỏi cửa hàng.

Cỏ trùng cần phải được nuôi dưỡng.

Cỏ sư luyện cỏ, dùng cỏ, đồng thời cũng phải nuôi cỏ.

Luyện cỏ gian nan, có cần trả nguy hiểm. Dùng cỏ không dễ, phải luyện tập nhiều lần. Tri thức nuôi cỏ càng là bác đại tinh thâm, đó là vì dù loại cỏ trùng khác nhau, thức ăn của bọn chúng cũng ngàn vạn loại kì quái.

Có loại cần ăn bùn đất, có loại cần ánh sao, có loại uống nước mắt, có loại hút khói mây ở chín tầng trời.

Mượn ba con cỏ trùng mà bây giờ Phuong Nguyên có được mà nói, Nguyệt Quang cỏ cần nuốt cánh hoa nguyệt lan, mỗi ngày cho ăn hai lần vào sáng tối, mỗi bữa hai cánh hoa. Tửu Trùng thì cần uống rượu, một vò rượu Thanh Trúc có thể đủ cho nó bốn ngày. Mà Xuân Thu Thiên thì càng kỳ lạ, nó uống nước từ trong dòng sông thời gian để duy trì sức sống.

Dòng sông thời gian vận chuyển chống giữ thế giới này, nó cũng không phải xa tận chân trời mà gần trong gần tấc, chảy xuôi bên cạnh mỗi người.

Mỗi một hoạt động của sinh linh vạn vật đều cần thời gian thúc đẩy.

Thời gian như nước chảy, vội vã trôi qua. Sông thời gian vô hình vô sắc, mà thực ra sinh linh vạn vật đều sinh hoạt, tồn tại trong dòng sông thời gian.

Mua túi cánh hoa nguyệt lan này xong, Phuong Nguyên lại đi khách sạn mua rượu Thanh Trúc.

Tửu Trùng cũng có thể uống một ít rượu đục, rượu gạo mà sống. Thế nhưng, một khi là loại rượu thứ đẳng này, lượng uống sẽ nhiều hơn, mỗi ngày đều phải hơn vài vò. Phuong Nguyên thấy còn không bằng trực tiếp mua rượu Thanh Trúc, không chỉ lời hơn mua rượu thứ đẳng một chút, còn không khiến người khác nghi ngờ.

"Công tử, ngài tới rồi." Tiểu nhị khách sạn đã biết Phuong Nguyên rồi.

Phuong Nguyên vút cho tiểu nhị ba khối nguyên thạch, quen tay quen việc nói: "Mang lên cho ta một vò rượu Thanh Trúc, thêm vài món ăn ngon. Khi cần thối tiền lẻ, ta đưa trước chỗ này, chờ cuối tháng tính cùng một lượt, nhiều thì thối, ít lại đưa thêm."

Mặc dù bây giờ hần không cần ở khách sạn, mà là đã dời đến túc xá học đường, nhưng mỗi lần mua rượu, hần cũng sẽ nhân tiện ăn ở chỗ này.

"Dạ được. Công tử, mời ngài ngồi bên này, rượu và thức ăn sẽ lập tức được mang lên." Tiểu nhị đáp một tiếng, dẫn Phuong Nguyên đến chỗ ngồi, rồi lại lấy khăn lau trên vai, niêm nở chà lau bàn ghế, sau đó mới rời đi.

Quả thực như tiểu nhị nói, rượu và thức ăn đã được bung lên rất nhanh.

Phuong Nguyên vừa ăn vừa tính toán trong đầu: "Một khối nguyên thạch có thể mua mười cánh hoa, mỗi ngày Nguyệt Quang cỏ tiêu hao bốn cánh. Một vò rượu Thanh Trúc trị giá hai khối nguyên thạch, đủ cho Tửu Trùng ăn bốn ngày. Nói cách khác, chỉ riêng việc nuôi hai con cỏ này, ta sẽ phải tiêu hao gần một khối nguyên thạch mỗi ngày."

Cái này thoát nhìn ít, nhưng thật ra đã rất cao. Một gia đình phạm nhân ba người, chi phí sinh hoạt của một tháng mới chỉ là một khối nguyên thạch.

Từ khi luyện hóa cỏ trùng đến bây giờ đã mười sáu ngày trôi qua, chỉ riêng phương diện nuôi cỏ, Phuong Nguyên đã hao phí mười bốn khối rưỡi nguyên thạch.

"Ta tìm được di tàng của Hoa Tửu, lấy một túi nguyên thạch của Phuong Chính, lại đoạt được khen thưởng hạng nhất, tài sản nguyên thạch đã từng cao tới bốn mươi bốn khối rưỡi. Thế nhưng giai đoạn luyện cỏ trước kia đã hao phí sáu khối rưỡi, nuôi dưỡng cỏ trùng hao phí mười bốn khối rưỡi, phí sinh hoạt nửa khối, hôm nay hần là còn lại hai mươi khối."

Phuong Nguyên lấy túi tiền ra, nhìn từng khối nguyên thạch chứa bên trong túi.

Những nguyên thạch này đều có màu xám trắng sáng bóng, mỗi khối đều có hình bầu dục, thể tích cũng bằng nhau, kích cỡ giống như trứng vịt.

Hắn đếm qua một lần, quả nhiên chỉ còn lại hai mươi khối.

Nói cách khác, nếu không có tiền thu nhập, số nguyên thạch còn lại chỉ đủ để hắn duy trì hơn nửa tháng. Hắn không giống những bạn cùng lứa khác, bên cạnh hoặc nhiều hoặc ít đều có người thân, bạn bè giúp đỡ, nhất là loại học viên như Cổ Nguyệt Mạc Bắc và Cổ Nguyệt Xích Thành, bọn họ hoàn toàn không thiếu nguyên thạch.

Phương Nguyên chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.

"Cửu phụ cửu mẫu đã cắt chi phí sinh hoạt của ta, nhưng mà mỗi cuối tuần, học đường sẽ phát trợ cấp cho học viên ba khối nguyên thạch. Xem ra khảo hạch nguyệt nhận vào ba ngày sau, ta phải thể hiện một chút, lấy khen thưởng mười khối nguyên thạch." Phương Nguyên vừa nhai thức ăn vừa nghĩ ngợi.

Tuổi này của hắn chính là thời điểm cơ thể cao lên. Trong lúc không hay không biết, tất cả thức ăn đã xuống bụng.

Cầm vò rượu Thanh Trúc chưa mở ra, Phương Nguyên cất bước rời khỏi khách sạn.

"Công tử, công tử..." Tiểu nhị lại đuổi theo sau lưng, "... nói cho công tử một chuyện, gần một tháng nữa sẽ có thương đội tới sơn trại. Dựa theo thông lệ, bọn họ sẽ thu mua rượu Thanh Trúc trong tiệm chúng tôi. Công tử chỉ thích rượu Thanh Trúc, mỗi tuần đều đến mua vài vò. Chương quỹ đã dặn dò phải nói cho công tử biết việc này, rượu Thanh Trúc trong tiệm chúng tôi có hạn, bán cho thương đội rồi, chỉ sợ cũng không còn dư lại mấy."

"Là như vậy sao?" Phương Nguyên nghe vậy, hơi nhíu mày.

Hắn có năm trăm năm kinh nghiệm nghe lời lập luận. Ý tứ của tiểu nhị tương tự cổ sư trẻ tuổi Giang Nha, nhưng tất nhiên Phương Nguyên có thể phân biệt được, Giang Nha nói dối, tiểu nhị thì nói thật.

Việc này có hơi phiền phức, Phương Nguyên cần nuôi dưỡng Tửu Trùng, về lâu về dài, hắn cần rất nhiều rượu Thanh Trúc.

Nếu như khách sạn thiếu hàng, e rằng sau này hắn chỉ có thể cho Tửu Trùng ăn một số lượng lớn rượu thứ đẳng.

Hắn không có khả năng uống vài vò rượu trong một ngày một đêm, lâu ngày sẽ khiến người hoài nghi.

Suy nghĩ một chút, Phương Nguyên lấy ra mười khối nguyên thạch: "Vậy mua năm vò, đi theo ta, mang đến túc xá học đường đi."

"Dạ, công tử." Tiểu nhị vội vàng nhận lấy nguyên thạch.

Nếu không có cách bảo quản, cánh hoa nguyệt lan chỉ có thể giữ trong năm ngày. Vì vậy Phương Nguyên chỉ mua mỗi lần một gói. Nhưng mà rượu Thanh Trúc có thể cất giữ thời gian rất lâu, không có vấn đề trong phương diện này.

Vài tên tiểu nhị đi theo Phương Nguyên vào túc xá học đường, xếp những vò rượu này xuống dưới giường, sau đó cáo từ.

Nhìn túi tiền trong tay bỗng nhiên xẹp xuống, Phương Nguyên thở dài.

Luyện cổ gian khổ, nuôi cổ cũng không dễ dàng.

Nhờ có năm trăm kinh nghiệm kiếp trước, hắn không cần luyện tập sử dụng cổ trùng, cũng có nghĩa là giảm bớt tiêu hao chân nguyên, việc này tiết kiệm được một khoản chi tiêu lớn.

Giống như người cùng lứa bên cạnh, bọn họ muốn luyện tập sử dụng Nguyệt Quang cổ, thì phải tiêu hao chân nguyên, mà muốn nâng cao độ thuần thực, bọn họ lại phải luyện tập thêm vài lần. Chân nguyên tiêu hao quá lớn, khôi phục lại quá chậm, vậy chỉ có thể dùng nguyên thạch bổ sung. Mua một hình nộm người cổ, bọn họ cũng phải có ba nguyên thạch. Đây đều là tiền.

"May mà Xuân Thu Thiên của ta ăn thời gian chứ không phải thức ăn khác. Bằng không, ta đã sớm phá sản, hoàn toàn không chèo chống nổi." Phương Nguyên bỗng nhiên cảm thấy rất may mắn.

Cổ trùng có cấp bậc càng cao, sức ăn càng lớn, hoặc là thức ăn càng quý giá khan hiếm, càng khó nuôi. Một con cổ trùng nhị chuyển cấp bậc phổ thông, tiêu hao khoảng một đến hai khối nguyên thạch mỗi ngày.

Thức ăn có thể mua được cũng còn tốt. Một số thức ăn cho cổ trùng vô cùng khó tìm, hoàn toàn không có hàng hóa như vậy lưu thông trên thị trường.

Giống như Xuân Thu Thiên ăn thời gian, thực ra thứ này còn quý giá hơn.

Tục ngữ nói, tắc vàng khó mua thời gian.

Ngươi có nhiều tiền tài đi nữa, nhưng có thể mua được thời gian sao?

Không mua được!

Trên lý thuyết, số lượng cổ trùng mà cổ sư có thể luyện hóa là không có giới hạn. Miễn là ngươi có thể luyện hóa, mười con, một trăm con, thậm chí một nghìn con cũng có thể. Muốn luyện hóa bao nhiêu con cổ thì cứ luyện hóa bấy nhiêu.

Nhưng trên thực tế, một vị cổ sư thông thường cũng chỉ có bốn năm con cổ trùng.

Vì sao ư?

Nguyên nhân lớn nhất, chính là nuôi không nổi.

Cấp bậc cổ trùng càng cao, chi phí nuôi dưỡng càng đắt đỏ. Điều này thường khiến cho cổ sư phải giặt gấu vá vai, nhức đầu không thôi.

Còn có một nguyên nhân khác, đó chính là không xài nổi.

Thúc giục Nguyệt Quang cổ, phát ra một lần công kích nguyệt nhận sẽ tiêu hao một thành chân nguyên. Một cổ sư có tư chất loại bính phát động ba bốn lần công kích, chân nguyên trong không khiêu liên tiêu hao hết.

Nuôi nhiều cổ trùng hơn nữa cũng không dùng được, vậy nuôi chơi sao?

Cho nên, các cổ sư lưu truyền một cách nói.

Nuôi cổ giống như nuôi tình nhân.

Nuôi một tình nhân thì phải mua đồ ăn, mua đồ mặc, mua phòng ở vân vân. Việc này rất đắt đỏ, quả thật nuôi nhiều thì hao phí rất lớn, người bình thường đều không nuôi nổi.

Cho dù là có thể nuôi nhiều như vậy, nhưng thể lực một người đàn ông luôn luôn có hạn, muốn xài mà không dậy được. Vậy nuôi không công chỉ để nhìn đã ghiền sao?

Cảnh giới cổ sư tăng lên, tiêu chuẩn thức ăn của cổ trùng cũng tăng theo. Cho nên, đừng chỉ nhìn số lượng cổ trùng không có hạn chế, thông thường một cổ sư chỉ nuôi bốn năm con cổ trùng cùng cấp bậc.

Nếu như số lượng nhiều hơn chút, cổ sư sẽ phải phá sản!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Cổ sư cận chiến

Dịch giả: lamlamyu17

Ba ngày sau.

"Thấp người né tránh chính là kỹ xảo thường thấy để khắc chế nắm đấm đánh tới. Khi kẻ địch tấn công, ta nhanh chóng thấp người xuống, đồng thời thừa cơ phản kích, tấn công hạ bộ và bụng của hắn. Không cần phải sợ nắm đấm đánh tới, thường thì kẻ vừa lên đã vung nắm đấm đều là không có đầu óc, lại còn bị kích động."

Trên diễn võ trường, giáo đầu dạy quyền thuật của học đường vừa nói vừa tiến lên trước làm mẫu.

Nắm đấm phải của một người gỗ quét ngang qua, giáo đầu quyền thuật chợt thấp người xuống, tránh thoát công kích, sau đó ra quyền đấm vào bụng người gỗ, bùm bùm vài cái, giáo đầu đã đánh bại hình nhân bằng gỗ.

Các học viên đứng thành vòng tròn xung quanh đều nhìn thấy, nhưng phần lớn không có tinh thần gì, tất cả có vẻ thiếu hứng thú.

Học đường truyền dạy rất nhiều môn học, giờ học này chính là giảng dạy quyền thuật căn bản. Nhưng gắng sức sử dụng quyền thuật sao có thể sánh bằng công kích bằng nguyệt nhận vừa ngẫu vừa tàn bạo, hầu như các thiếu niên đều có hơi không tập trung.

"Hết giờ học chính là khảo hạch sử dụng Nguyệt Quang cổ. Gần đây người luyện tập sao rồi?"

"Cũng tạm được, có thể phát ra ba nguyệt nhận nhưng trúng rất ít. Thường thì chỉ có hai phát cắt trúng vào trên người cò."

"Ừ, không khác ta lắm. Mấy ngày nay, để luyện tập cái này mà ta cố ý mua một người cò đó."

...

Các thiếu niên xì xào bàn tán, tâm tư đã sớm không ở nơi này, bọn họ chỉ quan tâm đến khảo hạch sau giờ học.

Vì lần khảo hạch này, bọn họ đã vất vả luyện tập rất lâu, hiện tại cũng đã dốc hết sức rồi, vậy nên bọn họ vô cùng mong đợi khảo hạch đến.

Tiếng bàn tán của các học viên rơi vào trong tai giáo đầu, giáo đầu quyền thuật quay đầu lại, quát to: "Cấm nói chuyện trong lớp, tất cả im miệng cho ta, nhìn thật kỹ đây!"

Gã là cô sư nhị chuyển, thân hình vạm vỡ, thân trên để trần rần chắc, làn da màu đồng đầy vết sẹo. Gã quát lớn một tiếng, oai phong凛冽, lập tức trấn áp được toàn bộ các thiếu niên trong sân.

Trong diễn võ trường hoàn toàn yên lặng.

"Quyền thuật căn bản là vô cùng quan trọng, nhất là với giai đoạn tu hành đầu tiên của cô sư, nó quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác. Tất cả tập trung chú ý cho ta!"

Trách mắng một hồi, giáo đầu quyền thuật lại đi đến một người gỗ khác.

Người gỗ màu vàng nhạt này cao đến hai mét, cái chân to lớn giẫm lên nền đá xanh phát ra tiếng vang giòn. Nó giơ hai cánh tay, vung về lao về phía giáo đầu.

Giáo đầu né qua công kích của nó, sau đó đột nhiên ôm lấy hông của nó, dùng sức đẩy về trước, đẩy ngã một nhân khôi lồ cao lên mặt đất. Ngay sau đó, giáo đầu thuận thế cười lên thân người gỗ, vung nắm đấm, nện nhanh lên đầu nó.

Người gỗ ngã cán được một lát, sau đó bị nắm đấm giống như mưa của giáo đầu đánh nát đầu, nó nằm im trên mặt đất, không còn nhúc nhích.

Giáo đầu quyền thuật đứng dậy, hơi thở vẫn đều đặn kéo dài như trước, giảng giải với các học viên: "Trong cận chiến, khi đối mặt kẻ địch cao lớn thì không cần phải sợ. Tấn công trọng tâm đối phương là một chiến thuật không hề kẻ địch sáng suốt. Giống như ta vừa làm, ôm lấy thắt lưng kẻ địch, không chế xương hông đối phương, sau đó dùng sức đẩy về trước. Tiếp theo, thuận thế cười lên người đối phương, nắm thật mạnh, người không lòng phòng bị sẽ chết trong nháy mắt."

Các học viên liên tục gật đầu, nhưng đa số ánh mắt đều tỏ vẻ không cho là đúng.

Giáo đầu nhìn thấy tất cả, gã cười khổ trong lòng.

Trước kia cũng như thế này, tâm tính người trẻ tuổi dễ bị những thứ hoa lệ rực rỡ gì đó hấp dẫn. Tầm quan trọng của quyền thuật cơ bản, bọn họ khó có thể lý giải được, đó là vì bọn họ không có kinh nghiệm, cũng không nhận thức được bản thân.

Trên thực tế, nhất là đối với cô sư ở giai đoạn đầu tu hành, quyền thuật cơ bản trông không ra gì này, lại càng quan trọng hơn công kích nguyệt nhận.

"... Nhớ kỹ, trong cận chiến, đừng nhìn chăm chú đôi mắt kẻ địch, mà phải chú ý vai của đối phương. Bất kể kẻ địch ra quyền gì, hay là đá chân như thế nào, thì phần vai đều chuyển động trước..."

"... Tốc độ trong cận chiến rất quan trọng, tốc độ ở đây không phải là tốc độ ra chiêu, mà là tốc độ di chuyển dưới chân..."

"... Khoảng cách là phòng thủ tốt nhất..."

"... Phải duy trì tính co duỗi của đôi chân, như vậy mới có thể dễ dàng bộc phát sức mạnh..."

"... Lúc di chuyển ra quyền, phải giữ thăng bằng. Nếu không, hạ bản mất khống chế, chưa đánh bại được kẻ địch thì người đã ngã xuống trước..."

Giáo đầu quyền thuật vừa biểu diễn, vừa kiên nhẫn giải thích. Đây đều là kinh nghiệm quý báu mà gã dùng máu và nước mắt tích lũy ra từ trong quá trình tác chiến lâu dài.

Tiểu là các viên bên ngoài sân không biết được điều này.

Bọn chúng lại từ từ thì thầm với nhau, trọng điểm bàn tán vẫn là sát hạch nguyệt nhận sau giờ học.

"Giáo đầu quyền thuật này giảng dạy rất thiết thực, nhưng phương pháp giảng dạy lại có vấn đề." Trong đám người, Phương Nguyên lẳng lặng nhìn, gật đầu rồi lại lắc đầu.

Giáo đầu này dạy không có phương pháp gì, đơn thuần là thích gì dạy nấy. Vì vậy, dạy ra thứ này thứ kia, vừa lộn xộn vừa phức tạp. Mới đầu, nhiều học viên nghe vô cùng nghiêm túc, nhưng bọn họ dần dần mất hứng thú, chuyển dời sự chú ý đến những việc khác.

Chỉ có Phương Nguyên vẫn luôn cẩn thận lắng nghe. Người khác là học tập, hắn là ôn tập. Kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú hơn giáo đầu quyền thuật nhiều lắm, nhưng nghe người khác giảng giải cũng là một cách nghiệm chứng trong tu hành.

Phương thức chiến đấu của cô sư thường chia ra làm cận chiến và cự ly xa.

Công kích nguyệt nhận chính là loại hình công kích cự ly xa, nhưng xét một cách khắt khe, nó chỉ có thể coi là tầm trung trong cự ly xa, vì khoảng cách

công kích hiệu quả của nó chỉ có mười thước.

Nói về cổ sư cận chiến, vị giáo đầu quyền thuật này chính là ví dụ tốt nhất. Bọn họ thường chọn cổ trùng tăng cường sức mạnh bản thân để tu hành. Cổ trùng này khiến cho bọn họ hơn hẳn người thường về sức mạnh, sự nhanh nhẹn, sự nhạy bén, sức chịu đựng vô hạn.

Giống như vị giáo đầu quyền thuật này, làn da toàn thân đều có màu đồng, tất nhiên đó không phải là màu sắc vốn có, mà đó là hiệu quả của một loại Đồng Bì cổ.

Đồng Bì cổ sẽ làm cho sức phòng ngự của làn da tăng lên, có thể làm cho cổ sư chịu được nhiều tổn thương hơn.

"Một nguyệt nhận phải hao phí một thành chân nguyên. Một cổ sư có thể phát ra mấy lần nguyệt nhận trong chiến đấu? Nhất là người mới, số lần càng thêm ít ỏi, hoàn toàn khó có thể tạo thành tấn công hiệu quả. Nó chỉ có thể trở thành đòn sát thủ, tính uy hiếp lớn hơn sức sát thương. Đối với cổ sư nhất chuyển, thật sự hữu dụng vẫn là công phu quyền thuật, vì công kích bằng công phu quyền thuật kéo dài hơn, đáng tin hơn. Đáng tiếc là bây giờ bọn họ còn chưa nhận thức được bản thân mình, không hiểu những đạo lý này."

Phượng Nguyên thân nhiên nhìn những bạn cùng lứa xung quanh, khoé miệng không khỏi mỉm cười lạnh lùng.

Cuối cùng giờ học quyền thuật căn bản cũng kết thúc. Sau khi nghỉ ngơi một lát, dưới ánh mắt mong chờ của các thiếu niên, gia lão học đường thông thả đến.

Lão dùng tay chỉ vào một hàng hình nộm người cò ở chân tường trúc, nói thẳng vào chủ đề: "Tốt lắm, hôm nay là ngày kiểm tra thành quả. Các người chia năm người một tổ, theo thứ tự đi lên, dùng nguyệt nhận tiến hành ba lần công kích."

Soạt soạt soạt.

Học viên tổ thứ nhất đi lên, nguyệt nhận bay múa trên không trung.

Sau ba vòng, chỉ có chín nguyệt nhận cắt trúng người cò.

Gia lão học đường hơi hơi lắc đầu, có phần không vừa ý. Tỷ lệ này đúng là quá thấp, hơn nữa là trong năm người thì có hai người chỉ thành công phát ra hai lần nguyệt nhận.

"Sau này các người phải luyện tập thật nhiều, nhất là người, còn có người nữa." Gia lão hơi trách mắng một câu rồi vung tay lên, "Tổ tiếp theo."

Hai người bị mắng ừ rừ đi ra. Trong đó có một thiếu nữ hốc mắt ửng đỏ hơi ảm ức trong lòng.

Bản thân nàng chỉ có tư chất loại bình, lại tiếc rẻ nguyên thạch để khôi phục chân nguyên nhanh hơn, vì vậy lượng luyện tập trong ba ngày nay rất ít, làm cho nàng không thuần thục được.

Cổ sư luyện cổ dùng tiền, nuôi cổ dùng tiền, luyện tập sử dụng cổ cũng phải hao tổn tiền. Nhưng mà làm sao nàng có nhiều tiền như vậy?

Mặc dù có cha mẹ giúp đỡ, nhưng mỗi nhà đều có khó khăn riêng. Túi tiền bạc là khổ cảnh mà cổ sư thường gặp phải.

"Dù sao mình cũng không có hi vọng tranh đoạt hạng nhất, cứ dứt khoát buông tha, tiết kiệm được nguyên thạch không phải tốt hơn sao?" Nghĩ đến đây, trong lòng thiếu nữ lại bình thản.

Cũng không ít người có suy nghĩ giống thiếu nữ.

Vì thiếu luyện tập nên rất nhiều học viên chỉ biểu hiện tạm được.

Chân mày gia lão học đường càng ngày càng nhíu chặt.

Phượng Nguyên nhìn thấy vậy, trong lòng thầm lắc đầu: "Những người thật đáng tiếc nhưng cũng thật đáng buồn, chỉ vì một ít nguyên thạch mà bỏ qua cơ hội tiến thủ của mình. Nguyên thạch là để sử dụng, cứ tích góp nguyên thạch như thần giữ của thì làm sao trở thành cổ sư được đây?"

Hay nói cách khác, người có tầm nhìn hạn hẹp mới tính toán chi li, thường hay bỏ gốc lấy ngọn. Mà những người có chí hướng cao xa, lại thường thể hiện tính cách khoan dung hoà nhã, có thể lấy có thể bỏ.

"Cuối cùng cũng đến lượt ta." Lúc này, mang theo nụ cười tràn đầy tự tin, Cổ Nguyệt Mạc Bắc đi vào sân.

Vóc dáng hần cường tráng, bộc lộ khí thế dũng mãnh. Sau khi đứng vững, hần vung tay phát ra ba nguyệt nhận, cả ba đều trúng đích. Trong đó, có hai cái cắt vào trên lồng ngực hình nộm, một cái thì cắt vào cánh tay trái, gọt bay vài vụn có xanh.

Tất nhiên là thành tích như vậy khiến các thiếu niên ca tụng một hồi.

"Làm không tệ." Chân mày của gia lão cũng vì vậy mà hơi giãn ra.

Lại một tổ khác đi lên, trong đó có Cổ Nguyệt Xích Thành.

Cổ Nguyệt Xích Thành có vóc dáng thấp bé, gương mặt rỗ, vẻ mặt hơi căng thẳng.

Hắn liên tiếp phát ra ba nguyệt nhận, tất cả đều trúng lồng ngực người cô, lần lượt cắt ra ba vết thương xen kẽ nhau. Hình nộm có thể tự lành, cho nên vết thương cạn dần, sau vài hơi thở, nó khôi phục hình dạng cũ.

Nhưng mà biểu hiện như vậy đã ngang với Cổ Nguyệt Mạc Bắc, cũng nhận được khen ngợi của gia lão.

Xích Thành ngược mặt đi xuống, trên đường đi còn khiêu khích nhìn Mạc Bắc một cái.

"Hừ!" Dưới sân, Cổ Nguyệt Mạc Bắc hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không trừng lại Xích Thành mà là nhìn về phía Cổ Nguyệt Phương Chính vẫn còn chưa lên sân khấu.

Trong lòng hắn hiểu rõ, người thật sự có uy hiếp chỉ có Cổ Nguyệt Xích Thành và Cổ Nguyệt Phương Chính.

Người trước có tư chất loại át giống hắn, lại có nguyên thạch được cung ứng không ngừng. Người sau thì có tư chất loại giáp, tuy rằng không có nguyên thạch dồi dào, nhưng dựa tốc độ khôi phục chân nguyên đến từ tư chất bản thân, hắn cũng có thể tiến hành nhiều lần luyện tập trong thời gian ngắn.

Hiện tại, thành tích của Cổ Nguyệt Xích Thành đã có rồi, ngang bằng với Mạc Bắc hắn, giờ chỉ còn lại Cổ Nguyệt Phương Chính.

Cuối cùng, đến tận những tổ sau cùng, Cổ Nguyệt Phương Chính mới ra sân.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Cảnh xuân tươi đẹp

Dịch giả: lamlamyu17

"Hắn là Phương Nguyên hay là Phương Chính?" Có vài học viên nói nhỏ, vẫn có người không phân biệt được hai huynh đệ song sinh này.

"Là Phương Chính. Phương Nguyên luôn mang vẻ lạnh lùng, trên mặt hắn tuyệt đối sẽ không xuất hiện vẻ lo lắng." Có người giải thích.

"Vậy thì có cái đáng xem rồi. Phương Chính chính là thiên tài loại giáp duy nhất của son trại ta trong ba năm qua đây." Mọi người hăng hái nhìn.

Phương Chính cảm nhận được áp lực từ trong những ánh mắt này, điều này làm cho hắn càng thêm căng thẳng.

Đứng trên sân, ngón tay hắn cũng run lên nhẹ nhẹ.

Hắn phát ra nguyệt nhận thứ nhất, vốn là nhắm vào ngực người cô nhưng vì căng thẳng mà hắn đánh trật. Cuối cùng, nguyệt nhận cắt vào phần cổ của hình nộm người cô.

Các thiếu niên lập tức kêu lên kinh ngạc một hồi.

Bọn họ nghĩ rằng Phương Chính cố ý, hắn không bắn vào mục tiêu dễ dàng nhất như phần ngực mà nhắm vào phần cổ. Đây chính là biểu hiện tự tin tuyệt đối vào thủ pháp công kích của mình.

Bọn họ không khỏi càng thêm mong chờ biểu hiện tiếp theo của Phương Chính.

Hai người Cổ Nguyệt Mạc Bắc và Cổ Nguyệt Xích Thành cũng sa sầm nét mặt.

Chỉ có hai người ở đây nhìn ra sai lầm của Phương Chính, đó là gia lão học đường và Phương Nguyên.

"Nguy hiểm thật!" Nhìn thấy nguyệt nhận này, trong lòng Phương Chính kêu hoảng một tiếng, âm thầm cảm thấy may mắn.

Hắn hít sâu vài lần, ép bản thân bình tĩnh lại, sau đó lại phát ra hai nguyệt nhận. Lần này hắn không tiếp tục phạm sai lầm, hai nguyệt nhận đều chính xác trúng vào trước ngực người cô.

Kết quả này làm cho gia lão học đường gật gù đầu, Mạc Bắc và Xích Thành thì bình tĩnh lại. Thành tích này của Phương Chính cũng ngang bằng bọn họ, vậy phải xem gia lão học đường cho điểm như thế nào rồi.

Đám học viên thì phát ra tiếng thở dài. Biểu hiện lúc sau của Phương Chính cũng không xuất sắc, làm cho bọn họ có hơi thất vọng.

Vài tổ tiếp theo cũng không có gì để xem, không ai có thể biểu hiện tốt hơn ba người Mạc Bắc, Xích Thành, Phương Chính.

Các thiếu niên bắt đầu xì xào bàn tán.

"Xem ra đứng đầu khảo hạch ngày hôm nay, hẳn là trong ba người bọn họ."

"Ba người bọn họ đều bắn trúng hình nộm, không biết gia lão đại nhân xem trọng ai hơn."

"Chờ đã, đến tổ cuối cùng rồi, Phương Nguyên ra sân."

"À, chính là "thiên tài lạnh lùng" loại bính đó hả? Ha ha."

Mãi đến tổ cuối cùng, Phương Nguyên mới bình tĩnh lên sân khấu.

"Là tên Phương Nguyên kia..." Cô Nguyệt Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn Phương Nguyên một lần rồi lại hạ mi mắt xuống, cũng không thật sự quan tâm.

"Lần trước là người gặp may, chọn được một con Nguyệt Quang cổ có ý chí yếu ớt nên mới có thể giành được hạng nhất. Lần này xem người biểu hiện thế nào!" Cô Nguyệt Xích Thành nắm chặt hai tay, chờ xem Phương Nguyên bị chế nhạo.

"Ca ca... Lần này cũng không giống như lần trước, ta cố gắng luyện tập lâu như vậy, nhất định có thể hơn hẳn người." Trong đám người, Cô Nguyệt Phương Chính mỉm cười, vô thức nắm chặt nắm đấm.

Khảo hạch luyện hoá bản mệnh cổ lần trước, hẳn có tư chất loại giáp lại đánh phải xếp thứ hai, hẳn tất nhiên không phục.

Nhất là khi hẳn hiểu ra nguyên nhân Phương Nguyên có thể chiến thắng, không ngờ lại là do vận may. Điều này làm cho hẳn càng thêm không cam lòng.

Đối với Cô Nguyệt Phương Chính, việc chiến thắng ca ca Phương Nguyên có ý đặc biệt quan trọng.

Không ít ánh mắt tập trung lên người Phương Nguyên, gia lão học đường cũng chăm chú nhìn hẳn.

Phương Nguyên cũng không lộ ra cảm xúc gì, biểu cảm lạnh lùng.

Sau khi đứng vững, chân nguyên tràn vào trong Nguyệt Quang cổ ở lòng bàn tay, hẳn phát ra nguyệt nhận thứ nhất.

Nguyệt nhận bay rất cao, không chỉ vượt qua đỉnh đầu hình nộm người cổ, mà còn cao hơn cả tường trúc. Nó bay đến khoảng cách gần mười lăm thước mới âm ỉ ánh sáng, biến mất trong không khí.

"Xi..." Có người không nhịn được cười ra tiếng.

"Này cũng quá lệch quá nhiều rồi đó." Có người cười mỉa mai.

"Đúng là thiên tài mà, hèn gì được hạng nhất luyện cổ." Có người trào phúng nói.

Mấy năm trước, Phương Nguyên sáng tác thi từ, thể hiện trí thông minh, việc này đã khiến những người này bất mãn.

Sau này, hẳn lại dựa vào "may mắn" để đạt được hạng nhất luyện cổ, làm sự bất mãn của bọn họ lại tăng thêm một phần ghen tị.

Rất nhiều người đều chờ xem kịch vui, chờ "thiên tài" Phương Nguyên xấu mặt. Mà nguyệt nhận này của hẳn cũng không làm bọn họ thất vọng.

Tiếng giễu cợt liên tục vang lên trong đám người.

Gia lão học đường lắc lắc đầu, trong lòng cũng tự cười bản thân, khi không chú ý Phương Nguyên làm gì? Hẳn cũng chỉ là loại bính, chẳng qua nhất thời may mắn mới chiếm được hạng nhất luyện cổ thôi.

Trong lòng lão đã quyết định, tuy rằng thành tích của Mạc Bắc, Xích Thành và Phương Chính bằng nhau, nhưng lão sẽ chọn Phương Chính là hạng nhất.

Việc Cô Nguyệt Mạc Bắc và Cô Nguyệt Xích Thành tranh giành nhau, chính là tranh đấu chính trị thu nhỏ của hai gia lão đương quyền trong gia tộc. Gia lão học đường vẫn luôn là phái trung lập, lão không muốn xen vào trong vòng xoáy chính trị này.

Gia lão học đường càng có khuynh hướng ngã về phía tộc trưởng Cô Nguyệt Bắc, mà Phương Chính lại là người của phe tộc trưởng. Cộng thêm hẳn có tư chất loại giáp, cho dù chọn hẳn là hạng nhất, thiên vị hẳn một chút, thì cao tăng gia tộc cũng có thể chấp nhận được.

Một cơn gió xuân ấm áp thổi đến, mùi hoa thoang thoang bay vào diễn võ trường.

Ánh nắng chiếu lên người Phương Nguyên tạo thành một cái bóng đen lẻ loi trên mặt đất.

Về mặt hẳn vẫn lạnh lùng như trước, lặng lẽ nhìn người cổ cách đó hơn mười thước, đầu ấn nguyệt nhận trong tay phát ra ánh sáng xanh mờ ảo như nước.

Nguyệt nhận thứ nhất, dĩ nhiên là hấn cố ý làm lệch. Hiện tại, trong tay hấn chỉ còn hai cơ hội. Nghĩ đến lập trường của gia lão học đường, hấn muốn giành được hạng nhất thì trong hai lần công kích này, hấn nhất định phải tạo ra hiệu quả hơn hấn mọi người.

"Chỉ còn hai cơ hội, không còn cách nào rồi. Ca ca, cuối cùng thì ta cũng thắng ngươi." Đôi mắt Cổ Nguyệt Phương Chính nhìn chăm chăm Phương Nguyên, không hề tránh né.

Từ nhỏ đến lớn, bóng ma của ca ca che mờ cuộc đời hấn, nhưng cuối cùng, vào giờ phút này, bóng ma ấy cũng sắp biến mất.

Phương Chính cảm thấy thắng lợi đã gần trong gang tấc, hấn vô ý siết chặt hai nắm đấm, cả người kích động đến run run.

"Ca ca, chiến thắng lần này chỉ là bắt đầu. Tiếp theo, ta sẽ lần lượt thắng ngươi, mãi đến khi ta đuổi hết hết toàn bộ bóng ma trong lòng. Ta muốn chứng minh cho các tộc nhân thấy sự vĩ đại của thiên tài loại giáp!" Phương Chính tự nhủ trong lòng.

Nhưng mà đúng lúc này, Phương Nguyên xuất thủ.

Bàn tay phải như đao, bổ vào hư không.

Một tiếng xoạt vang lên, ánh sáng màu lam bao phủ trên bàn tay liền tách ra. Nó bay vào không trung, hóa thành một nguyệt nhận cong cong, bắn về phía hình nộm cỏ.

Chỉ vùn vụt trong một giây kế tiếp, bàn tay phải của Phương Nguyên lại sáng lên một quang sáng màu lam.

Hấn trở tay, bổ nghiêng ra nguyệt nhận thứ ba.

Hai lần công kích liên tiếp này của hấn như nước chảy mây trôi, vừa vụn đúng lúc.

Hai nguyệt nhận liên tiếp bay ra, chỉ cách nhau không đến nửa thước trên không trung.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai nguyệt nhận đều chuẩn xác đánh trúng vào phần cổ của hình nộm.

"Đây..." Con ngươi Phương Chính chợt co lại, trong lòng hấn đột nhiên xuất hiện một cảm giác không ổn.

Ngay sau đó, các học viên mạng về mặt kinh ngạc, từ từ há to miệng.

Bọn họ nhìn thấy đầu người cỏ từ từ nghiêng sang một bên, sau đó rơi xuống từ trên cổ, cuối cùng rơi vào mặt đất, nảy lên một cái, lăn ra khoảng hai ba thước.

Phương Nguyên chém rụng đầu!

Kết quả như vậy ngoài dự liệu của tất cả mọi người ở đây.

"Đây là may mắn hay là thực lực?" Gia lão học đường nhíu mày.

Nghi hoặc như vậy cũng quanh quẩn trong lòng của các học viên khác.

Trong chốc lát, diễn võ trường rơi vào trầm mặc.

"Tại sao có thể như vậy..." Phương Chính ghen ngào thì thào, hấn ngơ ngác nhìn Phương Nguyên, sự hào hứng trong lòng bỗng chốc tan vỡ, như rơi vào vực sâu.

Phương Nguyên hít một hơi, dường như hoàn toàn không nhận ra ánh mắt của mọi người đang nhìn mình.

Cục cục cục...

Dưới trời xanh mây trắng, một bầy chim anh vũ bỗng nhiên đập cánh bay lên không trung. Chúng nó kéo theo cái đuôi dài đẹp đẽ, cục cục kêu vang, chao lượn vui vẻ trên bầu trời.

Phương Nguyên đứng ở giữa diễn võ trường, ngẩng đầu nhìn lên. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, lông chim bảy màu càng thêm sắc sảo chói mắt.

Về mặt hấn hoàn toàn hồ hững, dường như người vừa mới chặt đứt đầu hình nộm cũng không phải là hấn.

"Ánh nắng mùa xuân quả là tươi đẹp..." Hấn than thở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Bản chất của tất cả các tổ chức

Dịch giả: lamlamyu17

Gần tới chạng vạng, tà dương cuối trời như máu.

Nắng chiều chiếu vào trong học đường, hơn năm mươi học viên ngồi ngay ngắn. Trên bục giảng, gia lão đang đọc tên từng người một, phân phát phụ cấp.

Đây là nguyên thạch phụ cấp mà học đường phát ra mỗi bảy ngày, coi như là giúp đỡ những thiếu niên này. Nói cho cùng, với thực lực của bọn họ, một mình nuôi cỗ trùng thì vẫn có áp lực lớn về tiền bạc.

"Cỗ Nguyệt Phương Nguyên." Gia lão đọc tên.

Phương Nguyên đứng dậy từ chỗ ngồi hàng cuối cùng bên cạnh cửa sổ, rồi đi lên bục giảng nhận lấy hai túi tiền.

Một túi là ba khối nguyên thạch do gia tộc phụ cấp. Một túi khác là mười khối nguyên thạch khen thưởng.

"Cố gắng lên." Gia lão nhìn thật kĩ Phương Nguyên. Hắn đã hai lần liên tiếp giành được hạng nhất, điều này khiến cho gia lão vốn đã thất vọng với hắn có hơi chú ý.

Phương Nguyên gật đầu, cất túi tiền vào trong ngực, trở lại chỗ ngồi.

"Khốn kiếp, lại bị hắn giành lấy hạng nhất..." Cỗ Nguyệt Mạc Trần nhìn chòng chọc Phương Nguyên, trong lòng rất căm tức.

"Hai nguyệt nhận liên tiếp bắn vào trên cổ của hình nộm, rốt cuộc là hắn lại gặp may hay là thực lực chân chính?" Cỗ Nguyệt Xích Thành hí mắt, từ khi khảo hạch kết thúc đến giờ, nghi vấn này vẫn quanh quẩn trong lòng hắn.

Không chỉ hắn, ánh mắt của rất nhiều học viên đều vô tình hay cố ý liếc về phía Phương Nguyên.

Vấn đề này dấy vò bọn họ, dù bọn họ thua nhưng thâm tâm rất không cam lòng, rất muốn hỏi đến cùng.

Cuối cùng, lúc sắp kết thúc, học đường gia lão tuyên bố một chuyện: "Các người ở học đường đã được một thời gian, bây giờ cũng đã sử dụng thành thạo bản mệnh cô. Những ngày tiếp theo, ta sẽ dạy các người làm sao ôn dưỡng không khiêu, nâng cao cảnh giới tu vi cổ sư. Cảnh giới cổ sư càng cao, chân nguyên càng cô đọng. Cổ sư nhất chuyển có chân nguyên thanh đồng, cổ sư nhị chuyển có chân nguyên xích thiết, cổ sư tam chuyển là chân nguyên bạch ngân. Một phần chân nguyên xích thiết có thể sánh bằng mười phần chân nguyên thanh đồng. Tương tự vậy, một phần chân nguyên bạch ngân có thể sánh bằng mười phần chân nguyên xích thiết!"

"Các người phải nhớ kỹ, cỗ trùng chỉ là công cụ cho chúng ta sử dụng, tu vi mới là căn bản của cổ sư chúng ta. Tu vi càng cao mới có thể sai khiến cỗ trùng càng mạnh mẽ hơn. Trong vòng ba tháng tiếp theo, ai có thể dẫn đầu thăng cấp đến nhất chuyển trung giai thì người đó sẽ nhận được ba mươi khối nguyên thạch khen thưởng. Hơn nữa, người đó còn được quyền ưu tiên chọn lựa con cỗ trùng thứ hai. Sau ba tháng, chúng ta sẽ căn cứ thành tích để lập ra một lớp trưởng, hai lớp phó. Lớp trưởng sẽ được nhận phụ cấp mười khối nguyên thạch, nguyên thạch phụ cấp của lớp phó thì tăng lên đến năm khối! Được rồi, hôm nay đến đây, tất cả mọi người giải tán."

Lời của gia lão làm cho học đường ồn ào bàn tán một phen.

"Phải lập ra lớp trưởng và lớp phó rồi!" Có người hưng phấn mà nắm chặt tay.

"Cách mỗi bảy ngày, lớp trưởng có mười khối nguyên thạch, lớp phó cũng có năm khối? Nếu như ta là người thứ nhất thăng cấp đến nhất chuyển trung giai, ta nhất định có thể trở thành lớp trưởng." Mắt mọi người tỏa sáng.

"Nguyên thạch không phải là trọng điểm, quan trọng là ở địa vị lớp trưởng lớp phó. Đây là đại biểu cho vinh quang, thân phận hơn người. Học viên thông thường nhìn thấy lớp trưởng đều phải cúi đầu thăm hỏi." Đám người Cỗ Nguyệt Mạc Bắc và Xích Thành cũng không thiếu nguyên thạch, nhưng bọn họ lại vô cùng coi trọng niềm vinh quang này.

"Trở thành lớp trưởng, đúng vậy, người thứ nhất thăng cấp đến nhất chuyển trung giai! Làm cho sau này ca ca nhìn thấy ta cũng phải cúi người chào, chủ động thăm hỏi. Khoan đã, ca ca đâu?" Cỗ Nguyệt Phương Chính vô thức quay đầu nhìn, chỗ ngồi của Phương Nguyên đã không còn một bóng người.

Các học viên lần lượt đi ra khỏi học đường.

"Cỗ Nguyệt Phương Nguyên đâu?" Cỗ Nguyệt Mạc Bắc cũng muốn tìm Phương Nguyên để hỏi rõ ràng. Thế nhưng, Phương Nguyên đã sớm rời đi trước một bước.

"Hừ, chạy trốn cũng thật nhanh. Là sợ sao? Xem ra trong khảo hạch hôm nay, hắn lại gặp vận cứt chó lần nữa." Cỗ Nguyệt Xích Thành cười mỉa.

"Quên đi, chẳng qua là mười khối nguyên thạch khen thưởng mà thôi, không cần để ý loại chuyện này, việc cấp bách bây giờ là thăng cấp trung giai, giành được vị trí lớp trưởng." Cổ Nguyệt Mạc Bắc hít một hơi, nhìn nhìn Cổ Nguyệt Xích Thành và Cổ Nguyệt Phương Chính bên cạnh.

Hai người kia mới là đối thủ chân chính của hắn, về phần Phương Nguyên, một kẻ có tư chất loại bình, còn không xứng.

"Hai lần trước ta để cho Phương Nguyên may mắn được đệ nhất. Nhưng mà lần này khảo hạch tu vi, chỉ chú trọng tư chất tu hành. Tư chất cao nhất sẽ có ưu thế vô cùng lớn." Trong lòng Cổ Nguyệt Xích Thành tràn đầy áp lực, tư chất thật sự của hắn chỉ là loại bình, vì gian dối nên mới có biểu hiện giả là loại át.

"Chỉ là một vị trí lớp trưởng, hai lớp phó mà đã khiến cho bọn họ hậm hực nhau. Thật đúng là thiếu niên nóng đầu ngây thơ." Phương Nguyên dựa người vào cổng chính học đường, trong lòng cười khẩy.

Cái gọi là vinh quang, chẳng qua là công cụ của những kẻ bề trên để động viên tích cực của thuộc hạ mà thôi. Ngoài chuyện đó ra, đó hoàn toàn chỉ là vầng hào quang hư ảo, dùng được cái rắm!

Kinh nghiệm năm trăm năm đã sớm làm cho Phương Nguyên hiểu rõ huyền bí trong đó.

"Bất luận là gia tộc, môn phái hay là ma giáo, bất luận là thế giới này, hay là địa cầu, bất kỳ tổ chức nào cũng là như vậy. Thiết lập vị trí cao thấp, làm rõ phép tắc thăng chức, khiến người trong tổ chức liên tục bò lên từ vị trí thấp. Mục lợi là bản tính con người, mà quyền vị thường khiến người ta nghĩ mình tài trí hơn người, ảo giác mình sống có giá trị hơn người thường."

"Hai chữ 'quyền lợi' giống như là củ cà rốt treo trước mặt con lừa, dục vọng của mọi người bị nó kích thích, cả đám người một vì nó mà luồn cúi. Leo lên một tầng lớp rồi lại muốn lên tầng lớp cao hơn. Bọn họ nào ngờ, trong quá trình luồn cúi, sức lao động của mình bị vắt sạch, giá trị làm ra bị những kẻ bề trên bóc lột."

"Tất cả tổ chức, chỉ cần có quan hệ lệ thuộc, đều là vì phục vụ bề trên. Thứ gọi là lớp trưởng, lớp phó chính là củ cà rốt bé nhất, dụ dỗ kẻ khác rơi vào trong vòng thế chế gia tộc. Mà để phòng ngừa kẻ dưới nhìn thấu chân tướng này, bậc bề trên thường hay thống nhất giá trị quan, xác định rõ các khái niệm như vinh quang, công huân vân vân. Bọn họ thiết lập quyền vị cao thấp với những lợi ích bất đồng, hoặc là sử dụng tôn giáo để khống chế lòng người."

"Đây chính là chân tướng. Tiếc là phần lớn mọi người trên thế gian không hiểu được, vẫn ngốc nghếch ra sức bán mạng vì người khác. Nói cho cùng, tính chất cơ bản nhất của tất cả tổ chức trên thế giới chỉ có một, đó chính là phân phối của cải, địa vị càng cao thì càng hưởng thụ nhiều của cải."

Kiếp trước Phương Nguyên sáng lập ra Huyết Dục ma giáo ở Trung châu, giáo chúng hơn mấy vạn người. Hắn thiết lập địa vị ma binh, ma tướng, ma soái, cung cấp lợi ích tương ứng. Điều này khiến cho vô số người đổ xô đến, mặc cho Phương Nguyên sai khiến. Đã trải qua những chuyện như vậy, hắn hoàn toàn hiểu rõ đạo lý này.

"Cho nên, tổ chức nào cũng chỉ là biểu tượng, gốc rễ thật sự chỉ có hai chữ, chính là tài nguyên. Không có ăn tài nguyên, sẽ chết đói. Không có uống tài nguyên, sẽ chết khát. Không có tài nguyên tu hành, sẽ yếu ớt, sớm muộn gì cũng bị người ức hiếp đến chết."

"Ma nguyên thạch chính là tài nguyên hàng đầu của tu hành cổ su!" Đôi mắt Phương Nguyên sâu như đầm nước thăm. Vừa nghĩ đến đây, khóe miệng hắn cười lạnh lùng.

Hắn ra khỏi học đường rất sớm, bây giờ thì đang đứng ở cửa chính học đường, nhìn nhóm học viên đầu tiên đi ra, từ từ đến gần mình.

"Là Phương Nguyên."

"Hắn đứng chặn ở giữa cổng làm gì vậy?"

"Hừ, mỗi lần nhìn hắn ta đều rất khó chịu."

"Đừng để ý đến hắn, không chừng là hắn đang đợi ai đó."

Các thiếu niên không để tâm, chỉ muốn đi qua, nhưng lại bị Phương Nguyên ngăn bước: "Cướp đây. Mỗi người nộp một khối nguyên thạch mới được đi."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Ngang nhiên trấn lột

Dịch giả: lamlamyu17

Các thiếu niên lập tức vừa sợ vừa giận.

"Cái gì, ta không nghe lầm chứ?"

"Phuong Nguyên, nguoi nóng đầu sao, dám đứng ở cổng học đường trấn lột chúng ta?!"

"Nguoi nghèo đến điên rồi sao? Ai cho nguoi lá gan đó, dám đụng tới chúng ta à."

"Cút ngay, một tên loại bình như nguoi cũng dám cản đường ta. Nếu không cút ta sẽ đập bay nguoi... Á!"

Phuong Nguyên đột nhiên xuất thủ.

Tay phải hắn thành chưởng, hung ác bổ ra, động tác vừa nhanh vừa chính xác, bổ trúng vào cổ một người đứng bên trái.

Thiếu niên bất hạnh này không ngờ Phuong Nguyên lại đột nhiên ra tay, miệng đang mắng chửi thì gặp đòn nghiêm trọng. Hắn lập tức trợn mắt ngã xuống, bất tỉnh ngay tại chỗ.

"Độc! Nguoi thật sự dám động thủ?" Cả đám tán loạn, các thiếu niên đều vô ý thức lùi về phía sau từng bước.

"Cổ Nguyệt Bắc Cự ngắt rồi, làm sao bây giờ?" Có người vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ kêu to lên.

"Còn làm sao nữa! Chúng ta đông như vậy, Phuong Nguyên chỉ có một người, cùng nhau xông lên đánh hắn một trận." Có người gào thét, nổi giận đùng đùng.

"Đúng vậy, hắn không biết sống chết, dám một mình khiêu khích chúng ta. Đúng là ăn gan hùm mật gấu! Tất cả mọi người cùng xông lên!"

Nhưng mà bọn họ còn chưa làm gì thì Phuong Nguyên đã động thủ.

Hắn nhảy liên tiếp vài bước, xông vào đám người.

Bàn tay hắn chém nghiêng vào cổ một thiếu niên. Thiếu niên này trợn trắng mắt, ngã xuống.

"Aaaaaa!!" Một thiếu niên gào to, vung nắm đấm về phía Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên thấp người tránh qua, rồi giơ lên một chân, đá vào bụng quần người này.

Tiếng gào của thiếu niên vốn là đang hùng dũng vang dội, nhưng sau khi lãnh cú đá này, âm điệu của nó lập tức cao lên thành vừa sắc vừa nhọn, vô cùng đau đớn, vô cùng thâm trầm.

Phịch.

Hai tay hắn che đỡ quần, đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, hắn lăn lộn qua lại, a a a kêu to, đau đến mồ hôi lạnh ướt cả người.

Phuong Nguyên vung hai bàn tay, như hồ vào bầy dê!

Hắn có năm trăm năm kinh nghiệm chiến đấu, còn những thiếu niên này chỉ là một đám non mềm vừa mới tu hành mà thôi, sao có thể là đối thủ của hắn?

Chỉ trong nháy mắt, đám thiếu niên này đã bị Phuong Nguyên đánh ngã hết. Cả đám không phải là té xỉu thì cũng là nằm trên mặt đất, đau đến không thở nổi, đau đến chết đi sống lại.

"Có chuyện gì xảy ra?!" Cổ Nguyệt Mạc Bắc đi đến, giật mình kêu lên. Hắn thấy Phuong Nguyên đứng ở cổng chính học đường, xung quanh đó lại có năm sáu học viên té ngã.

"Phuong Nguyên hắn, hắn muốn trấn lột nguyên thạch của chúng ta!" Một thiếu niên đang nằm trên mặt đất vừa ôm bụng vừa tức giận kêu to.

"Vẫn còn nhiều hơi sức quá nhỉ." Phuong Nguyên bình thản, đá mạnh vào bụng thiếu niên.

Aaaa!

Thiếu niên lập tức đau đến hét lên một tiếng, cơ thể co quắp như con tôm, vẻ mặt hắn trở nên sợ sệt, nước mắt thành dòng, cũng không dám nói lung tung nữa.

Thấy tình cảnh như vậy, các thiếu niên vừa chạy tới đều cảm nhận được sự hung tàn của Phuong Nguyên, trong lòng đều tràn ngập sợ hãi.

"Tốt lắm, tất cả ngoan ngoãn nộp lên một khối nguyên thạch rồi ta sẽ tha các nguoi đi, nếu không, những người trên mặt đất này, chính là kết cục của các nguoi." Phuong Nguyên bước ra phía trước, giọng nói lạnh lùng.

"Tha tha cái rắm mẹ nguoi! Chỉ bằng một tên loại binh như nguoi cũng muốn chiến thắng đường đường là loại ắt như ta?" Cô Nguyệt Mạc Bắc giận tím mặt, vung nắm đấm về phía Phương Nguyên.

Phương Nguyên di chuyển, nhẹ nhàng nghiêng người tránh khỏi quả đấm của hắn.

Sau đó Phương Nguyên duỗi tay trái ra, ngón trỏ và ngón giữa chính xác đâm vào giữa xương quai xanh, cổ họng và hạ bộ của Mạc Bắc.

Mạc Bắc lập tức tối tăm mặt mày, phịch một tiếng, hắn té lên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Thấy như vậy, các thiếu niên còn muốn xông lên đều hít ngược khí lạnh, thể công chợt ngừng lại.

Trong mắt những người trẻ tuổi này, thủ đoạn công kích của Phương Nguyên đột nhiên trở nên vô cùng cao thâm.

Bọn họ không coi trọng quyền thuật cơ bản, cho nên không biết những cách công kích này đều được đề cập thoáng qua trên lớp. Cơ thể con người có rất nhiều bộ vị yếu ớt, những vị trí Phương Nguyên tấn công chính là một số trong đó. Nếu những chỗ này gặp công kích, nhẹ thì khiến người ta ngất ngay tại chỗ, nặng thì nguy hiểm tính mạng.

Nhưng mà Phương Nguyên ra tay rất có chừng mực.

Người bị hắn đánh bại không té xỉu thì cũng đau đớn dữ dội, mất sức chiến đấu trong thời gian ngắn, nhưng lại không có ai thật sự trọng thương.

Đây là sự khủng bố của kinh nghiệm chiến đấu năm trăm năm!

"Nộp hay không nộp?" Phương Nguyên tiến lên trước một bước, bức bách những thiếu niên còn lại.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều cắn răng hoặc là rống giận xông về phía Phương Nguyên.

Phương Nguyên vừa né tránh vừa xuất thủ. Hắn có tu vi thấp nhưng cảnh giới vẫn còn, trong lòng hắn bình tĩnh lạnh nhạt, động tác vừa nhanh vừa chuẩn.

Phịch phịch...

Sau vài hơi thở, lại một đám ngã xuống mặt đất.

"Quá hung tàn! Thật đáng sợ!"

"Bọn họ không chết rồi chứ?"

Vẫn còn vài thiếu nữ chưa xông lên. Bọn họ tròn tròn mắt nhìn cảnh tượng này diễn ra, thân thể càng lúc càng run rẩy.

Ánh mắt Phương Nguyên quét đến, cả đám liền biến sắc, vội vàng xua tay, lui về phía sau: "Đừng, nguoi đừng đến đây. Chúng ta nộp, chúng ta nộp!"

Phương Nguyên lấy nguyên thạch rồi bỏ qua cho bọn họ.

Bọn họ lao đảo đi ra khỏi cổng học đường. Sau đó lại có học viên đi tới nơi này.

Muốn ra khỏi học đường thì phải qua con đường này. Phương Nguyên đứng ở đây là có thể ngăn chặn tất cả học viên.

"Xảy ra chuyện gì?!" Các thiếu niên ngạc nhiên, tròn tròn cặp mắt.

"Đó không phải là Cô Nguyệt Mạc Bắc sao?" Cô Nguyệt Xích Thành nhìn Mạc Bắc đã hôn mê trên mặt đất, tròn mắt hốc mồm.

Thế là Phương Nguyên lại mở miệng nói, các thiếu niên lại lập tức phấn nộ, lại lao lên công kích, sau đó lại ngã xuống.

"Gia lão đại nhân, chúng ta vẫn chỉ nhìn mà không ngăn cản hắn sao?? Vạn nhất gây ra tai nạn chết người thì phải làm sao đây?" Bọn thị vệ có vẻ lo lắng.

Có thị vệ rất tức giận: "Phương Nguyên này thật to gan, dám ở dưới mí mắt chúng ta, trấn lột bạn học ngay tại cổng học đường. Đúng là xem thường phép tắc học đường! Chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng, thuộc hạ sẽ bắt ngay kẻ này lại."

Ngay từ khi Phương Nguyên bắt đầu chặn cổng học đường, ngang nhiên trấn lột bạn học một cách tàn bạo, hắn đã khiến người khác chú ý rồi.

Thế nhưng, bọn thị vệ phạm nhân cũng không có quyền xử phạt học viên, bọn họ chỉ có thể đến bẩm báo với gia lão học đường.

Gia lão học đường nghe xong tin này lại không lập tức hạ lệnh ngăn cản, mà chỉ đi lên lầu các, quan sát từ phía xa.

"Xem ra kẻ này có tài trong chiến đấu." Gia lão học đường càng xem càng cảm thấy hứng thú.

Biểu hiện trong việc sử dụng nguyệt nhận của Phương Nguyên ngày hôm nay đã khiến cho gia lão nghi hoặc. Nhưng bây giờ, nhìn hắn lấy sức một người chống lại toàn bộ học viên, phong thái tung hoành sa trường, nghi ngờ trong lòng lão đã có đáp án.

Trên thế giới này, có một số người vô cùng nhạy cảm với chiến đấu, đây là thiên phú ẩn giấu. Bọn họ giỏi chiến đấu, yêu thích tha thiết được chiến đấu, thường hay bộc phát linh cảm trong những cuộc chiến, sáng tạo ra những chiến tích khiến kẻ khác giật mình, thậm chí không thể tưởng tượng nổi.

"Người này là cổ sư chiến đấu trời sinh. Đáng tiếc, tư chất chỉ là loại bình, vẫn là thiếu một bậc." Gia lão học đường ngậm ngùi thở dài.

"Đại nhân, ngài không định ngăn cản trận náo loạn này sao? Cứ để mặc hấn can quấy như vậy, e rằng ảnh hưởng không tốt." Các thị vệ bên cạnh đều có vẻ nôn nóng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Làm ăn không vốn

Dịch giả: lamlamyul7

"Tại sao phải ngăn cản?" Gia lão học đường nhướng mày. Lão nở nụ cười, chỉ vào Phương Nguyên ở phía xa xa rồi nói: "Kẻ này đã nắm giữ toàn bộ tình hình, hấn xuống tay rất có chừng mực. Các người nhìn xem, hấn chém vào cổ người khác nhưng đều chỉ chém vào hai bên trái phải. Đó là vì hấn cũng biết, chém vào hai bên có thể làm người ta ngất xỉu tại chỗ, nhưng chém vào sau gáy thì chết ngay. Cho nên hấn chủ động không dùng phương thức công kích như vậy."

"Các người nhìn những thiếu niên té trên mặt đất xem, có người nào bị trọng thương sao? Không có! Cho dù có bị trọng thương thì thế nào, cổ sư trị liệu trong học đường không thể chữa khỏi loại thương tích này sao?"

"Nhưng mà gia lão đại nhân, tên này thực sự quá kiêu ngạo. Hấn chặn cửa chính, hoàn toàn không thèm nhìn đến những thị vệ như chúng tôi. Chúng tôi bị coi thường thì cũng thôi, quan trọng là tộc nhân sẽ nghĩ về học đường chúng ta ra sao đây? Học đường thế mà lại không hề ngăn cản, mặc cho một tên học viên loại bình nhỏ nhỏ đại náo. Chuyện này mà truyền ra ngoài, chỉ sợ rằng danh dự của đại nhân ngài cũng bị ảnh hưởng." Thị vệ hí hóp nói.

"Hừ, các người cảm thấy bị tiểu tử này coi thường, bị mạo phạm tôn nghiêm sao?" Gia lão học đường không vui, cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén như dao nhìn xuống bên dưới. Bọn thị vệ đều cúi đầu, không dám nói nữa.

"Đánh nhau thì có gì không tốt? Chỉ cần không xảy ra tai nạn chết người, đánh nhau càng có thể kích thích tính cạnh tranh của các học viên, rèn luyện ý chí chiến đấu của bọn chúng. Nếu chúng ta cấm loại đánh nhau như vậy, chính là bóp chết tinh thần chiến đấu của các học viên! Chẳng lẽ khóa trước không có đánh nhau sao? Mỗi khóa đều có, và còn xảy ra rất nhiều lần. Nhưng mà trước kia, những chuyện này đều xảy ra vào nửa năm sau, khi các thiếu niên đã nắm giữ một số thủ đoạn chiến đấu. Bọn chúng có sức mạnh liền không nhìn được ngửa tay, lại đang ở lứa tuổi hiếu chiến. Tại sao trước đây các người không ngăn cản?" Gia lão học đường lạnh giọng chất vấn.

"Có lẽ là vì trước đây đều đơn đả độc đấu, rất ít khi có quy mô lớn như vậy, hơn hết là, Phương Nguyên này rất có khả năng thật sự làm loạn lên!" Đầu mục thị vệ đáp.

"Không không không." Gia lão học đường lắc đầu, "Đó là vì các người không dám ngăn cản. Nửa năm sau, cổ sư sẽ có sức chiến đấu vượt qua phạm nhân, các người lấy gì ngăn cản? Hiện giờ, các người muốn ngăn cản Phương Nguyên, chắc là vì nghĩ hấn vừa mới tu hành, không đủ sức mạnh, lại cảm thấy hấn coi thường các người, cảm thấy bị xúc phạm tôn nghiêm. Thế nhưng các người phải nhớ cho kỹ, họ của những học viên này đều là Cổ Nguyệt! Là tộc nhân bộ tộc Cổ Nguyệt ta, là chủ tử của các người! Cho dù có nhỏ tuổi đi nữa, sức mạnh có yếu kém đi nữa, thì cũng là chủ tử của các người!"

Giọng điệu của gia lão đột nhiên trở nên nghiêm khắc.

"Các người không mang họ Cổ Nguyệt thì là cái thá gì? Thấy các người trung thành, cho nên cho một vị trí thị vệ, thưởng cho các người một ít lợi lộc. Nhưng trên thực chất, các người vẫn là nô bộc. Chỉ là nô bộc mà thôi! Một nô bộc cũng dám ngông cuồng phê phán chủ tử, xen vào chuyện của chủ tử?" Về mặt gia lão âm u.

"Thuộc hạ không có ý đó, không hề có ý đó!"

"Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ không dám!"

Bọn thị vệ đều sợ đến mặt vàng như đất, quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng dập đầu.

Gia lão học đường hừ lạnh một tiếng, chỉ vào đầu mục thị vệ vừa nói Phương Nguyên làm loạn: "Người cuồng vọng phê phán chủ tử, cách chức đầu lĩnh."

Ngừng lại một chút, gia lão lại nói với những người khác: "Nửa tháng sau, khảo hạch đầu lĩnh mới một lần nữa."

Đôi mắt các thị vệ khác lập tức sáng lên, trong lòng bọn họ vô cùng phấn khởi.

"Đầu mục thị vệ, mỗi tháng có thể có thêm nửa khối nguyên thạch!"

"Lên làm đầu mục chính là trở nên hơn người. Ngoại trừ các chủ tử ra, những kẻ khác còn dám ra vẻ với ta sao?"

"Nếu như ta làm đầu mục thì sẽ nở mày nở mặt cỡ nào..."

"Được rồi, còn ở đây làm gì? Không mau cút xuống dưới, chờ đánh nhau xong rồi thì quét dọn sân đấu đi!" Gia lão quát mắng.

"Dạ, dạ, dạ."

"Thuộc hạ xin cáo lui!"

Bọn thị vệ lo sợ đi xuống lầu. Khi đang đi trên thang thì chẳng biết ai bước hụt rồi té xuống, ngay lập tức kéo theo hàng loạt tiếng té ngã.

Nhưng do sợ hãi uy thế của gia lão học đường, bọn thị vệ đều nhìn đến đỏ mặt, khó khăn lắm mới không phát ra một chút âm thanh nào khác.

"Hừ, bọn nô tài giống như là chó, cách một khoảng thời gian thì bắt đầu ngửa ngáy người, thế nào cũng phải đánh vài cái để bọn chúng biết kính sợ. Sau đó lại quẳng vài cục xương loại ích nhỏ nhỏ, để cho bọn chúng làm chó cắn chó, tranh nhau bán mạng cho tộc ta. Đó gọi là một tay giơ gậy, một tay cầm củ cải, đây cũng là cách làm tốt nhất của người bề trên." Gia lão học đường nghe thấy tiếng động ở lầu dưới thì trong lòng đắc ý cười lạnh. Quay đầu lại, nhìn qua khung cửa sổ, lão tiếp tục quan sát chỗ cổng học đường.

Trên mặt đất nơi cổng chính lại mới có thêm mười mấy học viên.

Phương Nguyên ngạo nghễ ngẩng cao đầu, đối diện hẳn có ba thiếu nữ đang dựa lưng vào nhau, núp ở một bên.

"Người, người, người đừng tới đây!"

"Tối nữa, chúng ta sẽ dùng nguyệt nhận bắn người!"

Trong tay bọn họ đều hiện ra một quả cầu sáng xanh lam như nước, xem ra là bị dồn ép đến phải dùng chân nguyên thúc giục Nguyệt Quang cầu.

Cơ thể Phương Nguyên vẫn là thiếu niên mười lăm tuổi bình thường, nếu như bọn họ công kích bằng nguyệt nhận, hẳn quả thật là không dễ xử lý.

Nhưng mà hẳn cũng không sợ, chỉ khinh thường cười nhạt, bước từng bước đến gần các thiếu nữ: "Các người thật to gan quá nhỉ, quên quy tắc của học đường rồi sao? Trong học đường không cho phép sử dụng vũ khí để đánh nhau, nếu không sẽ bị đuổi học. Nếu các người muốn bị đuổi học thì cứ việc ra tay đi."

"Đây..." Các thiếu nữ chần chờ.

"Đúng là có quy định này." Ánh sáng xanh lam trong tay bọn họ từ từ tiêu tán.

Bỗng nhiên đôi mắt Phương Nguyên loé lên hung ác, nhìn thấy sơ hở này, hắn liền xông lên phía trước, bàn tay vung ra, thủ đoạn tàn độc, chém bất tỉnh hai người.

Còn lại một người thì ý chí chiến đấu mất sạch, đầu gối mềm nhũn ngã mặt đất. Nàng ta khóc như hoa lê dưới mưa, cầu xin Phương Nguyên: "Phương Nguyên người đừng đến đây, van cầu người buông tha cho ta đi."

Phương Nguyên nhìn xuống thiếu nữ từ trên cao, giọng nói lạnh lùng: "Một khối nguyên thạch."

Thiếu nữ yếu đuối run lên, bỗng nhiên bừng tỉnh, nàng ta vội vàng mở túi tiền ra, lấy ba bốn khối nguyên thạch đặt lên lòng bàn tay, đưa về phía Phương Nguyên: "Người đừng đánh ta, ta cho người hết, ta cho người hết!"

Về mặt Phương Nguyên không chút thay đổi, hắn từ từ đưa tay phải ra, nhẹ nhàng dùng ngón trỏ và ngón cái nhặt ra một khối nguyên thạch từ trong tay thiếu nữ.

Thiếu nữ vẫn không ngừng run rẩy. Tay của Phương Nguyên mang theo sự mãnh mẽ, tái nhợt đặc hữu của thiếu niên, thế nhưng ở trong mắt nàng ta, nó lại giống như nanh vuốt ma quỷ.

"Ta đã sớm nói qua chỉ lấy một khối nguyên thạch." Phương Nguyên ngừng lại một chút, bình thản nói, "Người có thể đi."

Thiếu nữ kinh ngạc nhìn Phương Nguyên một lúc lâu, sau đó mới nhận ra hai chân mình đã nhũn ra, không đứng lên nổi.

Trong lòng nàng vô cùng sợ hãi Phương Nguyên, sợ đến không còn chút sức lực nào.

Gia lão học đường thấy tình cảnh này, không khỏi lắc đầu.

Mượn dịp này xem thử thiên phú chiến đấu của từng học viên cũng là một trong những mục đích để lão quan sát.

Mặc dù thiếu nữ té ngã trên mặt đất này có tư chất loại bình, thể nhưng tâm tính như vậy thì chỉ có thể làm cỏ sự hậu cần, sinh con trong gia tộc, đừng mong ra chiến trường.

"Ngược lại thì Phương Nguyên này..." Gia lão học đường vuốt cằm, hai mắt híp lại, loé sáng.

Lão nghĩ Phương Nguyên này thật biết điều, không chỉ có tài chiến đấu mà còn biết chừng mực. Nếu Phương Nguyên trấn lột hai khối, vậy thì quá phận rồi, lão nhất định sẽ đứng ra can thiệp. Nhưng hắn chỉ trấn lột một khối nguyên thạch, vẫn chưa vượt qua giới hạn trong lòng lão.

Phụ cấp trong học đường vốn chỉ có ba khối. Bị trấn lột một khối, không ảnh hưởng đến toàn cục. Thế nhưng, nếu trấn lột hai khối thì còn phát phụ cấp làm gì đây? Cứ đưa hết cho Phương Nguyên là được rồi.

Không lâu sau, nhóm học viên cuối cùng cũng đến. Bọn họ chỉ có năm người, trong đó có đệ đệ song sinh của Phương Nguyên.

"Ca ca, tại sao huynh có thể như vậy?! Huynh cũng thật to gan, dám đánh bạn học, trấn lột nguyên thạch ở ngay cổng!" Cổ Nguyệt Phương Chính tròn mắt hốc mồm, hân quả thực không thể tin nổi cảnh tượng trước mắt, "Đệ khuyên huynh hãy mau mau chủ động nhận tội với gia lão học đường đi thôi, nếu không, huynh gây ra chuyện lớn như vậy cũng không phải trò đùa, không chừng là sẽ bị đuổi học!"

Phương Nguyên cười cười: "Ngươi nói rất có lý."

Phương Chính thở phào nhẹ nhõm, xem ra ca ca cũng không phải hoàn toàn điên rồ, vẫn còn biết nghe khuyên nhủ là tốt rồi.

Nhưng rất nhanh, hắn lại nghe Phương Nguyên nói tiếp: "Mỗi người một khối nguyên thạch."

"Cái gì?" Phương Chính kinh ngạc há to miệng, "Ngay cả đệ cũng phải nộp sao?"

"Đệ đệ thân ái của ta, dĩ nhiên ngươi có thể không nộp." Giọng điệu Phương Nguyên rất ôn hòa, "Nhưng mà kết cục sẽ giống như bọn họ."

Phương Nguyên chỉ chỉ các thiếu niên hoặc là hôn mê, hoặc là rên rĩ trên mặt đất.

"Ngay cả đệ đệ ruột thịt cũng không buông tha!"

"Phương Nguyên này điên rồi, thật tàn bạo..."

"Chúng ta đánh không lại hắn, hảo hán không sợ thua thiệt trước mắt, hay là cứ giao nguyên thạch, vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt."

"Đúng vậy, cứ nộp nguyên thạch trước, dù sao cũng chỉ nộp một khối, sau đó trở về báo cho sư trưởng thì hắn còn dễ chịu sao!"

Có vết xe đổ ngay trước mắt, các thiếu niên còn lại đều mang theo ánh mắt ảm ức, ngoan ngoãn chấp nhận Phương Nguyên trấn lột.

"Chờ một chút." Bọn họ đang muốn rời đi thì lại bị Phương Nguyên gọi lại.

"Phương Nguyên, chẳng lẽ ngươi muốn lật lọng sao?" Các thiếu niên lập tức căng thẳng.

Phương Nguyên quay về phía đám người đang nằm trên đất, than vãn một tiếng: "Lẽ nào các ngươi cảm thấy ta sẽ ngồi xổm xuống để lục soát từng người bọn họ?"

Các thiếu niên ngẩn ra một lúc mới hiểu ra, mỗi người đều đỏ mặt lên, chần chừ đứng ngay tại chỗ.

Phương Nguyên nhìn bọn họ chằm chằm, híp mắt lại, đôi mắt đột nhiên loé tia nhìn bén ngót. Các thiếu niên lập tức khiếp đảm, cảm thấy da đầu tê dại.

"Được rồi, Phương Nguyên, chúng ta hiểu ý của ngươi."

"Ta giúp ngươi lần này là được."

Dưới uy quyền của Phương Nguyên, bọn họ không thể làm gì khác hơn là cúi đầu lục soát túi tiền từng thiếu niên trên mặt đất, lấy đi một khối nguyên thạch. Sau đó, bọn họ tập hợp chúng lại với nhau, giao nộp cho Phương Nguyên.

Cả lớp có năm mươi bảy người, mỗi người bị trấn lột cướp đoạt một khối nguyên thạch, trong tay của Phương Nguyên đã có năm mươi sáu khối.

Trước kia, hắn vốn có hai mươi khối, nhưng mà hắn đã tốn mười khối mua mấy vỏ rượu Thanh Trúc. Cộng thêm phụ cấp và khen thưởng của mình, trong tay hắn bây giờ có bảy mươi chín khối nguyên thạch.

"Loại làm ăn không vốn, cướp bóc trấn lột này mới là cách kiếm tiền nhiều nhất." Phương Nguyên nhét túi tiền đột nhiên căng phồng vào trong ngực, nghênh ngang bước đi, để lại một đám thiếu niên nằm ngơ trên đất.

Còn lại vài người, trong đó có cả Phương Chính, ngơ ngác nhìn bóng lưng Phương Nguyên dần dần rời đi.

"Nhanh lên!"

"Tất cả nhanh nhanh lên, thu xếp cho các tiểu chủ tử thật tốt."

"Cổ sư trị liệu đâu rồi, mau mời đến!"

Bọn thị vệ hô to gọi nhỏ xông lên cùng một lúc, tranh nhau mà thể hiện. Vì một vị trí đầu mục nho nhỏ, bọn họ vô cùng nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Không từ thủ đoạn

Dịch giả: lamlamyu17

"Đề tất cả rượu xuống dưới giường đi." Phương Nguyên chỉ huy bốn tên tiểu nhị khách sạn.

Trong tay mỗi người bọn họ đều xách theo vại vò rượu Thanh Trúc. Đây là sau khi Phương Nguyên trấn lột những học viên khác, hắn đã tới khách sạn, mua hai mươi vò rượu cùng một lúc.

Mỗi vò hai khối nguyên thạch, Phương Nguyên thoáng chốc đã ném ra bốn mươi khối nguyên thạch vì Tửu Trùng.

Túi tiền vừa mới phồng lên đã xẹp xuống một nửa trong nháy mắt, trong đó chỉ còn lại ba mươi chín khối nguyên thạch. Nhưng mà cũng đáng giá, những vò rượu này có thể đủ cho Tửu Trùng một khoảng thời gian khá dài.

"Dạ dạ." Bọn tiểu nhị vội vàng đáp, bọn họ không dám có chút bất kính nào với cổ sư.

Hơn nữa, Phương Nguyên mua nhiều rượu như vậy, có thể nói hắn là khách hàng lớn của khách sạn. Hắn chỉ cần nhẹ nhàng nói một câu trước mặt chủ quản là có thể dễ dàng làm cho những tiểu nhị này mất việc.

Bọn tiểu nhị đi rồi, Phương Nguyên đóng cửa phòng túc xá lại, ngồi xếp bằng trên giường.

Đã là buổi tối rồi.

Trăng sáng sao thưa trên bầu trời, hương đêm phảng phất trong gió.

Trong căn phòng không thắp đèn, Phương Nguyên điều chỉnh tâm trạng, đưa tinh thần đi vào nguyên hải.

Nguyên hải sóng lớn sinh diệt, nước biển có màu đồng xanh sáng bóng. Mỗi một dòng nước biển đều là chân nguyên thanh đồng đặc thù của cổ sư nhất chuyển.

Nguyên hải chỉ đạt đến bốn thành bốn không khiếu, đây là cực hạn tư chất loại bình của Phương Nguyên.

Bao quanh không khiếu là một lớp màng ánh sáng màu trắng rất mỏng, chống giữ nó.

Khoảng không trên mặt biển trống không, không có thứ gì. Xuân Thu Thiên, dưới sự điều động của Phương Nguyên, đã ẩn núp một lần nữa, rơi vào ngủ say.

Nhưng trong biển chân nguyên lại có một con Tửu Trùng trắng mập khả ái đang nổi lờ lững.

Nó thoả thích vẫy vùng trong nước biển, có lúc lặn xuống, có lúc lại vẫy đuôi làm văng lên một vài giọt nước.

Phương Nguyên động ý niệm, Tửu Trùng lập tức hưởng ứng, ngưng việc chơi đùa. Nó cuộn tròn mình thành hình dạng một cái bánh trôi, từ từ bay bay đến khu vực giữa không khiếu, rời khỏi mặt biển chân nguyên.

"Đi." Phương Nguyên điều động một thành chân nguyên hình thành một dòng chảy nhỏ, vọt lên trên, rót vào trong cơ thể Tửu Trùng.

Tửu Trùng đã sớm bị hắn luyện hóa, vì vậy nó cũng không chống cự, hấp thu toàn bộ chân nguyên này vào trong thân thể.

Lập tức, biển chân nguyên đạt bốn thành bốn giảm xuống một phần.

Chân nguyên hoá thành năng lượng cung cấp, Tửu Trùng đang cuộn tròn bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu trắng. Mùi rượu nồng dần dần được sinh ra từ trong đó, cuối cùng tạo thành màn sương rượu màu trắng nhạt.

Sương rượu kì lạ cũng không bay đi mà chỉ bao phủ xung quanh Tử Trùng.

"Khởi." Phương Nguyên động ý niệm, tiếp tục điều động thêm một thành chân nguyên.

Nước biển nhào về phía sương rượu. Sương rượu hoà tan vào trong nước biển, nó càng ngày càng ít dần, cuối cùng, không còn lại chút nào. Mà một thành chân nguyên thanh đồng cũng biến mất, chỉ còn lại nửa thành.

Nhưng nửa thành chân nguyên này cô động hơn trước rất nhiều. Chân nguyên ban đầu có màu xanh lục, toả ra màu đồng sáng bóng. Còn bây giờ, dòng chân nguyên này tuy có ánh đồng nhưng màu xanh lại đậm hơn thành màu xanh biếc*.

(*màu xanh lục ngả sang lam)

Chân nguyên xanh biếc là loại chân nguyên chỉ có ở cổ sư nhất chuyển trung giai! Tác dụng của Tử Trùng chính là cô động chân nguyên, thăng cấp chân nguyên cổ sư lên một cảnh giới nhỏ!

Cổ sư có chín cảnh giới lớn, từ thấp đến cao phân ra nhất chuyển, nhị chuyển, cho đến cửu chuyển. Trong mỗi một cảnh giới lớn lại phân ra bốn cảnh giới nhỏ, theo thứ tự là sơ giai, trung giai, cao giai và đỉnh phong.

Phương Nguyên chỉ là cổ sư nhất chuyển sơ giai, nhưng với sự giúp đỡ của Tử Trùng, hắn đã có nửa thành chân nguyên của cổ sư nhất chuyển trung giai.

"Ta muốn cô động ra nửa thành chân nguyên trung giai thì phải tiêu hao hai thành chân nguyên sơ giai. Muốn chuyển đổi toàn bộ chân nguyên trong không khiếu thành chân nguyên trung giai, thì phải tiêu hao gần mười tám thành chân nguyên sơ giai. Nếu muốn nhanh chóng đạt tới mục tiêu này, ta phải nhờ vào nguyên thạch rồi."

Nghĩ tới đây, Phương Nguyên mở mắt, lấy ra từ trong túi một viên nguyên thạch hoàn chỉnh lớn như trứng vịt.

Nguyên thạch là một loại đá hình khối bầu dục nửa trong suốt, màu xám trắng, chân nguyên thiên nhiên bên trong hòn đá không ngừng hao mòn thì hình dáng của nó cũng sẽ không ngừng thu nhỏ lại.

Tay phải hắn từ từ khép lại, nắm chặt nguyên thạch trong lòng bàn tay, hấp thu chân nguyên thiên nhiên bên trong, không ngừng bổ sung vào không khiếu.

Mức nước đang xuống thấp trong không khiếu từ từ tăng lên.

Nguyên thạch có từ việc cướp mà, Phương Nguyên hoàn toàn không tiếc rẻ, cũng không thêm tiết kiệm.

"Không có chỗ dựa, không có người thân bạn bè giúp đỡ, cho nên ta chỉ có thể dựa vào cướp đoạt trấn lột. Hôm nay chỉ là lần đầu tiên, sau đó cách mỗi bảy ngày, khi học đường phát nguyên thạch phụ cấp, ta sẽ cứ tiếp tục chặn cổng học đường."

Cướp bóc trấn lột một lần làm sao có thể thỏa mãn Phương Nguyên. Muốn tu hành cổ sư thì không thể thiếu nguyên thạch được.

Về phần ảnh hưởng của lần cướp bóc này, Phương Nguyên không lo lắng chút nào.

Thế giới này không giống địa cầu.

Trên địa cầu, trường học thường là cầm đánh nhau, coi trọng sự ổn định, hài hoà. Thế nhưng ở thế giới này, chiến đấu mới là chủ đề chính.

Cho dù là cổ sư hay là phạm nhân đều phải chiến đấu để sinh tồn. Có đôi khi là đấu tranh với loài dã thú đáng sợ, có đôi khi là liều mạng chiến đấu với thời tiết khắc nghiệt, lại có khi là giao chiến với cổ sư khác để tranh giành tài nguyên.

Vì vậy đánh nhau có tiết chế lại được mọi người khích lệ và khởi xướng.

Từ cái nhỏ đến cái lớn, từ ẩu đả đánh nhau đến chiến đấu sống chết, đây là chân dung cuộc sống của đa số mọi người.

Diện tích thế giới này rộng lớn vô biên. Chỉ riêng Nam Cương mà Phương Nguyên sống thì đã rộng lớn hơn diện tích bảy tám địa cầu cộng lại. Hoàn cảnh cuộc sống nơi này cũng rất ác liệt, nhân loại thường xây dựng các sơn trại theo dạng gia tộc, co cụm lại một chỗ. Mà sau mỗi một khoảng thời gian sẽ có thú triều, hoặc là thời tiết khắc nghiệt tấn công sơn trại của bọn họ.

Từ đó, cổ sư trở thành lực lượng trung kiên bảo vệ sơn trại, tình trạng giảm quân số hàng năm tương đối nghiêm trọng.

Một cuộc sống như vậy cần những người có ý chí chiến đấu mạnh mẽ. Gia tộc cũng sẽ không ngại nhiều cổ sư chiến đấu.

Hơn nữa, Phương Nguyên ra tay có chừng mực.

Hắn không công kích cầm, vì sẽ dễ tạo thành gãy xương cầm gây tai nạn chết người, cũng càng không công kích phần ót là vậy. Khi đánh bọn họ, hắn không dùng nắm đấm, cũng không dùng khuỷu tay hoặc ngón tay đấm, mà là dùng bàn tay. Số lần đá chân cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Học viên ngã xuống không bị trọng thương, nhiều lắm là vết thương nhẹ.

Phuong Nguyên cũng không thích giết chóc, hắn chỉ coi giết chóc là một loại thủ đoạn.

Mỗi lần động thủ, hắn đều có mục tiêu rõ ràng. Thủ đoạn nào có thể làm cho hắn đạt được mục tiêu bằng con đường ngắn nhất, hắn sẽ dùng thủ đoạn đó.

Nói cách khác, hắn làm việc không từ thủ đoạn.

...

Mây đen trôi lững lờ che khuất ánh trăng khuya.

Bóng đêm bao trùm Cỏ Nguyệt sơn trại.

Phu canh gỗ mõ cách cách cách, nhắc nhở mọi người đã là đêm khuya, cẩn thận củi lửa, cẩn thận phòng ngựa đã thú tập kích, cùng với cổ sư bên ngoài có thể len vào.

Nhưng trong sơn trại cũng còn không ít ánh đèn.

Giống như ngọn đèn đang sáng ở thư phòng của Cỏ Nguyệt Xích Luyện.

Hiện tại, ông lão quyền cao chức trọng này đang dùng giọng nói ôn hòa an ủi đứa cháu Cỏ Nguyệt Xích Thành: "Nghe nói hôm nay ngươi bị Phuong Nguyên đánh?"

Mất phải Cỏ Nguyệt Xích Thành bầm đen, hắn tức giận nói: "Đúng vậy, gia gia. Cái tên Phuong Nguyên đó chỉ là loại bính, vậy mà hắn dám lớn lối như thế. Hắn chặn chúng con ở cổng, không hề quan tâm tình nghĩa học cùng trường, cướp nguyên thạch của chúng con. Đáng giận hơn là học đường lại mất nhấm mất mờ. Mãi đến khi Phuong Nguyên nghênh ngang rời đi, bọn thị vệ mới chạy tới. Gia gia, lần này người phải giúp tôn nhi trút con tức giận này!"

Cỏ Nguyệt Xích Luyện lại lắc đầu: "Đây là chuyện giữa tiểu bối các ngươi. Chẳng qua là ngươi chỉ bị trấn lột một khối nguyên thạch, cũng không có trọng thương, gia gia không có cơ ra tay. Hơn nữa, cho dù ngươi bị đánh trọng thương thì gia gia cũng sẽ không ra mặt thay ngươi, ngươi biết tại sao không?"

Cỏ Nguyệt Xích Thành sùng sốt, hắn cố sức suy nghĩ, sau đó ngập ngừng nói: "Gia gia, con có chút hiểu ý của ngài. Ngài muốn con tự dựa vào sức mình để lấy lại danh dự phải không?"

"Ngươi chỉ hiểu một phương diện." Cỏ Nguyệt Xích Luyện gật đầu, "Ngươi phải nhớ kỹ, ngươi không chỉ đại diện cho riêng ngươi, mà còn đại diện cho hình tượng phân mạch họ Xích chúng ta. Xích gia và Mạc gia đứng thế đối đầu nhau nhiều năm, mỗi một cử động của ngươi sẽ đại diện cho hy vọng tương lai của Xích gia. Gia gia có thể ngầm trợ giúp ngươi, thế nhưng ngươi phải xây dựng hình tượng tự lập tự cường. Nếu không, nhóm gia lão đang ủng hộ nhà chúng ta sẽ không có niềm tin vào tương lai sau này, sẽ rời bỏ Xích gia chúng ta."

Nói đến đây, Cỏ Nguyệt Xích Luyện thở dài một tiếng: "Đây cũng là nguyên nhân vì sao gia gia phải giúp ngươi lừa dối, để ngươi giả mạo tư chất loại ắt. Xích gia chúng ta cần một người thừa kế mạnh mẽ mới có thể làm cho những người ủng hộ chúng ta theo tới cùng."

Lúc này Cỏ Nguyệt Xích Thành mới hiểu ra: "Gia gia, tôn nhi đã hiểu rõ."

Cỏ Nguyệt Xích Luyện lắc đầu: "Hiểu rõ cũng không được gì, còn phải cố gắng vươn lên. Chuyện của Phuong Nguyên chỉ là một phiên toái nhỏ, ngươi phải tiếp tục chăm chỉ khổ luyện quyền thuật cơ bản, lấy lại danh dự. Đồng thời, ngươi cũng phải nỗ lực tu hành, sớm ngày thăng cấp trung giai. Tốt nhất là giành được vị trí lớp trưởng, đây là vinh dự lớn lao, cũng là một loại trợ giúp cho Xích gia chúng ta."

"Dạ! Gia gia." Cỏ Nguyệt Xích Thành lớn tiếng đáp lại.

"Ha ha, tinh thần hăng hái này mới này mới giống dáng vẻ người thừa kế Xích mạch chúng ta. Ngươi hãy nỗ lực thật tốt, gia gia sẽ dốc toàn lực trợ giúp ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Phuong Nguyên! Ngươi lại tới cướp?

Dịch giả: lamlamy17

Gần như cùng lúc đó, ở một nơi khác.

"Phụ thân mẫu thân đại nhân, sự việc cơ bản là như vậy." Phương Chính đứng thẳng, mở miệng kính cẩn nói.

Trong phòng khách, cửu phụ và cửu mẫu của Phương Nguyên cùng ngồi trên ghế, cả hai đều cau mày.

Cửu mẫu nghiêng răng nghiêng lợi, vừa bất bình thay Phương Chính vừa lại có chút hả hê: "Thằng ranh con Phương Nguyên này, trấn lột người khác thì cũng thôi, nào ngờ ngay cả đệ đệ ruột cũng không buông tha. Thật là quá tuyệt tình tuyệt nghĩa! Nhưng mà lần này hấn phạm sai lầm lớn như thế, ước chừng không lâu sau sẽ bị học đường đuổi học rồi."

"Được rồi, người nói ít vài câu đi." Cửu phụ thở dài rồi nói với Phương Chính, "Người cũng chỉ mất một khối nguyên thạch, đừng lo lắng, cứ đến chỗ phòng thu chi lấy một khối bù vào. Ở đây không có chuyện của người nữa, mau đi xuống tu hành cho tốt. Với tư chất của người thì vô cùng có khả năng trở thành cổ sư trung giai đầu tiên. Người không nên lãng phí thiên tư của mình, ta và mẫu thân người đều đang mong đợi người được hạng nhất."

"Dạ, phụ thân mẫu thân, hài nhi cáo lui." Phương Chính tràn đầy tâm sự lui xuống.

Hắn âm thầm tự hỏi: "Hôm nay ca ca chặn cổng học đường, cướp bóc tất cả học viên. Việc này đã tạo thành ảnh hưởng tồi tệ như vậy, e rằng hấn thực sự sẽ bị đuổi học rồi. Đến lúc đó, ta có nên xin tha cho hấn hay không?"

Trong đầu hấn có hai giọng nói đối đầu nhau.

Một giọng nói nói rằng: "Không cần cầu xin, ngay cả nguyên thạch của đệ đệ như người mà hấn cũng cướp. Cho dù bị đuổi học cũng là do hấn gieo gió gặt bão. Trời tạo nghiệt còn có thể sống, tự mình tạo nghiệt không thể sống!"

Một giọng nói khác liền nói: "Hấn chính là ca ca ruột của người, gương mặt giống nhau, máu mủ tình thâm. Được rồi, cho dù là người không thừa nhận hấn thì cũng phải cầu xin. Nếu người không cầu xin, người ngoài sẽ nhìn người như thế nào đây, e rằng sẽ có người cảm thấy người vô tình vô nghĩa."

Nhìn Phương Chính rời khỏi phòng, cửu mẫu nhìn không được vui mừng nói: "Lão gia, chúng ta cắt phí sinh hoạt của Phương Nguyên, thằng ranh con này liền không chịu nổi. Lần này hấn phạm vào sai lầm lớn rồi! Lại dám chặn cổng học đường, đánh nhau trước mặt mọi người, còn trấn lột nữa. Đây chính là khiêu khích gia lão học đường. Ta thấy hấn bị đuổi học là chuyện chắc ăn đến tám chín phần mười."

Cửu phụ lại lắc đầu: "Người nghĩ quá đơn giản. Phương Nguyên sẽ không bị đuổi học, thậm chí không có bất kỳ trừng phạt nào."

"Vì sao?" Cửu mẫu không hiểu nổi.

Cửu phụ cười gằn một tiếng: "Chỉ cần không gây ra hậu quả nghiêm trọng, thì đánh nhau là được khuyến khích. Lần đánh nhau này có học viên nào chết sao? Không có!"

Cửu mẫu có hơi không phục: "Làm sao lão gia biết sẽ không có? Mấy chuyện đánh nhau này, lúc nào cũng có thể xảy ra ngoài ý muốn."

Cửu phụ nhắm hai mắt lại, dựa vào lưng tựa: "Đàn bà như người đúng là khờ khạo. Người thật sự cho rằng gia lão học đường là để trang trí sao? Thị vệ hành động lúc nào? Bọn họ hành động vào phút cuối, đây đã nói rõ là tất cả tình hình đều luôn luôn ở dưới sự khống chế. Nếu có người trọng thương, bọn họ đã sớm lao ra, cũng sẽ không đợi đến cuối cùng."

"Người không phải là cổ sư nên sẽ không hiểu, học đường cũng không cấm các học viên đánh nhau, thậm chí vẫn luôn có thái độ khuyến khích. Đánh nhau càng nhiều thì càng có ích cho chiến đấu. Thậm chí có người còn có thể đánh đến thành bằng hữu, các trưởng bối cũng sẽ không truy cứu chuyện này. Đây đã là thông lệ. Nếu ai muốn ra mặt bao che cho con cái, người đó sẽ phá vỡ quy củ này."

Cửu mẫu nghe đến há hốc mồm, không cam lòng nói: "Phương Nguyên cướp nhiều nguyên thạch như vậy, chẳng lẽ cái rắm cũng không có? Cứ việc bỏ qua cho hấn như vậy? Có nhiều nguyên thạch như thế thì trợ giúp quá lớn đến việc tu hành của hấn."

Cửu phụ mở mắt ra, gương mặt tối sầm: "Còn làm sao nữa? Lẽ nào người muốn ta tự tay cướp nguyên thạch của hấn sao? Nhưng mà việc này cũng không phải là không thể lợi dụng được. Ngay cả đệ đệ Phương Chính mà Phương Nguyên cũng cướp được, đây chính là thất bại của hấn. Phương Chính có tư chất loại giáp, một ngày nào đó nó sẽ mạnh hơn hấn. Chúng ta cứ lợi dụng chuyện này, châm ngòi chia rẽ gây xích mích với Phương Chính, làm cho Phương Chính hoàn toàn xa cách Phương Nguyên, để cho chúng ta lợi dụng nó!"

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

Con sóng gió từ việc Phương Nguyên trấn lột cũng không lan ra, không những không thành chuyện lớn, mà còn dần dần có chiều hướng lắng xuống.

Không có trưởng bối nào phá hỏng quy củ, tự mình đến gây sự với Phương Nguyên. Gia lão học đường tất nhiên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Trong thời gian này cũng từng có hai ba thiếu niên không cam lòng với việc nguyên thạch bị cướp đi, lại đến khiêu chiến Phương Nguyên một lần nữa. Nhưng sau khi Phương Nguyên dễ dàng đánh bại bọn họ, tất cả mọi người đều ý thức được, nếu bọn họ không chăm chỉ khổ luyện quyền thuật thì sẽ không thắng nổi Phương Nguyên.

Một phong trào khổ luyện quyền thuật nổi lên trong đám thiếu niên này.

Giáo đầu quyền thuật mừng rỡ. Gã chưa từng thấy học viên khoá nào có nhiệt tình và chấp nhất với quyền thuật cơ bản như vậy. Lúc trước các học viên đều không hứng thú lắm, ngập liên tục khi nghe giảng bài, vậy mà bọn chúng ngày hôm nay lại vô cùng có tinh thần, liên tục thỉnh giáo.

Gia lão học đường cố ý hỏi gã tình huống bên này.

Giáo đầu quyền thuật bẩm báo với giọng điệu hưng phấn: "Các học viên biểu hiện nhiệt tình đến không ngờ, chuyển biến rất lớn. Nhưng mà, trong đó có một đứa tên là Phuong Nguyên, vẫn lười nhác giống như trước kia."

Gia lão học đường cười rộ lên, vỗ vỗ vai gã rồi nói: "Học viên mà ngươi nói chính là ngọn nguồn dẫn đến chuyển biến của những người khác đấy."

Giáo đầu quyền thuật vô cùng kinh ngạc lẫn khó hiểu.

Đương nhiên, những thay đổi đó không ngừng lại.

Trải qua chuyện này, Phuong Nguyên hiển nhiên trở thành kẻ địch chung của toàn thể học viên, bị mọi người căm thù và cô lập.

Không ai nói chuyện với hắn một câu nào, không ai chào hỏi hắn một tiếng.

Các thiếu niên đều hăng hái, chăm chỉ khổ luyện quyền thuật cơ bản. Dưới sự khuyến khích và bày mưu đặt kế của các trưởng bối phía sau, bọn họ đã quyết định phải tự tay lấy lại danh dự.

Dưới bề ngoài bình tĩnh, mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Lại bốn ngày trôi qua.

Gia lão học đường lại phân phát nguyên thạch phụ cấp, cũng là đến lúc Phuong Nguyên động thủ lần thứ hai.

"Phuong Nguyên, ngươi cướp một lần còn chưa đủ sao, còn muốn cướp nguyên thạch của chúng ta một lần nữa?!" Các học viên bị Phuong Nguyên chặn lại ở cổng vô cùng hoảng sợ.

Phuong Nguyên đứng ở giữa cổng, chấp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lẽo, giọng nói bình thản: "Mỗi người một khối nguyên thạch thì có thể tránh khỏi nỗi khổ da thịt."

"Phuong Nguyên, ngươi thật quá khinh người. Ta muốn khiêu chiến ngươi!" Cô Nguyệt Mạc Bắc nổi giận gầm lên một tiếng, dẫn đầu xuất chiến.

"Há?" Phuong Nguyên hơi nhướng mày.

Mạc Bắc vùng hai đám, vọt đến. Sau vài hiệp, hắn té xỉu trên đất.

"Mạc Bắc, ngươi quá vô dụng, xem ta!" Cô Nguyệt Xích Thành hét lớn một tiếng, xông về phía Phuong Nguyên.

Sau vài lượt giao thủ, hắn nổi gót Mạc Bắc.

Kinh nghiệm chiến đấu của Phuong Nguyên đâu chỉ gấp ngàn vạn lần bọn chúng, tuy rằng hắn vừa mới tu hành nhưng mỗi một phần sức mạnh đều được sử dụng chính xác, đúng lúc.

Nếu đám thiếu niên vừa rồi cùng nhau xông lên thì còn có thể gây ra cho hắn chút phiền phức nho nhỏ. Nhưng cứ từng đứa một đến khiêu chiến như thế này, thì còn dễ dàng hơn lần cướp bóc đầu tiên.

Sau một khắc đồng hồ, hắn mang theo một túi tiền căng phồng thông thả rời đi, để lại phía sau một đám thiếu niên, người thì hôn mê không nhúc nhích, người thì ôm bụng hoặc là che đũng quần, rên rĩ kêu gào.

"Các huynh đệ, nhanh tới thu dọn." Bọn thị vệ hô hoán, ào ào xông lên.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Phuong Nguyên, người gặp đại họa rồi!

Dịch giả: lamlamyu17

"Ta khổ luyện quyền thuật cơ bản liên tục bảy ngày, không ngờ chỉ có thể cầm cự trong tay Phuong Nguyên hai chiêu, lại bị hắn đánh ngã một lần nữa. Sĩ nhục, thật sĩ nhục!" Trong lòng Cô Nguyệt Mạc Bắc tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

Trong sân giữa, hắn liên tục ra quyền đâm cước đá vào người gã, đánh đến bịch bịch vang động.

Đúng lúc này, một tiếng cười khê vang lên: "Tiểu đệ, đệ có thâm cừ đại hận gì với người gã sao, hận nó đến như vậy?"

Nghe giọng nói quen thuộc này, về mặt Cổ Nguyệt Mạc Bắc thả lỏng. Hắn ngừng công kích, quay đầu lại: "Tỷ tỷ, tỷ đã trở về!"

"Ừ, nhiệm vụ trinh sát mà gia tộc phái đi ra ngoài hơn mười ngày..." Cổ Nguyệt Mạc Nhan cười đáp, nàng ta là tỷ tỷ ruột của Mạc Bắc, hiện tại đã là cố sự nhị chuyển trung giai.

Nhưng chỉ chớp lát, nàng ta biến sắc, ánh mắt hiện lên vẻ ác liệt: "Tiểu đệ, vết thương trên mặt đệ là có chuyện gì xảy ra? Ai bắt nạt đệ?"

"A, không có chuyện gì. Đây là do đệ không cẩn thận té trúng đầu." Mạc Bắc có vẻ bối rối, tìm bừa một lý do cho qua. Hắn cũng không muốn tỷ tỷ biết chuyện của mình. Đường đường là người cầm quyền tương lai của Mạc gia, cháu trai ruột của Cổ Nguyệt Mạc Trần, lại bị người ta đánh bất tỉnh hai lần liên tiếp.

Nhưng mà vô cùng may mắn là, cũng không phải một mình hắn xui xẻo, những người khác đều có phần.

"Ha, là vậy sao, vậy đệ phải cẩn thận một chút. Đúng rồi, đệ luyện quyền như vậy là không được. Đệ không có cố tăng cường phòng ngự thì phải quấn vải dày, như vậy mới có thể bảo vệ tay chân đệ không bị thương tổn." Cổ Nguyệt Mạc Nhan dặn dò vài câu rồi rời đi.

"Chào tiểu thư."

"Tiểu thư mạnh khỏe."

"Đại tiểu thư đã trở về sao, nô tài bái kiến đại tiểu thư."

Cổ Nguyệt Mạc Nhan lạnh lùng, bước nhanh đi về phía trước. Dọc theo đường đi, gia nô đụng phải đều không ai không khom mình hành lễ.

Nàng ta đi đến trước thư phòng, cũng không bấm báo, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong thư phòng, Cổ Nguyệt Mạc Trần đưa lưng về phía nàng ta, đang đứng luyện chữ ở trước bàn.

"Đã trở về sao?" Cổ Nguyệt Mạc Trần cũng không quay đầu mà hỏi thẳng, "Trinh sát ở bên ngoài hơn nửa tháng, tình hình ở sói như thế nào?"

"Gia gia, làm sao người biết là con?" Mạc Nhan sững sốt.

"Hừ, cả cái nhà này, trừ ngươi ra, còn ai có thể ý vào sự nuông chiều của ta mà không tuân theo quy củ, ngay cả gõ cửa cũng thêm làm?" Cổ Nguyệt Mạc Trần nói bằng giọng điệu trách cứ, nhưng khi xoay người lại, về mặt ông ta lại rất ôn hòa, đôi mắt nhìn Mạc Nhan mang theo ý cười.

Mạc Nhan bĩu môi: "Nói tới cưng chiều thì thật ra gia gia còn cưng chiều đệ đệ hơn. Chỉ là sau này đệ đệ phải nắm quyền, gia gia yêu cầu nghiêm khắc với nó nên người ngoài mới không nhận ra được sự cưng chiều này mà thôi."

Nàng ta dừng một chút, lại hỏi: "Gia gia, sao tiểu đệ lại bị người ta đánh! Con mới vừa hỏi nó, nó nói dối. Con cũng không thể ép nó, đành phải đến hỏi gia gia."

Cổ Nguyệt Mạc Trần nghiêm mặt: "Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta." Ông ta để bút xuống, kéo ghế qua, từ từ ngồi xuống.

Mạc Nhan đành phải bấm báo: "Ồ sói đã gần đầy, dựa theo tốc độ sinh sản này, năm nay không có lang triều* nhưng năm sau nhất định sẽ có lang triều tấn công sơn trại."

(*Lang triều: có thể hiểu là làn sóng tấn công thành đàn của mấy con sói này. Ai đọc nhiều truyện tiên hiệp là biết mà nhỉ, nó tương tự thú triều vậy.)

Cổ Nguyệt Mạc Trần lại hỏi: "Trên cơ bản là mỗi ba năm đều sẽ có một lần lang triều, đây cũng không có gì bất ngờ. Nhưng mà trong bầy sói đó có bao nhiêu con sói vương miện*?"

(*Nguyên văn: "lôi quan đầu lang", tên này nôm na là sói đội vương miện sấm sét.)

"Khoảng chừng ba con." Mạc Nhan đáp.

Cổ Nguyệt Mạc Trần gật đầu, yên lòng. Sói vương miện là thủ lĩnh trong bầy sói, khi có lang triều tấn công sơn trại, nó là loại khó giải quyết nhất.

Ba con sói vương miện cũng không nhiều lắm, vì trên núi Thanh Mao có ba nhà sơn trại. Mỗi sơn trại gánh vác một phần, áp lực từ lang triều sẽ giảm đi.

"Gia gia, ngài còn chưa nói cho con biết chuyện của tiểu đệ đó." Mạc Nhan không cam lòng mà hỏi lại.

"Nói cho ngươi biết cũng không sao. Mạc Bắc là bị người ta đánh, bảy ngày trước một lần, ngày hôm nay là lần thứ hai. Nó bị đánh nằm úp sấp ngay ở

công học đường, cả hai lần đều là hôn mê tại chỗ." Cổ Nguyệt Mạc Trần cười nói.

"Ai to gan lớn mật đến vậy, dám đánh bất tỉnh tiểu đệ?" Mạc Nhan trừng mắt.

"Đó là bạn học của nó, tên là Phương Nguyên. Hắn đánh rất tốt..." Cổ Nguyệt Mạc Trần ha hả cười ra tiếng.

Mạc Nhan càng trừng lớn mắt, không hiểu hỏi: "Gia gia, ngài nói gì vậy? Mạc Bắc chính là cháu trai ruột của ngài mà!"

Cổ Nguyệt Mạc Trần nhìn cháu gái đầy thâm ý, lời nói sâu xa: "Mạc Nhan, ngươi là con gái nên có thể không hiểu. Thất bại và sỉ nhục sẽ khiến người ta tiến bộ. Không có thất bại, thì không rèn luyện ra được một người đàn ông trưởng thành và chín chắn."

"Mạc Bắc bị đánh, đó là thất bại của nó. Nó tỉnh táo lại, bắt đầu xin chỉ bảo công phu quyền cước từ bọn họ viện, đây là một sự tiến bộ. Mà sự tiến bộ này, chính là do Phương Nguyên thức tỉnh nó. Ngươi là tỷ tỷ ruột của nó, nếu muốn bảo vệ nó một cách chân chính thì không nên can thiệp vào sự trưởng thành của nó. Phương Nguyên chỉ là một tiểu tử nghèo loại bình, mà Mạc Bắc lại có tư chất loại ắt, sau lưng nó còn có chúng ta, sớm muộn gì cũng có một ngày nó sẽ dẫm nát Phương Nguyên dưới chân."

"Để lại đối thủ này cho Mạc Bắc đi. Trong cuộc đời nữ nhân cần người yêu và bạn bè. Nhưng trong đời nam nhân, cả bạn bè người thân người yêu, có cũng được không có cũng không sao, chỉ không thể thiếu đối thủ. Ngươi không nên đi gây sự với Phương Nguyên, biết không? Đây là chuyện nhỏ trong đám đồng lứa. Ngươi tham dự vào chính là ý lớn hiệp nhỏ, phá hỏng quy củ, người khác cũng sẽ khinh thường Mạc gia chúng ta."

Mạc Nhan vài lần mở miệng muốn nói, nhưng dưới ánh nhìn chăm chăm của Cổ Nguyệt Mạc Trần, nàng ta đành phải trả lời: "Dạ, gia gia. Tôn nữ hiểu."

Nàng ta cúi đầu rời khỏi thư phòng, nên cho dù là Cổ Nguyệt Mạc Trần cũng không phát hiện rằng trong mắt nàng ta vẫn lóe lên ánh sáng khác thường.

"Gia gia, đây là phương thức người nuông chiều cháu trai. Mà Mạc Nhan con cũng có phương thức bảo vệ tiểu đệ của con!" Mạc Nhan đã sớm có ý định khác trong lòng.

...

Trong phòng ăn khách sạn, vài cái bàn ăn đều đã có người ngồi dùng bữa, vì vậy nơi này cũng có vẻ hơi náo nhiệt.

Một hai tiểu nhị bưng món ăn trên mâm, chạy qua chạy lại trong phòng giống như con thoi.

Phương Nguyên ngồi ở một bàn gần cửa sổ. Sau khi chọn vài món ăn, hắn vừa ăn vừa nhìn ra song cửa, trông về phía xa.

Nơi chân trời, nắng chiều như lửa thiêu.

Mặt trời đã chìm xuống hơn quá nửa nhưng vẫn lưu luyến ngóng nhìn khắp nơi một lần sau cùng, mà ánh chiều tà chính là cái ngoạn đầu nhìn lại không ngỏi của nó.

Dãy núi phía xa, hoàng hôn đã che phủ. Trên con đường bên cạnh, đoàn người trở về nhà. Một số là nông dân chân trần dính đầy bùn đất. Một số là người hái thuốc lưng còng sọt tre. Một số là thợ săn khiêng chim trĩ, lợn rừng vân vân. Còn có một số khác là cô sư. Bọn họ thường hay mặc một bộ võ phục màu xanh lam, bên hông buộc đai lưng bản rộng, dáng vẻ sắc bén lão luyện.

Đai lưng này rất gây chú ý, của cô sư nhất chuyển là màu xanh, mặt trước khảm một miếng đồng, trên miếng đồng có một chữ "Nhất".

Cô sư nhị chuyển thì đeo đai lưng màu đỏ, ở giữa khảm miếng thép, trên mặt có khắc chữ "Nhị".

Phương Nguyên ngồi bên cửa sổ, quan sát một hồi. Hắn thấy được sáu đến bảy cô sư nhất chuyển, phần lớn là người trẻ tuổi. Ngoài ra còn có một cô sư nhị chuyển, người này là một hán tử trung niên.

Về phần cô sư tam chuyển, bọn họ thường đã là gia lão. Tứ chuyển thì là tộc trưởng, đứng đầu một trại.

Cô sư ngũ chuyển rất hiếm thấy. Trong lịch sử bộ tộc Cổ Nguyệt cũng chỉ có tộc trưởng đời thứ nhất và tộc trưởng đời thứ tư.

"Thật ra quan sát đánh giá thực lực một gia tộc là chuyện rất đơn giản. Chỉ cần tìm một chỗ trong sơn trại rồi ngồi xuống, tỉ mỉ quan sát người đi đường trong một giờ đồng hồ, nhìn thử trong đó có bao nhiêu cô sư nhất chuyển, bao nhiêu cô sư nhị chuyển. Vậy là có thể nhìn ra nội tình và thực lực của gia tộc này." Trong lòng Phương Nguyên thầm tổng kết ra một kinh nghiệm.

Như Cổ Nguyệt sơn trại, hai mươi người đi trên đường, trong đó có sáu vị cô sư. Trong sáu cô sư này, với năm mươi phần trăm xác suất, sẽ có một cô sư nhị chuyển.

Cổ Nguyệt sơn trại chính là bằng vào thực lực và nội tình như vậy, mà chiếm được nhiều tài nguyên nhất núi Thanh Mao. Có thể nói là bá chủ núi Thanh Mao.

Thế nhưng núi Thanh Mao chỉ là một góc nhỏ ở Nam Cương rộng lớn. Ở trong toàn bộ Nam Cương, Cổ Nguyệt sơn trại chỉ có thể xem như là trong tộc đàn ở tầng lớp trung bình dưới.

"Ta bây giờ chỉ vừa mới tu hành, có tu vi nhất chuyển sơ giai, ngay cả tư cách một thân một mình lang bạt Nam Cương cũng không có. Ít nhất ta phải có thực lực tam chuyển mới có thể đi xa." Phương Nguyên vừa ăn vừa thăm thò dài xa xăm.

Núi Thanh Mao quá nhỏ, chứa không được dã tâm của hắn, hắn đã định trước phải rời đi.

"Ha ha, Cổ Nguyệt Phương Nguyên, rốt cuộc đã tìm được người." Đúng lúc này, một tên đàn ông trung niên cười gằn đi đến.

"Hừ?" Phương Nguyên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gương mặt đối phương vàng như nến, lông mày mũi dài, thể nhưng thân hình cao lớn vạm vỡ. Gã đang bước đến đây, hai tay khoanh lại trước ngực, mắt nhìn xuống từ trên cao, ánh mắt chòng chọc vào thiếu niên Phương Nguyên đang ngồi ăn cơm, trong đôi mắt nhỏ dài lóe lên tia nhìn bén nhọn.

"Phương Nguyên, người gặp đại họa rồi, có biết chưa? Khả khả, người lại dám đánh tiểu thiếu gia của Mạc gia chúng ta. Bây giờ tiểu thư Mạc Nhan đang tìm người khắp nơi để tính sổ." Tên đàn ông trung niên cười nhạo không ngừng. Gã nhìn Phương Nguyên từ trên xuống dưới, mơ hồ có một khí thế áp bức toả ra.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Bốn cột

Dịch giả: lamlamyul7

Nếu người bình thường bị gã đàn ông trung niên này nhìn đe dọa, e rằng đã phải khiếp sợ.

Thế nhưng sau khi Phương Nguyên nhìn gã một cái liền mất hứng thú, hắn lại tiếp tục tập trung chú ý đến thức ăn trên bàn, coi gã đàn ông bên cạnh này như người trong suốt.

"Người đó là ai? Trên người mặc trang phục của gia nô, cũng không phải cổ sư mà lại dám chất vấn công tử Phương Nguyên?" Tiểu nhị thấy tình thế không ổn, đã lập tức rúc vào trong góc, vừa nhìn vừa hỏi một cách khó hiểu.

"Hừ, gã đang cáo mượn oai hùm, vừa nhìn là biết nô tài của Mạc gia, ý vào phía sau có chỗ dựa mới dám kêu gào với cổ sư đại nhân. Nếu là phạm nhân khác thì ai dám có lá gan này." Người bên cạnh cười nhạo nói.

"Tuy là nói vậy, nhưng chỉ riêng việc một phạm nhân mà dám hô to gọi nhỏ với cổ sư, chắc chắn, được làm như vậy nhất định là rất sáng khoái há."

"Hừ, người đừng nghĩ cổ sư quá lợi hại. Phương Nguyên công tử chỉ là nhất chuyển sơ giai, vừa mới luyện hóa bản mệnh cổ. Nếu đánh nhau thật, chưa hẳn đánh thắng được tên phạm nhân cao to này."

"Ài, chỉ mong lát nữa khi bọn họ giao thủ, đừng phá hoại cái gì trong khách sạn chúng ta."

Bọn tiểu nhị cứ người một lời ta một lời, nhưng đều không dám đi ra, chỉ dám rụt đầu nhìn.

"Ha? Không ngờ người vẫn còn tiếp tục ăn uống." Thấy lời nói của mình không hù dọa được Phương Nguyên, đôi mắt gã đàn ông trung niên cao to hung ác lên, "Người nghĩ rằng ta đang lừa gạt người? Hiện giờ đã có người thông báo cho tiểu thư rồi, chỉ chốc lát là tiểu thư có thể đến. Tiểu tử, người đừng hòng chạy trốn. Đương nhiên người chạy cũng không thoát, ta đến đây là để canh chừng người. Người cứ ngồi yên mà đợi đi."

Phương Nguyên làm như không nghe thấy, tiếp tục ăn.

Tên gia nô nhú mày, gã không nhìn thấy một chút sợ hãi nào trên gương mặt Phương Nguyên. Điều này làm cho gã cảm thấy như bị coi thường, bị xúc phạm tôn nghiêm.

Gã đã làm gia nô ở Mạc gia vài chục năm, rất được các chủ tử tin cậy. Sau khi tiếp xúc trong một thời gian dài, gã cũng biết một số chuyện của cổ sư.

Cổ sư nhất chuyển sơ giai còn phải dựa vào quyền thuật rất nhiều khi đấu võ. Trong chiến đấu của cổ sư nhất chuyển sơ giai, cổ trùng có tác dụng uy hiếp hơn là tác dụng thực tế.

Nhất là khi gã biết rõ, cổ sư thiếu niên như Phương Nguyên chỉ vừa mới tu hành, sức mạnh bản thân thua xa một người đang thời kì tráng niên như gã. Nếu liều mạng đánh nhau, bản thân gã đã trui rèn lâu dài, hoàn toàn có thể chiếm thượng phong.

Hơn nữa, Phương Nguyên chỉ luyện hóa Nguyệt Quang cổ, nhiều nhất cũng chỉ phát ra được vài cái nguyệt nhận mà thôi.

Gã đàn ông trung niên rất lão luyện và hiểu rõ bản thân, trong lòng gã đã có nhận định: nguyệt nhận do chân nguyên nhất chuyển sơ giai thúc giục, nếu thật sự chém vào cơ thể người, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể tạo thành vết thương lớn bằng bàn tay, lực sát thương có hạn.

Hơn nữa, sau lưng gã có Mạc gia làm chỗ dựa. Vì thế, khi đối mặt với Phương Nguyên, gã không hề e ngại, chỉ muốn thể hiện thật tốt, cầu mong phần thưởng và sự coi trọng của các chủ tử.

"Tiểu tử, ngươi to gan lắm..." Giọng nói gã đàn ông càng bất thiện hơn. Sau đó, gã vén ống tay áo lên, để lộ ra cánh tay chắc khỏe. Hai cánh tay này vô cùng cường tráng, đầy vết sẹo, từng sợi gân xanh nổi lên, uốn khúc trên cẳng tay, kích thích cánh tay còn lớn hơn bắp chân người bình thường.

Bọn tiểu nhị khách sạn thấy vậy thì càng rung mình. Một số thực khách đã mau mau đứng dậy, vội vàng tính tiền, rời xa chỗ thị phi này.

"Tìm được Phương Nguyên rồi sao?" Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo và cao ngạo vang lên từ ngoài cửa.

Mạc Nhan sai bước vào khách sạn, đi theo sau nàng ta là một đám nô tài trong nhà.

Dáng người nàng ta không tệ, cũng khá cao ráo, trước lồi sau cong. Thế nhưng, nàng ta có một gương mặt ngựa, là đặc thù di truyền huyết mạch của họ Mạc, điều này khiến cho bề ngoài xinh đẹp của nàng ta giảm sút lớn, chỉ có thể miễn cưỡng xem như là tầm trung.

Chỉ có điều nàng ta mặc võ phục màu xanh lam, hông buộc đai lưng đỏ, trên đai lưng cài một miếng thép hình vuông, trên miếng thép có khắc một chữ "Nhị" bất mắt.

Hơn nữa nàng ta vừa hoàn thành nhiệm vụ gia tộc trở về, cả người vẫn còn sót lại vẻ phong sương.

Những thứ này khiến cho nàng ta có một khí thế áp bức người khác.

Vậy nên, nàng ta chỉ vừa bước vào khách sạn, cả phòng ăn đã rơi vào trong tĩnh lặng.

"Nô tài Cao Oản bái kiến tiểu thư!" Gã đàn ông trung niên vừa nhìn thấy Mạc Nhan thì lập tức thay đổi vẻ mặt.

Gương mặt gã đầy nụ cười nịnh nọt, cúi người cong lưng, liên tục đi vài bước nhỏ, sau đó quỳ phịch xuống đất, vấn an Mạc Nhan.

Sau khi nhìn thấy chuyển biến này của gã đàn ông trung niên, đám tiểu nhị trong khách sạn đều bị choáng váng.

Thân hình Cao Oản vừa cao lớn vừa thô tục, dáng vẻ khúm núm trông chẳng ra gì, có hơi buồn cười. Thế nhưng bọn tiểu nhị cũng không cười nổi, chính biểu hiện này của gia nô trung niên càng làm nổi bật sự cường thế của Mạc Nhan.

Một vài tiểu nhị không khỏi thầm toát mồ hôi thay Phương Nguyên. Phương Nguyên chính là khách hàng lớn của bọn họ, có xảy ra chuyện gì không may thì sau này sẽ ảnh hưởng đến buôn bán, chuyện này rất không ổn.

Số đông còn lại thì thầm cầu khẩn trong lòng: cầu mong Phương Nguyên tốt nhất là thúc thủ chịu trôi, nếu thật sự khai chiến rồi phá hỏng cái gì đó trong khách sạn, vậy thì càng không ổn hơn.

Mạc Nhan không thèm nhìn Cao Oản đang quỳ trên mặt đất, hai mắt chăm chú nhìn thẳng vào Phương Nguyên. Nàng ta đi vài bước đến trước bàn, giọng điệu vô cùng gay gắt: "Ngươi chính là Phương Nguyên? Xem ra ngươi ăn rất ngon miệng nhỉ. Ha ha, không biết có từng nếm qua nắm đấm chưa? Để ta mời ngươi nếm thử mùi vị đó, biết đâu lại càng ngon lành."

Mặc dù nói như vậy nhưng Mạc Nhan lại không lập tức động thủ.

Cử chỉ của Phương Nguyên quá bình tĩnh, rất kì quái. Chẳng lẽ sau lưng hắn còn che dấu chỗ dựa nào khác?

"Nhưng mà không phải vậy đâu, trước khi đến ta cũng đã từng điều tra rồi. Phương Nguyên này đứng chuẩn là không thân thích nào quan tâm, cha mẹ thì qua đời sớm, còn bị cửu phụ cửu mẫu đuổi ra khỏi nhà. Hơn nữa, tư chất của hắn chỉ là loại bình, một thiếu niên yếu đuối như vậy thì có chỗ dựa gì chứ?" Mạc Nhan không khỏi nói thầm trong lòng.

Nhưng mặc kệ như thế nào, sự tình khác thường ắt có chỗ kì quái. Việc này phải dò hỏi một chút.

Phương Nguyên ha ha cười, liếc nhìn Mạc Nhan một cái: "Ai nói cho ngươi biết ta là Cổ Nguyệt Phương Nguyên?"

Mạc Nhan liền sùng sốt, lập tức quay đầu nhìn Cao Oản.

Cao Oản mới vừa đứng lên lại quỳ xuống ngay lập tức, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, lắp ba lắp bắp không biết trả lời thế nào: "Chủ tử, nô tài, nô tài..."

Bọn họ có bức họa của Phương Nguyên, nhưng cũng biết Phương Nguyên và Phương Chính là huynh đệ song sinh, tướng mạo cực kỳ giống nhau.

"Chẳng trách thiếu niên này không sợ, thì ra hắn là Phương Chính chứ không phải Phương Nguyên." Trong lúc nhất thời, các gia nô bên cạnh Mạc Nhan đều suy đoán như vậy.

"Phương Nguyên cũng không thể so với Phương Chính. Người trước chỉ có tư chất loại bình, một thân một mình, không có chỗ dựa. Người sau lại là thiên tài loại giáp, đã được tộc trưởng đưa vào phe mình trong Khai Khiếu đại điển, chỉ cần trưởng thành là tiền đồ vô lượng!" Mạc Nhan không có

được câu trả lời khẳng định của Cao Oản, trong lòng càng thêm do dự.

Lúc này, người biết thân phận thật Phương Nguyên chỉ có đám tiểu nhị đang ở trong góc phòng.

Nhưng mà bọn họ cũng không đắc tội nổi bất cứ phe nào. Vậy nên tất cả đều ngậm chặt miệng.

Phương Nguyên đã ăn no, hắn thông thả đứng lên, nhàn nhạt nhìn Mạc Nhan: "Không phải ngươi muốn tìm Phương Nguyên sao? Đi theo ta, ta dẫn ngươi đi vào túc xá học đường tìm hắn."

"Nếu như người này là Phương Chính, ta cũng không muốn đắc tội hắn. Nếu là Phương Nguyên, ta cứ theo sát hắn, cũng không sợ hắn giả mạo." Chỉ trong chốc lát, Mạc Nhan suy tính thiệt hơn rồi lập tức ra quyết định.

"Được, ta đi đến học đường với ngươi. Mời!" Mạc Nhan nghiêng người nhường đường, làm động tác mời, hai mắt lấp loè ánh sáng, ra hiệu với Phương Nguyên.

Phương Nguyên bật cười, ngẩng đầu cất bước đi.

Mạc Nhan theo sát phía sau, đám gia nô sau lưng cũng nối đuôi nhau đi ra.

"Nguy hiểm thật."

"Cuối cùng cũng đi."

"Cho dù là đánh nhau cũng không liên quan đến khách sạn chúng ta rồi."

Đám tiểu nhị khách sạn đều vỗ vỗ ngực, vui mừng mãi không thôi.

Một nhóm người đi đến cổng học đường.

"Người đến dừng bước!"

"Đứng lại, học đường chỉ cho phép cổ sư bản tộc tự do ra vào." Hai thị vệ đứng ở cổng ngăn cản đám người Phương Nguyên, Mạc Nhan.

"Láo xược! Ngay cả ta cũng không nhận ra? Còn dám cản ta." Mạc Nhan quét mắt về phía qua hai người, mở miệng quát mắng.

"Không dám." Thị vệ vội vàng ôm quyền.

"Mạc Nhan tiểu thư, chúng tiểu nhân đều ghi tạc ngài trong lòng. Thế nhưng, tộc quy quả thật đã quy định. Như vậy đi, đại tiểu thư, ngài có thể mang theo một gia nô. Đây là nhượng bộ lớn nhất của chúng ta." Một vị thị vệ có vẻ lão luyện kính cẩn đáp.

Mạc Nhan hừ lạnh một tiếng. Mặc dù có hơi không bằng lòng, nhưng nàng ta cũng không dám ngang nhiên làm trái tộc quy.

Mạc gia hùng mạnh, thế nhưng cũng vì vậy mà cây to đón gió lớn. Đừng quên ngoài Mạc gia ra còn có Xích gia có địa vị ngang bằng. Ngoài Xích gia lại có phe tộc trưởng đang chờ nắm được sơ hở của Mạc gia.

"Các ngươi ở lại, Cao Oản theo ta." Suy nghĩ một chút, Mạc Nhan liền ra lệnh.

Cao Oản ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt vui mừng: "Đa tạ đại tiểu thư tán thưởng!"

"Đi thôi, học đệ." Mạc Nhan cười với Phương Nguyên một cách đầy hàm ý.

Về mặt Phương Nguyên vẫn bình thản như trước, hắn dẫn đầu đi vào.

Hắn đi tới cửa phòng túc xá, mở khóa, đẩy cửa ra.

Hắn bước vào trong phòng một bước thì dừng lại.

Cửa phòng mở rộng, chỉ cần nhìn một lần là thấy hết mọi thứ, bày trí trong phòng cũng giản dị, và hoàn toàn không có người khác.

Mạc Nhan đứng ở trước cửa nhìn vào bên trong một lần, sắc mặt sa sầm: "Học đệ, tốt nhất ngươi nên giải thích cho rõ ràng, trong phòng không có người nào cả!"

Phương Nguyên mỉm cười: "Ta không phải là người sao?"

Mạc Nhan nhìn chòng chọc Phương Nguyên, ánh mắt lóe lên giống như vừa hiểu ra: "Ta muốn tìm Cổ, Nguyệt, Phương, Nguyên!"

Phương Nguyên ha ha cười khê: "Ta cũng chưa từng nói ta không phải là Cổ Nguyệt Phương Nguyên."

Quyển 1 - Chương 33: Người mắng chửi đi

Dịch giả: lamlamy17

"Sao?" Mạc Nhan nhướn mày, bắt đầu tức giận, cuối cùng nàng ta cũng hiểu ra mình bị Phương Nguyên đùa bỡn một hồi.

"Ha, thật là to gan lớn mật, ngay cả bà cô đây mà nhà người cũng dám lừa gạt!" Vừa nói xong, nàng ta giơ tay phải ra, muốn đi vào bắt Phương Nguyên.

Phương Nguyên không lùi một bước nào, ngẩng đầu cười ha ha: "Mạc Nhan, người nghĩ kĩ rồi chứ?"

Động tác của Mạc Nhan bỗng nhiên ngừng lại, nàng ta vẫn đứng ở ngoài cửa, tay phải vươn ra đang dừng lại nửa chừng, trên mặt có hơi do dự cùng tức giận.

Trong gia tộc có quy định tương quan bằng văn bản, học viên được bảo vệ khi ở trong học đường, bất kể ai cũng không được tự tiện xông vào túc xá bất học viên. Hôm nay Mạc Nhan chỉ muốn giáo huấn Phương Nguyên một chút, để hắn nếm mùi đau khổ, chứ tuyệt đối không muốn gánh chịu hậu quả làm trái tộc quy.

"Một mình ta vi phạm tộc quy thì cũng không sao. Chỉ sợ liên lụy trong nhà, liên lụy gia gia." Nghĩ tới đây, Mạc Nhan oán hận rút tay về.

Nàng ta trừng mắt với Phương Nguyên đang ở trong phòng. Nếu như sự phẫn nộ trong ánh mắt có thể hóa thành ngọn lửa thì nó đã đốt Phương Nguyên thành tro bụi ngay lập tức.

"Ta thật sự là chưa bao giờ lừa người. Ta nói dẫn người tìm Phương Nguyên, bây giờ người đã tìm được rồi. Xem ra người có chuyện muốn nói với ta." Phương Nguyên chấp hai tay sau lưng, miệng cười cười, không hề sợ hãi uy thế cô sư nhị chuyển hay tỏ ra e dè khi đón nhận ánh mắt phẫn nộ của Mạc Nhan.

Khoảng cách giữa hắn và Mạc Nhan chỉ có một bước chân. Một người ở trong phòng, một người ở ngoài phòng.

Nhưng khoảng cách này lại như rãnh trời xa vời vợi.

"Ha ha, Phương Nguyên à Phương Nguyên, không ngờ người nghiên cứu rất kỹ càng tộc quy nhỉ." Mạc Nhan nén lửa giận, gương mặt mang nụ cười lạnh lẽo, "Đáng tiếc người dựa vào tộc quy cũng chỉ có thể kéo dài tạm thời mà thôi. Người không thể không bao giờ rời khỏi túc xá, bà cô đây cũng muốn xem thử người có thể trốn tới khi nào!"

Phương Nguyên cười phá lên, khinh thường nhìn Mạc Nhan: "Ta đây càng muốn xem thử người có thể chặn cửa ta tới lúc nào. A, đã tối rồi, người ta có giường có thể ngủ, còn người? Nếu như ngày mai không có ta trong lớp, gia lão học đường truy xét xuống, người nghĩ ta sẽ nói như thế nào?"

"Người!" Mạc Nhan giận tím mặt, tay chỉ vào Phương Nguyên, kích động, "Người thật sự cho là ta không dám đi vào bắt người?"

Kết.

Phương Nguyên mở toang cửa phòng, khoe miệng mang nụ cười vui vẻ, hai mắt lại sâu thẳm như đầm nước, giọng nói tràn đầy một loại tự tin như có thể nắm chắc tình thế trong một tay. Hắn nói với Mạc Nhan, vừa giống như khiêu khích vừa giống như bình thản: "Vậy người động thủ đi."

"Ha ha..." Vậy mà Mạc Nhan tỉnh táo lại. Nàng ta hí mắt nhìn Phương Nguyên, "Người nghĩ rằng ta sẽ bị người khích tướng?"

Phương Nguyên nhún nhún vai, hắn đã sớm nhìn thấu tâm tính Mạc Nhan.

Nếu như hắn đóng cửa phòng, hoặc là nửa chặn nửa che, Mạc Nhan có ít nhất một nửa khả năng xông thẳng vào. Nhưng khi hắn cố tình mở toang hoác cửa phòng, Mạc Nhan sẽ tỉnh táo lại, càng e ngại hơn, khả năng xông vào cực kỳ nhỏ bé.

Từng trải năm trăm năm đã sớm làm cho hắn hiểu rõ nhược điểm trong tính cách con người.

Hắn ngang nhiên xoay người, phơi lưng ra trước mặt Mạc Nhan. Nếu lúc này Mạc Nhan tới bắt hắn, ắt phải vô cùng dễ dàng. Thế nhưng Mạc Nhan lại đứng ở ngoài cửa, không hề động đậy, giống như ở phía trước có một ngọn núi vô hình ngăn cản nàng ta.

Mãi đến khi Phương Nguyên khoanh chân trên giường, Mạc Nhan vẫn chỉ tức giận nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trước sau không hề động thủ.

"Đây chính là chỗ đáng thương của con người." Phương Nguyên ngồi xếp bằng nhìn Mạc Nhan ngoảnh ngẩn đứng ngoài cửa, trong lòng thầm cảm thán, "Đôi khi thứ ngăn cản hành động của con người không phải khó khăn thực chất, mà là gông xiềng trong tâm hồn."

Nói về tu vi, Phương Nguyên bây giờ hoàn toàn không phải là đối thủ của Mạc Nhan. Thế nhưng, nàng ta có tu vi nhị chuyển, lại chỉ có thể trở mắt nhìn Phương Nguyên, không dám động thủ.

Nàng ta cách Phương Nguyên chỉ có vài bước, cửa phòng mở toang, không có trở ngại nào. Thứ thật sự ràng buộc nàng ta chính là bản thân mình.

"Con người dùng trăm phương ngàn kế để hiểu về thế giới, hiểu về quy tắc, chính là vì muốn lợi dụng quy tắc. Nếu bị quy tắc ràng buộc, vì sợ học bản thân mà bó tay bó chân, đây mới thật sự là bi kịch." Phương Nguyên nhìn Mạc Nhan một lần cuối cùng, sau đó hẩn từ từ nhắm mắt lại, đưa tinh thần chìm vào trong nguyên hải.

"Tên Phương Nguyên này lại có thể tiến hành tu luyện ngay trước mặt ta! Quả thực là hoàn toàn không để ta vào mắt!!" Thấy như vậy, Mạc Nhan tức đến muốn học máu.

Nàng ta hận không thể xông thẳng vào, lập tức cho Phương Nguyên vài đấm!

Thế nhưng nàng ta biết mình không thể.

Mạc Nhan bỗng nhiên cảm thấy có hơi hối hận. Nàng ta đứng ở ngoài cửa, xấu hổ như kiểu đâm lao phải theo lao.

Nàng ta không cam lòng cứ dùng tay như vậy, nhưng đã quá mất mặt rồi. Minh làm ầm ầm ầm, muốn giáo huấn Phương Nguyên, kết quả là mình lại làm ầm đến mất hết mặt mũi.

Nhất là còn có một gia nô đang nhìn mình.

"Thật là khốn kiếp! Tên tiểu tử thói Phương Nguyên này thật là không biết điều, đồ xảo trá!" Mạc Nhan tức giận nghĩ, bắt đầu mắng chửi ở ngoài cửa, muốn kích động Phương Nguyên đi ra.

"Phương Nguyên, tên khốn nhà ngươi có gan thì ra đây!"

"Phương Nguyên, ngươi là nam tử hán, dám làm dám chịu. Bây giờ ngươi lại làm rùa đen rút đầu, đúng là khiến người ta khinh bỉ!"

"Ngươi đừng giả vờ giả vịt với bà cô đây, biết điều thì mau rút ra đây cho ta."

"Đồ chuột nhất nhà ngươi, đồ bất lực!!"

Phương Nguyên như mất diếc tai ngơ, hoàn toàn không đáp lại.

Mạc Nhan mắng chửi một hồi lại không hề sáng khoái vui vẻ như mọi khi mắng người, ngược lại là càng thêm bức bối.

Nàng ta càng ngày càng cảm giác mình giống như là một thằng hề, hoặc là một ả đàn bà chanh chua. Thực sự thì hành vi chặn cửa này, có hơi mất mặt.

"Aaaaa! Thật là tức chết ta." Mạc Nhan phát điên, rốt cuộc bỏ qua phép khích tướng.

"Phương Nguyên, ngươi tránh được mừng một, không tránh khỏi mười lăm." Nàng ta cắn giận giậm chân, không cam lòng mà rời đi. Trước khi đi, nàng ta lại ra một mệnh lệnh, "Cao Oản, ngươi đứng ở đây cho ta, canh chừng hẩn! Bà cô đây cũng không tin hẩn không ra."

"Tiểu nhân tuân mệnh!" Gia nô to con Cao Oản vội vàng trả lời, cung tiễn Mạc Nhan rời khỏi. Nhưng trong lòng gã lại âm thầm kêu khổ, ngọn núi này vào ban đêm âm u lạnh lẽo, mình lại phải đau khổ canh giữ suốt đêm, không may sẽ mắc phong hàn. Đây chính là một chuyện khổ sai mà.

Ào ào rào rào...

Trong nguyên hải, sóng lên sóng xuống, ba đảo sinh diệt.

Chân nguyên màu đồng xanh tập hợp lại, hình thành nên những con sóng triều. Dưới sự điều động của Phương Nguyên, những con sóng liên miên bất tận cọ rửa vách không khiêu ở xung quanh.

Không khiêu cổ sư nhất chuyển sơ giai đều là màng ánh sáng màu trắng. Lúc này, chân nguyên thanh đồng đánh vào, màng ánh sáng chớp sáng rực rỡ, sinh ra những âm thanh thần kì khó diễn tả bằng lời.

Thời gian đang từng giờ từng phút trôi qua, mặt nước nguyên hải cũng từ từ hạ thấp.

Từ bốn thành bốn ban đầu xuống còn một thành hai.

"Cổ sư muốn nâng cao cảnh giới, thì phải không ngừng tiêu hao chân nguyên để ôn dưỡng không khiêu. Vách không khiêu của cổ sư sơ giai là màng ánh sáng, trung giai là màng nước, cao giai là màng đá. Nếu ta muốn thăng cấp từ sơ giai đến trung giai, thì phải ôn dưỡng vách không khiêu từ màng ánh sáng đến thành màng nước."

Ký ức năm trăm năm kiếp trước làm cho Phương Nguyên biết rõ thời kì tu hành này như lòng bàn tay.

Hắn từ từ mở mắt ra.

Lúc này đã là đêm khuya.

Trăng non treo cao trên bầu trời đêm, tỏa ra ánh sáng tinh khiết như nước.

Cửa đang mở rộng, ánh trăng đi vào đây, làm cho Phương Nguyên nghĩ đến một câu thơ trứ danh trên địa cầu: "Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương*."

(**"Trước giường ánh trăng sáng, cứ ngỡ đất phủ sương" - Tĩnh dạ tứ, Lý Bạch*)

Gió đêm nhẹ thổi, mang đến từng cơn lạnh lẽo.

Phương Nguyên cũng không có cổ trùng với tác dụng giữ ấm, cơ thể thiếu niên mười lăm tuổi cũng không kiềm được hơi run run lên.

Đêm ở vùng núi vẫn là quá lạnh.

"Tiểu tử thôi, cuối cùng ngươi cũng mở mắt ra. Ngươi muốn tu luyện tới khi nào?! Mau ra đây, đưa đầu một đao rứt đầu cũng là một đao. Ngươi đánh Mạc Bắc thiếu gia nhà chúng ta, bị tiểu thư nhà ta giáo huấn là chuyện tình sớm hay muộn." Nhìn thấy Phương Nguyên cuối cùng cũng có động tĩnh, Cao Oản vẫn đứng ở cửa lập tức tỉnh táo tinh thần.

Phương Nguyên hé mắt, nhìn tình hình thế này, nữ cô sư nhị chuyển kia đã đi rồi sao?

"Tiểu tử thôi, ngươi có nghe hay không? Mau cút ra đây cho lão tử, ngươi có phòng ở, có giường ngủ, lão tử lại phải đứng ngoài sân. Nếu ngươi không đi ra, có tin là lão tử xông vào?!" Thấy Phương Nguyên không phản ứng, Cao Oản đe dọa.

Phương Nguyên vẫn thờ ơ như cũ.

"Thằng khốn khiếp, mau cút ra đây chịu tội. Ngươi đắc tội Mạc gia chúng ta, từ nay về sau không có ngày lành, mau mau dập đầu nhận sai với tiểu thư thì còn có thể được tha thứ." Cao Oản tiếp tục mắng chửi.

Phương Nguyên như không hề nghe thấy. Hắn thông thả lấy ra một khối nguyên thạch từ trong túi tiền rồi nắm lại trong lòng tay, chậm chậm nhắm mắt.

Cao Oản thấy Phương Nguyên muốn tiếp tục tu hành, gã lập tức nôn nóng, chửi ầm lên: "Ngươi chỉ có tư chất loại bình, nhiều nhất cũng chỉ là một cô sư nhị chuyển, tu luyện thì được cái gì. Chỉ bằng vào một mình ngươi, có thể chống lại cả Mạc gia chúng ta sao? Tiểu tử, ngươi điếc à? Có nghe ông đây nói gì không?!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Đè ngươi ra mà đánh!

Dịch giả: lamlamyu17

Phương Nguyên không thêm đề ý, cùng lúc phân tâm làm hai việc.

Hắn vừa hấp thu chân nguyên thiên nhiên trong nguyên thạch, vừa theo dõi không khiêu.

Theo chân nguyên thiên nhiên không ngừng rót vào, mực nước biển trong không khiêu vốn đang xuống thấp đã bắt đầu chậm chậm tăng lên lại.

Tốc độ tăng có hơi chậm chạp, thế nhưng Phương Nguyên cũng không sốt ruột.

Tu hành chính là tích lũy, không thể gấp được.

Ngược lại, người thật sự sốt ruột chính là tên gia nô trung niên ở bên ngoài phòng kia.

Sau khoảng nửa giờ, nguyên hải thanh đồng của Phương Nguyên lại đạt tới cực hạn bốn thành bốn.

Nhưng mà như vậy còn chưa xong.

Nguyên hải lúc này có màu xanh lục, đây là chân nguyên thanh đồng của nhất chuyển sơ giai.

Chân nguyên trước đó mà Phương Nguyên dùng ôn dưỡng không khiêu cũng không phải chân nguyên sơ giai, mà là chân nguyên trung giai sau khi được Tử Trùng tinh luyện qua.

"Tử Trùng." Phương Nguyên động ý niệm, Tử Trùng đang ở trong biển lập tức bay lên, lơ lửng giữa không trung, co lại thành một cái bánh trôi màu trắng.

Rào rạt.

Một thành chân nguyên sơ giai được điều động ra, đi vào trong cơ thể Tử Trùng, không bao lâu thì bị nó hấp thu hoàn toàn.

Sau đó, một làn sương rượu tinh khiết và thơm mát tỏa ra từ Tử Trùng, ngưng tụ xung quanh nó.

Phương Nguyên lại điều động một thành chân nguyên nữa, đưa vào trong đám sương rượu này.

Sau khi sương rượu hoàn toàn tiêu hao hết, thể tích của một thành chân nguyên sơ giai ban đầu bỗng nhiên thu nhỏ đi một nửa, đồng thời màu sắc cũng từ màu xanh lục biến thành xanh biếc.

Đó là chân nguyên trung giai.

"Học viên bình thường muốn nâng cao tu vi thì đều dùng chân nguyên nhất chuyển sơ giai. Mà ta lại dùng chân nguyên trung giai, hiệu suất cao hơn bọn họ ít nhất hai lần. Hơn nữa, nguyệt nhận phát ra bằng cách dùng chân nguyên trung giai thúc giục Nguyệt Quang cô cũng mạnh hơn chân nguyên sơ giai."

Mãi đến khi cả nguyên hải đều bị tinh luyện thành chân nguyên nhất chuyển trung giai, Phương Nguyên mới mở hai mắt ra.

Tu hành không năm tháng, bây giờ đã là lúc sáng sớm.

Bầu trời đã không còn tối đen mà có màu xanh đen trầm lặng.

Ánh trăng đã biến mất, chỉ còn lại vài ngôi sao.

Cửa chính gần như mở toang ra cả đêm, ngạch cửa phía dưới bị thấm ướt, có màu đen như bị nước đọng.

Túc xá học đường cũng có chỗ không ổn, không thoải mái bằng lầu trúc có sàn cao, vì xây trực tiếp trên mặt đất nên ẩm ướt hơn.

Điều chỉnh lại tinh thần, Phương Nguyên cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo vây quanh cơ thể mình, lại ngồi xếp bằng đã lâu, hai chân cũng hơi tê cứng.

Hắn mở tay phải đang khép lại ra, một đồng phân màu trắng xám lập tức rơi xuống.

Đây là phân vụn còn sót lại sau khi chân nguyên thiên nhiên trong nguyên thạch bị hấp thu hết.

"Tu hành cả đêm, ta đã lần lượt tiêu hao ba khối nguyên thạch." Phương Nguyên âm thầm tính toán trong lòng.

Bản thân hắn chỉ có tư chất loại bình, nhưng để theo đuổi tốc độ tu hành nhanh chóng, hắn phải liên tục sử dụng nguyên thạch bổ sung chân nguyên. Sau đó, quan trọng hơn là, hắn còn vận dụng Tử Trùng tinh luyện ra chân nguyên trung giai.

Điều này càng cực kỳ tiêu hao nguyên thạch.

"Mặc dù hôm qua vừa mới cướp được một khoản, thế nhưng một đêm tiêu hao đến ba khối nguyên thạch. Cứ như vậy, thoát nhìn nguyên thạch rất nhiều nhưng cũng chịu không nổi tiêu hao lâu dài... Nhưng chạy theo tốc độ và hiệu suất tu hành thì tất nhiên phải trả giá rất lớn."

Phương Nguyên lại nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy gia nô cường tráng gọi là Cao Oản đang ngồi xổm ở góc tường, cơ thể cuộn tròn lại, giống như là ngủ rồi.

"Xem ra nữ cô sư nhị chuyển kia đã sớm rời khỏi, chỉ để lại Cao Oản này trông chừng ta ở đây. Ha ha." Phương Nguyên nhếch miệng cười nhạt. Hắn xuống giường, bắt đầu lặng lẽ khởi động quyền cước.

Cơ thể dần dần nóng lên, hắn bước ra khỏi túc xá.

"Tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng chịu đi ra. Thế nào, ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, đi theo ta đập đầu nhận sai với tiểu thư nhà ta." Lỗ tai của Cao Oản nhích nhích một cái, vừa nghe thấy tiếng bước chân của Phương Nguyên, gã đứng phắt dậy.

Vóc dáng gã cao to, gần như gấp đôi Phương Nguyên.

Bắp thịt trên người cuộn cuộn, dưới lông mày cao nhọn là một đôi mắt nhỏ hẹp lóe ra ánh tàn nhẫn ác độc, trông cứ như một con linh cẩu đói khát.

Phương Nguyên không biểu hiện điều gì trên gương mặt, tiếp tục đi về phía gã.

"Tiểu tử, ngươi xuất hiện sớm chút còn không sao. Bây giờ mới đi ra, có biết ông đây phải chịu bao nhiêu đau khổ để canh chừng ngươi không?" Gã vừa cười khăng khặc vừa tiến về phía Phương Nguyên, vẻ mặt bất thiện.

Đúng lúc này, Phương Nguyên bỗng nhiên quát khẽ một tiếng, nhảy mạnh lên, giờ hai nắm đấm xông về phía Cao Oản.

"Tiểu tử thôi, không biết sống chết!" Gương mặt Cao Oản vận vệt dữ tợn, gã tức giận vùng mạnh nắm đấm về phía Phương Nguyên.

Cú đấm này vô cùng mạnh mẽ, xé rách cả không khí, mang theo tiếng gió rì rít.

Ánh mắt Phương Nguyên lạnh lẽo, nhìn thấy nắm đấm này đánh tới, hắn giậm chân một bước, lập tức đã di chuyển đến bên cạnh Cao Oản.

Hắn đưa ngón tay ra, đấm một cái vào cạnh hông của Cao Oản.

Cánh tay Cao Oản trở về đón đỡ, Phương Nguyên không đấm trúng hông, chỉ đấm vào trên cánh tay. Hắn cảm thấy ngón tay như là đấm trúng một tấm sắt, vừa đau vừa tê.

"Cao Oản này đã ở đỉnh cao của võ nghệ phạm nhân. Hiện tại ta chỉ có Nguyệt Quang cổ là có thể chiến đấu, không có cổ trùng khác phụ trợ, chỉ có mỗi quyền cước thì không phải là đối thủ của hắn!" Ánh mắt Phương Nguyên lóe lên, lập tức thức thời ngưng công kích, hắn lùi lại vài bước để kéo rộng khoảng cách.

Trong Cổ Nguyệt sơn trại, chỉ có người họ Cổ Nguyệt mới có tư cách tu hành cổ sư.

Những người khác họ còn lại, bất kể là có tư cách tu hành hay không, đều không có tư cách tham gia Khai Khiếu đại điển.

Thế nhưng những phạm nhân này lại có thể tu hành công phu quyền cước.

Giống như Cao Oản trước mắt, tuy rằng gã không phải cổ sư nhưng nhất định đã từng khổ luyện quyền thuật, kỹ năng cơ bản tương đối vững chắc. Gã lại là đàn ông trung niên, là lúc trẻ trung khỏe mạnh nhất trong cuộc đời phạm nhân.

Ngoài Nguyệt Quang cổ có thể dùng để chiến đấu ra, Phương Nguyên chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi. Cho dù là sức mạnh, sự nhanh nhẹn hay là sức chịu đựng, hắn đều không phải là đối thủ của Cao Oản.

Người luyện võ giống như Cao Oản đủ để có thể giết chết cổ sư nhất chuyển sơ giai. Cho dù là cổ sư trung giai cũng có thể tạo thành uy hiếp nhất định.

"Tiểu tử này quá tàn độc!" Nhìn thấy Phương Nguyên kéo xa khoảng cách với mình, Cao Oản vẫn còn khiếp sợ trong lòng.

Thất lung là một bộ phận yếu hại của con người, bị người ta đâm mạnh vào thì sẽ bị thương không nhẹ. Nếu như đâm quá mạnh, thậm chí có thể gây chết người.

Cao Oản đợi ở ngoài sân hơn nửa buổi tối, cơ thể ở trong gió lạnh ẩm thấp, phản ứng có hơi chậm chạp. Cú tấn công vừa rồi, gã thiếu chút nữa đã để Phương Nguyên đâm trúng rồi. May mà lúc bình thường, tuy là gã hay nịnh nọt nhưng cũng khổ luyện không ngừng. Thời khắc mấu chốt, bản năng thân thể nhanh hơn phản ứng tư duy, gã muồn phản mạo hiểm mới chống lại được sự tấn công của Phương Nguyên.

"Không thể sợ ý nữa. Tiểu tử này là thằng sói con, ra tay vừa hung ác vừa nham hiểm, không cẩn thận không được. Chẳng trách tiểu thiếu gia bị hắn đánh nát hai lần." Cao Oản lau mồ hôi lạnh trên đầu, bỏ đi sự khinh miệt lúc trước, gã hoàn toàn coi trọng Phương Nguyên.

"Bất được tiểu tử này, ta sẽ lập công lớn. Đến lúc đó, đại tiểu thư nhất định sẽ có ban thưởng! Nguyệt nhận nhất chuyển sơ giai nhiều nhất cũng chỉ có thể giống như đao chém, miễn là không trúng vào bộ phận yếu hại thì cũng chỉ là bị thương nhẹ ngoài da."

Nghĩ tới đây, Cao Oản sốt sáng lên, vươn hai cánh tay như kim sắt túm lấy Phương Nguyên.

Phịch phịch bịch.

Phương Nguyên không sợ chút nào, nhào đến nghênh đón Cao Oản, đánh đấm với khoảng cách gần. Trong lúc nhất thời, quyền cước tấn công, đánh qua đấm lại, những tiếng đánh nhau trầm đục vang lên không ngừng.

Khi cướp bóc các học viên, hắn chỉ dùng bàn tay, lấy chế ngự khống chế cuộc chiến là việc chính. Bây giờ đánh nhau với Cao Oản, hắn sẽ không nương tay.

Khi thì hắn dùng ngón tay móc mắt, đấm yết hầu, khi thì dùng bàn tay đánh vào cằm, dùng tay chém vào gáy, khi thì lên gối vào háng, khi thì dùng cùi chỏ đâm sườn Cao Oản.

Cao Oản đánh đến mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng.

Phương Nguyên từng chiêu từng chiêu không ngừng đánh vào chỗ yếu hại của Cao Oản, thủ đoạn vừa tàn nhẫn vừa độc ác, quả thực là muốn đưa Cao Oản vào chỗ chết.

Cao Oản chỉ là phạm nhân chứ không phải cổ sư. Mặc dù gã khổ luyện quyền cước nhưng những chỗ yếu hại vẫn là chỗ yếu hại như trước. Phạm nhân

không có khả năng biến mí mắt thành sắt thép, đây là cực hạn của võ nghệ phẩm nhân.

Mà Cao Oản lại không dám giết Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên là tộc nhân Cổ Nguyệt tộc. Giết Phuong Nguyên, Cao Oản sẽ khiến nhiều người giận dữ, nhất định là sẽ bị ngũ mã phanh thây. Đến lúc đó, Mạc gia sẽ là người đầu tiên thanh lý môn hộ.

Vì vậy, ý định của gã chính là bắt sống Phuong Nguyên, tốt nhất là cho hắn ném chút khổ sở trong quá trình bắt giữ.

Một bên có điều kiên đề trong lòng, một bên thì chỉ muốn giết người, không ngờ tình cảnh bây giờ lại là Phuong Nguyên đề Cao Oản ra mà đánh!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Người kêu đi

Dịch giả: lamlamyu17

Thế thượng phong ngắn ngủi của Phuong Nguyên cũng không kéo dài bao lâu.

Đánh đấm qua lại một lát, hắn đã thở hồng hộc. Trái lại thì Cao Oản vẫn hít thở đều đặn, hơi thở kéo dài như cũ. Hai bên có chênh lệch thể lực rất lớn.

Hơn nữa, Cao Oản vận động trở lại, cơ thể đã dần dần nóng lên, tốc độ ra quyền càng lúc càng nhanh. Gã dần dần hết tê cứng và chậm chạp, bắt đầu thể hiện ra thực lực khổ luyện hơn mười năm của mình.

"Tiểu tử, ngươi đánh không lại ta. Trong tộc quy đã có quy định, ngươi không thể sử dụng Nguyệt Quang cổ ở trong khu vực học đường này. Ngươi xong đời rồi, hôm nay ngươi nhất định phải trở thành tù nhân của ta!" Cao Oản cười dữ tợn, kinh nghiệm chiến đấu của gã rất phong phú, gã muốn dùng ngôn ngữ đả kích ý chí chiến đấu của Phuong Nguyên.

"Bây giờ ta vẫn còn là một thiếu niên, cơ thể còn chưa trưởng thành, tố chất cơ thể không bằng tên gia nô này." Tâm tình Phuong Nguyên vẫn lạnh băng. Dưới sự mài giũa suốt năm trăm năm, làm sao ý chí chiến đấu của hắn có thể bị dao động.

"Nguyệt Quang cổ!" Hắn đột nhiên nghĩ ra.

Hắn vừa thúc giục chân nguyên vừa nhảy lùi lại một bước, kéo xa khoảng cách với Cao Oản.

Cao Oản muốn truy kích thì chợt thấy trên lòng bàn tay Phuong Nguyên tỏa ra một quang sáng màu xanh lam.

Sắc mặt gã lập tức sa sầm, quát lên: "Tiểu tử, ngươi sử dụng cổ trùng chiến đấu trong học đường, đây chính là vi phạm tộc quy!"

"Vi phạm tộc quy thì sao?" Phuong Nguyên cười khẩy một tiếng. Từ trước đến giờ, hắn học tập tộc quy, tinh thông tộc quy cũng không phải vì muốn tuân thủ tộc quy.

Ngay lập tức, bàn tay hắn bỏ vào khoảng không trước mặt Cao Oản.

Một tiếng xoạt nhỏ vang lên, nguyệt nhận màu xanh nhạt bắn thẳng vào mặt Cao Oản.

Cao Oản cắn răng, khép hai tay lại, hợp thành một lá chắn bằng cánh tay. Cùng lúc đó, gã liên tục xông về phía Phuong Nguyên, muốn chính diện chống lại, tốc chiến tốc thắng.

Nguyệt nhận cắt trúng vào cánh tay Cao Oản, lập tức phát một tiếng, máu thịt văng tung tóe, con đau nhức dữ dội truyền đến thần kinh Cao Oản. Cao Oản không kịp phòng bị, đau đến suýt nữa ngất đi.

"Sao có thể như vậy?!" Gã tạm ngừng xông lên, sợ mất mặt khi phát hiện hai cánh tay của mình đã bị cắt ngang qua thành một vết rách toạt sâu hoác. Máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, có thể thấy cả cơ thịt nhầy nhụa máu me, thậm chí thấy cả xương cánh tay trắng hếu bị đứt gãy.

Cao Oản lập tức kinh hãi không thôi: "Không thể nào! Nguyệt nhận nhất chuyển sơ giai nhiều nhất cũng chỉ có thể làm bị thương da thịt, làm sao có thể cắt vào xương của ta? Chỉ có nhất chuyển trung giai mới làm được điều này!!"

Tất nhiên gã không biết, mặc dù Phuong Nguyên chỉ là cổ sư nhất chuyển sơ giai nhưng được Tỉu Trùng tinh luyện, hắn đã có chân nguyên nhất chuyển trung giai.

Nguyệt nhận phát ra dưới sự thúc giục của chân nguyên trung giai tất nhiên là có uy lực mạnh mẽ, hơn hẳn sơ giai.

"Hồng rồi, tiểu tử này có chỗ kì quặc!!!" Cao Oản bất ngờ không kịp phòng bị, bỗng chốc đã bị thương nặng. Ý chí chiến đấu của gã hoàn toàn tan rã, gã ngay lập tức muốn rút lui.

"Người chạy thoát sao?" Phương Nguyên cười lạnh lùng, tiến hành truy kích, nguyệt nhận trong tay liên tục bắn ra.

"Cứu mạng!!!" Cao Oản hô to gọi nhỏ, liên tiếp chạy trốn, tiếng kêu gào vang đi khắp trong học đường vắng vẻ.

"Chuyện gì xảy ra? Có người kêu cứu mạng sao?" Tiếng kêu gào kinh động đến thị vệ học đường ở gần đó.

"Là gia nô Mạc gia mà tiểu thư Mạc Nhan đề lại." Thị vệ chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng đuổi giết này thì đều ngừng bước.

"Đây chỉ là một gia nô, không cần phải bảo vệ hần!"

"Cho hần ở lại cũng đã là nể mặt Mạc gia."

"Vẫn phải cẩn thận một chút, phòng khi hần chó cùng rứt gai, làm Phương Nguyên bị thương."

Bọn thị vệ gấp rút xông tới nhưng lại không ra tay mà chỉ đứng nhìn.

Gia nô gọi là Cao Oản này chết thì thôi, không liên quan gì đến bọn họ. Nhưng nếu Phương Nguyên chết hoặc là bị thương, đó chính là trách nhiệm của bọn họ.

Nhìn thấy cảnh này, đáy lòng Cao Oản hoàn toàn nguội lạnh rồi, gã kêu gào thảm thiết: "Chúng ta đều là người họ khác, các người không thể thấy chết mà không cứu."

Gã mất máu càng ngày càng nhiều, tốc độ cũng chậm dần.

Phương Nguyên chạy đến từ phía sau, giọng nói lạnh lùng buốt giá tuyên án tử hình Cao Oản: "Người kêu đi, kêu lớn hơn nữa cũng vô dụng."

Nói xong, bàn tay hần chém ra như đao, hai mảnh nguyệt nhận bay ra.

Soạt soạt hai tiếng, nguyệt nhận trúng vào cổ Cao Oản.

Cao Oản chỉ cảm thấy mát lạnh, giống như sẩy chân ngã vào vực sâu.

Ngay sau đó, gã đột nhiên cảm thấy như trời đất đảo lộn, gã thậm chí thấy được hai chân của mình, lồng ngực, sau lưng... Còn có cái cổ bị cắt đứt.

Sau đó, gã ngênh đón bóng tối bao trùm khắp nơi.

Cao Oản đã chết.

Gã bị hai nguyệt nhận của Phương Nguyên chém đầu. Cái đầu bay ra ngoài, sau đó cơ thể chạy tiếp mười thước nữa mới ngã nhào xuống. Máu đỏ tươi phun ra như suối, nhuộm đỏ hoa cỏ xung quanh.

"Giết người! "

"Phương Nguyên giết người!!!"

Bọn thị vệ không khỏi kêu hoảng lên. Bọn họ tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, cả bọn đều run rẩy, vô cùng hoảng loạn và kinh sợ.

Phương Nguyên cũng chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi yếu ớt, nhưng hần lại mặt không đổi sắc giết một người trưởng thành cường tráng. Đây chính là sức mạnh của cổ sư!

Chiến cuộc đã định.

Phương Nguyên đi chậm lại, thông thả đến gần.

Nét mặt hần bình thản như thể vừa mới làm một việc nhỏ nhặt như ăn cơm uống nước. Điều này càng khiến cho bọn thị vệ cảm thấy lạnh cả người.

Cái đầu của Cao Oản nằm trên mặt đất, hai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Phương Nguyên lạnh lùng giơ một chân lên, đá bay nó đi.

Bọn thị vệ nhìn thấy vậy thì khóe mắt đều giật giật.

Phương Nguyên đến gần xác Cao Oản. Hần phát hiện cái xác này vẫn còn đang run run, máu nhanh chóng chảy thành dòng trên mặt đất, tạo thành một vũng máu nho nhỏ.

Hắn nhìn kĩ vết thương trên người Cao Oản, vẻ mặt u ám. Những vết thương này rất sâu, đủ để bại lộ bí mật chân nguyên trung giai của hắn.

Một khi bí mật này bại lộ thì không lâu sau sẽ liên lụy đến Tử Trùng. Tử Trùng vừa lộ ra, cao tăng gia tộc tất nhiên sẽ liên tưởng đến Hoa Tử hành giả.

Cho nên, Phương Nguyên nhất định phải bảo vệ bí mật này.

"Nhưng lại có quá nhiều người nhìn thấy." Phương Nguyên nhìn đám thị vệ đang đứng ở gần đó một lượt, bọn họ có khoảng hơn mười người. Bây giờ hắn chỉ còn lại chưa đến một thành chân nguyên, không cách nào giết hết tất cả bọn họ.

Suy nghĩ một lát, Phương Nguyên cúi người, nắm mắt cá chân của Cao Oản, kéo cái xác này trở về.

"Phương Nguyên công tử, nơi này giao cho chúng tôi xử lý là được rồi." Bọn thị vệ nén cơn rung mình trong lòng, bước lên phía trước, cung kính nói với Phương Nguyên.

Trong sự cung kính này còn kèm theo một phần sợ hãi thấy rõ.

Phương Nguyên lẳng lặng nhìn lướt qua bọn họ, bọn thị vệ vô thức ngừng thở, cúi thấp đầu.

"Đưa đao cho ta." Hắn đưa tay ra, lạnh nhạt nói, giọng điệu kiểu ra lệnh, mang theo loại uy thế không thể chối từ.

Tên thị vệ gần hắn nhất không tự chủ được đưa thanh đao bên hông ra.

Phương Nguyên nhận lấy đao, tiếp tục bước đi, để lại hơn mười tên thị vệ ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hắn.

Mặt trời buổi sáng mọc lên từ phía đông, ánh ban mai đầu ngày xuyên qua sườn núi chiếu vào trong học đường.

Phương Nguyên mười lăm tuổi, thân hình thiếu niên gầy yếu, làn da mang vẻ trắng xanh.

Dưới ánh rạng đông, hắn bước đi, không nhanh không chậm.

Tay trái của hắn cầm một thanh đao sáng loáng.

Tay phải của hắn kéo theo một xác chết không đầu.

Đoạn đường hắn đi, vết máu đỏ tươi kéo dài thành đường trên nền gạch xanh đen.

Bọn thị vệ ở phía sau nhìn đến đờ đẫn, một cơn ớn lạnh làm cho cả người bọn họ cứng ngắc.

Ánh nắng buổi sáng chiếu lên người nhưng bọn họ lại không cảm thấy một chút ấm áp và tươi sáng nào.

Ừc.

Không biết là ai nhộn nhạo cuồng hống, nuốt ực nước bọt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Món quà phân thân!

Dịch giả: lamlamy17

"Các ngươi nghe nói chưa? Phương Nguyên giết người!" Một học viên nhỏ giọng nói thầm với người ngồi cùng bàn.

"Ta cũng nghe nói, hắn thực sự giết người rồi." Ngồi cùng bàn che ngực, vẻ mặt trắng bệch.

"Rất nhiều thị vệ đều nhìn thấy Phương Nguyên đuổi theo người nọ, người nọ cầu xin tha thứ, Phương Nguyên không chịu, thẳng tay chém đầu!"

"Chưa hết đâu. Phương Nguyên giết người nọ xong, ngay cả thi thể không đầu cũng không buông tha, còn kéo về túc xá, chém thành thịt băm."

"Thật hay giả vậy?"

"Thật không thể thật hơn. Sáng sớm hôm nay ta đến sớm còn thấy vết máu sớt lại trong kẽ gạch đó."

"Trời ơi, lừa nguoi làm gì! Vừa rồi gia lão học đường gọi Phuong Nguyên đi qua chính là vì chuyện này!"

Trong học đường, các thiếu niên không có lòng dạ nào nghe giảng bài, tất cả đều thì thầm tán dóc với nhau.

Giết người, với đám thiếu niên mười lăm tuổi này mà nói, vẫn còn rất xa lạ, vẫn còn rất đáng sợ.

Từ nhỏ đến lớn, bọn họ ở dưới sự che chở của gia tộc, nhiều lắm cũng chỉ là luận bàn quyền thuật, giết gà giết chó.

Về phần giết người, đó vẫn còn xa lạ với bọn họ.

"Phuong Nguyên giết ai?"

"Nghe nói là một gia nô của Mạc gia."

"Này, việc đó ta biết rõ nhất. Hôm qua ta tận mắt nhìn thấy Mạc Nhan học tử của Mạc gia dẫn theo một đám gia nô đến gây sự với Phuong Nguyên."

"Là Mạc gia sao, không xong rồi, lần này Mạc Bắc gặp phiền phức rồi."

Rất nhiều thiếu niên đều nhìn về phía Cổ Nguyệt Mạc Bắc.

Mạc Bắc tái nhợt ngồi tại chỗ, hắn cũng vừa mới biết tin vào sáng nay. Không ngờ Phuong Nguyên lại giết người, còn giết Cao Oản mà hắn quen thuộc!

Mạc Bắc hiểu rất rõ Cao Oản này, gã vô cùng tích cực trong đám gia nô, giới tính nóng, lại có khổ luyện công phu quyền cước, đúng là một con chó săn đắc lực.

Khoảng thời gian trước, Cao Oản còn luyện tập quyền thuật với Mạc Bắc. Không ngờ gã cứ như vậy mà bị Phuong Nguyên giết!

Chính vì lẽ đó nên Mạc Bắc còn khiếp đảm, khó có thể tin gấp đôi những người khác.

Ngoài khiếp đảm ra, hắn còn vô cùng hoảng hốt.

Đối mặt với hung thủ giết người như Phuong Nguyên, nếu nói Mạc Bắc mười lăm tuổi không sợ, đó là nói dối.

Thực ra không chỉ có mình hắn sợ, những thiếu niên khác cũng vậy.

Phuong Nguyên cướp bóc hai lần, mỗi người bọn họ đều từng đánh nhau với Phuong Nguyên.

"Không ngờ ta lại từng đánh nhau với loại hung thủ giết người hung tàn này? Ta thế mà vẫn còn sống." Rất nhiều người đều vỗ vỗ ngực, cảm thấy sợ run một hồi.

Phuong Nguyên giết người thì thôi, chủ yếu là hắn còn phân thân, bấm vào thi thể, chém thành thịt vụn.

Điều này thật quá tàn bạo!

Tội ác kinh khủng như vậy hoàn toàn chấn động tâm hồn các thiếu niên hồn nhiên.

...

Trong gian phòng, chỉ có hai người gia lão học đường và Phuong Nguyên.

Gia lão học đường ngồi, Phuong Nguyên đứng. Không ai mở miệng, bầu không khí ngột ngạt như bị đè nén.

Gia lão học đường lặng lẽ nhìn Phuong Nguyên, trong mắt lóe lên ánh nhìn phức tạp.

Sáng sớm đã có thị vệ bấm báo với lão chuyện Phuong Nguyên hành hung giết người. Tin này khiến lão vừa giật mình vừa nghi ngờ.

Lão đã là cô sư tam chuyển lão luyện, lại phụ trách khu vực học đường này, thế nên tất nhiên là lão biết cô sư nhất chuyển sơ giai có bao nhiêu sức chiến đấu.

Phuong Nguyên giết chết Cao Oản, đây có thể nói là lấy yếu thắng mạnh.

Trên thực tế, chạng vạng ngày hôm qua đã có thị vệ bấm báo chuyện Mạc Nhan xông vào học đường bắt giữ Phuong Nguyên.

Lúc đó lão không để ý, cũng không hề ngăn cản.

Lão là gia lão học đường, mục tiêu của lão là đào tạo cô sư tương lai chứ không phải bảo vệ cô sư tương lai, có chăng lão chỉ quan tâm có học viên

thương vong hay không, nếu không, lão còn âm thầm khuyến khích đánh nhau.

Mạc Nhan gây sự với Phương Nguyên, lão còn vui mừng ra mặt.

Thứ nhất, lão biết rằng cho dù chiến đấu thắng hay bại đều có lợi cho sự trưởng thành của Phương Nguyên.

Thứ hai, lão cũng muốn áp chế danh tiếng của Phương Nguyên.

Phương Nguyên chặn công học đường hai lần liên tiếp, cướp bóc toàn thể học viên, danh tiếng của hắn quá nổi bật rồi, phải áp chế lại một chút.

Nhưng lão không ngờ, Mạc Nhan không công trở về, chỉ để lại gia nô Cao Oản. Mà Cao Oản lại đánh không lại Phương Nguyên, bị Phương Nguyên giết chết!

Tại thế giới này, sức mạnh là tối cao. Giết người không có gì hiếm lạ, nhất là với cổ sư, điều này có thể nói là một chuyện cực kỳ bình thường.

Thế nhưng với thiếu niên mười lăm tuổi, lần đầu tiên giết người lại không đơn giản như vậy.

Gia lão học đường vẫn còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên giết người của mình. Lúc đó lão đã là cổ sư nhị chuyển, mười chín tuổi, giết một cổ sư Bạch gia trại, trong một trận xung đột.

Sau khi giết người, lão còn nôn thốc nôn tháo, vô cùng hoảng loạn. Mấy ngày sau lão cũng không ăn nổi cơm nước, ngủ không yên giấc, nhắm mắt lại thì đều thấy người nọ phần nọ trũng hai mắt khi chết.

Bây giờ lão đánh giá Phương Nguyên, về mặt hắn bình tĩnh như mọi khi, có chỗ nào hoảng loạn sao? Hắn càng không có vẻ không khỏe gì, dường như tối hôm qua hắn chỉ ngủ ngon một giấc, kẻ giết người thật sự không phải là hắn.

Hơn nữa, gia lão học đường còn nghe nói, sau khi giết gia nô nọ, Phương Nguyên cũng chưa chịu buông tha, còn kéo cái xác về túc xá, lấy đao chém thành thịt vụn cho hạ giận. Thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, nghe thôi cũng thật khủng bố!

Cho nên, ánh mắt gia lão học đường nhìn Phương Nguyên lúc này tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Trên một phương diện, lão than thở vì sự lạnh lùng của Phương Nguyên đối với sinh mệnh, tâm tính hắn như băng tuyết lạnh lẽo.

Ở phương diện khác, lão lại có hơi yêu thích, Phương Nguyên chính là hạt giống chiến đấu trời sinh. Hắn vừa mới nắm giữ Nguyệt Quang cổ không bao lâu là có thể dùng nó để giết người. Thiếu niên bình thường, cho dù là thiên tài loại giáp, cũng không hắn làm được. Đây chính là tài năng chiến đấu! Nếu được đào tạo để chiến đấu vì gia tộc, hắn chính là con ác mộng của kẻ địch.

Phương diện thứ ba, chính là lo lắng và khổ não.

Lo lắng là sau chuyện này, khí thế Phương Nguyên càng tăng cao, không thể áp chế được hắn. Phương Nguyên này cũng quá to gan, không chỉ vi phạm tộc quy, sử dụng cổ trùng trong học đường, đã vậy còn giết người. Nhất định phải ngăn chặn danh tiếng của hắn, bằng không lão còn quản lý học đường thế nào?

Còn khổ não là lão phải giải quyết hậu quả chuyện này ra sao đây, dù sao cũng dính dáng đến Mạc gia.

"Phương Nguyên, có biết ta mời ngươi đến đây vì chuyện gì không?" Gia lão học đường dùng giọng nói trầm trầm phá vỡ sự im lặng trong phòng.

"Ta biết." Phương Nguyên gật đầu, "Ta sử dụng Nguyệt Quang cổ trong học đường, vi phạm tộc quy. Dựa theo quy định, lần đầu tiên vi phạm, ta cần phải bồi thường ba mươi khối nguyên thạch."

Hắn tránh nặng tìm nhẹ, hoàn toàn không nói đến cái chết của Cao Oản.

Gia lão học đường ngẩn người một lúc, không ngờ Phương Nguyên trả lời như vậy.

Sắc mặt gia lão tối xuống, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi đừng vội vàng giả ngu trước mặt lão phu! Ta hỏi ngươi, cái chết của Cao Oản là có chuyện gì xảy ra?"

Đôi mắt Phương Nguyên híp lại: "Hừ! Tên Cao Oản này xúc phạm bề trên, mưu đồ chuyện ác. Tối hôm qua, hắn không chỉ chặn cửa phòng ta mà còn muốn giết ta. Ta vì tự vệ mới buộc phải sử dụng Nguyệt Quang cổ, may mắn giết được kẻ trộm này. Ta hoài nghi kẻ này rất khả năng là nội ứng của son trại khác, xin gia lão hãy xem xét!"

Gia lão học đường nghe xong thì nhíu mày, lúc này lão cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bây giờ Cao Oản đã chết, Phương Nguyên muốn nói như thế nào cũng được. Dù sao gã chỉ là một tên khác họ, không phải người trong tộc, chết thì thôi, học đường gia lão không hề coi trọng chuyện này. Thế nhưng, lão lo là lo phản ứng của Mạc gia. Cao Oản là gia nô của Mạc gia mà lại chết trong học đường. Lão quản lý học đường, thế nên cần phải nói rõ cho Mạc gia.

Suy nghĩ một lát, gia lão học đường nhìn chằm chằm Phương Nguyên rồi chất vấn: "Vậy ta hỏi ngươi, thi thể của Cao Oản ngươi xử lý như thế nào?"

Phuong Nguyên mỉm cười tàn ác: "Ta phân thân bám vằm Cao Oản, đổ vào một cái hộp gỗ, trời vừa hừng sáng thì mang đến cửa sau Mạc gia."

"Cái gì?!" Gia lão học đường giật nảy mình, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên từ chỗ ngồi.

Phuong Nguyên giết gia nô nhà người ta thì thôi, lại còn bám vằm thi thể, mang đến cửa sau Mạc gia. Đây đúng là khiêu khích một cách trắng trợn!

Với gia lão học đường vẫn luôn muốn dẹp yên chuyện này mà nói, đây tuyệt đối là một tin dữ.

Phuong Nguyên cũng chỉ là một cô sư nhất chuyển nho nhỏ, Mạc gia không lẽ sẽ có phản ứng gì?

Gia lão học đường nghĩ tới đây thì đã cảm thấy đau đầu, chuyện này đã vượt khỏi tầm khống chế của lão. Phuong Nguyên này đúng là một tên sao chổi chuyên gây họa!

"Ôi, nếu chuyện đã xảy ra rồi, nói nhiều cũng vô ích. Ngươi đi xuống trước, mấy ngày nữa sẽ có hình phạt đến, ngươi chuẩn bị tâm lý thật tốt đi thôi." Gia lão vô cùng phiền lòng, phát tay để cho Phuong Nguyên lui ra, lão cần yên tĩnh suy xét đối sách một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37: Vừa là thỏa hiệp vừa là uy hiếp

Dịch giả: lamlamyu17

Lúc này, ở Mạc gia.

"Ta dặn ngươi như thế nào? Nhìn xem chuyện tốt mà ngươi đã làm!" Trong thư phòng, Cổ Nguyệt Mạc Trần vỗ bàn, nổi giận đùng đùng.

Mạc Nhan đang đứng ở đối diện, cúi đầu, trong đôi mắt có vẻ vừa giật mình vừa căm tức.

Không ngờ thiếu niên mười lăm tuổi kia lại có tâm chí và thủ đoạn như vậy. Cao Oản đường đường là gia nô của Mạc gia ta, Phuong Nguyên giết gã, quả thật là không để Mạc gia vào trong mắt!

"Gia gia, ngài không cần phải nổi nóng. Cao Oản chẳng qua là một gia nô, chết rồi cũng không sao, dù sao gã cũng không mang họ Cổ Nguyệt. Nhưng mà tên Phuong Nguyên này thật là to gan, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, hắn không chỉ đánh con chó nhà Mạc gia chúng ta mà còn giết chết!" Mạc Nhan tức giận bất bình nói.

Cổ Nguyệt Mạc Trần gầm lên: "Ngươi còn nói mà không biết xấu hổ! Ngươi đủ lông đủ cánh rồi, không thèm quan tâm lời nói của ta nữa có đúng không? Ta nhắc nhở ngươi thế nào, ngươi quên hết rồi sao!"

"Tôn nữ không dám." Mạc Nhan kinh hãi, lúc này nàng ta mới biết gia gia thật sự tức giận, vội vàng quỳ xuống.

Cổ Nguyệt Mạc Trần chỉ tay ra ngoài cửa sổ, quát mắng: "Hừ, cái tên gia nô gì đấy chết rồi thì thôi. Nhưng đến nay mà ngươi vẫn còn chăm chăm Phuong Nguyên không tha, đúng là tầm nhìn hạn hẹp, không biết nặng nhẹ! Ngươi biết ngươi làm vậy nghĩa là gì sao? Tiểu bối đánh nhau là chuyện của bọn chúng. Chúng ta là trưởng bối, không nên nhúng tay vào. Đây là quy củ! Bây giờ ngươi gây sự với Phuong Nguyên, đó chính là phá hỏng quy củ. Hiện giờ ở ngoài kia, không biết có bao nhiêu người đang lạnh lùng nhìn trờ cười của Mạc gia đây!"

"Xin gia gia bớt giận, tức giận hại thân. Là Mạc Nhan không tốt, liên lụy Mạc gia. Gia gia muốn Mạc Nhan thế nào thì Mạc Nhan sẽ thế đó! Nhưng mà tôn nữ thực sự không nuốt trôi con tức này. Tên Phuong Nguyên này thật sự quá khó ưa, quá vô sỉ. Lúc đầu hắn gạt con đi vào học đường, sau đó lại trốn trong túc xá, mặc cho con chửi bới thế nào hắn cũng không ra. Con vừa đi khỏi, hắn liền giết Cao Oản. Thật sự là vô cùng hiểm độc trơ tráo!" Mạc Nhan bẩm báo.

"Sao, là như vậy?" Cổ Nguyệt Mạc Trần nhíu mày, lần đầu tiên ông ta nghe được điều này, trong mắt không khỏi loé sáng.

Ông ta hít sâu một hơi, nén lửa giận trong lòng, vuốt râu trầm ngâm: "Ta cũng đã từng nghe về Phuong Nguyên, khi còn nhỏ tuổi hắn đã biết làm thơ, sớm hiểu biết. Nhưng không ngờ tư chất của hắn chỉ là loại bình, không có bao nhiêu giá trị, vì vậy ta không mời chào hắn. Nhưng bây giờ xem ra cũng không hẳn vậy."

Ngừng lại một chút, Cổ Nguyệt Mạc Trần gõ gõ ngón tay vào mặt bàn: "Người đâu, mang cái hộp đó vào."

Ngoài cửa tất nhiên có người hầu, và cũng không lâu sau, một cái hộp đã được mang đến. Cái hộp này không lớn không nhỏ nhưng có vẻ hơi nặng, tên đầy tớ cầm nó bằng hai tay, đứng bên cạnh bàn đọc sách.

"Gia gia, đây là cái gì?" Mạc Nhan nhìn hộp gỗ này, nghi ngờ hỏi.

"Sao ngươi không mở ra nhìn thử?" Cô Nguyệt Mạc Trần híp hai mắt, ngữ điệu có phần phức tạp.

Mạc Nhan đứng lên, mở nắp gỗ nhìn vào trong.

Bỗng nhiên, gương mặt nàng ta lập tức biến sắc, đồng tử mắt co rút lại. Nàng ta không nhịn được nhảy thụt lùi về phía sau, kêu lên kinh hoàng, cái nắp gỗ cũng trượt khỏi tay rồi rơi xuống đất.

Không còn nắp gỗ, những thứ bên trong lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Không ngờ đó là một đồng máu thịt!

Đồng máu thịt này rõ ràng là bị người ta cắt thành từng miếng một rồi đổ vào trong hộp. Máu tươi đọng lại có lẫn da thịt trắng bệch, những đoạn ruột dài mảnh, còn có cả một hai khúc xương, không phải là xương đùi thì cũng là xương sườn. Trong vũng máu ở góc hộp còn nổi lênh bênh hai đầu ngón tay và nửa ngón chân.

Ọe...

Mạc Nhan tái mét cả mặt, tiếp tục lùi lại thêm một bước dài, dạ dày nhộn nhạo, thiếu chút nữa thì đã nôn ra tại chỗ.

Mặc dù nàng ta là cô sư nhị chuyển có nhiều kinh nghiệm, cũng từng giết người, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng ta thấy một cảnh tượng biến thái buồn nôn đến vậy.

Thịt trong cái hộp này hiển nhiên là xác người bị chặt ra, sau đó nhét vào.

Một mùi máu tanh tận trời lập tức lan tràn ra toàn bộ thư phòng.

Gia nô bụng hộp cũng run rẩy cả hai tay, sắc mặt trắng bệch. Mặc dù trước đây đã nhìn thấy cái hộp này và cũng đã nôn ra rồi, thế nhưng bây giờ cảm nó, hắn vẫn sợ hãi và ghê tởm như trước.

Ba người trong thư phòng, chỉ có gia lão Cô Nguyệt Mạc Trần là không có vẻ gì. Ông ta lạnh nhạt nhìn hộp máu thịt này, từ từ nói với Mạc Nhan: "Cái hộp này chính là do Phương Nguyên đặt ở cửa sau nhà ta lúc sáng."

"Cái gì, thật sự là hắn?!" Mạc Nhan vô cùng khiếp sợ, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh của Phương Nguyên.

Lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Phương Nguyên là ở khách sạn.

Khi đó, Phương Nguyên ngồi bên cạnh cửa sổ, lẳng lặng ăn cơm. Hắn có gương mặt phổ thông, hai mắt đen thẳm, cơ thể gầy gò, màu da có vẻ tái nhợt đặc thù của tuổi thiếu niên.

Hắn rõ ràng là một thiếu niên bình thường tĩnh lặng, vậy mà lại làm ra hành động điên cuồng biến thái đến thế!

Sau kinh hoàng chính là cuồng nộ, Mạc Nhan hét lớn: "Phương Nguyên này quá càn rỡ, ăn gan hùm mật gấu! Hắn lại dám làm như thế, đây chính là khiêu khích Mạc gia chúng ta! Con sẽ lập tức bắt giữ hắn đến đây để hỏi tội!!" Nói xong, nàng ta đã muốn ra ngoài ngay.

"Đồ khốn khiếp, ngươi đứng lại đó cho ta!" Cô Nguyệt Mạc Trần đã quá tức giận, ông ta tiện tay lấy một cái nghiền mực trên bàn sách ném ra ngoài.

Nghiền mực vừa cứng vừa nặng ném trúng vào vai Mạc Nhan rồi phịch một tiếng, rơi xuống đất.

"Gia gia!" Mạc Nhan che vai, kêu lên một tiếng.

Cô Nguyệt Mạc Trần đứng lên, tay chỉ vào cháu gái nhà mình, giọng nói vô cùng kích động: "Xem ra mấy năm nay ngươi đi rèn luyện không công bên ngoài rồi, thực là làm ta thất vọng! Đối phó với một cô sư nhất chuyển sơ giai nhỏ, ngươi làm ầm lên không nói, không ngờ còn bị đối phương dắt mũi. Bây giờ ngươi lại tức giận đến đầu óc mê muội. Ngươi vẫn không hiểu hàm nghĩa trong hành động của Phương Nguyên sao?"

"Hàm nghĩa?" Mạc Nhan không hiểu chút nào.

Cô Nguyệt Mạc Trần hừ một tiếng: "Nếu như Phương Nguyên thật sự muốn khiêu khích, muốn làm lớn chuyện, thì tại sao hắn không đặt cái hộp này ở cửa chính người đến người đi mà lại đặt ở cửa sau rất ít người?"

"Lẽ nào hắn muốn hoà giải? Không đúng, nếu là hoà giải, nhận tội trước mặt không phải là tốt hơn sao, sao hắn lại phải đưa đến cái hộp xác phân thây này. Đây hoàn toàn là khiêu khích!" Mạc Nhan nói.

Cô Nguyệt Mạc Trần lắc đầu rồi lại gật đầu: "Hắn muốn hoà giải, cũng là đang khiêu khích. Hắn đặt hộp gỗ ở cổng sau là muốn hoà giải, nhưng cái xác bị băm vằm trong hộp gỗ lại là khiêu khích."

"Ngươi xem." Ông ta chỉ vào hộp, "Cái hộp gỗ này cũng không lớn, không chứa nổi một thi thể hoàn chỉnh. Cho nên bên trong này chỉ là một bộ phận

cái xác bị xẻ ra. Hắn muốn nói cho chúng ta biết, hắn không muốn làm lớn chuyện, muốn dàn xếp ổn thỏa. Thế nhưng, nếu Mạc gia ta vẫn còn nắm chắc không buông, hắn sẽ ném phần xác còn lại vào cửa chính, làm lớn chuyện đến cùng. Đến lúc đó, chính là cả hai cùng chịu thiệt. Toàn tộc đều sẽ biết, Mạc gia chúng ta phá hồng quy củ trước, người cầm quyền Mạc gia tương lai lại yếu đuối đến mức cần trường bối cung chiều và bảo vệ như vậy."

Mạc Nhan nghe xong những lời này thì bỗng chốc chết lặng cả người. Nàng ta chưa bao giờ ngờ được hành động của Phuong Nguyên lại có ý nghĩa sâu xa như vậy.

"Thủ đoạn này thực sự cao minh." Cô Nguyệt Mạc Trần cúi đầu nói, "Chỉ riêng hành động này mà đã có cứng có mềm lẫn tiến thoái. Hộp gỗ vô cùng đơn giản này đã tỏ rõ ý thỏa hiệp của Phuong Nguyên, cũng là sự uy hiếp của hắn nhắm vào Mạc gia. Chúng ta vẫn cứ khẳng khái thì sẽ thật sự bị hắn nắm thóp. Nếu như danh dự Mạc gia bị hao tổn, tiếp theo sau đó là sẽ bị Xích gia làm khó dễ, bị phe tộc trưởng công kích."

Mạc Nhan khó tin nói: "Gia gia, người có đề cao hắn quá hay không? Chỉ bằng hắn, hắn mới chỉ mười tám tuổi mà thôi."

"Đề cao?" Mạc Trần bực mình nhìn cháu gái một cái, "Mấy năm nay người xuôi gió xuôi nước quen rồi, đã thành thói xấu tự cao, không nhìn rõ thực tại. Đầu tiên là Phuong Nguyên gặp nguy không loạn, lừa gạt người đi vào học đường. Sau đó, cái khó ló cái khôn, tránh tai họa trong tức xá. Tiếp theo, hắn mặc cho người nhục mạ cũng không cựa mạnh, đây là biết ẩn nhẫn bình tĩnh. Người đi rồi, hắn lập tức giết Cao Oản, đó là kiên nghị dũng cảm. Hiện giờ hắn lại đưa cái rương này đến, rõ ràng là vừa có trí tuệ vừa biết mưu kế. Người nói ta có đề cao hắn hay không?"

Mạc Nhan nghe đến không thể nói thêm gì, không ngờ gia gia lại tán thưởng Phuong Nguyên như vậy, nàng ta lập tức âm ức nói: "Gia gia, hắn cũng chỉ có tư chất loại bình mà thôi."

Cô Nguyệt Mạc Trần vuốt râu thở dài: "Đúng vậy, hắn chỉ có tư chất loại bình. Hắn có được tâm trí như vậy, lại chỉ là loại bình, quả thật là đáng tiếc. Chỉ cần tư chất cao hơn một chút như loại át thì sau này hắn chắc chắn sẽ là kẻ có thể hô mưa gọi gió trong Cô Nguyệt bộ tộc. Tiếc thay hắn chỉ loại bình."

Ông ta thở dài, tràn đầy cảm khái, giống như tiếc nuối, lại giống như gặp may.

Mạc Nhan lặng im không nói, trong đầu nàng ta không khỏi hiện ra hình ảnh của Phuong Nguyên một lần nữa. Dưới tác dụng tâm lý, khuôn mặt nhả nhặn yếu ớt trước kia của Phuong Nguyên lại đang bao phủ trong bóng tối huyền bí và đầy nguy hiểm.

"Chuyện này là do một mình người gây ra. Người cho rằng nên xử lý như thế nào?" Cô Nguyệt Mạc Trần đột nhiên phá tan không khí yên lặng, bắt đầu kiểm tra Mạc Nhan.

Mạc Nhan trầm tư một hồi rồi mới lạnh lùng nói: "Cao Oản là một nô tài, chết rồi coi như xong. Phuong Nguyên chẳng qua là loại bình, cũng là việc nhỏ. Quan trọng là phải giữ gìn danh dự của Mạc gia ta. Để dẹp yên việc này, có thể giết chết cả nhà Cao Oản, tỏ rõ thái độ với gia tộc là chúng ta vẫn giữ quy củ."

"Ừ, người có thể hiểu rõ những việc chính yếu, tạm thời vứt bỏ tình cảm cá nhân, bảo vệ lợi ích của gia tộc, điều này rất tốt. Nhưng mà thủ đoạn xử lý này vẫn còn thiếu sót." Cô Nguyệt Mạc Trần vuốt râu phê bình.

"Xin gia gia hãy dạy bảo." Mạc Nhan hành lễ.

Cô Nguyệt Mạc Trần trầm ngâm nói: "Chuyện này do người mà ra, gia gia phạt người cầm tức bảy ngày, từ nay về sau đừng gây sự với Phuong Nguyên nữa. Cao Oản xúc phạm bề trên, một nô bộc mà dám mạo phạm chủ tử, đáng chết, tội này phải chém! Vì hắn là gia nô Mạc gia nên Mạc gia cũng có trách nhiệm quản giáo không nghiêm, bồi thường Phuong Nguyên ba mươi khối nguyên thạch. Về phần người nhà Cao Oản, cho bọn họ năm mươi khối nguyên thạch phụ cấp, sau đó đuổi bọn họ ra khỏi phủ đi."

Ngừng lại một chút, ông ta lại nói: "Trong vòng bảy ngày, người tốt nhất ở nhà nghỉ ngơi, không được ra ngoài. Đồng thời người cũng suy nghĩ cho kỹ tại sao gia gia lại xử trí như vậy."

"Dạ, gia gia."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 38: Ma đầu bước đi trong ánh sáng

Dịch giả: lamlamyu17

Trên trời mây đen giăng giăng, dưới đất mưa xuân triền miên.

Mưa phùn mảnh như lông trâu nhẹ nhàng rơi xuống, bao phủ toàn bộ núi Thanh Mao trong một làn khói nhạt nhòa.

Tầng một khách sạn vẫn vắng ngắt như trước, bên trong chỉ được bốn bàn ăn có khách.

Chỗ Phuong Nguyên ngồi ở bên cạnh cửa sổ, thoáng con gió thổi đến mang theo ý thơ và hương hoa.

"Đường kinh mưa nhẹ tựa dầu tằm. Gần trông, xa nhìn cỏ biếc phơ.(1)." Phuong Nguyên nhìn ra phía xa xa ngoài cửa sổ, khe khẽ ngâm nga một câu rồi mới thôi ngắm nhìn.

Trên cái bàn trước mặt hắn bày rượu và thức ăn, sắc hương vị đều có đủ. Nhất là rượu Thanh Trúc, hương thơm tinh khiết lại tươi mát. Nước rượu xanh lục lẳng lẳng nằm trong chén trúc, nhìn từ góc độ này, nó óng ánh như màu hồ phách.

Ở bàn ăn gần hắn nhất là hai ông cháu mặc quần áo mộc mạc, đều là phạm nhân.

Ông lão vừa hớp rượu gạo vừa hâm mộ nhìn Phuong Nguyên bên này. Hiển nhiên là lão đã bị mùi rượu Thanh Trúc hấp dẫn nhưng không có tiền mua.

Đứa cháu thì ăn đậu hương kho, nhai nhồm nhảm trong miệng. Nó vừa ăn vừa quấy rầy gia gia của mình, lắc lắc cánh tay ông lão: "Gia gia, gia gia, kể cho con nghe vài câu chuyện về Nhân Tổ đi. Nếu ông không kể, khi trở về con sẽ nói cho nãi nãi ông ra ngoài lén uống rượu!"

"Ồi chao, uống rượu cũng không yên." Ông lão thở dài, trên mặt lại đọng đầy yêu thương. Lão dùng cái tay gầy như que củi sờ sờ đầu cháu trai, "Vậy ta kể một lát vậy. Chuyện kể rằng Nhân Tổ giao trái tim cho Hi Vọng cổ, thoát khỏi bị Khốn Cảnh vây bắt..."

Chuyện kể Nhân Tổ là truyền thuyết lưu truyền rộng rãi nhất, cũng là lâu đời nhất ở thế giới này. Câu chuyện mà lão kể có lẽ chính là kiểu như vậy.

Chuyện kể rằng Nhân Tổ nhờ vào Hi Vọng mà thoát khỏi Khốn Cảnh. Nhưng cuối cùng hắn cũng già yếu. Không còn sức mạnh và trí tuệ, hắn không thể tiếp tục săn bắn, thậm chí rằng cũng đã rụng hết, không thể nhai nổi nhiều loại quả dại nữa.

Nhân Tổ cảm giác được cái chết đã từ từ đến gần.

Lúc này, Hi Vọng cổ nói cho hắn biết: "Con Người à, ngươi không thể chết được. Ngươi chết rồi, trái tim cũng không còn, Hi Vọng ta sẽ mất chỗ sinh sống."

Nhân Tổ cũng đành chịu: "Ai muốn chết chứ, thế nhưng trời đất muốn ta chết, ta phải chết."

Hi Vọng cổ nói: "Mọi việc đều có hi vọng. Chỉ cần ngươi bắt được Thọ cổ thì ngươi có thể tăng thêm tuổi thọ."

Nhân Tổ đã sớm nghe nói về sự tồn tại của Thọ cổ, thế nhưng hắn đành buông tay: "Khi Thọ cổ đứng im, không ai phát hiện được nó. Lúc nó bay thì còn nhanh hơn ánh sáng. Làm sao ta có thể bắt được nó đây. Việc này quá khó khăn!"

Hi Vọng cổ liền nói cho Nhân Tổ một bí mật: "Con Người à, bất cứ việc gì cũng đừng từ bỏ hi vọng. Ta nói cho ngươi biết, ở vùng đất phía tây bắc có một ngọn núi lớn. Trên đỉnh núi có một cái hang động, trong hang có hai con cổ trùng một tròn một vuông. Chỉ cần ngươi có thể hàng phục hai cổ trùng này thì không có cổ trùng nào trên đời này không thể bắt, cho dù là Thọ cổ cũng không ngoại lệ!"

Nhân Tổ đã cùng đường rồi, đây là hy vọng duy nhất của hắn.

Hắn cố hết sức lực, trái tim cay nghìn đắng mới tìm được ngọn núi lớn nọ. Hắn bắt chấp tất cả nguy hiểm để leo lên đỉnh núi. Đến cửa động ở đỉnh núi, với chút sức lực cuối cùng, hắn bước tập tễnh vào trong.

Hang động hoàn toàn tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón. Nhân Tổ bước từng bước trong bóng tối. Khi thì hắn không biết va phải thứ gì, đến mức đầu chảy máu. Khi thì hắn lại cảm thấy bóng tối này rộng lớn vô biên, giống như đây là thế giới khác, ngoại trừ hắn ra xung quanh đều không có thứ gì.

Hắn hao phí rất nhiều thời gian cũng không đi hết bóng tối mệnh mông này, chứ đừng nói đến hàng phục hai con cổ trùng một tròn một vuông nọ.

Ngay khi hắn rơi vào trong mê mang thì có hai giọng nói vang lên từ trong bóng tối.

Một giọng nói nói: "Con Người à, ngươi cũng muốn bắt chúng ta sao? Ngươi trở về đi, cho dù ngươi có Sức Mạnh cổ trong người cũng không thể được."

Một giọng nói khác thì nói: "Con Người à, ngươi rút lui đi thôi, chúng ta sẽ không lấy mạng ngươi. Cho dù ngươi có Trí Khôn cổ trợ giúp cũng chưa chắc có thể bắt được chúng ta."

Nhân Tổ yếu ớt té ngã trên mặt đất, thở hồng hộc: "Sức Mạnh cổ và Trí Tuệ cổ đã sớm rời khỏi ta rồi. Tuổi thọ của ta cũng không còn nhiều, ta đã đến bước đường cùng. Nhưng miễn là trong lòng ta còn có một chút hy vọng thì ta sẽ không từ bỏ!"

Nghe Nhân Tổ nói vậy, hai giọng nói đều lặng im.

Sau một lúc lâu, chúng mới lên tiếng: "Ta hiểu được, Con Người, ngươi đã trao trái tim cho Hi Vọng cổ. Cho nên dù thế nào ngươi cũng không từ bỏ."

Một giọng nói khác nói tiếp: "Đã như vậy, chúng ta cho ngươi một cơ hội. Chỉ cần ngươi nói ra được tên hai chúng ta, chúng ta sẽ cho ngươi sử dụng."

Nhân Tổ ngẩn người, muốn từ trong vô chừng mà gọi chính xác tên hai con cở, đây hoàn toàn là mò kim đáy biển.

Hơn nữa, ngay cả tên hai con cở này có bao nhiêu chữ, hắn cũng không biết.

Nhân Tổ vội vàng hỏi Hi Vọng cở, thế nhưng Hi Vọng cở cũng không biết.

Nhân Tổ đã không còn đường nào khác, hắn không thể làm gì hơn là kiên nhẫn gọi từng cái tên một. Hắn đã gọi ra rất nhiều cái tên, tốn hao thời gian rất dài, thế nhưng vẫn không có câu nào đáp lại từ trong bóng tối, hiển nhiên là hắn đều gọi sai.

Dần dần, hơi thở Nhân Tổ càng ngày càng yếu. Trong sơn động này, hắn từ tuổi già bước đến tuổi xế chiều. Giống như mặt trời buổi hoàng hôn, dần dần lặn xuống nơi cuối trời, trở thành ánh tà dương vắng lặng.

Thức ăn hắn mang theo càng ngày càng ít, đầu óc càng ngày càng chậm chạp, sức lực nói chuyện cũng không còn nhiều nữa.

Giọng nói trong bóng tối khuyên nhủ: "Con Người à, ngươi sắp chết rồi, chúng ta sẽ thả ngươi đi. Nhân lúc còn thời gian, ngươi có thể leo ra bên ngoài hang động, nhìn ngắm thế giới này một lần sau cuối. Thế nhưng, ngươi mạo phạm chúng ta thì phải để Hi Vọng cở ở lại chỗ này làm bạn với chúng ta, coi như đó là trừng phạt."

Nhân Tổ vội vàng che ngực, kiên quyết từ chối: "Cho dù ta chết cũng không từ bỏ Hi Vọng!"

Hi Vọng cở rất cảm động, phấn khởi đáp lại Nhân Tổ bằng mọi sức lực. Nó phát ra ánh sáng tinh khiết, tỏa ra thành từng điểm sáng trắng nơi ngực Nhân Tổ.

Nhưng ánh sáng này quá yếu ớt, hoàn toàn không thể chiếu sáng bóng tối, ngay cả thân thể Nhân Tổ không chiếu hết mà chỉ có thể chiếu sáng phần trước ngực.

Nhân Tổ lại cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình từ trong Hi Vọng cở tràn vào trong thân thể.

Hắn tiếp tục đọc tên. Hắn đã là lão già lắm cảm, có rất nhiều cái tên đã đọc lên lúc trước rồi nhưng hắn không nhớ rõ, cứ nói lại một lần nữa, khi không lãng phí rất nhiều công sức.

Tính mạng hắn đang qua đi theo thời gian, tuổi thọ Nhân Tổ không còn nhiều nữa.

Cuối cùng, khi hắn chỉ còn lại một ngày tuổi thọ, hắn nói ra một chữ "củ".

Trong bóng tối vang lên một tiếng thờ dài, một giọng nói nói: "Con Người à, Củ ta bội phục sự kiên trì của ngươi. Ngươi đã nói ra tên của ta, từ hôm nay trở đi, ta sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngươi. Thế nhưng, chỉ khi ở cùng một chỗ với huynh đệ của ta thì ta mới có thể bắt tất cả cở trùng trong thiên hạ cho ngươi. Nếu không, chỉ dựa vào năng lực một mình ta thì không được. Cho nên ngươi từ bỏ đi. Ngươi đã gần chết rồi, không bằng hãy nhìn ngắm thế giới này lần cuối cùng."

Nhân Tổ lại kiên định lắc đầu. Hắn tận dụng tất cả thời gian, nói rồi lại nói, đoán tên con cở trùng còn lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hắn chỉ còn lại một giờ cuối cùng.

Nhưng đúng lúc này, hắn vô ý nói ra chữ "quy".

Ngay lập tức, bóng tối biến mất.

Hai con cở hiện ra trước mặt hắn. Đúng như Hi Vọng cở nói, một con cở vuông là "Củ", một con cở tròn là "Quy". Hợp lại, đó chính là "Quy Củ".

Hai con cở đồng thời mở miệng: "Bất luận là ai, chỉ cần biết tên chúng ta thì chúng ta sẽ nghe lệnh người đó. Con Người à, nếu ngươi đã biết tên chúng ta, chúng ta sẽ để cho ngươi sử dụng. Thế nhưng, ngươi phải nhớ kỹ, tốt nhất là đừng cho những sinh linh khác biết tên chúng ta. Người biết tên chúng ta càng nhiều thì chúng ta cũng phải hàng phục bọn họ. Hiện tại ngươi là người thứ nhất hàng phục chúng ta, hãy nói ra yêu cầu của ngươi đi."

Nhân Tổ mừng rỡ: "Vậy ta sẽ ra lệnh cho các ngươi, trước tiên hãy bắt cho ta một con Thọ cở."

Hai con cở Quy Củ hợp lực với nhau bắt một con Thọ cở tám mươi năm.

Nhân Tổ đã một trăm tuổi, nhưng sau khi ăn con Thọ cở này, tất cả nếp nhăn trên mặt hắn đã biến mất, tay chân gầy yếu lại có thêm bắp thịt trắng kiện, hơi thở thanh xuân đã trở lại một lần nữa.

Hắn nhảy bật lên như một con cá chép uốn người. Hắn vui mừng nhìn cơ thể của mình, biết mình lại trở về tuổi thanh niên một lần nữa!

...

"Hôm nay chỉ nói đến đây, về nhà thôi, cháu trai tinh quái." Ông lão kể xong câu chuyện này thì rượu cũng đã cạn.

"Gia gia, kể tiếp nữa đi, sau này Nhân Tổ thế nào?" Đứa cháu lại không chịu, lắc lắc cánh tay ông lão.

"Đi thôi, có thời gian rồi kể tiếp." Ông lão đội mũ và mặc áo toi, xong rồi lại khoác thêm cho cháu trai một bộ giồng vậy nhưng nhỏ hơn.

Hai ông cháu ra khỏi khách sạn, đi vào màn mưa, càng ngày càng đi xa dần.

"Quy củ..." Ánh mắt Phương Nguyên xa xăm, hần xoay xoay chén rượu, ngắm nhìn rượu Thanh Trúc bên trong, tâm trạng có hơi xúc động.

Truyền thuyết Nhân Tổ được lưu truyền rất rộng rãi trên thế giới này, gần như không người nào không biết. Phương Nguyên tất nhiên đã từng nghe qua.

Nhưng cho dù đó là truyền thuyết hay chuyện xưa thì cũng đều là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (2). Hai ông cháu vừa rồi chỉ coi đó là chuyện kể, thế nhưng Phương Nguyên lại có thể nhận ra ý nghĩa sâu xa ẩn chứa bên trong.

Giống như Nhân Tổ nọ.

Khi hần không biết quy củ thì phải mò mẫm trong bóng tối. Đôi khi hần lao đảo vấp ngã làm cho mình bị thương, cực kỳ thảm hại. Đôi khi hần lại lạc bước trong mê mông, hoang mang không biết về đâu, không có phương hướng lẫn mục tiêu.

Bóng tối này không đơn thuần là đen hay tối. Sức mạnh, trí khôn hay hy vọng cũng không khác chế được nó.

Chỉ khi Nhân Tổ biết được "Quy Củ", nói ra tên của Quy Củ, bóng tối mới biến mất, Nhân Tổ nghênh đón ánh sáng.

Bóng tối là bóng tối từ quy củ, mà ánh sáng cũng là ánh sáng từ quy củ.

Phương Nguyên dời ánh mắt khỏi chén rượu rồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy xa xa ngoài kia, bầu trời âm u tối tăm, núi biếc liên miên, mưa phùn bay là tả như sương mờ. Còn gần cạnh nơi đây, lầu trúc nối tiếp nhau, kéo dài dằng dặc. Trên con đường, hai ba người đang bước đi, chân dính nước mưa lầy lội, không phải mặc áo toi xám xanh thì cũng là che dù vải bố đánh mờ mờ.

Phương Nguyên tổng kết trong lòng: "Thế giới này giống như một ván cờ lớn, sinh linh vạn vật đều là quân cờ, vận hành theo quy củ của riêng mình. Bốn mùa có quy luật, xuân hạ thu đông tuần hoàn theo thứ tự. Dòng nước có quy luật, đó là chảy về chỗ thấp. Khí nóng có quy luật, đó là bay lên cao. Con người tất nhiên cũng có quy củ."

"Mỗi người đều có lập trường, dự vọng và nguyên tắc của mình. Như trong Cổ Nguyệt sơn trại, nô bộc có mệnh ti tiện, cô sư có mệnh cao quý, đây là quy củ. Vì vậy Trầm Thủy mới muốn bỏ lên quyền quý, dùng mọi thủ đoạn để thoát khỏi nô tịch, Cao Oản thì trăm phương ngàn kế lấy lòng chủ tử, chó cày thể chủ."

"Còn đối với cừu phụ cừu mẫu, những điều đó chính là bản tính tham lam, muốn chiếm đoạt di sản cha mẹ. Gia lão học đường thì chủ yếu là đào tạo cổ sư, bảo vệ địa vị của bản thân trong học đường."

"Mỗi người đều có quy củ riêng, mỗi một chức nghiệp đều có quy củ của chức nghiệp đó, mỗi quần thể xã hội đều có quy củ của mình. Chỉ cần hiểu thấu quy củ là có thể làm người ngoài cuộc tỉnh táo. Đi qua bóng tối ắt thấy ánh sáng, làm quen với những thứ này rồi mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng."

Phương Nguyên lại liên tưởng đến tình cảnh bản thân, trong lòng hần đã sớm bày mưu tính kế: "Đối với người cầm quyền Mạc gia như Cổ Nguyệt Mạc Trần, quy củ chính là muốn giữ gìn sự phồn thịnh và lợi ích dòng họ. Mạc Nhan tìm ta gây phiền toái là phá hỏng quy củ. Để giữ gìn danh dự gia tộc, ông ta nhất định sẽ không động thủ với ta, thậm chí còn có thể chủ động bồi thường ta."

"Thật ra thì thế lực Mạc gia hùng hậu, cho dù bọn họ mặc kệ danh dự bị hao tổn cứ quyết tâm muốn trừng phạt ta, ta cũng không thể chống lại. Thế nhưng trong lòng Cổ Nguyệt Mạc Trần lại sợ hãi. Không phải ông ta sợ mình phá hỏng quy củ, mà là lo lắng những người khác cũng bắt đầu phá hỏng quy củ theo ông ta. Nếu như trường bối những tay vào tranh đấu của tiểu bối thì tình thế sẽ mở rộng, đến khi lan rộng tới cao tầng thì đó chính là uy hiếp cực lớn với sơn trại. Cổ Nguyệt Mạc Trần lo sợ khi tranh đấu sau này, những người khác sẽ ra tay với đứa cháu Cổ Nguyệt Mạc Bắc của mình. Dòng tộc ông ta chỉ có một đứa cháu trai, nếu như nó chết thì phải làm sao đây? Nỗi sợ này, e rằng ngay cả chính ông ta cũng không biết. Ông ta chỉ là vô ý thức bảo vệ quy củ."

Phương Nguyên hoàn toàn tỉnh táo, hần thấy rõ toàn bộ chuyện này từ đầu đến cuối.

Cao Oản không phải có họ Cổ Nguyệt thì chỉ là người ngoài, là nô bộc. Chủ tử xử tử một nô bộc cũng không có gì nghiêm trọng. Đó là việc rất bình thường ở thế giới này.

Phương Nguyên giết Cao Oản. Cao Oản chết không quan trọng, quan trọng là chủ tử của gã, Mạc gia sau lưng gã.

"Nhưng lần này ta tặng một hộp xác băm vằm, Cổ Nguyệt Mạc Trần chắc sẽ hiểu thành ý uy hiếp và thỏa hiệp. Ta đúng là muốn ông ta hiểu như vậy. Không có gì bất ngờ xảy ra thì Mạc gia sẽ không truy cứu cái chết của Cao Oản. Đương nhiên, nếu tư chất ta cao hơn một tầng thành loại ắt, Mạc gia sẽ cảm thấy bị uy hiếp. Cho dù mất danh dự, bọn họ cũng sẽ chèn ép một uy hiếp trong tương lai như ta." Phương Nguyên cười mỉa mai trong lòng.

Mạnh mẽ có thể dựa vào, mà nhỏ yếu cũng có thể lợi dụng.

Mặc dù lúc này Phương Nguyên là người trong cuộc, là quân cờ, thế nhưng hần tính thông quy củ nên đã có cái tâm của người đánh cờ.

Phần lớn những nhân vật tầm thường cũng chỉ giống như Cổ Nguyệt Mạc Trần hoặc là gia lão học đường. Bọn họ chỉ biết quy củ của mình mà không hề biết gì về phương diện khác. Nếu như thấy rõ đại cục như Phương Nguyên, tình thông quy củ thì làm sao thấy khó khăn cho được!

Không biết quy củ sẽ giống như Nhân Tổ, lẩn mò trong bóng tối, mê mang một hồi.

Lúc đó thì sức mạnh, trí khôn và hy vọng cũng không dùng được, thế nào người ta cũng phải tốn thời gian, nhận thức bản thân rồi mới có kinh nghiệm.

Nhân Tổ có thể đoán ra tên của hai con cô là vì hắn đã hao tổn rất nhiều thời gian, dưới áp lực từ cái chết, thử đi thử lại vô số lần.

Phương Nguyên có thể tình thông quy củ, đó là do kiếp trước hắn tích lũy kinh nghiệm năm trăm năm.

Từ khi sống lại đến nay, hắn tự tin mình có thể sáng tạo ra tương lai huy hoàng. Đó không phải vì Xuân Thu Thiên lại hiện ra, không phải vì hắn biết được rất nhiều bí cảnh và kho tàng, cũng không phải vì hắn nắm giữ phương hướng cơ bản của tương lai.

Mà đó là vì kinh nghiệm nhân sinh đối nhân xử thế suốt năm trăm năm ở kiếp trước.

Giống như Nhân Tổ nắm giữ hai con cô Quy Củ là có thể dễ dàng bắt được vạn loại cô trong thiên hạ!

Mà Phương Nguyên tình thông quy củ và củ, hắn có thể nhìn xuống từ trên cao, nhìn rõ ngàn vạn thể sự, hoặc kéo tơ bóc kén hoặc một châm thấy máu (3).
Ta tự mình tiểu ngạo trên cao, mắt lạnh nhìn người thế gian như quân cờ, vãng theo quy củ riêng mình, tiến lên từng bước một.

Bóng tối là bóng tối của quy củ, ánh sáng là ánh sáng của quy củ.

Mà ma đầu sống lại đã đi trong ánh sáng.

Chú thích:

(1) *Hai câu trong bài "Sơ xuân tiểu vũ" (Mưa phùn đầu xuân) - Hàn Dũ. Bản dịch thơ của Lê Nguyễn Luru - thivien.net

Hán việt: "Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô, thảo sắc điều khán cận khước vô."

(2) *Câu này dịch nghĩa: Người nhân ái hiểu ra nhân ái, người thông minh thì hiểu được trí tuệ bên trong. Tức là bên trong câu chuyện mỗi người cảm thụ một tầng nghĩa khác nhau.

(3) *kéo tơ bóc kén: tháo gỡ sự việc từng chút một.

*một châm thấy máu: nhìn một lần là thấy ngay trọng điểm.

**Chương này khó dịch kinh hồn, đã dài thì thôi lại còn chơi chữ, lại còn ẩn dụ, lại còn thành ngữ:(

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Đội buôn cóc

Dịch giả: habilis

Tháng năm là quá độ của xuân và hạ.

Mùi hoa tràn ngập, núi lớn xanh xanh. Ánh mặt trời bắt đầu từ từ thể hiện sự nóng bỏng.

Dưới bầu trời xanh thắm mây trắng như bông bành như những sợi bông.

Trên núi Thanh Mao, rừng trúc Thanh Mao vẫn thẳng tắp như thương, chỉ hướng trời xa. Khắp nơi đều có cỏ dại đang sinh trưởng, ở trong bụi cỏ tô điểm từng đóa hoa dại vô danh. Gió nhẹ vừa thổi qua, cỏ dại dập trùng, lập tức nồng nặc mùi phấn hoa và cỏ xanh phả vào mặt.

Ở nơi sườn núi là hàng đám ruộng bậc thang. Từng tầng từng tầng, từng bậc từng bậc, gieo trồng xuống mạ non xanh mơn mẫm. Từ xa nhìn lại tựa như một vùng biển tươi xanh nồn nà.

Bên trong ruộng bậc thang không ít nông dân đang bận bịu làm việc. Có đang làm sạch kênh mương máng nước tiến hành dẫn nước, có cuốn lên ống quần đứng ở trong ruộng trông xuống mạ.

Những người này tự nhiên đều là phạm nhân họ khác. Người tộc Cổ Nguyệt không cần làm những việc hèn kém như thế này.

Keng keng keng...

Trong gió xuân mơ hồ truyền đến tiếng lục lạc.

Các nông dân đều đứng thẳng người lên, quay đầu nhìn xuống dưới chân núi.

Chỉ thấy một đội buôn như một con giun dài màu sắc sặc sỡ từ bên kia đường núi chậm rãi nhô đầu ra.

"Là đội buôn à!"

"Đúng rồi, bây giờ đã là tháng năm, đội buôn cũng nên đến rồi."

Đám người trưởng thành trong lòng biết rõ. Bọn trẻ con thì lại trực tiếp thôi không nghịch nước và bùn trong tay, nhảy nhót chạy đi hướng về phía đội buôn.

Nam Cương có Thập Vạn Đại Sơn, núi Thanh Mao bất quá là một trong số đó. Trên mỗi ngọn núi tọa lạc từng toà từng toà sơn trại, nơi mọi người gần bó với nhau bằng huyết thống tình thân.

Giữa núi và núi là rừng rú xa xôi u ám, đá hiểm trở vách cao lớn. Hoàn cảnh phức tạp, sinh sống thật nhiều mãnh thú hoặc là cỏ trùng kì lạ quái dị.

Phạm nhân căn bản khó có thể đi qua. Nếu chỉ có một người muốn xông qua những gian nan trở ngại này ít nhất cũng phải là cô sư có tu vi ba chuyển.

Bởi vậy kinh tế khó khăn, mậu dịch khó khăn. Hình thức mậu dịch chủ yếu nhất chính là đội buôn.

Chỉ có tạo thành loại đội buôn quy mô khổng lồ, cô sư mới có thể kết quần kết đội, có khả năng hỗ trợ lẫn nhau khắc phục gian nan hiểm trở trên đường, từ ngọn núi này đi đến một ngọn núi khác.

Đội buôn đến như một bát nước sôi đột nhiên rót vào nơi núi Thanh Mao yên tĩnh an bình.

"Những năm trước đều là tháng tư, năm nay tận tháng năm đội buôn mới đến. Bất quá cuối cùng cũng vẫn là đến rồi." Khách sạn chường quỹ sau khi nghe được tin tức này đứng là thờ phào nhẹ nhõm. Chuyện làm ăn của khách sạn trong tháng khác đều cực kỳ ế ẩm. Chỉ hi vọng khi đội buôn đến có thể đem đến cả một năm này tiền lời.

Đồng thời trong kho của hắn còn để dành một chút rượu Thanh Trúc, có thể hướng về đội buôn chào hàng.

Không chỉ có khách sạn, tửu quán chuyện làm ăn cũng sẽ náo nhiệt theo lên.

Đội buôn lục tục lái vào Cổ Nguyệt sơn trại, dẫn đầu chính là một con cóc Bảo Khí Hoàng Đồng(1). Con cóc này cao tới hai mét năm, cả người màu da cam. Lưng cóc dày rộng, mặt trên là u hạt mụn nhọt, dường như thời xưa trên cửa thành từng viên một đinh đồng tán khổng lồ.

Trên lưng cóc Bảo Khí Hoàng Đồng dùng từng chiếc dây thừng thô to cố định một đồng lớn hàng hóa. Liếc mắt nhìn qua giống như là con cóc cõng một cái bao quần áo khổng lồ.

Một người trung niên với một gương mặt tròn trịa đầy rỗ mạng cái bụng tròn quay, ngồi xếp bằng ở trên đầu con cóc. Hai mắt hắn cười híp thành một cái khe, ôm quyền hướng về dân trại Cổ Nguyệt đang đứng bốn phía chào hỏi.

Người này họ Cổ tên Phú, có tu vi bốn chuyển, là người dẫn đầu đội buôn lần này.

Con cóc hơi nhảy đi lên, Cổ Phú ngồi vững chãi ở đầu cóc. Lúc bật nhảy, độ cao của hắn không hề thua kém cửa sổ lầu hai. Coi như là rơi xuống đất cũng phải cao hơn tầng thứ nhất gác trúc.

Nguyên bản rộng rãi đường phố lúc này bỗng nhiên có vẻ hơi chật hẹp. Cóc Bảo Khí Hoàng Đồng như là một con quái thú, xông vào giữa những gác trúc san sát nhau.

Đi phía sau con cóc là một con sâu to lớn béo mập. Hai mắt nó rục rờ như màu sắc cửa sổ thủy tinh, sắc thái tươi đẹp sặc sỡ, dài đến mười lăm mét, hình thể tương tự với tằm. Thế nhưng ở bề ngoài của nó lại bao trùm một tầng giáp da giống như gổm đen dày đặc. Trên giáp da cũng xếp từng đồng hàng hóa, dùng dây thừng quấn quanh buộc vào. Ngồi xen giữa hàng hóa là từng tên từng tên cô sư, có lão già, cũng có người trẻ tuổi.

Còn có phạm nhân cũng đều là võ giả cường tráng, đi trên đất theo bộ cánh cứng đen mập chậm rãi về phía trước.

Bộ cánh cứng mập mập đi qua, lại có đà điều màu lông sặc sỡ, nhện núi lớn lông xù, dực xà(2) mọc ra hai cánh chim,... Nhưng những con vật này chỉ là số ít, đa số vẫn là cóc.

Những con cóc này tương tự cóc Bảo Khí Hoàng Đồng, chỉ là cái đầu muốn nhỏ hơn một chút, lớn như trâu ngựa. Chở hàng hóa và người, phồng cái bụng, nhảy nhót đi tới.

Đội buôn trườn từ từ đi sâu vào sơn trại.

Dọc theo đường đi bọn trẻ con tròng lớn hai mắt, tò mò nhìn, vui mừng gọi, thán phục.

Cửa sổ lầu hai từng cái từng cái liên tiếp mở ra. Người miền núi khoảng cách gần quan sát, có hai mắt lóe ánh nhìn kiêng kỵ, có đang phát tay biểu thị nhiệt liệt hoan nghênh.

"Cổ lão đệ, năm nay đến có chút trễ à, một đường cực khổ rồi." Cổ Nguyệt Bác lấy thân phận tộc trưởng tự mình hoan nghênh thủ lĩnh đội buôn lần này.

Cổ Phú thân phận là cổ sư bốn chuyển, nếu để cho gia lão ba chuyển phụ trách tiếp đón không thể nghi ngờ là một loại thất lễ và xem thường.

Cổ Phú hai tay ôm quyền, thờ dài một hơi: "Năm nay đi không thuận lắm, trên đường đụng tới một đám dơi u huyết, tổn thất không ít hảo thủ. Lại ở núi Tuyệt Bích gặp phải sương mù, thực sự là không dám đi. Bởi vậy kéo dài không ít thời gian. Làm cho Cổ Nguyệt huynh đợi lâu."

Trong lời nói vô cùng khách khí.

Cổ Nguyệt sơn trại cần đội buôn hàng năm đều đến mậu dịch, mà đội buôn cũng cần hoà khí mới phát tài.

"Ha ha ha, có thể đến là tốt rồi. Xin mời, trong tộc đã chuẩn bị rượu và thức ăn ngon, để ta vì lão đệ đón gió tẩy trần." Cổ Nguyệt Bác đưa tay mời nói.

"Tộc trưởng khách khí, quá khách khí." Cổ Phú làm như được sủng ái mà lo sợ.

Đội buôn buổi sáng đến địa giới núi Thanh Mao, buổi trưa đóng trú lại ở Cổ Nguyệt sơn trại. Khi đêm đến, sơn trại quanh thân lập tức hình thành một mảnh cửa hàng tạm thời diện tích rộng lớn. Các loại đồ lam vàng lục lؤل vai cao to dựng lên. Giữa các lؤل vai còn có găng tận dụng nhét vô số quán nhỏ via hè.

Màn đêm buông xuống nhưng nơi này lại một mảnh đèn đuốc sáng choang.

Nổi liền không dứt người đi đường từ bên trong trại tràn vào nơi này, có phạm nhân, cũng có cổ sư. Bọn con nít tung tăng nhảy nhót, đám người trưởng thành trên mặt cũng hiện ra vẻ mặt vui như tết.

Phương Nguyên theo dòng người một thân một mình đi vào nơi này.

Đoàn người rộn rịp rầm rập, một đám tụ tập vây quanh quán via hè, hoặc là ở miệng lؤل vai không ngừng ra vào.

Xung quanh truyền đến tiếng rao hàng của nhiều người thay nhau vang lên.

"Hãy đến đây, nhìn một chút nào. Bánh trà thượng đẳng Lam Hải Vân, uống một ngụm trà này khoái hoạt tựa thần tiên! Cúi như là người không uống, nuôi nắng trà cổ cũng là ngon bỏ rỏ. Một khối chỉ cần năm nguyên thạch!"

"Cổ Man Lực Thiên Ngưu, cổ sư thôi thúc lên có thể tặng vọt một ngưu lực lượng. Đi qua đi ngang qua, không thể bỏ qua!"

"Cổ Tri Tâm, thượng đẳng cổ Tri Tâm, mọi người nhìn xem phẩm chất này, mới mẻ đến như mới vừa hái xuống. Một cân hai khối nguyên thạch, giá cả tiện nghi như vậy a..."

Phương Nguyên nghe đến đó bước chân hơi dừng lại một chút, theo tiếng nhìn sang.

Chỉ thấy một con đà điểu lúi kéo một cái xe đẩy tay hai bánh. Trên xe đẩy tay chồng một đống cỏ màu xanh phớt. Mỗi nhánh cỏ đều dài đến một mét, rất dài nhỏ, trung bình chỉ rộng như móng tay. Có chút cỏ ở ngọn lại dài ra búp hoa hình trái tim màu hồng.

Cỏ Tri Tâm là một trong thực phẩm phụ của cỏ trؤل, giá trị ở chỗ nó có thể cùng một ít đồ ăn phối hợp lại nuôi nắng cỏ trؤل.

Nói cách khác, Phương Nguyên nuôi nắng cỏ Nguyệt Quang, mỗi bữa cần cho ăn hai cánh hoa. Nếu là thêm vào một nhánh cỏ Tri Tâm, cỏ Nguyệt Quang ăn một mảnh cánh hoa Nguyệt Lan đã no rồi.

Cỏ Tri Tâm một cân chỉ có hai khối nguyên thạch, cánh hoa Nguyệt Lan mỗi mưoi mảnh phải một khối nguyên thạch. Hơi hơi tính một chút, liền biết trؤل vào cỏ Tri Tâm nuôi nắng cỏ trؤل càng có lời một ít.

"Năm tháng trước, ta giết Cao Oân. Bởi vì ở lớp học vận dụng cỏ Nguyệt Quang nên phạt tiền ba mưoi khối khối nguyên thạch. Bất quá sau đó Mạc gia bồi thường ta ba mưoi khối, không tính là tổn thất. Những ngày gần đây, ta cướp đoạt hai lần, tổng cộng 118 khối nguyên thạch. Thế nhưng gần đây ta không ngừng tiêu hao tinh luyện ra trung cấp chân nguyên ôn dưỡng bốn vách tường không khiêu, mỗi ngày đều muốn tiêu hao ba khối nguyên thạch. Thêm vào chi phí nuôi nắng cỏ trؤل, chi phí sinh hoạt của chính mình, liên tục không ngừng mua rượu Thanh Trúc mà đầu tư nguyên thạch. Hiện ở trong tay chỉ còn chín mưoi tám khối."

Từ sau khi Phương Nguyên giết người, hình tượng hung tàn lãnh khốc in sâu vào nội tâm các học viên, trong lúc nhất thời lại không người dám hướng về hắn khiêu chiến. Dẫn đến hắn cướp đoạt trở nên cực kì dễ dàng. Mỗi lần chỉ có số cực ít người có can đảm chống lại hắn.

Phương Nguyên trong lòng tính toán một thoáng liền dời đi tầm mắt, tiếp tục đi hướng về nơi sâu xa khu cửa hàng lâm thời này.

Trên quầy có Tri Tâm vây quanh một đồng người, đều là cổ sư hoặc là học viên, trong tay cầm nguyên thạch đang tranh nhau mua.

Phuong Nguyên không phải là không có tiền mua cổ Tri Tâm này mà là không có thời gian.

"Nếu như nhớ lại không sai, con Lại Thổ Cáp Mô(3) kia sẽ ở trong cái cửa hàng đó đi. Kiếp trước thì có cổ sư ngay tại buổi chiều đầu tiên đánh cược được nó, do vậy kiếm được một khoản lớn. Ta phải nhanh chân lên, không thể bởi vì nhỏ mất lớn."

(1): con cóc vàng rực rỡ tượng trưng cho tài lộc.

(2): loài rắn mọc ra hai cánh chim.

(3): con cóc đất da sần sùi như bị ghê.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Trong tảng đá màu tử kim có cổ thiềm say ngủ

Dịch giả: habilis

Càng đi về nơi sâu xa càng cảm tú phần hoa.

Quán nhỏ vỉa hè càng ngày càng ít, lều vải lớn càng ngày càng nhiều.

Chỉ thấy đỏ lam vàng lục nhiều loại lều vải lớn, có dựng thành hình khối vuông, lại có là hình trụ tròn; có ở nơi rèm cuốn lối vào dựng đứng hai cây cột cửa, có thì lại mang theo lồng đèn đỏ lớn; có bên trong đèn đuốc huy hoàng, có bên trong lại lờ mờ tối tăm.

Phuong Nguyên vừa đi vừa nhìn, cuối cùng dừng bước tại một căn lều vải màu xám.

"Là nơi này." Hắn giương mắt đánh giá, chỉ thấy cửa lều bố trí hai cái trụ đứng. Trên trụ đứng dùng thủ pháp khắc chìm khắc một đôi câu đối.

Bên trái: Tiểu thi dừng khí, đắc xuân hạ thu đông lộc.

Bên phải: Đại triển thân thủ, hoạch đông nam tây bắc tài.

Ở giữa còn có một tấm biển gỗ: Đến thời đổi vận.

Đúng vậy, đây là một sòng bạc.

Sòng bạc này diện tích một mẫu, đã thuộc về loại lều vải cỡ lớn.

Phuong Nguyên đi vào. Ở bên trong lều theo từng phía xếp đặt ba hàng quầy hàng. Trên quầy xếp đặt từng khối từng khối hổ phách hoặc hoá thạch, nhỏ bé thì chỉ to bằng bàn tay, lớn thì to như chậu rửa mặt, cũng có càng to lớn hơn, đủ cao bằng một người, trên quầy tự nhiên không thể xếp được nên trực tiếp thả trên đất.

Không giống như lều vải cửa hàng khác náo nhiệt, trong này lại thật yên tĩnh.

Có đám cổ sư túm năm tụm ba đứng ở trước quầy, có thì mi trên quầy xếp đặt tảng đá, có cầm lấy hoá thạch ở trong bàn tay cẩn thận mà vuốt ve cảm nhận cảm giác, có cùng đồng bạn nhỏ giọng thảo luận, có đối với chủ tiệm hoặc nhân viên thương lượng giá cả.

Thế nhưng dù cho bọn họ đang nói chuyện gì đều là khê khàng nói nhỏ, cố gắng hết cỡ không quấy rầy những người khác.

Đây là một sòng bạc.

Ở trong cái thế giới cổ này, có đủ loại cổ kì lạ quái dị, đếm không xuể. Cổ trùng có đồ ăn đặc biệt của riêng mình. Không có đồ ăn, cổ trùng chỉ có thể kiên trì một quãng thời gian sẽ tử vong.

Thế nhưng thiên nhiên đối với sinh mệnh vừa ác nghiệt lại vừa nhân từ.

Dù cho thiếu đồ ăn, cổ trùng vẫn có một cơ hội sống sót, đó là rơi vào trạng thái ngủ say, tự phong ấn mình.

Ví dụ như cổ Nguyệt Quang không có cánh hoa Nguyệt Lan có thể tự phong ấn chính mình. Nó sẽ cố gắng đem sức mạnh co rút lại, tương tự như ngủ đông vậy, rơi vào sâu trong giấc ngủ. Vào lúc này, thân thể của nó không chỉ thôi tỏa ra ánh xanh, hơn nữa sẽ từ trạng thái thủy tinh trong suốt thoái hóa thành một khối đá xám rồi bao phủ lên một tầng vỏ đá. Năm rộng tháng dài, vỏ đá càng ngày càng dày nặng sẽ hình thành một khối đá thô.

Lại giống như Tử Trùng, nếu nó tự phong ấn mình sẽ kết thành một cái kén tằm màu trắng. Nó sẽ cuộn mình lại ở bên trong kén tằm ngủ say.

Đương nhiên loại tình huống phong ấn ngủ say này cũng không phải ở trên mọi cổ trùng đều sẽ phát sinh. Nó phát sinh xác suất rất nhỏ. Ở tình huống bình thường, cổ trùng đều không ngủ say mà là bị chết đói. Chỉ có số ít cổ trùng mới ở trong tình huống đặc biệt tự phong ấn mình.

Một ít cổ sư ngoài ý muốn được những khối đá thô phong ấn cổ trùng hoặc là kén trùng này, tình lại cổ trùng ngủ say trong đó. Có kẻ bởi vậy được một món lợi nhỏ. Có người thăng chức rất nhanh, hướng đi cuộc đời thay đổi. Những tình huống tương tự ở thế giới cổ sư nhiều lần xảy ra, thường thường có hoặc thật hoặc giả chuyện bịa lời đồn làm người ta mơ ước.

Đá thô khởi nguồn của sông bạc này là như vậy. Đương nhiên những tảng đá này đều có ngoại hình chưa rõ ràng. Phải mở ra xem mới có thể xác định bên trong có ẩn giấu cổ trùng hay không.

"Như sông cuộc đá loại nhỏ này, mười tảng đá có tám, chín tảng đều là đá thật, bên trong không có cổ trùng. Coi như hòn đá có cổ trùng cũng chưa chắc đều là trùng sống, tám chín phần mười là đã chết. Bất quá một khi đánh cuộc đến cổ sông, trong phần lớn tình huống đều có thể kiếm một món hời. Cổ trùng như thế cực kỳ quý hiếm, nên không phải từ đó thăng quan tiến chức rất nhanh chính là bị giết người cướp của."

Phuong Nguyên trong lòng thấy rõ, hẳn đối với mọi chuyện đều rất rõ ràng.

Ở kiếp trước, hắn cũng từng tham gia đội buôn, ở sông cuộc đá làm qua nhân viên. Sau đó một quãng thời gian hắn thậm chí kinh doanh một sông cuộc đá so với sông này còn lớn hơn. Đó là sông cuộc đá cỡ trung, bị được không ít dân cỡ bạc, cũng nhìn nhầm, mấy lần bị những người khác đánh cuộc ra cổ trùng quý giá.

Phuong Nguyên đứng ở cửa một hời,

Ánh mắt hắn nhìn quét một vòng, lúc này mới chậm rãi đi tới bên trái quầy hàng.

Sau quầy, cách nhau mấy mét đứng một vị chủ tiệm nhân viên, nữ có nam có. Bọn họ bên hông đều buộc vào màu xanh đai lưng, không phải phạm nhân mà đều là một chuyên cổ sư. Đại đa số là cấp thấp, có cá biệt chính là trung cấp.

Nhìn thấy Phuong Nguyên đi tới trước mặt quầy, một người nữ cổ sư cách hắn gần nhất lập tức đi tới, trên mặt hiện ra nụ cười, nhẹ giọng nói: "Vị công tử này ngài muốn cổ trùng gì? Quầy hàng bên này mỗi tảng đá đều có giá mười khối nguyên thạch. Nếu như ngài trải nghiệm lần đầu, cuộc nhỏ cho vui, không ngại đi quầy hàng bên phải, tảng đá nơi đó chỉ bán năm khối nguyên thạch. Nếu ngài muốn kích thích, không ngại đi quầy hàng cao đẳng ở ngay phía trước, nơi đó một khối đá thô bán giá hai mươi nguyên thạch."

Đây là một nữ cổ sư có kinh nghiệm, ở sông cuộc đá làm công đã không ít thời gian.

Sau khi nàng nhìn thấy Phuong Nguyên đi vào, từ các phương diện của hắn như ngoại hình, tuổi tác, chiều cao đã suy đoán ra hắn là một tên học viên.

Đến đánh bạc đều là cổ sư, sẽ không có phạm nhân. Mà học viên chỉ có thể coi là dự bị cổ sư vừa bước vào đường tu hành, bình thường bởi vì nuôi nấng cổ trùng mà kinh tế túng quẫn làm sao kiếm ra tiền nhân rồi gì để đánh bạc đây?

Học viên như thế thường thường chỉ là đi vào xem thử mở mang tầm mắt, ham thích chuyện mới mẻ. Tuyệt đại đa số bọn họ đều là chỉ xem không mua, có cá biệt số ít gia cảnh không tệ có lẽ sẽ mua một cái thử một chút, bất quá bình thường cũng chỉ mua hoá thạch tiện nghi nhất.

Bởi vậy, đối với Phuong Nguyên có thể mua bao nhiêu tảng đá nữ cổ sư cũng không chờ mong.

"Ta xem trước một chút." Phuong Nguyên mặt không hề cảm xúc hướng về phía nàng gật gù sau đó miệt mài quan sát.

Trong ký ức hắn là sông cuộc đá này, quầy hàng bên này.

Nhưng năm trăm năm thật sự quá lâu. Rất nhiều thứ đều cực kì mơ hồ, đặc biệt năm trăm năm ký ức thực sự là một lượng khổng lồ. Thật sự Phuong Nguyên nhớ tới không phải rất rõ ràng.

Chỉ mơ hồ nhớ tới là trong một năm này, buổi chiều đầu tiên đội buôn đến có một người may mắn bỏ ra mười khối nguyên thạch mua một khối hoá thạch trên vỏ đá hiện ra màu tử kim.

Hắn mở tảng đá tại chỗ lấy ra một con Lại Thổ Cáp Mô. Sau đó con cổ thiềm(1) này được người thu mua, hẳn bởi vậy kiếm lời không ít nguyên thạch.

Phuong Nguyên nhìn một lúc, chân mày hơi nhíu lại.

Trên quầy này, hoá thạch bề ngoài hiện ra hào quang tử kim có hơn hai mươi viên. Cuối cùng là ở trong một khối nào ẩn giấu Lại Thổ Cáp Mô đây?

Bên này mỗi tảng đá đều bán giá mười khối nguyên thạch. Phuong Nguyên bây giờ trên người có chín mươi tám khối nguyên thạch, theo tính toán nhiều

nhất có thể mua chín khối.

Thế nhưng thực tế cũng không thể tính như vậy.

Bất kỳ mạo hiểm và đánh bạc đều phải cân nhắc hậu quả.

Phuong Nguyên đã sớm không phải loại trẻ con miệng còn hôi sữa kia, cũng không tự cho mình là dân cờ bạc siêu phàm. Coi chính mình là người bị vận mệnh lọt mắt xanh bình thường đều ngã nhào dưới sự đùa cợt của vận mệnh.

"Ta một thân một mình không có người thân quen bạn tốt giúp đỡ. Nhất định phải lưu lại một ít nguyên thạch duy trì sinh hoạt và mua lương thực nuôi nấng cô trùng." Hắn tính toán sơ một chút, sau khi bảo đảm nhu cầu cơ bản hắn tối đa chỉ có thể mua bảy khối hoá thạch.

"Khối đá này tử kim như sao tô điểm, thế nhưng bẹp như đĩa, bên trong sẽ không ẩn giấu Lại Thổ Cáp Mô."

"Khối này tử kim chói mắt thế nhưng chỉ to bằng nắm tay. Nếu thật sự ẩn giấu Lại Thổ Cáp Mô, hắn là ít nhất cũng phải so với nó lớn hơn ba phần mười."

"Khối tử kim hoá thạch này cực kỳ to lớn nhưng mặt ngoài lại vô cùng nhẵn bóng, mà vỏ đá Lại Thổ Cáp Mô đều là loang loang lỗ lỗ. Hiển nhiên không phải..."

Phuong Nguyên không ngừng đánh giá quan sát, bài trừ sàng lọc.

Sau khi cô trùng phong ấn ngủ say, hình thành hoá thạch liền thành một khối, bản thân ngăn chặn đại đa số thủ đoạn dò xét trên thế gian. Còn lại một ít phương pháp dò xét hầu như đều cứng rắn thô bạo, một khi dùng sẽ trực tiếp giết chết cô trùng đang thoi thóp bên trong.

Bởi vậy cô sư đến chọn đá chỉ có thể dựa vào suy đoán, dựa vào kinh nghiệm, dựa vào vận may, dựa vào tình cờ lóe lên linh quang.

Nếu không phải như vậy nơi này cũng sẽ không gọi là sông bạc.

Đương nhiên thế giới to lớn này không gì không có, cũng không ngoại trừ có thủ đoạn dò xét ôn hòa cực kỳ cá biệt, có thể làm cho cô sư biết trước được tảng đá bên trong có ẩn giấu cô trùng hay không.

Phuong Nguyên kiếp trước đã được nghe nói một ít lời đồn, thế nhưng sau đó trải qua nghiệm chứng thì phát hiện đều là tin vịt.

Phuong Nguyên tự mình suy nghĩ: Nếu thật sự có tồn tại loại thủ đoạn này cũng nhất định là truyền thừa bí mật, chỉ có thể nắm giữ trong tay số rất ít người bí ẩn, đối với toàn thể đánh ngành đánh cược không gây ra ảnh hưởng.

Ở vùng núi Thanh Mao này cũng còn tốt một chút, càng đi về phía đông sông bạc càng thịnh hành. Đến khu vực núi Bạc đầu, mỗi sơn trại đều có xây dựng sông bạc. Trong sơn trại quy mô hơi lớn còn có cờ lớn sông bạc san sát. Riêng với tiếng tăm đánh bạc vang xa ba sơn trại lớn: trại Bàn Thạch, trại Cổ Mộ, trại Thương Kinh, càng có loại sông cược đá cực lớn.

Ba sông cược đá loại cực lớn này mỗi một sông đều có hơn một ngàn

năm lịch sử. Đến bây giờ vẫn làm ăn náo nhiệt, dân cờ bạc nối liền không dứt. Chưa bao giờ đã xảy ra chuyện gì như bị người gây sự phá bình.

Ngày hôm nay, cái lều vải này tối đa chỉ có thể miễn cưỡng xem như là sông bạc loại nhỏ.

Nhưng nếu là một tên thiếu niên mười lăm tuổi khác tới nơi này, nhất định sẽ bị những hoá thạch này hỗn loạn hai mắt, coi như chọn hoá thạch cũng thuần túy đoán mò chỉ lung tung.

Nhưng Phuong Nguyên lại không giống.

Đầu tiên, hắn trước đó cũng đã biết một phần đáp án, bởi vậy phạm vi lựa chọn đã bỗng nhiên thu nhỏ đến ba mươi khối trở xuống.

Đương nhiên từ trong hơn hai mươi khối hoá thạch này chọn lựa ra khối duy nhất kia cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng Phuong Nguyên lại có năm trăm năm kinh nghiệm đặt nền tảng, dựa vào căn bản hùng hậu như vậy, hắn quan sát chốc lát rồi sàng lọc ra sáu khối hoá thạch màu tử kim phù hợp tiêu chuẩn nhất.

Hắn có tám phần mười tự tin có thể khẳng định - Lại Thổ Cáp Mô ở một trong số những khối hoá thạch màu tử kim đó ngủ say!

(1): Cô có hình dạng con cóc.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Giải thạch

Dịch giả: lamlamyu17

"Ta muốn mua một số viên đá." Sau lựa chọn được mục tiêu, Phương Nguyên liền nói với vị nữ cổ sư nọ.

"Tay mới!" Trong lòng nữ cổ sư lập tức hiện ra từ này.

Cho dù là con bạc tác tệ thì khi mua cũng phải cẩn thận quan sát trước, sau đó xoa vuốt trong tay nhiều lần, cảm nhận bề mặt và sức nặng bằng xúc giác.

Sau khi quan sát vài lần, nếu như con bạc cảm thấy không thích hợp thì sẽ buông bỏ ngay, không mở miệng hỏi mua.

Mà loại người vừa mở miệng là mua ngay như Phương Nguyên chắc chắn đều là tay mới lần đầu đồ thạch.

Tuy nữ cổ sư nghĩ vậy nhưng cũng không biểu hiện ra mặt, nàng ta vẫn cười như hoa như mộng, nhẹ giọng hỏi Phương Nguyên: "Vậy ngài muốn chọn viên nào ạ?"

Phương Nguyên chỉ tay: "Viên này."

Nữ cổ sư lập tức lấy ra.

Phương Nguyên lại nói tiếp: "Viên này."

Nữ cổ sư cảm thấy hơi kinh ngạc, nàng ta thật sự không ngờ thiếu niên này mua tận hai viên.

"Xem ra thiếu niên này là loại người có máu bài bạc." Nàng ta âm thầm đánh giá trong lòng.

Nhưng ngay sau đó, Phương Nguyên lại chỉ tay:

"Còn có viên này, viên kia, ta mua hết."

Nữ cổ sư sững sốt một lát vì quá bất ngờ, nàng ta không khỏi đánh giá lại Phương Nguyên thêm một lần nữa.

"Xem ra thiếu niên diện mạo bình thường này có bối cảnh gia đình lắm. Nếu không, một cổ sư bình thường nào có dư tiền như vậy?" Nghĩ đến đây, nụ cười của nữ cổ sư lại càng dịu dàng thân thiện hơn. Không ngờ thiếu niên trước mắt lại thật sự là khách hàng.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Nhưng mà Phương Nguyên lại làm cho nữ cổ sư kinh ngạc một lần nữa. Hắn chỉ vào viên đá tím sẫm ở chỗ xa nhất:

"Đúng rồi, còn có hai viên đá bên kia."

Nữ cổ sư không khỏi hơi kinh hãi trong lòng: "Đây là thiếu gia nhà ai trong Cổ Nguyệt sơn trại? Nhìn dáng vẻ giống như là người thừa kế dòng họ. Nếu như ta có thể leo lên người hắn thì có lẽ sẽ không cần phải ở đây vất vả làm phục vụ ở cửa tiệm nữa."

Nghĩ đến đây, nụ cười của nữ cổ sư lại càng dịu dàng hơn, thậm chí ánh mắt nhìn về phía Phương Nguyên còn có thêm ý muốn quyến rũ.

Sáu viên đá bày ra trước mặt Phương Nguyên.

Phương Nguyên lấy ra sáu mươi khối nguyên thạch đưa cho nữ cổ sư ngay tại chỗ, không hề do dự chút nào.

Hành động trả tiền của hắn lập tức đưa đến sự chú ý của những cổ sư khác trong lều.

"Sao? Có người bắt đầu đồ thạch rồi."

"Chúng ta ngắm nghía hơn một giờ cũng chưa dám xuống tay. Bây giờ có người thử trước, nhìn thử cũng tốt."

"Là một tên học viên sao? Đưa ra sáu mươi khối nguyên thạch ngay lập tức, cũng thật nhiều tiền nhĩ. Xem ra thằng này là một đứa trẻ trâu thứ thiệt. Hừ, đồ thạch dễ như vậy sao, hôm nay hắn nhất định bẻ đầu."

Nhóm cổ sư đứng tại chỗ, xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phương Nguyên.

"Vị công tử này, ngài có muốn giải thạch ngay tại đây không? Bản đồ tràng miễn phí giải thạch cho ngài." Nữ cổ sư dịu dàng đề nghị, lần thu ba trong mắt đong đưa.

Phuong Nguyên liếc nhìn xung quanh qua khoé mắt, khoé miệng nhếch lên một nụ cười bí hiểm. Hắn khoát tay, từ chối nữ cổ sư:

"Màu tím là màu sắc may mắn của ta. Đây là lần đầu tiên ta đổ thạch, ý nghĩa quan trọng, ta muốn tự tay giải thạch!"

Đôi mắt nữ cổ sư càng sáng hơn, trầm ngâm: khí khái thế này, quả nhiên là thiếu gia có tiền.

Nàng ta tuyệt đối sẽ không ngờ, ở Cổ Nguyệt sơn trại, Phuong Nguyên có thể nói là không người thân thích, thân như bèo trôi, không có chỗ dựa nào, mọi việc đều phải dựa vào bản thân.

"Mẹ nó, có tiền thì hay lắm sao!"

"Cũng không biết đũa phá của nhà ai, đi ra ngoài lãng phí tiền mồ hôi nước mắt của cha chú!"

"Nhãi ranh không biết trời cao đất rộng. Nào có ai chọn đá dựa vào màu sắc yêu thích. Hừ, loại hành vi này đúng là ném nguyên thạch xuống nước rồi để sùi bọt nhìn chơi!"

Sau khi cho rằng Phuong Nguyên là đũa phá của, ánh mắt của các cổ sư trong lều đều mất hết hứng thú. Bọn họ vốn đã không kỳ vọng gì nhiều, nay lại càng thất vọng thêm.

Một vài cổ sư còn không thèm nhìn nữa, tiếp tục quan sát hoá thạch trên quầy.

Những thay đổi xung quanh không thể ảnh hưởng đến Phuong Nguyên chút nào. Hắn không biểu lộ cảm xúc gì trên gương mặt, yên lặng điều động chân nguyên trong nguyên hải tiến vào trong Nguyệt Quang cổ.

Ngay sau đó, dấu ấn hình trăng non trong lòng bàn tay phải liền toả ra một quang sáng màu lam nhạt như nước.

Phuong Nguyên dùng bàn tay phải này cầm lấy một viên đá màu tím, đặt nó vào giữa lòng bàn tay. Sau đó, năm ngón tay hắn khép lại, từ từ mài mòn vỏ ngoài của hoá thạch.

Ánh sáng lam không ngừng lập loè, dợn sóng như nước. Hòn đá tím càng ngày càng nhỏ lại. Một đám bụi đá từ trong kẽ ngón tay của Phuong Nguyên rơi xuống thảm trải sàn.

"Công tử thật có bản lĩnh!" Nữ cổ sư nắm bắt cơ hội, lập tức mở miệng khen ngợi.

"Thiếu niên này không phải quá tệ, hắn cũng có bản lĩnh thật sự." Những cổ sư chứng kiến cảnh này đều có ánh mắt phức tạp, hơi thay đổi cách nhìn về Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên dùng ánh sáng xanh chà sát mặt ngoài viên đá, có thể nói đây là phương thức vận dụng Nguyệt Quang cổ một cách tinh vi. Thông thường thì cổ sư phải sử dụng Nguyệt Quang cổ hai ba năm mới có thể đạt đến trình độ này.

Với số tuổi và thân phận học viên của Phuong Nguyên, hắn có thể làm được là rất hiếm có.

"Người nhìn kìa, hắn đang dùng Nguyệt Quang cổ đặc trưng của bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta." Vài cổ sư phát hiện ra điều này thì lập tức thấy tự hào, cảm thấy nhìn Phuong Nguyên vừa mắt hơn rất nhiều.

"Nhưng mà dùng thủ pháp này để giải thạch vẫn có hơi thô bạo." Một vài cổ sư dày dặn kinh nghiệm lại lắc đầu.

Viên đá màu tím sẫm càng ngày càng nhỏ. Lúc mới bắt đầu thì một bàn tay không thể nắm hết nó, nhưng sau một hồi, nó đã nhỏ lại cỡ bằng nắm tay rồi bị Phuong Nguyên bao bọc lại trong những ngón tay.

Ánh sáng xanh càng mạnh hơn, kích thích hoá thạch biến thành như viên đạn. Cho đến phút cuối, nó chỉ còn là một đồng bột đá nhỏ rơi trên thảm trải sàn.

Đây hoàn toàn là một hòn đá đặc ruột, bên trong không hề có cổ trùng.

"Quả nhiên là không đáng tin." Nhóm cổ sư lắc đầu không thôi.

"Công tử, còn năm viên đá nữa mà." Nữ cổ sư ân cần khích lệ.

Về mặt Phuong Nguyên bình thản, không bị ảnh hưởng chút nào. Hắn cầm lên viên đá tím thứ hai, tiếp tục mài mòn.

Thế nhưng hòn đá này vẫn là đá đặc ruột, bên trong không có cổ trùng.

Hòn đá thứ ba cũng vẫn như thế.

Trong đám cổ sư đã có người không kiên nhẫn: "Đừng xem nữa, chọn đá dựa vào màu sắc, vậy còn cuộc chi nữa."

"Hắn mà mở ra được cổ thì ta sẽ ăn hết bột đá trên đất." Có người cười chế giễu.

"Công tử đừng nản chí, không phải là vẫn còn ba viên đá sao, ngài mới mở ra một nửa thôi." Nữ cổ sư nhẹ nhàng khích lệ Phương Nguyên.

Phương Nguyên cầm hòn đá thứ tư lên, nhưng lúc mài đến kích cỡ bằng lòng bàn tay, động tác của hắn đột nhiên ngừng lại.

"Ồ? Có gì đó!"

"Chất đá biến đổi, không phải là màu tím sẫm nữa mà là màu đen như mực tàu."

"Lẽ nào hắn thật sự là mèo mù vớ được chuột chết?"

Đám cổ sư xung quanh bỗng nhón nháo kêu lên.

"Công tử, tiếp theo xin hãy cẩn thận giải thạch. Ngàn vạn lần đừng làm quá mạnh, cổ trùng đang ngủ say bên trong đều cực kỳ yếu ớt. Nếu dùng sức quá mạnh thì sẽ giết lầm cổ trùng bên trong." Nữ cổ sư cũng không ngờ tình huống này thật sự xảy ra, nàng ta hơi sững sốt, sau đó vội vàng nhắc nhở từng chút một.

Động tác của Phương Nguyên chậm hơn rất nhiều, ngón tay hắn chà xát nhưng thỉnh thoảng mới có tiếng roi xuống đứt quãng chứ không còn liên tục như trước đó.

Bột đá màu đen bay xuống là tả, viên đá càng ngày càng nhỏ, động tác của Phương Nguyên cũng càng từ tốn nhẹ nhàng hơn.

Bột đá trên thảm sàn càng chất càng cao, hòn đá màu mực trong tay Phương Nguyên cũng mòn hết.

"Ài, đáng tiếc, chỉ là đá trong đá."

"Uổng công ta hào hứng, còn tưởng rằng có cổ trùng chứ."

"Mấy người đúng là quá dễ gạt, đồ thạch là chuyện đơn giản vậy sao? Chín phần mười trường hợp là không có cổ. Nếu không, cửa hàng còn kiếm tiền gì nữa?"

"Thật ra vận may của công tử ngài cũng không tệ lắm. Lần đầu đồ thạch mà có thể ra được đá trong đá, người bình thường cũng không làm được." Nữ cổ sư đổi phương pháp an ủi Phương Nguyên, đồng thời cũng là chuẩn bị tâm lý cho kết quả kế tiếp.

Đồ thạch ra nhiều vào ít là chuyện rất thường gặp. Trong mắt nàng, Phương Nguyên vốn là làm tùy hứng, khả năng chọn được hoá thạch có cổ là cực kỳ nhỏ.

Phương Nguyên cười cười, không trả lời mà tiếp tục lấy ra khối đá thứ năm.

Hắn tỉ mỉ mài mòn. Lần này, chỉ trong thời gian mười hơi thở, vỏ ngoài đã bị mài hết, một quả cầu đất sần sùi màu vàng hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Vậy mà thật sự mở ra cổ?!

Dịch giả: lamlamyu17

"Ồ?"

"Không phải lại là đá trong đá nữa chứ?"

"Xem chừng là vậy. Nhưng mà cũng hơi kì lạ, cục đất vàng này được đá cứng bọc lại thì phải bị nén tròn lại chứ, sao mặt ngoài lại sần sùi như vậy?" Nhóm cổ sư vây xem nghi ngờ khó hiểu.

Nhìn quả cầu đất màu vàng trong tay, biểu cảm Phương Nguyên không thay đổi nhưng trong lòng lại không bình lặng như vậy.

Hắn tiếp tục mài mòn, quang sáng màu lam như nước, bùn đất biến thành phần roi xuống. Trong đám phần còn kèm theo không ít hòn đất nhỏ liên tục rơi xuống đồng bột đá bên cạnh chân hắn.

"Không phải thật có cổ chứ?!" Một vài cổ sư thấy đến đây thì đều ngạc nhiên trừng to hai mắt.

"Rất khó nói." Một số người nói kiểu không quá chắc chắn.

"Ta cảm giác là có! Hình như là thật sự có!" Có người hô nhỏ lên.

Quả cầu đất vàng dần dần bị mài nhỏ lại, kích thước đã sắp bằng lòng bàn tay. Bỗng nhiên một người xông vào trong lều:

"Tiểu tử, chậm lại một chút. Quả cầu đất này, Cổ Kim Sinh ta mua!"

Động tác trên tay Phương Nguyên chợt ngừng lại, ngay lập tức, ánh mắt các cô sư trong lều đều nhìn về phía người này.

Y có bề ngoài trẻ tuổi, ước chừng trong khoảng hai mươi đến hai mươi lăm tuổi. Trên người y mặc một bộ trường bào màu vàng, hông buộc đai lưng tơ lụa, giữa đai lưng khảm một miếng ngọc hình vuông. Giữa miếng ngọc có đường vân dạng nét ngang, hình thành nên một chữ "Nhất" hiếm có.

Hiển nhiên đây là một vị cô sư nhất chuyển.

Hơn hai mươi tuổi mà vẫn là cô sư nhất chuyển, xem ra tư chất của y cũng chẳng ra gì.

Thế nhưng địa vị của người này có phần đặc thù. Trông thấy người này, cô sư trong lều đều khom mình hành lễ, cùng nói: "Thuộc hạ ra mắt nhị công tử."

"Nhị công tử?"

"Tên này vừa mới tự xưng là Cổ Kim Sinh, chẳng lẽ chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Cổ Phú - thủ lĩnh đội buôn..."

"Nói như vậy, hẳn là đồ thạch trảng này do hắn mở rồi. Bây giờ hắn mạo muội đứng ra can thiệp, hình như là phá hủy quy tắc rồi."

Các cô sư thì thầm bàn tán.

"Đúng vậy, ta chính là ông chủ của cửa hàng này. Tiểu đệ đệ nhỏ tuổi như vậy mà đã đến đồ thạch rồi. Không sợ người nhà của ngươi trách mắng sao? Hiện giờ ta ra giá bốn mươi nguyên thạch để mua quả cầu đất trong tay người. Ngươi thấy sao? Bốn mươi nguyên thạch đã không ít, bên trong đó còn chưa chắc có cổ trùng. Nhưng mà hôm nay bản công tử có tâm trạng tốt, niệm tình ngươi đồ thạch lần đầu, không muốn ngươi mất hết vốn liếng. Xem như là ta cho ngươi lấy lại chút tiền vốn." Cổ Kim Sinh bước nhanh đến trước mặt Phương Nguyên rồi nói.

"Bốn mươi nguyên thạch?" Phương Nguyên hơi nhướng mày, liếc Cổ Kim Sinh một cái rồi cười mỉa: "Xem ra ngươi muốn ép mua hoá thạch trong tay ta sao? Ép mua chính là phá hỏng quy tắc của đồ thạch trảng. Hơn nữa đây còn là ở núi Thanh Mao, ngươi muốn ức hiếp người họ Cổ Nguyệt chúng ta sao?"

"Sao?" Nghe được lời nói sau cùng này của Phương Nguyên, những cô sư khác không còn đứng yên nữa, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác cùng chung kẻ thù. Cả bọn đều đứng về phía Phương Nguyên, ánh mắt nhìn về phía Cổ Kim Sinh cũng trở nên bất thiện.

Cổ Kim Sinh cứ tưởng rằng thiếu niên mười lăm tuổi như Phương Nguyên sẽ tương đối dễ đối phó, nói ba hoa vài câu là có thể khiến hắn đổi ý. Không ngờ thủ đoạn của Phương Nguyên lại cao như vậy, chỉ một câu nói nhẹ nhàng thì đã để y rơi vào cục diện bất lợi!

Nhìn thấy bộ dạng đi lên ủng hộ dồn dập của nhóm cô sư, Cổ Kim Sinh lập tức biến sắc. Hắn đổi giọng điệu, vội vàng khoát tay nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi hiểu lầm rồi! Ta là ông chủ của đồ thạch trảng, sao có thể tự dỡ bảng hiệu, phá hỏng quy tắc của mình chứ? Sau này ta không muốn làm ăn nữa sao? Ha ha ha. Chỉ là nhìn thấy quả cầu đất của người rất thú vị nên muốn mua lại thôi. Ngươi không muốn bán thì cứ quên đi. Nhưng mà đợi đến lúc không có cô thì cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi trước."

Phương Nguyên không để ý đến y nữa. Hắn quay đầu lại, tiếp tục chuyên tâm vuốt nhẹ quả cầu đất trong tay.

Động tác của hắn rất chậm chạp, rất tỉ mỉ, thường thì sau một lúc mới có một ít bột phấn bụn rơi xuống.

Theo động tác của hắn, một con cổ trùng đang ngủ say dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

"Trời ạ, thật sự có cổ trùng!"

"Thật sự giải ra một con cổ rồi!!"

"Có làm hay không, đồ thạch như vậy mà cũng trúng?"

"Vận may của thiếu niên này bùng nổ rồi, không ngờ hắn có thể may mắn đụng phải một con cổ."

Trong một lúc, tiếng tán thán thì nhau vang lên trong đám cô sư.

Nữ cô sư vô thức che miệng, nhìn cảnh tượng trước mắt một cách khó tin.

Nàng ta làm phục vụ của cửa tiệm, dọc đường đã đi qua rất nhiều sơn trại, gặp được đủ mọi loại người, đủ mọi khách hàng. Thế nhưng, nàng ta vẫn chưa từng thấy qua một màn hí kịch như vậy.

"Quả nhiên là thật sự có cổ trùng!" Đôi mắt Cổ Kim Sinh thoáng hiện lên ánh nhìn rét lạnh, trong lòng âm thầm căm hận không thôi. Y có lòng dạ hẹp hòi, thường hay đố kỵ. Chuyện thích làm nhất là đòi hỏi lợi ích từ người khác, chuyện căm ghét nhất là bị người khác chiếm lợi.

Y mở đồ thạch trảng này, bên trong bố trí đầy cơ sở ngầm. Một khi có khách hàng dường như sắp mở ra được cổ trùng, y sẽ nhận được tin tức rồi xuất hiện, cưỡng ép mua lại.

Hiện tại, Phuong Nguyên ở ngay trong sòng bạc của y, ở dưới mắt y, mở ra một con cổ trùng. Cổ Kim Sinh cảm lòng mình đang rỉ máu.

Con cổ được mở ra là một con cổ dạng cóc.

Cả người nó gần như vàng kín hết, cái bụng vàng nhạt, lưng vàng nâu, sần sùi, dày đặc bứu thịt đặc trưng của loài cóc. Thoạt nhìn qua có hơi ghê người.

Nó cũng không to lớn, chỉ có kích cỡ lòng bàn tay. Khi nâng nó trong lòng bàn tay giống như đang nâng hai ba quả trứng.

Dưới các ánh mắt tán thán, hâm mộ lẫn ghen tỵ, Phuong Nguyên mang về mặt bình tĩnh, cẩn thận điều động cân nguyên, rót vào trong cơ thể con cóc.

Ngay lập tức, con cóc này đã bị hấn luyện hoá.

Cổ trùng lấy ra từ hoá thạch đều cực kỳ suy yếu. Không chỉ sức mạnh trên người không còn lại bao nhiêu mà cả ý chí cũng ngu ngu ngơ ngơ, không có khả năng phản kháng, dễ dàng bị cổ sư luyện hoá.

Con cóc bị Phuong Nguyên đánh thức từ trong giấc ngủ say, nó từ từ mở hai mắt ra, cái bụng hơi phồng lên, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Ôp.

Tuy rằng tiếng kêu này rất nhỏ, rất yếu ớt nhưng lại làm cho vẻ mặt của những người ở đây bỗng nhiên trở nên vô cùng phấn khích.

Giá trị giữa một con cổ sống và một con cổ chết chênh lệch nhau khá nhiều.

"Là cổ sống, mở ra cổ sống rồi!" Có người xoa xoa mắt, không thể nào tin được.

"Đây là Lại Thổ Cáp Mô, chết tiệt, thật sự là Lại Thổ Cáp Mô đó!" Có người nhận ra thân phận của con cổ này, kích động rống to lên.

"Thiếu niên này gặp vận rồi. Tại sao ta không có may mắn này chứ!" Có người thờ dài, cảm xúc phức tạp, chứa cả hâm mộ lẫn ghen tỵ.

"Công tử, chúc mừng ngài. Đây, đây, đây là con cổ trùng quý nhất mà ta thấy được từ trước đến giờ!" Nữ cổ sư kích động đến ngôn ngữ lộn xộn, hai mắt toả sáng rực rỡ.

"Không ngờ lại là Lại Thổ Cáp Mô! Đây chính là cổ trùng nhị chuyển hi hữu, giá trị ước chừng năm trăm khối nguyên thạch. Chết tiệt! Chết tiệt! Thế mà lại có người lấy được cổ trùng như vậy ở cửa tiệm của ta. Ta lỗ lớn rồi, lỗ lớn rồi!" Gương mặt Cổ Kim Sinh trắng bệch, trừng trừng mắt cóc, trong lòng dâng lên xúc động muốn cướp lấy nó.

Nhưng mà y biết mình không thể. Nếu y thật sự làm vậy, đó chính là tự tìm đường chết.

Đây không phải là trại của nhà mình mà là vùng khác, địa bàn của bộ tộc Cổ Nguyệt.

"Đáng lẽ ta nên cho thêm mấy chục khối nguyên thạch nữa, không chừng có thể khiến hấn chuyển nhượng cho ta. Đúng vậy, hấn cùng lắm chỉ là học viên. Ta ra giá đến một trăm nguyên thạch thì hấn chắc chắn động lòng. Sao ta lại không làm như vậy chứ?" Trong lòng Cổ Kim Sinh đã tràn ngập chán chường.

"Không, có lẽ tiểu tử này cũng không biết hàng. Tuy rằng hấn mở ra con Lại Thổ Cáp Mô này nhưng ta vẫn có thể ép giá thu mua lại!" Trong lòng Cổ Kim Sinh xuất hiện một tia hi vọng mới.

Nhưng ngay sau đó, hi vọng này đã bị lời nói của Phuong Nguyên vô tình đập nát.

Phuong Nguyên hồ hững ngẩng nhìn Lại Thổ Cáp Mô đang nằm trong tay, không hề quan tâm người bên ngoài đang kêu gào ao ước thế nào.

Hắn dùng một giọng điệu bình tĩnh nói với Cổ Kim Sinh: "Lại Thổ Cáp Mô, cổ trùng nhị chuyển, mỗi bữa ăn một cân đất vàng, đất vàng càng phì nhiêu càng tốt. Nó có số lượng rất thưa thớt, là chủ cổ để luyện thành Bảo Khí Hoàng Đồng Thiêm. Giá thị trường là năm trăm nguyên thạch. Cổ Kim Sinh, ngươi muốn mua không?"

"Ngươi, vậy mà biết rõ đến thế..." Mồm mép Cổ Kim Sinh run rẩy, bị đá kích như vậy, y thiếu chút nữa không nói nổi.

Phuong Nguyên cười cười một tiếng, tiếp tục nói: "Nếu như ngươi không muốn thì thôi. Ta bán cho những người khác cũng được, tin rằng sẽ có người mua."

"Chậm đã, chậm đã. Ta mua, ta mua! Nhưng mà có thể giảm giá một chút không?" Gương mặt Cổ Kim Sinh lộ ra một nụ cười đau khổ.

Phuong Nguyên xoay người rồi đi.

Cổ Kim Sinh vội vàng đuổi theo: "Đừng! Đừng đi chứ. Ta mua, ta mua!"

Phuong Nguyên cũng không định nuôi con Lại Thỏ Cáp Mô này.

Nó là cỏ trùng nhĩ chuyển, hiện tại Phuong Nguyên chỉ mới là nhất chuyển sơ giai. Nó phải ăn đất vàng nhưng khắp núi Thanh Mao đều là đất đen, chuẩn bị thức ăn cũng rất phiền phức.

Hơn nữa, nếu không bán con cỏ này, Phuong Nguyên sẽ phải lấy sức một người để nuôi cùng lúc ba con cỏ trùng. Tiêu hao nguyên thạch tăng thêm không nói, chỉ riêng nguyên thạch trong tay hẳn lúc này cũng đã không đủ nuôi rồi.

Cho nên mục tiêu của Phuong Nguyên vẫn luôn là bán Lại Thỏ Cáp Mô đi, lấy được năm trăm nguyên thạch, kiếm một khoản tiền.

Đối với một cỏ sư nhất chuyển sơ giai như Phuong Nguyên, năm trăm nguyên thạch đã xem như là một khoản tiền lớn rồi.

Giao dịch hoàn thành rất nhanh. Phuong Nguyên chuyển giao Lại Thỏ Cáp Mô cho Cổ Kim Sinh ở ngay trước mặt mọi người, đồng thời nhận lấy năm túi tiền nặng trĩu. Trong mỗi túi tiền đều đựng tròn một trăm khối nguyên thạch.

Tài sản ban đầu của Phuong Nguyên là chín mươi tám khối, đồ thạch hao phí hết sáu mươi khối, còn lại ba mươi tám khối. Cứ như vậy, tài sản lên xuống mấy lần trong chớp lát. Bây giờ hẳn đã có được năm trăm ba mươi tám khối nguyên thạch!

Rất nhiều cỏ sư tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, cả đám đều đỏ mắt.

Phuong Nguyên cất năm túi tiền vào trong ngực, cầm lấy viên hoá thạch màu tím cuối cùng rồi thông thả đi ra khỏi lều.

"Công tử, ngài không mở viên hoá thạch này ra sao?" Nữ cỏ sư liên tục chớp chớp mắt nhìn bóng lưng Phuong Nguyên, lớn tiếng nhắc nhở.

Phuong Nguyên không thèm nghe cũng không quay đầu lại, hẳn rời khỏi đồ thạch tràng, để lại một đám cỏ sư kinh ngạc nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Viên đá cuối cùng

Dịch giả: lamlamyu17

Trong nguyên hải, ba đào sinh diệt, sóng lên sóng xuống.

Khoảng không trên mặt biển, Tử Trùng cuộn tròn mình, phát ra sương trắng mang hương rượu như có như không.

Một dòng chân nguyên ào ào cuộn ngược lên, đi thẳng vào giữa đám sương rượu. Đến khi nó rơi xuống thì đã giảm xuống còn một nửa, màu sắc càng đậm hơn, từ xanh lục của sơ giai biến đổi thành màu xanh biếc của trung giai.

Chân nguyên trung giai rơi vào trong nguyên hải cũng không trộn lẫn với chân nguyên sơ giai. Dường như nó nặng hơn một chút nên lắng xuống tận đáy.

Nguyên hải đã hình thành bố cục nửa tầng trên là chân nguyên sơ giai, nửa tầng dưới là chân nguyên trung giai.

Thời gian trôi qua, sương rượu trong không khiêu không ngừng lượn lờ. Dưới sự tinh luyện dần dần của Tử Trùng, chân nguyên sơ giai liên tục giảm xuống, chân nguyên trung giai dần dần tăng lên.

Có thể thấy rằng mực nước tầng chân nguyên trung giai ở nửa dưới càng ngày càng cao lên, còn mực nước tầng sơ giai lại liên tục giảm xuống.

Phuong Nguyên vừa tinh luyện chân nguyên vừa hấp thu chân nguyên thiên nhiên từ nguyên thạch ở bên ngoài, nhanh chóng bổ sung vào không khiêu trong cơ thể.

Cuối cùng, nguyên hải trong không khiêu đã được tinh luyện thành chân nguyên trung giai.

"May mà có chân nguyên trung giai, bằng không thì lúc ở đồ thạch tràng ta đã không thể liên tục giải thạch năm lần." Ngồi khoanh chân trên giường trong tức xá, Phuong Nguyên từ từ mở hai mắt ra.

Lúc này đã là đêm khuya.

Sau khi rời khỏi đồ thạch tràng, hẳn cũng không đi dạo ở những cửa hàng khác nữa mà đi thẳng về học đường.

Mặc dù là ở xung quanh Cỗ Nguyệt son trại, nhưng một cỗ sư nhất chuyển sơ giai mang theo năm trăm ba mươi tám khối nguyên thạch trong người vẫn là rất nhiều.

Đây không chỉ vì nguyên thạch này hơi nặng, mang theo không tiện, mà là đó còn làm cho người ta ngấp nghé, nói cách khác là nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu có cỗ sư nhất chuyển cao giai hay thậm chí là nhị chuyển nổi lên tâm địa độc ác, với khả năng của Phương Nguyên bây giờ, hẳn không thể nào ngăn cản được.

"Tiền tài là vật ngoài thân, nếu chết vì tiền của thì đúng là đáng thương. Nực cười thay người đời thường không nhận ra điểm này. Con thuyền lợi chở bao nhiêu người thì lại nhấn chìm bấy nhiêu người." Khoé miệng Phương Nguyên nhếch lên cười lạnh. Hắn cúi nhìn nguyên thạch màu xám trắng trong tay.

Mỗi khối nguyên thạch nguyên vẹn đều lớn cỡ quả trứng vịt. Nhưng khối nguyên thạch trong tay hắn, vì bị hấp thu một nửa chân nguyên, nên đã nhỏ lại thấy rõ.

Phương Nguyên không đau lòng chút nào.

Bất cứ việc gì cũng có được có mất. Hắn chỉ có tư chất loại bình nhưng lại muốn dùng Tử Trùng tinh luyện chân nguyên, nguyên thạch phải tiêu hao gấp mấy lần bạn cùng lứa. Nhưng cũng vì vậy mà hắn có thể khắc phục chuyện thiếu tư chất. Nếu như tính tiền độ tu hành chân chính, hắn có thể xếp trước ba.

Phương Nguyên để nguyên thạch vào túi tiền một lần nữa, sau đó lại lấy ra khối hoá thạch màu tím sẫm cuối cùng kia.

Ở đồ thạch tràng, hắn mua tổng cộng sáu viên đá, mở ngay tại chỗ hết năm viên, còn một viên thì mang theo về nơi này.

Ánh mắt loé sáng, hắn thúc giục Nguyệt Quang cỗ, năm ngón tay xoa mài, tiền hàng giải thạch.

Hoá thạch màu tím ở trong sóng ánh sáng màu lam nhanh chóng nhỏ lại, cuối cùng mòn hết, chỉ để lại bên giường một đồng bụi đá nhỏ.

Phương Nguyên cũng không ngoài ý muốn, chuyện đồ thạch này, cuộc mười thua chín.

Cho dù hắn có năm trăm năm từng trải thì nhiều lắm cũng chỉ có thể làm đến cuộc mười thua tám. Mà trong hai phần thắng, còn tính cả cỗ sống lẫn cỗ chết.

Cỗ chết cơ bản không có bao nhiêu giá trị. Cỗ sống thì cũng chưa hẳn là loại cỗ trùng quý hiếm. Nếu thật sự giải ra loại cỗ sống giá trị cao thì không chừng sẽ rước lấy đại hoạ sát thân.

Tu vi hiện tại của Phương Nguyên thật sự quá thấp, chỉ là cỗ sư tầng chót nhất. Vừa rồi lấy được Lại Thổ Cáp Mộ, nếu như không phải đang ở xung quanh Cỗ Nguyệt son trại thì không chừng hắn đã bị Cỗ Kim Sinh cướp.

Từ trước đến nay, đánh bạc chưa bao giờ là cách làm giàu, ngược lại thì phần lớn đều táng gia bại sản vì nó. Đó cũng không phải con đường phát triển của Phương Nguyên.

Tuy viên đá cuối cùng không mở ra được cỗ trùng nhưng Phương Nguyên cũng không thất vọng. Ngược lại, hắn nhìn bột đá trên mặt đất rồi từ từ mỉm cười.

Đúng vậy, mục đích cuối cùng của hắn khi tiến vào đồ thạch tràng chính là đồng bột đá này.

Về phần con Lại Thổ Cáp Mộ kia cũng chỉ là chuyện thuận tay.

Hắn tự giải thạch một mình.

Trừ hắn ra, không ai biết kết quả thật sự.

Từ nay về sau, hắn có thể lấy cớ, nói rằng Tử Trùng là lấy được từ trong viên đá này.

Phương pháp này rất khéo.

Đầu tiên, không ai có cách xác định cỗ trùng gì phong ấn bên trong hoá thạch. Ai dám nói Tử Trùng không thể ngủ say trong hoá thạch tím đây? Đây mới là chuyện hoàn toàn không thể!

Tiếp theo, hắn có một đám người làm chứng. Hắn giải ra Lại Thổ Cáp Mộ và đã để lại ấn tượng sâu sắc với nhóm cỗ sư ở sông bạc.

Thứ ba, cho dù là có người truy đến cùng không tha thì hắn cũng có thể đổ tại vận may. Vận may chính là thứ khó giải thích nhất. Cho dù có người hoài nghi đây là Tử Trùng của Hoa Tử hành giả thì cũng không thể bắt bẻ cái cớ "vận may" này.

Trong căn phòng tối tăm, ánh mắt Phương Nguyên thăm thẳm.

Một mực giấu giếm giống như là lấy giấy gói lửa, cuối cùng sẽ có ngày lộ tẩy.

Hắn phải xử lý hết tai họa ngầm đến từ Tử Trùng này, phải chủ động xuất kích. Đây mới chính là phong cách của Phương Nguyên.

Huống chi hắn đã cân nhắc cẩn thận, trong quá trình tu hành tiếp theo, hắn cũng cần phải để lộ Tử Trùng.

"Loại cổ trùng nhất chuyển như Tử Trùng có thể nói là vô cùng quý giá đối với cổ sư nhất chuyển. Nhưng đến nhị chuyển thì sẽ không dùng được nữa. Vì vậy, để lộ ra cũng chỉ khiến cho một số người xem trọng, không ảnh hưởng đến đại cuộc. Nó không giống với Xuân Thu Thiên, nếu Xuân Thu Thiên bại lộ, không chừng ngay sau đó ta sẽ chết không chỗ chôn."

Kinh nghiệm xử thế suốt năm trăm năm đã sớm làm cho Phương Nguyên nhìn thấu lòng người như lòng bàn tay.

"Di tàng của Hoa Tử hành giả, còn có Lại Thổ Cấp Mô, hai món hời trong trí nhớ đều đã bị ta nhặt được rồi. Tiếp theo ta chỉ có thể dựa vào bản thân, tu hành từng bước."

Phương Nguyên thờ dài một hơi, duỗi người, bỗng cảm thấy hơi mệt mỏi rồi.

Tu hành nguyên hải cũng không thể thay thế giấc ngủ.

Phương Nguyên kéo chăn, nằm trên giường, nhưng chỉ đang khép hờ hai mắt.

Tuy rằng ở đầu giường cất hơn năm trăm khối nguyên thạch, dưới giường lại cất giữ rất nhiều vỏ rượu Thanh Trúc, thế nhưng hắn lại cảm thấy một cảm giác quy cơ ẩn hiện.

Hơn năm trăm khối nguyên thạch này đã là một loại cực hạn, cực thịnh ất suy.

Phương Nguyên biết rõ tiêu hao nguyên thạch sau này sẽ càng ngày càng nhiều. Mà phần lớn thu nhập của hắn đều đến từ trấn lột bạn học.

Hắn càng ngày càng cảm giác được tiến bộ rõ rệt của từng người bạn học xung quanh. Nhất là trong vài lần trấn lột gần đây, ba người Cổ Nguyệt Mạc Bắc, Xích Thành, còn cả đệ đệ Cổ Nguyệt Phương Chính đều có tiến bộ lớn. Trước kia, hắn chỉ cần một hai chiêu là có thể trừng trị bọn họ, nhưng bây giờ lại cần đến năm sáu chiêu.

"Tiếp tục cướp bóc thêm ba bốn lần nữa, công phu quyền cước của bọn chúng cũng sẽ được luyện thành, từng đứa sẽ khiêu chiến ta. Với thực lực của ta bây giờ còn chưa thể chống lại được cả đám thay nhau đánh như vậy. Thoạt nhìn năm trăm nguyên thạch rất nhiều, nhưng mỗi ngày ta tiêu hao đến bốn khối nguyên thạch, kỳ thực cũng không có bao nhiêu."

"Ở núi Thanh Mao đã không còn kho tàng nào, nhưng ở núi Bạch Cốt vùng lân cận thì có một truyền thừa sức mạnh do một cổ sư chính đạo tứ chuyển bí mật lập ra. Thế nhưng muốn lấy được truyền thừa này cũng rất phiền phức. Cửa ải quan trọng trong đó cần có hai người đồng tâm hiệp lực mới có thể thông qua."

"Chủ yếu vẫn là do di tàng Hoa Tử hành giả quá ít, chỉ được một con Tử Trùng. Hừm... còn có vách đá chứa hình ảnh kia nữa. Có lẽ ta sẽ bán nó cho thương gia trong đội buôn..."

Phương Nguyên suy tư, mí mắt nhắm càng ngày càng nặng mãi cho đến khi ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Hầu Nhi Tử, cơ duyên Tử Trùng không thể nhường

Dịch giả: lamlamy17

Giữa trưa ngày thứ hai, nhân lúc thời gian ăn trưa, Phương Nguyên lại đến khu cửa hàng ở bên ngoài sơn trại.

Vì ban ngày cần phải làm việc nên lúc này người của sơn trại đứng ở quầy hàng rong cũng không nhiều lắm.

Phương Nguyên dựa theo trí nhớ, đi đến chỗ bán cỏ Tri Tâm ngày hôm qua. Thế nhưng hắn lại chỉ thấy một chiếc xe đẩy tay trống không đang dừng tại chỗ đó. Kéo xe là một đà kê.

Nó kiêu ngạo đứng tại chỗ, thân hình lớn như đà điểu, bề ngoài giống gà nhưng phần lưng lại nhô lên thành một vòng cung.

Đôi cánh to lớn xếp lại ở hai bên người nó, lông vũ bảy màu sắc sỡ.

Đầu gà ngẩng thật cao, cái mỏ đỏ thẫm như chiếc vương miện làm bằng mã não, óng ánh dưới ánh nắng.

"Xem ra ta vẫn đến trễ một bước, cò Tri Tâm đã bị bán hết. Đáng tiếc, nếu như ta có thể mua được vài cân cò Tri Tâm thì có thể tiết kiệm không ít nguyên thạch." Phương Nguyên hơi dừng bước chân rồi rời khỏi nơi này, hần tiếp tục đi vào bên trong.

"Nào nào, đến nếm thử rượu ngon của các sơn trại đi. Ở đây có hơn một trăm loại rượu ngon, có rượu Đẳng Thảo thượng hạng, có rượu Cửu Khúc say như mưa dầm thấm đất, Cổ Long Tinh trong mát nhẹ nhàng, Thạch Đại Khúc chua chua ngọt ngọt, Bách Tuyền Lão Điếu vào miệng là thòm thềm, Túy Tam Thu hương rượu đậm đà..." Trước một căn lều tròn màu xanh, tiểu nhị ra sức gào thét.

Ánh mắt Phương Nguyên loé lên, lập tức cảm thấy hứng thú. Hần chuyển hướng, đi vào trong quán rượu này.

Bố trí trong quán rượu rất đặc sắc.

Ở trong cùng của căn lều là một quầy rượu dài. Một vị cò sư đang đứng canh ở đó, sau lưng người này là mười mấy con bọ rùa thủy tinh lớn cỡ cái sọt tre đang bám vào trên vách vài bộ.

Sàn nhà trong lều cũng không trải thảm mà là để trần nền đất. Trên đất mọc lên một đám nấm với màu sắc rực rỡ.

Những cây nấm này có đủ màu đủ sắc, tron mượt, cũng khá đáng yêu. Loại thì lớn như cái bàn, loại thì nhỏ như cái ghế đầu. Thường thì xung quan một cây nấm lớn bằng cái bàn thì mọc vài cây nấm nhỏ bằng ghế đầu.

"Đây là nấm Thiên Chân được cò sư trồng xuống. Nó có tác dụng hấp thu bụi bặm và khí bẩn, lọc sạch không khí, là một loại cổ dạng cây cò." Phương Nguyên liếc mắt một lần thì đã nhận ra lai lịch những cây nấm này.

Hần chọn một cây nấm nhỏ rồi ngồi xuống. Bề mặt cây nấm lập tức hơi lõm xuống làm cho Phương Nguyên có ảo giác như đang ngồi ghế sofa ở trái đất.

"Vị công tử này, đây là đơn rượu. Ngài nhìn thử xem cần rượu gì?" Một tiểu nhị đi đến.

Phương Nguyên nhìn thử đơn rượu, phát hiện rượu ở nơi này còn đắt hơn rượu Thanh Trúc một chút.

"Vậy thì một ly Hồn Nhi Tửu." Phương Nguyên buông đơn rượu xuống rồi nói.

"Một ly Hồn Nhi Tửu!" Tiểu nhị quay đầu, kêu to.

Chỗ quầy rượu, vị cò sư nhất chuyển kia nghe thấy vậy thì lập tức khom người, lấy từ trong quầy một ly rượu bằng ống trúc.

Sau đó gã cầm ly rượu, xoay người lại về phía vách lều vài sau lưng. Trên tấm vải màu xanh lam có mười mấy con bọ rùa thủy tinh, đầu chúng chúc xuống dưới, đuôi hướng lên trên, lặng lặng bám trên vách giống như là đồ trang trí.

Nhưng con bọ rùa thủy tinh này cũng là một loại cổ, trong bụng chúng trống rỗng, thường được cò sư dùng để chứa dung dịch quý giá.

Toàn thân chúng nó xuyên sáng, giống như được làm bằng thủy tinh. Từ bên ngoài thì có thể thấy được trong cái bụng tròn vo của bọ rùa chứa loại rượu gì.

Vị cò sư nọ nhanh chóng tìm được con bọ rùa thủy tinh chứa Hồn Nhi Tửu.

Gã đặt ly rượu dưới miệng con bọ rùa, sau đó dùng một tay khác vỗ lên lưng nó.

Một sợi chân nguyên vô cùng ít ỏi đi vào trong cơ thể con bọ rùa. Sau đó, bọ rùa há miệng ra, một dòng rượu chảy xuống, rót vào trong ly rượu ống trúc.

Rượu róc rách chảy vang rồi dừng lại trong thoáng chốc.

Cò sư nọ mang ly rượu ống trúc chứa Hồn Nhi Tửu đặt lên trên quầy. Tiểu nhị đang ở bên ngoài quầy đã chờ sẵn từ lâu, hần vội vàng bung lên một cách thật cẩn thận, đi nhanh vài bước thì đã bung rượu đến cho Phương Nguyên.

Phương Nguyên chỉ nhấp sơ qua một chút. Hồn Nhi Tửu là loại rượu trái cây, mùi rượu ngọt ngào tinh khiết, hương vị kéo dài.

Hần không uống nữa mà động ý niệm, gọi Tửu Trùng ra.

Tửu Trùng mập mập trắng trắng hoá thành một vệt sáng trắng xẹt qua không trung, ồm ồm một tiếng, chui vào trong ly rượu.

Rượu vắng khắp nơi, vậy vào trên mặt cây nấm.

Tửu Trùng vui sướng lăn lộn trong ly rượu, Hồn Nhi Tửu nhanh chóng hạ xuống bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Sau thời gian vài hơi thở, rượu trong ly đã khô cạn thấy đáy, không còn giọt nào.

"Là Tù Trùng!" Vị cổ sư sau quày rượu kêu lên, hai mắt toả sáng. Gã là cổ sư nhất chuyển, tư chất chỉ có loại đỉnh. Gã đi theo đội buôn và làm người pha chế ở trong quán rượu này là do muốn vừa du lịch vừa tìm kiếm cơ duyên.

Tù Trùng có thể tinh luyện chân nguyên, tăng lên một cảnh giới nhỏ. Có thể nói nó là một cổ trùng cực kỳ quý giá đối với cổ sư nhất chuyển. Đây chẳng phải là cơ duyên mà gã đang khổ sở tìm kiếm sao?

"Vị công tử này, không biết Tù Trùng của ngài có thể bán đi hay không?" Gã kích động đi đến, gương mặt đầy vẻ thành khẩn.

Phương Nguyên lắc đầu, kiên quyết cự tuyệt gã, sau đó đứng dậy đi ngay.

Mục đích hẳn tới nơi này là để chủ động bộc lộ Tù Trùng, hẳn chưa từng nghĩ đến việc bán nó.

"Công tử, công tử, xin dừng bước. Ta rất thành tâm, hay là chúng ta ngồi xuống từ từ thương lượng." Cổ sư nọ đuổi theo Phương Nguyên không bỏ đến tận cửa lều nhưng Phương Nguyên không hề đáp lại.

Cuối cùng gã chỉ có thể đứng ở đó, vô cùng tiếc nuối nhìn bóng lưng Phương Nguyên rẽ vào khúc quanh, biến mất khỏi tầm mắt.

...

Thời gian thấm thoát qua, mặt trời dần lặn xuống, trăng non mọc lên.

Trong màn đêm, ánh trăng như nước vậy nhưng lại bị ánh đèn sáng rực của vô số cửa hàng làm bốc hơi lên.

Tối hôm nay, những cửa hàng vẫn cuộn cuộn người không dứt, mua bán thịnh vượng. Phương Nguyên bị đám người chen lấn bắt đi theo về phía trước, các loại bàn tán không tránh khỏi lọt vào tai hắn.

"Các cửa hàng đều mở bán ba ngày ba đêm. Đêm nay đã là buổi tối ngày thứ hai, đến sáng ngày mốt thì đội buôn sẽ lên đường một lần nữa. Cho nên muốn mua đồ thì chúng ta phải nhanh nhanh lên."

"Hôm qua ta vừa ý một con Kim Chung cổ nhưng mà quá mắc. Ta trả giá nửa ngày với ông chủ mà cũng không giảm giá được bao nhiêu. Tối nay ta lại đi xem một lần nữa."

"Các ông có nghe gì chưa? Ngay tối hôm qua có một thiếu niên mở ra một con Lại Thổ Cáp Mô ở đồ thạch tràng, nuốt trọn năm trăm nguyên thạch!"

...

Phương Nguyên nghe thật cẩn thận, trong lòng không khỏi có hơi thất vọng. Hắn không nghe được bất kỳ tin tức nào liên quan đến Tù Trùng.

"Tù Trùng cũng chỉ là cổ trùng nhất chuyển, nó có ý nghĩa quan trọng với cổ sư nhất chuyển nhưng với cổ sư nhị chuyển hay tam chuyển thì nó lại không thể tinh luyện chân nguyên nữa. Vì vậy, không ai chú ý cũng là tình huống bình thường. Nhưng mà chuyện chủ động đề lộ ra Tù Trùng vẫn không thể nóng lòng nhất thời, ra về quá mức sẽ lộ tẩy." Phương Nguyên vừa đi vừa âm thầm nghĩ ngợi trong lòng.

Đúng lúc này, đám người phía trước lại đột nhiên xôn xao lên.

Ngay sau đó, Phương Nguyên nghe được có người hô to: "Mau đến xem, không ngờ có cửa hàng xào trá, bán cổ giả cho tộc nhân chúng ta!"

Trong đám người lập tức có người cảm phấn sục sôi.

"Sao? Lại có chuyện như thế xảy ra?"

"Mau đi xem thử là cửa hàng nào dám lừa gạt tộc nhân chúng ta!"

Phương Nguyên cũng đi theo dòng người đi qua đó.

Chỉ thấy một đám người đang vây quanh lối vào một căn lều màu đỏ sậm, tầng tầng lớp lớp chen chúc nhau. Người thì tò mò xem thế nào, người thì khoanh tay lạnh nhạt nhìn, nhưng phần lớn họ đều có vẻ hơi tức giận.

Ở lối vào căn lều đang đứng hai người.

Một người là cổ sư nhị chuyển trẻ tuổi, nhìn trang phục thì rõ ràng chính là tộc nhân Cổ Nguyệt.

Người còn lại thì là người quen, chính là ông chủ của đồ thạch tràng, Cổ Kim Sinh.

Cổ sư trẻ tuổi cầm trong tay một con cổ trùng đen bóng, giơ lên thật cao, hô to với những người xung quanh: "Các tộc nhân, chính là người trước mặt ta đây đã bán cho ta một con cổ giả vào ngày hôm qua. Hắn gạt ta, nói là Hắc Thi Cổ rồi bán cho ta với giá hai trăm năm mươi khối nguyên thạch. Không ngờ đêm đó, khi ta mua về luyện hoá thì phát hiện đây là Hắc Thi cổ gì chứ, rõ ràng là một con sâu mập thối tha tầm thường nhất!"

Cổ Kim Sinh liên tục cười mỉa: "Ngươi đừng ngậm máu phun người. Ta nói con cổ này là Hắc Thi cổ khi nào? Ngươi có chứng cứ gì?"

Cổ sư trẻ tuổi thấy Cổ Kim Sinh chối bay biến thì lập tức giận dữ, một tay bắt lấy cánh tay Cổ Kim Sinh: "Tên gian thương nhà ngươi, còn dám chối cãi! Còn dám ở ngay trên núi Thanh Mao lừa gạt ông đây, muốn tìm chết sao?!"

"Ngươi buông tay ra!" Cổ Kim Sinh cũng nổi giận, phất ống tay áo, gạt cổ sư trẻ tuổi ra.

"Ngươi muốn gây chuyện, muốn lường gạt tiền bạc thì cũng phải biết ai là ai. Ta cũng không sợ ngươi đâu! Ca ca ta chính là Cổ Phú, là cổ sư tứ chuyển. Ngươi có thể làm gì được ta hả?"

"Ngươi!" Cổ sư trẻ tuổi trợn mắt trừng trừng nhưng không dám ra tay nữa. Tên tuổi của cổ sư tứ chuyển đã hù dọa hắn.

"Phi!" Cổ Kim Sinh phun một bãi nước miếng lên đất. Y ngẩng cao đầu nhìn tên cổ sư trẻ tuổi, chế nhạo nói, "Là tự ngươi tham món lợi nhỏ, ngươi cũng động não suy nghĩ thử đi, Hắc Thi Cổ có thể gia tăng sức lực của cổ sư một cách tận gốc. Nó là cổ trùng nhất chuyển quý giá đến mức nào, giá thị trường còn đắt hơn Tử Trùng, thông thường phải bán giá sáu trăm khối nguyên thạch. Ngươi cho rằng hai trăm năm mươi khối là có thể mua được Hắc Thi cổ sao? Ngươi nằm mơ đi!"

"Khốn kiếp..." Cổ sư trẻ tuổi nghiêng răng khèn kẹt, mặt đỏ rực, cả người tức đến run rẩy, trong ngực tràn đầy lửa giận vì bị sỉ nhục.

Đám người xôn xao, bàn tán rôm rả nhưng không ai dám đứng ra. Tên tuổi của cổ sư tứ chuyển như Cổ Phú giống như một ngọn núi lớn vô hình trấn áp tất cả.

"Tiểu tử này quá khó ưa, đúng là một tên gian thương!"

"Khó trách hắn dám phách lối như vậy ở núi Thanh Mao, thì ra đệ đệ của Cổ Phú."

"Nghe nói là cùng cha khác mẹ. Bản thân hắn chỉ có tu vi nhất chuyển nhưng ý vào quan hệ này mà tác oai tác quái trong đội buôn."

...

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Đúng lúc này, một giọng nói hùng hồn vang lên.

"Cổ Phú tới rồi!"

"Đầu lĩnh đến xử lý tranh chấp, mọi người nhường đường một chút!"

Tiếng bàn tán lập tức ngừng lại. Đám người vội vàng tản ra, tạo thành một lối đi hẹp.

Một cổ sư trung niên bụng phệ mập mạp với vóc dáng thấp lùn tiến vào theo lối đi hẹp nọ. Ông ta mặc một trường bào dài tay màu vàng, đúng là đầu lĩnh của đội buôn, Cổ Phú.

"Cổ Phú đại nhân, hữu lễ." Cho dù cổ sư trẻ tuổi chưa hết tức giận nhưng cũng không dám làm gì, chỉ cố gắng kiềm chế, chủ động ôm quyền hành lễ với Cổ Phú.

Còn Cổ Kim Sinh lại đứng yên tại chỗ, giống như y không ngờ rằng ca ca sẽ đến. Sắc mặt y bỗng nhiên tái nhợt, trong ánh mắt loé lên sự tức giận.

Biến hoá rất nhỏ này lọt vào mắt Phương Nguyên vẫn luôn âm thầm quan sát, trong đầu hắn lập tức hiện lên một vài ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Nhìn thấu tâm tư, bất giác đã ở trong hủ

Dịch giả: lamlamyu17

"Chào cậu, vị cổ sư trẻ tuổi này, có vấn đề gì không?" Cổ Phú đi đến giữa đám người, hỏi bằng vẻ mặt ôn hoà.

Cổ sư trẻ tuổi có hơi được yêu mà sợ, lại thì lễ một lần nữa. Hắn nhìn các tộc nhân xung quanh một lượt, sau đó lấy can đảm nói thẳng ra hết tất cả mọi chuyện.

"Thì ra là có chuyện như vậy!" Cổ Phú nghe xong thì gật gật đầu. Ông ta lại hỏi Cổ Kim Sinh đang đứng ở bên cạnh, "Đệ đệ, chuyện là như vậy sao?"

Cổ Kim Sinh quay đầu sang chỗ khác, hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn ông ta.

Cổ Phú trầm ngâm.

Đám người xung quanh yên tĩnh, không dám quấy rầy ông ta suy nghĩ, cả bọn đều cùng trông ngóng đợi ông ta đưa ra phán định.

Chuyện này nói ra thì cũng là Cổ Kim Sinh buôn bán lừa bịp. Nhưng cổ sư trẻ tuổi này cũng sai, nếu không bị lòng tham che mờ lý trí thì sao hẳn có thể bị trúng chiêu chứ?

Nếu như Cổ Phú nhất quyết muốn bảo vệ đệ đệ của mình, bằng vào tu vi tứ chuyển của ông ta, thì cho dù tộc trưởng Cổ Nguyệt cũng không thể làm gì.

Cổ Phú trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng mở miệng: "Ta đã hiểu rõ chuyện này, đây hoàn toàn là lỗi của em ta, làm cho vị tiểu ca đây bị thiệt hại, mua phải hàng giả, thật sự là có lỗi!" Ông ta nói xong thì chấp tay thi lễ với cổ sư trẻ tuổi.

"Cổ Phú đại nhân!" Cổ sư trẻ tuổi cảm thấy rất bất ngờ, vội vàng nói một cách khiêm nhường, "Ngài là cổ sư tứ chuyển, ta cùng lắm chỉ là một cổ sư nhị chuyển. Ngài đừng làm vậy, đừng làm vậy!"

Cổ Phú khoát tay: "Ha ha, chuyện này không liên quan gì đến tu vi cổ sư cả. Từ trước đến nay, ta chỉ xét chuyện không xét người. Sai chính là sai, ta đại biểu cho đội buôn xin lỗi tiểu ca. Còn về bồi thường, như vậy đi, tiểu ca tổn thất hai trăm năm mươi khối nguyên thạch, ta đại diện Cổ gia bồi thương cho cậu gấp đôi."

Ông ta nói là làm, bên cạnh lập tức có tùy tùng lấy ra năm túi tiền giao cho cổ sư trẻ tuổi ở ngay trước mặt mọi người.

Mỗi túi tiền đều căng phồng, mỗi túi đều đựng một trăm khối nguyên thạch.

Cổ sư trẻ tuổi nhận được túi tiền, lập tức kích động đến không nói nên lời.

"Nhưng mà tiểu huynh đệ, lão ca ta cũng lời khuyên cậu." Cổ Phú lại ân cần nói, "Hắc Thi Cổ vô cùng quý giá, có thể gia tăng sức lực của cổ sư một cách tận gốc. Mặc dù loại cổ này chỉ là nhất chuyển nhưng rất khó tìm được trên thị trường. Thường là chỉ cần nó vừa xuất hiện thì đều bị người ta thu mua trước. Giá cả đều trong khoảng sáu trăm nguyên thạch. Cậu muốn mua một con Hắc Thi cổ bằng hai trăm nguyên thạch thì quá không thực tế."

"Vẫn bồi thụ giáo!" Cổ sư trẻ tuổi hoàn toàn bá phục, khom người với Cổ Phú.

Trong đám người vang lên tiếng hoan hô.

"Cổ Phú đại nhân anh minh!"

"Hay lắm, không hổ là Cổ Phú đại nhân!"

"Thân là cổ sư tứ chuyển nhưng cũng không ý mạnh hiếp yếu, Cổ Phú đại nhân đúng là tấm gương sáng của chính đạo."

...

"Nào có, nào có." Cổ Phú cười híp mắt, ôm quyền với mọi người xung quanh, khiêm tốn nói, "Cổ gia chúng ta làm ăn buôn bán, xưa nay lấy chữ tín làm gốc, không khinh thị già trẻ gì. Các vị hương thân phụ lão, đệ đệ này của ta chỉ là trẻ tuổi vô tri, thích trêu chọc người khác, thật ra thì trong lòng nó vẫn rất lương thiện. Hi vọng mọi người có thể rộng lòng tha thứ, rộng lòng tha thứ."

Tiếng hoan hô xung quanh càng nhiệt liệt.

"Hừ!" Về mặt Cổ Kim Sinh tái xanh, oán hận giậm chân một cái rồi xoay người đi thẳng vào lều. Sau đó y đi xuyên qua căn lều, đi ra ngoài từ phía sau.

Phương Nguyên lạnh nhạt nhìn cảnh này, trong lòng khẳng định: "Xem ra vách đá mà Hoa Tửu hành giả để lại có thể bán rồi."

Hoa Tửu hành giả đã dùng Lưu Ảnh Tồn Thanh cổ ghi chép lại trò hề của tộc trưởng đời thứ tư của bộ tộc Cổ Nguyệt.

Trước khi ông ta chết, trong lòng âm ứ, dùng Lưu Ảnh Tồn Thanh cổ này chiếu vào trên vách đá, hình thành nên vách đá chứa hình ảnh như bây giờ.

Hình ảnh trên vách đá không ngừng tuần hoàn, để cho người đời thấy tình cảnh chân thật nhất vào lúc ấy.

Giữ vững nguyên tắc tối đa lợi ích, Phương Nguyên đã muốn bán vách đá đó từ lâu. Hẳn tin chắc rằng hai gia tộc khác trên núi Thanh Mao là Bạch gia trại và Hùng gia trại cũng sẽ cảm thấy rất hứng thú với khối vách đá này.

Nhưng mà sẽ không ổn khi để hẳn tự mình bán vách đá này. Tu vi của hắn còn quá yếu, mang vách đá đến những sơn trại khác thì rất có thể bị người ta diệt khẩu.

Cho dù là giao dịch thành công, bình yên trở lại, nhưng thiên hạ này không có bức tường nào gió không lọt qua được. Một khi tin tức lộ ra đến tai cao tầng bộ tộc Cổ Nguyệt, hẳn nhẹ nhất cũng phải bị đuổi ra khỏi gia tộc.

Dựa theo kế hoạch của Phương Nguyên, bây giờ hắn còn cần lợi dụng bộ tộc Cổ Nguyệt.

Vì vậy, phương pháp đảm bảo nhất chính là bán cho một thương gia trong đội buôn. Những thương gia này là người ngoài, không tham dự vào tranh đấu giữa các thế lực ở núi Thanh Mao, là lựa chọn lý tưởng nhất.

Còn chưa đến một ngày nữa, đội buôn này sẽ lên đường rời khỏi Cổ Nguyệt sơn trại, đi đến Hùng gia trại, sau đó là Bạch gia trại.

Bán cho bọn họ, Phương Nguyên có thể giảm bớt nguy hiểm đến mức thấp nhất, là phương pháp an toàn và ổn thỏa nhất.

...

"Thêm một ly nữa!"

"Rượu, rượu đâu?"

"Mau bung lên cho ta, còn sợ công tử ta không trả tiền nổi sao?"

Cổ Kim Sinh ra sức vỗ mặt bàn cây nạm, trong miệng gầm thét.

"Cổ công tử, rượu của ngài đây!" Tiểu nhị vội vàng bung rượu lên.

Cổ Kim Sinh chớp lấy ly rượu ống trúc, ngược cổ lên, một hơi uống cạn sạch.

"Rượu ngon!" Y cười lớn, giọng nói thê lương lại khàn khàn.

Rầm một tiếng, y vỗ ly rượu lên bàn, rống to: "Cho gia thêm một ly, không, có bao nhiêu mang hết lên bấy nhiêu!"

Tất nhiên tiểu nhị trong quán rượu không dám đắc tội y, đành phải làm theo.

May là trong quán rượu đã đầy ắp người, không chỉ trên các bàn cây nạm mà cả ngoài hành lang xung quanh cũng chật cứng người. Cổ Kim Sinh nổi cơn điên, kêu gào la hét nhưng ở giữa tiếng người ồn ào trong lều cũng không quá gây chú ý.

Cổ Kim Sinh uống một ly lại một ly. Y đưa lưng về phía mọi người, không ai phát hiện ra y uống uống rượu rồi lại chảy xuống hai hàng nước mắt.

Nào ai biết y khổ, nào ai biết y buồn?

Người đáng thương nhất định có chỗ đáng giận, ngược lại cũng vậy.

Mỗi người đều có một câu chuyện phía sau.

Trong mấy huynh đệ, y là nhỏ tuổi nhất, đáng về anh tuấn nhất, giống phụ thân nhất. Vì thế mà y nhận được sự cưng chiều của phụ thân. Ấy vậy mà trời cao trêu người, khiến cho y chỉ có thiên phú loại đĩnh.

Từ nhỏ đến lớn, y sống trong chèn ép và sỉ nhục của mấy người ca ca. Y không cam lòng, y muốn phản kháng, nhưng vì trở ngại tư chất, y không làm được.

Phụ thân cảm thấy không còn sống được bao lâu, muốn chia gia sản. Thế là người đề cho các huynh đệ liên quan, mỗi hai người dẫn đầu một đội buôn, hứa hẹn dựa theo thành tích mỗi người để phân chia gia sản.

Cổ Kim Sinh muốn dựa vào phương thức của mình để lấy được gia sản và sự thừa nhận của gia tộc. Thế nhưng không ngờ, y lại một lần nữa trở thành đá lót đường của ca ca Cổ Phú.

Ngay thời khắc Cổ Phú xuất hiện, y biết mình đã trúng kế. Chuyện này chính là một âm mưu từ đầu đến cuối. Nhưng y phải làm sao đây? Từ khi vào trong đội buôn này, y vẫn luôn bị Cổ Phú áp chế. chênh lệch to lớn giữa tư chuyển và nhất chuyển càng làm cho y không còn sức tranh đấu.

"Cổ Phú!" Y nghiến răng gọi ra cái tên này, trong mắt thiêu đốt ngọn lửa thù hận, y thật sự không cam tâm!

"Muốn đối phó với ca ca ngươi sao? Ta có thể giúp ngươi." Đúng lúc này, một giọng nói vang lên vào tai y.

Cổ Kim Sinh sững người rồi quay đầu nhìn lại, y nhận ra không biết từ lúc nào mà bên cạnh mình đã có thêm một người ngồi nữa.

Y lắc lắc đầu mấy cái, nháy nháy mắt, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ người này.

Không phải là Phương Nguyên thì ai nữa?

"Là ngươi!" Y trừng mắt nhìn Phương Nguyên, có hơi tức giận, "Ta còn nhớ rõ ngươi! Tiểu tử may mắn, vậy mà mở ra được một con Lại Thổ Cáp Mộ ở ngay trong đồ thạch trảng của ta! Ngươi còn muốn bốn cọt ta sao?"

Phương Nguyên nhìn Cổ Kim Sinh, ánh mắt lạnh lùng: "Ta có một vụ làm ăn lớn. Nếu như ngươi muốn lấy được thành tích tốt hơn, được chia thêm nhiều

gia sản hơn thì thử nghe xem."

Gương mặt Cổ Kim Sinh lập tức biểu lộ vẻ nghi ngờ. Y uốn lưng ngồi thẳng lên: "Sao người biết chuyện gia sản?"

Chuyện này được giữ kín, người ngoài không thể nào biết được, thế mà Phuong Nguyên lại có thể nói toạc ra như vậy.

"Những chuyện tội tệ này của Cổ gia trại cũng không phải cơ mật gì, sao mà gạt được những người hữu tâm trên đời này?" Phuong Nguyên cười lạnh một tiếng, không khỏi nghĩ đến chuyện kiếp trước trong trí nhớ.

Sau khi gia chủ Cổ gia chết, lão để lại một món gia sản vô cùng khổng lồ. Vì tranh đoạt gia sản mà huynh đệ Cổ Phú và Cổ Quý tranh chấp nhau. Đấu đá bên trong leo thang ra đến bên ngoài, kéo theo một trận Đại hội đấu cổ với quy mô lớn. Cuối cùng hai bên cùng nhau chết hết. Cổ gia trại cường thịnh nhanh chóng lụn bại, khiến cho người đời thổn thức không thôi.

Cổ Kim Sinh nheo mắt lại, từ chối cho ý kiến về giải thích của Phuong Nguyên. Y âm thầm suy nghĩ: năm ngoái phụ thân tuyên bố quy tắc phân chia tài sản, đến nay đã là năm thứ hai, trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, chuyện này lộ ra ngoài cũng không lạ.

Điều y thật sự lo lắng chính là đây có phải lại là một cái bẫy của Cổ Phú nữa hay không? Nhưng mặc kệ thế nào, cứ nghe thử cũng không sao.

Phuong Nguyên lại không lập tức mở miệng. Hắn vẫn ngắm nhìn xung quanh, quán rượu này chính quán rượu mà hắn đi đến vào buổi trưa. Ông chủ quán rượu kinh doanh độc đáo, buôn bán buổi tối gần như bùng nổ, cả lều ồn ào, đầy áp người.

Nói chuyện ở chỗ này lại an toàn hơn ở chỗ yên lặng, có thể tránh khỏi một ít cổ trùng nghe lén.

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với Cổ Kim Sinh: "Người kể tại lại đây."

Cổ Kim Sinh khó chịu hừ lạnh một tiếng nhưng mà vẫn nghiêng nửa người trên lại.

Sau khi y nghe Phuong Nguyên nói, chân mày lập tức nhíu chặt, trong ánh mắt nhìn Phuong Nguyên loé lên sự lạnh lẽo: "Vụ làm ăn này dính líu đến ba sơn trại lớn ở núi Thanh Mao. Chúng ta làm thương nhân, tối kỵ nhất là dính vào trong nội đấu của các thế lực địa phương. Hừ, người là do Cổ Phú phái tới hãm hại ta phải không?"

Phuong Nguyên đã sớm đoán được y có nghi ngờ này, hắn không giải thích chút nào, đứng dậy đi ngay: "Ha ha, nếu như vậy, ta đi tìm ca ca người nói chuyện vậy."

Cổ Kim Sinh hí hóp mắt, vẫn nhìn chăm chăm vào Phuong Nguyên. Cho đến khi Phuong Nguyên sắp ra khỏi quán rượu thì rốt cuộc y cũng không ngồi yên nữa. Y đứng dậy đuổi theo, đến phía ngoài lều thì đuổi kịp Phuong Nguyên: "Đừng đi chứ, chúng ta có thể nói một thêm một lát."

Phuong Nguyên để hai tay ra sau lưng, liếc xéo y một cái, giọng nói lạnh như băng: "Ta biết người nghi ngờ ta, nhưng bây giờ người đã bị ca ca người dồn ép đến vậy, đã sắp thua sạch rồi. Nếu người tin tưởng ta thì còn có chút hi vọng, bằng không thì không còn hi vọng gì cả. Vậy phải xem người có dám đánh cược vụ này hay không thôi."

Cổ Kim Sinh thay đổi nét mặt, nói sửa lại: "Chẳng qua là Cổ Phú lớn tuổi hơn một chút, cho tới giờ ta vẫn chưa từng nhận hắn là ca ca! Nhưng mà người nói không sai, vụ này ta cược!"

Phuong Nguyên nghiêm mặt nói: "Hai ngàn khối nguyên thạch, chắc giá."

Cổ Kim Sinh cười khò: "Giá này quá cao, vụ mua bán này rất mạo hiểm."

"Càng mạo hiểm, lợi nhuận càng lớn." Phuong Nguyên lắc đầu, thái độ kiên quyết, "Nếu người bán cho hai sơn trại kia thì chắc chắn kiếm được càng nhiều hơn."

Cổ Kim Sinh gật gù đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Ta cũng tin là như vậy. Mấy năm nay, thực lực Bạch gia trại tăng lên rất nhanh, lại có một thiên tài loại giáp tên là Bạch Ngưng Băng, tương lai đầy triển vọng. Bộ cục của các thế lực trên núi Thanh Mao đã và đang dần thay đổi. Địa vị bá chủ của Cổ Nguyệt sơn trại các người đã dao động rồi. Nếu ta bán cho Bạch gia thì tin rằng ít nhất có thể kiếm được gấp đôi!"

Nghe thấy Cổ Kim Sinh nắm giữ thấu đáo thế cục trên núi Thanh Mao như vậy, Phuong Nguyên không khỏi nhìn lại y thêm một lần nữa, thầm nghĩ: "Cuối cùng thì Cổ Kim Sinh này cũng sinh ra trong gia cảnh tốt, được gia đình hun đúc, không phải là cái loại quần là áo lụa không biết cái gì."

Cổ Kim Sinh thờ dãi một hơi: "Cho dù lần này là hổ hay không ta cũng nhảy vào. Ta đồng ý với người trả hai ngàn khối nguyên thạch! Nhưng mà ta phải xem hàng trước đã."

"Cũng nên là vậy, đi cùng ta đi." Phuong Nguyên cười một tiếng rồi xoay người dẫn đường. Cổ Kim Sinh đã vào trong hủ, tất cả đều nắm chắc trong tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Giết người không cần suy nghĩ quá nhiều

Dịch giả: lamlamyu17

Dựa theo trí nhớ, Phương Nguyên mang Cổ Kim Sinh đi tới chỗ khe đá kia một lần nữa.

Hai người đi vào khe đá, con đường càng ngày càng hẹp lại, trong tầm mắt hoàn toàn là bóng tối. Cổ Kim Sinh càng đi càng sợ, dù sao y cũng không quá quen như vậy.

Cuối cùng, y cũng không kiềm chế được: "Ta có một nghi vấn. Từ trước đến nay, tên Cổ Phú kia luôn tỏ ra thành thật, hiền hoà thân thiết, có uy tín. Mà ta lại là lừa gạt, ép mua ép bán. Vì sao người chọn ta làm vụ buôn bán này mà không chọn hắn chứ?"

Trong khe đá vang lên câu trả lời của Phương Nguyên: "Đó là vì tu vi của ông ta quá cao. Nếu như thấy được vách đá này, ông ta có thể lựa chọn giao dịch với ta hoặc cũng có thể lựa chọn bỏ giao dịch, đưa vách đá cho tộc trưởng Cổ Nguyệt. Ta không thích giao quyền chủ động vào tay người khác. Huống chi ta không tin cái gì gọi là thành thật. Cái gọi là uy tín đều là chó má, chẳng qua là lợi ích quá nhỏ, không khiến người ta động lòng thôi."

Nguyên nhân chủ yếu hơn chính là địa vị đặc thù của Cổ Kim Sinh, tu vi lại yếu kém, dễ dàng thao túng hơn. Nhưng tất nhiên là Phương Nguyên không nói rõ điều này.

"Ha ha" Cổ Kim Sinh cười khan hai tiếng, sự hoài nghi lập tức tiêu tan hơn phân nửa, "Câu cuối cùng mà người nói rất đúng ý ta."

Cuối cùng, hai người đã chui vào hang động trong lòng núi.

Cổ Kim Sinh thấy vách đá kia trước nhất, y không khỏi thoải mái cười lớn: "Ha ha, ta cược thắng, người không gạt ta!"

Phương Nguyên đứng ở sau lưng, cười nhẹ một tiếng, không nói gì.

Cổ Kim Sinh nhìn vách đá, hình ảnh trên đó không ngừng biến đổi, tái hiện ân oán giữa Hoa Tử hành giả và tộc trưởng đời thứ tư.

Sau khi nhìn một lần, y dời tầm mắt, nghiêng người nhìn về phía Phương Nguyên, trêu chọc nói: "Xem ra tổ tiên đời thứ tư này của các người cũng chẳng ra gì nhỉ?"

Phương Nguyên nói: "Đây cũng không có gì. Bộ tộc Cổ Nguyệt cần một anh hùng cho nên tộc trưởng đời thứ tư trở thành anh hùng. Không lâu sau, Bạch gia trại cần một tiểu nhân bi ối vô sỉ, thế là ông ta biến thành một tiểu nhân bi ối vô sỉ. Anh hùng và tiểu nhân chẳng qua đều là cách nhìn của người khác thôi."

"Câu này nói hay lắm." Cổ Kim Sinh vừa vỗ tay cười to vừa đảo mắt nhìn hang động bí mật này.

Ánh mắt của y dừng lại trên bộ xương khô của Hoa Tử hành giả rồi nói: "Đáng tiếc cho một cường giả ngũ chuyển. Lão đệ, hẳn là là người moi ra được không ít thứ tốt từ trên người ông ta chứ hả?"

Di sản của một vị cô sư ngũ chuyển tất nhiên không phải chuyện đùa. Cổ Kim Sinh nghĩ đến đây thì không khỏi động tâm, không nhịn được thăm dò Phương Nguyên.

Phương Nguyên lắc lắc đầu: "Cũng đã qua lâu như vậy, rất nhiều cổ đều chết hết, ta chỉ được một con Tử Trùng."

Cổ Kim Sinh không tin: "Lão đệ, người đừng gạt ta nữa. Vụ làm ăn này mà thành thì chúng ta đều là đồng bọn, ta sẽ không tiết lộ ra ngoài. Người nói thật cho ta biết, rốt cuộc là được bao nhiêu thứ tốt?"

Phương Nguyên cười lạnh, lười trả lời y, cũng không giải thích nữa.

Phản ứng này của Cổ Kim Sinh, Phương Nguyên đã sớm đoán được. Đây cũng chính là nguyên nhân hắn lựa chọn Cổ Kim Sinh chứ không phải Cổ Phú.

Cổ Kim Sinh vẫn tiếp tục tự nói: "Thứ khác không nói, ta biết trong tay Hoa Tử hành giả có một con Thiên Lý Địa Lang Chu trứ danh. Đây cũng chính là cổ trùng vật cưỡi ngũ chuyển, thân hình nó khổng lồ, rất giỏi chui đào, độn thổ dưới đất. Hoa Tử hành giả là người trong ma đạo nhưng lại có thể tung hoành tiêu sái cũng là nhờ vào con Thiên Lý Địa Lang Chu này. Chính nó đã giúp ông ta nhiều lần chạy thoát khỏi vòng vây của nhân sĩ chính đạo."

"Sao, có chuyện này sao?" Phương Nguyên hơi nhíu mày. Hắn quả thật chưa từng nghe nói nhiều về Hoa Tử hành giả.

Cổ Kim Sinh dương dương đắc ý: "Năm ngoái ta đi đến sơn trại của các người, sau khi nghe được câu chuyện này thì cảm thấy rất thú vị, thế nên ta cố tình về nhà hỏi thăm một chút. Thiên Lý Địa Lang Chu và Hoa Tử hành giả gần như là như hình với bóng. Theo ta, hang động trong núi chính là do Thiên Lý Địa Lang Chu mở ra. Nếu không núi Thanh Mao toàn là đất sét đen dày nặng, làm sao có thể hình thành tự nhiên loại hang động này được? Lão đệ, người đừng che giấu nữa. Hoa Tử hành giả chết ở chỗ này, nhất định cũng có Thiên Lý Địa Lang Chu của ông ta!"

Đầu mày Phương Nguyên càng nhũu chặt hơn, hần mơ hồ cảm thấy một cảm giác không ổn. Ánh mắt trầm tĩnh, hần nói: "Đúng vậy, nơi này không có những cửa hang khác ra ngoài, mà hình thể Thiên Lý Địa Lang Chu rất to lớn. Nếu nó đi theo khe đá mà chúng ta vừa đi vào thì hoàn toàn không thể. Nhưng mà cũng có thể là trước đó con Thiên Lý Địa Lang Chu này đã bị tộc trưởng đòi thứ tư tính kế giết chết. Người nhìn hình ảnh trên vách đá kia xem, trong lúc chiến đấu căng thẳng, Hoa Tửu hành giả vẫn không gọi ra Thiên Lý Địa Lang Chu."

"Như vậy chuyện này càng kì quái hơn. Hang động này không thể nào hình thành một cách tự nhiên, nhất định là Hoa Tửu hành giả mở ra tạm thời. Không có Thiên Lý Địa Lang Chu, chẳng lẽ ông ta có những thủ đoạn khác?" Cổ Kim Sinh vô cùng hoài nghi nhìn Phương Nguyên.

Chân mày của Phương Nguyên gần như nhũu thành nếp nhăn, hần càng ngày càng cảm thấy không ổn. Tin tức mới vừa có được từ Cổ Kim Sinh làm cho hần mơ hồ phát hiện ra dường như hần đã bỏ sót đầu mối then chốt nào đó.

Hần không khỏi rơi vào trầm tư.

Cổ Kim Sinh cũng đang suy nghĩ, vách đá chứa hình ảnh này đã không thoả mãn được lòng ham muốn của y nữa. Sau khi y tin chắc chuyện này là thật, y vô cùng muốn đào ra từ trên người Phương Nguyên di tàng của Hoa Tửu hành giả.

Không ai trong hai người nghĩ đến, đúng lúc này, đột nhiên có chuyện bất ngờ xảy ra!

Vách đá vốn vẫn luôn chiếu đi chiếu lại bỗng chớp lên một hình ảnh.

Một cổ sư đầu trọc đang bị thương nặng với sắc mặt vô cùng nhợt nhạt xuất hiện trên vách đá, thay thế tất cả hình ảnh ban đầu.

Gã yếu ớt té ngã trên đất, dựa lưng vào vách núi. Ngực gã, tay chân gã cũng đầy vết thương sâu hoắm, thế nhưng kì lạ là những vết thương này cắt vào da thịt nhưng không chảy máu, giống như máu của cả người gã đều đã bị rút sạch vậy.

"Ta là Hoa Tửu hành giả." Cổ sư đầu trọc cười khằng khặc, gương mặt dữ tợn đáng sợ, "Người đời sau, cho dù người là ai thì người cũng đã để vách đá này không ngừng lặp lại gần một trăm ngày. Điều này đủ để chứng minh người không có cảm tình gì với bộ tộc Cổ Nguyệt. Tốt lắm, người sẽ là người thừa kế của ta!! Di sản của ta cũng thuộc về người nhưng với một điều kiện, người nhất định phải tiêu diệt bộ tộc Cổ Nguyệt, tàn sát sơn trại, gà chó không tha!"

Cổ Kim Sinh ngăn người đứng ngay tại chỗ, gương mặt đầy khiếp sợ.

"Truyền thừa của Hoa Tửu hành giả, một cường giả ngũ chuyển!"

Y đã sợ đến ngớ người, trong đầu lập tức ong ong, suy nghĩ hỗn loạn.

"Trời ơi! Cường giả ngũ chuyển, đây là khái niệm gì? Tam chuyển đã là gia lão, tứ chuyển là có thể đứng đầu một trại. Mà cổ sư ngũ chuyển chính là sơn chủ, có thể hùng bá một núi, tác oai tác quái! Không ngờ ở nơi nhỏ nhỏ này lại có truyền thừa của cổ sư ngũ chuyển."

"Chờ chút, Hoa Tửu hành giả là người trong ma đạo, nếu như ta thừa kế sức mạnh của ông ta thì có ổn không? Không, sức mạnh không liên quan đến thiện ác chính tà. Hoa Tửu hành giả muốn người thừa kế tàn sát bộ tộc Cổ Nguyệt, chẳng lẽ ta phải làm theo sao? Ông ta đã chết, ta chỉ cần thừa kế di sản của ông ta và mặc kệ những thứ này là được rồi."

"Đây cũng là một cơ duyên to lớn. Mặc dù ta chỉ có tư chất loại đỉnh nhưng lại thừa kế di tàng của Hoa Tửu hành giả. Không chừng ta có thể thay đổi tư chất của mình. Không chừng những loại cổ trùng hiếm thấy có thể tăng tư chất cũng có trong di tàng này thì sao. Ta thừa kế món tài sản này, trở thành cổ sư tứ chuyển, ngũ chuyển là có thể chống lại Cổ Phú rồi!"

"Chờ một chút! Suýt nữa ta đã quên, còn có một người ngoài, làm sao đây?"

"Chẳng lẽ ta phải chia đều di sản này với hần? Không, giết hần! Chỉ có giết hần mới có thể giữ được bí mật này. Đúng, ta sẽ ổn định hần trước, nói chia đều di tàng này để gạt hần, làm cho hần mất đi lòng đề phòng, sau đó ta sẽ bắt ngờ giết hần ở ngay chỗ này. Chỗ này kín đáo như vậy, người không biết quỷ không hay."

Mặc dù suy nghĩ nhiều như vậy nhưng thời gian cũng chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt.

Sau khi quyết định xong, Cổ Kim Sinh nheo mắt lại, gương mặt hiện ra nụ cười giả tạo.

Y từ từ xoay người lại đối mặt với Phương Nguyên, vừa muốn nói chuyện thì đã thấy hai mảnh nguyệt nhận xanh thẫm bắn thẳng về phía mình!

Đôi mắt y trừng trừng, khoảng cách quá ngắn, y không kịp phản ứng nữa!

"Người..." Giọng nói của hần im bật.

Nguyệt nhận trúng vào cổ y một cách chính xác. Chỉ nháy mắt, đầu của y bay lên cao, máu tươi phun ra như suối.

Sau một hai giây, cơ thể của y mới ồm một tiếng, ngã xuống mặt đất.

Máu tươi nóng hổi phun lên vách núi, nhuộm đỏ cả một mảng dây leo khô héo.

"Giết người thì giết người, còn suy nghĩ nhiều như vậy." Phương Nguyên nhàn nhạt nhìn thi thể trên đất một lần, sau đó dời ánh mắt đến trên vách đá kia.

"Không ngờ lại còn có chuyển biến như vậy. Thật là thú vị." Hắc lảo bả trong miệng, đôi mắt sâu thẳm loé lên ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Cổ Kim Sinh, thật ra thì ta không muốn giết người

Dịch giả: lamlamy17

Mưa rào rào rơi xuống.

Mây đen giăng kín bầu trời, dãy núi phương xa trùng trùng điệp điệp, tất cả hoà tan thành những vệt mực đen.

Màn mưa, như dệt trời đất lại làm một.

Rắc rắc!

Bầu trời bỗng nhiên chớp sáng, một tia sét như con rắn bạc phá vỡ không trung rồi lại đột nhiên biến mất.

Đã sắp đến mùa hè, cơn mưa to cuối xuân này cũng như đang mang theo một chút nóng lòng của ngày hè.

Trên núi Thanh Mao, cả một vùng mây trúc xanh biếc ngẩng đầu đứng thẳng chống lại gió mưa, thân trúc vẫn thẳng tắp như thương, mũi nhọn chia lên bầu trời.

Trong Cổ Nguyệt sơn trại, vô số căn nhà sàn san sát nhau chìm trong màn mưa, chịu đựng nước mưa gột rửa. Ngoài sơn trại, đội buôn đã lại lên đường một lần nữa.

"Mưa lớn, chú ý mặt đường."

"Đừng tụt lại phía sau. Cổ sư dẫn cổ trùng cẩn thận, nhất là mấy con sâu mập, đừng để nắc kệt trên đường núi nữa!"

"Những võ giả phạm nhân các ngươi đều dốc hết sức ra, trông chừng hàng hoá cho tốt, mất một món, ta tìm các ngươi tính sổ!"

Trong đội buôn liên tục có tiếng la hét thì nhau vang lên.

Sau khi dừng lại ở Cổ Nguyệt sơn trại ba ngày, đội buôn liền rời khỏi đây. Bọn họ đi theo đường núi để đến địa điểm tiếp theo.

Mưa to gột rửa trời đất, những con đường xung quanh sơn trại trải đá cuội thì còn không sao, nhưng ra khỏi năm trăm thước thì chính là những con đường chật hẹp lầy lội.

Lúc này, đà kê kiêu ngạo đang rũ đầu xuống, lông vũ xinh đẹp bị nước mưa làm ướt, bết lại thành từng mảng, hoàn toàn giống như người ta hay nói là gà nhúng nước.

Sâu vô cứng mập mập giãy dựa cơ thể béo ú, đi về phía trước vô cùng chậm chạp. Nước mưa đập vào vỏ đen trên người nó tạo thành từng dòng nước chảy xuống mặt đất từ hai bên.

Nhện núi khổng lồ với bộ lông xù cũng bị ướt, lông mao màu đen xanh cũng dính lại với nhau.

Ngược lại thì những con cóc lại vui sướng kêu to, vác hàng hoá và cổ sư nhảy nhảy về phía trước.

Còn những con dục xà đã khép hai cánh lại, thân rắn sưng sưng bò như con thoi trong bùn đất.

Lúc này, để bảo vệ hàng hoá tránh khỏi bị mưa làm ướt, mỗi cổ sư cũng đều lộ ra thần thông.

Trên người mấy con sâu mập khổng lồ đều có cổ sư đang đứng. Bọn họ giơ cao hai tay, cách bàn tay khoảng một tấc lơ lửng một con Nhất Khí Kim Quang Trùng.

Chân nguyên thanh đồng bay lên như hơi nước, rót vào trong cơ thể Nhất Khí Kim Quang Trùng. Thân thể con cở trùng này loé lên ánh sáng như một hạt đậu băng vàng, lấy hạt đậu làm tâm, một cái lồng khí không lồ màu vàng nhạt cũng căng ra.

Phạm vi bao phủ của lồng khí hình bán cầu này khá lớn, có thể hoàn toàn che phủ một con sâu vỏ cứng mà vẫn còn dư không gian.

Khi mưa rơi lên cái lồng khí thì sẽ bị văng ra, giống như là rơi vào trên một cây dù.

Nhưng mà cở sư nhất chuyển không chịu nổi tiêu hao chân nguyên để duy trì loại Nhất Khí Kim Quang Trùng này trong thời gian dài.

Quả nhiên chỉ một lát sau, một vị cở sư hô lên: "Không được rồi, chân nguyên của ta đã sắp hết. Ai đến thay thế ta?"

"Ta đến!" Gần như ngay lập tức, một vị cở sư chạy đến, thay vào vị trí của người này.

Một ít cở sư kéo xe đẩy tay hoặc điều khiển nhện núi khổng lồ thì thúc giục Thanh Ti cở trong cơ thể.

Dưới sức mạnh của Thanh Ti cở, tóc cở sư bắt đầu mọc dài ra.

Tóc của một người bình thường ít nhất có một trăm ngàn sợi. Cả một trăm ngàn sợi tóc, mỗi sợi đều ra đến năm sáu thước. Bọn chúng đan vào nhau, bao phủ cơ thể cở sư và vật cưỡi bên dưới, tạo thành một bộ áo toại tạm thời bằng tóc đen không thấm nước.

Thanh Ti cở là cở trùng nhất chuyển, nó thường được cở sư dùng để phòng ngự. Khi sử dụng nó chỉ cần tiêu hao ba thành chân nguyên thanh đồng, không cần phải duy trì chân nguyên như Nhất Khí Kim Quang Trùng.

Nếu như Thanh Ti cở tinh luyện cùng với Hắc Thi cở nhất chuyển thì sẽ thăng cấp trở thành Hắc Tông cở nhị chuyển.

Khi thúc giục Hắc Tông cở thì không chỉ tóc mà cả lông tơ toàn thân cũng có thể trở nên vừa đen vừa thô. Chỉ trong vài hơi thở, nó sẽ mọc ra trên người cở sư thành một bộ giáp đen.

Nếu Hắc Tông cở tiếp tục thăng cấp thì có thể trở thành Cuồng Tông cở tiếng tăm lừng lẫy trong cở trùng tam chuyển.

Trừ Nhất Khí Kim Quang Trùng và Thanh Ti cở ra, rất nhiều cở sư trong đội buôn lựa chọn Thủy Chu cở. Có thể thấy được trên người những cở sư này che phủ một lớp màng mỏng bằng nước có màu xanh nhạt.

Không ngừng có nước chuyển động bên ngoài lớp màng này. Mưa rơi xuống sẽ lập tức hoà làm một thể với nó.

Cở sư liên tục dầm mưa, màng nước này sẽ càng lúc càng dày. Cách mỗi một khoảng thời gian thì cở sư phải thúc giục Thủy Chu cở loại bỏ lượng nước dư thừa. Lúc này, màng nước sẽ mỏng lại như lúc đầu.

Còn những võ giả phạm nhân kia đều đang bôn ba qua lại trên con đường bùn lầy để coi sóc hàng hoá. Phần lớn bọn họ đều mặc áo toại nhưng hiệu quả chống nước của áo toại là rất có hạn. Cả bọn đều bị ướt sũng.

"Thời tiết quỷ quái này!" Các võ giả ra sức mắng chửi trong lòng.

Trời mưa, đường núi càng khó đi.

Ở trong thời tiết như vậy, dù võ giả có cường tráng hơn nữa thì cuối cùng vẫn chỉ có cơ thể phạm nhân. Bị ướt cả người rồi lại mệt nhọc quá độ, bọn họ vô cùng dễ bị cảm lạnh. Bệnh một trận thì cũng còn nhẹ, không chừng sẽ bị di chứng, thậm chí nếu bệnh quá nặng thì sẽ bị cở sư vứt bỏ ở dọc đường.

Nếu như gặp phải lở núi trên đường đi, hoặc là gặp dã thú, cở trùng tập kích, bọn họ càng có thể bỏ mạng ngay.

Mặc dù đội buôn có quy mô khổng lồ, có rất nhiều cở sư, nhưng mỗi lần đi buôn sẽ giảm nhân số rất nhiều. Võ giả phạm nhân chết nhiều nhất, ngay cả cở sư cũng sẽ có thương vong.

Nếu như đội buôn không may gặp phải một bầy thú lớn, tất cả chết hết cũng có thể.

Trên thực tế, trừ những thiên tai này ra thì còn có nhân hoạ.

Những sơn trại ở dọc đường chưa chắc hoan nghênh đội buôn đến. Một số sơn trại còn chỉ thích đánh cướp người ngoại lai.

"Đi thôi, năm sau gặp lại!" Một vài cở sư đang ngồi trên cở trùng nghiêng người về phía Cổ Nguyệt sơn trại, vẫy tay chào tạm biệt.

Ngoài cổng sơn trại, không ít người đang tụ tập lại nhìn đội buôn rời khỏi.

"Sang năm nhất định phải đến nữa nhé!" Đám con nít vẫn không ngừng hô to.

Những người lớn thì có ánh mắt phức tạp hơn nhiều.

"Trương lai khó đoán, thế đạo gian nan. Không biết sẽ còn được bao nhiêu gương mặt quen thuộc có thể đến sơn trại vào năm sau đây?"

"Cho dù là đi buôn hay là sống ở trong trại thì cũng không dễ dàng."

Đội buôn càng ngày càng đi xa, mọi người cũng dần dần tản ra.

Bầu không khí chơ phiến vui vẻ náo nhiệt cũng theo đó mà tan biến không còn dấu vết. Chỗ những gánh hàng rong và lều bạt được dựng lên trước kia chỉ còn lại một khu vực bừa bộn.

Lốp cỏ bị đám người nườm nượp không dứt đạp đến rề lẩn với đất. Nước mưa rơi xuống đó, lập tức tạo thành bùn lầy, lại còn loang lổ vô số hố nước đọng đục ngầu.

Ngoài ra cũng không thiếu rác thải còn rơi rớt lại.

Phuong Nguyên một mình một người đứng trên sườn núi vắng lặng, nhìn về đội buôn đang ở phía xa.

Đội buôn giống như một con rắn to béo với màu sắc sặc sỡ đang chậm chậm bò theo đường núi chật hẹp, chui vào trong núi rừng rậm rạp dưới cơn mưa xám ngắt.

"Đúng là thời tiết tốt..." Phuong Nguyên than nhẹ một tiếng.

Hắn che một cây dù bôi mỡ bò, lẳng lặng đứng trong màn mưa.

Hắn mặc loại quần áo vải bố bình thường nhất, thân hình gầy gò, làn da mang vẻ tái nhợt của thiếu niên mười lăm tuổi, mái tóc đen ngắn gọn gàng. Ngọn tóc rung rung theo cơn gió dưới tán dù.

Người khác nguyên rửa loại thời tiết quái quỷ này nhưng hắn lại cảm thán cơn mưa này rơi đúng lúc.

Tối hôm qua hắn giết Cổ Kim Sinh, xử lý hiện trường xong, nhưng chuyện xảy ra đột ngột, thế nào cũng có chỗ không ổn thoả. Nhất là mùi máu, trong động không thông gió nên cũng không dễ xoá hết.

Cơn mưa này rơi xuống, gột rửa trời đất, tẩy sạch không khí, làm yếu đi rất nhiều thủ đoạn điều tra bằng mũi vị. Khe đá bên kia lại có thác nước nhỏ chảy xuống, có hơi nước tươi mới làm loãng, chuyện này gần như không thể bại lộ trong thời gian ngắn.

Đương nhiên là khả năng bại lộ sẽ càng lúc càng lớn theo thời gian.

Trên thế giới này tồn tại đủ loại cổ trùng kỳ diệu, thủ đoạn điều tra phong phú đa dạng. Cho dù là Phuong Nguyên thì cũng chỉ biết một bộ phận trong đó.

Nước mưa rơi tí tách trên mặt dù đánh mỡ bò. Sau đó từng dòng nước chảy xuống theo khung dù, nhỏ xuống tảng đá dưới chân Phuong Nguyên, văng lên thành từng bọt nước.

Nhìn đội buôn rẽ vào khúc quanh, hoàn toàn chui vào trong núi rừng rậm rạp, Phuong Nguyên lại không có vẻ vui mừng, ngược lại thì ánh mắt hắn có hơi nặng nề.

"Mặc dù tu vi của Cổ Kim Sinh yếu kém nhưng hắn có địa vị đặc thù. Mỗi người trong đội buôn đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, vì vậy không ai nhận ra hắn mất tích trong thời gian ngắn. Thế nhưng không bao lâu nữa sẽ có người phát hiện. Đến lúc đó, Cổ Phú chắc chắn trở lại điều tra, khi ấy thử thách thật sự mới đến."

"Gia chủ Cổ gia có hết sức sắp đặt Cổ Kim Sinh và Cổ Phú cùng dẫn đội, hành động này có thâm ý sâu sắc. Nói về tu vi, Cổ Kim Sinh cách biệt một trời một vực với Cổ Phú. Nói về tâm trí, hắn lại càng bị bỏ xa mấy con phố. Gia chủ Cổ gia sắp xếp như vậy là muốn Cổ Kim Sinh chịu đả kích, để cho hắn nhìn rõ được thực tế, sau này an phận mà sống. Đồng thời đó cũng là khảo nghiệm tâm tính của Cổ Phú, nếu như làm quá mức, ngay cả huynh đệ của mình cũng không dung, vậy thì làm sao có thể cho giao vị trí tộc trưởng Cổ gia cho ông ta được?"

"Cổ Kim Sinh chưa bao giờ thật sự hiểu được dụng tâm lương khổ của cha. Mặc dù hắn có chút tài trí, nhưng đáng tiếc chỉ là vỏ ngoài, thật là đáng tiếc. Đáng tiếc một quân cờ tốt như vậy."

Phuong Nguyên trầm cảm thán trong lòng. Dựa vào năm trăm năm từng trải, hắn đã sớm nhìn thấu biểu hiện bề ngoài, nhận ra bản chất bên dưới chuyện này.

Trong cuộc tranh chấp tối hôm qua, hắn đã nhìn thấu quan hệ phức tạp của Cổ Kim Sinh và Cổ Phú. Khi đó, trong lòng hắn đã xuất hiện một kế hoạch mờ hồ.

Trong kế hoạch này của hắn, Cổ Kim Sinh là một quân cờ rất thích hợp. Tu vi của y yếu kém, địa vị rất cao, mặc dù có hơi khôn vặt nhưng từng trải quá ít, hoàn toàn có thể nắm trong tay.

Một khi nắm giữ được quân cờ này thì sẽ rất hữu dụng.

Một là, có thể dùng y để thành lập một đường dây thủ tiêu tang vật, chuẩn bị cho việc giết người cướp của trong tương lai.

Hai là, Phuong Nguyên ẩn giấu ở phía sau, lợi dụng y và vách đá kia để gây nên mâu thuẫn giữa ba son trại lớn trên núi Thanh Mao, khơi mào nội chiến, bản thân thì ngư ông đắc lợi.

Ba là, lợi dụng y để đi vào nội bộ Cổ gia. Tranh chấp gia sản của Cổ gia sau này sẽ dẫn đến Đại hội đấu cổ, đó là một sự kiện trọng đại, có rất nhiều lợi ích. Phuong nguyên hoàn toàn có thể vào đó, mưu cầu lợi ích lớn nhất.

"Tu vi hiện tại của ta quá thấp, làm việc bó tay bó chân. Nếu như có một quân cờ cho ta sử dụng thì có thể làm được vài chuyện mà ta không thể ra mặt. Đó không chỉ thuận tiện mà còn hạ thấp nguy hiểm xuống rất nhiều. Nếu sau này bại lộ thì cứ vứt bỏ quân cờ này, bản thân vẫn ung dung tự tại như trước."

"Những người xung quanh đều là kẻ biết nhớ ơn nghĩa, trung thành với gia tộc, không dễ thao túng. Chỉ có người ngoài như Cổ Kim Sinh mới có thể dễ dàng phá cực. Đáng tiếc, không ngờ Hoa Tửu hành giả lại để lại truyền thừa."

Hoa Tửu hành giả là cổ sư ngũ chuyển, di sản của ông ta tất nhiên là quý giá hơn một quân cờ như Cổ Kim Sinh.

Đương nhiên, nếu có cả hai là tốt nhất. Nhưng mà đứng trước một báu vật quý giá như vậy, Cổ Kim Sinh đã không thể khống chế, cho nên hắn chỉ có thể bỏ qua.

"Trên thế gian này, chuyện không như ý đến tám chín phần mười." Phuong Nguyên lắc đầu than thở.

Truyền thừa của Hoa Tửu hành giả xuất hiện đã phá vỡ kế hoạch ban đầu của Phuong Nguyên. Mà sau khi vách đá biến đổi, tất cả hình ảnh trước kia đều biến mất, chỉ xuất hiện một dòng chữ máu gợi ý Phuong Nguyên đập vỡ vách đá nọ, sau đó sẽ xuất hiện một hang động, hắn đi vào hang thì có thể lấy được truyền thừa.

Dòng chữ máu xuất hiện trong thời gian vài hơi thở thì biến mất. Vách đá chứa hình ảnh cũng biến lại thành vách núi thông thường nhất.

Phuong Nguyên bận rộn xử lý hiện trường giết người suốt cả đêm hôm qua, hắn hoàn toàn không có thời gian đập vỡ vách đá nọ.

"Giết chết Cổ Kim Sinh trong lúc gấp gáp, chuyện này để lại rất nhiều hậu quả, chỉ là tạm thời không hiện rõ ra thôi. Mặc dù ta hủy thi diệt tích thành công nhưng nhất định còn phiền phức lớn. Như vậy, phương thức bại lộ Tửu Trùng phải sửa lại. Còn có hang động trong khe đá cũng không thể đi nữa. Những ngày kế tiếp ta phải lui vào trong son trại, phòng ngừa việc điều tra không lâu sau."

Phuong Nguyên xoay người, che dù, đi về son trại dưới cơn mưa.

"Nhưng mà như vậy cũng tốt. Thời gian gần đây ta tiêu hao lượng lớn nguyên thạch, tinh luyện ra chân nguyên trung giai. Ta lợi dụng chân nguyên trung giai ôn dưỡng không khiêu, sắp tới đã có thể đột phá đến trung giai. Đến trung giai rồi, thực lực của ta có thể tăng lên gấp đôi. Đến lúc đó, ta cũng sẽ nắm chắc chuyện thừa kế truyền thừa của Hoa Tửu hành giả hơn."

Truyền thừa của người trong ma đạo cũng không ôn hòa giống như nhân sĩ chính đạo. Thường thì đều có khảo nghiệm nguy hiểm. Nếu không thông qua được khảo nghiệm thì phải trả giá đắt bằng sinh mệnh.

"Việc đòi khó đoán, nhưng cũng chính là như vậy mới thú vị chứ." Khoé miệng Phuong Nguyên nhếch lên cười nhạt.

Cơn mưa trền miên rơi xuống núi non, mang theo màu xanh xám dờn dợn mà nặng nề.

Một cơn gió thổi đến, hạt mưa rơi nghiêng vào đầu vai Phuong Nguyên, cảm giác lạnh lẽo kéo đến.

Hắn lại nhớ đến Cổ Kim Sinh rồi thở dài trong lòng:

"Cổ Kim Sinh, thật ra thì ta... Không muốn giết ngươi."

Tiếc thay một quân cờ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Cũng khá đáng yêu

Dịch giả: lamlamyu17

Trận mưa lớn này kéo dài suốt bốn ngày mới dừng lại.

Mặt trời bay cao lên không, vén màn mưa, tựa như đang mở màn cho mùa hè.

Hơi thở mùa hè đã lan tràn ra như có như không.

Thời tiết ngày càng quang đãng, quét sạch hết hơi thở sâu triền miên của mùa xuân, nhiệt độ cũng dần dần tăng cao.

Trong đêm xuân, để long hoàn sôi nổi đã rời khỏi cuộc chơi, bọn chúng ẩn núp trong lòng đất để tiến hành đẻ trứng. Máu trúc đặc hữu của núi Thanh Mao thì bắt đầu mọc dài ra, gần như mỗi ngày đều cao lên thấy rõ.

Cỏ cây bắt đầu chuyển từ màu xanh biếc thành xanh thẫm. Núi xanh liên miên thoát nhìn càng rậm rạp tươi tốt hơn.

Vạn dặm trời trong, xanh như thủy tinh.

Bịch bịch bịch.

Trong diễn võ trường của học đường vang lên tiếng quyền cước va chạm.

Sau mười mấy chiêu, Cổ Nguyệt Mạc Bắc bị Phuong Nguyên đá một cước trúng bụng. Hắn lao đảo lúi lại năm sáu bước, vừa vặn lúi ra khỏi vòng tròn vẽ trên đất.

Giáo đầu quyền thuật đứng ở bên ngoài vẫn đang chủ trì mọi hoàn cảnh. Thấy cảnh này, gã lập tức tuyên bố: "Cổ Nguyệt Mạc Bắc bị đánh ra ngoài sân, Cổ Nguyệt Phuong Nguyên thắng liên tiếp ba mươi ba trận!"

"Hừ, lần này lại bại bởi ngươi." Cổ Nguyệt Mạc Bắc hơi cắn răng, mắt nhìn chăm chăm Phuong Nguyên, "Nhưng mà ngươi đừng lớn lối. Cuối cùng thì cũng có một ngày ta đánh bại ngươi. Mà ta đã cảm nhận được ngày đó càng ngày càng gần rồi!"

Phuong Nguyên nhìn hắn bằng gương mặt vô cảm, sau đó hạ mí mắt: "Một cước vừa rồi đã khiến ngươi xuất huyết bên trong. Ngươi vẫn là chữa thương trước đi rồi hẵng nói cứng."

"Chút thương tích này có là gì?" Cổ Nguyệt Mạc Bắc chỉ vừa phản bác nửa câu thì bỗng nhiên tái mặt, cổ họng nhợn nhạo, ói ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt hắn trắng bệch, đây là lần đầu tiên hắn bị thương như vậy! Trong đôi mắt hắn không khỏi toát ra vẻ hoảng sợ.

Giáo đầu quyền thuật vội vàng đi đến, an ủi nói: "Không sao, chút thương tích này chỉ cần chữa trị rồi tịnh dưỡng mấy ngày là khoẻ. Nhưng mà mấy ngày này ngươi phải tạm dừng luyện quyền, không được hoạt động quá mạnh."

Giáo đầu quyền thuật vừa dứt lời, hai vị cổ sư trị liệu đang chờ ở ngoài sân liền chạy đến, cẩn thận từng chút đỡ Cổ Nguyệt Mạc Bắc ra ngoài.

Cổ Nguyệt Mạc Bắc không dám nói nữa, hắn nhìn kỹ Phuong Nguyên một lần nữa, ánh mắt tràn đầy tức giận, căm hận, tiếc nuối và cả không cam lòng.

"Mặc dù Mạc Bắc có công phu quyền cước rất tốt nhưng vẫn không đánh lại Phuong Nguyên."

"Phuong Nguyên thật lợi hại, hoàn toàn không có ai có thể đánh thắng hắn!"

"Ài, nhưng mà giáo đầu nói buổi thực chiến luyện tập hôm nay là đánh lời dài! Ai cũng phải lên đánh một lần."

Các học viên đứng bên ngoài sân, người thì sợ hãi nhìn Phuong Nguyên, người thì than vãn, người thì tái mặt, người thì lo lắng đề phòng.

Trong đó còn có một số người bị thương, người thì che mặt mũi sưng vù, người thì ấn cánh tay, miệng thở hổn hển. Còn có người nằm thẳng trên đất, xoa nắn bắp đùi.

"Người kế tiếp!" Mãi mà không ai lên, giáo đầu hô lên một tiếng.

Nhưng không ai trả lời. Người có dũng khí khiêu chiến Phuong Nguyên vào ngày thường chỉ có ba người Cổ Nguyệt Mạc Bắc, Cổ Nguyệt Xích Thành, còn có Cổ Nguyệt Phuong Chính. Mà ba người này đều đã bị đánh xuống rồi.

Các học viên hoàn toàn yên lặng, thậm chí còn có vài người hơi lùi về phía sau.

Giáo đầu nhìn thấy biểu cảm rụt rè sợ hãi của các học viên thì nhú mày.

Gã không khỏi nhớ lại lời gia lão học đường dặn dò gã vào ngày hôm qua: "Những ngày gần đây, danh tiếng của Phuong Nguyên quá lớn, nhất định phải đề ép lại một chút. Những học viên khác đều đã bị hắn áp chế tới không ngóc đầu lên được. Lâu ngày thì dũng khí trong lòng chúng nó cũng sẽ bị phai nhạt. Học đường chúng ta đào tạo ra là hổ lang dám chống lại cường địch, chứ không phải dê con sợ chiến đấu."

"Các ngươi làm sao vậy? Phuong Nguyên có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ mười lăm tuổi, là bạn cùng lứa với các ngươi! Hắn cùng tuổi với các ngươi, cũng ăn cơm uống nước giống các ngươi. Hắn không có mọc thêm ba đầu sáu tay, hắn cũng không phải quái vật! Các ngươi phải dũng cảm lên, cho ta thấy lòng kiêu ngạo của bộ tộc Cổ Nguyệt trong lòng các ngươi!" Giáo đầu gầm thét, cổ sức cổ vũ học viên bên dưới.

"Nhưng mà hấn thật quá mạnh, chúng con không thể đánh lại hấn đâu."

"Bạn học nào đánh với hấn đều thật thảm. Thậm chí Mạc Bắc còn bị đánh học máu."

"Phuong Nguyên ra tay càng ngày càng nặng. Giáo đầu, chúng con không dám đánh với hấn đâu."

Các học viên nhỏ giọng phản bác một cách nhu nhược.

Giáo đầu giận đến thiếu chút nữa đã giậm chân, đám trẻ nít ngu si này!

Phuong Nguyên liên tiếp đánh ba mươi ba trận không hề nghỉ ngơi chút nào. Gã ở dưới sân nhưng nhìn thấy rất rõ ràng, mặc dù Phuong Nguyên vẫn luôn điều chỉnh hô hấp nhưng thể lực đã không còn mấy.

Phuong Nguyên ra tay càng ngày càng nặng. Điều này càng nói rõ: hấn không còn muốn làm gì thì làm như lúc trước nữa, hấn đã dần dần không thể không chế được tình hình.

Chỉ cần một chút nữa thôi là có thể buộc hấn lộ ra sự mệt mỏi, rồi thêm vài người lên nữa là có thể đánh ngã hấn ngay tại chỗ!

Một khi đánh ngã được Phuong Nguyên, sức uy hiếp của hấn sẽ thấp xuống, dũng khí của các học viên cũng sẽ được kích thích ra, mục đích chèn ép Phuong Nguyên cũng sẽ đạt được.

Nhưng bây giờ, các học viên đều bị tám da hổ của Phuong Nguyên hù dọa.

Đôi khi, đánh bại mình không phải là kẻ địch hùng mạnh mà là tâm của mình.

Giáo đầu sốt ruột, lại tiếp tục cổ vũ.

Nhưng gã không giỏi ăn nói. Lúc trước, gã nói những lời này cũng khơi gợi ra nhiệt huyết của một vài thiếu niên, dẫn ra một vài người khiêu chiến. Nhưng bây giờ, những lời này đã nói quá nhiều lần, các thiếu niên đều nghe đến mòn tai rồi.

Phuong Nguyên vòng tay, lạnh nhạt nhìn tất cả. Mặc dù lúc này hấn đứng ở chính giữa sân đấu nhất nhưng lại giống như một người ngoài không có liên quan gì.

Giáo đầu cổ động nửa ngày, các học viên vẫn ngơ ngác nhìn nhau như trước, không ai nhúc nhích.

Giáo đầu quyền thuật không khỏi tức giận nhưng không biết phải làm sao. Gã xoay người về phía Phuong Nguyên, trách mắng một cách không vừa lòng: "Phuong Nguyên, ngươi cũng có lỗi. Ngươi ra tay càng ngày càng tàn nhẫn. So tài giữa bạn học với nhau cần phải nhẹ nhàng tình cảm một chút, sao ngươi lại ra tay nặng như vậy? Tiếp theo ngươi phải chú ý nhiều hơn, ra tay cẩn thận. Nếu ngươi lại đánh bạn học học máu, ta sẽ phán ngươi thua, để cho ngươi rời khỏi sân đấu!"

"Giáo đầu, ông sai rồi."

Phuong Nguyên hừ lạnh, ánh mắt không hề yếu thế đối mặt giáo đầu quyền thuật, "So tài đánh đấm tất nhiên phải ứng phó hết sức, nếu không thì làm sao có thể có tác dụng rèn luyện? Chẳng lẽ sau này, chúng ta cũng có thể yêu cầu kẻ địch nhẹ nhàng tình cảm lúc tác chiến sao?"

Giáo đầu quyền thuật giận dữ: "Hừ, ngươi ra tay ác độc, làm bị thương bạn học còn dám già mồm!"

"Giáo đầu, ông lại sai rồi."

Phuong Nguyên cười mỉa mai: "Là ông sắp xếp trận so tài này, lại tặng phần thưởng đứng đầu lên đến hai mươi khối nguyên thạch. Không có ông cổ vũ thì những người này sẽ bị thương sao?"

"Khốn kiếp!" Giáo đầu quyền thuật không giỏi ăn nói. Gã chỉ vào Phuong Nguyên, quát lên, "Ngươi còn muốn phần thưởng đứng đầu hay không? Ngươi còn cãi nữa thì cho dù ngươi được hạng nhất, ta cũng sẽ xử ngươi thua! Ngươi không biết đoàn kết gắn bó, còn dám chống đối sư trưởng, sao có tư cách lấy được phần thưởng hai mươi khối nguyên thạch!"

Phuong Nguyên cười ha ha: "Chẳng qua là một trận thắng thua, hai mươi khối nguyên thạch mà thôi, ông cho rằng ta hiếm lạ sao?"

Vừa nói, hấn xoay người rồi đi ngay. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hấn đi ra khỏi sân đấu ở giữa.

Mặc dù không bán được vách đá nọ nhưng trong tay Phuong Nguyên đã có hơn mấy trăm khối nguyên thạch. Huống chi, lần hấn lên đấu cũng không phải vì nguyên thạch.

"Ngươi!" Thấy Phuong Nguyên thật sự đi xuống sân đấu, giáo đầu tròn cả mắt, đáng vẻ vừa giật mình vừa mờ mịt.

Không phải là thiếu niên mười lăm tuổi đều có tính tình nóng nảy, hiếu chiến tranh đấu hay sao?

Phuong Nguyên có tài nghệ chiến đấu như vậy thì tính tình càng phải vậy mới đúng chứ. Tại sao lại lui xuống sàn đấu chứ?

Với lại, Phuong Nguyên không có trợ giúp, hẳn là hẳn rất thiếu nguyên thạch mới đúng. Tại sao hai mươi khối nguyên thạch này lại không hấp dẫn được hẳn?

Trong chốc lát, giáo đầu quyền thuật ngăn người ngay tại chỗ, không biết làm sao mới phải.

Phuong Nguyên không vào hũ mà đi thẳng xuống sàn đấu.

Giáo đầu bỗng nhiên nhận ra: đúng là không có cách nào tóm được Phuong Nguyên. Với thân phận của gã cũng không thể trắng trợn kiểm soát, bắt ép Phuong Nguyên lên sàn đấu.

Những học viên xung quanh rồi rít lui về phía sau, giữ khoảng cách với Phuong Nguyên. Phuong nguyên đứng ở dưới, bên cạnh hẳn không có ai. Khu vực năm thước xung quanh hẳn hình thành một vùng đất trống hình tròn.

Đáng tiếc.

Nếu bọn họ đứng bên cạnh Phuong Nguyên thì sẽ nghe thấy hẳn đang cố hết sức để không thờ dốt.

"Thế lực không đủ nữa." Phuong Nguyên thầm than trong lòng. Ngoài mặt hẳn bày bộ dạng sức lực tràn trề nhưng thật ra cơ thể bên dưới quần áo đang run lên nhè nhẹ.

Cơ thể của hẳn cũng chỉ mới mười lăm tuổi, lại không có cổ trùng phụ trợ liên quan. Hẳn chiến đấu ba mươi ba trận liên tục thì đã gần đến cực hạn.

Mặc dù hẳn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú của kiếp trước, nhưng trong thời gian này, công phu quyền cước của những thiếu niên khác cũng có tiến bộ rất lớn. Từ trên người bọn họ, Phuong Nguyên đã cảm thấy được áp lực càng ngày càng lớn.

Loại áp lực này thể hiện ngay trong lúc Phuong Nguyên xuất thủ. Hẳn ra tay càng ngày càng nặng, dần dần không nhẹ tay được nữa. Những trận đấu trước kia, các học viên quá yếu, vì vậy hẳn muốn làm gì thì làm, các thiếu niên cùng lắm là chỉ bị đánh ngã. Nhưng bây giờ, mức độ nắm giữ tình hình của hẳn càng ngày càng kém, hẳn nhất định phải nặng tay mới có thể ổn định tình thế.

"Kinh nghiệm rồi cuộc cũng không phải vạn năng. Bất kỳ sức mạnh trong ý nghĩ nào cũng cần nền tảng vật chất mới có phương tiện phát huy." Phuong Nguyên hít một hơi thật sâu. Thật ra thì hẳn đã nhìn thấu tâm tư của giáo đầu quyền thuật từ lâu.

Hẳn không hề bất ngờ, cũng đã sớm dự đoán được việc chen ép đến từ phía học đường.

Sau khi hẳn giết Cao Oản, người dám khiêu chiến hẳn càng ngày càng ít. Lúc trấn lột thì càng có nhiều người không dám phản kháng uy thế của hẳn, ngoan ngoãn cống nạp nguyên thạch.

Ngày này qua ngày khác, Phuong Nguyên xác lập hình tượng không thể chiến thắng. Hẳn để lại ám ảnh trong lòng những thiếu niên khác, làm cho bọn họ không tự tin với công phu quyền cước của mình ngay từ đầu. Đây là chuyện gia lão học đường tuyệt đối không muốn thấy. Lão cần Phuong Nguyên thúc đẩy các học viên tiến bộ chứ không muốn Phuong Nguyên che lấp toàn bộ ý chí chiến đấu của các học viên.

Lão muốn nhìn thấy thất bại của Phuong Nguyên.

Một khi Phuong Nguyên thất bại, hình tượng không thể chiến thắng mà hẳn dựng lên trước đây sẽ sụp đổ.

Cùng lúc đó ý chí chiến đấu của những học viên khác cũng sẽ được đánh thức. Hơn nữa, thất bại qua đi sẽ tạo cho bọn họ ý chí chiến đấu càng cứng cỏi hơn.

Nhưng mà đối với Phuong Nguyên, hẳn cần sự uy hiếp như vậy mới trấn lột nguyên thạch dễ dàng hơn.

Nếu hẳn thua, các thiếu niên sẽ cảm thấy sự suy yếu của hẳn, sẽ cùng nhau tấn công hẳn. Mặc dù trong tay Phuong Nguyên có rất nhiều nguyên thạch nhưng mà cướp bóc trấn lột là nguồn nguyên thạch chủ yếu của hẳn. Mất đi nguồn cung này, hẳn sẽ trở thành nước không nguồn.

Cho nên, Phuong Nguyên lên sàn đấu, chiến đấu liên tiếp ba mươi ba trận. Mục đích thật sự cũng không phải phân thưởng hai mươi khối nguyên thạch kia mà là duy trì sức uy hiếp.

Nếu tránh chiến ngay từ đầu thì sẽ để cho người khác nhìn ra sự suy yếu của hẳn. Nhưng nếu hẳn một mực chiến đấu thì cũng sẽ lộ tẩy.

"Tất cả đứng ngăn ra làm gì, còn ai chưa lên thì tiếp tục lên. Hạng nhất được phần thưởng đến hai mươi khối nguyên thạch, các ngươi không muốn sao?" Giáo đầu quyền thuật ngăn người một hồi lâu mới quát lên.

Các học viên còn lại lập tức hăng hái nhảy đến.

Phuong Nguyên đã xuống sàn đấu, trong lòng bọn họ giống như vừa bỏ xuống một tảng đá lớn.

"Ta lên!"

"Ta đến!"

Hai thiếu niên chen nhau nhảy lên sàn đấu, bịch bịch bịch giao thủ.

"Ài, sớm biết như vậy thì ta cũng chờ một chút, không cần phải vội lên sàn đấu, ta cũng sẽ không đến nỗi bị Phương Nguyên đánh xuống."

"Thật đáng tiếc, không ngờ Phương Nguyên rời khỏi sàn đấu."

"Hắn thật can đảm. Các người nhìn xem, ngay cả giáo đầu cũng không có cách nào với hắn."

...

Giáo đầu nghe được những lời xì xào bàn tán sau lưng này, gã bỗng nhiên cảm thấy uy tín của mình càng ngày càng hạ thấp. Gã rất phiền lòng, rất muốn trừng trị Phương Nguyên một phen. Nhưng Phương Nguyên hoàn toàn không phạm sai lầm, chủ động rời khỏi sàn đấu là hành động được cho phép.

Giáo đầu vừa tức vừa không biết phải làm sao. Cuối cùng, gã nhìn về phía Phương Nguyên, trợn mắt một cách hung hãn.

Phương nguyên hơi nhếch khoé miệng, trong đầu nghĩ: "Thủ đoạn nông cạn như vậy, giáo đầu này cũng khá đáng yêu."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Không lo Phương Nguyên thoát khỏi tay

Dịch giả: lamlamyu17

Một đôi mắt thâm sâu chăm chú nhìn vào diễn võ trường phía xa.

Gia lão học đường đứng ở cửa sổ tầng ba và cũng đã nhìn thấy tất cả chuyện xảy ra ở diễn võ trường.

Lão nhíu chặt đôi mày.

Giây phút Phương Nguyên chủ động rời khỏi sàn đấu, trong lòng lão cũng không khỏi hơi kinh ngạc. Lão không ngờ rằng Phương Nguyên sẽ làm như vậy.

"Tiểu tử này có hơi trơn trượt. Bản thân hắn tinh thông quy định học đường, lúc bình thường cũng không có lỗi lầm gì. Mặc dù hắn hay ngủ trong lớp nhưng một khi bị đặt câu hỏi hắn đều trả lời chính xác mọi thứ, khiến người ta không bắt được sai lầm nào. Ta muốn nắm thóp của hắn, đè ép khí thế của hắn xuống, thật sự có hơi khó khăn."

Trong lòng gia lão học đường không khỏi sinh ra cảm giác hơi chán ghét Phương Nguyên.

Với tư cách là sư trưởng, tất nhiên lão hay thích học trò thông minh và ngoan ngoãn nghe lời, ghét loại trẻ con nghịch ngợm phá phách, không tuân theo khuôn phép.

Nhưng gia lão học đường đã chấp chương học đường nhiều năm, kinh nghiệm vô cùng phong phú, từng trông coi vô số học viên. Trong số đó, đứa thì khôn ngoan vượt trội, vâng dạ nghe lời, cũng có đứa gây họa suốt ngày, không bao giờ tuân theo kỷ luật.

Lão đã sớm làm được tâm như nước lặng, đối xử với bọn chúng như nhau. Đồng thời, lão còn khắc tám chữ "Vi nhân sư biểu, hữu giáo vô loại"* lên góc phải bàn đọc sách của mình, coi như lời tự răn.

(*Ý chính là: làm gương cho người, dạy dỗ không phân biệt bất cứ ai. Câu này trong Luận Ngữ.)

Lão chưa bao giờ sinh ra cảm giác chán ghét như vậy với một học trò nào.

Cảm nhận được tình cảm chán ghét này, gia lão học đường cũng hơi giật mình.

Trước kia, cho dù là đứa học trò nghịch ngợm nhất thì lão cũng có thể rộng lòng tha thứ, nhưng tại sao với Phương Nguyên, lão lại mất đi tâm tính ngày thường?

Lão cẩn thận ngẫm nghĩ, suy đi nghĩ lại một lát, cuối cùng mới phát hiện ra nguyên nhân.

Tên tiểu tử Phương Nguyên này cất giấu trong lòng một sự ngạo mạn!

Đường như hắn hoàn toàn không coi sư trưởng ra gì. Những lời vừa rồi của giáo đầu, chẳng những hắn không nghe mà còn ngang nhiên phản bác.

Thật ra hiện tượng phản bác sư trưởng ở ngay trước mặt mọi người cũng thường hay xảy ra vào trước kia. Nhưng lúc nào những đứa trẻ đó cũng có tâm trạng kích động, không phải có tâm lý phản nghịch thì cũng là tức giận, bướng bỉnh, vân vân.

Gia lão học đường biết rất rõ, thiếu niên có tâm trạng càng kích động thì đồng nghĩa với trong lòng bọn chúng càng sợ hãi.

Nhưng mà Phuong Nguyên không có.

Trong lòng hắn không có chút sợ hãi nào, cứ như đã nhìn thấu trò hề của học đường.

Gương mặt hắn hoàn toàn lạnh lùng, cho dù là rút lui khỏi sàn đấu thì biểu cảm trên gương mặt hắn cũng không biến đổi chút nào. Giống như hắn vừa làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Đúng vậy, hắn coi việc cãi lại sư trưởng là một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể!

Nói đơn giản là.

Hắn không sợ.

Chính điều này đã khiến cho gia lão học đường cảm thấy khó chịu đến nỗi sinh sự chán ghét!

Gia lão học đường có thể dễ dàng tha thứ cho các thiếu niên nghịch ngợm, cứng đầu gấp mười lần Phuong Nguyên, đó là vì những đứa này đều biết sợ, đều bị tâm trạng kích động chi phối.

Chỉ cần biết sợ, chỉ cần dễ kích động thì sẽ dễ dàng thao túng, sẽ không thoát khỏi chế.

Nhưng Phuong Nguyên không phải như vậy.

Hắn lạnh lùng bình tĩnh, hắn ung dung, không coi sư trưởng ra gì.

Hắn không kính sợ!

Người không kính sợ gia tộc, cho dù đào tạo ra thì sao gia tộc có thể sử dụng được?

"Một khi người như vậy xuất hiện thì phải trấn áp, nhất định phải trấn áp! Nếu không, sự tồn tại của hắn sẽ chôn mầm móng phản kháng vào trong lòng những học viên khác. Sau một thời gian, hắn sẽ lây nhiễm sang những người khác, khiến bọn chúng đều không kính sợ sư trưởng. Làm sao học đường còn quản lý học viên được nữa?"

Gia lão học đường nheo mắt, trong lòng đã quyết định.

Nhưng không lâu sau, trên gương mặt lão lại xuất hiện vẻ lo lắng.

Làm sao trấn áp Phuong Nguyên đây?

Phuong Nguyên không hề phạm sai lầm, không tìm được chút sơ hở nào cả.

Sự trơn trượt của Phuong Nguyên làm cho lão cảm thấy bất lực, không biết phải bắt đầu từ đâu. Lão chưa từng gặp phải một học trò như vậy, quen thuộc thông thạo tất cả các điều khoản quy định của học đường.

Từ trước đến giờ, với tư cách gia lão học đường, lão luôn cho người ta thấy bộ mặt công bằng chính trực. Lão không thể giống như tên lưu manh, có ý kiểm chuyện với một thiếu niên như Phuong Nguyên.

Lẽ ra lão gửi hi vọng vào giáo đầu quyền thuật, nhưng bây giờ lão đã quá thất vọng rồi.

"Xem ra, muốn ngăn chặn danh tiếng của Phuong Nguyên thì chỉ có thể chờ đến khi những học viên khác dẫn đầu thăng cấp đến nhất chuyển trung giai."

Nhân tố ảnh hưởng lớn nhất đến việc cô sư thăng cấp chính là tư chất.

Nhờ vào kinh nghiệm phong phú, gia lão học đường đã tính toán trong lòng từ lâu. Thật sự có hy vọng dẫn đầu thăng cấp chỉ có ba đứa này: Cổ Nguyệt Phuong Chính, Xích Thành và Mạc Bắc.

Trong bọn chúng, một đứa là loại giáp, hai đứa kia là loại át nhưng có trường bối hỗ trợ sau lưng, không thiếu nguyên thạch. Cho dù là đứa nào thì cũng có thể trở thành người thứ nhất thăng cấp lên nhất chuyển trung giai trong năm nay.

"Ba đứa Cổ Nguyệt Phuong Chính, Xích Thành và Mạc Bắc mới là hạt giống hi vọng." Gia lão học đường cảm thán một tiếng rồi nhìn xuống diễn võ trường.

Với ánh mắt lão luyện, lão đã phát hiện ra, dường như các học viên đứng tùy ý trong diễn võ trường nhưng thật ra đã mơ hồ biến thành ba vòng tròn.

Trong một vòng tròn, Cổ Nguyệt Xích Thành đang che bả vai, xung quanh có một đám bạn cùng tuổi vây quanh hắn.

Ở trung tâm vòng tròn thứ hai là Cổ Nguyệt Phương Chính. Hậu bối phe tộc trưởng cũng mơ hồ dựa vào thiên tài loại giáp này.

Vòng tròn thứ ba chính là Cổ Nguyệt Mặc Bắc. Lúc này hắn đã được chữa trị xong nội thương, về mặt tái nhọt mà đứng trong sân. Những bạn học xung quanh ân cần hỏi han hắn.

"Đây chính là ý nghĩa của việc để bọn chúng tự do tranh đấu." Nhìn ba vòng tròn này, gia lão học đường nở nụ cười đầy vui mừng.

Học viên tự do tranh đấu không chỉ đào tạo cho bọn chúng ý thức chiến đấu, mà quan trọng hơn là sàng lọc sớm nhân vật lãnh tụ.

Ở những khoá trước thì phải đến nửa năm sau mới có thể phân ra từng bè cánh. Nhưng năm nay, vì Phương Nguyên đột nhiên xuất thế, cướp bóc trần lộ, dẫn đến tranh đấu bắt đầu từ rất sớm.

Đối mặt với Phương Nguyên, người vẫn dám chính diện chống lại hắn chỉ có Phương Chính, Mặc Bắc và Xích Thành.

Ngày qua ngày, mọi việc dần thay đổi trong vô thức, những thiếu niên khác hiển nhiên coi ba người này là thủ lĩnh.

Miền là không có gì ngoài ý muốn, ba vòng tròn này chính là bố cục thu nhỏ của cao tầng gia tộc trong tương lai.

"Nhưng mà những vòng tròn này còn chưa vững chắc, thành viên trong các vòng còn đang chuyển đổi qua lại. Chờ ba người bọn chúng dần dần thăng cấp đến trung giai, ổn định chức vị lớp trưởng và lớp phó và có quyền thế, đó mới là bước đầu cùng cổ vòng tròn." Gia lão học đường trầm nghĩ.

Dĩ nhiên cũng có người không ở trong ba vòng tròn này.

Một trong số đó chính là Phương Nguyên.

Dựa dẫm vào kẻ mạnh chính là bản tính của con người. Trên thực tế, mặc dù Phương Nguyên trần lộ tất cả học viên và đứng ở phía đối lập với tất cả mọi người, nhưng không phải là không có người chủ động muốn dựa dẫm vào hắn.

Nhưng những người này đều bị Phương Nguyên cự tuyệt. Đối với hắn mà nói, kẻ hữu dụng mới quan trọng, giá trị lợi dụng của những đứa bạn cùng lứa này quá thấp.

Đây cũng là một nguyên nhân khác mà gia lão học đường ghét Phương Nguyên. Hắn quá cô độc, không hoà nhập vào tập thể này.

Đối với nhân vật như vậy, sức khống chế của gia tộc với hắn không mạnh như những thiếu niên khác.

Ánh mắt của gia lão học đường một lần nữa nhìn về Phương Nguyên đang đứng trong sân.

Phương Nguyên lẻ loi ở một chỗ, chấp hai tay ra sau lưng, mí mắt hơi khép lại. Mặc cho các thiếu niên đang đánh nhau này lửa để tranh đoạt phần thưởng, gương mặt hắn không có chút dao động nào.

Xung quanh hắn trống không, không thiếu niên nào muốn đứng cùng với hắn.

Rõ ràng là hắn cũng không muốn những người này đứng chung một chỗ với mình.

Hắn đứng một mình, cô độc bao quanh hắn.

Hắn tự do ngoài tập thể.

"Nhưng cũng không cần lo lắng quá mức. Tên Phương Nguyên này còn nhỏ tuổi, có thể từ từ dạy bảo." Gia lão học đường trầm nghĩ, đôi mắt loé sáng.

"Tiếp đến là lập ra lớp trưởng, lớp phó, một năm sau lại phân ra tiểu tổ, lập ra tổ trưởng, tổ phó. Mỗi một năm học còn có các loại vinh dự và phần thưởng, ví dụ như giải thưởng Tiểu Hồng Hoa, giải thưởng Lam Linh Căn, Ngũ Hào Học Viên*. Hắn muốn tu hành thì cần có tài nguyên, thế nào cũng phải cạnh tranh những chức vị và phần thưởng này. Thời gian trôi qua, chung sống với nhau, hắn cuối cùng sẽ có ràng buộc tình thân, tình bạn, tình yêu. Không lo sau này hắn sẽ thoát khỏi tay gia tộc."

(*Tên mấy giải thưởng dịch ra nghe đúng kiểu bông lúa: hoa hồng nhỏ, khăn quàng xanh, học viên năm tốt =)))))

Những năm gần đây, gia lão học đường cũng dần dần hiểu ra.

Thành viên mới vừa sinh ra thì gia tộc sẽ tẩy não bọn chúng.

Đầu tiên là truyền bá quan niệm gia tộc là trên hết. Sau đó, gia tộc phổ cập cho bọn chúng quan niệm đạo đức, để cho bọn chúng ý thức được sự tốt đẹp và quan trọng của tình thân, tình bạn, tình yêu.

Sau đó, gia tộc sẽ nhờ cho bọn chúng quan niệm về vinh dự. Trong quá trình trưởng thành, gia tộc lại không ngừng lợi dụng phần thưởng vật chất để hấp dẫn. Gia tộc còn lợi dụng quyền vị để sàng lọc và mời chào những tộc nhân trung thành nhất.

Đừng nghĩ những chức vị lớp trưởng, lớp phó này quá nhỏ, một khi ngồi vào cũng chính là đưa mình vào trong thể chế của gia tộc.

Dưới thể chế này, bọn chúng sẽ dần dần bị ảnh hưởng. Một bên là lợi ích ngon ngọt của quyền thế, một bên là thiệt hại khi thoát khỏi thể chế. Một tay cầm cù cái, một tay cầm gậy to, ai mà thoát khỏi được chứ?

Người bướng bỉnh bất tuân thì sao, người cô độc thì sao, cũng phải bị đồng hoá từng bước thành một thành viên của gia tộc thôi. Không có trung thành cũng sẽ đào tạo ra trung thành. Không có tình thân, tình bạn, tình yêu cũng sẽ phải nảy sinh liên hệ.

Đây chính là quyền năng của thể chế.

Đây chính là sức mạnh của quy củ.

Đây chính là đạo sinh tồn của gia tộc!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Trung giai!

Dịch giả: lamlamy17

Màn đêm buông xuống.

Vàng trắng như chiếc mâm bạc lơ lửng khỏi mây, sao trời lấp lánh toả điểm xung quanh.

Cổ Nguyệt Mạc Bắc đứng trong sân, ngẩng đầu nhìn mặt trăng, đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

"Tiểu đệ, nghe nói hôm nay đệ bị thương." Sau lưng hần bỗng nhiên vang lên giọng nói của tỷ tỷ Cổ Nguyệt Mạc Nhan.

"Tỷ tỷ, tỷ lo lắng hôm nay đệ bị đánh học máu vì vậy sẽ bị ám ảnh sao?" Mạc Bắc xoay người, khoé miệng nhếch lên.

Mạc Nhan nhìn đệ đệ đang cười, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù nàng ta thật sự có lo lắng như vậy nhưng ngoài miệng lại nói: "Làm gì có, tỷ tỷ biết rõ đệ nhất. Đệ đệ ngoan của tỷ, đệ có ý chí chiến đấu kiên cường, là người cảm quyền tương lai của Mạc gia chúng ta, sao đệ có thể bị thương tích nhẹ như vậy hử đạo?"

"Ha ha ha, đúng là tỷ tỷ thương đệ nhất." Mạc Bắc gãi gãi đầu, cười hi hi.

"Tỷ tỷ, tỷ biết không." Dưới ánh trăng sáng ngời, đôi mắt thiếu niên mười lăm tuổi toả ra ánh sáng rạng rỡ, "Mặc dù lần này đệ lại thất bại nhưng trong lúc giao chiến, đệ đã nghe được tiếng thở dồn dập Phương Nguyên. Trước kia, chỉ cần hai ba lần là đệ đã bị hần đánh ngã, mà hần lúc nào cũng nhẹ nhàng như không. Nhưng tiếng thở dốc đó đã tiết lộ sự suy yếu của hần. Hần tuyệt đối không mạnh mẽ như phần lớn mọi người tưởng tượng. Một ngày nào đó đệ sẽ đường đường chính chính đánh bại hần!"

"Tốt, không hổ là hảo nam nhi của họ Mạc ta!" Mạc Nhan cười sang sảng một tiếng, sờ đầu đệ đệ, trên mặt có vẻ ân cần, "Nhưng mà đệ đã bị nội thương, mấy ngày kế tiếp không được luyện quyền nữa."

"Tỷ tỷ, tỷ đừng sờ đầu đệ như vậy, đệ đã trưởng thành rồi!" Mạc Bắc lắc lắc đầu, giọng nói có vẻ hơi bất mãn, "Lời tỷ nói đệ đều biết. Đệ đã có kế hoạch, đệ sẽ thừa dịp những ngày này để ôn dưỡng không khiêu, hoàn thành thăng cấp từ sơ giai đến trung giai. Đệ sẽ lấy được vị trí lớp trưởng trước, sau đó sẽ đề ép danh tiếng của tên Phương Nguyên kia xuống. Đệ sẽ để cho hần biết, tu hành cổ sư quan trọng nhất vẫn là tư chất!"

"Đệ nghĩ như vậy, tỷ tỷ cũng yên tâm. Trước kia tỷ cũng chỉ là lớp phó. Nếu đệ làm lớp trưởng thì cũng coi như là bù đắp tiếc nuối cho tỷ."

"Tỷ tỷ, tỷ yên tâm. Đệ chắc chắn lấy được vị trí lớp trưởng!"

Gần như cùng lúc, ở Xích gia.

Trong mật thất chỉ có một cây đuốc lớn cắm trên lổm tường.

Lửa hừng hực thiêu đốt, chiếu sáng căn mật thất không lớn này.

Cổ Nguyệt Xích Luyện, một trong hai gia lão đương quyền lớn nhất, đang mặt đối mặt với người cháu trai Cổ Nguyệt Xích Thành của ông ta. Hai người ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, cái bóng in lên mặt đất không ngừng chấp chôn theo nhịp điệu của ngọn lửa.

Cổ Nguyệt Xích Luyện chìa tay ra, lòng bàn tay kề sát vào bụng của Xích Thành. Theo ý niệm của ông lão này, từng luồng chân nguyên bạch ngân rót vào trong không khiêu của Cổ Nguyệt Xích Thành.

Giương mặt Cổ Nguyệt Xích Thành vô cùng căng thẳng, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào trong không khiêu của mình, cố sức áp chế chấn động trong nguyên hải.

Trên thế giới này không có hai chiếc lá cây giống hệt nhau. Cổ sư khác nhau thì cũng tuyệt đối không có chân nguyên giống nhau hoàn toàn.

Một khi chân nguyên khác loại tiến vào không khiêu thì sẽ dẫn đến phản kháng tự nhiên của chân nguyên nguyên gốc bên trong không khiêu.

Nếu Cổ Nguyệt Xích Thành không áp chế, mặc cho chân nguyên phản kháng thì nhất định sẽ dẫn đến chân nguyên va thẳng vào nhau. Điều này sẽ đưa đến chấn động mãnh liệt, tạo thành thành tổn thương với không khiêu.

Nguyên hải không khiêu là toàn bộ căn cơ của tu hành cổ sư, vô cùng quan trọng.

Một khi không khiêu bị thương, nhẹ thì tu vi hạ thấp, nặng thì tư chất giảm. Một khi không khiêu hoàn toàn vỡ tan thì cổ sư sẽ chết ngay.

Sau một hồi lâu, Cổ Nguyệt Xích Luyện mới dần dần dừng rút chân nguyên, rút tay về.

Cổ Nguyệt Xích Thành lập tức thở phào nhẹ nhõm, cơ thể đang căng thẳng cũng buông lỏng lại: "Cám ơn gia gia, mỗi ba ngày gia gia lại rút chân nguyên cho tôn nhi để ôn dưỡng không khiêu, khiến cho ngài một nhọc!"

Cổ Nguyệt Xích Luyện đỏ mặt hời hợt đầy đầu, thở dài một tiếng rồi nói: "Đây cũng là chuyện không có cách nào. Tư chất của ngươi chỉ là loại bình, nếu chỉ dựa vào sức của mình người dễ thăng cấp lên trung giai thì cần tốn thời gian rất dài. Thời gian này thường là dài gấp đôi loại ắt, gấp bốn lần loại giáp. Cứ như vậy, ngươi sẽ lộ tẩy. Cho nên, dù phương pháp này có nguy hiểm thì cũng không thể không dùng."

"Tôn nhi hiểu được khổ tâm của gia gia."

"Ngươi hiểu thì tốt." Ông ta lại thở dài, "Cách này còn có một di chứng rất lớn, chính là ở vách khiêu bị chân nguyên bạch ngân của ta ôn dưỡng. Mặc dù chân nguyên bạch ngân có hiệu quả vượt trội nhưng mà, đối với ngươi mà nói, dù sao nó cũng là chân nguyên khác loại. Cho dù sau này vách khiêu từ màng sáng chuyển thành màng nước thì cũng lẫn khí tức của ta. Khí tức khác loại càng ngày càng nhiều, không khiêu sẽ không chịu nổi, ngươi đốt cháy giai đoạn nên sẽ thu nhỏ không gian phát triển trong tương lai của ngươi."

Cổ Nguyệt Xích Thành mím chặt môi: "Gia gia, vì tương Xích gia chúng ta, tôn nhi nguyện ý hi sinh tiền đồ cá nhân!"

Cổ Nguyệt Xích Luyện lập tức vui sướng, gật đầu vuốt râu, nói: "Ngươi có tấm lòng như vậy, tốt lắm, tốt lắm. Nhưng mà ông trời vẫn để lại một con đường, cũng không phải hoàn toàn không có hi vọng nào. Nếu sau này có thể tìm được Tịnh Thủy cổ là có thể gột rửa vách khiêu của ngươi, tiêu trừ khí tức khác loại bên trong nguyên hải của ngươi, loại bỏ di chứng này."

"Còn nữa, gia gia đã nhờ vào quan hệ tìm kiếm khắp nơi để mua Tử Trùng cho ngươi. Trùng này có thể trợ giúp cổ sư tinh luyện chân nguyên lên một cảnh giới nhỏ. Chân nguyên tinh luyện như vậy là chân nguyên của bản thân ngươi chứ không phải chân nguyên khác loại. Ngươi dùng nó để ôn dưỡng không khiêu thì sẽ không để lại di chứng nào, cũng không nguy hiểm, hiệu quả ôn dưỡng lại cao hơn!"

Cổ Nguyệt Xích Luyện mừng rỡ: "Cám ơn gia gia!"

"Nhưng mà Tử Trùng thật khó tìm. Trong số cổ trùng nhất chuyển, những con như Tử Trùng, Thi cổ, Thư Trùng vân vân đều là cổ quý hiếm. Một khi chúng xuất hiện trên thị trường thì gần như là bị người ta mua đi ngay lập tức. Dĩ nhiên, trên thế giới này còn có một số cổ trùng mà người đời truyền nhau có thể thay đổi tư chất cổ sư. Nhưng mà hơn nửa đời này của gia gia cũng chỉ mơ hồ nghe qua lời đồn, chưa bao giờ thấy tận mắt." Giọng nói ông ta mang vẻ xa xăm

Gió đêm nhẹ thổi từ cửa sổ vào trong phòng.

Cổ Nguyệt Phương Chính ngồi khoanh chân trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, hai tay nắm chặt một khối nguyên thạch.

Nguyên hải không gió nhưng cũng tự sinh ra sóng, từng đợt sóng cọ rửa vách khiêu màu trắng.

Hắn có tư chất loại giáp, nguyên hải chiếm hơn tám thành không khiêu. Tốc độ khôi phục của chân nguyên của bản thân hắn là gấp đôi Phương Nguyên.

Ưu thế trời sinh này làm cho hắn đã tiếp cận nhất chuyển trung giai.

Phù.

Sau một lúc lâu, Cổ Nguyệt Phương Chính thở ra một hơi, từ từ mở hai mắt ra.

Ngoài song cửa, trăng sáng sao thưa, lầu trúc xanh biếc xếp thành hàng.

Khung cảnh yên tĩnh và thanh bình.

"Khi tu hành, thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt đã đến đêm khuya rồi." Phương Chính mấp máy môi, nhẹ giọng lầm bầm. Hắn từ từ buông hai tay ra, lập tức có hai vốc bụi đá màu trắng rơi từ bàn tay xuống sàn nhà ở trước giường.

Một khi chân nguyên thiên nhiên trong nguyên thạch bị hấp thu hoàn toàn thì sẽ biến thành một đồng bụi đá.

Nhìn bụi đá rơi xuống, Phương Chính hơi nhíu mày.

Hắn móc túi tiền trong ngực ra, túi tiền đã héo khô từ lâu, mở ra bên trong thì chỉ thấy còn lại ba khối nguyên thạch.

Mỗi bảy ngày, Phương Chính sẽ nhận được ba khối nguyên thạch phụ cấp từ học đường nhưng lại bị Phương Nguyên cướp đi một khối, vì vậy chỉ có hai khối lọt vào tay hắn.

Cửu phụ cửu mẫu sẽ cho hắn tiền phụ cấp sinh hoạt, cũng là ba khối nguyên thạch mỗi bảy ngày.

Mà những nguyên thạch này còn có thể dùng vào đâu đây?

Phương Chính một lòng muốn vượt qua ca ca Phương Nguyên, vì vậy có vài lần hắn chủ động xin một ít nguyên thạch từ cửu phụ cửu mẫu.

Nhiều lần như vậy, cửu mẫu đã tâm sự với hắn, nói cho hắn biết gia cảnh bây giờ khó khăn, chi tiêu thiếu thốn, không có nhiều tiền.

Phương Chính cũng cảm thấy xấu hổ vì đã xin tiền.

"Phụ thân mẫu thân đã vì tu hành của ta mà dốc hết toàn lực. Ta không thể làm khó họ, không thể đòi hỏi nguyên thạch nữa. Chỉ còn ba khối nguyên thạch, vậy thì ta càng phải dùng tiết kiệm. Mỗi ngày sử dụng một khối. Như vậy thì có thể sử dụng ba ngày."

"Ta có cảm giác, chỉ ba bốn ngày nữa là ta chắc chắn có thể thăng cấp lên trung giai! Không biết ca ca đã tiến triển đến mức nào?" Nghĩ đến đây, Phương Chính vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ theo hướng túc xá học đường.

"Ta có tư chất loại giáp, ca ca chỉ là loại binh, tiến triển của hắn nhất định không nhanh như ta. Lần này ca ca tuyệt đối không phải là đối thủ của ta! Ca ca, ta muốn huynh biết sự lợi hại của tư chất loại giáp!"

Nghĩ đến đây, Phương Chính không nhịn được mà nắm chặt hai nắm tay.

Túc xá học đường.

Cửa phòng Phương Nguyên đóng chặt.

Trong bóng tối, hắn cũng không ngủ mà ngồi khoanh chân trên giường.

Tu hành cô sư cũng không thể thay thế giấc ngủ, vào khoảng giờ này lúc trước thì Phương Nguyên đã nằm xuống ngủ rồi. Thế nhưng hôm nay, trong lúc tu hành, hắn cảm giác được chỉ còn thiếu một chút là có thể bước vào trung giai.

"Tôi nay dứt khoát không ngủ, nỗ lực xông thẳng đến trung giai!" Đôi mắt hắn loé lên ánh sáng kiên định.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại, tinh thần đi vào trong không khiêu.

Nguyên hải thanh đồng đạt bốn thành bốn bên trong cũng vừa mới được Tử Trùng luyện hoá thành chân nguyên trung giai có màu xanh biếc.

"Bắt đầu." Phương Nguyên động ý niệm, nguyên hải thanh đồng lập tức dập dòn thành từng gợn sóng lăn tăn.

Gợn sóng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lớn, tạo thành từng cơn sóng trào.

Rào rào rào rào...

Sóng sau xô sóng trước vỗ vào vách khiêu xung quanh.

Giống như là vừa vỗ vào đá ngầm, phần lớn chân nguyên vỡ tan thành bọt sóng xanh, văng lên tung toé, sau đó lại hoà vào biển.

Một phần nhỏ còn lại thì bị tiêu hao, hoá thành từng luồng sức mạnh vô hình, thấm vào trong vách khiêu đang ở dạng màng sáng màu trắng.

"Lại bắt đầu." Phương Nguyên lên tinh thần, cơn sóng màu xanh biếc càng ngày càng lớn. Đợt sóng trước đó cùng lắm chỉ là chó thỏ rượt đuổi, còn bây giờ thì giống như đàn ngựa hí vang, đâm sầm vào màng sáng không khiêu.

Thế đến như rồng, sóng bay tận trời!

Chân nguyên tiêu hao vô cùng nhanh chóng, mực nước không ngừng thấp xuống.

Rào rào rào!

Con sóng vỗ liên miên bất tận, cuối cùng lượng biến đổi dẫn đến chất biến đổi theo.

Màng sáng màu trắng kia bỗng nhiên rung động. Ánh sáng trắng vốn đang diu diu bỗng nhiên loé lên chói lòa.

Thấy cảnh này, Phương Nguyên mừng rỡ, biết đây là thời khắc mấu chốt. Hắn vội vàng thúc giục chân nguyên tiếp tục cọ rửa không ngừng nghỉ.

Ánh sáng đó càng càng mạnh, tia sáng bắt đầu vận vẹo, cuộn lại một chỗ, khiến cho người ta cảm thấy như càng ngày càng đậm đặc.

Sau thời gian mười mấy hơi thở, trên lớp màng sáng xuất hiện thành từng dải ánh sáng. Những dải sáng này giống luồng nước liên tục quay vòng, không ngừng đùng vào nhau.

Trong quá trình va chạm, bọn chúng liên tục hợp lại thành những dòng chảy ánh sáng màu trắng.

Cuối cùng, dòng chảy ánh sáng liền thành một mảng, hoàn toàn bao phủ lớp màng ngoài.

Ánh sáng trắng ảm đạm đi, lớp màng sáng bao quanh không khiêu lúc đầu đã biến mất, thay vào đó là một lớp màng nước hình cầu có màu trắng.

Mặt ngoài lớp màng lúc trước thì hoàn toàn nhẵn bóng, không có chút tạp chất, còn lớp màng này thì dày hơn thấy rõ, trên bề mặt lưu chuyển từng con sóng gọn, sáng tối bất định.

Bề mặt biển chân nguyên bình lặng trở lại, bên trong khiêu còn thừa lại hai thành nước biển.

"Đã thăng cấp trung giai!" Phương Nguyên cười lớn một tiếng, mở hai mắt ra.

Ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ lọt vào trong phòng.

Thấm thoát đã qua một đêm, buổi sáng đã đến rồi.

Àm!

Bỗng nhiên, cửa tức xá bị người đá văng ra, hai tên thị vệ xông vào.

"Phương Nguyên, người trốn học vô cớ, gia lão muốn tìm người, mau đi theo chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 51: Ta cũng muốn xem người giải thích thế nào!

Dịch giả: lamlamyu17

"Hôm nay Phương Nguyên lại không đi học à. Các người nhìn đi, chỗ của hắn vẫn trống không."

"Sao lá gan của hắn lớn đến vậy! Sáng nay là giờ học của gia lão học đường, vậy mà hắn cũng dám không đến!"

"Không hay rồi, sắc mặt gia lão đại nhân rất xấu, xem ra Phương Nguyên phải gặp xui xẻo. Hi hi hi."

Trong học đường, các thiếu niên xì xầm bàn tán. Một vài ánh mắt không ngừng liếc về phía chỗ ngồi còn trống của Phương Nguyên, còn gương mặt gia lão học đường thì càng ngày càng tối sầm xuống.

Từ lúc Phương Nguyên cướp bóc trấn lột đến nay, hắn đã đứng ở phía đối lập với mọi người, nhìn thấy hắn xui xẻo là chuyện vui của tất cả các học viên.

Gia lão học đường tái xanh mặt, lão vừa giảng giải bí quyết ôn dưỡng không khiêu vừa âm thầm liếc nhìn chỗ ngồi của Phương Nguyên.

Lão thầm cười nhạo trong lòng: "Phương Nguyên à Phương Nguyên. Hôm qua ta còn đang buồn bực vì không nắm thóp được người, vậy mà hôm nay người đã chủ động dâng đến cửa. Cuối cùng thì người cũng chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, vẫn là ta đã đánh giá cao người."

Sắc mặt khó coi của lão lúc này phần nhiều là giả vờ. Mục đích chính là muốn nhân cơ hội làm khó dễ Phương Nguyên, trừng trị hắn, đập tan thói kiêu căng ngày càng to của hắn.

Không thể phủ nhận là khí thế của Phương nguyên càng ngày càng lên cao theo thời gian, hắn đã ép những học viên khác đến không thở nổi.

Một nhà độc chiếm không phải chuyện mà gia lão học đường muốn thấy, lão chỉ hi vọng cảnh tượng trăm hoa đua nở trăm nhà đua tiếng.

"Người đâu."

Gia lão học đường co ngón tay, nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn.

"Đại nhân, có thuộc hạ." Hai thị vệ ngoài cửa đẩy cửa vào.

Gia lão học đường hừ lạnh một tiếng ở ngay trước mặt mọi người: "Phương Nguyên này quá hư hỏng, dám lười biếng đến vậy, ngay dưới mắt ta mà hắn lại ngang nhiên trốn học. Các người đi đến tức xá bắt hắn đến đây."

"Dạ, đại nhân." Thị vệ xoay người đi ra.

Nhìn bọn thị vệ biến mất ở cửa, trong học đường lập tức bùng nổ một tràng tiếng động ầm ĩ.

Các học viên thì thâm to nhỏ.

"Lần này Phương Nguyên xui xẻo rồi." Kẻ thì hai mắt sáng rỡ.

"Khả khả, một lát có trò hay để xem rồi." Kẻ thì cười cợt hả hê.

"Ca ca, huynh cũng quá ngông cuồng. Huynh đây là đang khiêu chiến uy quyền của gia lão đại nhân ư? Cho dù huynh bị trừng phạt thế nào thì cũng là do huynh tự chuốc lấy." Cô Nguyệt Phương Chính nhìn về chỗ ngồi kia, trong lòng than thở.

Đùng đùng đùng!

Gia lão dùng tay đập ba cái lên bàn, vẻ mặt lạnh lẽo: "Tất cả yên lặng, không được ồn ào trên học đường."

Dáng vẻ lúc này của ông ta giống như là núi lửa sắp bùng nổ, khiến người ta nhìn mà sợ.

Ngay lập tức, học đường im lặng đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Các học viên đều sợ hãi ngậm miệng, ríu rít ngồi ngay ngắn lại.

Nhưng bọn họ chỉ biểu hiện bên ngoài vậy thôi, mọi sự chú ý trong lòng đã sớm bị chuyện này hấp dẫn.

Giờ học tiếp tục, các thiếu niên đều có vẻ không tập trung.

Một số học viên ngồi cạnh cửa sổ còn thỉnh thoảng nhìn ra ngoài.

Thời gian trôi qua, sau một lúc lâu, từ ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân.

Cả đám học viên lập tức vênh lỗ tai, mấy chục đôi mắt sáng rực lên.

"Đến rồi..." Gia lão học đường cũng nghe thấy tiếng bước chân, lão không khỏi hơi híp mắt lại.

Lão đã nghĩ ra cách trừng trị Phương Nguyên thế nào rồi, cứ phạt hắn đứng ngoài cửa hành lang ba canh giờ vậy.

Mặc dù trừng phạt này không nặng nhưng lại rất mất mặt.

Sau khi tan học, các học viên sẽ ra ra vào vào, liên tục qua lại rồi sẽ nhìn thấy Phương Nguyên đang đứng phạt.

Như vậy, thứ nhất sẽ phá vỡ hình tượng kinh khủng của Phương Nguyên, làm cho các học viên khác ý thức được Phương Nguyên cũng chỉ như vậy. Sau đó, sự uy hiếp mà Phương Nguyên mang đến cho bọn chúng cũng sẽ giảm đi nhiều, trong lòng bọn chúng cũng sẽ tăng thêm dũng khí, lòng tranh đấu cũng sẽ được kích thích.

Hơn hết chính là, trừng phạt của Phương Nguyên đến từ học đường. Điều này vô hình trung sẽ khiến cho các học viên khác kính sợ học đường hơn.

Chỉ có kính sợ thì mới tuân theo.

Vì vậy, đừng nghĩ thủ đoạn này đơn giản, thật ra thì nó mang một thâm ý sâu sắc.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng người đến cũng đã dừng lại ngoài cửa.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Ha ha, ta mở cửa cho!" Một tên học viên ngồi gần cửa nhất đứng ra xung phong mở cửa.

Trong học đường bất giác yên tĩnh lại, vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Kết.

Cánh cửa trong tay vị học viên nọ được nhẹ nhàng mở ra một khe nhỏ.

Ánh nắng chiếu xuyên qua khe cửa, thế nhưng vào lúc này, vị học viên mở cửa kia lại run lên bần bật.

"Áaaaaa!!!" Hắn sững người một lúc rồi bỗng nhiên thét lên đầy hoảng sợ, nhảy lùi về phía sau một bước dài.

Hắn va vào bàn học đến mất thăng bằng, cả người lẫn bàn học đều ngã nhào xuống đất.

Gương mặt hắn trắng bệch, tràn đầy vẻ sợ hãi, tay chân run rẩy, không còn chút sức lực, hắn ngã nhào xuống đất, luống cuống muốn bò dậy nhưng lại ngã xuống một lần nữa.

"Chuyện gì xảy ra?!" Tất cả mọi người lập tức giật mình nhúm mày.

Rất nhiều ánh mắt bị kích thích lòng hiếu kỳ cũng nhìn về phía cánh cửa.

Người bên ngoài cánh cửa từ từ đẩy cửa ra.

Gia lão học đường cũng vô thức ngừng giảng bài.

Thứ đầu tiên đập vào mắt bọn họ chính là một cánh tay đang chống vào cửa.

Một cánh tay trái của thiếu niên.

Một cánh tay đầm đìa máu.

Một cánh tay máu!

Thấy cánh tay máu này, không ít học viên nữ bụm miệng, phát ra một tiếng kêu sợ hãi khó mà kiềm chế được.

Cánh cửa chậm chạp mở ra hoàn toàn.

Ánh nắng chói sáng chiếu vào, sáng đến nhức mắt, mọi người đều phải nheo mắt lại.

Lúc này, ánh mặt trời trắng loá trở thành phông nền, một bóng đen thăm thẳm phác hoạ nên dáng hình một thiếu niên gầy gò hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Chẳng biết vì sao nhưng trong lòng gia lão học đường bỗng nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

"Là Phương Nguyên!" Không biết là ai phát ra tiếng kêu tràn đầy sợ hãi này.

Ngay sau đó, mọi người cũng đã thích ứng với ánh sáng, thấy rõ được người đến.

Chỉ thấy, cả người Phương Nguyên đầm máu, hắn kiêu hãnh đứng ở cửa, tựa như vừa trải qua một trận chiến khốc liệt.

Hắn chậm chậm rút tay trái đang đẩy cửa lại, trên tay phải thì đang nắm tóc kéo theo một người.

Người này đã bị cắt đứt cánh tay trái đến tận gốc, nằm im không nhúc nhích, nặc cho máu tươi chảy tí tách xuống đất từ chỗ vết thương.

"Là một trong hai thị vệ đi tìm Phương Nguyên." Có người nhận ra thân phận của người này.

"Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?" Có người hoảng loạn.

"Hắn ta lại giết người, lần này là giết thị vệ!" Có người chỉ vào Phương Nguyên, sợ hãi kêu lên, giống như càng to tiếng thì càng giảm bớt sự sợ hãi và kinh hoàng trong lòng mình.

Trong một lúc, cả học đường đều náo loạn.

Vào giờ phút này, các học viên đã quên mất kỷ luật, kinh hãi đến ngồi bật dậy từ chỗ ngồi. Bọn họ dùng ánh mắt tràn đầy khiếp sợ và hốt hoảng nhìn chăm chăm vào Phương Nguyên đang đứng ở cửa.

Trong tưởng tượng của bọn họ phải là Phương Nguyên bị hai thị vệ một trái một phải áp giải đến.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt lại là... Phương Nguyên ướt đầm máu tươi, vẻ mặt lạnh lẽo, như ác quỷ tìm đến cửa. Hai tên thị vệ biến mất đi một người, còn một người thì không còn động đậy. Mà máu từ cơ thể người này vẫn đang chậm chậm chảy ra thành dòng, chưa được bao lâu thì đã tích lại thành một vũng máu đỏ tươi.

Mùi máu tanh nồng lập tức tràn ngập trong học đường.

Gia lão học đường cũng sửng người. Lão không ngờ sẽ có cảnh tượng như vậy!

Sau kinh hãi chính là lửa giận bùng bùng.

Hai thị vệ này đều là võ giả khác họ, chết thì thôi, gia lão học đường cũng không quan tâm.

Nhưng quan trọng là thân phận của bọn họ. Bọn họ là thị vệ học đường, đại biểu cho uy nghiêm của học đường, đại biểu cho thể diện của gia lão học đường, chính là lão đây.

Phương nguyên quả thật là to gan động trời, giết một tên Cao Oản cũng không sao, nhưng bây giờ, thậm chí cả thị vệ học đường hắn cũng dám giết!

Không, nào chỉ là to gan động trời, hắn là đang trắng trợn khiêu khích uy quyền của học đường.

Gia lão học đường nổi giận đùng đùng, chỉ vào Phương Nguyên rồi quát to: "Phương Nguyên! Chuyện này là thế nào? Ngươi phải giải thích rõ cho ta, tốt nhất là cho ta một lý do để tha ngươi. Nếu không không, chỉ bằng vào việc ngươi lạm sát thị vệ thì ngươi cũng phải vào lao tù, chờ phân xử của gia pháp!"

Tất cả học viên cảm như hén.

Song cửa sổ rung động, cả phòng đều vang vọng tiếng gầm thét của gia lão học đường.

Chỉ có Phương nguyên vẫn bình thản, đôi mắt hắn vẫn sâu thẳm như lúc bình thường, không nhìn thấy một chút dao động nào.

Liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, Phương Nguyên buông tay phải ra. Phịch một tiếng, đầu thị vệ đập xuống vũng máu làm cho những giọt máu tươi văng lên, dính vào ống quần của Phương Nguyên.

Hắn chấp tay với gia lão học đường, giọng nói hòa nhã của hắn vang lên trong học đường yên tĩnh: "Gia lão đại nhân, vẫn bối quả thật có chuyện cần bẩm báo."

"Ngươi nói đi." Gia lão học đường bắt chéo tay, nhìn thẳng vào Phương Nguyên, ánh mắt như băng giá.

Nhưng trong lòng lão lại đang cười khẩy: "Phương Nguyên, ngươi lại phạm sai lầm nữa rồi, càng ngày càng sai. Ta cũng muốn xem ngươi giải thích thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Lời giải thích của ta, lão chỉ có thể chấp nhận

Dịch giả: lamlamyui17

Trong học đường, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào Phương Nguyên.

Trong những ánh mắt này có khiếp sợ, có kinh hoàng, có châm chọc, có cay nghiệt.

Đối với những ánh mắt như vậy, Phương Nguyên làm như không thấy. Hắn nhìn gia lão học đường, chỉ một ngón tay vào thị vệ đang ngất trên mặt đất, vẻ mặt nghiêm túc.

"Bẩm báo gia lão, hai thị vệ này lòng dạ hiểm độc, đáng bị giết chết! Ngay tại giây phút nguy cấp khi ta trùng kích trung giai, bọn chúng lại cưỡng ép phá cửa vào. Mọi người đều biết, cổ sư tu hành không thể bị quấy nhiễu, nhất là khi trùng kích vào cảnh giới cao hơn thì lại càng phải như vậy. Chỉ cần hơi sơ

ý thì không chỉ trừng kích thất bại mà còn làm tổn thương không khiêu. Nhưng mà vận may của học trò còn tốt, ngay giây phút bọn chúng xông vào, ta đã may mắn bước vào trung giai."

"Nhưng mà!" Không chờ người khác kịp phản ứng, Phương Nguyên lại nói ngay sau đó, "Hai kẻ này còn không thừa nhận sai lầm, dám trắng tráo động thủ với ta. Thậm chí chúng còn nhục mạ tổ tiên tộc ta, nói dối lẩn quấy rồi vẫn bối tu luyện này là ý của gia lão đại nhân ngài. Học trò không tin, phản kháng dữ dội. Hai kẻ này võ nghệ cao cường, học trò quyết chiến đẫm máu mới đánh bại được bọn chúng."

"Nhưng mà xem xét thân phận thị vệ học đường của bọn chúng, học trò cũng không giết chết ngay, chỉ là một tên bị cắt đứt cánh tay, một tên bị chém đùi mà thôi. Mặc dù mất máu hơi nhiều nhưng chúng còn chưa chết đâu. Sự việc chính là như vậy, xin gia lão chủ trì công đạo cho học trò!" Nói xong, Phương Nguyên ôm quyền với gia lão học đường.

Giọng điệu của hắn dồn dập, hắn nói một tràng, những người khác cũng không có chỗ chen miệng vào.

Sau khi nói xong, những người xung quanh mới kịp phản ứng.

"Phương Nguyên vừa mới nói gì, hình như ta không nghe rõ."

"Hình như hắn nói hắn thăng cấp trung giai rồi!"

"Làm sao có thể như vậy! Một phế vật có tư chất loại bình như hắn mà lại là người đầu tiên thăng cấp lên trung giai!"

"Nhất định là lừa gạt. Hắn sợ trừng phạt của học đường cho nên nói láo!"

Các học viên bàn tán ồn ào.

So với chuyện Phương Nguyên thăng cấp trung giai, sống chết của hai tên thị vệ đã không còn quan trọng nữa.

Bọn họ không phải họ Cổ Nguyệt, ai lại quan tâm sống chết của hai người này chứ?

"Người nói người đã thăng cấp lên nhất chuyện trung giai?" Giọng nói gia lão học đường lạnh như băng, ánh mắt loé lên tia sáng lạnh lẽo, "Phương Nguyên, những lời này không thể nói bừa. Nếu bây giờ người nhận sai, ta còn có thể nể tình người mới vì phạm lần đầu mà khoan hồng cho người. Nhưng nếu người lại tiếp tục sai lầm, mưu tính nói dối để che đậy thì bây giờ lão phu sẽ cho người biết, những lời bịa đặt như vậy là thứ dễ dàng bị vạch trần nhất."

Phương Nguyên không có bất kỳ phản bác nào. Hắn chỉ cười cười một tiếng rồi nói với gia lão học đường: "Mời gia lão kiểm tra."

Không cần hắn nói, gia lão học đường cũng đã đi tới.

Lão đưa tay kề vào bụng Phương Nguyên rồi phân ra một luồng tinh thần đi vào trong. Ngay lập tức, lão nhìn thấy cảnh tượng bên trong không khiêu của Phương Nguyên.

Trong không khiêu không có một con cở nào.

Xuân Thu Thiên đã ẩn nấp, cấp bậc của cở trùng lục chuyển hơn xa gia lão học đường tam chuyển. Nó có ý ẩn nấp thì lão cũng không dễ dàng phát hiện.

Còn Tử Trùng thì Phương Nguyên cũng không mang theo, hắn đã tạm thời bỏ nó vào trong vò rượu ở túc xá.

Gia lão học đường nhắm mắt lại, lão nhìn thấy một vùng nguyên hải thanh đồng, không hề gợn sóng.

Từng giọt nước bên trong đều là màu xanh biếc mà chân nguyên trung giai mới có.

Lão lại nhìn vách khiêu xung quanh, sóng gợn lan tràn, giống như toàn bộ được tạo thành từ những dòng nước, mà những dòng nước này đều đang chuyển động nhanh chóng.

Màng nước!

"Hắn thật sự thăng cấp trung giai, làm sao có thể như vậy!?" Gia lão học đường kêu gào trong lòng. Trong mắt lão thoáng hiện vẻ khiếp sợ nhưng cố gắng che giấu đi, vẻ mặt lão trở nên nặng nề.

Sau một lúc, lão cũng tiêu hoá xong sự thật này rồi từ từ rút tay về, dùng giọng nói trầm trầm nói: "Đúng là trung giai."

Các học viên đã nín thở từ lâu, tất cả đều đang yên lặng chờ kết quả.

Lời nói của gia lão học đường vừa ra, toàn bộ học đường giống như là nổ tung rồi.

Các học viên ngạc nhiên và đầy nghi ngờ, gương mặt mọi người đều có vẻ khó tin.

Phương Nguyên chỉ là loại bình nhưng lại là người đầu tiên xông phá trung giai, đây đúng là chuyện đập tan những kiến thức thông thường!

Việc tu hành cô sự, trùng kích cảnh giới, đều chủ yếu cần phải xem tư chất. Có làm hay không, loại bính cũng có thể dẫn đầu thăng cấp? Những người có tư chất loại giáp, loại á làm sao chịu nổi chuyện này!

"Đây là!" Sắc mặt Cổ Nguyệt Phuong Chính đột nhiên trắng bệch. Tối hôm qua hắn còn vô cùng tự tin nhưng bây giờ sự thật bày ra trước mắt, hắn không chịu nổi đã kích như vậy, sững sờ ngồi phịch xuống.

Cổ Nguyệt Mạc Bắc nắm chặt hai nắm đấm, Cổ Nguyệt Xích Thành thì hung hãn nghiêng răng.

Gia lão học đường không thể nào bị lừa được, rốt cuộc thì sao Phuong Nguyên lại làm được?

Trong một lúc, tất cả các thiếu niên đều nhìn chăm chăm vào Phuong Nguyên. Bọn họ có cùng một nghi vấn: bằng vào tư chất loại bính của Phuong nguyên, làm sao hắn thăng cấp nhanh như vậy?

Trong lòng gia lão học đường cũng tràn đầy nghi ngờ giống vậy.

Dưới sự nghi ngờ to lớn này, lão đã quên ý tưởng chen ép Phuong Nguyên lúc trước. Lão hỏi thẳng: "Phuong Nguyên, ta hy vọng ngươi có thể giải thích một chút, cuối cùng thì ngươi thăng cấp trung giai như thế nào?"

Phuong Nguyên mỉm cười nói: "Thiên đạo thù cần*, học trò chăm chỉ khổ luyện, tích lũy thăng ngày cho nên mọi việc cứ tự nhiên đến."

(*Thiên đạo thù cần: đạo trời đãi người cần mẫn)

"Đồ lừa đảo!"

"Má nó, nếu thiên đạo thù cần thì ta đã hạ nhất từ lâu!"

"Gi mà chăm chỉ khổ luyện? Trước đó ta còn thấy hắn lượn qua lượn lại trong cửa hàng đây."

Các học viên tất nhiên không hài lòng với câu trả lời như vậy.

"Vậy sao?" Gia lão học đường cũng không nói gì, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Phuong Nguyên một cách áp bức.

Phuong Nguyên vẫn thản nhiên, không chút sợ hãi nào nhìn thẳng lại gia lão.

Cả người hắn đầm máu, quần áo vải bố xóc xếch, giống như vừa trải qua một trận chiến dữ dội. Hai tròng mắt hắn sâu thẳm như đầm nước, biểu lộ ra sự bình tĩnh và dũng dũng, thậm chí còn như cất giấu một chút giảo cơ.

Thấy đôi mắt như vậy, nội tâm gia lão học đường không khỏi lung lay.

"Tên Phuong Nguyên này không sợ hãi, không kính phục, không e ngại, không hoảng loạn, làm sao ta có thể ép hỏi hắn ngay tại đây được? Với tư chất loại bính của hắn mà lại có thể dẫn đầu thăng cấp đến trung giai, hắn nhất định có bí mật. Nhưng nếu hắn không muốn nói ra bí mật này thì ta thân là gia lão học đường cũng không thể tra hỏi. Xem ra ta chỉ có thể bí mật điều tra."

Nghĩ đến đây, gia lão học đường đành thôi không nhìn nữa, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc cũng dịu xuống.

Phuong Nguyên lại không bỏ qua: "Học trò sợ hãi, gia lão đại nhân, không biết ngài xử lý hai thị vệ này thế nào? Hai tên này mất máu quá nhiều, nếu không cứu chữa thì sẽ phải chết."

"Ngươi còn biết sợ hãi sao?" Gia lão học đường hừ lạnh trong lòng, chân mày nhíu chặt lại.

Sự việc đã phát triển đến mức này, lão là người phụ trách học đường thì nhất định phải đứng ra xử lý.

"Nhưng mà nên xử lý thế nào đây?" Gia lão học đường cảm thấy có hơi khó giải quyết.

Lão không khỏi trầm ngâm.

Phuong Nguyên nhìn hết tất cả biến hoá trên gương mặt của gia lão học đường. Trong lòng hắn cười thầm, nhất định là gia lão học đường lúc này đang rất bối rối đây.

Hai tên thị vệ này chẳng qua là tôi tớ khác họ, mạng hèn như cỏ rác. Nếu là lúc bình thường, không ai thèm quan tâm bọn họ.

Thế nhưng tình hình bây giờ thì khác, hai người này là do gia lão học đường tự mình phái đi, nếu bọn họ mà chết thì chính là vứt đi cái mặt già của lão!

Cho nên, hai thị vệ này không thể chết, gia lão học đường sẽ cứu chữa bọn họ.

Điều thật sự làm cho gia lão học đường cảm thấy bối rối là cách xử trí Phuong Nguyên.

Vốn là trong kế hoạch của lão, Phương Nguyên trốn học rồi lại giết thị vệ, có thể nói là hấn trái ý sư trưởng, ngông cuồng tự đại. Dựa theo tộc quy, hấn sẽ bị nhốt vào trong nhà lao của gia tộc, tự kiểm điểm nhận sai trong phòng giam.

Nhưng mà những sai lầm này đặt trước tiền đề Phương Nguyên thăng cấp lên trung giai thì đã đột nhiên trở nên khác biệt rồi.

Phương Nguyên là vì tu hành nên mới không thể không trốn học, vì tu hành nên mới giết chết thị vệ. Đây chính là chuyện có tình có lý.

Quan trọng hơn là, hấn thăng cấp trung giai thành công, trở thành đệ nhất nhân của khoa này. Điều này lại càng có lý.

Cuối cùng Phương Nguyên nhờ vào cái gì mà thăng cấp trung giai nhanh như vậy, bí mật này vẫn còn bỏ ngõ.

Thăng làm vua thua làm giặc. Người đời cũng chỉ chú trọng kết quả, sẽ không ai đi chỉ trích một văn bối ưu tú như thế này.

Gia lão học đường càng không thể có trừng phạt nào với hấn.

Học đường của lão là để làm gì? Chính là để đào tạo cổ sư ưu tú, tạo thêm máu huyết mới cho gia tộc.

Xuất hiện một thiếu niên ưu tú như vậy, gia lão học đường như lão còn muốn chèn ép thì đó là lão không làm tròn bổn phận!

Giống như là một người học trò thi ra thành tích tốt, là sư trưởng thì phải khen ngợi chứ không phải trừng phạt phê bình. Một vị lão sư phê bình học trò vì đạt thành tích vượt trội sẽ không bao giờ được công nhận.

Những gia lão khác có thể kiêng dè triển vọng phát triển của Phương Nguyên, hoặc là vì ân oán mà ngầm ngầm chèn ép hấn. Nhưng chỉ có gia lão học đường là không thể!

Vì lão phụ trách học đường, lão phải công bằng công chính, ít nhất là công bằng công chính ở ngoài mặt.

Đây là quy củ!

"Chẳng lẽ cứ thả hấn đi như vậy? Ta khó lắm mới nắm thóp được hấn."

Gia lão học đường cảm thấy rất không cam lòng.

Trong lòng lão biết rõ tất cả những thiếu niên trong học đường này đều là người ngoài cuộc. Người ngoài cuộc chỉ có thể xem cho vui, không thể nhìn ra cách thức vận hành bên trong đó, không nhận ra được những thứ tình hoa ẩn giấu sau!

Trên thực tế, đây là một lần giao thủ giữa gia lão học đường và học trò Phương Nguyên!

Trước tiên là lão nắm lấy quy củ, muốn chinh Phương Nguyên, muốn đánh tan hình tượng cường thế của hấn trong lòng những thiếu niên khác.

Sau đó, Phương Nguyên hung hấn phản kích! Hành động này của hấn nhìn như lỗ mãng nhưng lại là một châm thấy máu. Hấn đã mượn danh nghĩa thăng cấp trung giai để trả đũa ngay lập tức.

Còn hai thị vệ xui xẻo kia cũng chỉ người vô tội bị liên lụy trong tranh đấu của hai người mà trở thành tốt thí.

"Tên Phương Nguyên này quá thâm hiểm! Nếu như hấn giết hai tên thị vệ thì ta còn có thể phản kích hấn bằng lý do này. Mặc dù tư chất của hấn chẳng ra gì nhưng thủ đoạn lại lão luyện và chu đáo đến vậy. Thật khó tin đây là chuyện một thiếu niên mười lăm tuổi có thể làm ra. Ta thế mà hoàn toàn không thể phản kích lại. Khó trách vài năm trước trong tộc đã đồn đãi về trí tuệ và tài thơ ca của hấn!" Gia lão học đường bỗng nhiên ý thức được, lão đã thua rồi.

Thất bại của lão chính là vì thân phận gia lão phụ trách học đường.

Đây là thế mạnh của lão, cũng là điểm yếu của lão.

Điểm mạnh nhất chính là điểm yếu nhất.

Phương Nguyên đã sớm nhìn ra được đạo lý này!

Gia lão học đường vừa tức tối vừa không biết làm sao.

Lão từng muốn Phương Nguyên giải thích, Phương Nguyên giải thích nhưng thật ra lại đầy rẫy sơ hở, hấn hoàn toàn không thêm dần đo gì.

Những thị vệ này đều là do gia lão học đường tuyển chọn, tâm tính bọn họ không thể lỗ mãng như vậy, càng không ngu ngốc đến mức đi nhục mạ tổ tiên tộc Cô Nguyệt.

Lời nói của Phương Nguyên là cố ý, là trắng trợn bêu rếu, là vu khống hăm hại ngay trước mặt người biết chuyện!

Gia lão học đường hiểu rất rõ, nhưng lão càng hiểu rõ là mình không thể truy cứu chuyện này.

Đây là một cạm bẫy.

Một khi truy cứu, chân tướng rõ ràng rồi, lão phải xử lý chuyện này ra sao đây?

Nếu như lão không trừng phạt Phương Nguyên thì hai thị vệ bị oan ức. Gia lão học đường như lão đây xử sự bất công, sau này làm sao để người tin phục?

Nếu như lão trừng phạt Phương Nguyên thì là lão đang chèn ép, đổ kị người tài! Vì hai tôi tớ khác họ mà áp bức hậu bối trong tộc, chuyện này truyền ra ngoài thì sẽ đưa đến bất mãn trong lòng tộc nhân.

Cho nên, phương pháp xử lý tốt nhất chính là mắt nhắm mắt mở, vứt bỏ hai thị vệ này, cứ việc cho là bọn họ phạm vào sai lầm lớn, đồng thời tiến hành khen ngợi Phương Nguyên.

Cứ như vậy, các tộc nhân sẽ hài lòng, bọn thị vệ bị che giấu cũng sẽ cho rằng hành động này công bằng.

Xử trí như vậy chắc chắn là phù hợp với lợi ích lớn nhất của gia lão học đường.

Lý trí nói cho gia lão học đường cần phải xử lý như vậy, nhưng mà về mặt tình cảm, gia lão học đường lại không vượt qua được cái hồ này.

Tên Phương Nguyên này thật quá đáng ghét!

Lần này gia lão học đường không chỉ không ngăn chặn được danh tiếng của Phương Nguyên mà còn tự trở thành đá kê chân, bị Phương Nguyên đạp lên một đạp, mất hết mặt mũi ở ngay trước mặt mọi người!

Phương Nguyên không kính sợ lão chút nào, dám chĩa mũi dùi vào lão như vậy. Điều này làm cho người đường đường là gia lão học đường như lão cảm thấy bị sỉ nhục và xấu hổ.

Mấu chốt là nếu sau này, hai người thị vệ cảm thấy oan ức, muốn vạch trần chân tướng thì để giữ gìn hình tượng và thân phận, gia lão học đường sẽ phải là người đầu tiên nhảy ra, đàn áp hai tên thị vệ này!

Nhưng rõ ràng tất cả đều là do Phương Nguyên một tay tạo nên!

Đây là cảm giác thế nào?

Lấy ví dụ hình tượng, giống như là Phương Nguyên ị lên mặt gia lão học đường một bãi nhưng gia lão học đường còn phải khen ngợi Phương Nguyên, đồng thời lão còn phải chùi đít cho hắn. Nếu có người ngoài chỉ tay vào, nói trên mặt gia lão học đường có một bãi phân thì lão nhất định nhảy ra trước, chặn miệng cái tên người ngoài này lại.

Cảm giác ức chế và chán ngán này gần như làm cho gia lão học đường không thể chịu nổi rồi.

Trong lòng lão càng ngày càng kích động mãnh liệt, lão muốn tát thẳng vào mặt Phương Nguyên mấy cái!

Nhưng mà, cuối cùng thì gia lão học đường cũng chỉ đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai Phương Nguyên.

"Hảo tiểu tử." Gia lão học đường mang vẻ mặt u ám, nặn ra những lời này từ trong kẽ răng.

"Cũng nhờ vào sự đào tạo của học đường*." Phương Nguyên nhàn nhạt nói.

Khóe mắt gia lão học đường lập tức co giật.

*Câu này là Phương Nguyên chơi chữ để chọc ngoáy gia lão, nó vừa có thể hiểu là nhờ vào học đường bồi dưỡng vừa có nghĩa là nhờ vào trốn học mới được vậy=))

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 53: Bổ nhiệm Phương Nguyên làm lớp trưởng

Dịch giả: lamlamy17

Toàn bộ đều nằm trong dự liệu của Phương Nguyên.

Sau chuyện này, gia lão học đường đã ra lệnh cho cổ sư trị liệu cứu chữa hai tên thị vệ nọ.

Hai tên thị vệ giữ được mạng nhưng lại bị trọng thương tàn phế, cả hai bị gia lão học đường trục xuất đi.

Phuong Nguyên không bị bất cứ trừng phạt nào, ngược lại hắn còn được tuyên dương một phen.

Kết quả như vậy càng làm cho những thiếu niên khác cảm thấy sợ hãi.

Nhưng chuyện này còn chưa kết thúc, thời gian dần trôi qua, sóng gió lan rộng ra toàn tộc.

Phuong Nguyên dùng tư chất loại bính dẫn đầu thăng cấp trung giai, chuyện này trở thành đề tài buôn chuyện râm ran trong tộc.

Trong những giờ rảnh rỗi, rất nhiều người lấy ra bàn tán.

Sau sự sùng sốt lúc ban đầu, mọi người bắt đầu suy đoán câu đố Phuong Nguyên thăng cấp thế nào.

"Thật ra thì dùng tư chất loại bính vượt qua loại giáp, loại át dẫn đầu thăng cấp trung giai cũng không phải là chuyện quái lạ gì."

"Đúng vậy, trên thế giới này có rất nhiều phương pháp có thể làm được điều này."

"Ví dụ như Xá Lợi cổ. Công dụng của loại cổ này là có thể thăng hoa vách khiếu, giúp nâng cao tu vi, thăng lên một cảnh giới nhỏ là chuyện một bữa cơm thôi."

...

Trong một khoảng thời gian, nhiều giả thuyết và các loại đáp án ồn ào náo động khắp nơi.

Còn gì mà Tử Trùng, chân nguyên khác loại vân vân, tất nhiên cũng được không ít người đề cập.

Nếu như Phuong Nguyên thăng thừa nhận sự tồn tại của Tử Trùng thì sẽ không có hiệu quả náo động như vậy. Nhưng hắn lại che che đây đây, vô hình trung đã gọi ra lòng hiếu kỳ của mọi người.

Bề ngoài Cổ Nguyệt son trại sóng yên gió lặng nhưng thật ra đã bắt đầu nổi sóng ngầm.

Vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào học đường, chờ đợi lời giải thích từ gia lão học đường.

Với tư cách gia lão học đường, nếu ngay cả học viên mình dạy dỗ thăng cấp như thế nào cũng không biết thì cũng quá thất trách.

Cho nên gia lão học đường nhất định phải có lời giải thích.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Vị thiếu niên thứ hai đột phá sơ giai, thành công thăng cấp lên trung giai đã xuất hiện.

Đó là Cổ Nguyệt Mạc Bắc.

Ngay sau đó, chỉ chênh lệch vèn vèn ba giờ đồng hồ, Cổ Nguyệt Phuong Chính cũng thăng cấp thành công.

Hắn vẫn là bị thiếu nguyên thạch làm trễ nãi, dĩ nhiên, cũng không thiếu nhân tố bị chuyện của Phuong Nguyên đã kích.

Người thứ ba là Cổ Nguyệt Xích Thành.

Cho dù hắn có Cổ Nguyệt Xích Luyện tự mình rót chân nguyên nhưng hiệu suất của cách này không cao, ba ngày mới có thể tiến hành một lần, hơn nữa vô cùng nguy hiểm. Nhưng mà, hắn có thể dùng tư chất loại bính mà giành được vị trí thứ ba cũng đã là thành công.

Đến ngày thứ năm, gia lão học đường lại tiếp tục phân phát nguyên thạch phụ cấp.

"Cổ Nguyệt Phuong Nguyên." Lão đứng ở phía trước, gọi ngay tên Phuong Nguyên đầu tiên.

Phuong Nguyên đứng lên rồi bước đi lên phía trước, gương mặt bình thản.

Ánh mắt của các thiếu niên khác cũng đi theo Phuong Nguyên, trong những ánh mắt này biểu lộ ra ghen tị, hâm mộ, hoài nghi, tìm tòi nghiên cứu, thù hận, đủ loại cảm xúc.

"Hôm nay gia lão đại nhân không chỉ phát phụ cấp mà còn sắp xếp vị trí lớp trưởng và lớp phó!"

"Quả nhiên gia lão đại nhân đã gọi Phuong Nguyên đầu tiên."

"Hắn là người đầu tiên thăng cấp, vị trí lớp trưởng phải thuộc về hắn rồi."

"Thật khó tưởng tượng ra kết quả sẽ như vậy. Trước đó ta còn tưởng là Phương Chính đây."

"Chuyện hắn dẫn đầu thăng cấp trung giai thật quá quái lạ. Hắn chắc chắn có một bí mật rất lớn, nhưng hắn nhất định sẽ không nói cho chúng ta!"

"Ha ha, nếu là ta, ta cũng sẽ không nói với các ngươi, im im rồi phát tài to sướng cỡ nào."

Trong lúc các học viên xì xầm to nhỏ, Phương Nguyên đã đi đến trước mặt gia lão học đường.

"Cổ Nguyệt Phương Nguyên, ngươi là cổ sư nhất chuyển trung giai đầu tiên của khoá này. Đây là phần thưởng của ngươi." Nói xong, gia lão học đường đưa cho hắn một túi tiền trắng xanh đan xen.

Phương Nguyên nhận lấy túi tiền, mở miệng túi ra ngay trước mặt mọi người rồi nhìn vào bên trong.

"Ngươi yên tâm, bên trong tổng cộng có ba mươi khối nguyên thạch, học đường sẽ không thiếu ngươi." Gương mặt gia lão học đường cổ nặn ra vẻ tươi cười.

Nói thật thì lão hoàn toàn không ngờ thiếu niên đầu tiên thăng cấp lên trung giai là Phương Nguyên.

Phương Nguyên lại không nghe lời gia lão học đường.

Hắn rất ít khi tin tưởng kẻ khác, từ trước đến giờ hắn tin vào chính mình nhất. Hắn kiểm tra cẩn thận một lát, phát hiện thật sự là ba mươi khối nguyên thạch, không thiếu một khối nào rồi mới cất túi tiền vào trong ngực.

Gia lão học đường nhìn biểu hiện của Phương Nguyên như vậy còn tưởng rằng hắn túng thiếu, nụ cười trên mặt không khỏi càng tăng thêm.

"Cũng phải, hắn chỉ có tư chất loại bình, trùng kích vào trung giai thì ắt phải tiêu hao nhiều nguyên thạch hơn. Hắn lại không có ai giúp đỡ, chắc chắn là túng thiếu nguyên thạch. Chỉ cần hắn có nhu cầu với nguyên thạch thì không sợ hắn thoát khỏi tay. Chỉ cần hắn bước vào trong thể chế gia tộc thì bí mật mà hắn khăng khăng che giấu kia, cho dù không bây giờ không điều tra ra được thì sau này cũng sẽ có ngày hắn nói ra." Đối với chuyện này, gia lão học đường vô cùng tự tin.

Thực ra từ ngày đó trở đi, lão đã sai người bí mật điều tra về Phương Nguyên. Gần như ngày nào cuộc điều tra cũng có tiến triển mới.

Nhưng hiển nhiên những người này còn chưa điều tra được Phương Nguyên có mấy trăm khối nguyên thạch trong tay, kỳ thực là rất dư dả.

Gia lão học đường nói tiếp: "Phương Nguyên, ngươi là người thứ nhất bước vào nhất chuyển trung giai. Dựa theo quy định của học đường, ngươi không chỉ nhận được phần thưởng ba mươi khối nguyên thạch mà còn có thể ưu tiên chọn con cổ trùng thứ hai. Bây giờ, ta bổ nhiệm ngươi làm lớp trưởng!"

"Cuối cùng cũng bổ nhiệm Phương Nguyên làm lớp trưởng rồi!" Lời vừa nói ra, trong đám học viên lập tức có người than thở.

"Khốn kiếp!" Cổ Nguyệt Mạc Bắc nghiêng răng, cực kỳ không cam lòng.

"Hừ!" Cổ Nguyệt Xích Thành khoanh tay, thờ ơ nhìn.

Bị đá kích lớn nhất vẫn là đệ đệ của Phương Nguyên, Cổ Nguyệt Phương Chính.

Về mặt hắn tái nhợt, ánh mắt mông lung, trong lòng như kéo mây đen: "Học viên bình thường thấy lớp trưởng, lớp phó thì phải khom lưng thăm hỏi. Theo như thành tích của ta, ta chắc chắn có thể ngồi vào vị trí lớp phó. Nhưng mà, sau này ta gặp được ca ca thì vẫn phải hành lễ."

"Khoan đã."

Ngay lúc này, Phương Nguyên đột nhiên mở miệng.

Hắn hơi mỉm cười với gia lão học đường, thông thả nói: "Gia lão đại nhân, học trò tài sơ học thiển, khó mà đảm nhiệm được chức vụ lớp trưởng này. Chức vị thế này, hãy để cho người tài hoa đảm nhiệm đi thôi."

"Cái gì? Ý ngươi là... ngươi không muốn làm lớp trưởng? Ai làm lớp trưởng thì sẽ có được mười khối nguyên thạch phụ cấp mỗi lần. Ngươi thật sự muốn từ chối sao, ngươi chắc chắn chứ?" Chân mày gia lão học đường lập tức nhíu lại thành nếp nhăn. Lão đã dạy học suốt mấy chục năm nhưng chưa từng thấy ai chủ động cự tuyệt chức vị này!

Thật ra thì lão cũng đã suy xét qua, để cho Phương Nguyên đảm nhiệm lớp trưởng cũng có lợi.

Một khi trở thành lớp trưởng chính là đưa mình vào trong thể chế gia tộc. Như vậy, Phương Nguyên sẽ được hưởng đãi ngộ đồng thời hắn nhất định phải thực hiện nghĩa vụ.

Cho dù nghĩa vụ cụ thể của lớp trưởng là cái gì thì ít nhất hắn phải dừng hành động trấn lột cướp bóc bạn học.

Chuyện đó tuyệt đối không phải là chuyện lớp trưởng có thể làm.

Điều này giống như lần trước, cho dù gia lão học đường bị Phương Nguyên tát vào mặt thì lão cũng phải khen ngợi Phương Nguyên vì thành tích tu hành của hắn.

Lão là đang lo nghĩ cho toàn thể học viên. Một khi Phương Nguyên trở thành lớp trưởng, hắn không thể ức hiếp bạn học nữa. Điều này có thể giảm bớt một chút áp lực cho các thiếu niên khác khỏi sự chèn ép nặng nề của Phương Nguyên.

Sau đó lão có thể nương theo xu hướng đó để tạo ra cảnh tượng trăm nhà đua tiếng. Chỉ cần có thể bồi dưỡng ra được những mầm móng hi vọng như Phương Chính, Mạc Bắc và Xích Thành, hi sinh một vị trí lớp trưởng nhỏ nhỏ thì có là gì?

Ý định của gia lão học đường tuy hay ho nhưng mà sự thật lại khác một trời một vực với dự đoán của lão.

Phương Nguyên từ chối!

Hắn lại có thể từ chối!!

Chức vị lớp trưởng này tuy nhỏ nhưng ở trong lòng đám thiếu niên trẻ tuổi hăng hái này, nó lại đại biểu cho vinh quang đệ nhất.

Không chỉ là vinh dự, người trở thành lớp trưởng còn sẽ có phụ cấp mỗi lần đến mười khối nguyên thạch!

Hấp dẫn như vậy vẫn chưa từng có thiếu niên nào chống lại nổi.

Nhưng Phương Nguyên lại từ chối.

Phương Nguyên làm gia lão học đường sững sờ rồi lại hỏi ngược lại lão một câu: "Chẳng lẽ học đường quy định phải là hạng nhất mới có thể đảm nhiệm lớp trưởng sao? Chẳng lẽ không thể từ chối chức vị lớp trưởng sao?"

Gia lão học đường sa sầm nét mặt: "Dĩ nhiên là không có quy định không hợp tình hợp lý như vậy."

Phương Nguyên cười ha ha: "Cảm ơn gia lão thông cảm."

Nói xong, hắn chấp tay một cái rồi đi xuống, trở về chỗ ngồi.

Các học viên nhìn thấy chuyện này lập tức náo động.

Trong một lúc, học đường sôi trào cả lên!

"Phương Nguyên lại từ chối? Có làm không vậy?!"

"Đầu hắn có bệnh không?"

"Không biết hắn chạm mạch chỗ nào rồi, sau này hắn sẽ phải hối hận."

...

"Phương Nguyên buông bỏ cơ hội trở thành lớp trưởng, nói cách khác, ta chính là lớp trưởng rồi?!" Niềm vui đến quá nhanh, người có thành tích xếp thứ hai là Cô Nguyệt Mạc Bắc có hơi không phản ứng kịp.

Cô Nguyệt Xích Thành mang vẻ mặt không thể tin nổi. Hắn thực sự khó thể hiểu được, sao lại có người chủ động bỏ qua chức vị lớp trưởng, thật là quá ngu!

"Ca ca..." Cô Nguyệt Phương Chính tròn mắt, thất thần nhìn Phương Nguyên bước từng bước về chỗ ngồi.

Dựa theo thành tích của Phương Chính, hắn nhất định ngồi vững vị trí lớp phó.

Nhưng khi Phương Nguyên chủ động bỏ qua vị trí lớp trưởng, Phương Chính đột nhiên cảm thấy chức vị lớp phó này của mình nhạt nhẽo vô vị đến vậy.

Sắc mặt gia lão học đường tái xanh, lần này lão đã tái xanh thật sự.

Lần Phương Nguyên trốn học trước kia, sắc mặt lão cũng rất khó nhìn nhưng đó chỉ là đáng về lão làm ra cho người khác nhìn.

Tâm trạng bây giờ của lão rất tồi tệ, còn tồi tệ hơn so với lần trước.

Phương Nguyên bỏ qua vị trí lớp trưởng chính là cự tuyệt vào thể chế gia tộc. Gia lão học đường chấp chương học đường hơn mười năm nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một học viên như vậy, hắn lại có thể cự tuyệt cảm dỗ lớn như vậy!

Lão vốn định gây ông đập lưng ông, thế nhưng Phương Nguyên không vào tròng, gia lão học đường cũng không thể làm gì.

Việc phân phát phụ cấp hoàn tất.

Cuối cùng, Cổ Nguyệt Mạc Bắc dùng thành tích đứng thứ hai để lấy được vị trí lớp trưởng, thật là xưa nay chưa từng có. Phương Chính và Xích Thành thì đều làm lớp phó.

Phụ cấp lớp trưởng là mười khối nguyên thạch, phụ cấp lớp phó thì tăng lên đến năm khối.

Một số học viên gia cảnh không tốt nhìn thấy phụ cấp của ba người này thì hâm mộ đến sắp chảy nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Ta là lớp trưởng mà!

Dịch giả: lamlamyul7

Vàng mặt trời đỏ chìm dần xuống vùng núi đồi phía tây.

Ánh sáng của nó không phải rực rỡ chói lòa mà mang một vẻ đẹp êm đềm.

Khoảng trời nơi ấy cũng bị nó nhuộm thành đỏ ửng, ráng chiều liên miên nối liền giống như phi tử được nhận ban thưởng, mừng rỡ vây quanh đế vương, muốn cùng say giấc nồng.

Toàn bộ núi Thanh Mao bao phủ trong sắc đỏ mờ ảo tựa màu hoa mận côi.

Từng căn nhà sàn được phủ thêm một màn lụa vàng óng.

Rừng cây trồng quanh học đường thì như thể được quét một lớp dầu loang nhè nhẹ.

Gió thổi mon man, các học viên mang theo phụ cấp nguyên thạch vừa được phát đi ra khỏi phòng học, mỗi người đều vui mừng phấn khởi.

"Thật không biết Phương Nguyên nghĩ gì, vậy mà lại buông tha cho vị trí lớp trưởng!"

"Ha ha ha, hấn chạm mạch rồi, chắc là cả ngày đều nghĩ đến giết người. Chúng ta đừng để ý đến loại người điên khùng này nữa."

"Nhắc đến lại nhớ, hôm đó hấn xông vào học đường làm ta thật sự bị dọa đến giật cả mình. Thật quá khủng khiếp! Sau khi về nhà ta mơ thấy ác mộng cả đêm."

Các học viện tùm năm tùm ba cùng nhau đi về.

"Chào lớp trưởng."

"Ừ."

"Chào lớp trưởng."

"Ừ."

Cổ Nguyệt Mạc Bắc ngênh ngang bước đi. Hấn đi đến đâu, các học viên khom người thi lễ với hấn đến đấy.

Về mặt hấn không dẫn nổi sự hưng phấn và say mê.

Đây là sức hấp dẫn của quyền lực.

Cho dù chỉ là đối đãi khác nhau một chút cũng có thể làm cho người ta khẳng định giá trị bản thân.

Lúc này, mặt trời lặn về phía tây, tà dương như máu. Mạc Bắc nhìn cảnh ấy, trong lòng vui vẻ nghĩ: "Tại sao trước kia không cảm thấy nhi, ánh nắng chiều đỏ hồng này thật sự đáng yêu ghê..."

"Hừ, mới là lớp trưởng thì đã vênh vào như vậy rồi, có gì hơn người chứ!" Cổ Nguyệt Xích Thành cố ý đi ở sau là vì không muốn khom lưng chào hỏi Cổ Nguyệt Mạc Bắc.

"Thật không hiểu Phuong Nguyên đang nghĩ gì, vậy mà không thèm làm lớp trưởng. Nhưng cũng may là vậy, nếu không thì người xếp thứ tư như ta làm sao có thể được làm lớp phó?" Trong lòng Cổ Nguyệt Xích Thành vừa khó hiểu, vừa cảm thấy may mắn.

"Chào lớp phó." Lúc này một học viên bình thường đi ngang qua lập tức cúi thấp người chào hỏi hẩn.

"Khà khà, ta cũng chào người." Cổ Nguyệt Xích Thành gật gật đầu, mặt cười như nở hoa.

Học viên đi qua rồi, hẩn rất tự nhiên nghĩ rằng: "Mùi vị làm lớp phó này cũng không tệ, có lẽ làm lớp trưởng lại càng tuyệt vời hơn. Nếu như ta không phải lớp phó mà là lớp trưởng thì tốt biết bao nhiêu!"

Xích Thành vừa rồi còn cảm thấy may mắn lúc này lại đã được voi đòi tiên, bắt đầu ham muốn vị trí lớp trưởng.

Dưới thể chế của gia tộc, quyền lực của một tầng lại cao hơn một tầng, giống như từng củ cà rốt càng ngày càng to cắm dõ ở ngay phía trước.

"Tuy ta chỉ có tư chất loại bình nhưng ta tin rằng mọi việc đều sẽ ngày càng tốt hơn." Trong lòng Cổ Nguyệt Xích Thành tràn đầy hi vọng về tương lai.

Mà giờ khắc này, cùng là lớp phó nhưng tâm trạng của Cổ Nguyệt Phuong Chính rất tồi tệ, vẻ mặt cũng vô cùng khó coi.

"Ca ca, huynh!" Hẩn ghen hòng, nhìn trân trân cổng học đường, một dáng người cô độc đang đứng chặn ở đó.

"Quy cũ cũ, mỗi người một khối nguyên thạch." Phuong Nguyên khoanh tay đứng, giọng nói bình thản.

Phuong Chính há hốc mồm, sau vài phen nỗ lực hẩn mới lên tiếng: "Ca ca, nhưng ta là lớp phó!"

"Đúng là vậy." Phuong Nguyên gật đầu với gương mặt không chút thay đổi. Hẩn nhặt nhặt nhìn Phuong Chính, "Phụ cấp của lớp phó mỗi tuần đạt đến năm khối. Vậy người giao nộp ba khối ra đây đi."

Phuong Chính ngó người, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Đám thiếu niên vây quanh Cổ Nguyệt Mạc Bắc cũng đã đi đến.

Thấy Phuong Nguyên chặn cổng học đường, Cổ Nguyệt Mạc Bắc giận dữ, ngón tay chỉ vào Phuong Nguyên: "Phuong Nguyên! Người thật to gan, còn dám chặn đường chúng ta sao?! Hiện giờ ta đã là lớp trưởng, học viên bình thường như người thấy ta thì phải khom người thăm hỏi trước!"

Trả lời hẩn là nắm đấm của Phuong Nguyên.

Cổ Nguyệt Mạc Bắc bất ngờ không kịp đề phòng bị nắm trúng một quyền, hẩn không khỏi lùi lại vài bước dài, gương mặt đầy vẻ khó tin: "Người đánh ta, người lại dám đánh ta? Ta là lớp trưởng mà!"

Trả lời hẩn lần thứ hai vẫn là nắm đấm của Phuong Nguyên.

Bịch bịch bịch.

Vài lần đánh qua đánh lại, Cổ Nguyệt Mạc Bắc bị Phuong Nguyên đánh ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Các thiếu niên xung quanh đều tròn mắt hốc mồm, trong lúc này bọn họ cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Tất cả điều này đều khác xa với tưởng tượng của bọn họ!

Các thị vệ canh cửa nhìn thấy sự việc phát sinh ngay trước mắt cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

"Phuong Nguyên đánh cả lớp trưởng mới nhậm chức, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Đề nguội!"

"Vậy là ý gì?"

"Chính là đứng nhìn thôi, sau đó gọi những người khác thu dọn tàn cuộc."

"Nhưng mà..."

"Hừ, Phuong Nguyên là loại người gì mà người cũng muốn đụng tới? Nghĩ xem hai người Vương Đại, Ngô Nhị có kết cục như thế nào!"

Thị vệ đặt câu hỏi lập tức giật mình, không còn nói gì nữa.

Hai thị vệ gác cổng đều cố gắng đứng thẳng người. Bọn họ mặc cho một vụ cướp bóc xảy ra ngay bên cạnh, cứ như bọn họ đều là người mù và người điếc, không nghe không nhìn thấy cái gì.

Phuong Nguyên dạy dỗ Cổ Nguyệt Mạc Bắc xong rồi lại dạy dỗ Phuong Chính và Xích Thành.

Lúc này, các thiếu niên khác mới ý thức được, thì ra mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi. Phuong Nguyên vẫn là Phuong nguyên, cướp bóc vẫn sẽ đến đúng hạn.

"Mỗi người một khối nguyên thạch, lớp phó ba khối, lớp trưởng tám khối." Phuong Nguyên công bố quy củ mới.

Các thiếu niên thờ dài, ngoan ngoãn móc nguyên thạch ra.

Khi bọn họ đi ra khỏi công học đường, bỗng nhiên có người vỗ trán một cái, kêu to lên: "Ta nghĩ ra rồi, chẳng trách Phuong Nguyên không thêm chức vị lớp trưởng, hẳn muốn tiếp tục trấn lột chúng ta!"

"Đúng rồi. Mỗi lần hẳn trấn lột chúng ta thì đều có năm mươi chín khối nguyên thạch, hiện giờ thì tăng lên đến sáu mươi tám khối. Nếu hẳn làm lớp trưởng thì nhiều lắm cũng chỉ có mười khối mà thôi." Không ít người bưng tỉnh theo.

"Quá nham hiểm, quá gian xảo, quá độc ác!" Có người vỗ đùi, tức giận bất bình.

"Ài, cứ như vậy, lớp trưởng và lớp phó cũng không có gì hơn người khác. Bọn họ vẫn bị cướp như thường, nguyên thạch còn dư lại cũng chỉ có hai khối, hoàn toàn giống chúng ta rồi."

Không biết ai bỗng nói ra những lời này, các thiếu niên nghe xong, cả đám không khỏi lặng im lại.

Rầm!

Gia lão học đường vỗ mạnh lên bàn, giận tím mặt.

"Tên Phuong Nguyên này thật là quá quái, hẳn muốn làm gì? Hẳn vẫn còn dám cướp, cướp lớp trưởng tám khối nguyên thạch, cướp lớp phó ba khối nguyên thạch. Cứ như vậy, lớp trưởng và lớp phó có khác gì học viên bình thường?!" Gia lão học đường cố gắng đè thấp giọng nói, trong câu nói của lão tràn đầy sự tức giận.

Phuong Nguyên từ chối chức vị lớp trưởng chính là khước từ bước vào trong thế chế gia tộc. Nói nghiêm trọng một chút, đây chính là một loại phản bội gia tộc.

Điều này thôi cũng đã khiến cho gia lão học đường vô cùng giận dữ.

Nhưng ngay sau đó, Phuong Nguyên lại cướp của bạn học. Bàn tay của hắn vươn ra càng ngày càng dài, đến nỗi vượt qua giới hạn cuối cùng của gia lão học đường.

Bị trấn lột như thế, địa vị quyền thế của lớp trưởng và lớp phó đã bị hoàn toàn suy yếu.

Ngày qua ngày, các học viên bình thường cũng sẽ mất đi kính nể và hứng thú với hai chức vị này.

Hành động của Phuong Nguyên nhìn thì nhỏ bé nhưng ý nghĩa lại lớn lao.

Đây là dùng sức một người để khiêu chiến thế chế gia tộc!

Gia lão học đường tuyệt đối không muốn thấy tình cảnh này. Lão muốn đào tạo hi vọng mới cho gia tộc chứ không phải kẻ phản bội gia tộc.

Mặc dù hành động này của Phuong Nguyên thách thức giới hạn cuối cùng của lão, nhưng gia lão học đường lại biết mình không thể ra tay xử lý việc này.

Nếu lão làm vậy thật, người thứ nhất không tha cho lão sẽ là tộc trưởng. Người thứ hai, thứ ba có thành kiến với lão sẽ chính là Cổ Nguyệt Xích Luyện và Cổ Nguyệt Mạc Trần.

Tộc trưởng gửi gắm hi vọng vào Cổ Nguyệt Phuong Chính, dù sao hắn cũng là thiên tài loại giáp duy nhất trong ba năm qua. Tộc trưởng cần một thiên tài ngoan cường và tự lập chứ không cần một đóa hoa yếu ớt được chăm sóc chiều chuộng.

Với Xích Luyện và Mạc Trần cũng vậy, bọn họ cũng mong muốn cháu trai của mình có thể trưởng thành trong những trở ngại này.

Nếu như gia lão học đường ra tay trừng phạt Phuong Nguyên thay các học viên, chuyện này truyền ra ngoài sẽ thành "người nói nghiệp của Mạc gia, Xích gia đánh không lại Phuong Nguyên, đành phải nhờ trưởng bối hỗ trợ."

Thật quá khó nghe.

Điều này chắc chắn sẽ là một đả kích lớn với danh dự của Mạc gia và Xích gia.

Đương nhiên gia lão học đường không sợ một Phuong Nguyên nho nhỏ, nhưng lão lại lo lắng một khi nhúng tay vào việc này sẽ dẫn đến ba tầng áp lực từ phía tộc trưởng, Mạc gia và Xích gia. Đó gần như là tất cả cao tầng của bộ tộc Cổ Nguyệt, một gia lão nho nhỏ như lão làm sao có thể chịu nổi?

"Căn nguyên của chuyện này vẫn là ở bí mật kia của Phương Nguyên. Cuối cùng thì hắn nhờ vào cái gì để nghênh ngang thăng cấp đến trung giai đây?" Gia lão học đường kiểm nên con tức giận trong lòng, đưa mắt tập trung vào ba bản báo cáo điều tra trên bàn đọc sách.

Bản báo cáo thứ nhất kể lại bối cảnh gia đình Phương Nguyên.

Điều này về Phương Nguyên hoàn toàn thoả đáng, thân phận hắn không có gì kỳ quái, thân thể cũng rõ ràng. Cha mẹ đã qua đời, hắn được cữu phụ cữu mẫu nhận nuôi. Thế nhưng trong nhà cũng không hoà thuận, lúc đi học Phương Nguyên vẫn luôn ở trong túc xá học đường.

Bản báo cáo thứ hai là ghi chép về cuộc đời Phương nguyên đã trải qua.

Khi còn tuổi nhỏ, hắn đã sớm có trí thông minh, được tộc nhân quan tâm, cho rằng có thể có tư chất loại giáp. Thế nhưng hắn lại được đo ra loại bình trong đại điển Khai Khiếu, khiến tộc nhân vô cùng thất vọng.

Bản báo cáo thứ ba là tung tích gần đây của Phương Nguyên.

Cuộc sống thường ngày của hắn vô cùng đơn giản, gần như là chỉ có ba chỗ. Ban ngày hắn đi học trong học đường, buổi tối đều ngủ trong túc xá. Hắn tu hành vô cùng khắc khổ, mỗi buổi tối đều tiến hành tu hành cổ sư, ôn dưỡng không khiêu. Đôi khi hắn sẽ ra ngoài một chuyến, đi đến khách sạn duy nhất trong sơn trại để cải thiện bữa ăn, mua rượu uống.

Hắn rất say mê với rượu, thích uống rượu Thanh Trúc. Dưới gầm giường trong túc xá của hắn bày ra hơn mười vỏ rượu Thanh trúc.

Gia lão học đường đọc thật kỹ ba bản báo cáo này, ấn tượng trong lòng đối với Phương Nguyên lại khác sâu hơn, sinh động hơn.

"Cha mẹ mất sớm, lại có bất hoà với cữu phụ cữu mẫu... Chẳng trách tên tiểu tử Phương Nguyên này không có lòng trung thành với gia tộc. Hắn được tộc nhân tự tay đổi tên cái danh thiên tài, lại cũng bị tộc nhân tự tay lấy xuống, rơi thẳng từ trên cao xuống mặt đất... Chẳng trách hắn ngang bướng lại lạnh lùng quái gở. Hắn sống đơn giản, tu hành khắc khổ như vậy là vì nể giận, không chịu thua, muốn chứng minh cho tộc nhân thấy hắn có thể làm được! Cho nên, khi ta chèn ép hắn, hắn mới phản kích mãnh liệt đến vậy..."

Gia lão học đường suy nghĩ đến đây thì không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Càng nghe ngóng về Phương Nguyên, lão lại càng hiểu rõ hắn.

Đương nhiên, hiểu không có nghĩa là tha thứ. Phương Nguyên chống đối lão, xúc phạm tôn nghiêm của lão, từ chối đảm nhận lớp trưởng, còn trắng trợn cướp bóc bạn học, đây đều là những điều lão không thể dễ dàng tha thứ.

Giữ những tài liệu trong tay, gia lão học đường lại nhíu mày: "Tuy những tài liệu này cận kề nhưng không hề liên quan đến bí mật thăng cấp của Phương Nguyên. Đã mấy ngày rồi, đám người này cũng làm việc quá tệ!"

Cốc cốc cốc.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Gia lão học đường nói.

Cửa mở ra.

Không ngờ lại là thân vệ của tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác: "Tộc trưởng có lệnh, mời gia lão đại nhân nhanh chóng đi đến Gia Chủ các, có chuyện quan trọng cần bàn bạc."

"Sao, là chuyện quan trọng gì?" Gia lão học đường đứng dậy từ chỗ ngồi. Từ trong giọng nói và dáng vẻ của gã thân vệ, lão đã nhận ra việc này rất nghiêm trọng.

"Là cổ sư tứ chuyển Cổ Phú đại nhân vừa quay lại, đệ đệ của ông ta là Cổ Kim Sinh đã mất tích!" Thân vệ đáp.

"Sao..." Gia lão học đường hít sâu một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 55: Chính là muốn người nói những lời này

Dịch giả: lamlamyu17

Vàng trắng tròn lúc tỏ lúc mờ giữa những đám mây trôi.

Gia lão học đường vội vàng bước đi trên đường, về mặt của lão cũng lúc sáng lúc tối theo ánh trăng, không thể nhìn thấy rõ.

Sinh tồn ở thế giới này rất gian nan, cô sự mất tích là chuyện thường hay xảy ra. Kinh nghiệm sống phong phú làm cho gia lão học đường biết rằng loại mất tích không có lý do này thường đồng nghĩa với tử vong.

Nhưng ai cũng có thể chết, chỉ mình Cổ Kim Sinh không thể chết được! Nhất là y không thể chết ở Cổ Nguyệt sơn trại này.

Thân phận của y rất đặc thù, phụ thân y là tộc trưởng Cổ gia, ca ca y là Cổ Phú - một cô sự tứ chuyển.

Cô sự tứ chuyển có chân nguyên hoàng kim, chiến lực hùng mạnh. Trong cả bộ tộc Cổ Nguyệt cũng chỉ có tộc trưởng mới là tứ chuyển và có năng lực ngang hàng, những gia lão khác đều chỉ là tam chuyển.

Tu vi của tộc trưởng Cổ gia lại càng cao đến ngũ chuyển. Dưới sự dẫn dắt của lão, mấy năm nay Cổ gia phát triển thịnh vượng, trở thành loại hình gia tộc khổng lồ, chiếm giữ tài nguyên của cả một ngọn núi, tộc nhân đông đúc. So với Cổ gia, Cổ Nguyệt sơn trại cũng chỉ là gia tộc cỡ trung mà thôi.

Một khi hai bên khai chiến, Cổ Nguyệt sơn trại nhất định sẽ rơi vào thế hạ phong.

Quan trọng hơn là, nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, danh dự của bộ tộc Cổ Nguyệt sẽ bị tổn hại, những đội buôn khác cũng sẽ dè dặt trong việc lựa chọn tuyến đường. Nếu Cổ Nguyệt sơn trại không có trao đổi mậu dịch của các đội buôn thì sẽ không thể bán ra tài nguyên bản thổ, cũng không thể mua được tài nguyên từ bên ngoài. Ngày này qua ngày khác, sơn trại ắt phải suy bại.

"Việc này không thể coi thường, xử lý không khéo thì sẽ là một con đại họa!" Gia lão học đường lo lắng không yên, bước thật nhanh đến Gia Chủ các.

Vừa bước vào nghị sự đường trong Gia chủ các, gia lão học đường liền cảm nhận được một bầu không khí nặng nề và nghiêm trọng.

Ngồi trên ghế chủ vị là tộc trưởng hiện tại của tộc Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt Bác. Mà Cổ Phú vừa mập vừa lùn thì mang theo năm sáu vị tùy tùng, đứng ở giữa phòng, bộ dạng đầy binh hời tội.

Dưới ánh đèn sáng rực, đông đảo gia lão đều đứng ở hai bên trái phải, về mặt hiện rõ cảm giác nặng nề.

Cổ Phú là cô sự tứ chuyển, ông ta không ngồi xuống thì tất nhiên những gia lão chỉ có tam chuyển này cũng không dám ngồi.

Đây là sức uy hiếp của cô sự tứ chuyển, cũng là một sự kính nể dành cho sức mạnh.

"Bái kiến..." Gia lão học đường vừa muốn hành lễ lại bị tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác giờ tay ngăn lại.

Cổ Nguyệt Bác lúc này đang dùng ngón tay xoa xoa hai bên huyệt thái dương, hai bên tóc mai ông ta đã hoa râm, về mặt tràn đầy phiền não: "Không cần nói nhiều nữa, học đường gia tộc vẫn luôn do lão phụ trách, ta hỏi lão, Cổ Nguyệt Phương Nguyên ở đâu?"

Gia lão học đường cả kinh trong lòng, thầm nghĩ tại sao việc này lại có liên quan đến tên tiểu tử Phương Nguyên kia?

Nhưng ngoài miệng thì lão vẫn cung kính trả lời: "Khoảng giờ này thì hẳn là hắn đang tu hành trong túc xá."

Tộc trưởng thờ dài một hơi: "Hiện giờ Cổ huynh vô cùng hoài nghi việc đệ đệ huynh ấy là Cổ Kim Sinh mất tích có liên quan đến Cổ Nguyệt Phương Nguyên. Ta lệnh cho lão lập tức đi mang Phương Nguyên đến đây."

Gia lão học đường run sợ trong lòng: "Dạ!"

Lão cũng biết việc này nghiêm trọng nên vội vàng thi lễ rồi xoay người rời đi ngay.

"Cổ huynh, Phương Nguyên sẽ được đưa đến ngay, huynh ngồi xuống đi." Cổ Nguyệt Bác chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình rồi nói với Cổ Phú.

Cổ Phú gượng cười, ôm quyền với Cổ Nguyệt Bác: "Xin cáo tội với Cổ nguyệt huynh trưởng! Lúc này Cổ mỗ thật sự là lòng nóng như lửa đốt, ta đã mấy ngày không gặp được hiền đệ của mình, chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều. Ta thật sự không ngồi yên được."

Thường thì có vài thứ chỉ có mất đi rồi mới có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mấy ngày nay Cổ Phú mới trả lời được vì sao phụ thân của ông ta lại muốn sắp xếp ông ta cùng dẫn dắt một đội buôn với Cổ Kim Sinh.

Đó là vì muốn khảo nghiệm tâm tính của ông ta, xem ông ta có cùng lúc chèn ép nhưng vẫn đồng thời chú trọng tinh thần, chiếu cố cho đệ đệ Cổ Kim Sinh này hay không.

Nếu như hôm nay Cổ Kim Sinh chết, phụ thân của ông ta sẽ nhìn ông ta ra sao đây?

Khi ông ta ý thức được chuyện này, ông ta lập tức triển khai điều tra ở đội buôn một phen. Không lâu sau, ông ta tập trung mục tiêu vào Cổ Nguyệt sơn trại.

Gần như ngựa không ngừng vó, ông ta chạy ngược trở lại.

Hôm nay, ông ta đứng ở giữa nghị sự đường chứ không ngồi chính là muốn tạo ra tình thế bắt buộc người khác, làm ra khí thế dấy binh hỏi tội. Đây chính là tạo áp lực đối với bộ tộc Cổ Nguyệt, cũng là một cách ăn nói với phụ thân khi trở về Cổ gia sau này.

"Bẩm báo tộc trưởng, đã đưa Phương Nguyên đến." Không lâu sau, gia lão học đường đã mang theo Phương Nguyên đi đến đại đường.

"Cổ Nguyệt Phương Nguyên ra mắt tộc trưởng, ra mắt Cổ Phú đại nhân, ra mắt chư vị gia lão." Phương Nguyên lãnh đạm nói, cũng theo lời nói mà chấp tay thi lễ.

"Là hán sao?" Cổ Phú lạnh lùng quan sát Phương Nguyên một lượt, đồng thời hỏi một vị nữ cổ sư đứng bên cạnh.

Nữ cổ sư này chính là vị nữ cổ sư ở đồ thạch trảng mà trước kia Phương Nguyên ghé vào để mua viên đá màu tím nọ.

"Chính là hán! Tuyệt đối không sai." Ánh mắt nữ cổ sư sáng rực nhìn vào Phương Nguyên, nàng ta nói một cách khẳng định.

Cổ Phú gật đầu, trong phút chốc, ánh mắt của ông ta giống như hai lưỡi kiếm hung ác chìa về phía Phương Nguyên. Thế nhưng ông ta không mở miệng trực tiếp thăm vấn, nơi này là Cổ Nguyệt sơn trại, ông ta nhất định phải cho tộc trưởng Cổ Nguyệt mặt mũi.

Vì vậy ông ta nhìn về phía tộc trưởng đang ngồi ở nơi đó.

Sắc mặt tộc trưởng Cổ Nguyệt vô cùng nghiêm trọng. Ông ta biết vừa rồi Cổ Phú và nữ cổ sư nọ lớn tiếng đối thoại, ngoại trừ xác định thân phận Phương Nguyên ra thì còn có mục đích tạo áp lực với mình.

Lời nói ẩn bên trong chính là báo cho tộc trưởng rằng: người xem, trong tay ta đã nắm được chứng cứ, ta cũng khá chắc chắn đấy, cho nên tốt nhất là người không nên bảo vệ tộc nhân mình quá đáng.

Điều này ít nhiều khiến cho tộc trưởng Cổ Nguyệt có hơi bất mãn, thầm nghĩ: "Cổ Phú người đã làm mất đệ đệ của mình, đó vốn là sai lầm của người. Hiện giờ người lại đến bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta với khí thế hung hăng hỏi tội, lẽ nào bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta để bắt nạt làm sao? Bộ tộc Cổ Nguyệt phân rõ phải trái, biết nói đạo lý nhưng ngàn vạn lần đừng hiểu lầm đây là yếu đuối!"

Nghĩ đến đây, ông ta cũng không thăm vấn Phương Nguyên ngay mà là lạnh lùng nói với nữ cổ sư kia: "Người hãy nhìn cho kỹ. Không ngại nói thật với người, Phương Nguyên có một đệ đệ song sinh, tướng mạo cực kỳ giống hán. Người khẳng định thật sự là hán?"

Nữ cổ sư chẳng qua chỉ có tu vi nhất chuyển, ở dưới khí thế của Cổ Nguyệt Bác, nàng ta lập tức bặc lộ vẻ mặt đầy do dự và căng thẳng.

Cổ Phú nhíu mày một cái, bước lên một bước, ngăn trở ánh mắt của Cổ Nguyệt Bác thay cho nữ cổ sư. Ông ta chấp tay nói: "Cổ Nguyệt huynh, từ trước đến nay Cổ phủ đều rất kính trọng bộ tộc Cổ Nguyệt, nhất là tộc trưởng đời thứ nhất và đời thứ tư, hai vị tiên hiền đây đều là cường giả ngũ chuyển. Một vị dựng nên cơ đồ từ hai bàn tay trắng, vượt qua mọi chông gai, tạo lập ra cơ nghiệp trăm năm của Cổ Nguyệt sơn trại. Một vị thì là anh hùng nhân hậu, hi sinh mình để bảo vệ gia tộc, đáng được kính trọng. Cổ Nguyệt huynh thân là tộc trưởng, ta vô cùng tin tưởng huynh sẽ chấp chính theo lẽ phải. Mời Cổ Nguyệt huynh thăm vấn Phương Nguyên."

Nhìn thấy giọng điệu ông ta đã dịu đi, Cổ Nguyệt Bác mới gật đầu, kỳ thực, trong lòng ông ta cũng đã quyết định rồi.

Nếu như việc này là do Phương Chính làm thì cũng phải cho đó là Phương Nguyên. Phương Chính là thiên tài loại giáp duy nhất trong ba năm qua, cao tầng của gia tộc vẫn phải trông đợi vào việc đào tạo nó để chống lại Bạch Ngưng Băng của Bạch gia đây.

"Phương Nguyên, người không cần lo lắng." Tộc trưởng Cổ Nguyệt nở nụ cười ân cần, ông ta dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói với Phương Nguyên, "Ta hỏi người, người biết tin tức về Cổ Kim Sinh này không?"

"Cổ Kim Sinh là ai?" Phương Nguyên nhướn mí mắt, giọng nói bình tĩnh.

"Hán nói láo!" Phương Nguyên vừa dứt lời, nữ cổ sư ở đồ thạch trảng kia liền kêu lên một tiếng the thé.

Mọi người trong nghị sự đường nghe được tiếng kêu chói tai này đều không khỏi nhíu mày, đồng loạt nhìn về phía nàng ta.

Nữ cổ sư chỉ tay vào Phương Nguyên, dáng vẻ vô cùng kích động: "Chính là hán, chính là hán! Hán mua sáu viên đá màu tím trong đồ thạch trảng của chúng ta, sau đó giải ra một con Lại Thổ Cáp Mô ở viên đá thứ năm. Cổ công tử thấy được thì muốn thu mua lại với giá năm trăm khối nguyên thạch. Việc này để lại cho ta ấn tượng rất sâu sắc, cho dù là một hai năm nữa ta cũng sẽ không quên. Hơn nữa, không chỉ ta mà những cổ sư khác đang ở đồ thạch trảng cũng đều thấy được."

"Là như vậy sao..." Nụ cười trên mặt tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác chợt biến mất, ông ta nghiêm mặt, kéo dài giọng nhìn về phía Phương Nguyên.

Lúc này Phương Nguyên mới gật đầu, gương mặt hán có vẻ căng thẳng khó kiềm chế được nhưng lại cố làm ra dáng vẻ vừa mới bình tĩnh. Hán nói: "Thì ra là hán. Được rồi, nếu như hán chính là Cổ Kim Sinh thì ta quả thật biết hán. Nhưng mà này, từ lúc ở đồ thạch trảng đó ta không còn gặp hán nữa."

"Hán lại nói láo!" Lần này không phải là nữ cổ sư kia mà là một cổ sư nam chợt kêu lên ngay tại chỗ.

Phuong Nguyên tập trung nhìn về phía gã, sau đó, dường như nhận ra được gã là ai, sắc mặt Phuong Nguyên bỗng nhiên trở nên sùng sốt rồi lập tức cố che dấu đi.

Những biến đổi về mặt này của hắn đều lọt vào trong mắt mọi người.

Tất cả lập tức trở nên trầm ngâm lại.

"Chư vị đại nhân, tiểu nhân làm việc ở quán rượu." Nam cô sư ôm quyền hành lễ với mọi người, sau đó gã đột nhiên chỉ thẳng ngón tay về phía Phuong Nguyên, "Đêm hôm đó, ở ngay trong quán rượu, ta rõ ràng thấy được hắn ngồi cùng với Cổ Kim Sinh công tử, hai người đã ngồi nói chuyện với nhau một hồi lâu!"

Lời này vừa nói ra, trong đại đường lập tức vang lên những tiếng bàn luận nhỏ nhỏ.

Gia lão học đường nhìn chăm chăm vào Phuong Nguyên bằng ánh mắt lạnh như băng.

Mà tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác thì hơi ngửa người ra sau, từ từ dựa vào lưng ghế.

"Làm sao có thể!" Gương mặt Phuong Nguyên hiện rõ vẻ căng thẳng, hắn vội vàng nói, "Trong quán rượu đông người như vậy, làm sao người có thể nhận ra được mỗi mình ta chứ? Người nhận lầm cũng không chừng!"

"Ha ha, ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm." Nam cô sư ngửa đầu cười, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Phuong Nguyên, giờ phút này, gã cảm thấy mình vô cùng khí thế.

"Cổ Kim Sinh công tử đi đến quán rượu của chúng ta, chúng ta phải luôn luôn cẩn thận phục vụ là đương nhiên. Nhưng cho dù không phải là Cổ Kim Sinh công tử thì ta cũng sẽ nhận ra được người. Đó là vì người để lại cho ta một ấn tượng rất sâu sắc!"

Nói đến đây, gã nhướng mày, vẻ mặt tràn đầy đắc ý: "Người còn nhớ chứ, buổi sáng hôm đó người ghé vào quán rượu của chúng ta. Người gọi một chén Hàu Nhi Tửu nhưng chỉ uống một ngụm, sau đó người thả Tửu Trùng ra, cho nó uống hết phần Hàu Nhi Tửu còn lại. Ta nhìn thấy Tửu Trùng thì hết sức kích động, muốn mua lại của người, người lại không bán, xoay người rồi đi ngay!"

"Tốt lắm, chính là muốn người nói những lời này." Phuong Nguyên cười lạnh trong lòng nhưng gương mặt lại tỏ vẻ kính sợ, cả người không khỏi lùi về sau một bước.

"Tửu Trùng!" Gia lão học đường đang đứng phía sau lưng Phuong Nguyên lập tức sáng ngời đôi mắt.

Nhưng lão lại nhanh chóng nhíu mày, không nhịn được hỏi: "Phuong Nguyên, Tửu Trùng này của người là ở đâu ra?"

Phuong Nguyên nắm chặt hai tay, cắn răng không trả lời.

Các gia lão xung quanh lập tức giận dữ, cả bọn quát lên.

"Phuong Nguyên, người biết người gây họa rồi sao!"

"Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Thú nhận hết tất cả những gì người biết đi. Có phải con Tửu Trùng này là của Cổ Kim Sinh?"

"Sao lại là của hắn chứ? Rõ ràng là Tửu Trùng này do chính ta mở ra được!" Phuong Nguyên chột ngắc đầu lên, đáng vẻ kích động giống như là không chịu được oan khuất như vậy, lớn tiếng hét lên với nỗi ám ức.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Rửa sạch hiềm nghi

Dịch giả: lamlamyu17

"Mở ra?" Cổ Nguyệt Bác nhíu mày.

"Đúng vậy, chuyện đã đến nước này, ta cũng không che giấu nữa!" Phuong Nguyên giống như là bất chấp tất cả, giọng nói dõn dập, "Ta mua sáu viên đá ở đồ thạch trảng, vì thiếu chân nguyên nên mở ra tại chỗ chỉ năm viên. Còn lại một viên, ta mang về túc xá, sau khi mở ra thì phát hiện đó là Tửu Trùng. Ta hết sức mừng rỡ vì trước đó ta đã điều tra tư liệu, biết được Tửu Trùng là loại cỏ trùng quý hiếm có thể bù đắp khuyết điểm về tư chất của ta. Vì vậy,

ta lập tức luyện hoá nó."

"Chờ một chút, người nói người đồ thạch, mua sáu viên. Một viên mở ra Lại Thổ Cấp Mô, một viên khác còn mở ra Tử Trùng?" Trong đám gia lão có người nghe đến đó thì không nhận được nữa, hỏi vặn lại bằng giọng điệu khó có thể tin.

"Vậy thì thế nào?" Phương Nguyên hỏi ngược lại như thể đó là đương nhiên, sau đó hất chỉ vào nữ cô sư, lớn tiếng nói, "Nàng ta có thể làm chứng cho ta!"

Tất cả mọi người đều sững sốt, đồng loạt nhìn về phía nữ cô sư.

Nữ cô sư cảm nhận được áp lực đến từ những ánh mắt này, nàng ta không dám nói dối nên đành có sao nói vậy: "Quả thật là như vậy, Phương Nguyên mua sáu viên, tiếp đó viên thứ năm mở ra Lại Thổ Cấp Mô. Viên thứ sáu cũng đúng là bị hấn mang đi, nhưng mà mở ra cái gì thì ta cũng không biết."

"Mua sáu viên đá mà lại liên tục mở ra hai con cô trùng, thật có vận may thái quá như vậy sao?" Trong đám gia lão không ít người nói thầm.

"Điều này có gì khó hiểu? Vận may mà, ai cũng không nói trước được. Khả khả, nhớ năm đó ta đồ thạch..."

"Chờ một chút, cô trùng khó luyện hoá, sao lại nghe Phương Nguyên nói hấn luyện hoá cô trùng chỉ trong phút chốc?" Một gia lão nghi ngờ nói.

"Lão lú lẫn rồi à. Không biết cô trùng được giải thạch ra đều là vô cùng suy yếu đến sắp phải chết rồi sao? Cho dù là vượt cấp luyện hoá cũng có thể. Hấn luyện hoá Tử Trùng thì có gì hiếm lạ?" Bên cạnh lập tức có người đáp lại.

Phương Nguyên lại tiếp tục nói: "Luyện hoá Tử Trùng xong, hôm sau ta liền đi đến chỗ cửa hàng, chính xác là đến một quán rượu vào buổi trưa, mua một chén Hầu Nhi Tửu. Đến buổi tối thì ta lại đứng lúc nhìn thấy một cuộc tranh chấp lừa đảo, Cổ Kim Sinh làm giả một con sâu mập thành Hắc Thi Cổ, bán cho một cô sư trong tộc ta. Sau đó, Cổ Phú đại nhân xuất hiện, giải quyết tranh chấp này."

"Ta lại đến quán rượu, không ngờ lại đụng phải Cổ Kim Sinh đang uống rượu giải sầu ở nơi này. Ta vừa có được Tử Trùng, trong lòng vô cùng mừng rỡ nên muốn hỏi xem Tử Trùng này có thể bán bao nhiêu nguyên thạch. Ấy vậy mà Cổ Kim Sinh biết được ta có Tử Trùng thì đã muốn ép mua. Đương nhiên là ta không muốn bán Tử Trùng, ta chỉ muốn xác định giá trị Tử Trùng mà thôi. Nếu muốn bán thì ít nhất cũng phải đợi đến khi ta nhị chuyển đã, cho nên ta bỏ đi ngay."

Câu chuyện này của Phương Nguyên đã công bố mâu thuẫn giữa Cổ Phú và Cổ Kim Sinh. Điều này làm cho ánh mắt các gia lão nhìn về phía Cổ Phú đều trở nên có hơi sâu xa.

Dưới áp lực của những ánh mắt này, Cổ Phú ho khan một tiếng, sự sắc bén trong ánh mắt lại loé lên. Ông ta hỏi Phương Nguyên: "Sau đó đệ đệ Cổ Kim Sinh của ta có đuổi theo người nữa hay không?"

Phương Nguyên gật đầu, nửa thật nửa giả nói: "Hắn không chỉ đuổi theo, còn tăng thêm năm mươi khối nguyên thạch. Nhưng mà ta hoàn toàn không muốn bán, hấn rất phẫn nộ, nói bộ tộc Cổ Nguyệt thì là cái thá gì, còn bảo ta sau này nhớ cẩn thận lấy. Nói xong mấy lời hung ác đó thì hấn đi ngay, ta cũng không còn gặp lại hấn nữa."

Cổ Phú âm thầm gật đầu. Dùng sự hiểu biết của ông ta về tính tình của Cổ Kim Sinh thì y nhất định sẽ đuổi theo, dọa dẫm cũng là tác phong nhất quán của Cổ Kim Sinh.

Nếu như Phương Nguyên nói Cổ Kim Sinh không đuổi theo thì ông ta sẽ nghi ngờ đây là nói dối. Nhưng Phương Nguyên đã nói như vậy rồi, điều này khiến Cổ Phú hơi bối rối. Kết quả mà ông ta điều tra được chỉ dừng lại ở đây. Cổ Kim Sinh có thật sự không tìm Phương Nguyên nữa hay không? Hay là sau đó Cổ Kim Sinh lại tìm được Phương Nguyên, hai bên không thoả thuận được, kết quả là bị Phương Nguyên giết chết? Tất cả đều hoàn toàn có khả năng xảy ra.

"Nói, Cổ Kim Sinh là bị người giết phải không!" Nghe đến đây, Cổ Phú hung ác ép hỏi, ý muốn dùng khí thế áp bức Phương Nguyên.

Phương Nguyên thì thề thốt phủ nhận, một mực chắc chắn từ đó về sau không còn gặp Cổ Kim Sinh nữa.

Cổ Phú lại không có những chứng cứ khác, một bên thì ép hỏi, một bên thì phủ nhận. Sự việc đến lúc này đã rơi vào cục diện bế tắc.

Cổ Nguyệt Bác nghe rồi lại nghe, sắc mặt có hơi không vừa lòng. Ở ngay tại núi Thanh Mao mà Cổ Kim Sinh kia lại dám uy hiếp người của bộ tộc Cổ Nguyệt, điều này rõ ràng cho thấy y không thêm đề bộ tộc Cổ Nguyệt vào mắt! Bây giờ Cổ Phú còn làm trò ép hỏi ở ngay trước mặt cao tăng của tộc Cổ Nguyệt như vậy! Nếu như có chứng cứ xác thực thì thôi, nhưng bây giờ hoàn toàn không có một chứng cứ mấu chốt nào. Việc này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của ông ta phải để đâu đây?

"Cổ lão đệ, không phải là lão ca lảm chuyện." Tộc trưởng cắt đứt màn ép hỏi của Cổ Phú, "Cổ Kim Sinh đã mất tích nhiều ngày như vậy, e rằng lành ít dữ nhiều rồi. Hung thủ tạo ra vụ huyết án này nhất định sẽ bỏ sót lại vài manh mối, không biết lão đệ còn điều tra ra được gì nữa không?"

Cổ Phú hung ác trừng Phương Nguyên rồi ngửa đầu thở dài: "Lão ca, sao ta lại không biết điều ấy! Nếu như có manh mối thì người của Cổ tộc cũng sẽ không đến đối chất với lão ca. Hung thủ rõ ràng là kẻ quen làm ác, thủ đoạn hiểm độc lại cẩn thận tỉ mỉ. Không đối gạt lão ca, tất cả manh mối đều bị chặt đứt, ngày bọn ta ra đi hôm đó lại có mưa to, cho dù là mùi máu thì cũng bị rửa sạch rồi."

Cổ Nguyệt Bác cười nhạt: "Cổ lão đệ, ta nghe nói Cổ gia các người có một loại cô trùng lần theo dấu vết tên là Minh Lộ Điệp, nó có thể toả ra hồn

huong ám vào các loại cỏ trùng. Hương thơm này không màu không mùi lại lâu phai. Trên cỏ trùng của tộc nhân Cổ gia các người đều dính một chút hồn hương, chỉ cần sử dụng Minh Lộ Diệp đi theo hương thơm này thì có thể tìm được cỏ trùng, từ đó tìm ra được tộc nhân."

Cổ Phú sa sầm nét mặt: "Ta đã dùng Minh Lộ Diệp từ sớm nhưng hoàn toàn không có hiệu quả nào. Chắc hẳn Cổ Nguyệt lão ca cũng nghe nói qua, chỉ cần cỏ trùng vừa chết thì hồn hương cũng mất đi ngay. Hung thủ kia rõ ràng đã giết chết toàn bộ cỏ trùng trên người đệ đệ ta!"

Cổ Nguyệt Bác lập tức chuyển hướng: "Chuyện này thật không bình thường. Hung thủ giết hại đệ đệ của người nhưng, một là không lấy cỏ trùng của hắn, hai là không bắt cóc tông tiền, trần lột nguyên thạch. Vậy hung thủ kia giết một cỏ sư nhất chuyển nho nhỏ là có mưu đồ gì?"

Đúng vậy, mưu đồ gì đây?

Mặc kệ Cổ Kim Sinh chết hay là sống thì hung thủ giết hại y cũng phải có động cơ chứ.

Một là không vì cỏ trùng, hai lại không vì nguyên thạch, chẳng là vì tình?

Nhưng nếu là vì tình thì cũng phải có một quá trình tích lũy, Cổ Phú cũng không nên tìm tới cửa như vậy, người trong đội buôn ở chung sớm chiều với Cổ Kim Sinh mới càng đáng nghi hơn chứ?

Bỗng chốc, cả nghị sự đường rơi vào trầm mặc.

Phuong Nguyên âm thầm liếc nhìn mọi người một lượt rồi bỗng nhiên nói với Cổ Phú: "E rằng Cổ Kim Sinh chính là do ông giết rồi. Ta nghe nói từ lâu là Cổ gia các người muốn tách ra. Một người huynh đệ đã chết rồi, gia sản mà ông được chia không phải sẽ nhiều hơn rồi sao?"

"Câm miệng!"

"Nói không bằng không chứng, không được tùy tiện chỉ trích Cổ Phú đại nhân."

Lập tức có gia lão quát lên.

Phuong Nguyên im miệng không nói nữa, đôi mắt hắn loé lên ánh sáng khó hiểu. Thực ra thì hắn đã đạt được mục đích rồi.

Câu nói vừa rồi của hắn giống như một hòn đá nhỏ rơi vào lòng hồ tư duy của các gia lão, tạo nên từng con sóng dập dờn.

Các gia lão cũng bỗng nhiên suy nghĩ theo những gợn sóng này: "Cổ Phú không thể nào giết Cổ Kim Sinh được, đối với ông ta mà nói, đây là chịu thiệt nhiều hơn được lợi. Chờ chút đã, ông ta không làm nhưng chưa chắc những người khác không làm..."

"Cổ gia nội đấu!" Không biết là gia lão nào đột nhiên nghĩ ra, mở miệng thì thầm.

Giọng nói của lão không lớn nhưng cũng vô cùng rõ ràng ở nơi đại đường yên tĩnh này.

Ngay lập tức, ánh mắt của rất nhiều gia lão đều đột nhiên sáng lên.

"Cuối cùng cũng nghĩ được như vậy." Phuong Nguyên bĩu môi, đôi mi rũ xuống che giấu tia sáng lạnh lẽo trong đáy mắt.

Tộc trưởng Cổ gia muốn chia gia sản và truyền lại vị trí tộc trưởng, vì vậy mà con cái của lão cạnh tranh quyết liệt. Nhất là hai người Cổ Phú và Cổ Quý, cả hai đều có tu vi cỏ sư tứ chuyển, bên cạnh đều có một nhóm người ủng hộ.

Mấy năm nay, rất nhiều son trại cũng biết ít biết nhiều về những tin tình báo này của Cổ gia.

Cổ Kim Sinh bị giết hại, chuyện này rất kì quái. Trước mắt thì không có bất kỳ một chứng cứ trực tiếp nào chứng minh Phuong Nguyên là hung thủ giết người. Chỉ vì mỗi một con Tử Trùng mà giết người, rõ ràng là không đủ động cơ. Hơn nữa, thủ đoạn của hung thủ còn cẩn thận kín kẽ như vậy.

Nhưng nếu Cổ Quý âm thầm ra tay thì có thể giải thích rồi.

Hầu hết những người ở đây đều là nhân vật cao tăng, đã là người có chức vị cao thì tất có chỗ hơn người. Ít nhất là họ có khứu giác nhạy cảm và sức quan sát tốt đối với âm mưu chính trị.

Bốn chữ "Cổ gia nội đấu" này đã chấp một đôi cánh tường tượng cho đám người giàu sức liên tưởng này.

Tộc trưởng Cổ gia sắp xếp Cổ Kim Sinh gia nhập vào đội buôn, dụng ý trong đó là để quan sát tính tình Cổ Phú có nhân hậu hay không, chỉ chèn ép mà không ức hiếp huynh đệ hay không.

Cổ Kim Sinh đã có chuyện, Cổ Phú cũng sẽ chịu liên lụy, người được lợi thật sự là ai?

Rõ ràng chính là Cổ Quý - đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Cổ Phú.

Hơn nữa, hung thủ hành sự lão luyện như vậy, tất cả manh mối gần như đều bị chặt đứt hết, điều này cho thấy hung thủ có rất nhiều kinh nghiệm. Làm sao kẻ đó có thể là một thiếu niên mười lăm tuổi như Phuong Nguyên đây?

Cho nên, hết thầy đáp án đã hiện lên rõ ràng rồi!

Nghị sự đường vẫn bao phủ trong trầm mặc, thế nhưng những gia lão tại đây đều trao đổi ánh mắt đầy thâm ý.

"Khiến cho người khác thật lòng tin tưởng vào một khả năng không phải là dựa vào thuyết phục, mà phải dựa vào dẫn dắt." Phuong Nguyên nhạy cảm nhận ra được những ánh mắt này, trong lòng hần cười mỉa mai nhưng trên mặt thì vẫn bày ra bộ dạng bướng bỉnh, nín nhịn chịu oan ức.

Sắc mặt Cổ Phú sa sầm gần như có thể chảy ra thành nước.

Bốn chữ "Cổ gia nội đấu" vừa ra, ông ta lập tức nghĩ đến Cổ Quý.

Trong giây phút đó, cả linh hồn của ông ta cũng bắt đầu run rẩy!

Còn có ai có khả năng động thủ hơn Cổ Phú nữa đây?

Không hề có!

"Ta đã hiểu rồi, hiểu tất cả rồi." Gia lão học đường đứng ở sau lưng Phuong Nguyên, ánh mắt loé sáng, "Phuong Nguyên vừa may mắn vừa xúi quẩy, trùng hợp gặp Cổ Kim Sinh ngay giờ phút cuối cùng. Bằng vào tuổi tác chỉ vừa mới đến học đường của hắn thì làm sao có thể bóp chết tất cả manh mối được? Nếu như hắn có tâm trí sâu xa, kín kẽ đến vậy thì làm sao lại có biểu hiện ngang bướng như kia. Vừa rồi hắn thể thốt phủ nhận đơn giản chỉ là muốn che giấu sự tồn tại của Từ Trung mà thôi."

Trong một lúc, hoài nghi của mọi người đối với Phuong Nguyên đã mất sạch!

"Tẩy sạch hoài nghi chỉ là bước thứ hai, tiếp theo mới thời khắc mấu chốt." Phuong Nguyên bày mưu tính kế cả rồi, hắn đã nắm trong tay mọi tình thế, không gì ngoài dự đoán. Hắn thở dài trong lòng, nhìn về phía Cổ Phú.

Cổ Phú cũng nhìn hắn, ánh mắt rõ ràng là càng ngày càng bất thiện.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Lời nói dối của quân tử

Dịch: lamlamyul7

Cổ Phú rất rầu rĩ.

Trong lòng ông ta bây giờ đã không còn hoài nghi Phuong Nguyên nữa, ông ta gần như đã xác định được Cổ Quý là kẻ giật dây đằng sau.

"Nhưng cho dù ta biết chân tướng thì có thể làm sao đây?" Trong lòng Cổ Phú dâng lên một nỗi bi phẫn, "Trong tay ta không có bất kỳ chứng cứ nào, nếu như ta đến trước mặt phụ thân, vạch mặt Cổ Quý mà không có chứng cứ gì thì e rằng phụ thân vẫn cho là ta đang muốn hãm hại hắn!"

Cổ Phú rất nhanh trí, ông ta nhìn về phía Phuong Nguyên, ánh mắt đột nhiên loé sáng.

Cổ Kim Sinh theo ông vào nam ra bắc, hôm nay Cổ Kim Sinh mất tích, ông ta dĩ nhiên là có trách nhiệm chăm sóc không chu đáo! Nếu không vạch mặt được Cổ Quý thì ông ta cũng phải cho phụ thân một lời ăn nói.

Lời ăn nói này đang ở ngay trước mắt!

"Đúng vậy, nếu đưa Phuong Nguyên này ra chịu tội thay thì cũng có thể xem như đối phó qua. Chỉ cần qua thời điểm quyết định này thì ta có thể đòi lại gấp đôi." Cổ Phú này sinh ra ác niệm.

Ông ta cất cao giọng, lớn tiếng ép hỏi Phuong nguyên: "Phuong Nguyên, làm sao ngươi chứng minh được ngươi không ám hại Cổ Kim Sinh?"

Các gia lão không khỏi sững sốt, rõ ràng chuyện này là nội đấu của Cổ gia nhà các người, tại sao vẫn túm lấy tộc nhân chúng ta không tha?

Chỉ có tộc trưởng Cổ Nguyệt sa sầm mặt mày, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Cổ Phú.

"Phuong Nguyên, ngươi có nhân chứng gì chứng minh ngươi không ở hiện trường, không có thời gian ám hại Cổ Kim Sinh? Nếu không có thì ngươi chính là hung thủ!" Cổ Phú chỉ một ngón tay về phía Phuong Nguyên, mắt trừng trừng, khí thế lấn lướt.

"Cổ Phú làm vậy là muốn đẩy Phuong Nguyên tộc ta ra làm sơn dương thế tội sao? Thật là buồn cười!" Đến lúc này, các gia lão cũng đã kịp phản ứng, về mặt đều trở nên không vui.

Bọn họ lục đục với nhau mãi nên chỉ cần suy nghĩ một chút thì đã hiểu ra lập trường và dự định của Cổ Phú.

"Nhân chứng? Đương nhiên là có! Ta đã sắp xếp xong xuôi từ lâu." Phuong Nguyên thầm cười khẩy nhưng bề ngoài lại làm ra bộ dạng oan ức, mở miệng muốn nói lại nói không nên lời, về mặt y như thật.

"Không cần nói những thứ khác, người chỉ cần nói là có hay không!" Giọng nói Cổ Phú lại kéo cao lên thêm một lần nữa, bức bách Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên làm ra dáng vẻ căm phẫn bất bình, cuối cùng, hần giống như không còn cách nào khác, đành phải nghiêng răng nặn ra hai chữ: "Không có."

"Ha ha. Vậy người chính là..." Cổ Phú vừa muốn lớn tiếng tuyên án thì, đúng lúc này.

"Chậm đã!" Gia lão học đường bước lên một bước, chắn ở trước mặt Phuong Nguyên, về mặt nghiêm nghị, "Đương nhiên hần có nhân chứng, ta chính là nhân chứng của hần!"

"Lão?" Cổ Phú vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

"Đúng vậy, chính là lão phu." Đối mặt với Cổ Phú tứ chuyển, giọng nói của gia lão học đường có phần yếu ớt nhưng khi nhìn thấy ánh mắt khích lệ của tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc, hơi thở của lão đã ổn định lại. Lão ngẩng cao đầu: "Mấy ngày nay Phuong Nguyên bắt ngờ dẫn đầu thắng cấp trung giai, ta bèn sai người âm thầm điều tra. Hành tung mỗi ngày của hần đều được ghi lại, hần hoàn toàn không có thời gian giết hại Cổ Kim Sinh."

"Đúng, là như vậy..." Phuong Nguyên núp sau lưng gia lão học đường, không ai nhìn thấy khoé miệng hần lúc này đang mỉm cười.

Sắc mặt Cổ Phú tái xanh. Ông ta không ngờ gia lão học đường sẽ bỗng nhiên đứng ra đảm bảo cho Phuong Nguyên.

Quan trọng hơn là, tộc trưởng Cổ Nguyệt cũng không phản đối. Ý nghĩa của việc này rất quan trọng, nó có nghĩa là bộ tộc Cổ Nguyệt muốn bảo vệ Phuong Nguyên.

"Ta hiểu rồi! Ta một lòng muốn để cho Phuong Nguyên làm sơn dương thế tội, chỉ lo nghĩ cho bản thân mà không suy xét đến cảm nhận của bọn họ. Đúng vậy, Phuong Nguyên gánh tội thay, bộ tộc Cổ Nguyệt sẽ gánh chịu tiếng xấu mờ mịt hại tộc nhân Cổ gia. Sau này họ sẽ phải đối mặt với sự trả thù của Cổ gia, còn phải tổn thương danh dự, đội buồn cũng sẽ không dám giao dịch, tổn thất này quá lớn!"

Nghĩ đến điều này, Cổ Phú ảo não, hận không thể vỗ vào ót mình một cái.

Cao tăng Cổ Nguyệt đúng là đã nghĩ như vậy. Phuong Nguyên chỉ có tư chất loại bình, nếu hần giết Cổ Kim Sinh thật thì giao hần ra cũng không có gì. Thế nhưng, quan trọng là bây giờ, hiềm nghi của hần đã được rửa sạch, nếu vẫn giao hần ra thì chẳng phải bộ tộc Cổ Nguyệt sẽ phải chịu nhiều tổn thất không đáng sao?

Biết rõ mâu thuẫn này không thể dàn xếp, Cổ Phú cắn răng, quyết định kiên trì đến cùng. Ông ta mở miệng nói: "Nếu như vậy, không ngại để ta sử dụng Túc Tích cô* thử xem. Sử dụng con cô này có thể cho thấy trên mặt đất ba vụn dấu chân gần đây nhất."

(*Túc tích: dấu chân)

Gia lão học đường lập tức hừ lạnh tỏ vẻ không vui.

Cổ Phú nói như vậy rõ ràng là không tin lão, nhưng lão cũng không có lý nào lại ngăn cản, vậy nên lão đành phải nghiêng người tránh ra.

"Đến đây nào!" Phuong Nguyên cười nhạt, ngẩng đầu đi đến trước mặt Cổ Phú.

Hần vô cùng tự tin, dù sao hần cũng đã sớm dự liệu đến nhân tố này. Mấy ngày nay hần đều chỉ hoạt động trong sơn trại, hoàn toàn không đặt chân đến hang động trong khe đá.

Dưới cái nhìn chăm chăm của cao tăng Cổ Nguyệt, Cổ Phú cũng không hề giờ trò gian trá.

Túc Tích cô có hình dáng vô cùng đặc biệt, giống như một cái chân người. Chất liệu của nó giống như một khối sữa đông lạnh bán trong suốt, cho người ta cảm giác trơn mềm, mặt ngoài còn ứng lên ánh sáng huỳnh quang màu xanh lục nhạt. Màng kích thước của nó cũng không lớn, chỉ cỡ lòng bàn tay.

Cổ Phú cầm nó lên, chân nguyên phun ra ngoài, rót vào bên trong Túc Tích cô.

Túc tích cô càng ngày càng sáng lên rồi đột nhiên phịch một tiếng, nổ ra thành một đám phản huỳnh quang xanh nhạt.

Phản huỳnh quang ừ ừ bao phủ Phuong Nguyên, xoay quanh người hần một vòng, sau đó thì bay ra ngoài cửa nghị sự đường.

Con đường phản huỳnh quang bay qua, trên mặt đất lập tức hiện ra những dấu chân liên tiếp.

Những dấu chân này đều toả ra ánh sáng huỳnh quang màu xanh lục nhạt, kích cỡ giống y hệt đôi bàn chân của Phương Nguyên. Đó chính là những dấu chân do hấn vừa để lại khi tiến vào nghị sự đường.

Dấu chân liên tục kéo dài từ Gia Chủ các đến túc xá học đường, sau đó vòng vòng trong khu học đường này. Trừ học đường ra thì nó cũng chỉ đến khách sạn trong sơn trại.

Phản huỳnh quang xanh nhạt càng bay càng ít, cuối cùng, nó hoàn toàn biến mất trên dấu chân thứ ba vạn.

Kết quả đã có, mọi người kiểm tra thì đã biết Phương Nguyên hoàn toàn trong sạch, không hề có điểm nào đáng nghi.

Cổ Phú thở dài thườn thượt, lại lấy ra từ trong ngực một hộp ngọc tinh xảo.

Ông ta mở hộp ngọc ra, bên trong cất giữ một mảnh ngọc.

Mảnh ngọc này có màu xanh biêng biếc, nửa trong suốt, bên trong phong ấn một con cở trùng.

Đó là một con bọ trúc, thân thể nó vừa mảnh vừa dài, màu sắc như ngọc bích, cả người giống như một đoạn ống trúc tròn.

Bọ trúc bình thường có chiều dài hơn một bàn tay nhưng con bọ này lại không như vậy, nó chỉ dài bằng móng tay, mặt ngoài còn toả ra ánh sáng trắng.

"Thanh ngọc vi khu, bạch hoa phúc thể*, đây là Trúc Quân Tử!" Lúc này, có gia lão nhận ra được cở trùng này, kinh ngạc kêu lên một tiếng.

(*Dịch nghĩa: Láy ngọc làm cơ thể, lấy ánh sáng trắng che thân.)

Ngay cả tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác cũng lộ vẻ kinh ngạc. Ông ta không khỏi khuyên nhủ: "Cổ lão đệ, Trúc Quân Tử này là cở trùng tứ chuyển, luyện thành không dễ, cần gì phải lãng phí ở nơi này chứ?"

Cổ Phú lắc đầu, nhìn về phía Phương Nguyên: "Trúc Quân Tử này là ta tình cờ lấy được trong một lần giải thạch thời thiếu niên, phần đá bên ngoài cũng chỉ mở ra một nửa. Mọi người đều biết, cở trùng này lấy chân thành làm thức ăn, trời sinh có thể phát hiện nói dối. Chỉ có quân tử thành thực, từ nhỏ đến lớn chưa từng nói một lời nói dối nào mới có thể luyện hoá, nuôi dưỡng được con cở này."

"Phương Nguyên, ngươi chỉ cần mở phần đá này ra, thu Trúc Quân Tử yếu ớt này vào trong không khiêu. Ta hỏi ngươi cái gì, ngươi đáp lại cái đó. Tiếp theo, ta sẽ lấy con cở này ra, để cho mọi người ở đây nhìn xem con cở trùng này có đổi màu hay không. Chỉ cần đổi màu thì đã nói rõ là ngươi nói láo!"

"Không có vấn đề gì." Phương Nguyên không chút do dự, phân giải miếng ngọc ra ngay lập tức, làm y theo lời Cổ Phú.

Vừa xuất hiện trong không khiêu, Trúc Quân Tử lập tức toả ra quang sáng xanh nhè nhẹ, chiếu sáng khắp nguyên hải.

Phương Nguyên lập tức cảm thấy chỉ cần hấn nói ra một lời nói dối thì Trúc Quân Tử này có thể cảm ứng được ngay, từ đó, thân thể nó sẽ biến đổi từ màu xanh lục sang màu sắc khác.

Thế nhưng, sở dĩ hấn nhận lời cũng vì đã biết trước được chuyện này.

"Xuân Thu Thiên!" Hấn động ý niệm, Xuân thu Thiên đang ngủ say lập tức tỉnh lại, toả ra một luồng khí tức.

Khí tức này rộng lớn mênh mông, vừa ra đã lập tức trấn áp hoàn toàn Trúc Quân Tử.

Quang sáng xanh lục mà Trúc Quân Tử toả ra lập tức co rút lại vào trong cơ thể. Cả người nó cuộn lại, sợ hãi đến run rẩy bầy, đầu còn hơi sức nào để cảm ứng lời nói dối?

Cổ Phú bắt đầu đặt câu hỏi, câu hỏi đầu tiên đi thẳng ngay vào trọng tâm: "Phương Nguyên, ngươi có giết hại đệ đệ Cổ Kim Sinh của ta hay không?"

"Không!" Phương Nguyên trả lời như chém đinh chặt sắt.

Cổ Phú lại hỏi: "Ngươi có biết tin tức nào khác liên quan đến hấn không?"

Phương Nguyên lắc đầu: "Không biết."

Cổ Phú lại hỏi: "Những lời ngươi vừa nói với chúng ta có chỗ nào không đúng sự thật không?"

Phương Nguyên lại lắc đầu: "Không."

"Được rồi, ngươi có thể lấy Trúc Quân Tử ra." Hỏi xong ba câu, Cổ Phú nói.

Phương Nguyên lấy Trúc Quân Tử ra ngoài, mọi người nhìn sang, chỉ thấy mặt ngoài của Trúc Quân Tử vẫn mang một màu xanh ngắt, không hề thay đổi.

Một đám gia lão đều thờ phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Cổ Phú cũng dịu lại, ông ta cất Trúc Quân Từ đi rồi chấp tay với Cổ Nguyệt Bắc: "Lần này đã đắc tội nhiều, Cổ Nguyệt huynh."

"Không việc gì, có thể làm rõ được chân tướng cũng là chuyện chúng ta muốn thấy." Cổ Nguyệt Bắc khoát khoát tay, sau đó ông ta lại thở dài một tiếng, "Chỉ tiếc cho con Trúc Quân Từ này."

Trúc Quân Từ có khả năng phát hiện lời nói dối, phẩm cấp cao đến tứ chuyển, giá trị vô cùng lớn. Thế nhưng việc nuôi dưỡng, luyện hoá đều vô cùng khó khăn. Nhất định phải là quân tử vô cùng thành thực mới có thể luyện hoá nó. Còn cổ sư khác, chỉ cần nói ra một lời nói dối thì chắc chắn sẽ luyện hoá Trúc Quân Từ thất bại, Trúc Quân Từ cũng sẽ chết ngay tại chỗ.

Thức ăn của nó chính là chân thành, nó sống nhờ trong không khí quân tử, ăn chân thành của quân tử thì mới có thể sinh tồn.

Hiện giờ Trúc Quân Từ này đã được mở ra, nó cực kỳ yếu ớt nhưng lại không có thức ăn để khôi phục nguyên khí. Nó lại vừa bị Phương Nguyên sử dụng qua một lần, chết là kết cục đã định trước.

Cổ Phú lắc lắc đầu, nhìn Trúc Quân Từ sắp chết trong tay giống như cũng không thấy đáng tiếc.

Ông ta nặng nề nói: "Việc này ta đã dốc hết sức điều tra nhưng tiếc là vẫn không đủ khả năng. Quay về gia tộc lần này, ta sẽ dùng số tiền lớn để thuê bộ thần Thiết Huyết Lãnh, nhất định phải điều tra rõ việc này! Cáo từ."

Nói xong, ông ta chấp tay với Cổ Nguyệt Bắc rồi xoay người đi ngay, nhanh chóng lưu loát, xem ra cũng có chút phong thái.

Nhìn bóng lưng của đám người Cổ Phú rời đi, Cổ Nguyệt Bắc thở phào nhẹ nhõm: "Các người cũng có thể đi rồi."

Ông ta phát phát tay với đám gia lão, nhưng dường như nghĩ đến cái gì đó, ông ta lại nói: "Gia lão học đường ở lại."

Không mất một cọng tóc gáy, Phương Nguyên bình yên vô sự rời khỏi Gia Chủ các.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Trong gia tộc không chỉ có quy củ

Dịch: A Hồ

"Tộc trưởng, ngài tìm ta có việc gì?" Gia lão học đường cung kính đứng ở một bên.

"Cũng không có gì, ngồi đi, ta có chuyện muốn nói với người." Cổ Nguyệt Bắc hí hai mắt, giọng điệu xa xăm.

"Thuộc hạ xin rửa tai lắng nghe!" Gia lão học đường ngồi xuống ghế gần tộc trưởng nhất.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc bèn kể câu chuyện về Nhân Tổ.

Truyện kể rằng...

Sau khi Nhân Tổ nói ra được cái tên chính xác thì đã hàng phục được hai con cổ. Mệnh lệnh thứ nhất của hắn chính là để cho chúng nó bắt cho mình một con Thọ cổ.

Quy Củ là hai con cổ một tròn một vuông, hợp lực lại có thể bắt được vạn cổ trong thiên hạ, một con Thọ cổ tất nhiên không đáng nhắc tới.

Nhân Tổ dùng Thọ cổ, lập tức lần nữa lấy lại được thanh xuân, trở lại như năm hai mươi tuổi.

Nhưng lúc này Quy củ lại nói với hắn: "Con Người à, tuy người đã hàng phục được chúng ta nhưng mỗi lần ra người ra mệnh lệnh đều phải tặng thêm một quy củ."

Củ củ cũng nói theo: "Chúng ta bắt Thọ cổ cho người là mệnh lệnh đầu tiên. Quy củ mới chính là chúng ta sẽ không bắt lại những củ trùng đã bắt trước đó."

Nói cách khác, nếu sau này Nhân Tổ lại muốn bắt Thọ cổ, hai con củ Quy Củ sẽ không ra tay.

Nhân Tổ chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Hắn mở miệng hạ mệnh lệnh thứ hai: "Vay trừ Thọ cổ, xin các người thay ta bắt vạn cổ trong thiên hạ đến đây đi."

Hai con cở Quy Cù nhận mệnh lệnh. Quy cở lập tức biến thành một hình tròn to lớn vô tận, thấu tóm không gian và thời gian. Cù cở lại biến thành một hình vuông to lớn vô tận, bao hàm cả vũ trụ.

Một hình tròn và một hình vuông tạo thành một tấm lưới lớn, che phủ toàn bộ thiên địa càn khôn.

Khi cái lưới thu nhỏ lại, trở về trong tay của Nhân Tổ, vạn cở trong thiên hạ, trừ Thọ cở ra, đều bị chúng nó bắt được.

Nhân Tổ mừng rỡ, như vậy tất cả cở trùng trong thiên hạ đều thuộc về mình, từ nay hần sẽ là chúa tể của thế giới!

Nhưng khi hần mở cái lưới ra thì ào một tiếng, những cở trùng mà hai con cở Quy Cù cực khổ bắt về đều tranh nhau bay ra ngoài.

Nhân Tổ vội vàng khép lưới nhưng bên trong chỉ còn lại năm con cở trùng.

"Tại sao lại như vậy?" Nhân Tổ cực kỳ kinh ngạc.

Hai con cở Quy Cù trả lời: "Con Người à, cở trùng trên đời này có hàng ngàn hàng vạn, đủ loại đủ kiểu. Người vừa không có sức mạnh vừa không có trí tuệ, sao có thể hàng phục được chúng nó? Chúng ta chỉ thay người bắt cở trùng, người phải dựa vào bản thân để hàng phục chúng."

Sau đó chúng nó lại nói: "Đây là mệnh lệnh thứ hai, chúng ta cũng tăng thêm quy củ thứ hai: từ nay về sau, mỗi lần chúng ta chỉ bắt cho người một con cở."

Nhân Tổ đành phải gật đầu, hần cẩn thận mở lưới ra, chỉ hé ra một khe hở.

Năm con cở trùng còn lại ở bên trong có cả Sức Mạnh cở và Trí Tuệ cở. Nhân Tổ thấy vậy thì rất vui mừng

Hần nói với Sức Mạnh cở: "Sức Mạnh à, năm đó người rời khỏi ta, bây giờ có hối hận hay không? Nếu người hàng phục ta thì ta sẽ thả tự do cho người."

Sức Mạnh cở lại nói: "Con Người à, người sai rồi. Sở dĩ ta không bay đi không phải là vì không có cơ hội, mà là muốn ở lại. Người muốn hàng phục ta là không thể nào, ta chỉ hàng phục người có sức mạnh lớn hơn ta. Nhưng chúng ta có thể giao dịch, người đưa tuổi trẻ của người cho ta, ta sẽ tạm thời nghe theo mệnh lệnh của người."

Nhân Tổ nghe lời này thì hơi hoảng hốt. Mình vừa mới lấy lại được tuổi trẻ, lẽ nào lại phải mất đi?

Nhưng hần vô cùng khao khát sức mạnh, hần biết sau khi có sức mạnh thì mình sẽ trở nên mạnh mẽ hơn và cuộc sống cũng trở nên dễ dàng hơn.

Và lại, có sức mạnh, hần sẽ hàng phục được càng nhiều cở trùng hơn.

Vì vậy Nhân Tổ lại đáp ứng Sức Mạnh cở, giao dịch với nó lần thứ hai.

Nhân Tổ bỗng chốc đến tuổi trung niên, Sức Mạnh cở bay ra từ trong lưới, đậu lên vai Nhân Tổ.

Nhân Tổ có sức mạnh, hần lập tức bạo gan hơn.

Hần lại nói với Trí Tuệ cở: "Trí Tuệ cở à, năm đó người rời khỏi ta, bây giờ có hối hận không? Nếu người hàng phục ta thì ta sẽ thả tự do cho người."

Trí Tuệ Cở lại nói: "Con Người à, người sai rồi. Sở dĩ ta không bay đi không phải là vì không có cơ hội, mà là muốn ở lại. Người muốn hàng phục ta là không thể nào, ta chỉ hàng phục người có trí tuệ hơn ta. Nhưng chúng ta có thể giao dịch, người đưa tuổi trung niên của người cho ta, ta sẽ tạm thời nghe theo mệnh lệnh của người."

Nhân Tổ nghe lời này nhưng không muốn giao dịch nữa.

So với lần trước, hần càng quý trọng mạng sống hơn. Hơn nữa hần biết, một khi tuổi trung niên cũng đưa ra thì hần chỉ còn lại tuổi già. Sau đó không bao lâu, Sức Mạnh cở và Trí Tuệ cở lại rời khỏi hần giống như lần trước.

Nhân Tổ không muốn làm giao dịch nhưng cũng không muốn thả Trí Tuệ cở.

Trí Tuệ cở nôn nóng, đành nhượng bộ một bước, nói: "Được rồi, Con Người, người thắng. Lần này ta thua trên tay của người, chỉ cần người nói cho ta biết người dùng cách gì bắt được ta, ta sẽ thừa nhận thất bại, không thu bất kỳ thứ gì của người, để cho người sử dụng."

Nhân Tổ nghe vậy lập tức mừng rỡ, hai con cở Quy Cù chưa kịp ngăn cản thì hần đã bật thốt lên: "Ta dùng hai con cở Quy Cù để bắt được người."

Trí Tuệ cở cười ha ha: "Ta nhớ kỹ rồi, hóa ra hai con cở này gọi là Quy Cù. Ha ha, bây giờ ta đã biết tên của các người, các người không bắt ta được nữa."

Nói xong, nó hóa thành một đạo sáng bay đi, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu.

Hai con cở Quy Cù oán trách: "Con Người à, chúng ta đã nói với người. Tên của chúng ta tốt nhất chỉ nên để mình người biết được, không thể để cho

những sinh linh khác biết. Nếu không chúng ta cũng sẽ bị bọn họ sử dụng. Giờ thì tốt rồi, Trí Tuệ cổ đã biết tên của chúng ta, thật phiền toái."

Lúc này, Nhân Tổ mới biết mình mắc mưu Trí Tuệ cổ. Hắn vô cùng hối hận, hắn biết mình đã mất đi cơ hội duy nhất dùng Quy Cù bắt Trí Tuệ cổ.

Gia lão học đường không nhận được đứng dậy từ chỗ ngồi. Chuyện về cổ sư Nhân Tổ lão đã sớm nghe qua, nhưng bây giờ Cổ Nguyệt Bắc kể lại tất nhiên là có thâm ý khác.

Ánh mắt lão lóe sáng, trong lòng có hơi hiểu ra. Lão hơi khom người với Cổ Nguyệt Bắc, cung kính nói: "Tộc trưởng đại nhân, ngài kể về câu chuyện này, chẳng lẽ là đưa ra một ví dụ? So sánh Phương Nguyên với Trí Tuệ cổ, so gia tộc với Nhân Tổ. Tuy Nhân Tổ dùng Quy Cù bắt được Trí Tuệ cổ nhưng cuối cùng vẫn để cho nó trốn thoát."

Nói đến đây, gia lão học đường dừng lại suy tư một chút rồi nhìn Cổ Nguyệt Bắc: "Tộc trưởng đại nhân, lẽ nào ngài muốn ta bỏ qua cho Phương Nguyên, không chèn ép hắn nữa? Nhưng hắn càng ngày càng quá phận..."

Cổ Nguyệt Bắc ngăn gia lão học đường nói tiếp, phất tay ra hiệu cho lão ngồi xuống nói chuyện.

Gia lão học đường ngồi xuống lần nữa thì nghe Cổ Nguyệt Bắc thở dài: "Ngươi là một người thông minh, nói một chút đã thông suốt. Đáng tiếc lòng dạ còn hẹp hòi, chỉ thấy được ba phần. Bây giờ ta cho ngươi biết, học đường là nhỏ, gia tộc mới là lớn."

"Ta biết ngươi lo lắng điều gì, ngươi sợ những học viên khác bị Phương Nguyên chèn ép quá mức, cuối cùng ý chí bị áp chế. Ha ha ha." Cổ Nguyệt Bắc hơi hơi lắc đầu, ngón tay chỉ vào gia lão học đường, "Ngươi quá lo lắng rồi."

"Ngươi cho rằng gia tộc là gì hả? Chỉ dựa vào học đường này của ngươi đào tạo người mới sao? Không, sau lưng mỗi học viên còn có cha mẹ, trường bối, bạn bè của bọn họ. Chỉ cần có những người này giúp đỡ, khích lệ, kỳ vọng thì trong lòng hậu bối bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta sẽ có niềm tin và động lực."

"Phương Nguyên quả thật nhiều lần vượt ngoài dự liệu của ta, giống như là hoàn không xuất thế. Ta vẫn luôn âm thầm chú ý Phương Chính, cũng đã biết nó bị Phương Nguyên cướp bóc trần lột từ lâu. Nhưng cứ để hắn tiếp tục trần lột mới tốt, dùng hắn mài dũa những viên ngọc thô như Phương Chính, Mạc Bắc còn có Xích Thành. Việc này có lợi, ít nhất khoá học viên này là khoá có công phu quyền cước vững chắc nhất mà ta từng thấy."

Gia lão học đường lại có vẻ buồn rầu: "Nhưng mà tộc trưởng đại nhân, chèn ép quá mức cũng không tốt, sẽ mài nát cả ngọc thô. Nhất là bây giờ Phương Nguyên đã có Tử Trùng, con cổ này có trợ giúp cực lớn với cổ sư nhất chuyển. Thuộc hạ lo lắng ở thời kỳ nhất chuyển này, dưới sự chèn ép của Phương Nguyên, những học viên khác đều không gượng dậy nổi."

"Vậy cứ để bọn chúng không gượng dậy nổi!" Cổ Nguyệt Bắc hừ lạnh, thể hiện ra khí thế và sự lạnh lùng của kẻ bề trên, "Thất bại thì sao? Đáng sợ hơn cái chết ư? Trong nhà có trường bối nâng đỡ, thế mà bọn chúng cũng không giữ ý chí thì chúng hoàn toàn không phải ngọc thô, không có giá trị để đào tạo. Mỗi năm gia tộc đều có học viên mới đến học đường, lần này không được thì còn lần sau. Còn như Cổ Nguyệt Phương Chính... Bắt đầu từ tối mai, ta sẽ bí mật hướng dẫn nó."

"Được tộc trưởng tự mình dạy dỗ là may mắn của Cổ Nguyệt Phương Chính." Gia lão học đường nín bợ ngay một câu.

Về mặt Cổ Nguyệt Bắc dụ lại, ông ta dẫn dò gia lão học đường: "Ngươi làm gia lão học đường mười mấy năm rồi mà bây giờ vẫn là gia lão học đường như cũ, ngươi biết tại sao không? Ngươi khoan dung độ lượng hơn một chút đi, ta biết Phương Nguyên động chạm đến uy nghiêm của ngươi, làm xấu mặt ngươi, nhưng ngươi cần gì phải so đo tính toán với một văn bối chứ?"

"Ta biết Phương Nguyên có hơi thông minh nhưng rốt cuộc thì hắn vẫn có tính khí bốc đồng của thiếu niên. Nếu không thì hắn sẽ không đã thương thị vệ, khiến người không xuống đài được trước mặt mọi người. Hắn là đang nổi cáu, từ thiên tài ngã xuống thành người thường, căm ghét gia tộc là rất bình thường."

"Thật ra hắn vẫn còn rất non nớt, ngươi xem việc hắn định giấu giếm Tử Trùng thì biết. Tử Trùng sao có thể giấu được? Hắn cũng không chính chắn, ý nghĩ ngây thơ, đừng nghĩ hắn đáng sợ như vậy. Ta so sánh hắn với Trí Tuệ cổ là đề cao hắn. Hắn cùng lắm là hơi khôn vặt, trí tuệ cao thâm thì chưa tới. Nếu hắn bình tĩnh giấu giếm tu vi trung giai hoặc lạnh nhạt tiếp nhận vị trí lớp trưởng, đó mới gọi là tâm tư kín đáo."

"Ý của tộc trưởng là?" Gia lão học đường nhíu mày.

"Ý của ta là, Phương Nguyên bất mãn với gia tộc, vậy cứ để cho hắn trút giận đi. Con kiến nhỏ nước bọt với con voi, con voi sẽ quan tâm sao? Hắn trút giận xong thì tất nhiên sẽ hoà nhập vào gia tộc. Bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta từ lúc kiến lập đến nay đã gần ngàn năm. Có hàng khối người bất mãn với gia tộc, nhưng cuối cùng họ có lật đổ gia tộc không?"

"Gia tộc không chỉ có quy củ, mà còn có huyết mạch tình thân. Nhân Tổ dùng Quy Cù bắt Trí Tuệ cổ, kết quả là không chỉ thất bại mà còn để Trí Tuệ cổ biết Quy Cù. Ý nghĩa ở đây rất sâu sắc... Quy củ là vật chết, người là vật sống, tình thân sâu nặng. Nếu ngươi cứ một mực dùng quy củ ép người thì sẽ là tăng thêm thù hận, đẩy Phương Nguyên rời xa gia tộc hơn."

Phương Nguyên chỉ là loại bình, gặp may thì mấy chục năm sau cũng chỉ là gia lão cấp thấp thôi. Nhưng dù sao hắn cũng là ca ca song sinh của Cổ Nguyệt Phương Chính, người hiểu chưa?"

"Thuộc hạ hiểu!" Nghe câu nói cuối cùng của Cổ Nguyệt Bắc, gia lão học đường bình tĩnh.

"Ừ... Nếu như gia tộc chỉ có quy củ thì nó chỉ là một thứ vật chết. Nhưng tăng thêm huyết mạch tinh thần thì nó là vật sống." Cổ Nguyệt Bác chậm chậm gật đầu, "Còn một câu muốn tặng cho ngươi, hy vọng ngươi nhớ kỹ."

"Xin tộc trưởng đại nhân chỉ bảo."

Ánh mắt Cổ Nguyệt Bác xa xăm, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ: "Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại*... Nhớ lấy, ngươi lui ra đi."

[* " *Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn. " Ý Cổ Nguyệt Bác muốn nói là: Làm người nên khoan dung độ lượng, rộng rãi phóng khoáng g.]*

"Vâng, tộc trưởng đại nhân, thuộc hạ cáo lui." Gia lão học đường vâng dạ lui xuống.

Chương 58: Trong gia tộc không chỉ có quy củ

"Tộc trưởng, ngài tìm ta có việc gì?" Gia lão học đường cung kính đứng ở một bên.

"Cũng không có gì, ngồi đi, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Cổ Nguyệt Bác hí hai mắt, giọng điệu xa xăm.

"Thuộc hạ xin rửa tai lắng nghe!" Gia lão học đường ngồi xuống ghế gần tộc trưởng nhất.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác bèn kể câu chuyện về Nhân Tổ.

Truyện kể rằng...

Sau khi Nhân Tổ nói ra được cái tên chính xác thì đã hàng phục được hai con cỏ. Mệnh lệnh thứ nhất của hắn chính là để cho chúng nó bắt cho mình một con Thọ cỏ.

Quy Củ là hai con cỏ một tròn một vuông, hợp lực lại có thể bắt được vạn cỏ trong thiên hạ, một con Thọ cỏ tất nhiên không đáng nhắc tới.

Nhân Tổ dùng Thọ cỏ, lập tức lần nữa lấy lại được thanh xuân, trở lại như năm hai mươi tuổi.

Nhưng lúc này Quy củ lại nói với hắn: "Con Người à, tuy ngươi đã hàng phục được chúng ta nhưng mỗi lần ra ngươi ra mệnh lệnh đều phải tăng thêm một quy củ."

Củ cỏ cũng nói theo: "Chúng ta bắt Thọ cỏ cho ngươi là mệnh lệnh đầu tiên. Quy củ mới chính là chúng ta sẽ không bắt lại những cỏ trùng đã bắt trước đó."

Nói cách khác, nếu sau này Nhân Tổ lại muốn bắt Thọ cỏ, hai con cỏ Quy Củ sẽ không ra tay.

Nhân Tổ chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Hắn mở miệng hạ mệnh lệnh thứ hai: "Vây trừ Thọ cỏ, xin các ngươi thay ta bắt vạn cỏ trong thiên hạ đến đây đi."

Hai con cỏ Quy Củ nhận mệnh lệnh. Quy củ lập tức biến thành một hình tròn to lớn vô tận, thu tóm không gian và thời gian. Củ cỏ lại biến thành một hình vuông to lớn vô tận, bao hàm cả vũ trụ.

Một hình tròn và một hình vuông tạo thành một tấm lưới lớn, che phủ toàn bộ thiên địa căn khôn.

Khi cái lưới thu nhỏ lại, trở về trong tay của Nhân Tổ, vạn cỏ trong thiên hạ, trừ Thọ cỏ ra, đều bị chúng nó bắt được.

Nhân Tổ mừng rỡ, như vậy tất cả cỏ trùng trong thiên hạ đều thuộc về mình, từ nay hắn sẽ là chúa tể của thế giới!

Nhưng khi hắn mở cái lưới ra thì ào một tiếng, những cỏ trùng mà hai con cỏ Quy Củ cực khổ bắt về đều tranh nhau bay ra ngoài.

Nhân Tổ vội vàng khép lưới nhưng bên trong chỉ còn lại năm con cỏ trùng.

"Tại sao lại như vậy?" Nhân Tổ cực kỳ kinh ngạc.

Hai con cỏ Quy Củ trả lời: "Con Người à, cỏ trùng trên đời này có hàng ngàn hàng vạn, đủ loại đủ kiểu. Ngươi vừa không có sức mạnh vừa không có trí tuệ, sao có thể hàng phục được chúng nó? Chúng ta chỉ thay ngươi bắt cỏ trùng, ngươi phải dựa vào bản thân để hàng phục chúng."

Sau đó chúng nó lại nói: "Đây là mệnh lệnh thứ hai, chúng ta cũng tăng thêm quy củ thứ hai: từ nay về sau, mỗi lần chúng ta chỉ bắt cho ngươi một con cỏ."

Nhân Tổ đành phải gật đầu, hắn cẩn thận mở lưới ra, chỉ hé ra một khe hở.

Năm con cỏ trùng còn lại ở bên trong có cả Sức Mạnh cỏ và Trí Tuệ cỏ. Nhân Tổ thấy vậy thì rất vui mừng

Hắn nói với Sức Mạnh cổ: " Sức Mạnh à, năm đó ngươi rời khỏi ta, bây giờ có hối hận hay không? Nếu ngươi hàng phục ta thì ta sẽ thả tự do cho ngươi."

Sức Mạnh cổ lại nói: "Con Người à, ngươi sai rồi. Sở dĩ ta không bay đi không phải là vì không có cơ hội, mà là muốn ở lại. Ngươi muốn hàng phục ta là không thể nào, ta chỉ hàng phục người có sức mạnh lớn hơn ta. Nhưng chúng ta có thể giao dịch, ngươi đưa tuổi trẻ của ngươi cho ta, ta sẽ tạm thời nghe theo mệnh lệnh của ngươi."

Nhân Tổ nghe lời này thì hơi hoảng hốt. Mình vừa mới lấy lại được tuổi trẻ, lẽ nào lại phải mất đi?

Nhưng hắn vô cùng khao khát sức mạnh, hắn biết sau khi có sức mạnh thì mình sẽ trở nên mạnh mẽ hơn và cuộc sống cũng trở nên dễ dàng hơn.

Và lại, có sức mạnh, hắn sẽ hàng phục được càng nhiều cổ trùng hơn.

Vì vậy Nhân Tổ lại đáp ứng Sức Mạnh cổ, giao dịch với nó lần thứ hai.

Nhân Tổ bỗng chốc đến tuổi trung niên, Sức Mạnh cổ bay ra từ trong lưới, đậu lên vai Nhân Tổ.

Nhân Tổ có sức mạnh, hắn lập tức bạo gan hơn.

Hắn lại nói với Trí Tuệ cổ: "Trí Tuệ cổ à, năm đó ngươi rời khỏi ta, bây giờ có hối hận không? Nếu ngươi hàng phục ta thì ta sẽ thả tự do cho ngươi."

Trí Tuệ Cổ lại nói: "Con Người à, ngươi sai rồi. Sở dĩ ta không bay đi không phải là vì không có cơ hội, mà là muốn ở lại. Ngươi muốn hàng phục ta là không thể nào, ta chỉ hàng phục người có trí tuệ hơn ta. Nhưng chúng ta có thể giao dịch, ngươi đưa tuổi trung niên của ngươi cho ta, ta sẽ tạm thời nghe theo mệnh lệnh của ngươi."

Nhân Tổ nghe lời này nhưng không muốn giao dịch nữa.

So với lần trước, hắn càng quý trọng mạng sống hơn. Hơn nữa hắn biết, một khi tuổi trung niên cũng đưa ra thì hắn chỉ còn lại tuổi già. Sau đó không bao lâu, Sức Mạnh cổ và Trí Tuệ cổ lại rời khỏi hắn giống như lần trước.

Nhân Tổ không muốn làm giao dịch nhưng cũng không muốn thả Trí Tuệ cổ.

Trí Tuệ cổ nôn nóng, đành nhượng bộ một bước, nói: "Được rồi, Con Người, ngươi thắng. Lần này ta thua trên tay của ngươi, chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi dùng cách gì bắt được ta, ta sẽ thừa nhận thất bại, không thu bất kỳ thứ gì của ngươi, để cho ngươi sử dụng."

Nhân Tổ nghe vậy lập tức mừng rỡ, hai con cổ Quy Cù chưa kịp ngăn cản thì hắn đã bật thốt lên: "Ta dùng hai con cổ Quy Cù để bắt được ngươi."

Trí Tuệ cổ cười ha ha: "Ta nhớ kỹ rồi, hóa ra hai con cổ này gọi là Quy Cù. Ha ha, bây giờ ta đã biết tên của các ngươi, các ngươi không bắt ta được nữa."

Nói xong, nó hóa thành một đạo sáng bay đi, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu.

Hai con cổ Quy Cù oán trách: "Con Người à, chúng ta đã nói với ngươi. Tên của chúng ta tốt nhất chỉ nên để mình ngươi biết được, không thể để cho những sinh linh khác biết. Nếu không chúng ta cũng sẽ bị bọn họ sử dụng. Giờ thì tốt rồi, Trí Tuệ cổ đã biết tên của chúng ta, thật phiền toái."

Lúc này, Nhân Tổ mới biết mình mắc mưu Trí Tuệ cổ. Hắn vô cùng hối hận, hắn biết mình đã mất đi cơ hội duy nhất dùng Quy Cù bắt Trí Tuệ cổ.

Gia lão học đường không nhìn được đứng dậy từ chỗ ngồi. Chuyện về cổ sư Nhân Tổ lão đã sớm nghe qua, nhưng bây giờ Cổ Nguyệt Bác kể lại tất nhiên là có thâm ý khác.

Ánh mắt lão lóe sáng, trong lòng có hơi hiểu ra. Lão hơi khom người với Cổ Nguyệt Bác, cung kính nói: "Tộc trưởng đại nhân, ngài kể về câu chuyện này, chẳng lẽ là đưa ra một ví dụ? So sánh Phương Nguyên với Trí Tuệ cổ, so gia tộc với Nhân Tổ. Tuy Nhân Tổ dùng Quy Cù bắt được Trí Tuệ cổ nhưng cuối cùng vẫn để cho nó trốn thoát."

Nói đến đây, gia lão học đường dừng lại suy tư một chút rồi nhìn Cổ Nguyệt Bác: "Tộc trưởng đại nhân, lẽ nào ngài muốn ta bỏ qua cho Phương Nguyên, không chèn ép hắn nữa? Nhưng hắn càng ngày càng quá phận..."

Cổ Nguyệt Bác ngăn gia lão học đường nói tiếp, phất tay ra hiệu cho lão ngồi xuống nói chuyện.

Gia lão học đường ngồi xuống lần nữa thì nghe Cổ Nguyệt Bác thở dài: "Ngươi là một người thông minh, nói một chút đã thông suốt. Đáng tiếc lòng dạ còn hẹp hòi, chỉ thấy được ba phần. Bây giờ ta cho ngươi biết, học đường là nhỏ, gia tộc mới là lớn."

"Ta biết ngươi lo lắng điều gì, ngươi sợ những học viên khác bị Phương Nguyên chèn ép quá mức, cuối cùng ý chí bị áp chế. Ha ha ha." Cổ Nguyệt Bác hơi hơi lắc đầu, ngón tay chỉ vào gia lão học đường, "Ngươi quá lo lắng rồi."

"Ngươi cho rằng gia tộc là gì hả? Chỉ dựa vào học đường này của ngươi đào tạo người mới sao? Không, sau lưng mỗi học viên còn có cha mẹ, trưởng bối, bạn bè của bọn họ. Chỉ cần có những người này giúp đỡ, khích lệ, kỳ vọng thì trong lòng hậu bối bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta sẽ có niềm tin và động lực."

"Phuong Nguyên quả thật nhiều lần vượt ngoài dự liệu của ta, giống như là hoàn không xuất thế. Ta vẫn luôn âm thầm chú ý Phuong Chính, cũng đã biết nó bị Phuong Nguyên cướp bóc trần lộ từ lâu. Nhưng cứ để hắn tiếp tục trần lộ mới tốt, dùng hắn mài dũa những viên ngọc thô như Phuong Chính, Mạc Bắc còn có Xích Thành. Việc này có lợi, ít nhất khoá học viên này là khoá có công phu quyền cước vững chắc nhất mà ta từng thấy."

Gia lão học đường lại có vẻ buồn rầu: "Nhưng mà tộc trưởng đại nhân, chèn ép quá mức cũng không tốt, sẽ mài nát cả ngọc thô. Nhất là bây giờ Phuong Nguyên đã có Tử Trùng, con cô này có trợ giúp cực lớn với cô sư nhất chuyển. Thuộc hạ lo lắng ở thời kỳ nhất chuyển này, dưới sự chèn ép của Phuong Nguyên, những học viên khác đều không gượng dậy nổi."

"Vậy cứ để bọn chúng không gượng dậy nổi!" Cô Nguyệt Bắc hừ lạnh, thể hiện ra khí thế và sự lạnh lùng của kẻ bề trên, "Thất bại thì sao? Đáng sợ hơn cái chết ư? Trong nhà có trưởng bối nâng đỡ, thế mà bọn chúng cũng không giữ ý chí thì chúng hoàn toàn không phải ngọc thô, không có giá trị để đào tạo. Mỗi năm gia tộc đều có học viên mới đến học đường, lần này không được thì còn lần sau. Còn như Cô Nguyệt Phuong Chính... Bắt đầu từ tối mai, ta sẽ bí mật hướng dẫn nó."

"Được tộc trưởng tự mình dạy dỗ là may mắn của Cô Nguyệt Phuong Chính." Gia lão học đường nín thở ngay một câu.

Về mặt Cô Nguyệt Bắc dịu lại, ông ta dẫn dò gia lão học đường: "Người làm gia lão học đường mười mấy năm rồi mà bây giờ vẫn là gia lão học đường như cũ, người biết tại sao không? Người khoan dung độ lượng hơn một chút đi, ta biết Phuong Nguyên động chạm đến uy nghiêm của người, làm xấu mặt người, nhưng người cần gì phải so đo tính toán với một văn bối chứ?"

"Ta biết Phuong Nguyên có hơi thông minh nhưng rốt cuộc thì hắn vẫn có tính khí bốc đồng của thiếu niên. Nếu không thì hắn sẽ không đã thương thị vệ, khiến người không xuống đài được trước mặt mọi người. Hắn là đang nổi cáu, từ thiên tài ngã xuống thành người thường, căm ghét gia tộc là rất bình thường."

"Thật ra hắn vẫn còn rất non nớt, người xem việc hắn định giấu giếm Tử Trùng thì biết. Tử Trùng sao có thể giấu được? Hắn cũng không chính chắn, ý nghĩ ngây thơ, đừng nghĩ hắn đáng sợ như vậy. Ta so sánh hắn với Trí Tuệ cổ là đề cao hắn. Hắn cũng lắm là hơi khôn vặt, trí tuệ cao thâm thì chưa tới. Nếu hắn bình tĩnh giấu giếm tu vi trung giai hoặc lạnh nhạt tiếp nhận vị trí lớp trưởng, đó mới gọi là tâm tư kín đáo."

"Ý của tộc trưởng là?" Gia lão học đường nhíu mày.

"Ý của ta là, Phuong Nguyên bất mãn với gia tộc, vậy cứ để cho hắn trút giận đi. Con kiến nhỏ nước bọt với con voi, con voi sẽ quan tâm sao? Hắn trút giận xong thì tất nhiên sẽ hoà nhập vào gia tộc. Bộ tộc Cô Nguyệt chúng ta từ lúc kiến lập đến nay đã gần ngàn năm. Có hàng khối người bất mãn với gia tộc, nhưng cuối cùng họ có lật đổ gia tộc không?"

"Gia tộc không chỉ có quy củ, mà còn có huyết mạch tình thân. Nhân Tổ dùng Quy Củ bắt Trí Tuệ cổ, kết quả là không chỉ thất bại mà còn để Trí Tuệ cổ biết Quy Củ. Ý nghĩa ở đây rất sâu sắc... Quy củ là vật chết, người là vật sống, tình thân sâu nặng. Nếu người cứ một mực dùng quy củ ép người thì sẽ là tăng thêm thù hận, đẩy Phuong Nguyên rời xa gia tộc hơn."

Phuong Nguyên chỉ là loại bình, gặp may thì mấy chục năm sau cũng chỉ là gia lão cấp thấp thôi. Nhưng dù sao hắn cũng là ca ca song sinh của Cô Nguyệt Phuong Chính, người hiểu chưa?"

"Thuộc hạ hiểu!" Nghe câu nói sau cùng của Cô Nguyệt Bắc, gia lão học đường bình tĩnh.

"Ừ... Nếu như gia tộc chỉ có quy củ thì nó chỉ là một thứ vật chết. Nhưng tăng thêm huyết mạch tình thân thì nó là vật sống." Cô Nguyệt Bắc chậm chậm gật đầu, "Còn một câu muốn tặng cho người, hy vọng người nhớ kỹ."

"Xin tộc trưởng đại nhân chỉ bảo."

Ánh mắt Cô Nguyệt Bắc xa xăm, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ: "Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại*... Nhớ lấy, người lui ra đi."

(" Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn. " Nghĩa bóng: Làm người nên khoan dung độ lượng, rộng rãi phóng khoáng.)*

"Vâng, tộc trưởng đại nhân, thuộc hạ cáo lui." Gia lão học đường vâng dạ lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 59: Mặc kệ tam chuyển hay tứ chuyển, đều là khổ cả

Dịch: A Hồ

Biên: Lamlamyul7

Trăng đêm nay tròn vành vạnh.

Ánh trăng sáng trong như màn lụa mỏng buông rũ lên núi Thanh Mao.

Con cóc tung mình nhảy lên, mỗi lần nhảy lại đi được khoảng chừng trăm mét. Vì dùng cách nhảy để tiến về phía trước nên dù đường núi dốc hẹp cũng không tạo thành trở ngại với nó.

Đoàn người Cỗ Phú ngồi trên lưng cóc ra khỏi Cỗ Nguyệt son trại, đuổi về theo đội buôn.

Tiếng gió vù vù vang lên bên tai, tầm nhìn lắc lư theo từng nhịp nhảy lên xuống của con cóc to lớn.

Ánh trăng soi sáng gương mặt của mọi người, người nào cũng trầm mặc, gương mặt Cỗ Phú lại càng lạnh lùng như sương giá.

Qua một hồi lâu, một vị tâm phúc không chịu được sự yên tĩnh này, hần nói với Cỗ Phú: "Chủ tử, chúng ta phải làm sao đây? Cỗ Kim Sinh chết rồi. Sau khi chủ tử trở về, làm sao ăn nói với lão gia đây? Chúng ta có nên tìm một con dê thế tội hay không..."

Cỗ Phú lắc đầu, hỏi ngược lại hần: "Người có biết câu chuyện về Nhân Tổ không?"

Vị tâm phúc sững sờ, không ngờ Cỗ Phú sẽ đáp lại như vậy. Trong lúc nhất thời, hần không biết nên trả lời như thế nào mới được.

Cỗ Phú tiếp tục nói: "Nhân Tổ có hai con cỗ Quý Cù, bắt được vượn cỗ trong thiên hạ, được Sức Mạnh nhưng mất Trí Tuệ. Lúc này, trong lưới của hần chỉ còn lại ba con cỗ. Hần mở ra nhìn, ba con cỗ này theo thứ tự là Thái Độ cỗ, Tín Tưởng cỗ và Hoài Nghi cỗ. Nhân Tổ không muốn thả chúng nó đi, ba con cỗ đành phải thương lượng đánh cược một lần với Nhân Tổ. Chỉ cần Nhân Tổ vừa mở lưới ra, chúng nó chia làm ba phương hướng rồi bay ra ngoài cùng lúc. Nhân Tổ bắt được con cỗ nào thì con cỗ đó sẽ hàng phục. Người nói, cuối cùng Nhân Tổ bắt được gì?"

Tâm phúc dường như hiểu ra, đáp lại: "Là Thái Độ cỗ?"

"Biết tại sao không?" Cỗ Phú lại hỏi.

Tâm phúc lắc đầu.

Cỗ Phú cười một tiếng: "Bởi vì thái độ có thể nói rõ tất cả. Mặc kệ phụ thân 'tín tưởng' cũng tốt, 'hoài nghi' cũng được, ta đã tỏ rõ 'thái độ'. Cỗ Kim Sinh mất tích, ta ngay lập tức điều tra ở đội buôn, vừa có đầu mối liền ngựa không ngừng vó đến Cỗ Nguyệt son trại. Trong son trại, ta bất chấp nguy hiểm bị bộ tộc Cỗ Nguyệt bao vây tấn công mà chất vấn ngay mặt. Ta ngồi cũng không thèm ngồi, ngay cả Trúc Quân Tử tử chuyển cũng lấy ra để nghiệm chứng lời nói của Phương Nguyên."

"Sau khi về gia tộc, ta sẽ dùng số tiền lớn thuê bộ thần, mời Thiết Huyết Lãnh điều tra chuyện này. Mặc kệ Cỗ Kim Sinh sống hay chết, ta cũng đã làm những việc cần làm của một người anh trai, tỏ rõ thái độ rồi! Ta vừa mới nghĩ thông suốt, không cần dê thế tội, cứ thẳng thắn thành khẩn trở về, vì ta thật sự không làm chuyện này! Tìm dê thế tội, không chừng ta lại rơi vào trong mưu kế của Cỗ Quý. Ta có thể tìm người gánh tội thay, hần đương nhiên cũng có thể tìm người lật lại."

Tâm phúc thầm giật mình: "Chủ tử, người thật sự hoài nghi Cỗ Quý thiếu gia làm?"

"Hừ, không phải hần thì còn ai có thể làm xuất sắc như vậy?" Nói đến đây, gương mặt Cỗ Phú vắn vẹo, lửa giận trong đôi mắt ông ta như muốn phun ra, "Lúc trước ta để ý tình huynh đệ nên không làm như vậy với hần, không ngờ hần thâm độc đến vậy. Người đã bắt nhân, thì đừng trách Cỗ Phú ta bất nghĩa!"

Nhưng lúc này, ông ta không biết, ở phía xa xa vẫn luôn có một đôi mắt nhìn mình rời đi.

Phương Nguyên đứng trên sườn núi, lặng lẽ nhìn.

Ánh trăng đêm nay xinh đẹp vô ngần.

Vàng trắng vàng rực treo cao trên bầu trời đêm, chiếu sáng vàng vạc cả vùng núi rừng.

Núi xanh rậm rạp, cỏ cây tươi tốt. Cây tùng, cây bách và cả trúc thanh mầu đặc hữu của núi Thanh Mao mọc thành từng cụm, nối liền nhau tạo thành một mảng xanh đen trút thẳng xuống từ trên đỉnh núi, tựa như dòng thác đang chảy về xuôi.

Dãy núi phía xa liên miên không dứt, dưới ánh trăng, mờ hồ hoá thành một bóng đen thăm thẳm.

Đường núi quanh co khúc khuỷu giống như ruột dê uốn lượn, thỉnh thoảng đường đi lại bị rừng cây chen ngang nhưng vẫn kéo dài liên tục đến tận ra bên ngoài. Đoàn người Cỗ Phú ngồi trên lưng cóc, tiến về trước theo con đường núi này. Cuối cùng, sau một lúc không ngừng nhảy đi, bóng dáng bọn họ cũng bị rừng cây che khuất.

Tuy rằng vùng núi không hạn chế tốc độ của con cóc, nhưng Cỗ Phú cũng không dám tùy tiện vượt qua núi Thanh Mao. Nếu lỡ xông vào trong hang ổ

bầy thú thì ngay cả tu vi tứ chuyển như ông ta cũng phải thảm hại. Vì vậy, cứ đi theo đường núi là tốt nhất.

Trước đây không lâu, ngay tại sườn núi này, Phuong Nguyên cầm dù che mưa, đưa mắt nhìn đội buồn rời đi. Hôm nay, hắn lại đứng ở chỗ này, nhìn Cổ Phú đi xa.

"Cuối cùng thì phiền phức khi giết chết Cổ Kim Sinh cũng đã được giải quyết." Đôi mắt hắn âm u, lòng không gọn sóng sợ hãi, hoàn toàn yên tĩnh.

Từ sau đêm giết chết Cổ Kim Sinh, hắn vẫn suy tính nên giải quyết làm sao mới tốt.

Trong lòng hắn hiểu rõ, bản thân hắn không có chút vốn liếng nào, nếu chân tướng bị vạch trần, bộ tộc Cổ Nguyệt nhất định sẽ hi sinh hắn. Nhưng nếu hắn che giấu mọi chuyện thì giấy lại càng không gói được lửa.

Lời nói dối thông minh đều là thật thật giả giả, trong giả có thật, trong thật chứa giả.

Nhất định phải hoá thủy đông dẫn*!

*(*Hoá thủy đông dẫn: chuyển chuyện xấu của mình sang nơi khác.)*

Cục diện bây giờ như một bàn cờ, hai bên đối lập nhau. Một bên là thương đội của Cổ Phú, một bên là bộ tộc Cổ Nguyệt. Trong ván cờ này, mặc kệ là Cổ Nguyệt Bắc, gia lão học đường hay Cổ Phú đều là quân cờ, ngay cả Phuong Nguyên hắn cũng là một quân cờ trong đó.

Muốn giữ được quân cờ đại diện cho mình, hắn chỉ có thể lợi dụng hai phe đối lập, tìm ra một cơ hội trong kẽ hở hai bên.

Từ mấy ngày trước, Phuong Nguyên đã bắt đầu sắp đặt.

Trước tiên, hắn mượn hai tên thị vệ để bước lên sân khấu, trình diễn với gia lão học đường một vở kịch đặc sắc. Sau đó, hắn lại che giấu sự tồn tại của Tùu Trùng, khơi gợi ra lòng hiếu kì của người trong tộc, gây ra xôn xao trên diện rộng, thu hút sự chú ý của cao tầng gia tộc. Đồng thời, hắn cũng khiến cho gia lão học đường phải âm thầm tiến hành điều tra.

Tiếp theo, hắn cướp bóc bạn học, biểu hiện ra sự nông nổi, ngang bướng của bản thân cùng với sự bất mãn đối với gia tộc. Hắn tỏ ra "yếu thế" cho cao tầng xem.

Sau đó nữa, hắn tính ngày, chờ cho đến khi Cổ Phú đến.

Khi đối chất ở trong đại đường, hắn trình diễn ra sự non nớt và hoảng sợ của mình. Điều này trái lại đã âm thầm dẫn dắt suy nghĩ của mọi người, làm cho mọi người tự mình phát hiện ra "chân tướng".

Sau cùng, hắn lợi dụng sự đối lập về lợi ích giữa bộ tộc Cổ Nguyệt và Cổ Phú, khiến cho gia lão học đường vẫn nghi ngờ điều tra hắn lại phải ra làm chứng cho hắn.

Trúc Quân Tử đúng là bất ngờ nho nhỏ, nhưng chung quy nó cũng chỉ là tứ chuyển. Sau khi bị khí tức của Xuân Thu Thiên trấn áp, Trúc Quân Tử lại thật mĩa mai mà trở thành bằng chứng thuyết phục nhất của Phuong Nguyên.

Cuối cùng, Phuong Nguyên không chỉ giải thích hoàn hảo về sự tồn tại của Tùu Trùng mà còn chụp mũ lên người Cổ Quý vô tội. Bản thân hắn thì lại bình yên vô sự phá cục thoát ra.

"Gia lão học đường bị giữ lại, xem ra Cổ Nguyệt Bắc muốn nhúng tay vào công việc của học đường, xoá bỏ sự chèn ép đối với ta. Dựa vào cách làm việc của ông ta thì ông ta vẫn khoan dung được như vậy. Nhưng mà mục đích thực sự của ông ta không ở chỗ ta, chủ yếu vẫn là xuất phát từ chỗ Cổ Nguyệt Phuong Chính. Một trong những mục đích để ta làm lớn chuyện chính là đưa đến sóng gió, gây chú ý cho cao tầng Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt Bắc không ra mặt thì cũng sẽ có Cổ Nguyệt Mạc Trần, Cổ Nguyệt Xích Luyện ra tay để bảo vệ danh dự."

"Về phần Cổ Phú, bây giờ ông ta chắc hẳn đã nhận định Cổ Quý là hung thủ rồi. Ngọn lửa báo thù đang bùng cháy trong ngực ông ta, ha ha, thật đáng mong chờ làm sao. Trải qua việc ta chen một tay vào như vậy, tranh đấu của huynh đệ bọn họ lập tức leo thang. Không biết trận Đại hội đấu cổ kia có diễn ra sớm hơn hay không đây?"

"Đúng rồi, còn có thần bộ Thiết Huyết Lân. Thiết Huyết Lân... Hừ." Phuong Nguyên nghiêm ngắc ba chữ này trong miệng. Sau một lúc lâu, hắn khẽ cười, "Trong chính đạo, người này cũng một kẻ đáng nể. Đáng tiếc, ông ta có nhiều việc cần giải quyết, rất bận rộn. Chỉ vì một chuyện này mà muốn mời ông ta đến cũng không dễ. Cổ Phú muốn tỏ rõ thái độ nên nhất định sẽ mời ông ta đến, nhưng mà thời gian thì không chắc chắn, ít nhất phải xếp đến hai ba năm sau."

Hai ba năm sau, hắn đã có tu vi nhị chuyển, thậm chí tam chuyển. Đến lúc đó, cuộc đời của hắn đã bước sang trang khác rồi.

Gió đêm kéo đến, không khí tươi mát của núi rừng thoang thoảng hương cỏ thơm.

Phuong Nguyên hít vào một hơi, tinh thần càng thêm tỉnh táo.

Hắn dõi mắt trông về phía xa, tầm mắt mênh mông rộng lớn, núi non miên man như tranh vẽ, dưới ánh trăng, khung cảnh nơi đây vô cùng thanh bình và tĩnh lặng.

"Mình nguyệt từng gian chiếu chiếu, Thanh tuyền thạch thượng lưu*." Phương Nguyên khẽ ngâm, không khỏi nhớ lại một chuyện ngụ ngôn trên trái đất.

(*Hai câu thơ này nằm trong bài thơ "Son cư thu minh".

Dịch nghĩa:

Trăng sáng chiếu qua đám cây tùng.

Suối nước xanh chảy trên tảng đá.)

Đàn khi đuổi theo mặt trăng, thấy trong giếng có trăng bèn muốn vớt trăng. Con khi phía sau bắt lấy đuôi con khi phía trước, con khi phía trước lại bắt lấy đuôi con khi phía trước nữa, cứ như vậy tạo thành một chuỗi dây dài, rốt cuộc con khi phía trước nhất cũng chạm đến mặt nước trong giếng.

Bàn tay vươn ra, mặt nước động, ánh trăng tan.

Người trên thế gian này cũng thường như thế, nhìn bóng trăng mà ngỡ rằng là trăng thật. Nào ngờ đâu, đó chẳng qua chỉ là trăng trong giếng, trăng trong mắt, trăng trong lòng mà thôi.

"Cuộc đời này, nguyện trở thành trăng trên trời cao, vượt ngọn thiên sơn, đùa chơi biển mây, chiếu rọi cổ kim, hành tẩu trên khắp cõi trời tối tăm." Đời mắt Phương Nguyên trong suốt, trong con người phản chiếu khung cảnh núi non gấm vóc.

Thiếu niên đáng vẻ gầy gò lặng lẽ đứng nơi sườn núi.

Trên bầu trời đêm, vàng trắng vàng rực treo cao như chiếc mâm tròn. Nó trường tồn muôn đời, bước ngang màn đêm, ghi khắc cái bóng nhạt nhoà của người thiếu niên xuống nền đá xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Phá vách đá hiện lối đi, truyền thừa há lại dễ dàng?

Dịch: A Hồ

Bầu trời đêm đầu hè thật xinh đẹp.

Trên trời không có lấy một đám mây trôi, những ngôi sao như những đốm sáng lấp lánh.

Dế đàn hương điểm trang lên sân khấu, thay thế vị trí của dế long hoàn, chúng nó ở trong bụi cỏ, ở bên khe suối, ở trên cành cây, hát vang khúc ca trữ tình.

Trong Cổ Nguyệt sơn trại sáng lên vô số ngọn đèn như thể đang cùng nhau tỏa sáng với bầu trời sao xa xôi.

Trong gió đêm, từng ngọn trúc xanh biếc đứng thẳng tắp, dưới trời sao, cảnh vật nơi đây mang vẻ đẹp thanh bình và tĩnh lặng.

Lúc này, Phương Nguyên lại không có ở sơn trại mà ở trong khe đá bí động.

Hắn nửa quỳ trên mặt đất, tay phải xoa lên vách đá, lòng bàn tay tỏa ra một quang sáng màu xanh.

Trên vách đá này, hình ảnh ban đầu đã sớm biến mất, không khác gì những vách đá xung quanh. Nếu không phải Phương Nguyên nhớ rõ vị trí thì ai mà biết vách đá này có giấu truyền thừa của Hoa Tử hành giả chứ?

Buổi tối hơn một tháng trước, vách đá xảy ra biến đổi, đột nhiên xuất hiện kho tàng của Hoa Tử hành giả. Hình ảnh hiện ra đầu tiên là Hoa Tử hành giả cả người đầm máu, tuyên bố muốn để lại truyền thừa. Tiếp theo là một hàng chữ bằng máu, nhắc nhở người kế thừa phá vỡ vách đá, sẽ xuất hiện cửa động. Sau đó, hàng chữ bằng máu biến mất không thấy nữa, hiệu lực của Lưu Ảnh Tôn Thanh cổ hoàn toàn tiêu tan, vách đá nọ cũng trở lại thành vách núi thông thường.

Mặc dù biết về truyền thừa của Hoa Tử hành giả nhưng Phương Nguyên vẫn luôn không có thời gian, đến giờ mới tiến hành thăm dò.

Vì một chuyện ngoài ý muốn mà hắn giết Cổ Kim Sinh ngay tại chỗ này, tối hôm đó lại bận bịu xử lý hiện trường. Về sau hắn lại phải tỉ mỉ bày bố để đối đáp với tra hỏi sắp đến, phạm vi hoạt động luôn giới hạn trong sơn trại.

Mãi đến lúc Cổ Phú rời đi, gia lão học đường hủy bỏ điều tra, lại qua hơn mười ngày, tin đồn dần dần tiêu tan, Phuong Nguyên mới bí mật lên đến đây.

Biển thanh đồng trong không khiêu đang dần dần hạ xuống, Phuong Nguyên điều động từng luồng chân nguyên tràn vào trong Nguyệt Quang cổ ở lòng bàn tay phải.

Nguyệt Quang cổ tỏa ra một quang ánh sáng nhu hòa, ánh sáng lấp loé lên liên tục. Dưới tác dụng của nó, vách đá không ngừng bị mài mòn, một lượng lớn bụi đá rơi xuống.

Đây là cách khống chế tinh thần của Phuong Nguyên đối với Nguyệt Quang cổ, lúc trước hắn giải thạch cũng dùng chiêu thức này.

Loại thủ pháp này vẫn có vẻ khá thô kệch với giải thạch, nhưng với việc phá vỡ vách đá, thủ pháp này lại hơi quá nhẹ nhàng.

Đây đã là ngày thứ sáu Phuong Nguyên liên tục dùng Nguyệt Quang cổ nghiền mài vách đá này. Trên mặt đất đã chất một đồng bụi đá màu đỏ nhạt thật dày.

Theo đạo lý mà nói, đất núi Thanh Mao đều là màu đen, thế nhưng đất núi ở đây lại có màu đỏ một cách kì dị, còn tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Nhưng cũng may mắn là như vậy, có nguồn sáng này, Phuong Nguyên mới không cần chuẩn bị đuốc.

Vì để không dẫn đến nghi ngờ, Phuong Nguyên không hề dùng bất kỳ công cụ nào. Dùng chùy và cuốc sắt chắc chắn sẽ giúp hắn phá vỡ vách đá dễ dàng hơn, nhưng như vậy thì tiếng phá đá sẽ vang vọng trong đêm. Cho dù bên ngoài nghe được âm thanh nhỏ bé hay vang dội, Phuong Nguyên cũng phải ngăn cản những điểm khả nghi xuất hiện.

Chi tiết nhỏ thường quyết định thành bại.

Với Phuong Nguyên mà nói, thay vì nói cẩn thận là ưu điểm thì không bằng nói đó là thói quen.

Kiếp trước hắn từng lơ đãng cho nên nhanh chóng nhận được kinh nghiệm cay đắng. Thường nói người càng già gan càng nhỏ, kỳ thật, đó không phải là nhất gan, mà là cẩn thận kiên nhẫn. Thời gian năm trăm năm, hai chữ cẩn thận đã ngấm vào trong xương của hắn rồi.

"Phù..." Thở nặng nề một hơi, Phuong Nguyên từ từ dùng rót chân nguyên.

Hắn đặt móng ngồi trên đất, thật sự đã có hơi mệt mỏi.

Vách đá cao cỡ nửa người này đã bị hắn mài mòn vào đến ba tấc.

Hắn lau lau đầu đầy mồ hôi, vừa lắc lắc bả vai vừa giãn hai chân. Vì ngồi xổm trong thời gian dài nên lúc này từng con tê mỏi không ngừng truyền đến từ chân của hắn.

Thùng thùng thùng.

Phuong Nguyên dùng tay gõ gõ vào vách đá.

Nghe âm thanh này, trong lòng hắn hơi vui mừng, biết được vách đá này đã càng ngày càng mỏng.

Hắn nhắm mắt an thần một lần nữa, cảm nhận tình hình của không khiêu một lát.

Nguyên hải thanh đồng còn lại không đến hai thành.

"Tiếp tục cố gắng!" Phuong Nguyên cắn răng, lần nữa vươn tay phải ra phủ lên vách đá.

Ánh trắng màu xanh liên tục lóe sáng một khắc đồng hồ, đột nhiên Phuong Nguyên ngừng động tác. Hắn rút tay phải về, mừng rỡ phát hiện vách đá đã thủng một lỗ nhỏ.

Hắn lập tức đứng dậy, dùng chân đạp một cái.

Rầm! Cái lỗ được mở rộng ra bằng kích cỡ cái giỏ trúc.

Phuong Nguyên cẩn thận lui về phía sau vài bước. Hắn cảm giác được một luồng khí ngọt ngào đang dần dần lan ra ngoài từ trong cửa hang, sau đó tràn ra khắp trong động.

Hiệu quả thoáng khí trong động không tốt, Phuong Nguyên suy nghĩ một chút thì lựa chọn chui ra khe đá, trở lại bên ngoài.

Qua một hồi lâu hắn mới quay lại.

Cảm giác ngọt ngào trong động bây giờ đã giảm bớt đi nhiều, Phuong Nguyên lại tiếp tục mở rộng cửa hang, khi thì dùng Nguyệt Quang cổ, khi thì dùng tay đẩy, chốc chốc lại dùng chân đá. Sau một lát, hắn cũng đã mở rộng cửa hang đến kích cỡ mà mình có thể chui vào.

Từ cửa hang nhìn vào, bên trong là một đường hầm thẳng tắp nghiêng hướng xuống phía dưới.

Đoạn đầu của đường hầm thì nhỏ hẹp, mà càng đi xuống thì càng rộng. Người mới vừa chui vào đường hầm thì nhất định phải khom lưng cúi đầu, nhưng tới nửa phần sau đã có thể đứng thẳng người, đi được những bước dài.

Bốn bên của cửa hang này cũng làm bằng thứ đất đỏ kỳ quái, tỏa ra ánh sáng đỏ mờ tối, điều này làm cho cảnh tượng trong đường hầm có thể được thấy rõ ràng.

Nhưng đường hầm rất dài, kéo dài đến vượt qua khỏi tầm mắt, do góc nhìn nên Phương Nguyên cũng không nhìn thấy được cuối đường hầm là gì.

Hắn dừng chân ở cửa hang, không lập tức nhảy vào mà hít hai hơi, đứng nguyên tại chỗ.

Truyền thừa khác với di tàng.

Di tàng là chỉ những thứ để lại của một cổ sư đã chết. Người phát hiện ra di tàng thường bỗng chốc được tất cả mọi thứ của thi thể đó.

Còn truyền thừa là do cổ sư trước khi chết, không muốn bản lĩnh của mình bị thất truyền, hoặc để phúc cho đời sau, cũng có thể là muốn để lại dấu vết cuối cùng trên thế giới này, vân vân..., nên chủ động bày ra cửa ải, khảo nghiệm người kế thừa.

Sở dĩ Hoa Tử hành giả thiết lập truyền thừa như thế này là có mục đích rất rõ ràng, đó là vì muốn đào tạo ra một người báo thù bộ tộc Cổ Nguyệt thay ông ta!

Nếu người thừa kế thông qua những khảo nghiệm này thì có thể đạt được nhiều lợi ích. Người thông qua khảo nghiệm cuối cùng thì đồng nghĩa với nhận được truyền thừa hoàn chỉnh.

Dựa theo sự phân chia phe phái của người lập truyền thừa, truyền thừa chia làm chính đạo và ma đạo.

Truyền thừa chính đạo thường được thiết kế tinh vi, khảo nghiệm tính cách và phẩm đức của người thừa kế. Người thất bại giữa đường cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Truyền thừa ma đạo thì phức tạp hơn.

Người trong ma đạo thường điên rồ cổ chấp hoặc là lãnh lùng vô tình, giết người như chơi, không thể phán đoán theo lẽ thường.

Có loại truyền thừa ma đạo thiết kế vô cùng khảo nghiệm tâm trí, câu đố tầng tầng lớp lớp, rất nhiều người lọt vào trong đó cả đời, đau khổ suy nghĩ không ra kết quả.

Có loại truyền thừa ma đạo thì cực kỳ đơn giản, chỉ là một căn mật thất, bên trong để cổ trùng và nguyên thạch.

Có loại truyền thừa ma đạo với cửa ải cực kỳ tàn khốc, thất bại giữa đường thì đồng nghĩa với cái chết.

Thậm chí, một vài truyền thừa của ma quân, ma đầu hoàn toàn là dối trá, đó chỉ là một cạm bẫy lớn. Bọn họ hành động theo nguyên tắc hại người không lợi mình, trước khi chết còn phải cố sức thiết kế cạm bẫy để người khác nhảy vào.

"Truyền thừa của Hoa Tử hành giả sẽ là loại nào đây?" Phương Nguyên suy nghĩ.

Hắn có trí nhớ kiếp trước, biết rõ rất nhiều truyền thừa ma đạo nổi danh sau này. Nhưng riêng truyền thừa này, kiếp trước không có ai khai quật ra nên hắn không biết chút gì.

"Theo lý mà nói, khả năng là cạm bẫy không cao. Nếu không Hoa Tử hành giả cũng không cần bố trí ra vách đá này rồi. Nhưng mà liệu sẽ có cơ quan hay không?"

Phương Nguyên nhặt một viên đá, ném vào trong động.

Viên đá va chạm vào trong đường hầm rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Phương Nguyên, chỉ còn nghe những tiếng động liên tiếp vọng lại.

Phương Nguyên suy nghĩ một chút, kết quả việc ném đá dò đường này xem ra là an toàn.

Nhưng hắn vẫn không tiến vào đường hầm mà là lấy bụi đá rắc đều lên khu vực gần cửa đường hầm vừa mới mở ra. Đồng thời, hắn cũng rắc một lớp mỏng ở lối vào chỗ khe đá.

Sau đó, hắn chui ra khỏi khe đá có lối đi chật hẹp, rời khỏi nơi này.

Cách bãi sông bên ngoài vài trăm thước, trong bụi cỏ che khuất có một chỗ ẩn nấp rất tốt, hắn tìm được nơi này rồi mang rượu Thanh Trúc đến đây. Hắn đẩy vỏ rượu ra, uống ực một hớp lớn, còn cố ý vẩy ra một ít rượu làm dính ướt quần áo, khiến cả người toàn mùi rượu.

Xách theo vỏ rượu, hắn trở về sơn trại rồi đi vào ký túc xá, vừa vặn bây giờ là nửa đêm.

Bình thường thì nếu hán một đêm không về thì sẽ dẫn đến nghi ngờ. Thế này rất tốt, trước nửa đêm hán đi ra ngoài, quá nửa đêm hán lại trở về.

Lúc tìm kiếm Tửu Trùng trước kia, Phương Nguyên cũng làm như vậy, đã có tiền lệ nên những hành động trong hôm nay cũng không tính là đột ngột.

Ánh sao tàn, mặt trời mọc, một đêm yên lặng trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Nhân sinh từ sợi dây cỏ

Dịch: lamlamyul7

Ánh mặt trời chói chang chiếu rọi núi Thanh Mao.

Trong học đường, gia lão đang giảng giải cận kề những nội dung quan trọng: "Ngày mai chúng ta sẽ lựa chọn con cỏ trùng thứ hai để tiến hành luyện hoá. Tất cả mọi người đều đã có kinh nghiệm luyện hoá thành công cỏ trùng, lần này có thể củng cố thêm. Về việc chọn lựa con cỏ trùng thứ hai, tất cả các người phải suy nghĩ cẩn thận, phải tiến hành suy xét theo hệ thống dựa trên tâm đắc tu hành cộng với lý giải của bản thân. Thường thường thì tốt nhất là chọn cỏ trùng có thể sử dụng kết hợp với bản mệnh cỏ."

Con cỏ trùng thứ nhất của cỏ sư được gọi là bản mệnh cỏ, một khi đã chọn thì có nghĩa là đã xác định nền tảng phát triển. Con cỏ trùng thứ hai, thứ ba vẫn vẫn sẽ xác định phương hướng tu hành cụ thể của cỏ sư dựa trên nền tảng này.

Nghe gia lão học đường nói xong, các thiếu niên không khỏi rơi vào trầm ngâm, cũng chỉ có một mình Phương Nguyên gục xuống bàn ngủ khò khò.

Ngày hôm qua hán vất vả và đến nửa đêm, sau khi trở về tức xá hán vẫn tiến hành tu hành cỏ sư, ôn đường không khiêu như trước. Đến lúc bình minh lên, hán mới bắt đầu đi ngủ.

Gia lão học đường liếc nhìn Phương Nguyên, lão nhú nhú mày nhưng không hề nói gì.

Từ khi tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc nói chuyện với lão, lão đã bắt đầu chọn mặc kệ, không thêm quan tâm tới Phương Nguyên nữa.

"Ta nên chọn cỏ trùng gì đây?" Sau khi các học viên suy xét, rất nhiều người không kiếm được mà nhìn về phía Phương Nguyên.

"Nói mới nhớ, Phương Nguyên đã sớm có con cỏ trùng thứ hai rồi."

"Đúng đó, lại còn là Tửu Trùng nữa, không ngờ hán có thể giải thạch ra Tửu Trùng, hán thật là quá may mắn!"

"Nếu như ta có Tửu Trùng thì chắc ta cũng có thể dẫn đầu thắng cấp trung giai rồi?"

Ý nghĩ trong lòng các học viên nói đùa nhau không ngừng, người thì ước ao, kẻ thì đồ kị.

Kể từ ngày đó, sau khi vượt qua thẩm vấn, Tửu Trùng của Phương Nguyên cũng đã thuận lợi phơi bày ra ngoài ánh sáng, lai lịch của nó cũng không khiến người ta nghi ngờ. Các tộc nhân thoả mãn, đồng thời cũng rất cảm khái về vận may của Phương Nguyên.

"Tại sao ta lại không may mắn như vậy chứ!" Người cũng có tư chất loại binh như Cổ Nguyệt Xích Thành thầm thở dài trong lòng.

Trước đó từ rất sớm, gia gia của hán đã nhờ người tìm khắp nơi để mua Tửu Trùng cho hán. Thật không ngờ, hán thân là người thừa kế của một phân mạch cũng không có được mà Cổ Nguyệt Phương Nguyên lại có trước.

Không than vãn đồ kị như Xích Thành, người cũng là lớp phó như Phương Chính lại rất có tinh thần.

"Ca ca, ta nhất định sẽ vượt qua ngươi." Hán lướt nhìn qua Phương Nguyên, trong lòng thầm nói một câu rồi dời ánh nhìn đi ngay.

Mấy ngày nay, ánh mắt hán lúc nào cũng sáng ngời, bên trong tràn đầy cảm xúc vui sướng, gò má của hán hồng hào, vàng trán cũng rạng rỡ, thậm chí bước đi cũng nhẹ nhàng khoan khoái.

Gia lão học đường nhìn vào mắt tất cả, lão lập tức hiểu rõ tộc trưởng đã bắt đầu bí mật dạy bảo Phương Chính.

Loại chuyện đi ăn riêng này đương nhiên không thể công khai, gia lão học đường cũng mắt nhắm mắt mở.

...

Đến buổi tối.

Phuong Nguyên lại chui vào hang động trong khe đá một lần nữa.

Leng keeng keng...

Trong tay hắn, một con thỏ rừng đang giãy giụa dữ dội, trên cổ của nó còn buộc thêm một cái chuông.

Đây là con thỏ rừng mà Phuong Nguyên bắt được trên núi, tất nhiên là cái chuông cũng do hắn buộc lên.

Trải qua một ngày đêm, sự ngột ngạt trong động đã hoàn toàn bay đi, không khí rất tươi mới.

Cửa đường hầm vẫn mở rộng, bên trong im ắng không một tiếng động. Phuong Nguyên hơi ngồi xổm trên đất, bắt đầu cẩn thận kiểm tra mặt đất trước tiên. Hắn đã rắc bụi đá ở hai chỗ trên mặt đất vào tối qua, lớp bụi đá này rất mỏng, không khiến người ta chú ý.

"Bụi đá ở lối vào đường hầm vẫn còn nguyên, xem ra trong khoảng thời gian ta rời khỏi, trong đường hầm cũng không có thứ không sạch sẽ gì bỏ ra. Lối vào chỗ khe đá có một dấu chân nhưng đó là do ta vừa đạp lên. Có thể thấy được là không có người ngoài nào đến đây." Phuong Nguyên quan sát một chút thì đã yên lòng.

Hắn đứng lên, đưa tay kéo mạnh hết dây leo khô trên vách đá ra một bên.

Sau đó, hắn ngồi xuống đất, cong chân lại để ngăn chặn con thỏ rừng chạy mất, hai tay đã rành rang thì bắt đầu vận xoắn những dây leo này lại.

Cổ sư thường sẽ không biết những việc này, nhưng Phuong Nguyên có kinh nghiệm nhân sinh vô cùng phong phú. Ở kiếp trước, có những lúc hắn đã khôn cùng đến ngay cả cổ trùng cũng không nuôi nổi, đều chết đói cả. Có một khoảng thời gian, hắn không có chân nguyên, không có con cổ trùng nào, hắn giống như một phạm nhân bình thường, việc sinh tồn thời cũng đã rất gian nan. Mọi thứ rơi vào bước đường cùng, hắn liền học được vận dây cỏ để bện các loại giày rom, mũ rom rồi buôn bán, đổi lấy một ít nguyên thạch vụn vặt, gắng gượng sống tạm qua ngày.

Lúc này bắt đầu vận dây cỏ, ký ức trong lòng Phuong Nguyên lại hiện lên.

Cay đắng và khổ đau khi đó biến thành nụ cười lặng im trên khoé miệng hắn. Đôi chân hắn gấp lại cản con thỏ rừng thỉnh thoảng lại giãy giụa, chiếc chuông nhỏ rung lên tiếng leng keng.

Một đôi vắn vương tháng ngày, vạn chuyển ngàn hồi luyện lưu.

Từng sợi mảnh mai, từng sợi miên man, năm rộng tháng dài, tháng năm quy về một mối, có rồi rồi, có đan xen, có vắn vương không rồi.

Bện dây thừng cỏ, đó chẳng phải chính là trải nghiệm nhân sinh hay sao?

Trong nơi hang động này, ánh sáng đỏ mờ tối, tuổi trẻ và nét tang thương giao hoà trên gương mặt Phuong Nguyên.

Thời gian dường như cũng đang dừng chân tại đây, lẳng lặng ngắm nhìn thiếu niên bện sợi dây cỏ kia.

Leng keeng...

Sau nửa canh giờ, con thỏ rừng nhanh chóng xông vào trong đường hầm, chiếc chuông trên cổ nó đinh đang rung lên, sau vài hơi thở thì đã ra khỏi tầm mắt Phuong Nguyên.

Dây cỏ bện tạm trong tay Phuong Nguyên một đầu được buộc vào chân sau của con thỏ rừng lúc này đang được nó kéo đi, lao nhanh ngoài.

Một lát sau, dây thừng cỏ ngừng động đậy.

Nhưng dây cũng không có nghĩa thỏ rừng đã đi đến cuối đường hầm, có thể là nó đã bị cạm bẫy giết chết, cũng có thể là nó chỉ ngừng chân giữa đường.

Phuong Nguyên bắt đầu thu dây thừng lại, sợi dây dần dần căng lên, hắn dùng sức kéo một cái.

Dầu dây thừng cỏ bên kia lập tức truyền đến một lực kéo ngược lại, tiếp theo dây cỏ lại chạy ra ngoài.

Hiển nhiên là con thỏ rừng bên kia bỗng nhiên bị kéo giật lại nên hoảng sợ, lại bắt đầu vồ vãi lùi vào phía trong.

Cứ như vậy hết năm lần bảy lượt, dường như cuối cùng con thỏ rừng cũng đã đi đến đoạn cuối đường hầm, mặc kệ Phuong Nguyên lôi dây thừng thế nào nữa, sợi dây này cũng chỉ chùng rồi lại thẳng, thẳng rồi lại chùng.

Có lẽ là thỏ rừng đã chạy đến phần cuối đường hầm rồi, cũng có thể là nó đã rơi xuống trong cơ quan cạm bẫy nào đó rồi bị mắc kẹt lại.

Muốn nghiệm chứng đáp án cũng vô cùng đơn giản.

Phuong Nguyên bắt đầu thu dây, với sức lực của hắn, con thỏ hoang đâu thể chống lại. Cuối cùng, hắn dùng dây thừng lôi mạnh con thỏ ra ngoài.

Thỏ rừng không ngừng ra sức giãy giụa, thế nhưng sợi dây cò này được làm bằng Tửu Nang Hoa cỏ và Phạn Đại Thảo cỏ, tuy rằng chúng đã chết héo nhiều năm nhưng vẫn rất chắc chắn, không phải rom rạ bình thường có thể so được.

Thỏ rừng lại một lần nữa giãy giụa rơi vào trong tay Phương Nguyên. Hắn bắt đầu cẩn thận kiểm tra nó một lượt, thấy trên người nó không có vết thương nào, hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra, đoạn đường hầm này hẳn là an toàn."

Nhận được kết quả này rồi, thỏ rừng cũng đã mất đi tác dụng, Phương Nguyên bóp chết nó, tiện tay vứt xác lên mặt đất.

Hắn không thể phóng sinh con thỏ rừng này, động vật cũng có kí ức, vạn nhất nó trở về đây rồi cũng kéo theo người ngoài đến như Tửu Trùng, vậy thì hỏng bét.

Hắn hít sâu một hơi, sau khi trải qua vài lần thử nghiệm, hắn mới bắt đầu cẩn thận từng chút bước vào đường hầm.

Mặc dù có thỏ rừng dò đường nhưng có rất nhiều cơ quan cảm bấy chuyên nhằm vào con người, loại động vật nhỏ nhắn như thỏ rừng lại không phát động được, do đó Phương Nguyên không thể không phòng bị được.

Đường hầm thẳng tắp, kéo dài nghiêng xuống dưới lòng đất, đồng thời càng đi xuống dưới, đường hầm lại càng rộng ra.

Khi vừa tiến vào, Phương Nguyên phải khom lưng cúi đầu, nhưng khi đi thêm hơn năm mươi bước nữa là có thể ngẩng đầu thẳng lưng, lại đi thêm chừng một trăm bước thì có thể vung tay ra xung quanh.

Thực ra đường hầm cũng không dài, chỉ khoảng ba trăm thước, thế nhưng Phương Nguyên lại tốn cả một canh giờ mới thăm dò đến đoạn cuối.

Dọc theo con đường này hắn đều cẩn thận từng chút, mỗi bước mỗi thăm dò. Khi đi đến đoạn cuối, hắn đã mệt nhọc, cả người ướt đầm mồ hôi.

"Không có cỏ trùng dùng để trình sát đúng là phiền phức." Phương Nguyên lau lau mồ hôi lạnh trên trán. Sau khi xác định đã an toàn hắn mới bình tĩnh lại, quan sát tỉ mỉ đoạn cuối đường hầm.

Vừa quan sát một chút, hắn liền ngẩn ra.

Phần cuối của đường hầm này bị chặn lại bằng một tảng đá lớn. Mặt ngoài tảng đá trơn nhẵn, lồi về phía Phương Nguyên, tròn vo y như cái bụng của Cỏ Phú.

Chính tảng đá này đã chặn bước tiến của Phương Nguyên.

Mà ngoại trừ tảng đá to lớn này ra, xung quang Phương Nguyên không còn thứ gì khác.

"Lẽ nào đoạn giữa đường hầm bất ngờ sụp xuống, dẫn đến tắc nghẽn?" Ánh mắt Phương Nguyên tối xuống, chuyện này rất có thể là như vậy.

Hoa Tửu hành giả, trong lúc cấp thiết, đã lập ra truyền thừa này trước lúc chết. Ông ta sử dụng Thiên Lý Địa Lang Chu vọi vàng tạo ra một đường hầm, mà đường hầm này lại đi xuyên vào sâu trong lòng núi, chỉ dẫn người thừa kế đi về phía trước.

Thế nhưng mấy trăm năm trôi qua, con đường này không chịu nổi mài mòn của thời gian, ở một thời khắc nào đó, một đoạn đường hầm trong đó không được tu bổ trong nhiều năm đã bị sụp ló.

Trong cuộc đời luôn sẽ có những điều bất trắc xảy ra.

"Nếu đúng là như vậy thì chẳng lẽ ta phải dừng ở chỗ này sao?" Hắn tiến lên trước sờ sờ tảng đá nọ, chỉ riêng diện tích lộ ra ngoài thì cũng đã lớn bằng một cánh cửa. Có thể tưởng tượng được độ dày tổng thể của nó.

Phương nguyên có thể dùng Nguyệt Quang cỏ mài mòn vách đá, thế nhưng muốn mài mòn một tảng đá to như vậy thì thế nào cũng phải gắng sức suốt một hai năm.

"Xem ra ta nhất định phải dùng công cụ, sử dụng nạy và xẻng sắt để phá vỡ tảng đá này. Nhưng như vậy thì, thứ nhất là khó tránh khỏi bại lộ ra quá nhiều dấu vết, mà một số tiếng gõ cũng sẽ truyền ra ngoài." Nghĩ đến đây, Phương Nguyên nhíu chặt mày, hắn đang cân nhắc giữa mạo hiểm và tiền lợi trong đó.

Nếu như quá mạo hiểm thì hắn thà rằng buông tha truyền thừa này.

Dù sao thì, nếu bị người khác phát hiện ra bí mật của nơi này, những khổ cực và sắp xếp trước đó của hắn đều phải uổng phí cũng không nói, quan trọng là bản thân hắn cũng sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Lại vào cổ thất lựa chọn cổ trùng

Dịch: lamlamyu17

Mặt trời dần dần lên cao, một ngày mới đã đến.

Các học viên xếp thành hàng, ai ai cũng có vẻ mặt hưng phấn đứng trước cổ thất học đường.

Hôm nay chính là ngày vui được chọn cổ trùng thứ hai!

Phuong Nguyên là người đầu tiên lên trung giai, có được quyền ưu tiên chọn trước, vì vậy hắn đứng ở đầu hàng.

Sau hắn lần lượt là Cổ Nguyệt Mạc Trần, Cổ Nguyệt Phuong Chính và Cổ Nguyệt Xích Thành.

Cạch.

Cửa cổ thất được thị vệ mở ra, Phuong Nguyên là người đầu tiên đi vào trong.

Cổ thất tuy không lớn nhưng lại có căn khôn. Vách tường bốn phía đều có các lỗ hình vuông, cái lớn cái nhỏ, bên trong để đủ loại dụng cụ như: chậu đá, đĩa ngọc, ấm gốm nung tử sa.

Đủ loại cổ trùng được đặt trong các loại dụng cụ này, tất cả đều là nhất chuyển. Mỗi ngày học đường phải tiêu hao đến hơn ngàn khối nguyên thạch để nuôi chúng.

Phuong Nguyên nhìn lướt qua, phát hiện ra rất nhiều dụng cụ đã không còn cổ trùng.

Cổ trùng trong đây chỉ được bổ sung mỗi năm một lần, lúc trước khi chọn bản mệnh cổ, phần lớn các thiếu niên đều chọn Nguyệt Quang cổ nên hiện tại đã không còn con nào.

Bốn vách cổ thất không có cửa sổ, chỉ có một ô cửa nho nhỏ trên mái. Ánh mặt trời chiếu xuống đất thông qua ô cửa nhỏ, tạo thành một vệt sáng màu vàng rực hình chữ nhật.

Khi tiến vào cổ thất lần đầu, Phuong Nguyên đã có sẵn mục tiêu, vừa vào đã ngay chọn Nguyệt Quang cổ. Nhưng bây giờ, trong lòng hắn lại có vài mục tiêu để lựa chọn.

Chỉ là còn phải xem những mục tiêu này có trong cổ thất hay không.

Phuong Nguyên đi theo vách tường bên trái, vừa đi vừa nhìn thật cẩn thận.

Sau năm bước, bước chân hắn hơi dừng lại.

Bên trong một ô vuông sát vai hắn đặt một cái chén đồng, trong chén có một con cổ trùng đang nằm úp sấp.

Con cổ trùng này giống như con rệp, vừa tròn vừa dẹt, đầu nhỏ, thân hình quả trứng. Cả người nó đều có màu vàng, tỏa ra ánh kim như bằng đồng.

Đây là một con Đồng Bì cổ, đối tượng mà cổ sư cận chiến thường lựa chọn. Giáo đầu quyền thuật của học đường cũng nuôi một con Đồng Bì cổ như vậy, một khi thúc giục nó, toàn thân sẽ ó vàng, phòng ngự tăng mạnh.

Phuong Nguyên có tầm nhìn rộng lớn tất nhiên là coi khinh loại cổ trùng như vậy. Hắn tiếp tục đi, sau đó lại nhìn thấy một con Thạch Bì cổ.

Thạch Bì cổ có ngoại hình tương tự Đồng Bì cổ, chỉ là cơ thể nó xám tro, như là một tác phẩm mỹ nghệ làm bằng đá.

Sau sáu con Thạch Bì cổ liên tiếp thì đến Thiết Bì cổ.

Thiết Bì cổ cũng có hình dáng tương tự Đồng Bì cổ, chỉ có vài khác biệt rất nhỏ. Nó nằm trơ ra trong chén, không hề nhúc nhích, cả người tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo như sắt thép.

Trong xã hội loài người có gia tộc, trong cổ trùng cũng có gia tộc.

Ba con cổ trùng mà Phuong Nguyên liên tiếp thấy này đều cùng một hệ. Bề ngoài chúng nó tương tự nhau, công dụng cũng cùng kiểu.

"Thiết Bì cổ, Đồng Bì cổ, Thạch Bì cổ, Ngọc Bì cổ... Nếu có Ngọc Bì cổ thì lần này cũng có thể chọn nó." Phuong Nguyên lẩm bẩm, trong lòng lại có hơi mong đợi, tiếp tục đi lên phía trước.

Nhưng hắn đã định trước phải thất vọng rồi, sau Thiết Bì cổ là một dãy Thú Bì cổ.

Ngọc Bì cổ và Thú Bì cổ cùng cấp bậc với Đồng Bì cổ, cùng thuộc về một hệ, thế nhưng giá trị lại khác xa nhau. Thú Bì cổ bình thường nhất, giá trị trường còn thấp hơn Thạch Bì cổ một chút nhưng nó có rất nhiều con đường thăng cấp, có thể hợp luyện với rất nhiều loại cổ trùng khác.

Ngọc Bì cổ là cổ trùng quý hiếm nhất trong hệ này, giá trị trường gần bằng với Tử Trùng, có đôi khi giá cả lên xuống thất thường thì cũng sẽ ngang hàng với Tử Trùng.

Phương Nguyên nhìn qua một lần nhưng không thấy Ngọc bì cổ. Hắn không thất vọng mà là thoải mái cười lên: "Cổ Nguyệt trại chẳng qua là gia tộc cỡ trung, cô thất của học đường cũng chỉ ở mức trung bình. Ta đòi hỏi nơi này có Ngọc Bì cổ, tiêu chuẩn cũng quá cao rồi."

Lúc này, diện tường bên trái đã xem xét xong, Phương Nguyên đổi qua nơi khác, tiếp tục dạo bước.

Ở mặt tường này nhiều nhất chính là Thiên Ngưu cổ.

Giống như các loại Bì cổ, Thiên Ngưu cổ cũng là một đại gia tộc trong các cổ trùng nhất chuyển.

Chúng nó có bề ngoài tương tự nhau, hình dạng ống bầu dục, lưng hơi dẹp, phần lớn có màu đen, toả ra ánh kim. Đôi râu nó rất dài, vượt qua cả cơ thể, lúc cái cảm mạnh mẽ đóng mở thì phát ra tiếng sần sật, sần sật giống như đang cưa gỗ. Cho nên cổ sư ở một số nơi còn gọi chúng nó là "bọ hung cưa cây".

Đập ngay vào mắt Phương Nguyên đầu tiên là một con Man Lực Thiên Ngưu cổ.

Toàn thân nó có màu như sắt thép, đôi râu to dày hơn một chút so với Thiên Ngưu bình thường, mặt trên của đôi râu cứ cách một đoạn ngắn thì lại có một đốt.

Man Lực Thiên Ngưu cổ này bán rất chạy trên thị trường, trong đội buôn đi đến Cổ Nguyệt sơn trại lúc trước cũng có rất nhiều người bán loại Man Lực Thiên Ngưu cổ này.

Man Lực Thiên Ngưu cổ có thể tạm thời trao cho cổ sư một sức mạnh khổng lồ, đó được gọi là một ngưu lực, duy trì trong thời gian năm lần hô hấp.

Thế nhưng nó có một hai khuyết điểm.

Một, chính là mỗi lần thúc giục tiêu hao rất nhiều chân nguyên. Nhất chuyển trung giai thì cần một thành chân nguyên, đổi thành sơ giai thì mỗi lần sử dụng phải cần hai thành chân nguyên.

Một khuyết điểm khác là có di chứng. Nếu như thể chất cổ sư yếu ớt mà sử dụng loại cổ này quá nhiều thì sẽ dẫn đến cơ bắp bị kéo căng đến tổn thương, thậm chí đứt gân. Thường thì chỉ có cổ sư có thể trạng cường tráng mới có thể sử dụng nó. Loại cơ thể nhỏ tuổi này của Phương Nguyên thì khỏi phải nghĩ rồi.

Phương Nguyên cũng tự biết mình mà lướt qua Man Lực Thiên Ngưu cổ, hắn tiếp tục ngắm nhìn.

"Hử? Con cổ trùng này không tệ." Bước chân hắn chậm lại.

Đó là một con Hoàng Lạc Thiên Ngưu cổ.

Hình dáng nó có hơi gầy hơn Man Lực Thiên Ngưu cổ một chút, toàn thân có màu vàng tối, hai cọng râu dài không có đốt, phần gốc có màu vàng, đến ngọn thì chuyển dần thành màu đen.

Man Lực Thiên Ngưu cổ có thể tạm thời trao cho cổ sư sức lực mạnh mẽ nhưng loại sức mạnh này có tính chất bạo phát. Còn Hoàng Lạc Thiên Ngưu cổ thì lại có thể ban cho cổ sư sức chịu đựng, làm cho tốc độ tiêu hao thể lực của cổ sư chậm đi rất nhiều, có thể duy trì một khắc đồng hồ, hơn nữa còn không có di chứng.

Trong nhất chuyển cổ trùng, giá cả của Hoàng Lạc Thiên Ngưu cổ cũng rất cao, tương đương với Nguyệt Quang cổ, cấp bậc cỡ Ngọc Bì cổ, nhưng xếp sau Tử Trùng.

Phương Nguyên lướt nhìn một lượt, quả nhiên trong cổ thất này chỉ có một con Hoàng Lạc Thiên Ngưu cổ.

"Cổ trùng không tệ nhưng không hợp với mục tiêu của ta." Phương Nguyên lắc đầu, bỏ qua con cổ trùng này.

Không lâu sau, hắn đã đi đến góc tường. Mặt tường thứ hai hắn đã xem xong rồi nhưng lại vẫn không vừa ý.

Cổ trùng trong cổ thất cũng chỉ có cấp bậc cỡ này, muốn nhặt nhanh đồ tốt hay là ngẫu nhiên bắt ngờ thì cũng không có hi vọng lớn.

Phương Nguyên chuyển sang mặt tường thứ ba, tiếp tục tra xét.

Ở mặt tường này, Thi cổ là phần nhiều.

Thi cô cũng là một hệ cô trùng, gồm có Hoa Thi cô, Phấn Thi cô, Hắc Thi cô, Bạch Thi cô.

Phấn Thi cô có giá trị thấp nhất, gần như không có cô sư nào lựa chọn nó vì năng lực của nó chỉ có một, chính là làm mập. Khi cô sư rút chân nguyên, Phấn Thi cô sẽ thay đổi cơ thể của cô sư, làm cho cô sư mập lên. Cho dù là gầy nhỏ cỡ nào thì cũng có thể biến thành người béo phì núc nịch.

Trong cô thất này chỉ có hai ba con Phấn Thi cô, cứ như là chẳng thèm nuôi dưỡng vậy.

Hoa Thi cô thì nhiều nhất, có chừng mười mấy con, xếp thành một mảng. Mặt ngoài những con cô trùng này đều có đốm hoa, không phải trắng với đen thì cũng là trắng với hồng, còn có một số ít thì có cả màu đen, trắng, hồng.

Tác dụng của Hoa Thi cô tương tự với Man Lực Thiên Ngu cô, đều là tạm thời tăng lên sức lực của cô sư.

Man Lực Thiên Ngu được gọi là một ngu lực, Hoa Thi cô thì gọi là một trư lực. Lượng chân nguyên Hoa Thi cô tiêu hao cũng nhiều như Man Lực Thiên Ngu cô, thế nhưng nó có thể duy trì trong mười hô hấp, gấp đôi Man Lực Thiên Ngu cô.

Hơn nữa, vì cô sư bộc phát ra sức mạnh nhỏ hơn, di chứng cũng tự nhiên là không nghiêm trọng như Man Lực Thiên Ngu cô.

"Hoa Thi cô là cô trùng đại chúng nhất, cũng là bán đắt nhất trên thị trường. Giá thị trường của nó lại chỉ bằng một nửa Man Lực Thiên Ngu cô, có thể nói là hàng ngon giá rẻ. Nhưng mà, trong gia tộc Thi cô, giá trị của hai con cô trùng còn lại thì rất cao, còn phải đắt hơn cả Ngọc Bì cô và Tù Trùng!" Trong mắt Phương Nguyên hiện lên vẻ suy tư.

Một con Hắc Thi cô hoặc là Bạch Thi cô có giá trên thị trường cao đến sáu trăm nguyên thạch, thường là nó vừa xuất hiện thì lập tức bị người ta thu mua mất.

Năng lực của Hắc, Bạch Thi cô chính là cải tạo thân thể cô sư, nâng cao sức lực của cô sư từ tận gốc.

Tuy rằng Man Lực Thiên Ngu cô có thể trao cho cô sư một ngu lực, thế nhưng chỉ có thể duy trì năm hô hấp, sử dụng gia tăng sức mạnh quá lớn trong nhiều lần, cô sư sẽ không chịu nổi, lại còn có di chứng quá lớn.

Tuy rằng Hắc, Bạch Thi cô gia tăng sức mạnh cho cô sư từng chút từng chút một, tích lũy ngày này qua ngày khác, thế nhưng sức mạnh này chỉ cần là tự mình tăng lên thì vẫn là thứ của bản thân cô sư. Cho dù Hắc, Bạch Thi cô đều chết hết thì sức mạnh này vẫn sẽ ở lại trong người cô sư.

Chính vì vậy, giá cả của Hắc, Bạch Thi cô mới cao hơn Tù Trùng.

Đa số mọi người cho rằng giá trị Tù Trùng phải thấp hơn Hắc, Bạch Thi cô. Tù Trùng chỉ có thể tinh luyện chân nguyên, trong một trận chiến đấu kịch liệt, chân nguyên của cô sư rất dễ tiêu hao hết. Phần chiến đấu còn lại, cô sư phải dựa vào quyền cước, dựa vào sức mạnh tự thân. Đây là giá trị mà Hắc, Bạch Thi cô thể hiện ra, nó còn đáng tin cậy hơn Tù Trùng.

"Nếu như có thể luyện hoá một con Hắc Thi cô hoặc là Bạch Thi cô thì cũng không tệ." Phương Nguyên cũng chỉ là nghĩ nghĩ vậy mà thôi. Trong loại cô thất này, ngay cả Hoàng Lạc Thiên Ngu cô mà cũng chỉ có một con thì làm sao có thể có loại cô trùng quý hiếm như Hắc, Bạch Thi cô đây.

Hắn đi dạo một vòng, xem qua một lần tất cả cô trùng, quả nhiên không có cô trùng mà hắn muốn.

Cuối cùng, ở ngay chỗ góc tường, hắn cảm lấy một con Tiểu Quang cô.

Trong cô thất tổng cộng có năm con Tiểu Quang cô.

Loại cô này có hình dạng rất kì lạ, giống như ngôi sao năm cánh, lớn bằng một nửa móng tay.

Cô này chủ yếu phối hợp sử dụng với Nguyệt Quang cô, là một loại cô trùng phụ trợ Nguyệt Quang cô thường thấy nhất. Phương Nguyên lựa chọn sử dụng nó, coi như là lấy tạm, chỉ ít cũng phù hợp phương hướng phát triển trong lòng hắn.

"Phương Nguyên đi ra rồi."

"Hơn cả nửa ngày, cuối cùng cũng đi ra."

"Không biết hắn chọn con cô nào?"

"Hắn đã có Tù Trùng rồi, đây là con cô thứ ba của hắn, e rằng hắn không nuôi nổi đâu, khặc khặc."

Phương Nguyên thông thả đi ra khỏi cô thất, các học viên đứng ở ngoài cửa hơn nửa ngày đã có hơi nóng nảy không yên.

"Đến lượt ta! Không biết Phương Nguyên có chọn con cô trùng đó hay không?" Cô Nguyệt Mạc Trần thấy Phương Nguyên xuất hiện liền vội vàng bước ra thật nhanh, đi vào trong cô thất.

Hắn xem xét một phen thì phát hiện ra con Hoàng Lạc Thiên Ngu cô duy nhất kia, không nén được vui sướng, hắn lập tức lấy đi.

Sau đó, Phương Chính cũng đi vào.

"Ta có Nguyệt Quang cổ có thể tấn công, còn thiếu hụt một con cổ trùng dùng để phòng ngự." Cổ Nguyệt Phương Chính cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng lựa chọn một con Đồng Bì cổ.

Cổ Nguyệt Xích Thành là người thứ tư đi vào cổ thất.

"Ta cần năng lực tránh né, chiến đấu sau này, ta có thể đánh người khác, người khác lại không đánh được ta. Cứ như vậy thì ta đã đứng ở thế bất bại." Hắn chọn trái lựa phải, cuối cùng lựa chọn một con Long Hoàn Khúc Khúc cổ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 63: Dưới ánh trăng tặng Ngọc Bì, dưới mặt đất giấu Bạch Thủ

Dịch: A Hổ

Biên: Lammyu17

Mặt trời lặn, trăng lên, màn đêm buông xuống.

Đây là một góc sân kín đáo trong Cổ Nguyệt sơn trại.

Một góc hòe cao lớn, cành lá tươi tốt, tàng cây to rộng giống như một chiếc lọng bằng ngọc bao phủ cả khoảng sân.

Ánh trăng dịu êm như nước, xuyên qua từng tán lá, rót vào trong sân.

Một trận gió thổi đến, lá cây xào xạc, bóng cây đung đưa đung đưa.

Mà, ngay dưới bóng cây này có hai người đang đứng.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc chăm chú nhìn Phương Chính với ánh mắt nhu hòa: "Phương Chính, hôm nay ngươi lựa chọn con cổ nào là con cổ thứ hai?"

"Bẩm báo tộc trưởng, hôm nay con chọn một con Đồng Bì cổ." Cổ Nguyệt Phương Chính đứng thẳng, đáp lời với vẻ mặt sùng kính.

Cổ Nguyệt Bắc gật đầu, trầm ngâm một chút rồi nói: "Không tệ, chọn rất tốt."

Đứng trước mặt Cổ Nguyệt Bắc, Cổ Nguyệt Phương Chính căng thẳng đến cứng cả người, nghe xong lời khích lệ này, hắn nhất thời không biết đáp lại thế nào mới đúng, đành phải cười một tiếng: "Tộc trưởng đại nhân, con cũng chỉ tùy tiện chọn thôi."

"Ngươi cho rằng đây là chỉ là đang khen ngươi cho có thôi sao? Không phải vậy." Cổ Nguyệt Bắc nhìn chằm chằm Phương Chính, trên miệng nở nụ cười mỉm, "Ngươi biết không, thường thì có thể nhìn ra được bản tính của một người từ cách lựa chọn một con cổ trùng."

"Ngươi lựa chọn Đồng Bì cổ là dùng để phòng thủ. Nó phối hợp Nguyệt Quang cổ chính là một công một thủ, điều này cho thấy ngươi có tính cách ngay thẳng. Chuyện thế gian này, một công một thủ chính là hoàn chỉnh nhất, một âm một dương, một nhu một cương, đó chính là vương đạo."

"Cổ Nguyệt Mạc Bắc lại chọn Hoàng Lạc Thiên Ngu cổ. Cổ này gia tăng sức chịu đựng, có thể đánh lâu dài. Điều này cho thấy cá tính ngoan cường và bền bỉ của Mạc Bắc."

"Còn Cổ Nguyệt Xích Thành lựa chọn Long Hoàn Khúc Khúc cổ, có thể khiến cho năng lực né tránh của hắn tăng lên. Điều này nói rõ hắn không thích cường công, hắn làm người khôn khéo, giỏi về luồn cúi, nhưng cũng thể hiện sự yếu đuối trong tính cách của hắn."

Cổ Nguyệt Phương Chính nghe đến há mồm tròn mắt. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, từ một chuyện vô cùng đơn giản lại có thể nhìn ra được nhiều đạo lý như vậy.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Cổ Nguyệt Bắc không khỏi trở nên càng thêm sùng bái hơn.

"Tộc trưởng đại nhân, vậy ca của con chọn loại cổ gì?" Phương Chính bỗng nhiên nghĩ tới Phương Nguyên thì lập tức hỏi.

Cổ Nguyệt Bắc cười một tiếng: "Ca của ngươi lựa chọn Tiểu Quang cổ. Cổ này dùng để phụ trợ Nguyệt Quang cổ, có thể làm công kích nguyệt nhận mạnh hơn. Điều này nói lên tính cách của hắn rất mãnh liệt, vô cùng hiếu chiến, dễ dàng chuyển thành cục đoàn."

“Đúng vậy, dường như ca ca chính là như thế.” Phương Chính nhỏ giọng lầm bầm.

Cổ Nguyệt Bắc nhìn về mặt của Phương Chính, thầm lưu ý trong lòng.

Người có chức vị cao ắt hẳn có chỗ hơn người. Mặc dù Cổ Nguyệt Bắc không gặp Phương Chính được mấy ngày, thế nhưng ánh mắt lão luyện sắc bén của Cổ Nguyệt Bắc đã nhìn thấu Phương Chính.

Ông ta hiển nhiên có thâm ý khác khi nói cho Phương Chính nghe về sự lựa chọn của hai người Mạc Bắc và Xích Thành.

Đó chính là giúp Phương Chính phân tích hai người này, mong đợi hắn đánh bại hai người này, dùng tư chất loại giáp giữ vững địa vị lãnh đạo.

Nhưng mà Cổ Nguyệt Bắc sẽ không nói rõ, không trực tiếp xúi giục Phương Chính làm chuyện gì.

Thân là tộc trưởng, mỗi hành động lời nói đều có tính chính trị. Nếu ông ta trực tiếp xúi giục Phương Chính đối phó với Xích Thành và Mạc Bắc, những lời này truyền đi, nói không chừng sẽ bị mọi người hiểu lầm thành ý đồ chính trị của tộc trưởng. Những lời nói như vậy có ảnh hưởng rất lớn, không khéo sẽ dẫn đến nội đấu trong gia tộc, còn gây tai họa cho toàn bộ sơn trại.

Còn có một điều, Cổ Nguyệt Bắc mong Phương Chính có thể tự mình hiểu ra ý đồ của ông ta. Ông ta hao phí thời gian và sức lực, tự mình đào tạo Phương Chính không phải là để đào tạo một tên thuộc hạ tử chiến, ngũ chuyển. Một tên thuộc hạ không có kiến thức chính trị là một con dao hai lưỡi. Điều ông ta muốn chính là đào tạo một lãnh tụ gia tộc tương lai!

“Ta phân tích tình cách của Mạc Bắc và Xích Thành thay Phương Chính nhưng nó lại hoàn toàn không hiểu được thâm ý bên trong, ngược lại đi hỏi ta về tình hình của Cổ Nguyệt Phương Nguyên. Xem ra Phương Nguyên ám ảnh nó không ít. Nhưng mà nó đang trong thời kỳ nổi loạn của tuổi thiếu niên, một lòng muốn dấn ép Phương Nguyên là chuyện dễ hiểu. Ài, nếu Phương Chính có được trí tuệ của Phương Nguyên thì tốt rồi, mấy năm này ta gặp không ít thiếu niên nhưng nếu nói về kiến thức chính trị, Phương Nguyên tuyệt đối là bậc nhất. Đáng tiếc, hắn chỉ có tư chất loại bình.”

Cổ Nguyệt Bắc trầm thờ dài trong lòng nhưng nụ cười trên mặt lại càng ôn hòa.

Ông ta lấy ra từ trong ngực một con cổ trùng.

“Đây là...Ngọc Bì cổ?” Phương Chính nhìn con cổ trùng này, lập tức mắt sáng rỡ, hô nhỏ lên thành tiếng.

Cổ Nguyệt Bắc nói: “So với Đồng Bì cổ, con Ngọc Bì cổ này ưu tú hơn nhiều. Nó không chỉ tiêu hao chân nguyên ít hơn mà còn có sức phòng ngự mạnh hơn Đồng Bì cổ một chút. Phương Chính, ngươi muốn có nó chứ?”

“Tộc trưởng!” Phương Chính kinh hãi, hắn nhìn về phía Cổ Nguyệt Bắc, lắp bắp nói: “Con, con đương nhiên là muốn.”

“Nếu muốn, ta có thể cho ngươi.” Cổ Nguyệt Bắc càng cười ôn hòa hơn, “Nhưng mà ta thân là tộc trưởng, từ trước đến nay công bình công chính, ta không thể tặng không cho ngươi. Cho nên, ta có một điều kiện.”

Phương Chính liên tục gật đầu, tròn tròn đôi mắt: “Điều kiện?”

Nụ cười trên mặt Cổ Nguyệt Bắc biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc: “Ta muốn ngươi dẫn đầu đột phá nhất chuyển đạt đến nhị chuyển, trở thành người có tu vi cao nhất! Con Ngọc Bì cổ này chính là phần thưởng đưa trước cho ngươi.”

“Sao, thăng cấp nhị chuyển?” Cổ Nguyệt Phương Chính không khỏi lộ vẻ chần chờ. Hắn vừa mới thăng cấp nhất chuyển trung giai, sau trung giai là cao giai, sau cao giai còn có đỉnh phong.

Nhưng bây giờ Cổ Nguyệt Bắc lại yêu cầu hắn trở thành người thứ nhất đạt nhị chuyển của khóa này.

“Thế nào, ngại sợ? Như vậy con cổ này cũng chỉ có thể cho những người khác.” Cổ Nguyệt Bắc giả vờ thu hồi Ngọc Bì cổ.

Cổ Nguyệt Phương Chính bị lời này khiêu khích, hắn lập tức nóng đầu, hô lên: “Không, con đồng ý với ngài! Con sẽ đánh bại tất cả mọi người, trở thành người thứ nhất đạt nhị chuyển!”

“Vậy mới được chứ.” Cổ Nguyệt Bắc lại nở nụ cười âm ỉ, đặt Ngọc Bì cổ vào trong tay Phương Chính.

Trong lòng ông ta thầm nói: “Phương Chính à Phương Chính, ta biết ngươi có hơi tự ti, những thứ tự ti lại này quá có hại cho sự trưởng thành của ngươi. Mà muốn đánh tan sự tự ti này thì phương pháp tốt nhất chính là đạt được thành công. Tư chất của ngươi là loại giáp, khi tu vi thăng cấp nhị chuyển, đó sẽ là ưu thế lớn nhất của ngươi, cũng là thành công đầu tiên mà ngươi có thể đạt được. Ngươi nhất định phải cố gắng lên, nếu ngay cả việc này cũng thất bại thì ta thật quá thất vọng.”

Cùng lúc đó, Phương Nguyên lại tiến vào khe đá một lần nữa, đi sâu vào cuối đường hầm.

Lần này, hắn cũng không mang theo cuốc, xẻng, chủy sắt hay công cụ nào khác mà chỉ tỉ mỉ quan sát xung quanh.

Đêm trước hắn gặp cản trở ở chỗ này, sau đó trên đường về sơn trại, hắn lại có cảm giác không đúng.

Đến tận ngày hôm nay, sau khi dùng Xuân Thu Thiên luyện hóa Tiểu Quang cổ ở túc xá, hắn bỗng nhiên thông suốt, hiểu ra được chỗ kỳ quặc.

“Tầng đá cản đường này quá tròn, quá nhẵn, đây là do con người tạo ra. Nói cách khác, là Hoa Tử hành giả cố ý bố trí tầng đá lớn cản đường. Tại sao ông ta lại phải bố trí cửa ải như vậy ở chỗ này?” Phương Nguyên lộ vẻ suy tư.

Hắn quan sát xung quanh một lần nữa.

Mặt đất bên trong đường hầm bằng phẳng, nóc hình vòm tròn, hai bên vách đều là bùn đất đỏ thẫm, toả ra ánh sáng mờ tối.

“Ồ?” Khi đưa mắt nhìn về phía mặt đất lần nữa, hắn phát hiện một chỗ khả nghi.

Mảnh đất bên dưới tầng đá chặn đường này có hơi sẫm màu. Màu sắc này cũng không rõ ràng, dưới ánh sáng không đầy đủ của nơi đây, nếu không cẩn thận quan sát thì tuyệt đối không dễ dàng phát hiện ra.

Phương Nguyên ngồi xổm xuống, dùng tay sờ sờ chỗ đó thì lập tức cảm thấy ươn ướt.

Khó trách nó hơi sẫm màu, thì ra là dính nước.

Nhưng đường hầm này rất khô ráo, nước từ đâu tới?

Phương Nguyên lại dùng đầu ngón tay vân vê đất bùn ẩm ướt này. Hắn phát hiện đất bùn này thật sự có vấn đề, nó vừa mềm vừa rời rạc, không dính giống như đất đỏ khô.

Ánh mắt Phương Nguyên chợt lóe lên, kinh nghiệm và trực giác cho hắn biết, chỗ này có thể chính là chỗ Hoa Tử hành giả chôn “chìa khóa”.

Mà “chìa khóa” này chính là điểm mấu chốt giúp cho Phương Nguyên có thể đi tiếp.

Phương Nguyên bắt đầu đào bùn, bùn đất rất rời rạc nên thật ra cũng không tốn bao nhiêu sức lực.

Khi đào xuống được khoảng một tấc đất thì bỗng có một mùi thơm đặc thù, như có như không bay vào trong mũi Phương Nguyên.

“Mùi hương này ngạt ngào xa hoa nhưng lại không dung tục, mang vẻ cao thượng trang nhã, chẳng lẽ đó là...” Phương Nguyên chợt nghĩ đến khả năng nào đó, động tác trên tay nhất thời tăng nhanh vài phần.

Đào đào một lúc, dưới đất bùn chợt xuất hiện một tia sáng màu vàng.

“Quả nhiên là nó!” Đôi mắt Phương Nguyên sáng lên, động tác trên tay trở nên nhẹ nhàng, cẩn thận từng chút đào đất bùn xung quanh ra, mở rộng miệng hố.

Sau một lát, một nụ hoa màu vàng sậm được chôn trong lòng đất phơi bày ra trước mặt hắn.

Nó được chôn sâu vào bên dưới khoảng hai tấc, thể tích lớn cỡ cối đá, mặt ngoài nụ hoa trơn nhẵn, màu vàng sẫm, đáng vẻ thần bí lại thanh cao tao nhã.

“Quả nhiên là Địa Tàng Hoa cô!” Phương Nguyên thấy vậy, thở phào một hơi.

Hắn cũng không vội mở cánh hoa ra mà ngồi dưới đất nghỉ ngơi chốc lát, lau chùi sạch sẽ bùn đất trên hai tay rồi mới nhẹ nhàng vạch cánh hoa màu vàng sậm ra.

Địa Tàng Hoa cô giống như là hoa sen kết hợp với cây bắp cải. Cánh hoa của nó xếp thành từng cánh từng cánh kề sát vào nhau, dày dặn, sờ vào rất mịn màng. Phương Nguyên lật từng cánh hoa một, giống như đang kéo mở một cuộn tơ lụa.

Mà cánh hoa to lớn màu vàng sậm này, một khi tách rời ra thì sẽ nhanh chóng tiêu tan, giống như từng hạt bông tuyết tan ra trong không khí.

Sau khi Phương Nguyên lật ra khoảng năm sáu chục cánh hoa bên ngoài, thể tích nụ hoa đã cắt giảm hơn phân nửa, lộ ra tim hoa ở bên trong.

Cánh hoa ở tim hoa có hình dáng hơi nhỏ, độ dày cũng mỏng đi, cảm giác mềm mại, mịn màng hơn. Nó không giống tơ lụa nữa mà lại như một mảnh giấy mỏng manh.

Động tác của Phương Nguyên càng thêm nhẹ nhàng, thường phải sau mấy hơi thở, hắn mới thành công lật ra một cánh hoa.

Cánh hoa càng ngày càng trong suốt, một lát sau, khi Phương Nguyên lật ra một cánh hoa mỏng nhẹ như một tờ giấy Tuyên Thành*, hắn dừng động tác lại.

* Giấy Tuyên Thành: được chế tạo từ cây Thanh Đàn, chất lượng giấy mềm, dẻo, trắng mịn, đường vân đẹp, thể hiện rõ độ đậm nhạt của

mực, khó rách và dễ được lâu. Được các thi nhân xưa cho là “vua của những loại giấy”.

Địa Tàng Hoa cỏ lúc này chỉ còn lại có một lớp cánh hoa thật mỏng ở trung tâm.

Những cánh hoa này chồng lên nhau, bao bọc thành hình dạng một quả cầu lớn chừng nắm tay.

Cánh hoa nửa trong suốt, mỏng nhẹ như giấy Tuyên Thành. Bên trong cánh hoa tràn ngập chất lỏng màu hoàng kim. Giữa chất lỏng này, có một con cỏ trùng đang ngủ say.

Phuong Nguyên tập trung nhìn thật kỹ nhưng chỉ có thể nhìn được hình dáng mơ hồ của con cỏ trùng này, không thể phân biệt được rốt cuộc là loại cỏ trùng nào.

Lại gần hơn, hơi thở của hắn phả lên trên tim hoa. Quả cầu tim hoa bỗng nhiên run rẩy, những cánh hoa bao bọc chất lỏng cũng nhẹ nhàng đung đưa.

Cỏ trùng không có thức ăn thì sẽ chết đói, chỉ có vài cỏ trùng hiếm mới có thể xuất hiện tình hình tự mình phong ấn. Vì để bảo quản cỏ trùng, đám cỏ sư nghĩ ra rất nhiều phương pháp.

Địa Tàng Hoa cỏ chính là một loại trong đó.

Địa Tàng Hoa cỏ là loại cỏ tiêu hao một lần, một khi gieo trồng trên đất thì không thể di chuyển được nữa.

Nguồn thức ăn của nó rất đơn giản, đó chính là hơi đất. Chỉ cần gieo trồng dưới mặt đất, có hơi đất dồi dào là nó có thể sống sót.

Tác dụng của nó cũng chỉ có một, đó chính là nuôi dưỡng cỏ trùng khác trong tim hoa, ngâm trong dịch hoa màu hoàng kim.

Loại dịch hoa màu hoàng kim này bắt chước trạng thái phong ấn ở một mức độ nhất định, làm cho cỏ trùng ngâm ở trong đó rơi vào giấc ngủ say.

"Hoa Tử hành giả gieo Địa Tàng Hoa cỏ ở chỗ này, cỏ trùng bên trong tim hoa này chắc hẳn là để lại cho người kế thừa." Phuong Nguyên đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng nắm cánh hoa còn lại, cẩn thận xé mở một lỗ hổng.

Chất lỏng màu hoàng kim chảy ra theo ngón tay hắn, cảm giác cứ như dầu đậu nành.

Theo sự trôi ra của chất lỏng màu vàng, tim hoa từ từ mềm xuống. Phuong Nguyên chà sát ngón tay, mở cánh hoa mềm mại này, lấy ra cỏ trùng đang ngủ say kia.

Đó là một con bọ rùa rất đáng yêu.

Nó chỉ lớn cỡ móng tay cái. Toàn thân nó đều có màu trắng ngà, nhìn từ phía sau, nó giống như một hình tròn.

Đầu của nó chỉ chiếm bộ phận rất nhỏ của hình tròn, còn lại đều là cái bụng béo mập cùng với cái vỏ sáng bóng

Sáu chân của nó rất nhỏ, cũng có màu trắng ngà, giấu ở dưới bụng.

"Bạch Thi cỏ!" Đôi mắt Phuong Nguyên chợt lóe lên sự vui mừng rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Chuyện mờ ám dễ làm, chuyện đường hoàng khó thành

Dịch: lamlamyul7

Mấy ngày nay, nhiệt độ càng ngày càng cao.

Chính ngọ, mặt trời chói chang chiếu trên cao, mặc sức toả nhiệt xuống bên dưới.

Đội buôn đã đi rồi, việc buôn bán trong khách sạn lại quanh quẩn trở lại.

Phuong Nguyên đi vào sảnh ăn lập tức dẫn đến sự chú ý của bọn tiểu nhị.

Một gương mặt quen thuộc lập tức chạy như điên đến, đáng vẻ tươi cười nịnh nọt: "Ôi chào, công tử, ngài đến rồi! Mời vào trong ngồi."

"Cho ta một vò rượu, cắt thêm một cân thịt bò, thêm vài món ăn sáng nữa." Phương Nguyên bước vào sảnh ăn, đi về phía vị trí cũ gần cửa sổ.

Về mặt tiểu nhị trở nên lúng túng: "Công tử, thật ngại quá, lần trước đội buôn đến, chương quỹ đã bán hết rượu Thanh Trúc rồi. Hôm nay nơi này của chúng tôi đã không còn rượu này nữa."

Phương Nguyên gật đầu, cũng không thấy bất ngờ: "Vậy cho ta một vò rượu gạo đi, nhân tiện nói cho chương quỹ năm nay cắt nhiều rượu Thanh Trúc hơn một chút, ta muốn đặt trước trên trăm vò. Về phần tiền đặt cọc ít nhiều gì đó, các người cứ tính toán trước rồi lại báo cho ta."

Hôm nay Từ Trùng đã đề lộ ra rồi, cũng không khiến ai hoài nghi, hẳn hoàn toàn không cần phải e ngại chuyện mua rượu.

"Vâng vâng, lời này tiểu nhân nhất định sẽ nói lại! Công tử ngài cứ yên tâm!" Tiểu nhị vỗ ngực một cái, giọng điệu chắc chắn.

Không lâu sau, cả rượu và thức ăn đều được mang lên.

Phương Nguyên vừa ăn vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khí trời nóng bức, hơn nữa lại là lúc ăn cơm, người trên đường hiện giờ rất thưa thớt.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất, chiếu xuống cả những căn lầu trúc xanh biêng biếc.

Một vài nông phu phàm nhân chân trần dính bùn đất đang vác xẻng hoặc là gánh đòn gánh đi lại ở phía trước, hiển nhiên là bọn họ vừa làm xong việc đồng án, bây giờ đang trở về nhà.

Hai đứa trẻ rượt đuổi nhau trên đường, đứa phía trước giơ cao cái chong chóng trúc nhỏ, đứa phía sau đuổi theo kêu khóc, dường như là thằng nhóc con trước mặt đã giật cái chong chóng.

Lúc này, hai cô sư trẻ tuổi quần đai lưng xanh bước nhanh đến, dáng vẻ vội vã.

"Cút ngay, đừng cản đường!" Một cô sư đẩy mạnh nông phu trước mặt.

Các nông phu hoảng sợ né tránh.

"Hừ!" Hai cô sư trẻ tuổi đi qua với vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo.

Phương Nguyên nhìn thấy nhưng trong mắt có hơi thất thần, một bộ phận tâm trí hẳn đã phân ra đi vào không khí.

Trong không khí, mảng nước bên ngoài im lặng chuyển động, mặt biển chân nguyên thanh đồng gọn sóng ba đào.

Từ Trùng chìm chìm nổi nổi trong nguyên hải, khi thì thoải mái lặn lội, khi thì cuộn tròn lại. Xuân Thu Thiên rơi vào giấc ngủ say đã tự mình ẩn nấp. Bạch Thi cô với hình dáng tròn trĩnh thì vỗ cánh bay vòng vòng trên không.

Bạch Thi cô và Hắc Thi cô nổi danh như nhau, đều là cô trùng quý hiếm trong nhóm nhất chuyển, giá thị trường của chúng nó còn cao hơn Từ Trùng.

Nhưng mà, mặc dù chúng có tác dụng giống nhau, ngoại hình tương tự, tuy nhicon đường thăng cấp sau này lại khác nhau.

Hắc Thi cô hợp luyện với Thanh Tì cô thành Hắc Tông cô nhị chuyển, thăng cấp lần nữa thì là Cương Tông cô tam chuyển.

Mà Bạch Thi cô, con đường thăng cấp tốt nhất là hợp luyện với Ngọc Bì cô, luyện thành Bạch Ngọc cô nhị chuyển, thăng cấp lần nữa là Thiên Bồng cô tam chuyển.

Cương Tông cô có thể làm cho bộ lông của cô sư cứng như cương châm, vừa tấn công vừa phòng thủ. Thiên Bồng cô làm cho da cả người cô sư cứng như bạch ngọc, đồng thời hạn chế hiệu quả các loại công kích như nguyệt nhận.

Trong lòng Phương Nguyên tràn đầy vui mừng. Có được Bạch Thi cô là một chuyện, thứ làm hẳn thật sự vui vẻ chính là truyền thừa của Hoa Từ hành giả.

"Bạch Thi cô có thể tăng cường sức lực, Hoa Từ hành giả lại sắp đặt tảng đá lớn chặn đường, xem ra là để cho ta luyện hoá Bạch Thi cô xong, sau này có đủ sức mạnh thì đẩy tảng đá ra, tiếp tục đi về phía trước. Đây cũng chính là khảo nghiệm thứ nhất."

"Theo ý định của Hoa Từ hành giả khi bố trí cửa ải này thì có thể suy đoán ra, truyền thừa tiếp theo nhất định có cửa ải thứ hai, cửa ải thứ ba. Quan trọng nhất là có thể khẳng định, ông ta thiết lập nên truyền thừa này không phải là gài bẫy mà là rất thành tâm."

"Nhờ vào truyền thừa này, ta có thể đạt đến tam chuyển nhanh hơn, sau đó rời khỏi núi Thanh Mao này, đi ra ngoài lang bạt, nắm giữ tiên cơ!"

Cô sư tu hành cần nhất là cái gì?

Đáp án chỉ có hai chữ: tài nguyên.

Phuong Nguyên muốn tu hành thì cần tài nguyên. Thế nhưng tài nguyên gia tộc có hạn, muốn tài nguyên thì phải tranh đoạt.

Không chỉ phải tranh đoạt, còn nhất định phải giành thắng lợi trong tranh đoạt.

Đối với hắn mà nói, cạnh tranh càng nhiều, thắng lợi càng nhiều, lá bài tẩy của hắn lại càng bại lộ nhiều, càng khiến người ta dè chừng.

Dè chừng tích lũy đến một mức độ nhất định sẽ trở thành chèn ép ngăn cản bước tiến của hắn.

Phuong Nguyên giết gia nô, vì sao Mạc gia không truy cứu? Phuong Nguyên cưới bóc tất cả bạn cùng lứa, vì sao những trưởng bối này lại không hỏi tội? Phuong Nguyên chống lại gia tộc, không vào thể chế, vì sao tộc trưởng lại lựa chọn khoan dung?

Tất cả là vì hắn nhỏ yếu, hắn có tư chất loại bính.

Bọn họ cậy mình mạnh mẽ, không thèm giết kẻ nhỏ yếu. Dưới thể chế của gia tộc, so đo với thứ nhỏ nhoi như Phuong Nguyên không chỉ mất mặt mà còn làm cho người khác thấy mình quá ác nghiệt, quá vô tình, làm hỏng vòng giao thiệp của bản thân.

Nhỏ yếu, chính là ô dù của Phuong Nguyên hiện giờ.

Thế nhưng, theo việc không ngừng tranh đoạt tài nguyên, Phuong Nguyên sẽ thể hiện ra càng ngày càng lớn mạnh. Điều này sẽ làm mọi người chú ý và dè chừng, rồi sẽ lôi kéo. Cho dù Phuong Nguyên lựa chọn phe cánh nào thì hắn đều sẽ gặp phải chèn ép và kiểm kẹp từ phía phe cánh khác.

Mà kiểm kẹp và chèn ép sẽ kéo chậm tốc độ phát triển của hắn.

Phuong Nguyên biết rất rõ hoàn cảnh lúc này của mình. Hoàn cảnh hiện tại của hắn rất huyền diệu, nhìn như là hắn đã đắc tội với tất cả mọi người nhưng thật ra hắn không hề đắc tội với người nào.

Thế nhưng theo thời gian, tu vi tăng lên, mâu thuẫn này sẽ nảy sinh, sẽ trở nên gay gắt.

Phuong nguyên biết mâu thuẫn này sớm muộn gì cũng sẽ trở nên gay gắt, thế nhưng việc này đến càng muộn thì mới càng có lợi cho hắn.

Do đó, truyền thừa này của Hoa Tửu hành giả thực sự là xuất hiện rất đúng lúc!

Có truyền thừa này thì hắn đã có tài nguyên ẩn giấu. Nhờ vào tài nguyên này, hắn có thể tự do bên ngoài thể chế, tự đi một mình, ung dung tu hành, âm thầm tích góp thực lực.

Vào thể chế thì sẽ phải đứng vào hàng, cho dù bản thân hắn không tranh giành thì tuyệt đối cũng sẽ bị tranh đoạt của đảng phái và chính trị liên lụy.

Người bước vào thể chế chính là quân cờ. Đầu tiên người phải trở thành một quân cờ hợp cách, người khác mới yên tâm sử dụng người. Yên tâm dùng người, người mới có thể có cơ hội bò lên, nhưng lúc nào cũng vẫn phải cẩn thận, đừng để bị trở thành tốt thí.

Phuong Nguyên biết quá rõ quá trình này, cho dù có bao nhiêu trí tuệ thì cũng không làm gì được lẽ đời này. Đây là quy củ!

Quan trọng nhất là hắn chỉ có tư chất loại bính, đối với gia tộc mà nói, hắn hoàn toàn không đáng được đầu tư mà thường là sẽ trở thành tốt thí.

Cho nên con đường phát triển tốt nhất chính là phát triển một mình, cứ như vậy, hắn có thể tránh khỏi phần lớn cạnh tranh, hình tượng dày công xây dựng lúc trước cũng có thể được duy trì trong lòng cao tầng sơn trại.

"Chuyện trên thế gian này đều là chuyện mờ ám dễ làm, chuyện đường hoàng khó thành. Ta nhờ vào truyền thừa của Hoa Tửu hành giả là có thể âm thầm tu hành, tích góp sức mạnh, không gây chú ý, không dẫn đến bị chèn ép. Nhưng mà chuyện cướp bóc trấn lột vẫn phải tiếp tục, bỗng nhiên gián đoạn thì sẽ gây nghi ngờ, hơn nữa ta cũng cần nguyên thạch." Phuong Nguyên bắt đầu suy tính cho sau này.

Hắn quả thật là cần nguyên thạch.

Những người cùng lứa khác chỉ mới bắt đầu luyện hoá, nuôi dưỡng con cở trùng thứ hai, còn hắn thì luyện hoá Tiểu Quang cở lại có thêm Bạch Thi cở, toàn bộ có đến bốn con cở trùng.

Trước đây hắn nuôi Nguyệt Quang cở và Tửu Trùng, mỗi ngày cần gần một khối nguyên thạch. Bây giờ tính ra, hắn nuôi cở trùng, tiêu hao nguyên thạch mỗi ngày còn vượt qua hai khối một chút!

Chỉ tính nguyên thạch cần thiết để tu hành, còn có phí sinh hoạt, một ngày hắn cần ít nhất năm khối!

Năm khối nguyên thạch đủ cho năm tháng sinh hoạt phí của một nhà phạm nhân ba miệng ăn.

Tuy trong tay hắn có mấy trăm khối nguyên thạch nhưng cũng không chịu nổi tiêu xài như vậy về lâu về dài.

Quan trọng hơn là, càng về sau, số sư lại càng cần tiêu xài nhiều, nhất là lúc lên nhị chuyển, mỗi lần hợp luyện cở trùng đều là một khoản chi phí xa xỉ.

Nghĩ đến đây, Phương Nguyên liền lo lắng.

Nguyên thạch là một vấn đề nan giải, chỉ dựa vào cướp bóc trấn lột bạn học cùng với tích góp trong tay thì chỉ có thể trì hoãn vấn đề này bùng phát.

Trừ điều này ra, hẳn còn có một phiền phức khác, đó chính là việc nuôi dưỡng Bạch Thi cổ.

Thức ăn của Bạch Thi cổ là thịt heo.

Chữ "Thi" này chính là chỉ heo, thức ăn của hệ Thi cổ đều là thịt heo.

Sức ăn Hắc, Bạch Thi cổ đều rất lớn, mỗi năm ngày cho ăn một lần, mỗi bữa phải ăn toàn bộ một con heo trưởng thành.

Giá thịt heo ở thế giới này cũng không rẻ. Phạm nhân chỉ có lúc mừng năm mới mới có thể giết một con heo, chấm thêm chút thức ăn mặn. Không có kỹ thuật nuôi trồng trên quy mô lớn như ở trái đất, giá cả các loại thịt heo thịt bò vẫn vẫn đều là phạm nhân không ăn nổi. Hơn nữa, địa hình núi Thanh Mao dốc đứng, diện tích sống nhỏ hẹp thì có bao nhiêu không gian để chăn nuôi gia súc chứ?

Gần núi cậy núi, gần sông cậy sông, ngày thường các sơn dân thỉnh thoảng có thể ăn được thịt heo phần lớn là do thợ săn bắt giết heo rừng.

"Xem ra sau này ta phải tự mình đi săn, giết heo lấy thịt." Ánh mắt Phương Nguyên loé sáng.

Chỉ dựa vào việc mua thịt heo ở trong sơn trại thì, thứ nhất là tiêu tốn nguyên thạch, thứ hai là sẽ dẫn đến những ánh nhìn hoài nghi. Một mình nguoi, cho là thích ăn thịt heo thì cũng không thường ăn như vậy chứ, còn ăn nhiều đến vậy?

Nếu như tự mình đi săn thì không chỉ dễ dàng giải quyết phiền toái này mà còn có thể giảm bớt rất nhiều áp lực kinh tế.

"Tiểu nhị, tính tiền!" Nghĩ đến đây, Phương Nguyên không chậm trễ nữa, sau khi tính tiền thì hắn đi ra khỏi khách sạn.

Mấy ngày nay học đường được nghỉ học, mục đích là để cho các học viên yên tâm luyện hóa con cổ trùng thứ hai. Phương Nguyên quyết định, nhân thời gian này để đi ra ngoài sơn trại, thăm dò tình hình, sau đó đi săn heo giết lấy thịt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Còn không mau cắt đi

Dịch: lamlamyul7

Núi rừng mênh mông, Phương Nguyên cẩn thận bước vào.

Ánh dương quang chiếu xuyên qua hàng cây cao to thành từng bóng râm loang lổ.

Bên chân hắn cỏ xanh mềm mại, hoa dại rực rỡ.

Bên tai là tiếng chim hót, tiếng nước chảy róc rách.

Càng đi xa khỏi ra phía bên ngoài sơn trại thì càng nguy hiểm, cho nên Phương Nguyên càng cẩn thận từng chút một.

Nơi hoang dã vô cùng nguy hiểm, cổ sư ít nhất phải có tu vi tam chuyển mới có thể một thân một mình thám hiểm ở nơi hoang dã. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là an toàn, rất nhiều cổ sư tam chuyển cũng đã chết ở nơi hoang dã, thậm chí còn có cổ sư tứ chuyển cũng như vậy. Mãnh thú, trùng độc, nhân hoa, thỉnh thoảng còn có thời tiết khắc nghiệt, tất cả đều có thể tiêu diệt một sinh mạng.

Nhưng mà Phương Nguyên muốn chém giết lợn rừng thì chỉ cần qua lại ở phụ cận sơn trại. Nếu không thì đám thợ săn cũng sẽ không thỉnh thoảng bắt được lợn rừng.

"Cách mỗi một khoảng thời gian thì sẽ có cổ sư trong gia tộc ra tay càn quét xung quanh sơn trại một lần. Hoàn cảnh như vậy, đối với một cổ sư nhất chuyển trung giai như ta mà nói, coi như là an toàn. Nhưng mà vẫn phải chú ý, dã thú, cổ trùng đều không ở cố định."

Nhờ vào kinh nghiệm của kiếp trước, Phương Nguyên cẩn thận sẵn lòng.

Thời gian dần dần trôi qua, Phương Nguyên vẫn không thu hoạch được gì.

"Khốn kiếp, với ta hiện tại, phạm vi núi Thanh Mao vẫn còn quá lớn. Ta không có cổ trùng trinh sát, lại không quen thuộc hoàn cảnh nơi này, hơn nữa vùng lân cận sơn trại phải bị càn quét định kỳ, muốn tìm được lợn rừng vẫn là hơi quá khó khăn. Đi xuống chân núi!"

Không thu được kết quả tìm kiếm nào, Phuong Nguyên liền lập tức thay đổi ý định, đi xuống chân núi.

Núi Thanh Mao có ba sơn trại lớn, theo thứ tự là Cổ Nguyệt sơn trại, Hùng gia trại, Bạch gia trại. Trong đó, Hùng gia trại ở trước núi, Cổ Nguyệt sơn trại ở sườn núi, Bạch gia trại ở thác nước phía sau núi.

Ngoại trừ ba sơn trại này ra, dưới chân núi vẫn có rải rác mười thôn trang, sống trong đó đều là phạm nhân.

Ba sơn trại lớn phân chia những thôn trang này, trở thành kẻ cầm quyền phía sau màn.

Một khi sơn trại thiếu gia nô thì cũng sẽ tuyển chọn từ trong những thôn trang này.

Nhưng chắc chắn sơn trại sẽ không lựa chọn cổ sư.

Đào tạo cổ sư chỉ có thể đào tạo tộc nhân. Bọn họ cũng biết, trong những thôn dân phạm nhân này, tuy tỉ lệ rất thấp nhưng cũng có người có tư chất tu hành, thế nhưng bọn họ vẫn không chọn.

Thế giới này cực kỳ chú trọng huyết mạch tinh thần, sức mạnh nắm giữ trong tay thân tộc mới là chính sách căn bản để giữ vững gia tộc.

Rất nhiều sơn trại, vì để khuếch trương quy mô mà đã tùy tiện đưa người ngoài vào trong tộc quần, cuối cùng dẫn đến sức mạnh vào tay người ngoài, gây ra nội loạn, vì vậy mà bị huỷ hoại hoặc là suy bại.

Cho dù là thế giới nào, nền tảng của chính quyền đều là quân đội, đây chính là chân lý.

Mà quân đội chính là bộ máy bạo lực, chính là sức mạnh. Nắm giữ sức mạnh mới có địa vị và quyền lợi.

Đương nhiên, thể chế gia tộc cũng không phải là đã hình thành thì không biến đổi, nó cũng sẽ chấp nhận những người mới. Hằng năm sẽ có người ngoài gả vào gia tộc, thoát khỏi nô tịch. Đứa con mà những cô gái này sinh ra sẽ lấy họ Cổ Nguyệt, cũng chính một thể hệ tộc nhân mới.

Điều này giống như là dẫn một dòng suối vào hồ nước sâu. Đừng xem thường dòng suối này, không có nó, hồ sâu sẽ là hồ nước đọng, sớm muộn gì cũng sinh thối. Có nó, hồ sâu sẽ là hồ thông dòng, rồi sẽ dần dần lớn mạnh thêm.

Trầm Thuý, người đã từng nha hoàn thiếp thân của Phuong Nguyên, cũng có ý định này, muốn bảm vẫy rộng núp cánh phượng, từ đó thoát khỏi nô tịch.

Phuong Nguyên đã đi xuống núi, sau nửa giờ thì loáng thoáng thấy được khói bếp lượn lờ bay lên từ dưới chân núi.

Lại đi thêm một đoạn, tại một sườn núi có tầm nhìn trống trải, hần nhìn thấy một thôn trang ở phía xa xa nằm dọc theo một con sông nhỏ.

Thôn trang phụ cận ở đây đều nằm trong sự thống trị của Cổ Nguyệt sơn trại. Tuy rằng xung quanh thôn trang không an toàn như ở xung quanh sơn trại nhưng nơi này cũng được canh quét định kỳ. Phạm nhân có thể sinh sống dưới hoàn cảnh như vậy thì tất nhiên là Phuong Nguyên cũng có thể.

"Ủm?" Cạnh một con đường núi gần kề thôn trang, Phuong Nguyên tinh ý phát hiện dấu vết trên mặt đất. Kinh nghiệm đi lại nói cho hắn biết đây là dấu vết của một con lợn rừng.

"Đuổi theo!" Phuong Nguyên mừng rỡ đi theo dấu vết này, hần từ từ đi sâu vào trong núi rừng.

Thương đài bích tiền phô âm thạch, cổ cối cao hòe kết đại lâm*

*(*Trích trong bài thơ hay áng văn thiên cổ nào đó mà bạn dịch cũng không rõ tên. Tạm dịch nghĩa:*

Cỏ biếc riêu xanh trải mặt đá, hòe cao cổ thụ mọc thành rừng.)

Dưới ánh mặt trời chói chang, núi rừng ngày mùa hạ lại càng có vẻ râm mát.

Một lùm cỏ xanh tốt bỗng nhiên rung động.

Mấy con hươu rừng đang ăn bữa cỏ đại thịnh soạn lập tức ngẩng đầu, ánh mắt dè chừng nhìn chăm chăm vào bụi cỏ, lỗ tai còn hơi hơi nhúc nhích.

Bụi cỏ cao đến nửa người đột nhiên tách ra, một thiếu niên chui ra từ trong bụi cỏ.

Thiếu niên này có nước da nhợt nhạt, tóc ngắn màu đen, mặc quần áo mộc mạc bằng vải bố, đích thị là Phuong Nguyên.

Rạt rạt rạt.

Mấy con hươu rừng hoảng sợ, bốn cái chân vừa mảnh nhỏ vừa mạnh mẽ đột nhiên phóng ra, búng nhảy kết hợp với chạy, nhoáng một cái thì chúng đã chạy trốn ra khỏi đó, biến mất trong tầm mắt Phuong Nguyên.

"Những con hươu rừng này đều là hươu cái, lột da thì có thể chế tạo thành áo da giữ ấm, thịt hươu cũng là thức ăn của một số cổ trùng. Nếu như hươu

được thì sừng hươu, lộc nhung lại càng thêm quý giá, lộc nhung vàng còn là nguyên liệu tiến cấp nhất định phải có của một số cổ trùng."

Nơi hoang dã ẩn giấu nguy cơ khắp nơi nhưng cũng ẩn chứa kho tàng phong phú.

Phuong Nguyên nhìn thoáng qua phương hướng những con hươu rừng này chạy đi rồi dời tầm mắt. Mục tiêu chuyển này của hắn là lợn rừng hoang chứ không phải những con hươu này.

Hắn tiếp tục đi về phía trước.

Vù vù vù.

Tiếng động như vậy ở phía trước khiến cho Phuong Nguyên dừng bước chân lại.

"Tổ ong." Hắn nhìn nhìn ở phía trước một chút, chỉ thấy trên một thân cây đang treo một tổ ong.

Tổ ong vô cùng lớn, cỡ bằng cái sọt, có màu vàng sậm. Bên ngoài tổ ong, mười mấy con ong canh tổ liên tục bay lượn lờ, còn có ong thợ thỉnh thoảng bay ra bay vào.

"Trong tổ ong có chứa mật, mật ong là thức ăn của Hùng lực cổ, do đó Hùng gia trại cần một lượng mật rất lớn. Tổ ong này chẳng qua là một tổ ong loại nhỏ, xác suất sinh ra cổ không lớn. Nếu ta có các loại cổ trùng như Đồng Bì cổ thì cũng có thể mạo hiểm bị ong đốt để lấy mật ong. Đáng tiếc." Phuong Nguyên trầm nghĩ.

Ở thế giới này, không phải tất cả côn trùng đều là cổ.

Cổ là tinh hoa thiên địa, vật dẫn pháp tắc, nào có rẻ mạt như vậy? Trong một đàn côn trùng thì thường chỉ có trùng vương mới là cổ.

Nhưng cũng phải xét quy mô đàn, quy mô quá nhỏ thì cũng không có.

Như đàn ong trước mắt, quy mô đàn quá nhỏ nên khả năng có cổ cũng không lớn.

Phuong Nguyên đi vòng xa xa ra khỏi tổ ong này sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Dấu vết lợn rừng trên mặt đất càng ngày càng rõ ràng, Phuong Nguyên biết mình đang gần đến con lợn rừng nọ. Hắn càng ngày càng cẩn thận, lợn rừng cũng rất nguy hiểm.

Lợn rừng không giống với lợn nhà, một con lợn rừng trưởng thành đánh nhau với một con hổ thì chưa chắc con hổ có thể thắng.

Ở trong thế giới kỳ diệu này, dã thú cũng không đơn giản.

"Ừm? Lại là tình huống này!" Rốt cuộc lúc Phuong Nguyên phát hiện ra con lợn rừng, nó đã rơi vào trong một cái hố to, đáy hố dựng thẳng những cây mâu trúc vót nhọn. Lợn rừng bị mâu trúc đâm vào, máu chảy tí tách ra ngoài thành từng dòng.

Xem số máu đọng lại trong hố, con lợn rừng này ít nhất đã rơi vào bẫy khoảng một khắc chung.

Thế nhưng con lợn rừng này vẫn còn đang ra sức giãy giụa, trong miệng kêu la, vẫn tương đối có sức sống.

"Cái bẫy này rõ ràng là do thợ săn bố trí. Không ngờ ta lại nhặt được một món hời." Phuong Nguyên cười cười ngoài miệng nhưng vẻ mặt có hơi sa sầm.

Những cái bẫy này cũng là một uy hiếp đối với hắn.

Nếu hắn ở trong cái bẫy này thì ước chừng sau nửa khắc chung là hắn đã bỏ mạng.

Tuy xung quanh thôn trang được càn quét định kỳ, thế nhưng thợ săn cũng thường đến nơi này săn bắn, bố trí ra không ít bẫy. Có vài cái bẫy có thể nhận biết được nhưng cũng có vài cái bẫy bố trí rất khó thấy, nếu không phải Phuong Nguyên xem xét kỹ thì rất có thể hắn đã trúng chiêu rồi.

"Trên khắp vùng núi rừng này, bất kể là xó xỉnh nào cũng có thể bị đám thợ săn bố trí cạm bẫy. Nhưng mà mỗi khi bố trí một cái bẫy, đám thợ săn thường sẽ báo cho nhau địa điểm bố trí. Xem ra ta phải tìm được một thợ săn lão luyện rồi làm cho hắn nói rõ bố trí cạm bẫy ở nơi này, cộng với phạm vi hoạt động của dã thú trong vùng. Có những tin tình báo này, ta sẽ không đến mức mò kim đáy biển như bây giờ." Phuong Nguyên trầm nghĩ trong lòng.

Đây đều là tai hại do không có cổ trùng trình sát.

Nhưng mà muốn tìm được một con cổ trùng trình sát tốt cũng không dễ. Trong khoảng thời gian ngắn, nếu có tình báo của thợ săn thì cũng có thể ứng phó tạm thời.

Nghĩ như vậy, cổ tay Phuong Nguyên vung lên, một mảnh nguyệt nhận lập tức bay ra ngoài, dễ dàng bắn trúng lợn rừng.

Xoạt.

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, cả mảnh nguyệt nhận chìm vào trong cỏ lộn rùng, nháy mắt tạo thành một vết thương mảnh dài. Sau đó khi một tiếng, một dòng suối máu phun lên.

Máu phun ra tạo thành vết thương càng lúc càng lớn, suối máu cũng càng trào càng nhiều.

Con lộn rùng kêu la giống như bị dày vò đến hồi quang phản chiếu. Cuối cùng, động tĩnh càng ngày càng nhỏ...

Phuong Nguyên lặng im nhìn, sắc mặt hoàn toàn bình thản.

Sức sống của lộn rùng dần dần xói mòn, hai mắt nó trợn tròn, bắp thịt trên người vẫn còn co giật, dòng máu nóng hồi lấp đầy hố bẫy, mùi máu nồng nặc đập vào mặt.

"Sinh tồn hoặc là tử vong, đây chính là quy luật chủ đạo của tự nhiên." Hắc thở dài trong lòng.

Đúng lúc này, loáng thoáng tiếng người truyền đến.

"Vương Nhị ca, nói đến trong thôn chúng ta, bản lĩnh săn thú không ai bằng ngài. Nhất là săn lộn rùng, Vương lão gia tử nhà huynh đúng là liệt vương* trong phương viên trăm dặm quanh đây, tiếng tăm lẫy lừng, ai mà không biết chứ."

(*Liệt: nghĩa là săn bắt. "Liệt vương" là danh hiệu gọi thợ săn giỏi nhất.)

"Vương nhị ca, sao hôm nay Vương tiểu muội không theo huynh đến nhỉ?"

Sau mấy lời nịnh nọt, một giọng nói lạnh lùng cứng nhắc vang lên: "Hừ! Chỉ săn một con lộn rùng thì làm sao có thể cho thấy được bản lĩnh của ta? Hôm nay ta muốn săn ba con lộn rùng, để cho các người nhìn cho kĩ! Còn nữa, Nhị Cầu Đàn, người đừng có mà thương nhớ muội muội ta, coi chừng ta đập người!!"

Nhị Cầu Đàn lại nói: "Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, ta thích Vương gia muội tử thì phạm pháp sao? Hơn nữa cũng không phải chỉ có mình ta thích, có tên con trai nào trong thôn chúng ta không thích? Vương Nhị ca, ta nói huynh tết năm nay cũng đã mười chín, lớn vậy rồi cũng nên cưới vợ sinh con đi."

Giọng nói lạnh lùng cứng nhắc kia lại vang lên: "Hừ, nam tử hán đại trượng phu làm sao lại ham mê chút mỹ sắc nhỏ nhỏ này! Một ngày nào đó, ta muốn rời khỏi núi Thanh Mao này, đi ra ngoài lang bạt, đi khắp thiên hạ, vậy mới không hổ thân nam nhân này của ta!"

Vừa nói chuyện, bốn thợ săn trẻ tuổi đi ra khỏi rừng cây bên kia.

Tên thợ săn đi đầu, người cao thân dài, lưng đeo cung tên, cơ bắp cường tráng, đôi mắt có thần, cả người toả ra khí thế dũng mãnh.

Khi gã thấy Phuong Nguyên, gã lập tức nhíu mày một cái, quát lên: "Hừ? Mi là con cái nhà ai trong thôn, lại dám giành giật đồ của Vương Nhị ta. Còn không mau cút đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 66: Người chết như lộn chết

Dịch: lamlamyui17

"Cút?" Phuong Nguyên nghe xong lời này của Vương Nhị thì lập tức cười khẩy một tiếng rồi vung tay về phía trước.

Roạt.

Một âm thanh nhẹ vang lên, nguyệt nhận xanh thẫm nhanh chóng bắn ra.

Đồng thời, hắc đập mạnh dưới chân một cái, xông về phía bốn thợ săn xung quanh.

"Cổ sư?!" Các thợ săn thấy nguyệt nhận này thì lập tức có người sợ hãi kêu to lên một tiếng.

Nguyệt nhận đã phóng đến rồi, bọn họ vội vàng né tránh tán loạn.

Phụp.

Một người tránh không kịp, cánh tay phải bị nguyệt nhận bắn trúng, da thịt đứt đoạn, cổ tay cùng với nửa cẳng này bị cắt rơi xuống trên mặt đất.

"A a a aaaa!"

Gã nằm trên mặt đất, vừa sợ hãi vừa đau đớn gào thét, cánh tay trái vô thức nắm chặt cánh tay phải.

Đầu cánh tay phải liên tục phun máu đỏ tươi, không lâu sau thì đã nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Xin ngài tha mạng!"

"Chúng tôi vô ý mạo phạm mà!!"

Hai người khác thấy thảm trạng như vậy của đồng bạn, vẻ mặt lập tức trắng bệch không còn chút máu. Bọn họ vội vàng quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu với Phương Nguyên.

"Hừ, một đám vô dụng, sợ cái gì? Không phải chỉ là một cổ sư học viên thôi sao!" Chỉ có Vương Đại vẫn còn đứng yên như trước. Phương Nguyên không nói hai lời thì đã ra tay giết chóc, điều này làm cho gã vừa sợ vừa giận. Hai tay gã mở ra, phần eo cong lại ra sau, một tay giương lên một tay co lại, cũng không biết động tác ra sao mà đã cầm cung tên ở sau lưng lên.

"Dừng lại, người lại đi đến nữa thì ta bắn thùng người!" Vương Nhị vừa lui về phía sau vừa giương cung cài tên, đồng thời trong miệng còn quát lên.

"Hừ?" Phương Nguyên nheo hai mắt lại, Vương Nhị này có hơi khó giải quyết. Phàm nhân bình thường nhìn thấy cổ sư, ai lại không sợ hãi, nhưng gã lại có thể giữ bình tĩnh, ngược lại là cũng có phần can đảm.

Roạt.

Lại một nguyệt nhận nữa bay ra ngoài, bắn về phía Vương Nhị.

"Đúng là không biết điều." Vương Nhị hừ lạnh một tiếng, trong lòng nổi lên sát khí.

Gã bước chệch qua để tránh khỏi nguyệt nhận đang phóng đến, đồng thời bắn ra một mũi tên.

Mũi tên nhanh chóng bay ra, soạt một tiếng thì đã bắn đến trước mặt Phương Nguyên.

Phương Nguyên thấp người xuống, đầu hơi cúi né qua mũi tên này. Hắn vẫn xông lên liên tục phía trước, không lâu sau thì đã tiếp cận Vương Nhị.

Vương Nhị cực kỳ quả quyết, gã lập tức bỏ cung tên trong tay xuống, vung nắm đấm lớn như miệng chén lên, hung hãn nghênh đón Phương Nguyên.

Thân hình gã cao lớn, lưng hùm vai gấu, chiều cao ít nhất cũng hơn Phương Nguyên nửa thước*. Ánh mặt trời chiếu từ phía sau lưng gã, Phương Nguyên xông lên, nhìn vào đôi mắt gã đang trong bóng râm ngược sáng, đôi mắt như lang sói, sát ý đằng đằng!

(*Thước: trong hệ thống đo lường cổ 1 thước = 1/3 mét)

"Dừng!"

"Mau dừng tay!"

Hai thợ săn kia thấy hai người sắp hung hãn lao vào nhau thì đều hoảng sợ kêu to.

"Chết đi!" Đôi mắt Vương Nhị tràn đầy hung ác, cơ thịt trên mặt vặn vẹo, vừa dữ tợn vừa điên cuồng như một con sói điên khát máu.

Hai nắm đấm của gã một trái một phải nện về phía Phương Nguyên.

Nắm đấm vừa nhanh vừa mạnh mang theo cả tiếng gió rít!

Nhìn thấy nắm đấm càng ngày càng đến gần, sắc mặt Phương Nguyên vẫn không đổi, hắn đột nhiên bước chệch qua một bước!

Soạt.

Trong khoảnh khắc mảnh treo chuông này, hắn né qua nắm đấm rồi đột nhiên xoay người lại, vọt về phía bên tay trái của Vương Nhị.

Vương Nhị cười gằn một tiếng, vung nắm đấm quét ngang qua. Nắm đấm đi sau mà đến trước, lập tức đuổi kịp đến sau lưng Phương Nguyên.

Nhưng vào lúc này, ánh mặt trời đã chiếu thẳng vào con người của gã.

Gã vốn là đưa lưng về phía ánh mặt trời, lúc này lại đột nhiên quay đầu lại, ánh nắng chói mắt chiếu thẳng vào lập tức khiến gã đau đớn, tầm mắt chỉ còn một màu trắng.

Phương Nguyên cười lạnh một tiếng, nghiêng người trên không trung né qua nắm đấm Vương Nhị, cùng lúc đó hắn vung tay phải lên.

Xoạt!

Nguyệt nhận thứ ba thuận theo hướng chiếu của ánh mặt trời mà bay vọt đến.

Vương Nhị rung mình, gần cảm nhận được sự nguy hiểm trước nay chưa từng có. Gã cuống quýt nghẹo cổ, sau một khắc, nguyệt nhận xanh thắm bay qua.

"Vương Nhị ca cẩn thận!"

"Tránh được rồi sao?"

Giờ phút này, hai tên thợ săn quỷ trên đất cũng quên cầu xin tha thứ, tròn mắt mà nhìn.

Ánh dương quang chói loà chiếu vào gương mặt của bọn họ.

Giây phút này, thời gian dường như cũng trôi chậm lại.

Âm thanh xung quanh giống như đã biến mất, thế giới hoàn toàn tĩnh lặng.

Mặt trời chói chang buổi chiều loá mắt như một phòng nền trắng xoá. Trong phòng nền này, thân hình Vương Nhị được đơn giản hoá thành một cái bóng tối tăm. Gã ngửa ra sau, cơ thể bật tung lên thành một đường cong trên không trung, tựa như một dây cung đang kéo căng, tràn đầy vẻ đẹp nam tính.

Đầu của gã từ từ nghiêng đi, muốn né tránh công kích nguyệt nhận.

Nguyệt nhận bay chậm như ốc sên trong không trung. Ánh sáng của nó xanh thắm thắm, như có như không dưới ánh mặt trời.

Phòng nền trắng, bóng người đen, nguyệt nhận xanh thắm, ba màu sắc hợp lại, trong nháy mắt, mạng sinh tử chất lọc lại trong một sân khấu rực rỡ.

Nguyệt nhận vẫn đang bay.

Bóng đen đại diện cho Vương Nhị cũng theo quán tính mà từ từ rơi xuống.

Gã dường như đã bình yên vô sự.

"Phù!" Xem đến đây, một thợ săn trẻ tuổi thở phào nhẹ nhõm.

"Tránh thoát rồi!" Một thợ săn vui vẻ kêu lên.

Nhưng vào lúc này!

Đầu của bóng đen nọ tách ra một mảnh nhỏ, theo bóng đen tách ra, chất lỏng đỏ máu cũng văng tung toé khắp nơi.

Nguyệt nhận xanh thắm từ từ tan biến trong không trung.

Mà bóng người màu đen kia lại giống như bị kéo gãy, tất cả sức bật lập tức tan biến trong nháy mắt. Trong khoảnh khắc này, gã như biến thành một chiếc lá rụng tiêu điều, lặng lẽ rơi lá tả xuống mặt đất.

Con người hai tên thợ săn co rụt lại!

Miệng cả hai mở lớn, càng ngày càng há to ra cho đến lúc không thể nào há hơn được nữa.

Lạch cạch.

Chất lỏng đỏ tươi văng vào mặt hai người.

Bọn họ dùng tay sờ thử...

Là máu!

Cả hai lập tức giật mình tỉnh lại!

Trong cảm giác của bọn họ, thời gian bỗng nhiên khôi phục như lúc bình thường, trong tai lại lần nữa nghe được tiếng động ồn ào xung quanh.

Đó là tiếng chim hót, tiếng nước chảy róc rách, còn có tiếng kêu thảm thiết của người bạn cụt tay.

"Vương Nhị ca..." Một thợ săn gọi, giọng nói tràn đầy kinh hoàng, từ trước đến nay, Vương Nhị vẫn luôn là thủ lĩnh của bọn họ.

"Đã chết rồi!" Một thợ săn khác thì bi thương kêu lên, sắc mặt bỗng chốc trở nên vô cùng âm đạm.

"Vương Nhị ca là thợ săn mạnh nhất trong chúng ta, một khắc trước huynh ấy còn trò chuyện vui vẻ với chúng ta, không ngờ một khắc sau thì huynh ấy đã chết!"

"Vẫn là không nên chọc giận cổ sư đại nhân, sao phạm nhân chúng có thể là đối thủ của cổ sư!" Trong lòng hai thợ săn vừa kinh hoàng vừa sợ hãi. Trong một lúc, bọn họ giống như tượng, cứng đờ quỳ trên mặt đất.

Phuong Nguyên đứng lên khỏi mặt đất.

Lúc này vì để né tránh nắm đấm của Vương Nhị nên hắn phải nghiêng người trên không trung, do đó mất thăng bằng, sau khi bắn ra một nguyệt nhận thì hắn cũng ngã xuống đất.

Nhưng mà cú ngã này rất xứng đáng. Nếu bị Vương Nhị đấm trúng, đoán chừng là hắn sẽ nôn ra máu ngay tại chỗ. Dù sao Phuong Nguyên không có cỗ trùng phòng ngự, cơ thể hắn vẫn còn là thiếu niên mười lăm tuổi.

Hiện giờ hắn đứng dậy, ngoại trừ vai có hơi đau vì đụng xuống đất ra, những cái khác cũng không bị cái rầm gì.

"Vương Nhị này rất mạnh, còn mạnh hơn cả tên nô tài Cao Oản kia của Mạc gia! Nếu như học viên bình thường đụng đến gã thì nhất định phải bại. Thậm chí, cho dù là cổ sư nhất chuyển cao giai nếu sơ ý thì cũng sẽ thua trong tay gã." Phuong Nguyên nhìn chằm chằm vào thi thể Vương Nhị một lần.

Đối với cổ sư trong giai đoạn nhất chuyển thì võ giả phạm nhân ưu tú vẫn còn là một uy hiếp.

Vương Nhị này quả thật là một tay cừ khôi.

Mũi tên của gã vừa nhanh vừa ổn định. Chỉ dựa vào điểm này thì gã đã có thể sánh ngang nguyệt nhận. Thậm chí công kích nguyệt nhận còn hơi kém cung tên của gã về khoản phạm vi bao phủ.

Quyền cước của gã cũng đạt đến mức cao nhất của phạm nhân, gân cốt rắn chắc, lại vừa hung ác vừa tàn nhẫn. Với cơ thể nhỏ yếu của Phuong Nguyên hiện nay thì hắn hoàn toàn khó có thể đón đỡ nổi.

Nếu như là bất kỳ một học viên nào khác thì đều phải thua không thể nghi ngờ. Chỉ có điều, Vương Nhị bất hạnh ở chỗ gã gặp phải Phuong Nguyên.

Gã vừa xuất hiện thì Phuong Nguyên đã nhìn thấy cung tên sau lưng gã, nhờ đó mà hắn lập tức đoán được không thể liều mạng với gã ở khoảng cách xa.

Cự ly công kích của nguyệt nhận chỉ có mười thước, mà cự ly công kích tầm xa của cung tiễn còn xa hơn nguyệt nhận nhiều.

Cho nên Phuong Nguyên từ bỏ việc chiến đấu tầm xa, nhanh chóng tiếp cận, làm bộ dạng muốn vật lộn cận thân.

Vương Nhị không thể không buông bỏ cung tiễn, muốn vật lộn với Phuong Nguyên.

Thế nhưng Phuong Nguyên cũng không muốn cận chiến với Vương Nhị. Hắn khéo léo chuyển đổi góc độ và ánh mắt trời để tạo ra sơ hở của Vương Nhị, sau đó bắn nguyệt nhận thứ ba.

Hiện nay hắn đã tiến cấp đến trung giai, lại dùng Tửu Trùng tinh luyện chân nguyên, nguyệt nhận đã đạt đến trình độ công kích mà cổ sư cao giai mới có. Khoảng cách gần như vậy, hơn nữa Vương Nhị nhìn không rõ, bắn trúng là chuyện đương nhiên.

"Nhưng mà tên Vương Nhị này cũng thật nhạy bén. Ta vốn muốn gã bay đầu thế mà trong lúc nguy cấp, gã lại dựa vào cảm giác và sức phản ứng nhạy bén gắng gượng né tránh ra hơn phân nửa, làm cho nguyệt nhận của ta chỉ gọt được nửa đầu của gã."

"Sinh tử tồn vong chính là quy luật của tự nhiên. Vạn vật bình đẳng, vạn vật đều có quyền sống và vạn vật cũng có thể bị giết chết. Trong lúc sống có thể phân ra cao quý đê hèn, nhưng trước cái chết, một người chết với một con heo chết thì có khác nhau? Đều là chết mà thôi."

Phuong Nguyên nhìn thoáng qua thi thể Vương Nhị một lần cuối, trong lòng thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 67: Người yên tâm, ta sẽ tha cho các người

Dịch: lamlamyui17

Cây, rễ cây chui vào lòng đất, vươn bàn tay xanh tươi về phía bầu trời.

Từng gốc từng gốc cây cao khoẻ cách nhau xa xa, cành lá xum xuê thì đan xen trên không trung.

Ở dưới sự vây quanh của cây cối nơi này có một gian nhà gỗ.

Toàn bộ nhà gỗ được làm bằng những thân cây to lớn, toát lên vẻ đôn hậu vững vàng. Nhà gỗ cũng không phải được xây lên gần đây mà là đã qua nhiều năm tháng, do đó mặt ngoài đã mọc rêu xanh, thậm chí trên vào cành cây khô còn mọc ra nhánh non.

Giáp vòng xung quanh nhà gỗ là hàng rào cao lớn dùng trúc thanh mâu tạo thành. Bờ rào phía trước phía sau đều là vườn rau, chính giữa vườn rau là một giếng đào.

Lúc này, một cô nương trẻ tuổi đáng vẻ xinh đẹp đang kéo nước bên cạnh giếng.

Trang phục trên người tuy vô cùng mộc mạc nhưng cũng khó có thể che lấp dung nhan của nàng. Nàng năm nay vừa mới đôi tám, đôi mắt to đen lúng liếng, trong veo như thủy tinh.

Ánh dương quang chiếu xuyên qua tầng tầng lá cây xum xuê, chiếu xuống gương mặt của nàng, khiến làn da nàng như tuyết trắng nhưng lại hiện lên vẻ hồng hào trong trẻo.

Tóc mai đen nhánh của nàng tinh nghịch rũ xuống, nửa chặn nửa che vành tai đáng yêu.

Đôi môi hồng lúc này đang mím lại, hàm răng cắn chặt, trên gương mặt là đáng vẻ đang gắng sức.

Nàng ra sức kéo thùng nước đầy ắp từ dưới giếng sâu lên, sau đó lại thở ra một hơi, nàng dời thùng nước làm bằng gỗ đến trên cục gạch bên cạnh giếng.

"Phù!" Thiếu nữ phồng đôi má bầu bĩnh, thở ra một hơi sau đó lại lấy bàn tay trắng nõn làm như một cây quạt, quạt mát cho gương mặt mình.

Nghe được tiếng thùng gỗ đặt vào trên đất, cửa nhà gỗ kết một tiếng mở ra, một lão già đi ra từ bên trong.

Đầu tóc lão hoa râu, nếp nhăn trên mặt chồng chất, đôi mắt tuy rằng tang thương nhưng thì thoảng lại loé lên sự sắc bén. Lão giống như là một lão hồ lớn tuổi, tuy rằng đã già nhưng oai phong thì vẫn còn đó.

"Nha đầu, thùng nước này quá nặng, đã nói là để cha xách. Sao mi lại giấu cha lên tưới rau?" Lão già nhìn thiếu nữ bên cạnh giếng, gương mặt toát lên vẻ yêu thương.

"Cha à!" Thiếu nữ ngọt ngào gọi một tiếng. "Hôm qua cha đi săn về như vậy mới về, sáng sớm hôm nay cha ngủ thêm một lát cũng được mà. Chẳng qua là một thùng nước thôi, cha xem, chẳng phải con đã kéo lên rồi sao?"

"Mi ấy, cứ thích cậy mạnh!" Giọng nói ông lão có vẻ bất đắc dĩ nhưng trong mắt lại mang cung chịu.

Lão bước nhanh đến bên cạnh giếng, giơ tay ra, sau đó dễ dàng cầm thùng nước lên: "Nha đầu, đến đây, cha tưới rau với con."

Trong không khí tràn đầy hương cỏ hoa, gió ngày hè nóng nẩy lướt qua ngọn cây thì đã trở nên tươi mát ẩm ướt.

Trên vườn rau trước gian gỗ trong núi, người con gái dùng gáo múc nước, thất lưng khom khom, cẩn thận tưới rau. Người cha thì phụ trách múc nước, thay đổi luân phiên hai thùng nước. Một bầu không khí gia đình ấm áp tràn ngập trong không gian nhỏ bé này.

"Ôi chào, vẫn là già rồi, mới xách vài thùng thì đã không dậy nổi." Sau một lúc lâu, lão già đứng dậy bên cạnh giếng, lau lau mồ hôi trên trán, thở dài thườn thượt.

Thiếu nữ quay đầu, cười như hoa, sáng giọng nói: "Cha, cuối cùng cha cũng biết rồi sao, cha đã lớn tuổi như vậy rồi, suốt ngày cứ cậy mạnh. Con nói cha bao nhiêu lần rồi, chuyện đi săn cứ để Nhị ca đi là được, tuổi này của cha nên nằm ở nhà hưởng phúc thôi."

"Ha ha ha." Lão già cười rộ lên, gật gật đầu, "Với bản lĩnh của Nhị ca mi thì xông xáo ở vùng núi rừng này quả thật cũng đã đủ rồi. Nhất là ngón nghề bắn cung của nó, so với ta lúc trẻ còn giỏi hơn. Nhưng mà cha vẫn chưa thật yên tâm về nó, nó quá đã tâm, tự cao mình mạnh hơn người, một lòng chỉ muốn bay. Ôi, vọng tưởng của người trẻ tuổi, đứa nào cũng ít nhiều có thói xấu này."

"Cha à..." Thiếu nữ kéo dài giọng nói.

Lão già càng vui vẻ trêu chọc nói: "Đúng rồi, còn mi nữa. Tuổi mi không còn nhỏ, cũng nên tìm một nhà chồng rồi. Cha sẽ hỏi thăm cho mi, với đáng vẻ này của khuê nữ nhà ta, không lo không tìm được người tốt!"

Gương mặt thiếu nữ đột nhiên nổi lên hai rặng mây đỏ ửng, nàng ngượng ngùng không nói nên lời.

Lão già nhìn bầu trời cao xa như trông thấy tương lai tốt đẹp, lão điềm nhiên cảm thán: "Chờ Nhị ca con chịu thiệt một chút, biết bót phóng túng hơn thì cha mới thu tay, không bao giờ lên núi nữa. Sau đó lại tìm cho con một nhà chồng thật tốt, nhìn con lập gia đình rồi sinh con. Tốt nhất là sinh một thằng nhóc mập mạp, hã hã, cha con bỗng được cháu trai thì đã toả mãn rồi. Cả đời người này thật không dễ dàng. Làm thợ săn, có mấy người có thể trước sau vẹn toàn? Ôi chào, đồng bạn lúc trẻ bây giờ đều đã không còn, chỉ còn lại mình cha con thôi."

"Cha, lời này của cha sai rồi." Thiếu nữ cười an ủi, "Cái gì mà chỉ còn lại mình cha, chẳng phải cha còn chúng con sao?"

"Ha ha... Ừm?" Lão già đang cười, vừa muốn nói tiếp thì chợt nghe thấy tiếng động, lão lập tức quay đầu lại.

Cửa nhỏ của hàng rào trúc bị người bên ngoài đá văng ra.

"Người chính là Vương lão hán sao?" Phương Nguyên dẫn đầu đi vào, gương mặt hần lạnh lẽo, hai mắt tối tăm, trên tay nâng một quãng nguyệt quang.

Lão già thất kinh, thấy quãng nguyệt quang trong tay Phương Nguyên, lão vội vàng quỳ rạp xuống đất: "Lão bối kiến cô sư đại nhân!"

"Vương lão hán, con trai ngươi dám mạo phạm ta và đã bị ta giết chết. Mang thi thể hán vào đây!" Phương Nguyên từ trên cao nhìn chăm chăm xuống lão già đang quỳ trên mặt đất, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Hán vừa dứt lời thì có hai người thợ săn trẻ tuổi đi ra từ bên ngoài hàng rào. Bọn họ một người đi phía trước, một người đi phía sau mà mang theo thi thể Vương Nhị.

Thấy thi thể này, thân hình Vương lão hán run lên bần bật!

"Nhị caaaaaaa!" Thiếu nữ thì thê lương kêu lên một tiếng. Nàng lập tức xông đến, nước mắt bỗng chốc rơi đầy mặt.

"Vương gia muội tử..." Hai người thợ săn trẻ tuổi thấy cô gái ngưỡng mộ trong lòng khóc nức nở trước mặt mình như thế thì trong lòng đều không nở, muốn khuyên giải gì đó nhưng lại không nói nên lời.

"Vương lão hán, ta nghe nói ngươi là săn vương, là thợ săn nổi danh nhất trong những thôn gần đây. Tuổi ngươi đã lớn như vậy mà còn có thể lên núi đi săn, mỗi lần vẫn thu hoạch dồi dào. Cái này rất tốt."

Phương Nguyên nói đến đây thì ngừng lại một chút, sau đó mặt không đổi sắc mà tiếp tục nói: "Bây giờ ngươi về cho ta một tấm bản đồ, ghi rõ tất cả bầy trên vùng núi phụ cận, còn có tình hình phân bố của dã thú mà những năm gần đây, trong quá trình săn thú, ngươi qua tổng kết được. Ngươi về ra xong, ta sẽ đặc xá tội lỗi con trai ngươi mạo phạm ta. Về không xong thì... hừ!"

Những thôn xóm này đều bị Cổ Nguyệt sơn trại khống chế. Thôn dân trong thôn đều là nông nô của bộ tộc Cổ Nguyệt.

Bây giờ Vương Nhị xúc phạm bề trên, mạo phạm chủ tử, dựa theo tộc quy, cả nhà cũng phải bị liên lụy!

Thân thể Vương lão hán lại run rẩy một lần nữa, thiếu chút thì đã té ngã trên mặt đất. Đối với lão mà nói, đã kích như vậy quả thật là quá mạnh, quá đột ngột.

"Tên giết người, ngươi là hung thủ sát hại Nhị ca ta! Ngươi xem mạng người như cỏ rác, còn đến đây dấy binh vấn tội? Ta phải báo thù cho Nhị ca!!!" Thiếu nữ gào lên, giọng nói tràn đầy căm hận và phẫn nộ đối với Phương Nguyên, đột nhiên xông mạnh về phía hán.

Thế nhưng, nàng còn chưa đến thì đã bị một bóng người nhào ra, đỡ lấy.

Kẻ ngăn cản không phải là hai thợ săn trẻ tuổi mà là người cha già của nàng.

"Đồ hỗn láo!" Vương lão hán gằn giọng rống giận, vung một cái tát, đánh thiếu nữ té xuống đất.

"Nhị ca mi đã chết rồi, lẽ nào mi cũng muốn chết phải không? Lẽ nào mi muốn kẻ làm cha như ta phải sống bơ vơ suốt quãng đời còn lại?!" Lão già nói xong lời này, giọt lệ già tuôn rơi, cả người run rẩy kịch liệt.

"Cha!" Thiếu nữ đã tỉnh táo lại, nước mắt như suối trào, giọng nói mang tâm tình phức tạp, có đau đớn, có không cam lòng, có uất ức, có thương, có thù hận và cả bất đắc dĩ.

Lão già xoay người về phía Phương Nguyên, hai đầu gối yếu ớt, lão té quỵ xuống đất, cái trán chạm đất, quỳ mọp xuống dưới chân Phương Nguyên. Giọng nói của lão nghẹn ngào run rẩy: "Cô sư đại nhân tại thượng, con trai lão mạo phạm ngài, quả thực là chết chưa hết tội! Lão hủ đây sẽ về ra bản đồ cho ngài, ngài khoan hồng độ lượng, xin ngài hãy tha cho chúng tôi."

Về mặt Phương Nguyên ôn hòa hơn chút, hán từ trên cao nhìn xuống lão già, nói: "Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi về đúng như sự thật thì ta nhất định sẽ tha cho các ngươi. Nhưng mà, tốt nhất ngươi không nên gạt ta, nếu để cho ta phát hiện ra điểm nào nghi ngờ, mạng của các ngươi sẽ khó mà bảo toàn!"

"Lão đây hiểu rõ, lão đây hiểu rõ." Vương lão liên tục dập đầu, "Xin cô sư đại nhân cho phép tiểu nhân quay vào lấy giấy bút."

"Không cần." Phương Nguyên khoát tay, nhìn hai người thợ săn bị ép buộc đến, ra lệnh, "Các người đi vào trong phòng, lục soát giấy bút mang ra đây cho ta."

"Dạ, cô sư đại nhân." Hai người trẻ tuổi run lẩy bẩy, dưới sự uy hiếp của Phương Nguyên, bọn họ không hề dám cãi lời.

"Đại nhân, giấy bút ở trên bàn trong nhà bếp." Vương lão hán ở bên cạnh nói.

Ánh mắt Phương Nguyên loé lên nhưng hắn không nói gì.

Hai người thợ săn xông vào nhà gỗ, không lâu sau đã cầm giấy bút xuất hiện lại.

Giấy ở vùng Nam Cương này đều là giấy trúc đặc chế. Chất giấy rất cứng, màu sắc hơi mang theo sắc xanh lục. Loại giấy như vậy mới thích hợp với hoàn cảnh khí hậu ẩm ướt của Nam Cương. Nếu như là giấy Tuyên Thành thì e rằng chỉ sau bảy tám ngày đã bị hơi ẩm làm ướt.

Lão già cầm bút, quỳ trên mặt đất, vẽ ra từng nét màu đen, hoặc là uốn khúc, hoặc là thẳng tắp.

Lão vẽ hơn mười tờ giấy trúc, chốc lát sau, hai tay dâng những tờ giấy đó cho Phương Nguyên.

Phương Nguyên xem lướt qua, sau đó chia những tờ giấy trúc này ra làm hai, đưa cho hai người thợ săn trẻ tuổi: "Các nhười nhìn thử xem có chỗ nào không ổn. Tìm ra mỗi một chỗ sai thì ta sẽ thưởng cho các ngươi một khối nguyên thạch!"

P/S của tác giả:

Giống như lời tựa đã nói, truyện này sẽ rất tà ác, mọi người xem nó như một câu chuyện thuần túy là được, không cần phải mang vào trong hiện thực. Còn có một vấn đề muốn nói rõ, truyện Nhân Tò là một mạch truyện ẩn, tôi viết ra không phải để giáo dục mọi người, tôi không có ý định này, không có trình độ này, càng không có tư cách này. Tôi cũng chỉ là xây dựng một thế giới quan, là một loại miêu tả đối với những điều ẩn giấu bên trong thế giới, đồng thời, qua thân thoại này, ta cũng sẽ biết một số sắp đặt tình tiết của truyện này. Truyện Nhân Tò sẽ xuyên suốt từ đầu đến cuối truyện, mọi người muốn xem thì xem, không thích xem thì lướt qua cũng được. Còn có vài lời nữa, đọc truyện không cần quá nhập tâm, thoải mái là được, cũng đừng nhìn nhận lệch lạc, ai mà nhìn nhận lệch lạc thì là tự làm khổ bản thân. Đương nhiên, không loại trừ khả năng có những người người thích bị ngược. Ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Thiên nhiên không vô tội

Dịch: lamlamyul7

Hai người thợ săn trẻ tuổi cầm tờ giấy trúc, hai tay run rẩy, đôi mắt mất mơ hồ toả ra ánh sáng.

"Đây chính là kinh nghiệm và tâm huyết cả đời của Vương lập đầu ư? Trong đám thợ săn chúng ta, tuy rằng có trao đổi nhưng cũng chỉ trao đổi vị trí đặt bẫy chứ không nói cho đối phương biết tình hình phân bố của đàn thú. Tờ giấy trúc này là tình báo của Vương lập đầu được tích lũy từ đời tiên tổ đó."

"Thì ra trong sơn cốc này có một đám hươu rừng, ha ha, ta giết đám hươu rừng này thì ít nhất ba tháng không lo! A, hai bên bờ suối này có một hang gấu? Nguy hiểm thật, lần trước ta còn săn bắn ở gần đó. Nhớ kỹ, phải nhớ kỹ hết!"

Những tình báo quý giá này có thể nói là chén cơm của thợ săn!

Thường thì không phải một đời mà cha truyền con nối, không ngừng dùng máu tươi và mạng sống đổi lấy kinh nghiệm tích lũy.

Cả nhà Vương lão hán trước nay đều sống nhờ vào săn thú. Đến Vương lão hán, tổ nghiệp đã đạt đến đỉnh cao, được công nhận là thợ săn hạng nhất.

Tình báo trong tay của một người như vậy tất nhiên là tỉ mỉ, chính xác nhất.

Hai thợ săn trẻ tuổi xem xét tờ này qua tờ khác, lật qua lật lại mấy lần, mãi đến khi Phương Nguyên thúc giục một tiếng, hai người mới quỵ lỵ không rời mà trả lại tờ giấy trúc.

Trong lúc đó, Vương lão hán vẫn quỳ trên đất, cái trán chạm xuống đất, biểu thị cung kính, còn thiếu nữ kia thì nằm đó như trước, vẫn đang trong cơn bàng hoàng.

"Không có vấn đề, đại nhân."

"Vị trí cạm bẫy bên trên tờ giấy trúc này đều chính xác."

Hai người thợ săn trả lời.

"Cổ sư đại nhân, chuyện này liên quan đến tính mạng của lão đây và con gái, lão đây tuyệt đối không dám lừa gạt ngài đâu!" Vương lão hán vội vàng hô lên, không ngừng dập đầu với Phương Nguyên.

"Ừm, không sai." Phương Nguyên giữ sấp giấy trúc trong tay, bỗng nhiên đổi giọng, "Thế nhưng mà, ta không tin."

Vương lão hán giống như bị điện giật, lão lập tức ngẩng đầu thì đã thấy một nguyệt nhận xanh thẫm càng ngày càng phóng lớn ra ở trước mặt.

Roạt.

Cái đầu bay lên, máu tươi bắn tung toé.

"Aaaaaaaa!!!"

"Đại nhân!"

Hai người thợ săn trẻ tuổi không ngờ đến biến cố như vậy, gương mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

"Chaaaaaaa!!!" Thiếu nữ kêu lên thảm thiết. Nàng bỏ nhào về phía thi thể không đầu của Vương lão hán nhưng chỉ đến nửa chừng thì một mảnh nguyệt nhận đã bắn đến, trúng ngay giữa mặt nàng.

Phịch.

Bỗng chốc nàng ngã xuống mặt đất, đã không còn hồn thờ.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng, từ giữa trán đến cằm chậm chậm thấm ra một đường chỉ đỏ mảnh mai.

Đường chỉ đỏ càng ngày càng lớn, máu tươi đỏ thẫm từ từ chảy ra, chảy xuống nửa bên mũi nàng, môi nàng, chảy xuống đến trong nền đất đen, nhuộm toàn bộ nửa gương mặt nàng thành một màu đỏ tươi.

Còn một nửa gương mặt còn lại thì vẫn xinh đẹp như thưở ban đầu, trắng trong hồng hào, dưới bầu trời cao xanh chiếu rọi, nó trong suốt long lanh giống như một tác phẩm nghệ thuật.

"Ngược lại là khá xinh đẹp." Phương Nguyên nhân nhặt lướt nhìn thiếu nữ trên đất một lần, hài lòng gật gật đầu.

Dùng chân nguyên nhất chuyển trung giai thúc giục nguyệt nhận là có thể cắt đứt cổ. Hiện tại hần dùng chân nguyên cao giai thôi phát nguyệt nhận thì có thể chém đứt xương, thậm chí có thể chém đứt cả sắt thép!

"Vương gia muội tử!" Một thợ săn trẻ tuổi chính mắt thấy người trong lòng hương tiêu ngọc vẫn thì lập tức lao đảo ngã xuống mặt đất.

"Cô sư đại nhân, xin tha cho chúng tôi một mạng!" Tên thợ săn khác nhìn thấy Phương Nguyên xoay người nhìn bọn họ chăm chăm thì thiếu chút nữa sợ đến hồn phi phách tán, té quỵ xuống đất.

"Đứng lên hết cho ta, đi vào trong, lục soát!" Phương Nguyên lạnh lùng nói, "Ta biết phạm là thợ săn thì đều cất giữ bản đồ da thú, phía trên vẽ địa thế, vị trí cạm bẫy, còn có phân bố của dã thú. Các người lục soát ra thì ta sẽ cho các người một con đường sống."

"Vâng vâng vâng, chúng tôi sẽ lục soát ngay. Cô sư đại nhân, xin ngài chờ một lát!" Hai người luống cuống tay chân đứng lên, chạy vào nhà gỗ.

Không lâu sau trong nhà gỗ đã vang lên những tiếng lục lợi lộn xộn.

Thế nhưng sau một hồi lâu, hai người đã lật mọi thứ trong nhà gỗ lên một lần nhưng vẫn không tìm được bản đồ da thú.

"Đại nhân, xin ngài lại chờ một chút nữa, chúng tôi sẽ lập tức tìm ra!" Gương mặt hai người trẻ tuổi tràn đầy sợ hãi và hoảng loạn, động tác của bọn họ càng ngày càng thô bạo, bàn ghế chén đĩa gì đó đều bị bọn họ đập nát.

"Chết tiết, rốt cuộc là ở đâu?"

"Mau ra đây, mau ra đây đi!"

Bọn họ thì thảo trong miệng, căng thẳng đến cả người run rẩy, hai mắt đầy tơ máu.

"Một lũ vô dụng." Phương Nguyên chậm rãi đi vào trong nhà gỗ.

"Đại nhân! Đại nhân! Xin tha cho chúng tôi, hu hu hu..." Hai người trẻ tuổi run rẩy như là bị điện giật, bọn họ ngã nhào trên mặt đất, vừa khóc vừa quỳ bái Phương Nguyên.

Phương Nguyên không để ý đến hai người mà đưa mắt quan sát gian nhà gỗ này.

Bên trong nhà gỗ chia ra làm bốn phòng ngủ, một phòng khách, một bếp. Tất cả các đồ gia dụng đều lộn xộn như một đống rác đổ bừa, như thể nơi này vừa trải qua một vụ cướp.

Phương Nguyên thông thả dạo bước, bước chân của hắn phát ra những tiếng thùng thùng nhẹ trên sàn nhà gỗ.

"Đúng là đã bị lật lên cả rồi nhưng vẫn không thấy. Hầu như mỗi thợ săn đều có một tấm bản đồ da thú, từ tổ tông truyền xuống con cháu, đời này sang đời khác không ngừng sửa chữa nét vẽ trên bản đồ, ghi chép phân bố của đàn thú, còn có bố trí cạm bẫy. Đây là chén cơm của thợ săn, làm sao có thể không có được?"

Đôi mắt Phương Nguyên sâu thẳm, hần trầm tư suy nghĩ. "Huống hồ ta vừa thử Vương lão hán, cố ý để hai tên thợ săn trẻ tuổi này vào trong nhà lục soát giấy bút. Vương lão hán nghe vậy lập tức nói ra vị trí dê giấy bút, hẳn là lão đang lo lắng hai người kia lục soát ra bản đồ da thú. Bản đồ kia nhất định ở trong gian nhà gỗ này!"

Phương Nguyên lướt nhìn một vòng, bỗng nhiên hần chợt nghĩ ra rồi, ánh mắt dừng lại trên lò sưởi trong phòng khách.

Lò sưởi này liền với ống khói, dùng để sưởi ấm trong tiết thu đông, bên trong lò sưởi bây giờ còn dư lại một số than gỗ màu đen.

Phương Nguyên đi đến bên cạnh lò sưởi, từ từ ngồi xổm xuống, tiện tay cầm lấy gấp sắt bên cạnh rồi đập mở ra từng thanh than củi đã bị đốt thành màu xám đen.

Phần lớn số than củi này vẫn giữ được hình dạng cành cây nhưng rất giòn, chỉ hơi dùng sức một chút thì sẽ đứt thành hai đoạn.

"Ủm?" Sau khi Phương Nguyên xem xét một lúc thì chợt phát hiện trong đó có một khúc than củi rất cứng, hơn nữa rất nặng, không nhẹ như những khúc than khác.

Hần dùng cặp gấp than lấy khúc than củi này ra ngoài rồi vứt xuống đất. Mặt ngoài của nó lập tức bẻ ra vô số vụn đen, sau đó lộ ra ống trúc bên trong.

Hai người thợ săn trẻ tuổi nhìn thấy cảnh này lập tức kêu nhẹ.

Phương Nguyên cầm lấy ống trúc này, tìm thấy trên đó có một cái nắp. Hần mở nó ra rồi hơi nghiêng ống trúc, trút bản đồ bên trong ra.

Bản đồ này nặng hơn giấy trúc nhiều, được làm bằng da thú màu trắng. Bản đồ da thú này rất lớn, chiều dài đến một thước, chiều rộng nửa thước, phía trên dùng các đường nét màu đen, xanh, đỏ, vàng, lam vân vân phác thảo nên một bản vẽ địa hình phức tạp.

Phương Nguyên lướt mắt nhìn, có hơi kinh ngạc.

Phạm vi tấm bản đồ này rất rộng, một vài vùng biên cách sơn trại rất xa. Một phạm nhân mà có thể phát hiện ra những chỗ này đúng là không dễ.

Ánh mắt hần ngưng tụ, trên bản đồ này hần phát hiện năm địa điểm phân bố đàn lợn rừng, hai đàn lợn rừng loại nhỏ, hai đàn loại trung, hai đàn loại lớn. Ở giữa đàn lợn rừng loại lớn này có vẽ một dấu chéo màu đỏ.

Thấy dấu chéo này, Phương nguyên không khỏi cười lạnh một tiếng, trên tấm giấy trúc của hần tuyệt đối không có dấu chéo này!

Hai người thợ săn trẻ cũng xem qua giấy trúc lại không phát hiện vấn đề. Đây là do hiểu biết của bọn họ có hạn, chỉ biết rõ một số nơi mà thôi. Dấu chéo màu đỏ này lại ở chỗ gần biên của bản đồ, từ điểm này có thể thấy được sự gian xảo của Vương lão hán!

Tấm bản đồ da thú này chính là nguyên nhân Phương Nguyên ra tay giết người.

Hần muốn săn lợn rừng thì cần một tấm bản đồ da thú như vậy, nhưng người khác vẽ ra thì làm sao hần có thể yên tâm được? Bản đồ tự tay lấy được như thế này mới đáng tin hơn thôi.

Kiếp trước lời nói kiểu nào mà Phương nguyên chưa từng nghe? Chỉ bằng vào một chữ "cút" thì vẫn không đến mức khiến hần giết Vương Nhị, chỉ đến lúc ở bên cạnh hồ bầy, nghe được đoạn đối thoại của bốn người thì hần mới nổi sát tâm.

Giết chết Vương Nhị, giảm bớt lực cản thì mới có thể thuận lợi lấy được tấm bản đồ này hơn, vậy sao không giết chứ?

Phương Nguyên không giết để giết, giết chóc chỉ là một loại thủ đoạn. Dùng thủ đoạn này có thể giải quyết vấn đề trực tiếp hơn, vậy tại sao lại không sử dụng đây?

Vương lão hán cũng phải chết. Cho dù lão có thể buông bỏ mối thù giết con thì Phương Nguyên cũng không buông bỏ được. Thường nói "nhỏ cỏ không nhổ diệt tận gốc, gió xuân thổi lại mọc lên", chẳng phải sao?

Cái gì, người nói lạm sát kẻ vô tội?

Ha ha, cho dù là thế giới nào, chỉ cần sống trên đời thì đã là vướng vào nhân quả, nào có cái gì vô tội đâu? Người giết lợn, lợn có vô tội không?

Cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm tép, thiên nhiên chỉ có chuỗi thức ăn, không có hai chữ "vô tội".

Dưới gầm trời này, ai cũng có thể sống, ai cũng có thể chết, không một ai vô tội!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Mệnh hèn như cỏ rác

Dịch: lamlamyul7

Bản đồ da thú rất dày, không giống như sấp giấy trúc có thể tiện mang theo. Phương Nguyên chỉ có thể cuộn tấm da thú lại, bỏ vào trong ống trúc rồi dùng dây thừng buộc hai đầu ống trúc lại, vắt trên lưng.

Hai người thợ săn nhìn chằm chằm ống trúc, trong mắt không khỏi toát ra vẻ tham lam. Bọn họ không ngu ngốc, tất nhiên biết giá trị trong đó.

Tuy các cô sư chường mất tấm bản đồ da thú này nhưng đối với phạm nhân, nhất là với thợ săn như bọn họ mà nói, nó chính là một báu vật.

Từ đời tổ tiên, nhà họ Vương bắt đầu truyền thừa xuống. Vương lão hán có thể trở thành liệt đầu mức tiếng gần xa, công lao của tờ bản đồ này cũng không ít. Đây mới đúng là đồ gia truyền danh xứng với thực.

"Ta hỏi các ngươi, trong nhà Vương lão hán còn người nào nữa không?" Ánh mắt Phương Nguyên tối tăm, hần lạnh giọng quát hỏi.

Hai người trẻ tuổi quỳ trên mặt đất nghe Phương Nguyên hỏi xong lập tức run lấy bầy, nhớ lại tình hình hiện giờ của mình, tham lam trên gương mặt bỗng chốc mất sạch, thay vào đó là vẻ sợ hãi.

"Không có, cả nhà bọn họ đã chết sạch rồi, cô sư đại nhân!"

"Vương liệt đầu vốn là còn một bà vợ nhưng hơn mười năm trước, bà ta đã bị sói hoang xông vào thôn giết chết. Trước khi vợ Vương liệt đầu chết thì đã sinh cho lão hai trai một gái. Thế nhưng con lớn nhất là Vương Đại đã chết vào ba năm trước lúc lên núi đi săn. Nhà họ Vương đã không còn ai nữa."

Hai thợ săn trẻ tuổi vội vàng đáp.

"Là vậy sao..." Phương Nguyên nheo mắt. Hần nhìn hai người đang quỳ trên đất này, cũng biết bọn họ không nói dối, sống chết nằm trong tay hần, khả năng lừa gạt hần là rất nhỏ.

Nhưng mà hần vẫn hỏi: "Các ngươi không gạt ta chứ?"

"Chúng tôi nào dám dối lừa chút nào đâu, đại nhân!"

"Tôi, tôi nhớ ra rồi! Thực ra Vương lão hán còn có một con dâu, chính là vợ của Vương Đại. Thế nhưng sau khi Vương Đại mất tích, vợ gã cũng chết vì tình. Năm đó bẽ trên trong sơn trại còn đặc biệt đưa đến một đèn thờ trinh tiết. Nhưng mà tôi nghe nói, thực ra vợ Vương Đại muốn tái giá nhưng bị Vương lão hán bức tử. Đại nhân ngài giết Vương lão hán là trừ bạo an lương, tạo phúc cho dân chúng."

Thợ săn còn lại vội vàng phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy. Đại nhân, thực ra chúng tôi cũng đã không vừa mắt Vương lão đầu này từ lâu. Hừ, lão có gì hơn người chứ, chẳng phải cũng đi săn như chúng tôi sao? Rõ ràng đều là phạm nhân mà lại làm như mình rất đặc biệt, khăng khăng rời khỏi làng rồi tới nơi này ở. Đám hậu bối chúng tôi nhiều lúc muốn thỉnh giáo kinh nghiệm của lão, lão lại đuổi thẳng chúng tôi đi, không cho cho chúng tôi xuất hiện gần nhà gỗ nữa!"

Phương Nguyên vừa im lặng nghe vừa gật gật đầu. Tuy hai người này bắt đầu hạ thấp Vương lão hán để giữ mạng nhưng cũng không khó phát hiện ra oán hận từ trong miệng hai người.

Phương Nguyên trầm suy đoán, hai tên trẻ tuổi này thỉnh giáo kinh nghiệm săn bắn là giả, phỏng chừng là ngấp nghé sắc đẹp của đứa con gái nhà họ Vương. Kết quả là bị Vương lão hán phát hiện, nghiêm khắc dạy dỗ vài trận.

"Mấy câu như trừ bạo an lương, tạo phúc cho dân không cần nói nhiều. Lần này ta giết người vốn là vì thèm muốn tấm bản đồ da thú này mà thôi. Ừm, biểu hiện của hai người các ngươi làm ta coi như là vừa lòng. Hiện giờ các ngươi có thể đi rồi." Giọng điệu Phương Nguyên dịu xuống, cùng lúc đó, trên tay phải sau lưng hần lại sáng lên ánh nguyệt quang thăm thẳm.

Hai người trẻ tuổi quỳ trên đất nghe xong lời này của Phương Nguyên lập tức vừa mừng vừa sợ.

"Tạ ơn đại nhân không giết!"

"Đại nhân, ngài thật khoan dung nhân hậu, chúng tôi vĩnh viễn khắc ghi trong lòng!"

Hai người nước mắt lưng tròng, cái trán đập xuống đất thành những tiếng thùng thùng nhẹ. Sau khi đập đầu vài cái, bọn họ lập tức xoay người rồi đi.

Tuy rằng Phương Nguyên còn nhỏ tuổi hơn bọn họ nhưng sau khi chính mắt nhìn thấy phong cách hành sự của Phương Nguyên, bọn họ đã vô cùng kính hãi, không bao giờ muốn đối mặt với Phương Nguyên nữa.

"Chậm đã." Đúng lúc này, bỗng có một tiếng nói vang lên.

Lời vừa dứt, một gã cổ sư nhảy soạt xuống từ trên ngọn cây.

"Các ngươi không thể đi, nói cho rõ tất cả mọi chuyện đã xảy ra ở đây." Gã cổ sư nhảy xuống này mặc một bộ trang phục màu xanh đậm, buộc đai lưng màu đỏ, giữa đai lưng khảm một mảnh thiết, trên đó khắc một chữ "nhị" thật to.

Gã cổ sư nhị chuyển này có dáng vẻ cao gầy, đôi mắt dài nhỏ, trên cổ tay mang bao cổ tay, trên bắp chân buộc băng cước* dày, cả người toát lên vẻ nhanh nhạy.

*(*băng cước: vật dụng dùng để bảo vệ cho phần cẳng chân, tránh chấn thương khi đá chân hay vận động mạnh.)*

"Tiểu dân, bái kiến Giang Hạc đại nhân!" Hai thợ săn trẻ tuổi vừa rồi còn đứng lên muốn chạy nhìn thấy gã cổ sư này thì lập tức quỳ xuống, cả người cúi rạp hành đại lễ.

Bọn họ biết gã cổ sư này, gã là cổ sư đồn trú trong thôn.

Vì để tăng cường khống chế với khu vực xung quanh, phòng ngừa thế lực khác thâm nhập vào, đồng thời tăng cường phòng ngự vùng biên giới, hằng năm Cổ Nguyệt sơn trại đều phái cổ sư trú đóng trong các thôn trang cấp dưới.

Gã cổ sư gọi là Giang Hạc này không để ý đến hai người thợ săn quỳ trên mặt đất mà là nhìn về phía Phương Nguyên, lạnh giọng hỏi: "Bản nhân là Giang Hạc, cổ sư đồn trú trong thôn của bộ tộc Cổ Nguyệt, cậu là?"

Phương Nguyên nhàn nhạt cười một tiếng, vươn bàn tay phải ra, Nguyệt Quang cổ trong lòng bàn tay toả ra một quầng nguyệt quang trong trẻo.

Cổ sư Giang Hạc nọ thấy nguyệt quang trong tay Phương Nguyên thì ánh mắt dịu đi rất nhiều. Nguyệt Quang cổ là cổ trùng dấu hiệu của bộ tộc Cổ Nguyệt, không thể làm giả được.

"Chuyện này nói ra cũng rất đơn giản. Con trai thứ của Vương lão đầu mạo phạm ta, dưới con nóng giận, ta giết cả nhà người này. Hai người bọn họ có thể làm chứng cho ta." Phương Nguyên hùng hồn nói, thẳng thắn thừa nhận đồng thời chỉ chỉ hai người thợ săn trẻ đang quỳ trên đất.

Phương Nguyên nói không sai, hai thợ săn này vội vàng gật đầu liên tục, không chút do dự.

Giang Hạc ngẩn người ra một lúc rồi cười ha ha: "Giết tốt lắm! Chỉ là một đám nông nô mà lại dám mạo phạm chủ tử, đáng giết!!"

Thế nhưng ngay sau đó gã lại đổi giọng, trong lời nói bao hàm thâm ý: "Nhưng mà học đệ, cậu làm vậy cũng hơi khó cho ta rồi. Tuy nói Vương lão đầu này rồi bỏ làng nhưng dù sao mấy người bọn họ cũng là thôn dân do ta phụ trách. Ta được trong tộc phải đến trú đóng ở trong thôn chính là để bảo vệ thôn dân, canh gác tăng phòng ngự. Hiện giờ cậu giết mấy người này thì nhân khẩu trong thôn sẽ giảm xuống, đến khảo hạch cuối năm, đánh giá trong tộc đối với ta sẽ giảm xuống đó."

Ánh mắt Phương Nguyên lóe lên, hẳn biết Giang Hạc này đang muốn mượn dịp lừa gạt tổng tiền mình.

Hắn cười cười rồi nói thẳng: "Chuyện này thì có khó gì. Học trưởng huynh hỏi báo như tình hình thực tế là được, cứ nói cả nhà này là do ta giết, không có bất cứ quan hệ nào đến huynh."

Giang Hạc nghe xong lời này, mí mắt giật giật, trong lòng bức mình tên Phương Nguyên này không biết điều. Giọng nói gã trở nên vô cùng nghiêm túc: "Ta sẽ làm theo lễ công bằng. Học đệ, nếu cậu không sợ gia tộc truy cứu thì nói ra tên của mình đi, ta sẽ ghi chép cặn kẽ lại, dâng thư y theo sự thật."

Ý uy hiếp trong lời này của gã vô cùng rõ ràng, nếu là thiếu niên khác thì có lẽ đã bị dọa sợ rồi.

Nhưng Phương Nguyên lại từ đó mà thấy được gã đã yếu thế, hẳn nói ngay lập tức: "Học trưởng cứ bẩm báo như sự thật. Đúng rồi, ta họ Cổ Nguyệt, tên Phương Nguyên."

"Thì ra cậu chính là Phương Nguyên!" Gương mặt Giang Hạc chợt hiện rõ sự kinh ngạc, "Gần đây ta luôn nghe đệ đệ nói về cậu. Cậu đánh tất cả bạn học, trấn lột ngay trước mặt mọi người, lần nào cũng lấy được sáu mươi khối nguyên thạch. Mỗi khi đệ đệ ta kể, nó đều hâm mộ cậu kiếm tiền thật dễ dàng. Còn nữa, cậu còn liên tục đồ thạch mờ ra được Lại Thổ Cáp Mô và Tửu Trùng, vận may này thật khiến người ta đổ kỵ. Đúng rồi, đệ đệ ta chính là Giang Nha, hai người hẳn là đã gặp mặt từ lâu."

"Thì ra là hắn." Phương Nguyên gật gật đầu thừa nhận, "Đúng vậy, mỗi lần ta đều mua cánh hoa nguyệt lan ở trong cửa hàng của Giang Nha."

"Ha ha ha, nếu như vậy, chúng ta là người quen rồi. Quên đi, chuyện này Giang Hạc ta chịu!" Giang Hạc nói đến đây thì dùng tay vỗ vỗ ngực, làm ra bộ dạng nghĩa khí lắm liệt.

Gã cũng là đang mượn bậc thang để xuống nước, làm sao gã có thể thực sự bẩm báo chuyện này.

Sau khi bẩm báo, đánh giá của gia tộc với gã vẫn sẽ giảm xuống, không bằng dứt khoát để cho Phương Nguyên nọ nhân tình, về phần cả nhà Vương lão hẳn chết ra sao, cứ báo cáo là bị một con dã thú tập kích là được.

Ai kêu Vương lão đầu này một mình một chỗ, khẳng khẳng muốn ra khỏi làng rồi tới chỗ này xây nhà gỗ làm chi!

Giang Hạc cũng không sợ việc này bị khui ra. Chẳng qua là vài nông nô phạm nhân thôi, mệnh hèn như cỏ rác, chết thì chết. Cho dù trong tộc có phát hiện ra chuyện lấp liếm thì căn bản cũng không để ý việc nhỏ nhặt này.

"Nhưng mà học đệ, cậu còn chưa đi ra khỏi học đường, không có trang phục cổ sư như học trưởng ta. Nếu không, Vương Nhị thấy trang phục này thì đã biết thân phận cổ sư của cậu, làm sao còn dám mạo phạm? Học đệ đây là người thông minh, người nói có đúng không? Ha ha." Giang Hạc lại nói.

Ánh mắt Phương Nguyên lóe lên, lời nói của Giang Hạc hàm súc nhưng thật ra là cảnh cáo hắn: đừng có mà không có chuyện gì cũng từ học đường mà chạy đến đây lặc lự, tốt nhất sau này đừng giết người gây sự ở khu vực mà gã phụ trách nữa.

"Phải cảm tạ học trưởng chỉ giáo rồi." Phương Nguyên ôm quyền thi lễ, từ biệt Giang Hạc xong, hắn liền rời đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Sử dụng Bạch Thỉ cổ

Dịch: A Hồ

Biên: lammyu17

Bầu trời đêm tối đen, trăng tròn như chiếc mâm bạc treo trên cao, rớt xuống dưới ánh trăng như nước trong.

Trong cơn gió mùa hè, núi rừng tươi xanh khẽ khàng vươn ra cảnh lá xanh biếc, thác nước ào ào đổ cũng không che lấp được tiếng kêu ồn ã của đàn dê đàn hương.

Phương Nguyên gặm lên bãi cỏ xanh, lén lút đến gần một con lộn rừng.

Con lộn rừng này đang vui đùa xuống đất, thờ phỉ phò, phỉ phò ừ bần bần trên mặt đất, tìm kiếm giun đất trong cỏ xanh và đất bần.

Lộn rừng là một loại động vật ăn tạp, chúng nó không chỉ ăn giun đất mà còn ăn trứng chim, giòi về săn bắt thỏ hoang, chuột, thậm chí cả rắn, bò cạp, các loại sinh vật có độc.

Phương Nguyên chậm chậm đến gần con lộn rừng từ phía sau.

Dưới ánh trăng sáng ngời, bộ lông màu xám đen của lộn rừng rất dễ nhìn thấy. Thân hình nó cường tráng, bốn chân to ngắn, lông bồm trên lưng vừa dài lại vừa cứng, trên tai cũng có lông nhưng rất thưa thớt, giống như từng cây kim đứng thẳng.

Bốn chân của nó đứng trên đất, mỗi chân đều có bốn ngón nhưng chỉ có hai ngón giữa chạm đất. Cái đuôi của nó vừa nhỏ vừa ngắn, chốc chốc lại vung lên hạ xuống, xua đuổi những con muỗi bay xung quanh.

Bỗng nhiên, nó dừng ừ đất kiểm ăn mà ngẩng phắt đầu lên, đồng thời tai nhọn dựng thẳng, nhanh chóng rung rung mấy cái.

Mặc dù Phương Nguyên kịp thời dừng bước nhưng vẫn bị lộn rừng phát hiện ra. Nó nhanh chóng quay người, phát ra tiếng gầm gừ cảnh cáo.

Phương Nguyên cũng không thấy bất ngờ, động vật hoang dã không giống với gia súc, chúng khá là nhạy bén. Nhất là lộn rừng, khứu giác của chúng vô cùng nhạy nên mới có thể tìm được rất nhiều ổ chim bí mật.

Cho dù con lộn rừng này không nghe được động tĩnh gì, nhưng chờ đến khi Phương Nguyên đến gần nó khoảng trăm mét thì nó cũng có thể ngửi được mùi trên người Phương Nguyên rồi phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Mặc dù bây giờ trên người Phương Nguyên có năm con cổ trùng Xuân Thu Thiên, Tửu Trùng, Nguyệt Quang Cổ, Tiểu Quang Cổ, Bạch Thi Cổ, nhưng mà phối hợp cũng không hợp lý, không hoàn chỉnh.

Nếu như có một con Tỏa Khí cổ che đẩy mùi, cộng thêm một con Tiểu Bộ cổ che giấu tiếng bước chân thì hoàn toàn có thể lặng lẽ không tiếng động đến gần lộn rừng trong khoảng cách mười bước.

(*Giải thích tên cổ:

Tỏa Khí cổ - *Tỏa*: khoá, *Khí*: hơi thở, mùi...

Tiểu Bộ cổ - *Tiểu*: nhẹ nhàng, yên ắng, *Bộ*: bước chân)

Nhưng nếu có thêm hai con cỏ nữa thì Phương Nguyên phải nuôi bảy con cỏ trùng, tiêu hao quá nhiều nguyên thạch, rất khó nuôi nổi.

Cỏ sư bình thường chỉ có thể nuôi khoảng bốn năm con cỏ trùng cùng cấp bậc, cho nên cỏ sư thường không hành động một mình mà tạo thành tổ đội năm người, hoặc ít nhất cũng sẽ có ba người.

Trong tổ đội sẽ có người chuyên phụ trách về điều tra, có người phụ trách tiên phong, có người phụ trách tấn công, có người phụ trách trị liệu, có người phụ trách phòng thủ.

Phương Nguyên không ngừng bước chân, tiếp tục đến gần lộn rừng.

Con lộn rừng gầm nhẹ, bồm trên cỏ của nó dựng thẳng một túm lông màu trắng, thứ này biểu hiện ra là nó đang kích động.

Khi Phương Nguyên bước đến gần sát, hạn mức cuối cùng trong lòng lộn rừng cũng bị phá vỡ. Chân trước của nó đào đào đất ba lần, sau đó bốn cái chân cường tráng bước ra, nó cúi đầu, vọt về phía Phương Nguyên.

Răng nanh nó lòi ra ngoài, cong ngược về phía trước, hình thành hai cái nanh trắng như tuyết. Dưới ánh trăng, cái nanh lóe lên bén ngót, đâm thẳng về phía Phương Nguyên.

Phương Nguyên hoàn toàn chưa có loại cỏ trùng phòng ngự nào, nếu như bị cái nanh này đâm trúng thì bụng hắn sẽ lập tức bị đâm xuyên qua, dạ dày bị chọc thủng. Đến lúc đó, hắn không chết thì cũng là trọng thương.

"Nguyệt Quang cỏ." Sắc mặt Phương Nguyên vẫn bình tĩnh. Hắn động ý niệm, Nguyệt Quang cỏ đang ở trong lòng bàn tay phải lập tức hấp thu chân nguyên rồi phát ra quang sáng xanh thẫm, hoà lẫn vào ánh trăng trong trời đêm.

Lộn rừng vọt mạnh đến, Phương Nguyên vung tay phải lên bỏ ra.

Xoẹt một tiếng, nguyệt nhận bay ra, bắn vào trên mặt lộn rừng, máu tươi lập tức phun ra.

Lộn rừng đau đến rống lớn, hoá lửa giận trở thành động lực, nó xông lên càng nhanh hơn, chớp mắt đã vọt tới trước mặt cách Phương Nguyên vài bước chân.

Phương Nguyên nhanh nhẹn nhảy, lẩn, lật qua một bên!

Con lộn rừng xông thẳng qua bên cạnh hắn. Phịch một tiếng, nó đâm thẳng vào một gốc cây nhỏ sau lưng Phương Nguyên.

Thân cây nhỏ này chỉ cỡ bằng cỡ cánh tay người, bị lộn rừng đâm một cái, nó lập tức bị tàn phá, cả thân cây cũng gãy ra làm hai khúc.

Phương Nguyên đứng lên, nhanh chóng tiếp cận con lộn rừng, đồng thời, tay phải liên tục vung nguyệt nhận.

Nguyệt nhận màu xanh thẫm xẹt qua thành từng đường thẳng ở trên không trung, bắn vào lộn rừng.

Trên da lông màu xám tro của nó lập tức tăng thêm vài vết thương nhỏ dài. Những vết thương này rất sâu, máu tươi không ngừng ồ ạt chảy ra.

Nguyệt nhận mà Phương Nguyên dùng chân nguyên cao giai thúc giục có thể lập tức chặt đứt phần xương sọ cứng nhất, thế nhưng đến trên người con lộn rừng này, nguyệt nhận lại chỉ có thể tạo thành thương tổn ngoài da, không nguy hiểm đến xương cốt.

Một con lộn rừng nho nhỏ mà đã mạnh mẽ như thế, sự tàn khốc của hoàn cảnh sinh tồn ở thế giới này đến mức nào, qua đó là có thể thấy được một hai!

Con lộn rừng gầm nhẹ, một lần nữa vọt về phía Phương Nguyên.

Trong quá trình nó xông đến, máu tươi từ vết thương vẫn không ngừng tuôn ra.

Phương Nguyên lập lại mảnh cũ, một lần nữa nghiêng người qua một bên, tránh thoát tấn công của nó.

Tuy rằng con lộn rừng dừng mãnh, thế xông lên rất mãnh liệt, nhưng nó có một khuyết điểm, đó chính là khả năng đổi hướng yếu kém. Tốc độ của nó càng nhanh thì sẽ càng khó đổi hướng, cứ như vậy, hầu như mỗi lần xông nó đâm thẳng tắp. Chỉ cần cỏ sư can đảm lại thận trọng thì cũng không khó tránh thoát.

Vù vù vù.

Mỗi lần lộn rừng xông đến, Phương Nguyên lại vung tay phóng mấy cái nguyệt nhận khiến vết thương cũ của nó lại chồng thêm vết thương mới. Nó càng tức giận, máu càng chảy nhiều.

Sau vài lần như thế, động tác của nó chậm lại, tiếng gầm rú cũng có vẻ yếu ớt đi.

"Tiểu Quang cỏ."

Lần này Phương Nguyên không chỉ thúc giục Nguyệt Quang cổ mà còn điều động chân nguyên rót vào bên trong Tiểu Quang cổ.

Sau khi Nguyệt Quang cổ được luyện hóa, nó vẫn luôn sống ở trong lòng bàn tay phải Phương Nguyên, hóa thành một hoa văn hình trăng non màu xanh nhạt. Sau khi Tiểu Quang cổ được luyện hóa, nó cũng ở bàn tay phải, hình thành một hoa văn sao năm cánh màu trắng ngà.

Lúc này, chân nguyên màu xanh lục đậm đồng thời rót vào hai con cổ. Nguyệt Quang cổ tỏa ra ánh sáng màu xanh thẫm, Tiểu Quang cổ thì hiện ra ánh sáng màu trắng ngà.

Ánh sáng màu trắng ngà hòa vào ánh sáng màu xanh thẫm, ánh sáng trắng vốn chỉ là một quãng sáng nhỏ lập tức lớn thêm gấp đôi.

"Đi."

Tay phải Phương Nguyên lại bỏ ra, một nguyệt nhận đã được tăng cường nháy mắt bay ra.

Nguyệt nhận do một mình Nguyệt Quang cổ thúc giục thì chỉ lớn cỡ bàn tay, nhưng sau khi cộng thêm phụ trợ của Tiểu Quang cổ, toàn bộ thể tích mảnh nguyệt nhận này đã phóng to ra gấp đôi, lực công kích cũng tăng lên gấp bội!

Vù!

Nguyệt nhận bắn trúng cổ lợn rừng, nháy mắt đi vào trong da lông màu xám của nó, tiếp đó lại bay ra khoảng ba bốn mét, nhanh chóng tiêu tan trên không trung.

Xi..

Lợn rừng dừng lại tại chỗ, đứng bất động một lát, sau đó máu tươi phun trào ra ngoài giống như dòng suối phun đỏ thẫm.

Nó ngã ầm xuống đất, hơn nửa đầu sọ bị bỏ ra, máu phun trào ra ngoài, chỉ còn một miếng da nhỏ dính lại.

Một mùi máu tanh nồng xông thẳng vào mũi.

Phương Nguyên không dám chậm trễ, hần gơ ngón tay chỉ về phía con lợn rừng đã ngã xuống đất. Bạch Thi cổ vốn sống trong không khiêu của hần lập tức hóa thành một vệt sáng trắng ngà, chui vào trong cơ thể của lợn rừng.

Phương Nguyên đứng nguyên tại chỗ, căng thẳng canh chừng. Tuy rằng trên bản đồ da thú cho thấy khu vực này tương đối an toàn nhưng mà thiên nhiên luôn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, vạn nhất có con mãnh thú nào đó bị mùi máu tươi hấp dẫn đến thì phải làm sao đây?

Qua một lúc lâu, Bạch Thi cổ lão đảo lắc lư bay trở về.

Cả một con lợn rừng đã gầy hơn một nửa, chỉ còn lại da lông màu xám tro cùng với nội tạng dưới lớp da. Còn về phần thịt, phần lớn đã bị Bạch Thi cổ ăn rồi.

Nhưng kỳ quái là, Bạch Thi cổ ăn số thịt lợn còn lớn hơn gấp ngàn lần cơ thể bản thân nó, thế mà cơ thể nó cũng không thay đổi chút nào.

Thậm chí nó còn không dính một giọt máu, vẫn mang dáng vẻ một con bọ rùa màu trắng ngà.

"Ăn xong bữa này rồi, năm ngày sau lại đến giết lợn rừng." Phương Nguyên thu Bạch Thi cổ nhưng lại không có đi ngay mà lấy dao ra, cắt hai cái răng nanh của con lợn rừng xuống.

Trên thân thể lợn rừng có ba thứ khá đáng giá.

Thứ nhất là thịt lợn rừng, thứ hai là da lông, thứ ba là răng nanh.

Bây giờ thịt lợn rừng gần như bị Bạch Thi cổ ăn sạch, da lông cũng bị nguyệt nhận cắt ra đầy vết thương, cho dù lấy đi thì cũng không có ý nghĩa gì.

Chỉ có răng nanh này là còn có chút giá trị. Nó có thể làm thức ăn cho loại cỏ trùng nào đó lấy thức ăn là răng, hoặc làm nguyên liệu hợp luyện tấn thăng cho một vài cỏ trùng.

Sau khi cầm răng nanh này giấu vào bí động trong khe đá thì Phương Nguyên liền trở về túc xá học đường.

Hần cũng không ngủ ngay mà khoanh chân ở trên giường, bắt đầu tu luyện.

Bên trong không khiêu, nguyên hải ba đào sinh diệt, sóng lên sóng xuống.

Nay Phương Nguyên đã là cổ sư trung giai, sau khi sử dụng Tửu Trùng để tĩnh luyện, hần đã có được chân nguyên cao giai.

Vì vậy, với bạn cùng tuổi bình thường, chân nguyên của bọn họ là màu xanh biếc trung giai, còn chân nguyên của Phương Nguyên lại là xanh đậm cao giai.

Sau khi săn giết một con lợn rừng, chân nguyên trong không khiêu Phương Nguyên bây giờ chỉ còn dư lại hai thành ba phần.

Sức chiến đấu của cô sư nhất chuyển cũng không quá mạnh, hoặc có lẽ nên nói là hoàn cảnh thiên nhiên thật sự quá khắc nghiệt. Tuy rằng nguyệt nhận có thể làm gãy xương nhưng để giết chết một con lợn rừng bình thường, Phương Nguyên phải dùng đến hai thành chân nguyên cao giai.

"Bạch Thi cô."

Hắn nhắm nghiền hai mắt, tinh thần cũng đi vào trong không khiêu.

Bên trong không khiêu, một luồng chân nguyên xanh đậm xông ngược lên, rót vào cơ thể Bạch Thi cô.

Bạch Thi cô lập tức tỏa ra ánh sáng màu trắng huyền ảo, chiếu rọi cơ thể Phương Nguyên.

Nếu lúc này nhìn vào từ bên ngoài, từ bên trong cơ thể Phương Nguyên đang tỏa ra một luồng ánh sáng trắng trong nhàn nhạt.

Mỗi tấc da tấc thịt, mỗi một phần cơ bắp của Phương Nguyên đều đang đắm chìm trong ánh sáng màu trắng này.

Một cảm giác tê dại ngứa ngáy xông lên đầu Phương Nguyên. Ánh sáng màu trắng đang cải tạo cơ thể hắn, làm cho từng giọt từng giọt sức mạnh dung nhập vào trong cơ thể, ở lại bên trong đó, không bao giờ rời đi nữa.

Nhưng mà sau một lát, loại cảm giác tê dại này chuyển thành đau đớn. Loại đau đớn này thoát đầu là tê tê giống như bị điện giật, tiếp đó thì biến thành đau đớn dữ dội giống như dùng dao lăm trì lên từng bắp thịt trên cơ thể!

Phương Nguyên vội vàng dừng Bạch Thi cô lại.

Bất cứ việc gì tốt quá cũng hoá dở.

Bạch Thi cô cũng không thể sử dụng quá mức, mỗi ngày chỉ nên sử dụng khoảng một khắc chung. Qua khoảng thời gian này, nó sẽ gây ra đau nhói, mà đau đớn này còn càng ngày càng mãnh liệt.

Nếu lúc đó lại cưỡng ép thúc giục lần nữa, không chừng sẽ làm cho người ta đau đớn tới chết!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Sức có thể khiêng lợn rừng, cho rằng nên khiêm tốn

Dịch: A Hồ

Biên: lamlamyul7

Thời gian trôi qua nhanh, giống như thoáng chốc thì đã đến trung tuần tháng sáu.

(*Trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng)

Đêm mùa hạ, trăng tròn vàng rực treo cao trên không trung, chiếu sáng khắp núi rừng.

Gió thổi từng cơn, lá cây và ánh trăng cùng nhau trôi bèo bọt. Ve kêu ếch ộp cùng nhau xuất trận, thỉnh thoảng sẽ có tiếng sói tru truyền đến từ nơi xa, vang vọng khắp núi rừng.

Tại một bãi sông, nước suối chảy mòn qua những hòn đá tròn trơn màu trắng. Ở bên cạnh đó, một cuộc chiến đang diễn ra.

Con lợn rừng bị những vết thương mảnh dài và rất sâu trên khắp cả người, bốn chân nó đập đập rồi lại xông về phía Phương Nguyên một lần nữa, miệng vết thương chảy máu, một vết máu đỏ tươi rơi xuống.

Phương Nguyên độ sức với nó, không chút hốt hoảng.

Con lợn rừng này đã trọng thương sắp chết, nhưng lúc đã thú rơi vào loại trạng thái này là nguy hiểm nhất. Chúng nó phát ra dư quang cuối cùng của sinh mạng, càng điên cuồng và khó chơi hơn. Không cần thận là sẽ hất tung lên, bị răng nanh đâm nát bụng.

Nét mặt Phương Nguyên vô cùng bình tĩnh, dưới ánh trăng chiếu rọi, đôi mắt sâu thẳm hắn lóe lên tia sáng lạnh lùng.

Hắn có kinh nghiệm lắng đọng lại của suốt năm trăm năm. Cùng lúc đắm chìm trong chiến đấu, hắn lại để một phần tinh thần thoát khỏi trận chiến này, thời khắc cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Nhiều lần đi săn lợn rừng đều có những sinh vật khác tới quấy nhiễu, đôi khi là lợn rừng, còn có vài lần là chó sói, thậm chí từng có một lần dẫn đến một con hổ lang thang.

Thời gian dần trôi qua, thể tấn công của lợn rừng cuối cùng cũng chậm lại.

Hai mắt Phuong Nguyên sáng ngời, hắn bỗng nhiên tiến nhanh lên vài bước, tiếp cận lợn rừng sau đó thấp người đưa vai, vác lợn rừng lên.

Hâyyyyy!

Phuong Nguyên khẽ quát một tiếng, gương mặt đỏ ửng, hai tay chống lên, nâng con lợn rừng lên cao.

Lợn rừng yếu ớt vùng vẫy.

Thân thể Phuong Nguyên lung lay không vững, hắn sử dụng sức lực toàn thân, ném mạnh lợn rừng xuống.

Ầm một tiếng, lợn rừng đập vào một tảng đá lớn ở bãi sông. Nó kêu gào thê thảm, trong tiếng kêu còn kèm theo tiếng xương sườn gãy.

Nó rớt xuống khỏi tảng đá lớn, từ bên trong tai mũi miệng nó, máu tươi nóng hôi phun trào ra từng dòng.

Nó lại vùng vẫy mấy cái, cuối cùng cũng tắt thở.

Xung quanh khôi phục yên tĩnh.

Nước sông chảy róc rách, máu tươi đỏ thẫm chảy xuôi theo dòng nước đến nơi xa.

"Sức của ta bây giờ đã có thể vác lên một con lợn rừng rồi! Đêm nay ta sẽ thử đẩy tảng đá lớn ở đường hầm." Phuong Nguyên đứng tại chỗ thờ hồn hên, trong đáy mắt ẩn giấu chút hưng phấn.

Những ngày qua hắn không ngừng sử dụng Bạch Thi cô chiếu rọi cơ thể mình, nâng cao sức mạnh. Hắn cảm nhận một cách rõ ràng, sức lực của mình càng ngày càng mạnh.

Trước kia, khi chiến đấu với lợn rừng hắn chỉ có thể sử dụng nguyệt nhận du đấu, nhưng bây giờ hắn thậm chí đã nâng được cả một con lợn rừng lên. Quá trình phát triển sức mạnh có bước tiến nhảy vọt.

Đương nhiên, Bạch Thi cô sẽ không tăng cường sức mạnh cho Phuong Nguyên một cách không giới hạn, mức độ cao nhất là trư lực. Đến cực hạn này thì không thể sử dụng Bạch Thi cô để tăng lên nữa.

"Bây giờ ta đã có thể nâng được cả một con lợn rừng lên nhưng không có nghĩa là ta có thể đấu sức trực diện với lợn rừng. Giống như một tráng hán có thể nâng một tráng hán khác lên, nhưng vị tất sức mạnh giữa hai tráng hán sẽ chênh lệch nhau. Sức mạnh của ta còn có thể tăng lên nữa."

Cho Bạch Thi cô ăn hết toàn bộ thịt lợn, Phuong Nguyên lại dùng dao lấy răng nanh xuống, cuối cùng là cắt nát bộ da lợn rừng vốn đã cực kỳ hư hại, sau đó hắn mới đi vào bí động trong khe đá.

Về phần thi thể con lợn rừng này cũng không cần hắn xử lý. Trong đêm hè, dã thú tới lui thường xuyên, đoán chừng chỉ trong chớp lát là dã thú sẽ ngửi thấy mùi máu tanh, chạy tới dọn dẹp giùm Phuong Nguyên.

Nói đến cùng, cho dù là có người phát hiện cũng không sao. Phuong Nguyên đã dùng dao "gia công" một chút những vết thương trên thân lợn rừng, sẽ không còn nhận ra vết tích nguyệt nhận công kích nữa.

Quay lại bên trong bí động bao phủ trong ánh sáng đỏ, Phuong Nguyên tiện tay vứt hai cái nanh lợn rừng vào trong góc.

Nanh lợn rừng va vào nhau, phát ra một tiếng vang giòn.

Tại góc hang này, nanh lợn rừng đã có một đồng nhỏ, đều là thành quả đi săn của Phuong Nguyên gần đây.

Phuong Nguyên chui thẳng vào đường hầm, lại đi đến đoạn cuối một lần nữa.

Đi vào bên trong, tiếng bước chân ong ong vọng lại, tầm nhìn toàn là một vùng ánh sáng đỏ mờ mờ.

Mọi thứ đều không thay đổi, tảng đá lớn vẫn ở nơi đó, lẳng lẳng nằm chắn ngang phía trước. Còn cái hố đào ra Địa Tầng Hoa thì đã bị Phuong Nguyên lấp lại.

Hây!.

Phuong Nguyên đi đến trước tảng đá, giơ hai tay lên, cố sức đẩy mạnh.

Ấy vậy mà hắn đã trướng đỏ mặt, sử dụng hết sức lực từ khi bú sữa mẹ nhưng tảng đá vẫn không nhúc nhích.

"Hiện giờ ta nhấc mạnh hết sức, mới gắng gượng vác được một con lợn rừng lên. Trọng lượng tảng đá lớn này ít nhất bằng khoảng năm sáu con lợn rừng cộng lại. Ta không đẩy nổi cũng là chuyện thường. Truyền thừa của Hoa Tử hành giả cũng không dễ dàng như vậy!" Ánh mắt Phuong Nguyên lóe lên, trong lòng tính toán.

Hắn cũng không nản lòng, chỉ chui ra khỏi đường hầm rồi trở lại mặt thất phía trên.

Lấy ống trúc ở góc tường đến, Phuong Nguyên khoanh chân ngồi xuống đất, mở nắp ống trúc ra, đổ ra bản đồ da thú và những tờ giấy trúc bên trong.

Hắn mở bản đồ da thú, bắt đầu im lặng ghi nhớ, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay vẽ ra trên mặt đất những vết mờ mờ, giúp bản thân ghi nhớ.

Từ ngày lấy được tấm bản đồ này, hắn đã bắt đầu làm như vậy.

Phuong Nguyên không có cỗ trùng có công dụng trữ vật, cũng không thể mang theo bản đồ da thú bên mình. Nếu trên lưng đeo một cái ống trúc thì khi chiến đấu sẽ rất bất tiện. Cho nên, Phuong Nguyên bắt đầu cố gắng ghi nhớ tấm bản đồ da thú này vào đầu.

Có một số việc tuy rằng phiền phức nhưng tốt nhất là phải làm. Người khi còn sống thường hay sợ hãi phiền phức mà không tích cực giải quyết thì cuối cùng sẽ gặp phải hoàn cảnh càng phiền phức hơn. Đạo lý này Phuong Nguyên đã hiểu rõ từ kiếp trước.

"Lúc còn trẻ, trí nhớ thật tốt mà. Bây giờ ta đã ghi nhớ hơn phân nửa bản đồ trong đầu. Nếu như là lúc về già, ta mà học thuộc cái này, đoán chừng là vừa thuộc xong lại quên. Ha ha ha...Đương nhiên nếu ta có Thư Trùng thì sẽ cho nó ăn bản đồ da thú, từ nay về sau chỉ cần Thư Trùng không mất là ta có thể vĩnh viễn nhớ rõ tấm bản đồ này."

Phuong Nguyên có Tử Trùng, Bạch Thi cổ thì lại bắt đầu được voi đòi tiên, mong muốn có được Thư Trùng.

Giá trị của Thư Trùng tương đương với Tử Trùng và Bạch Thi cổ, chúng đều là chủng loại quý hiếm trong cỗ trùng nhất chuyển, giá trị đắt đỏ, hơn nữa vẫn luôn trong tình trạng không đủ bán.

Kiếp trước Phuong Nguyên không có được Tử Trùng và Bạch Thi cổ nhưng lại bất ngờ có được một con Thư Trùng. Về sau, con Thư Trùng này liên tục tấn thăng, bầu bạn với hắn suốt sáu mươi năm.

"Quên đi, từ trước đến nay số lượng Thư Trùng rất ít ỏi, dù ta muốn thì cũng sẽ không có được trong thời gian ngắn. Thực ra thì sau khi sống lại đến nay, hoàn cảnh của ta không biết đã tốt hơn kiếp trước gấp bao nhiêu lần rồi. Kiếp trước, ở thời điểm này ta vẫn còn là nhất chuyển sơ giai mà những người khác như Phuong Chính, Xích Thành, Mạc Bắc đều đã đến cao giai và bỏ xa ta sau lưng rồi." Phuong Nguyên không phải là loại người để tâm vào chuyện vụn vặt, hắn suy nghĩ một chút rồi cũng bình thường trở lại.

Đối với tiến độ hôm nay, hắn vẫn tương đối hài lòng.

Bản thân hắn là trung giai, những người khác cũng là trung giai. Dựa vào tư chất loại bình mà hắn vẫn có thể đuổi kịp những bạn cùng lứa có tư chất loại giáp, loại át thì rất không dễ. Trong chuyện này, tác dụng của Tử Trùng có công lao rất lớn. Ngoài ra thì chính là nhờ vào kinh nghiệm tu hành phong phú lão luyện của Phuong Nguyên.

Mặt khác, cũng là nhờ vào chính hắn.

Hắn cướp bóc trộm lạt tất cả bạn học, rồi dưới sự chỉ đạo của trưởng bối, những người này hăng hái rèn luyện công phu quyền cước. Vì vậy, vô hình trung chuyện này đã liên lụy đến tinh thần và thể lực của bọn họ, giảm bớt thời gian bọn họ ôn dưỡng vách khiếu, dẫn đến ở kiếp này, tu vi của bọn họ lại yếu kém hơn so với trong kiếp trước của Phuong Nguyên.

Nhưng cho dù là như vậy, bây giờ bọn họ cách cao giai cũng không xa.

Giai tu luyện tiền kỳ của cỗ sư xem như tương đối dễ dàng, trong thời gian ngắn là có thể thấy được hiệu quả. Nhất là ba người Cổ Nguyệt Phuong Chính, Cổ Nguyệt Mạc Trần và Cổ Nguyệt Xích Thành, tu vi bọn họ đã có vẻ vượt qua Phuong Nguyên.

Theo việc tu hành không ngừng lên cao, tư chất hoặc là sự ủng hộ mạnh mẽ phía sau của ba người này đã bắt đầu thể hiện ra ưu thế rõ rệt. Cục diện vượt lên dẫn đầu mà Phuong Nguyên gian nan tạo thành bằng việc sử dụng Tử Trùng đã gần như không còn tồn tại.

Đương nhiên, việc này cũng liên quan đến chuyện gần đây hắn đi săn và sử dụng Bạch Thi cổ tăng cường sức lực, phân tán tương đối nhiều thời gian và sức lực.

"Đoán chừng là theo thời gian, không lâu sau là sẽ có người dẫn đầu tấn thăng đến cao giai. Người đầu tiên đạt đến cao giai sẽ nhận được phần thưởng là ba mươi khối nguyên thạch. Nhưng phần thưởng này, ta không định tranh giành." Phuong Nguyên đã sớm quyết định rồi.

Nếu như bây giờ hắn tạm thời vứt bỏ Bạch Thi cổ, toàn lực trùng kích cao giai thì vẫn có hy vọng chiến thắng. Nhưng mà đây không phải là điều Phuong Nguyên mong muốn, ba mươi khối nguyên thạch tuy tốt nhưng trước mắt hắn không thiếu nguyên thạch.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là do bây giờ hắn đang cần phải khiêm tốn, che giấu bản thân, giảm bớt sự chú ý của người khác. Như vậy hắn mới có thể an toàn thừa kế truyền thừa của Hoa Từ hành giả.

Đây mới là mục đích chủ yếu nhất của hắn.

"Những phần thưởng trong học đường chỉ là một ít ngon ngọt để kích thích học viên hăng hái tu luyện, cũng là một phần trong thể chế gia tộc. Cứ luyện tiệt những thứ lợi ích nhỏ này thì thật không phải là điều người thông minh nên làm."

Phuong Nguyên ngừng nghĩ ngợi, lại chăm chú nhìn bản đồ da thú.

Bản đồ da thú có hai mặt, mặt trước ghi chép tình hình ban ngày, còn mặt sau ghi chép tình hình ban đêm, trên đó các loại đường nét nhiều sắc đan xen nhau.

Những đường nét này dù thẳng hay cong thì đều đại biểu cho ý nghĩa đặc thù. Chỉ có Vương lão hán hiểu rõ nhất, đáng tiếc lão đã chết. Nhưng cho dù còn sống, buộc lão giải thích thì cũng chưa chắc lão nói thật.

Những ngày qua, Phuong Nguyên dựa vào kiến thức và kinh nghiệm của bản thân, lại đối chiếu với giấy trúc thì gần như đã thành công giải thích được toàn bộ.

"Dấu chéo màu đỏ chắc là đại biểu cho nguy hiểm, cấm địa. Chỗ vẽ dấu chéo này hình như bị bầy lợn rừng bao quanh, chắc là có một con lợn rừng vương. Lấy thực lực trước mắt của ta, đụng phải lợn rừng vương chính là phải chết. Hừ!"

Phuong Nguyên nghĩ đến Vương lão hán, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Dấu chéo đỏ ở khu vực này không hề có trên giấy trúc. Nếu Phuong Nguyên thực sự tin tờ giấy trúc nọ thì e rằng một ngày nào đó sẽ chết dưới răng nanh của lợn rừng vương rồi. Vương lão hán này thật là lão luyện khôn khéo, lão muốn báo mỗi thù giết con nhưng lại không tự mình động thủ mà mượn sức lợn rừng vương. Cứ như vậy, nếu như nó giết Phuong Nguyên thì lão còn cũng không liên can.

"Nhưng mà ba nơi này vẽ vòng tròn màu đỏ là đại biểu cho ý nghĩa gì chứ?" Phuong Nguyên nghi hoặc khó hiểu.

Đây là điểm đáng ngờ cuối cùng trên bản đồ da thú.

Ba vòng tròn màu đỏ được ký hiệu ở ba nơi rất vắng vẻ, đồng thời cách nhau rất xa, xung quanh không có nhiều bầy thú, xem như là một chỗ an toàn nơi hoang dã.

"Dấu chéo đỏ đại biểu cho cấm địa, vậy còn vòng tròn đỏ thì đại biểu cho cái gì đây?" Phuong Nguyên rơi vào trầm tư lần nữa, "Thông thường mà nói, màu đỏ là màu bắt mắt nhất. Vương lão đầu vẽ vòng đỏ ở ba nơi này thì đại biểu cho ba nơi này này rất quan trọng với lão. Tiếc là ba nơi này quá xa, nếu không, ta đã tự mình đi thăm dò thử là sẽ biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 72: Tổ chức nào cũng cần trung thành

Dịch: lamlamyul7

Ngày hè nóng bức, gió núi mang theo hanh khô, núi Thanh Mao bốc hơi hùng hực.

Chớp mắt đã đến kỳ hạn cuối tháng sáu.

"Cổ Nguyệt Phuong Chính!" Trong học đường, gia lão đang đọc tên.

Cổ Nguyệt Phuong Chính rời khỏi chỗ ngồi, bước đến trước mặt gia lão học đường.

Dưới những ánh nhìn chăm chăm hâm mộ của bạn học xung quanh, Phuong Chính nhận lấy một túi nguyên thạch nặng trĩu.

"Phuong Chính, ngươi là người đầu tiên tấn thăng cao giai. Đây là phần thưởng của ngươi, làm tốt lắm, tiếp tục cố gắng lên." Gia lão học đường vui mừng cười, vỗ vỗ vai Phuong Chính.

Phuong Chính vâng một tiếng, về mặt tràn đầy hưng phấn.

Hắn nhận lấy túi tiền rồi mang theo sự kích động trở về chỗ ngồi.

"Cuối cùng ta cũng làm được rồi. Người đầu tiên tấn thăng cao giai, ca ca, ngươi thấy chưa, rốt cuộc ta cũng thăng người một lần!"

Đôi mắt hần toả sáng lướt nhìn về phía Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên vẫn nằm ở trên bàn ngủ khò khò như cũ. Đêm qua hần săn một con lợn rừng, sau khi trở về tức xá, hần lại dùng Bạch Thi cổ chiếu rọi thân thể, còn hấp thu chân nguyên thiên nhiên trong nguyên thạch rồi dùng Tử Trùng tinh luyện. Cuối cùng hần còn dùng chân nguyên cao giai ôn dưỡng vách khiêu, liên tục bận đến lúc hùng đông.

Hần vội vội vàng vàng ăn sáng, mãi đến lúc lên lớp thì gục xuống bàn không dậy nổi. Hần thực sự đã quá mệt mỏi, tu hành cổ sư cũng không thể thay thế giấc ngủ được.

"Hừ, cho dù ngươi không thừa nhận rồi giả bộ ngủ thì đây vẫn là sự thật. Ca ca, rốt cuộc ta cũng vượt qua ngươi! Đây là lần đầu tiên, tiếp đó sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba!"

Phuong Chính siết chặt hai nắm tay, lần thành công này có ý nghĩa rất lớn đối với hần. Cuối cùng lần khởi mù mà Phuong Nguyên phủ lên bảy lâu nay đã bị hần vạch ra một kẽ hở, để rồi mang một tia sáng chiếu xuống.

Tuy tia sáng này rất rất nhỏ nhưng lại mang đến cho Phuong Chính niềm hi vọng và khích lệ vô tận!

"Hừ, lại bại bởi Phuong Chính." Cô Nguyệt Mặc Bắc ngồi khoanh tay tại chỗ, có hơi không cam lòng.

"Đây là ưu thế của tư chất loại giáp sao, khôn kiếp..." Cô Nguyệt Xích Thành sa sầm nét mặt. Tu hành càng lâu, hần càng cảm nhận sâu sắc được lợi ích của tư chất nổi trội. Cho dù là sau lưng của hần có gia gia Cô Nguyệt Xích Luyện giúp đỡ, mà hần cũng vô cùng nỗ lực nhưng vẫn bị Phuong Chính vút lại ở phía sau.

"Nếu như ta có một con Tử Trùng cộng thêm gia gia ra tay trợ giúp thì chưa hẳn ta không thể thắng được Phuong Chính! Huynh đệ Phuong gia khôn kiếp! Đệ đệ thì là loại giáp, chèn ép chúng ta. Ca ca tuy là loại binh nhưng lại có Tử Trùng. Tại sao chuyện tốt trên thế giới này đều bị bọn chúng chiếm hết chứ?" Trong lòng Cô Nguyệt Xích Thành vô cùng căm tức.

"Lần này là Phuong Chính dẫn đầu đột phá đến cao giai."

"Chuyện này cũng phải, ai bảo hần có tư chất loại giáp."

"Đúng vậy, ngay cả Mặc Bắc, Xích Thành và Phuong Nguyên đều bại bởi Phuong Chính. Lần này Phuong Chính một mình chiếm hết phong tào rồi."

"Phuong Nguyên mà không có Tử Trùng thì cũng quá kém cỏi. Cả ngày cứ hần chán chường như thế, lúc nào cũng ngủ khi đi học, không bằng cho ta Tử Trùng của hần đi."

Học viên xung quanh bàn tán xôn xao, thể hiện sự không cam lòng, tiếc rẻ hoặc là ước ao.

Gia lão học đường gọi tên từng người một, các học viên cũng liên tiếp đi lên trước nhận phụ cấp nguyên thạch rồi trở về chỗ ngồi.

"Tất cả mọi người im lặng." Sau khi phân phát hết tất cả phụ cấp, gia lão học đường dùng tay vỗ vỗ bàn. Thoáng chốc, cả học đường đã yên tĩnh trở lại.

"Thời gian thoáng qua, các ngươi đều đã nắm giữ được con cổ trùng thứ hai, thậm chí đột phá đến cao giai. Nửa năm trước các ngươi chăm chỉ khổ luyện, hôm nay cũng đã có nền tảng nhất định. Đây là lúc nên đi ra ngoài hoang dã rèn luyện một chút. Đó là chiến đấu chân chính chứ không phải là đánh nhau với các đối tượng vớ vẩn như người cò, người gố."

"Tiếp nữa sẽ là thông báo về khảo hạch giữa năm. Ba ngày sau sẽ tiến hành khảo hạch giữa năm, toàn thể học viên đều phải tham gia! Nội dung khảo hạch là săn lợn rừng, lấy răng nanh thu gom được làm thành tích, thu gom được nanh lợn rừng càng nhiều thì thành tích càng tốt. Sau khi khảo hạch kết thúc, mỗi một chiếc nanh lợn rừng có thể đổi được mười khối nguyên thạch. Mặt khác, cho phép săn bắt tập thể."

Những lời của Gia lão học đường vừa ra, cả học đường lập tức như bùng nổ.

"Cuối cùng cũng đến thời điểm khảo hạch giữa năm!"

"Học viên mỗi khoá sẽ học tập ở học đường một năm, trong đó có một lần khảo hạch giữa năm và một lần khảo hạch cuối năm. Tính thời gian thì cũng đã đến lúc khảo hạch giữa năm."

"Nội dung khảo hạch mỗi khoá đều không giống nhau. Không ngờ khảo hạch giữa năm của khoá chúng ta lại là săn lợn rừng."

"Nhưng mà chuyện này phải làm sao đây? Tư chất của ta chỉ là loại đinh, bản mệnh cổ cũng không phải cổ trùng công kích như Nguyệt Quang cổ, làm sao ta có thể săn giết lợn rừng đây?"

"Vừa rồi ngươi không nghe sao, gia lão đại nhân nói cho phép đi săn theo đội. Tư chất chúng ta không tốt hoặc là cổ trùng không xong thì có thể trợ giúp lẫn nhau, hợp tác với nhau! Đến lúc đó, mọi người cứ phân chia nanh lợn rừng lấy được là được rồi."

"Mỗi một cái nanh lợn rừng có thể đổi được mười khối nguyên thạch, đây là phía học đường khen thưởng để khuyến khích chúng ta săn nhiều lợn rừng"

hon. Thật sự theo giá thị trường, một khối nguyên thạch có thể mua hai mươi cái nanh lợn rừng đó."

Các học viên biểu lộ vẻ mặt khác nhau, người thì vui mừng, người thì chờ mong, người thì gọi bạn gọi bè. Ngay cả Phương Nguyên cũng phải hơi đổi sắc mặt.

"Thay đổi rồi! Ta nhớ rõ nội dung khảo hạch giữa năm kiếp trước là thu thập mật ong rừng. Không ngờ hiện tại lại đổi thành đi săn lợn rừng. Đây là hiệu ứng cánh bướm sao?"

Bướm bướm vỗ cánh là có thể gây ra cơn lốc ở bờ bên kia đại dương. Một biến đổi nhỏ, qua những lần ảnh hưởng chồng chất thì cuối cùng có thể biến thành một biến đổi lớn.

Từ lúc sống lại đến nay, Phương Nguyên đã làm ra rất nhiều thay đổi, hoàn cảnh hiện tại của hắn rất khác kiếp trước. Kiếp trước hắn đã sớm bị đám người Phương Chính bỏ xa mấy con phố, kiếp này hắn lại ngoan cường mà đứng trong đội quân học viên hàng đầu.

Kiếp trước hắn không giết chết Cổ Kim Sinh, thậm chí ngay cả mặt mũi Cổ Kim Sinh cũng chưa từng thấy. Thế nhưng kiếp này, hắn không chỉ giết chết Cổ Kim Sinh mà còn từ đó đào móc ra bí mật bên dưới của di tàng Hoa Tửu hành giả.

Những thay đổi này giống như bướm đập cánh, bắt đầu gián tiếp ảnh hưởng đến xung quanh. Thay đổi của nội dung khảo hạch giữa năm chỉ là dấu hiệu thứ nhất hiện ra rõ ràng mà thôi.

"Ta tiếp tục ảnh hưởng như vậy thì liệu tiếp theo có thể phát sinh ra việc lịch sử hoàn toàn thay đổi hay không? Cứ như vậy, ưu thế sống lại của ta sẽ phải kém đi rất nhiều."

Phương Nguyên biểu hiện ra bên ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng lại thầm thở dài một hơi.

Cảm giác gấp gáp và không biết làm sao cùng lúc kéo đến bao phủ tâm trí hắn, nhưng rất nhanh thì hắn đã khôi phục lại.

"Mặc kệ như thế nào, nếu chuyện đã xảy ra rồi thì cũng không cách nào ngăn cản. Ta cần phải tích cực thay đổi mình, cho dù tất cả mọi việc đều thay đổi hoàn toàn thì ta cũng sẽ không vì những băn khoăn này mà làm chậm lại bước phát triển của mình!"

"Kiếp trước ta đã đối mặt với một tương lai hoàn toàn không biết được, lẽ nào kiếp này ta lại không đủ dũng khí sao? Ha ha, dẫu rằng thế gian toàn là chông gai thì ta cũng muốn đạp bằng tất cả, mở ra một đường máu!"

"Mỗi cái nanh có thể đổi được mười khối nguyên thạch, giá tiền này thật là cao. Ta có nên lấy đồng nanh lợn rừng trong hang động ra hay không? Nếu như ta lấy đồng nanh đó ra thì có thể dẫn đến nghi ngờ hay không? Không, có lẽ dựa vào tình thế chính trị của bộ tộc Cổ Nguyệt hiện nay, ta ngang nhiên ném ra đồng răng nanh thì không chừng có thể lấy được hạt dẻ trong lò lửa."

Phương Nguyên lại âm thầm lắc đầu, việc này có hơi quá mạo hiểm. Nếu thật sự tung ra những cái nanh này thì hắn có thể đạt được cái gì đây?

Hơn một trăm khối nguyên thạch sao?

"Chờ đã, nguyên thạch cũng không quan trọng. Hay là ta lại mượn cơ hội này xây dựng hình tượng của ta một chút." Phương Nguyên nghĩ đến đây, đôi mắt không khỏi loé sáng.

Hắn cần là cần im lặng mà phát tài, khiêm tốn rồi lại khiêm tốn hơn. Nếu bị phát hiện bí mật về truyền thừa của Hoa Tửu hành giả thì ngay cả tính mạng của mình hắn cũng không bảo vệ được.

Thế nhưng, vị trí hiện tại của hắn có phần bất tiện.

Hắn ở vào thế đối lập với toàn thể bạn học cũng tự do bên ngoài thế chế. Trong lòng của cao tăng, hắn là một thiếu niên tư chất loại bính lạnh lùng lý trí, bướng bỉnh khó bảo, đầy vẻ bất mãn.

Ấn tượng này cũng không tốt, đó chẳng khác nào là dán nhãn không trung thành, mà gia tộc lại cần trung thành, trên thực tế, bất cứ tổ chức nào cũng cần trung thành.

Cho dù là thế giới nào, trung thành cũng là một trong những giá trị quan được giống trồng khua chiêng mà tuyên dương: trung thành với gia tộc, trung thành với quốc gia, trung thành với lãnh đạo, trung thành với tình yêu, trung thành với bạn bè, vân vân...

Tu vi Phương Nguyên càng ngày càng cao, cao tăng cũng sẽ càng ngày càng chú ý, đồng thời, khi cần thiết, gia tộc cũng sẽ sử dụng thủ đoạn cứng rắn với Phương Nguyên. Đến lúc đó, Phương Nguyên sẽ rất bị động.

Phương Nguyên không thích bị động, hắn thích nắm giữ trong tay quyền chủ động của tất cả mọi việc.

Vì một loạt sự việc lúc trước nên Phương Nguyên cũng chỉ có thể làm đến đâu hay đến đó, mượn lực đã lực, rồi tạo thành ấn tượng này, đó cũng chỉ là tự bảo vệ trước những biến cố tức thời.

Hiện tại, tự bảo vệ mình đã không thành vấn đề, vấn đề là Phương Nguyên phải mạnh hơn!

Cho nên hắn cần thay đổi ấn tượng này, làm cho cao tăng nghĩ rằng mình đã cúi đầu, gia nhập vào trong thể chế gia tộc. Nhưng thay đổi này cũng không thể quá đột ngột, khiến cho họ hoài nghi.

Quan trọng hơn, việc gia nhập thể chế chỉ là tượng trưng, Phương Nguyên không thể nào thật sự gia nhập vào để rồi bị người điều khiển và hạn chế. Hắn có quá nhiều bí mật, hắn cần nhiều không gian tự do, vì vậy tình hình thực sự là hắn vẫn hành động một mình như trước.

Chuyện khảo hạch giữa năm này chính là một cơ hội.

"Xem ra cần triển khai hành động một phen rồi, đầu tiên thì bắt đầu từ việc trấn lột này đi." Ánh mắt Phương Nguyên bình tĩnh, tất cả đều trong kế hoạch của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 73: Kí hiệu vòng tròn đỏ bí ẩn

Dịch: lamlamyul7

"Người nói lần này Phương Nguyên trấn lột học viện, tuy rằng đánh bại ba người Phương Chính Xích Thành và Mạc Bắc nhưng lại tha, không lấy đi nguyên thạch của bọn chúng?" Nghe thị vệ bẩm báo, trưởng lão học đường hơi kinh ngạc.

"Không dám dổi gạt đại nhân, quả thực là như vậy." Thị vệ đang quỳ trên đất lập tức trả lời.

"Ừm." Trưởng lão học đường không nói gì nữa, chỉ khoát tay nói, "Việc này ta đã biết, người lui xuống đi."

"Thuộc hạ xin cáo lui."

Thị vệ đi rồi, gia lão học đường liền rơi vào trầm tư.

Lão vốn vẫn luôn chú ý việc này, lo lắng Phương Chính được khen thưởng ba mươi khối nguyên thạch rồi lại bị Phương Nguyên trấn lột tiếp. Nếu như vậy, khen thưởng nguyên thạch của học đường hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa nào nữa, cứ dứt khoát thưởng toàn bộ cho cho Phương Nguyên là xong.

Nếu Phương Nguyên thực sự làm như vậy, phía học đường sẽ tuyệt không cho phép, gia lão học đường đã chuẩn bị sẵn sàng nghiêm trị Phương Nguyên.

Thế nhưng lão không ngờ, lần này Phương Nguyên không chỉ không thêm ba mươi khối nguyên thạch này mà còn chủ động tha cho ba người Mạc Bắc, Xích Thành và Phương Chính.

"Phương Nguyên đã có cả trăm khối nguyên thạch trong người rồi, có lẽ hắn khinh thường ba mươi khối nguyên thạch này, chuyện này có thể hiểu được. Thế nhưng chủ động không trấn lột Mạc Bắc, Xích Thành và Phương Chính, đây là vì lý do gì?"

Gia lão học đường suy nghĩ mãi, chân mày đang nhíu lại dần giãn ra.

Lão đã hiểu rồi.

Ba người Mạc Bắc, Xích Thành, Phương Chính có thể nói là đại diện cho ba thế lực lớn trong gia tộc. Phương Nguyên bỏ qua ba đứa nó, không cần nói cũng biết, có nghĩa là hắn đang chủ động bày tỏ thiện chí với ba thế lực lớn này. Chuyện này cũng dễ hiểu, Phương Nguyên đổi cách nghĩ, hắn muốn tỏ rõ mình cúi đầu với gia tộc.

"Có thể hiểu được, theo việc không ngừng tu hành, mặc dù Phương Nguyên có Tử Trùng nhưng cũng đủ để cho hắn nhận thức rõ được tư chất loại bính là không đủ. Trước đó hắn đã làm loạn mấy lần, tâm tình bất mãn được giải tỏa ra phần lớn rồi, hiện giờ đoán chừng là hắn cũng đã rất yếu lòng và uất ức."

"Xem ra lời của tộc trưởng vẫn là có lý, dù sao Phương Nguyên chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, làm sao dám thách thức và ra khỏi thể chế gia tộc? Hiện giờ hắn đã bước đầu chấp nhận mất mặt, đợi khi hắn tìm được vị trí của mình thì hoà nhập vào gia tộc là chuyện tất nhiên."

Nghĩ đến đây, gia lão học đường nhẹ nhõm, tâm tình không khỏi trở nên vui vẻ.

...

Thời gian ba ngày thoáng chốc đã qua.

Khảo hạch giữa năm đến.

"Mau, mau lên, lợn rừng đã bị ta dẫn đến!" Một thiếu niên vừa chạy như điên vừa lo lắng gào to.

Trên đôi chân cậu quấn một vòng gió xoáy màu xanh lục nhạt. Chính là nhờ vào hai vòng gió xoáy này mà một thằng nhóc trẻ tuổi như cậu mới có thể vượt qua tốc độ của phạm nhân bình thường.

Nhưng mà, tốc độ con lợn rừng lao theo sau càng lúc càng nhanh, khoảng cách đến cậu cũng càng ngày càng gần.

Mặt trời chói chang chiếu xuyên qua rừng cây, chiếu xuống trên người con lợn rừng, làm cho hai cái nanh của nó sáng trắng như tuyết.

"Lợn rừng tới, kéo căng sợi dây lên!" Bốn thiếu niên đang mai phục kéo mạnh sợi dây thừng to chắc được giấu trong bụi cỏ lên.

Thiếu niên đang chạy nhẹ nhàng nhảy vọt qua sợi dây chần ngang này, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Còn con lợn rừng phía sau lại bị té nhào đến lăn quay trên đất nằm sáu thước.

"Oái!" Bốn thiếu niên cũng bị sợi dây thừng kéo đi, té lăn trên mặt đất giống như con lợn rừng.

"Bên trên!" Thiếu niên chạy ở phía trước đã quay lại, kêu to lên.

Mấy người té trên mặt đất luống cuống đứng dậy, bao vây quanh con lợn rừng.

...

Răng rắc.

Một gốc cây con nhỏ bé bị một lợn rừng đâm sầm vào, thân cây đứt gãy, tán cây cũng rơi xuống đất.

"Nguy hiểm thật!" Cô Nguyệt Xích Thành lau lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng vẫn còn sợ hãi, "May mà vừa rồi ta kịp thời sử dụng Long Hoàn Khúc Khúc cổ nhảy sang trái ba thước, nếu không cái cây nhỏ này chính là kết cục của ta rồi."

...

Vù vù vù!

Nguyệt nhận bay lượn trên không trung bắn vào trên thân lợn rừng, tạo thành một vết thương vừa dài vừa mảnh.

Cô Nguyệt Mạc Trần có vẻ kích động, hai mắt lấp lánh, tinh thần hấn hoàn toàn đắm chìm trong trận đấu này.

Sau nửa giờ, lợn rừng mất máu quá nhiều, rốt cuộc ngã xuống.

Cô Nguyệt Mạc Trần thở hổn hển, cũng đặt mông ngồi phịch xuống đất, cả người hấn không phải bùn đất thì là cỏ dại, đồng thời còn có cả mồ hôi nhễ nhại.

"Chiến đấu với một con lợn rừng sống sờ sờ quả nhiên khác hoàn toàn chiến đấu luyện tập với người gỗ, người cỏ. Ta mất hết nửa giờ mới có thể giết được một con lợn rừng, không biết tình hình của những người khác thế nào?"

...

Trên một ngọn đồi hẻo lánh, một cái lều được dựng tạm lên, đỉnh lều đón lấy ánh mặt trời chói chang đối lấy bên dưới là một vùng râm mát.

Dưới lều, mấy chiếc ghế tựa được bày ra, gia lão học đường ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị. Đang ngồi bên cạnh lão là các gia lão khác cùng với vài cô sư đang đứng ở sau lưng bọn họ.

Trong rừng cây xung quanh lều cũng có vài cô sư đang ẩn núp.

Lúc này, rừng cây phía trước bỗng nhiên xôn xao lạ thường.

Vù.

Một vị cô sư như một cái bóng chạy cực nhanh ra khỏi rừng cây, sau đó quỵ gối xuống bên ngoài lều.

"Tình hình thế nào rồi?" Gia lão học đường hỏi y.

"Khởi bẩm gia lão đại nhân, cho đến giờ các học viên còn chưa có thương vong nào." Cô sư vội đáp.

"Không tệ, không tệ."

"Khảo hạch giữa năm đã qua thời gian một buổi sáng nhưng vẫn chưa có ai bị thương. Tình hình này cũng ít thấy ở những năm trước."

"Xem ra vẫn là gia lão học đường biết cách dạy dỗ."

Những gia lão khác nghe như vậy thì đều hài lòng gật gật đầu, đồng thanh tán thưởng.

Gia lão học đường lắc lắc đầu, ông ta biết rõ nguyên nhân. Đây là do Phương Nguyên đột nhiên trở dậy, trấn lột bạn học làm cho các học viên khoá này đều phải khổ luyện quyền cước cơ sở, từ đó mới có hiện tượng ngày hôm nay.

Lão nhìn tên cổ sư quỳ trên đất này, tiếp tục hỏi: "Vậy cho đến hiện giờ, thành tích của đứa nào tốt hơn?"

Cổ sư lập tức đáp: "Bẩm báo đại nhân, cho đến hiện tại, bốn người Cổ Nguyệt Phương Nguyên, Phương Chính, Mạc Bắc, Xích Thành đứng đầu trong danh sách. Trong đó, Xích Thành đã giết ba con lợn rừng, Phương Chính và Mạc Bắc chém năm con, Phương Nguyên nhiều nhất, đã thu hoạch được tám con."

"Hử? Không ngờ lại là Phương Nguyên tạm thời dẫn đầu!"

"Học viên loại át loại giáp lại bị loại binh áp chế. Từ trước đến giờ tình huống như vậy cực hiếm thấy."

"Không phải hấn có Tử Trùng sao, nói cách khác hấn có chân nguyên thanh đồng đạt đến cao giai, hấn có thể có thành tích như vậy cũng là dễ hiểu."

"Ta tin chắc rằng tiếp theo thì ba người Phương Chính, Mạc Bắc, Xích Thành sẽ vượt qua hấn. Tuy rằng hấn có Tử Trùng nhưng tốc độ khôi phục chân nguyên còn xa lắm mới là đối thủ của học viên loại giáp, loại át."

Những gia lão khác bắt đầu bàn luận.

"Người lui xuống đi." Gia lão học đường phát tay với cổ sư đang quỳ trên mặt đất, "Dặn dò những người khác, nhất định phải làm tốt công tác bảo vệ. Nhất là an toàn của ba người Phương Chính, Xích Thành, Mạc Bắc thì càng phải chú ý chặt chẽ."

"Dạ, đại nhân." Cổ sư lui ra.

Loại chiến đấu ngoài hoang dã này đối với đa số các học viên thì vẫn là lần đầu, do đó luôn có nguy hiểm nhất định, gia tộc đương nhiên là đã sớm có sắp xếp. Hơn mười vị cổ sư nhị giai đang ẩn nấp trong núi rừng, theo dõi quá trình và sự an toàn của khảo hạch. Đồng thời, mấy vị gia lão tu vi tam chuyển cũng tọa trấn ở đây, chuẩn bị ứng phó với tình huống bất ngờ bất cứ lúc nào.

Mặt trời nóng hừng hực từ trên đỉnh bầu trời chậm chậm hạ xuống vùng núi tây bắc.

Ráng chiều hoá thành từng dải mây rực cháy, như thể ngọn lửa cuối cùng của mặt trời.

Ánh tà dương chiếu vào trong rừng núi, một con lợn rừng nữa lại ngã xuống đất.

"Con thứ hai mươi ba." Phương Nguyên thầm tính toán trong đầu rồi ngồi xổm xuống, tách một cái răng nanh ra, động tác rất thành thạo.

Sau lưng hấn đang vác một cái túi, trong túi đã đựng không ít nanh lợn rừng.

Đồng thời, hấn còn có một cái túi khác cũng đựng răng nanh, làm ra vẻ như trước đó mình âm thầm giết lợn rừng mà lấy được. Những cái nanh này vốn được cất ở hang động trong khe đá, khuya ngày hôm trước Phương Nguyên mới bí mật lấy ra, giả vờ bỏ vào trong túi rồi chôn giấu ở một chỗ kín đáo.

"Ta biết rõ địa hình và tình hình phân bố của lợn rừng, hơn nữa ta còn có chân nguyên cao giai thúc giục Nguyệt Quang cổ, còn được kết hợp với Tiểu Quang cổ nữa. Hiệu suất săn lợn rừng của những người khác nhất định không cao bằng ta. Chỉ bằng vào cái túi sau lưng ta thì đã có thể chắc chắn lấy được hạng nhất. Chờ một hồi, ta lại lấy thêm ra một cái túi khác, không biết những người khác sẽ có vẻ mặt thế nào đây? Ha ha."

Phương Nguyên ngừng đầu nhìn sắc trời, cũng nên đi lấy một túi khác ra rồi.

Nghĩ đến đây, trong đầu hấn lập tức hiện ra một tấm bản đồ.

Mấy ngày qua, hấn đã ghi nhớ kĩ bản đồ da thú vào trong đầu. Phương Nguyên biết rất rõ vị trí hiện tại của mình, chỉ cần quẹo trái, đi xuôi theo một con suối một khắc chung là có thể đến địa điểm giấu cái túi.

Thế nhưng hấn vừa muốn đứng dậy thì bỗng do dự một chút.

"Theo vị trí hiện tại, ta chỉ cách kí hiệu vòng tròn đỏ gần nhất năm sáu trăm mét. Cơ hội khó có được, ta có nên đi nhìn thử xem không?"

Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì đã không thể nào ngừng lại nữa.

Dù sao cũng đã thắng chắc, Phương Nguyên cũng còn thời gian tương đối đầy đủ.

"Tám bản đồ da thú có ba ký hiệu vòng tròn đỏ, ba chỗ này có thể nói là vô cùng quan trọng với Vương lão hán, cũng là ký hiệu duy nhất ta không đoán được ý nghĩa, không biết nó chỉ điều gì. Cứ đi xem thử!"

Tất nhiên Phuong Nguyên biết trong khảo hạch sẽ có cổ sư âm thầm theo dõi, thế nhưng hán chính là cần nhân chứng như vậy.

Lúc này, hán giả vờ làm bộ dạng như phải tiếp tục đi săn lợn rừng rồi bước sâu vào trong núi.

Sau nửa khắc chung, hán đi đến địa điểm đánh dấu bằng vòng tròn đỏ trên bản đồ.

Đó là một gian nhà gỗ nhỏ khuất trong một gốc cây cổ thụ cành lá xum xuê, nếu không quan sát cẩn thì thật sự sẽ không phát hiện ra được.

"Đây là địa điểm Vương lão hán ở tạm lúc đi săn sao?" Phuong Nguyên nhủ mảy, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Hán bò vào trong nhà gỗ.

Lúc thấy cảnh tượng bên trong, sắc mặt hán chợt biến!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 74: Trí tuệ vén sương mù hiện sát cơ

Dịch giả: lamlamyu17

Không gian trong nhà gỗ cũng không lớn nhưng có rất nhiều thứ, nhìn qua có vẻ vô cùng lộn xộn.

Chính giữa sàn nhà là một tấm chăn lông dày màu vàng sậm. Sát vách là một lò sắt đốt củi khô, trên lò còn đang đặt một cái ấm nước bằng đồng, bên trong lò có than cháy đen, hai bên thì có một đồng củi còn chưa đốt.

Đừng nghĩ là mùa hè, buổi tối trong núi vẫn lạnh như thường, mặc dù lò nhỏ nhưng đốt lửa lên là có thể làm cho cả gian nhà gỗ ấm áp.

Trong gian nhà gỗ có hai cửa sổ, hai ba sợi dây thừng buộc quanh khung một cửa sổ, giăng ngang qua phòng, sau đó cố định ở khung một cửa sổ còn lại.

Trên dây thừng treo vào món quần áo cũ rách, đầy miếng vá, rõ ràng là quần áo người lớn. Những bộ quần áo này còn hơi ẩm, chưa hoàn toàn khô.

Ánh hoàng hôn chiếu xuyên qua khung cửa sổ, rơi vào trong nhà gỗ.

Bên trong nhà gỗ chìm trong màn hôn ám, chuỗi rìu sắt, đao săn nơi góc tường đều được quần da thú, trên lưỡi đao còn sót lại vết màu đỏ sậm.

Ở một bức vách khác thì dán một tờ giấy trúc, ngay chính giữa cắm một cây dao găm.

Trên giấy trúc vẽ gương mặt của một thiếu niên, không ngờ chính là khuôn mặt của Phuong Nguyên!

Tất cả đều cho thấy, trong thời gian gần đây, có một người sống ẩn cư trong gian nhà gỗ khó tìm thấy này. Mục đích của người này rất dễ thấy, đó chính là Phuong Nguyên được vẽ trên tờ giấy trúc.

Trên giấy cắm một cây dao găm, biểu đạt sâu sắc ý nghĩ đáng sợ của gã!

Trước cảnh tượng như vậy, đương sự là Phuong Nguyên cũng không kiềm được mà tái mặt.

"Kẻ này muốn làm gì, vì sao nhắm vào ta? Không, hay đó không phải ta mà là Phuong Chính." Suy nghĩ trong đầu Phuong Nguyên quay cuồng.

Phuong Chính có tư chất loại giáp, thiên tài loại giáp duy nhất của bộ tộc Cổ Nguyệt trong ba năm qua, là hi vọng của bộ tộc Cổ Nguyệt. Nếu có thể đào tạo được, nó sẽ chính là ngọn cờ đầu kế tiếp của gia tộc.

Thế nhưng việc đào tạo rốt cuộc cũng cần một quá trình.

Trong quá trình này, có tai nạn do ý trời, càng có tai hoạ do con người làm.

Tai nạn do ý trời thì không cần nói đến, chủ yếu là tai hoạ do con người gây ra. Mọi người đều biết, núi Thanh Mao không phải chỉ có một mình Cổ Nguyệt sơn trại mà còn có Bạch gia trại, Hùng gia trại. Hai thế lực này tuyệt đối sẽ không nhìn thấy bá chủ truyền thống, là bộ tộc Cổ Nguyệt, thuận lợi bồi dưỡng được một vị thiên tài loại giáp.

Do đó, phải thích khách ám sát là chuyện thường tình.

Trên thế giới này, thiên tài ít ỏi, mà thuận lợi trưởng thành lại càng ít ỏi hơn.

Cổ sư có tư chất loại giáp không phải là không có. Ba năm trước, trong bộ tộc Cổ Nguyệt cũng đã từng xuất hiện qua, những năm trước nữa, thiên tài như vậy cũng đã xuất hiện nhiều lần.

Thế nhưng, tổng cộng trong mấy năm nay, ba đại sơn trại trên núi Thanh Mao chỉ đào tạo được một vị thiên tài loại giáp, đó là Bạch Ngưng Băng của Bạch gia trại, người hôm nay đã có tu vi tam chuyển.

Chỉ riêng hiện tượng này cũng đủ để nói rõ rất nhiều thứ.

"Kẻ này, là người của Bạch gia trại hay là Hùng gia trại? Hiện giờ bọn họ sẽ bắt đầu tiêu diệt Cổ Nguyệt Phương Chính sao?" Phương Nguyên nhú mày, nhìn chăm chăm bức chân dung trên vách gỗ.

"Nhưng tại sao trên bản đồ da thú của Vương lão hán lại có ký hiệu của gian nhà gỗ này? Lẽ nào Vương lão hán là nội ứng mà thế lực khác lén lút cài vào? Không đúng, kẻ này là nhằm vào ta!"

Trong mắt Phương Nguyên chợt loé lên ánh sáng lạnh lẽo.

Giờ phút này, hần nhớ lại rất nhiều hình ảnh.

Hình ảnh thứ nhất, lúc ở cạnh hồ bầy, hần nghe thấy đoạn đối thoại của bốn tên thợ săn trẻ tuổi:

Một thợ săn nói: "Vương Nhị ca, ta nói tết năm nay huynh cũng đã mười chín, lớn vậy rồi cũng nên cưới vợ sinh con đi."

Vương Nhị lại nói: "Hừ, nam tử hán đại trượng phu làm sao lại ham mê chút mỹ sắc nhỏ nho này! Một ngày nào đó, ta muốn rời khỏi núi Thanh Mao này, ra ngoài lang bạt, đi khắp thiên hạ, vậy mới không hổ thân nam nhân này của ta!"

Hình ảnh thứ hai, là sau khi hần tự mình ra tay, Vương Nhị lại vô cùng bình tĩnh. Gã giương cung cài tên, nhắm thẳng vào Phương Nguyên, còn ba người kia thì đã cầu xin tha thứ.

Hình ảnh thứ ba là câu hỏi của Phương Nguyên.

"Ta hỏi các người, trong nhà Vương lão hán còn người nào nữa không?"

Một thợ săn đáp: "Vương lập đầu vốn là còn một bà vợ nhưng hơn mười năm trước, bà ta đã bị sói hoang xông vào thôn giết chết. Trước khi vợ Vương lập đầu chết thì đã sinh cho lão hai trai một gái. Thế nhưng con lớn nhất là Vương Đại đã chết vào ba năm trước lúc lên núi đi săn. Nhà họ Vương đã không còn ai nữa."

"Tôi, tôi nhớ ra rồi! Thực ra Vương lão hán còn có một con dâu, chính là vợ của Vương Đại. Thế nhưng sau khi Vương Đại mất tích, vợ gã cũng chết vì tình. Năm đó bề trên trong sơn trại còn đặc biệt đưa đến một đèn thờ trình tiết. Nhưng mà tôi nghe nói, thực ra vợ Vương Đại muốn tái giá nhưng bị Vương lão hán bức tử. Đại nhân ngài giết Vương lão hán là trừ bạo an lương, tạo phúc cho dân chúng."

Thợ săn còn lại vội vàng phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy. Đại nhân, thực ra chúng tôi cũng đã không vừa mắt Vương lão đầu này từ lâu. Hừ, lão có gì hơn người, chẳng phải cũng đi săn như chúng tôi sao? Rõ ràng đều là phạm nhân mà lại làm như mình rất đặc biệt, khăng khăng rời khỏi làng rồi tới nơi này ở. Đám hậu bối chúng tôi nhiều lúc muốn thỉnh giáo kinh nghiệm của lão, lão lại đuổi thẳng chúng tôi đi, không cho cho chúng tôi xuất hiện gần nhà gỗ!"

Cả nhà Vương lão hán dọn ra khỏi làng, một mình một chỗ...

Con cả Vương Đại chết trong núi lúc đi săn vào ba năm trước...

Vợ Vương Đại muốn tái giá, bị Vương lão hán bức tử, được một đèn thờ trình tiết...

Vương lão hán đánh đuổi tất cả những người trẻ tuổi muốn thỉnh giáo kinh nghiệm đi săn...

Vương lão hán một lòng muốn giấu diếm bản đồ da thú, trên tờ giấy trúc giao cho Phương Nguyên hoàn toàn không vẽ ba vòng tròn đỏ này...

Vương Nhị còn trẻ tuổi nhưng rất bình tĩnh khi đối mặt với cổ sư. Hơn nữa gã còn không cưới vợ, trong lòng có chí lớn vượt qua khỏi tầng lớp phạm nhân...

Càng quan trọng hơn là, vị trí kí hiệu vòng tròn đỏ trên bản đồ da thú là một nơi ở bí mật. Ở nơi này hiện rõ dấu hiệu có người sống ở đây. Đồng thời người này có ác ý mãnh liệt đối với Phương Nguyên hoặc Phương Chính...

Từng manh mối này, nếu tách rời ra sẽ khó lòng phát hiện ra nhưng một khi liên hệ với nhau thì có kì quặc!

Phương Nguyên càng suy nghĩ càng cảm thấy tầng tầng sương mù dày đặc bao phủ trước mắt càng ngày càng loáng hơn.

Ánh chiều tà chiếu xuyên qua khung cửa sổ, chiếu rọi lên gương mặt của hắn, vật nặng dày đặc đến như thể một mảng màu máu.

Xung quanh dường như rơi vào trong tĩnh lặng, có phải có người vẫn luôn theo dõi sau lưng hay không?

Đột nhiên, đôi mắt Phương Nguyên toả sáng, ánh mắt như thể nhìn xuyên thấu thời gian. Hắn đã nhìn thấy chân tướng!

"Vương Đại vẫn chưa chết."

Giờ phút này, đôi mắt hắn sáng rực rỡ!

"Không chỉ không chết, gã còn tình cờ trở thành một tên cổ sư ma đạo!"

Không phải phạm nhân không có tư chất tu hành mà là thể chế gia tộc vẫn luôn nắm giữ chặt chẽ phương pháp tu hành cổ sư trong tay.

Nhưng chuyện trên thế gian chưa bao giờ có tuyệt đối.

Phạm nhân cũng có tiền lệ tu thành cổ sư, tỷ như như bất ngờ gặp được Hi Vọng cổ ở ngoài hoang dã rồi mở ra được không khiếu, tỷ như thừa kế một truyền thừa, lại tỷ như được một người trong gia tộc lên lót truyền thụ, vân vân.

Nhưng từ trước đến nay, những cổ sư như vậy không được gia tộc dung tha, nhiều nhất là chỉ có thể trở thành tay chân vòng ngoài của gia tộc. Vì vậy, những người không cam lòng sẽ trở thành cổ sư độc lai độc vãng, tu hành vô cùng gian khổ. Ngày này qua ngày khác, để tranh giành tài nguyên, bọn họ phải đốt giết cướp bóc, thế là bước vào ma đạo.

"Vì một cơ duyên nào đó, có khả năng lớn nhất là ở trên thi thể một cổ sư lấy được một món di sản, Vương Đại đã trở thành một gã cổ sư vào ba năm trước. Để che giấu tai mắt người khác, gã tung tin giả là đã chết, trên thực tế, cũng không có ai từng thấy thi thể của gã. Sau khi cả nhà Vương lão hán biết chuyện này thì dọn ra khỏi làng, mạo hiểm bị dã thú tập kích mà ở một mình một chỗ cũng vì tiếp tục che đậy chân tướng này."

"Cách mỗi một khoảng thời gian, Vương Đại sẽ về nhà ở. Vương lão hán bèn đánh đuổi vài tên thanh niên đến nhà thỉnh giáo kinh nghiệm. Sau khi Vương Nhị ở cùng với cả Vương Đại, e ngại với cổ sư dần dần biến mất, một cách tự nhiên, gã nảy sinh ra mong muốn mình cũng phải trở thành cổ sư, ra ngoài lang bạt!"

"Vì lo lắng dấu vết của Vương Đại sẽ tiết lộ ra ngoài nên Vương Nhị lớn tuổi như vậy nhưng cũng không liêu lĩnh cưới vợ. Vương Đại cũng không thể ở trong nhà mãi, cho nên Vương lão hán vẽ ra ba vòng tròn đỏ trên bản đồ da thú, ba chỗ này hẳn đều là chỗ ở bí mật giống như vậy. Thò khôn có ba hang, Vương Đại luân phiên ở lại ba chỗ này, sống trong kẽ hở giữa các thế lực của ba đại sơn trại."

Cuối cùng thì đến thời khắc này, ý nghĩa của ba vòng tròn đỏ này cũng đã sáng tỏ!

Màu đỏ thường có đại cho thứ nổi bật, quan trọng. Đối với Vương lão hán mà nói, đó là chỗ ở của đứa con con trai lớn nhất. Cho nên khi Phương Nguyên muốn Vương lão hán vẽ ba vòng tròn đỏ này lên giấy trúc là vì muốn bảo vệ con trai lớn nhất của mình. Đồng thời, lão cũng vẽ ít đi vài cái dấu chéo đỏ, muốn báo mối thù giết con.

"Có lẽ vào một thời điểm cố định trong năm, Vương Đại sẽ phải trở về ở một thời gian ngắn. Sau khi trở về, gã nhìn thấy người nhà đều chết hết. Gã bí mật thăm dò thì tra ra ta, cho nên dùng dao găm cắm vào bức họa của ta, nhất định là muốn tìm ta báo thù!"

Nhờ vào từng trải kiếp trước, Phương Nguyên gần như có thể tin chắc rằng đây là chân tướng.

Nếu như thế lực khác muốn ám sát Phương Chính thì hoàn toàn có thể làm bí mật hơn, cũng không cần phải cài nội gián phạm nhân như Vương lão hán vậy. Dù sao Vương lão hán cũng ở dưới chân núi chứ không phải bên trong Cổ Nguyệt sơn trại.

"Không ngờ ta chỉ vì một tấm bản đồ mà rước lấy một sát thủ ma đạo. Chuyện trên thế gian này quả là kỳ diệu." Phương Nguyên không khỏi cười mỉa mai.

Hắn trước là giết Vương Nhị, sau giết Vương lão hán, Vương gia muội tử là để lấy bản đồ da thú dễ dàng hơn. Vương lão hán là thợ săn số một trong các thôn trang phụ cận, bản đồ da thú của lão đương nhiên là có giá trị nhất.

Lúc đó hắn nghĩ: tính mạng của ba phạm nhân thôi, không gây ra chuyện gì lớn, tiện tay giết thì giết.

Trên thế giới này, bất cứ ai cũng có quyền sống và bất cứ ai cũng có thể chết.

Thật không ngờ, bây giờ hắn lại có thể đụng tới một cổ sư ma đạo!

Đối với chuyện này, Phương Nguyên không hối hận chút nào, trái lại hắn cảm thấy may mắn.

Nếu như lúc đó hắn nhân từ nương tay thì khi lấy bản đồ da thú của nhà họ Vương, Vương Nhị, Vương lão hán, Vương gia muội tử đều sẽ là trở ngại lớn. Vì bảo vệ bí mật của Vương Đại, bọn họ tuyệt đối sẽ không lấy ra bản chính.

Chiến lược của Vương Nhị đã có thể giết chết cổ sư nhất chuyển cao giai. Vương lão hán càng lão luyện hơn, nếu thật sự chém giết, uy hiếp từ lão còn lớn

hơn Vương Nhị.

Cho dù là được bản chính, Vương lão hán cũng sẽ nói ti mỉ chuyện này cho Vương Đại, Vương Đại sẽ lập tức biết được tin tức chính xác của Phương Nguyên. Cho dù gã giải quyết thế nào thì gã ở trong tối, Phương Nguyên ở ngoài sáng, quyền chủ động luôn được nắm chắc trong tay gã.

"May mà ta vừa ra tay thì giết người ngay! Mặc kệ như thế nào, ta vẫn luôn nắm cục diện trong tay, cho dù cuối cùng không lấy được bản chính thì ta cũng không tổn thất lớn, ta còn có thể cướp của thợ săn khác. Hơn nữa, ta dứt khoát giết Vương lão hán và con gái, điều này sẽ khiến Vương Đại phải hao tốn thời gian để thu thập tình báo của ta. Không cần nói nữa, hai thợ săn trẻ tuổi sống sót kia nhất định đã bị giết người diệt khẩu." Phương Nguyên hoàn toàn hiểu rõ trong lòng.

Người biết chuyện chỉ có vài người, mà Vương Đại sẽ không ra tay với Giang Hạc. Một khi Giang Hạc chết, trong tộc sẽ phái người đi điều tra, còn hai thợ săn mất tích trên núi thì rất dễ dàng qua mặt. Giang Hạc cũng sẽ không vạch trần chuyện đó, vì đánh giá trong tộc đối với mình, Giang Hạc thậm chí còn sẽ che giấu giúp Vương Đại.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Giác ngộ của ma đạo

Dịch giả: lamlamyu17

Trong gian nhà gỗ, Phương Nguyên không ngừng nghĩ ngợi.

Bằng vào trí tuệ tích lũy từ những kinh nghiệm ở kiếp trước, Phương Nguyên đã phát giác ra sự tồn tại của Vương Đại. Vậy thực lực của Vương Đại như thế nào?

Phương Nguyên chưa từng thấy Vương Đại này một lần nào, thế nhưng chỉ bằng vào mấy thứ trước mắt cũng đủ cho hắn phân tích ra được rất nhiều thông tin.

"Dùng khí đều là thành lập dựa trên nền tảng thực lực, gã đã thu thập thông tin về ta nhưng vẫn muốn nhưng vẫn muốn tiến hành trả thù. Như vậy có nghĩa là gã nghĩ chắc chắn thành công, xem ra, tu vi của gã nhất định cao hơn nhất chuyện!"

"Ba năm nay gã đều len lõi chỗ kí hiệu vòng tròn đỏ này, gian nan sinh tồn ở trong kẽ hở giữa ba đại sơn trại, gần như ngày nào cũng có thể bị phát hiện, nguy hiểm trùng trùng. Điều này nói rõ gã chưa có đủ năng lực để ra ngoài lang bạc một mình. Mà cổ sư muốn một mình lang bạc ít nhất phải có tu vi tam chuyển."

"Như vậy suy ra, dự đoán sơ bộ là gã có tu vi nhị chuyển."

Trong mắt Phương Nguyên lóe lên vẻ lạnh lùng: "Tính ra thì gã mất tích vào ba năm trước, hôm nay tu hành đến nhị chuyển, tư chất chắc hẳn là từ loại bình đến loại át, tổng số lượng chân nguyên trong không khiếu ở mức từ bốn thành đến bảy thành."

"Ba năm nay, gã có thể sinh tồn được, hơn nữa còn có thể về nhà ngay dưới mí mắt Giang Hạc, xem ra cổ trùng của gã nhất định có tác dụng che giấu tung tích."

Cổ sư đối chiến, quan trọng nhất là thông tin.

Mặc dù Phương Nguyên không có một loại cổ trùng dọ thám nào, nhưng bằng vào kinh nghiệm và trí tuệ của bản thân, hắn cũng có thể phân tích đại khái tu vi và cổ trùng của Vương Đại.

Không lâu sau, trong hắc đã phác họa ra hình tượng một cổ sư ma đạo ôm mối thù người nhà bị giết, oán hận tận trời cao, lẳng lặng ẩn náu ở nơi nào đó để giết chết mình.

"Ta có thể giết người khác, người khác tất nhiên cũng có thể giết ta. Việc này cũng không có gì lạ cả." Phương Nguyên không khỏi cười ra tiếng.

Trên thế giới này, ai cũng có quyền sống, và ai cũng có thể chết đi.

Kẻ giết người cũng thường là kẻ bị giết.*

(*) Nguyên văn: Sát nhân giả, nhân hằng sát chi.

Nếu hắn giết người thì cũng phải sẵn sàng bị người giết.

Nếu hắn bị giết rồi cứ chết đi như vậy thì cũng không có gì ghê gớm, cũng tuyệt đối không hối hận. Đây đều là con đường hắn đã chọn.

Điểm này Phuong Nguyên đã sớm hiểu ra được.

Đây là giác ngộ của ma đạo!

"Nếu Vương Đại muốn giết ta thì lần khảo hoạch giữa năm này tuyệt đối là một cơ hội tốt. Lúc bình thường, các học viên đều ở trong sơn trại, bằng vào tu vị nhị chuyển của gã, gã không có khả năng lên vào trong sơn trại, đó thuần túy là tìm chết."

"Có lẽ gã đã phân tích ra rằng ta có thể ra ngoài đi săn, thế nhưng núi Thanh Mao rộng lớn như vậy, một mình gã vừa muốn ẩn nấp, vừa muốn tìm tung tích của ta là quá khó khăn. Cơ hội hiện tại này là lúc gã có khả năng động thủ nhất."

"Gã là cô sư nhị chuyển, hơn nữa còn là loại cô sư ma đạo trui rèn bằng việc vùng vẫy sinh tồn, trải qua những ngày ăn bữa nay lo bữa mai suốt ba năm qua. Lây chiến lực hiện nay của ta, tất nhiên không phải là đối thủ của hắn, nhưng điều này không có nghĩa là ta không có cơ hội sống sót nào."

Trốn!

Phuong Nguyên quyết định phương án hành động trong nháy mắt.

Để sống sót, không có gì đáng xấu hổ cả, nếu không có khả năng đánh lại thì cứ trốn thôi.

Loại chuyện lâm trận mới đột phá, đối với cô sư mà nói, hoàn toàn không có khả năng xảy ra. Khiêu chiến vượt cấp vẫn có thể được, nhưng đó cũng dựa trên cơ sở những cô sư đó có trong tay cô trủng đặc thù.

Trong tay Phuong Nguyên có không ít cô trủng nhưng Xuân Thu Thiên gần chết, lâm vào trạng thái ngủ say, không thể sử dụng. Tửu Trùng, Bạch Thi cô, Tiểu Quang cô, Nguyệt Quang cô đều không phải là con át chủ bài có thể khiêu chiến vượt cấp.

Biết rõ không địch lại mà vẫn chiến đấu sống chết, đó gọi là "nhiệt huyết" ngu xuẩn. Cho dù là thắng thì cũng chỉ là được vận mệnh ưu ái.

Phuong Nguyên suốt đời luôn luôn cẩn thận, cho dù có con bài chưa lật nhưng chỉ cần phần thắng nhỏ thì hắn cũng sẽ cố sức tránh giao chiến.

Hắn thích nắm cục diện trong tay, cố sức dùng các loại thủ đoạn để gia tăng tỷ lệ thắng của mình lên mức cao nhất. Kiểu đánh mà hắn thích nhất chính là chiến đấu tất thắng.

Chỉ có khi không còn cách nào khác, hắn mới mạo hiểm ác chiến.

Do đó, việc hắn thường làm là bắt nạt kẻ yếu.

Hắn cướp đoạt tài nguyên, không ngừng trở nên mạnh mẽ. Cho đến lúc mạnh mẽ vượt qua trình độ của kẻ địch ban đầu, hắn mới trả đũa, cũng chính là tiếp tục ý lớn hiếp nhỏ.

Chuyện này không có gì đáng xấu hổ, chứng minh mình dũng cảm, chủ động đi khiêu chiến, mạo hiểm tính mạng sống chết với kẻ địch mạnh mới là ngu xuẩn.

Nhưng giá trị của việc ngu xuẩn này vẫn cứ luôn được tuyên dương và khen ngợi. Đây là vì bất kỳ tổ chức nào cũng cần có sự hi sinh không ngừng nghỉ của các cá nhân để giữ gìn lợi ích của cao tầng.

Chỉ cần nghĩ thử là biết, sống còn mới là tiền đề của tất cả mọi hoạt động.

Sống còn và thực hiện được lý tưởng trong lòng mới là mới là dũng cảm lớn nhất của một người.

Vì lý tưởng mà chết, đó là ngu xuẩn. Vì lý tưởng mà tham sống sợ chết, đó mới là dũng sĩ!

Trên địa cầu, Hàn Tín chịu nhục chui qua háng, Tào Tháo cắt râu vớt áo vì bị đuổi giết, Việt vương Câu Tiễn vì sống sót mà phải nếm phân kẻ thù, biểu lộ sự trung thành...

Cho nên, họ có được vinh quang, danh dự và thể diện!

Mặc kệ là tổ chức của thế giới nào cũng đều tuyên dương giá trị quan này. Chỗ nào càng cần hy sinh thì lại càng tuyên dương điều này, chẳng hạn như quân đội.

"Phải chạy đến đâu mới có thể giảm đến mức thấp nhất khả năng gặp Vương Đại đây?" Trong đầu Phuong Nguyên hiện ra một tấm bản đồ.

"Vương Đại biết ta có bản đồ da thú, hiện tại hắn là gã đang đợi ở trong rừng, dựa theo phân bố của đàn lợn rừng trên bản đồ mà tìm kiếm xung quanh. Ta không thể đi đến những chỗ này, chỉ có thể làm trái lẽ thường mà đi, vậy mới có thể tìm ra một đường sống. Nghĩ đến đây, một tuyến đường quay lại có phần điên rồ mơ hồ hình thành trong đầu Phuong Nguyên.

...

Hoàng hôn buông xuống núi rừng, bóng cây trùng trùng điệp điệp, cỏ dại tươi xanh.

Một đôi mắt đỏ ngầu giấu trong bóng tối dày đặc. Trong ánh mắt ẩn chứa thù hận và phần nộ hừng hực bất diệt, tưởng chừng như nước sông cuộn cuộn cũng không thể rửa sạch.

"Phuong Nguyên, rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi..." Vương Đại cắn hàm răng, trong lòng ngầu nguyền cái tên này.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của gã, một thiếu niên có dáng người cao gầy, sắc mặt tái nhợt đang lao nhanh trong rừng núi.

Kẻ thù gần ngay trước mắt, thế nhưng Vương Đại vẫn không động thủ mà dời ánh mắt đến một vài vị trí khác.

Ở những vị trí này đều đang ẩn dấu một vị cô sư giám thị.

Đề phòng ngừa gian lận và cứu chữa thương vong kịp thời, phụ cận khu vực này ẩn giấu rải rác hơn mười vị cô sư nhị chuyển, còn có vài gia lão tam chuyển trấn giữ ở trên sườn núi phía xa.

Vương Đại cẩn thận từng bước di chuyển trong vùng núi rừng này và cũng thu được không ít thông tin tình báo liên quan.

"Ta muốn giết Phuong Nguyên, nhất định phải tiêu diệt hết ba tên cô sư xung quanh trước. Nếu không, một khi xuất hiện, ta sẽ bị chặn đánh. Hoặc là có thể giết chết Phuong Nguyên trước nhưng ta cũng sẽ bị mấy cô sư đi theo bao vây giết chết."

"Ta đã có tu vi nhị chuyển trung giai, chân nguyên trong cơ thể có năm thành, muốn đánh đòn phủ đầu thì trước hết ta phải giết ba vị cô sư này, việc này rất khó. Ta nhất định phải liên tục ra tay trong thời gian ngắn. Nếu không, một khi để cho bọn họ phát hiện ra đồng bạn đã chết thì sẽ cảnh giác hơn, hành tung của ta cũng sẽ bại lộ..."

"U Ảnh Tùy Hành cô." Vương Đại từ từ nhắm mắt lại, trong lòng đọc thầm một tiếng.

Chợt, thân thể hắn rất nhanh biến thành một bóng đen tăm tối, chảy ngang qua giữa những bóng cây.

Tất cả đều im lặng không một tiếng động.

...

Trong một bụi cỏ rậm rạp, một vị cô sư nhị chuyển của bộ tộc Cổ Nguyệt ngồi xõm bên trong, chán ngán than thở.

"Thật đúng là vô vị, đi theo đám học đệ này đúng là y như một bảo mẫu." Vị này cô sư nhỏ giọng lầm bầm, không hề phát hiện ra một bóng đen đã ập xuống, bao phủ y.

Từ trong bóng đen, một đôi tay gầy trơ xương từ từ vươn ra ngoài.

Đôi tay này vô cùng tái nhợt, khớp xương to, mười cái móng tay lồi ra, vô cùng sắc bén, móng tay nhuộm màu tím bầm, toả ra ra một mùi vị tanh tươi.

"Đây là cái mùi gì?" Cô sư của Cổ Nguyệt tộc chun mũi, vô thức nhíu mày.

Y vừa muốn coi thử nhưng mọi thứ đã muộn.

Trong nháy mắt, Vương Đại như rắn độc vồ mồi, ra tay nhanh như chớp.

Một tay gã che mũi miệng của tên cô sư, tay kia thì cắm thẳng xuống từ sau lưng. Móng tay màu tím bầm sắc bén như dao, năm ngón tay dễ dàng đi vào cơ thể cô sư, cầm lấy trái tim.

Kịch độc trên móng tay ăn mòn trái tim trong thời gian nháy mắt rồi đi theo đường máu, truyền khắp toàn thân cô sư.

Cô sư căng cứng cả người, lập tức không còn thở nữa.

Tuy rằng cũng là cô sư nhị chuyển, nhưng một bên là đánh lén, kẻ cố ý tính kẻ kẻ vô ý, chiến đấu vừa bắt đầu thì đã kết thúc.

"Tổng cộng dùng một thành chân nguyên, còn dư lại bốn thành" Vương đại cẩn thận để ý không khiêu rồi không ngừng bước, một lần nữa hòa tan thành một bóng đen.

Sau một lát, vị cô sư thứ hai sau một phiên đá héo lánh cũng chịu độc thủ của Vương Đại. Con ngươi của y co rút lại, ngã trên mặt đất.

Độc tố tàn phá bên trong thân thể y, toàn thân nhanh chóng tím ngắt, hai dòng máu tím bầm tràn ra từ hai lỗ mũi.

"Còn lại ba thành chân nguyên." Vương Đại lầm bầm một tiếng, lại một lần nữa biến thành một bóng đen.

"Kẻ nào!" Vị cô sư thứ ba ẩn nấp trên nhánh cây một cây đại thụ, hắn đã sớm nhận ra sự không bình thường, ngay lúc Vương Đại muốn động thủ, hắn chợt xoay người lại, hai tay giữ chặt đôi tay đầy chất độc của Vương Đại.

"Chết tiệt!" Vương Đại cười gằn, mười móng tay nhanh chóng mọc dài ra, trong chớp mắt đã dài ra năm cm rồi cắm vào cẳng tay cổ sư, đâm rách da tay của hắn.

Máu chảy ra từ trên cánh tay nhanh chóng chuyển thành màu tím.

"Đây là Ái Sinh Ly?" Vị cổ sư thứ ba thấy tình hình này, lập tức kinh hãi gần chết, mà đám khí độc cực lớn đã dính vào gương mặt hắn.

Hắn tự biết trên người mình không có cổ trùng kháng độc, lần này hắn phải chết không thể ngờ nghi. Hắn đột nhiên toát ra vẻ không còn gì để mất, rống to: "Vậy thì cùng chết đi!"

Hắn há mồm, đột nhiên lưỡi thè ra.

Đầu lưỡi có một dấu ấn trắng non, chính là Nguyệt Quang cổ đang sống nhờ bên trên.

Một nguyệt nhận chớp lên ngay giữa vai trái Vương Đại, bắn xuyên qua sau lưng hắn.

Máu bắn tung té.

Vương Đại kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lao đảo, mà vị cổ sư nọ cũng đã hai mắt trợn trắng, không còn hơi thở nữa.

"Không sai, đây là Ái Sinh Ly..." Trên một nhánh cây to khoẻ, Vương Đại lung lay đứng, nở một nụ cười bi thảm.

Ái Sinh Ly được xưng là đệ nhất độc trong cổ trùng nhị chuyển! Muốn luyện thành nó, cần phải có cổ trùng nhất chuyển Sinh Tức Thảo, Quả Phụ Chu, Hồng Chân Hạt và trái tim của người yêu.

(*) Giải thích tên gọi:

- "Sinh Tức" nghĩa là sống còn, sinh tồn.

- "Quả Phụ Chu" nghĩa là nhện quả phụ.

- Trong "Hồng Chân Hạt" nghĩa là con bò cạp, "hồng" nghĩa là màu đỏ, "châm" nghĩa là kim châm.

Để luyện thành con cổ trùng này, Vương Đại đã tự tay giết chết thê tử của mình, móc trái tim ra!

"Hết thây là vì sinh tồn, ta đành phải chọn sức mạnh... Đây chính là giác ngộ của ma đạo!" Đôi mắt Vương Đại đỏ vằn, nhìn chăm chăm vào thiêu niên ở phía xa xa.

"Ta từ bỏ ái tình, để rồi chỉ còn lại tình thân, nhưng ngươi lại cướp đoạt nó! Phương Nguyên..." Gã gằn giọng rít lên, "Ta muốn ngươi phải hối hận gấp trăm ngàn lần vì chuyện ngươi đã làm!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Hối hận không

Dịch giả: lamlamyu17

"Giết!" Vương Đại gầm lên một tiếng, đột nhiên nhảy lên không rồi bay xuống.

Mắt thấy gã sẽ tiếp cận kẻ thù thì đột nhiên, ba mảnh nguyệt nhận chợt bắn đến, chặn gã ở nửa đường.

"Sao lại còn có tên cổ sư thứ tư?" Trong lòng Vương Đại khó chịu. Ở giữa không trung, gã mạnh mẽ xoay người, hiểm hóc né qua hai đường nguyệt nhận, còn lại một cái, gã cẩn thận tránh né song vẫn trúng vào chân trái.

Phịch.

Vương Đại rơi xuống đất, cúi đầu nhìn thoáng qua chân trái của mình, vết thương trên đó vừa sâu vừa dài, máu tươi đã tuôn ra đầm đìa.

"Khốn kiếp..." Vương Đại nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng điều động cổ trùng, "U Ảnh Tùy Hành cổ!"

Trong nháy mắt, gã hoá thành một bóng đen tối tăm, tốc độ tăng vọt, lạng lẹ lui về phía sau.

Đúng lúc này.

Một con cở trùng bay ra trên không trung, đồng thời, một giọng nói già nua vang lên:

"Thiểm Quang cở, bạo."

Con cở trùng đột nhiên nổ tung, tạo thành một vùng sáng trắng loá mắt.

Ánh sáng chói đến khiến người ta không thể nhìn gần bỗng nhiên xuất hiện, chiếu sáng rực cả rừng cây mờ tối.

"Aaaaaa!" Vương Đại hét thảm một tiếng, dưới ánh sáng trắng loá, cơ thể biến thành bóng đen của gã không còn chỗ nào che giấu, gã lập tức bị đánh lại nguyên trạng.

Tuy rằng Thiểm Quang cở chỉ là nhất chuyển, hơn nữa còn là cở trùng dạng tiêu hao nhưng nó khắc chế U Ảnh Tùy Hành cở của Vương Đại. Một khi bóng đen bị luồng sáng trắng loá này chiếu tan, U Ảnh Tùy Hành cở nhị chuyển nhất định phải điều dưỡng ba giờ nữa thì mới có thể tiếp tục sử dụng.

Trong thiên nhiên, vạn vật cân bằng, thứ gì cũng có một vật khắc chế. Tuy rằng năng lực che giấu của U Ảnh Tùy Hành cở rất mạnh, thế nhưng nhược điểm cũng rất lớn.

Sau khi bị khắc chế, trái tim Vương Đại cũng chìm xuống đáy.

Cở sư thứ tư này hiển nhiên là một tay lão luyện, không biết dùng loại cở trùng nào mà vẫn luôn ẩn nấp, thật sự là một kinh địch. Quan trọng hơn là, Vương Đại tạm thời không sử dụng được U Ảnh Tùy Hành cở, chuyện này đã không còn đường lui.

"Lão phu là Cở Nguyệt Tẩu. Tiểu tử, nếu như bây giờ ngươi khoan tay chịu trói thì có lẽ tộc ta còn có thể tha cho ngươi một mạng!" Một cở sư nhị chuyển râu tóc bạc phơ xuất hiện trong tầm mắt Vương Đại.

"Tha cho ta một mạng, hừ, ta giết ngươi trước!" Trong lòng Vương Đại biết rõ, nếu như bị bắt, kế tiếp nhất định sẽ có càng nhiều cở sư đến bao vây hơn. Gã nhất định phải nhanh chóng giải quyết cở sư thứ tư này.

"Chân nguyên của ta chỉ còn lại hai thành, mặc kệ là báo thù hay giữ mạng, trước hết ta phải giết lão già vương vãi này!" Vương Đại lên tinh thần, đánh về phía Cở Nguyệt Tẩu.

Cở Nguyệt Tẩu hừ lạnh một tiếng. Trên người lão, bất kể là tóc hay là lông tơ đều nháy mắt mọc dài ra, quấn lại với nhau, tức khắc tạo thành một bộ áo giáp trắng dạng mũi gai.

Vương Đại thấy biến hóa này, lập tức biến sắc. Lão cở sư có kinh nghiệm lão đạo này giống như một con nhím, làm cho Vương Đại có cảm giác như không biết phải ra tay từ đâu.

Tuy rằng Ái Sinh Ly của gã là nhị chuyển đệ nhất độc, độc tính vô cùng mạng mẽ, thấy máu ắt chết, nhưng nó lại không có năng lực cường công, chỉ có thể sử dụng bằng cách đánh lén.

Vương Đại chỉ có hai con cở trùng Ái Sinh Ly và U Ảnh Tùy Hành cở này, nếu có một con cở trùng phòng ngự, gã cũng sẽ không trực tiếp trúng phải nguyệt nhận.

"Hừ, không đối phó được ngươi, ta trước hết giết Phương Nguyên!" Vương Đại cũng không ngu ngốc, cuộc sống trong ba năm qua đủ để cho gã trở nên vừa gian xảo vừa tàn nhẫn.

Đôi chân gã chạy đi, ý đồ muốn vòng qua Cở Nguyệt Tẩu, muốn lao thẳng vào giết chết hung thủ đã giết cả nhà gã.

"Đừng hòng!" Cở Nguyệt Tẩu thúc giục chân nguyên, một cây gai bắn ra, lập tức vuron ra thành hai mũi dùi nhọn giống như đinh ốc xoay tròn, nháy mắt đã kéo dài ra năm sáu thước, xông thẳng về phía Vương Đại.

Thân hình Vương Đại thấp xuống, suýt soát né qua hai cái gai tóc trắng.

Trên hai tay của gã, mười móng tay mọc dài ra khoảng bằng nửa bàn tay, khí độc nhàn nhạt như khói đã từ màu tím đã biến thành màu đen, lượn lờ bay quanh.

"Chết đi!" Vương Đại đã chiến đến điên cuồng, gã dữ tợn cười to, nhanh chóng tiếp cận mục tiêu.

Ở trong mắt gã, trên gương mặt Phương Nguyên đầy vẻ kinh ngạc và khủng hoảng.

Ý định giết người khát máu đã tràn đầy trong đầu óc Vương Đại. Gã dường có thể nghe được âm thanh khi mình đâm trúng vào làn da Phương Nguyên, sau đó hẳn phải không cam lòng mà tắt thở.

"Mơ tưởng!"

Mắt thấy sẽ thành công, bỗng nhiên một bóng người nhoáng lên, chắn trên đường đi của Vương Đại.

Cổ sư nhị chuyển thứ năm cách đó không xa đã tới rồi!

"Lại là Ái Biệt Ly?" Đó là một người đàn ông trung niên, đôi mắt với thể xông lên điên cuồng của Vương Đại, về mặt của ông ta vẫn vững vàng không đổi.

Thạch Bì cô!

Chân nguyên bộc phát khắp cả người người đàn ông trung niên này, chân nguyên xích thiết mật mù như khói sương bốc hơi. Hai bàn tay trần lộ ra bên ngoài của ông ta trong tức khắc chuyển từ màu da vàng tự nhiên biến thành màu xám trắng. Đồng thời, hai cánh tay của ông ta như khí cầu bơm đầy hơi, phồng lên thành một cánh tay đá to lớn.

Hai bên càng ngày càng đến gần. Về mặt Vương Đại điên cuồng mà vận vẹo, cổ sư trung niên thì bình tĩnh nghiêm túc, vươn đôi tay ra, mở lòng bàn tay chộp về phía Vương Đại.

"Chậm như vậy mà cũng muốn bắt được ta?" Vương Đại không khỏi toát ra vẻ châm chọc.

Hai bàn tay của cổ sư trung niên đã bao phủ một lớp da đá vô cùng dày, cho dù là móng tay Vương Đại cũng không thể xuyên thủng. Thế nhưng, cũng vì cánh tay đá này quá nặng nề mà tốc độ rất chậm, Vương Đại cảm giác như mình hoàn toàn có thể dễ dàng né tránh được.

"Vậy sao? Bích Phong Luân!" Cổ sư trung niên đột nhiên quát lên một tiếng, một cái gió xoáy màu xanh lục giống như hai cái vòng tay bao quanh lấy cánh tay của ông ta.

Tốc độ của cánh tay đá tập tức tăng vọt!

"Làm sao... Ặc!" Gương mặt Vương Đại tràn đầy sự kinh ngạc, bị cánh tay đá quét trúng, gã lập tức bay thẳng ra ngoài.

Kinh nghiệm chiến đấu của cổ sư trung niên vô cùng phong phú, nếu như lúc vừa mới bắt đầu mà ông ta dùng con cổ Bích Phong Luân này thì Vương Đại vẫn không đến mức dễ dàng trúng chiêu như vậy.

Vương Đại bị cánh tay đá nặng nề quét bay, té nhào xuống, lăn lộn trên đất, nơi lồng ngực bị đánh trúng tưởng như ngạt thở.

Phụt.

Gã gắng gượng đứng lên, không nhìn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

"Chỉ còn lại nửa thành chân nguyên, ta phải chết rồi." Gã kiểm tra không khiếu của mình, không khỏi cười thảm thiết. Gã nhìn vào Phương Nguyên đang cách đó không xa, về mặt lại toát lên vẻ điên cuồng bất chấp, "Sắp chết cũng muốn kéo người chôn cùng!"

A a a a a!

Gã mặc kệ thương thế, xông lên liều chết.

"Ngăn hãm lại!" Cổ sư trung niên căng thẳng, ông ta là cổ sư cận chiến thuần túy, không có cổ trùng chiến đấu tầm xa, nhất thời, nước xa không cứu được lửa gần.

Lão cổ sư già cũng đã đến, tóc bạc toàn thân bó lại thành một cây châm nhọn như cây đinh ốc lớn bằng ngón tay. Cây châm bay đi như một con rắn, kéo dài đến hơn năm sáu thước, xuyên thủng qua cơ thể Vương Đại từ phía sau.

Nhưng Vương Đại không quan tâm, vẫn xông lên như trước.

"Chết đi!" Gã gào rống, mười đầu ngón tay mọc dài đến nửa thước.

Cổ sư trung niên vội vàng chạy đến thấy tình cảnh như vậy cũng phải biến sắc, ông ta đã không kịp ngăn cản nữa.

Mắt thấy Vương Đại sẽ đắc thủ, không ngờ đối diện chột bộc phát ra một trận ánh sáng lam ngọc.

"Ngọc Bì cô!" Dưới nguy cơ sinh tử tồn vong, Phương Chính điên cuồng kêu lên một tiếng.

Trong chớp mắt, làn da cả người hãm hoá thành một mảng da ngọc vững chắc.

Mười ngón tay của Vương Đại như lưỡi dao, đâm thẳng đến. Mặc dù Ái Biệt Ly không có năng lực cường công nhưng rút cuộc Ngọc Bì cô vẫn chỉ là cổ trùng nhất chuyển, không thể ngăn cản được móng tay Vương Đại.

Gừ!

Lão cổ sư già nhìn thấy Phương Chính sắp bỏ mạng thì gấp gáp đến gần, hai mắt trợn trừng. Châm tóc trắng bắn ra càng nhiều hơn, xuyên thủng thân

thê Vương Đại.

Những mũi châm như con rắn, bắn từ sau lưng ra đến phía trước Vương Đại rồi quán lấy cổ gã, hai cánh tay của gã và cả hai chân.

Máu tươi nóng hồi phun trào ra từ trong cơ thể Vương Đại, trong tích tắc đã nhuộm đỏ tóc trắng.

Cả người gã bị quán trong tóc trắng, hết như một con lợn rừng rơi vào trong hố bẫy, bị mũi trúc thanh mâu đâm thủng. Cuối cùng, thể xông lên của gã đã ngừng lại, bước từng bước khó nhọc.

Một cảm giác choáng váng mãnh liệt kéo đến, Vương Đại cười thảm thiết một tiếng. Gã biết, cái chết đã đến gần.

Nhưng gã thật sự không cam lòng!

Tầm mắt của gã đã hoàn toàn mờ hồ, trong thời khắc cái chết sắp đến này, những hình ảnh khắc sâu nhất trong tâm trí gã lại hiện lên.

"Uyển nhi..." Gã không kiềm lòng được mà kêu lên cái tên của thê tử, thanh đao cầm trên tay đâm thủng cơ thể nàng.

"Tại sao?" Thê tử của gã ngược nhìn, trên dung nhan xinh đẹp hiện ra vẻ kinh ngạc và khó hiểu, chăm chú nhìn vào đôi mắt của Vương Đại.

Đôi mắt Vương Đại đỏ ngầu, cả người run rẩy, từ trong hàm răng nghẹn ra ba chữ: "Thật xin lỗi."

Thê tử mỉm cười, trong nụ cười tràn đầy tình yêu, không chút hận thù.

"Thiếp hiểu được." Nàng nói.

Nàng muốn vron tay phải ra vuốt gương mặt Vương Đại một lần cuối trước khi chết.

Nhưng đến giữa chừng, tay nàng đã rơi xuống.

Giết vợ lấy tim, luyện thành Ái Biệt Ly, có được sức mạnh, bước lên ma đạo!

Hối hận không?

Từ đó về sau, Vương Đại tự hỏi vô số lần.

Hối hận!

Hối hận vì phải sống không bằng chết. Cho nên, gã thê với lòng, nhất định phải bảo vệ thật tốt những người thân còn lại!!

Thế nhưng.

Thế nhưng..

"Nếu như tất cả lặp lại, Uyển Nhi, ta vẫn sẽ làm như vậy..." Nước mắt tuôn trào ra ngoài từ trong hai tròng mắt đỏ ngầu của Vương Đại.

Phương Chính trừng mắt nhìn, cả người loé lên ánh ngọc.

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn chìm sâu vào trong nỗi nghi hoặc và mê man.

Một cỗ sư xa lạ điên cuồng xông về phía mình, bộ dạng như muốn lột da róc thịt, mà hắn lại không hề nhận ra gã.

Mùi vị nồng nặc của cái chết khiến cả người Phương Chính không thể động đậy, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể vô thức mà dốc toàn lực thúc giục Ngọc Bì cô.

Mười ngón tay Vương Đại xuyên qua lớp da ngọc, đi vào được một cm thì không còn động đậy nữa.

Gã đã chết.

Lúc chết, lệ rơi đầy mặt!

"Cuối cùng.. kết thúc rồi sao?" Phương Chính thở hổn hển từng hơi, đôi mắt như mắt đi diêm tị, có vẻ vô cùng trống rỗng.

Sau đó, một cảm giác choáng váng mãnh liệt kéo đến.

Phịch.

Hắn ngã xuống đất.

Ái Biệt Ly, đệ nhất độc trong nhị chuyển, mặc dù không đâm thủng tất cả lớp da nhưng độc tố đã vào cơ thể.

(*) Trong truyện, con cồ của Vương Đại có 2 tên: Ái Biệt Ly và Ái Sinh Ly, không phải viết nhầm

- Hai tên này có nghĩa tương tự nhau, nghĩa là yêu mà phải ly biệt.

- Có lẽ tác giả đặt cái tên Ái Biệt Ly theo một cái khổ trong "Bát khổ" theo quan niệm Phật giáo (sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ uẩn xí thanh khổ).

- Ở chương trước, tác giả dùng Ái Sinh Ly, trong ba chữ này, "ái sinh" còn có nghĩa là "tham sống".

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 77: Âm kém dương sai

Dịch giả: lamlamyul7

Một con lợn rừng to như con voi đang đầm mình trong bùn.

Nó nhắm hai mắt, nửa nằm nửa quỳ, cặp nanh không dính chút bùn nhơ, sáng như dao như tuyết.

Ánh hoàng hôn chiếu vào lớp lông đen mượt của nó, cái bụng to lớn có màu trắng nhô lên hạ xuống, theo mỗi nhịp hô hấp, nó phát ra tiếng hừ hừ.

Lợn rừng vương!

Phương Nguyên cách nó khoảng vài trăm thước những vẫn cẩn thận từng chút một mà di chuyển ở đầu gió.

"Tuy rằng hiện giờ ta có thể săn được lợn rừng nhưng đối mặt với con lợn rừng vương này, ta chỉ có nước chạy trốn. Cho dù là cồ sư nhị chuyển thì cũng không giết nổi nó. Nếu như không tìm ra được cồ trùng trên người nó thì không chừng còn lật thuyền trong mương."

Vương của đàn thú như vậy thường có cồ trùng sống nhờ trên thân.

Trên người của lợn rừng vương thường là Thi cồ, Phấn Thi cồ và Hoa Thi cồ chiếm đa số, ngoài Thi cồ ra còn có Thú Bì cồ hoặc là Thú Mao Trùng.

Ở thế giới này tồn tại đủ loại đủ kiểu cồ trùng. Một số loại thì sống ở trên thân những dã thú hùng mạnh, quan hệ giữa hai bên là quan hệ cộng sinh.

Lúc dã thú gặp phải công kích, cồ trùng trên người chúng cũng sẽ cảm nhận được nguy cơ, từ đó trợ giúp dã thú chống lại kẻ địch.

Con lợn rừng vương này có thân hình to lớn, sức mạnh vượt xa lợn rừng bình thường. Phương Nguyên đối phó một mình thì cũng đã hoàn toàn không phải là đối thủ, huống chi trên người nó còn có một hoặc nhiều con cồ trùng không biết rõ.

Nhưng mà, lần này Phương Nguyên mạo hiểm đi đến đây, mục đích chủ yếu cũng không phải đi săn giết con lợn rừng này mà là hấn đang cố gắng hết sức để tránh né sự trả thù của Vương Đại.

Vương Đại biết Phương Nguyên có bản đồ da thú, suy nghĩ ở góc độ của gã, Phương Nguyên tương kế tựu kế. Hấn không đi chỗ nào hết, cứ chăm chăm vào nơi được đánh dấu chéo đỏ của lợn rừng vương.

Tuy rằng lợn rừng vương nguy hiểm nhưng dù sao nó cũng chỉ là dã thú, không có trí tuệ loài người. Vương lão hán là một kẻ phạm nhân mà còn có thể thăm dò trong này rồi bình yên trở về, vậy thì sao Phương Nguyên lại không thể?

Việc làm trái lẽ thường này, nhìn có vẻ mạo hiểm nhưng trên thực tế là ẩn giấu sinh cơ.

Phương Nguyên đi càng lúc càng đi xa, lợn rừng vương đã bị hấn bỏ rơi lại phía sau. Nếu nhìn trên bản đồ, tuyến đường của hấn là một vòng lớn, vòng qua đầu chéo đỏ, tạo thành một vòng cung tròn đầy đặn, cuối cùng đi đến sườn núi mà mấy vị gia lão đang trấn giữ, cũng là nơi tiến hành đánh giá khảo hạch giữa năm.

Sau một giờ, một thiếu niên công theo một cái túi lặn lội đến chỗ sườn núi này, trên người hấn dính đầy cỏ dại, quần áo vải thô bị gai đâm thành lỗ chỗ, đôi chân dính đầy bùn đất.

Thiếu niên nhếch nhác không tả xiết này chính là Phương Nguyên.

"Cuối cùng cũng bình yên trở về. Đến đây rồi, có gia lão tọa trấn, an toàn sẽ được đảm bảo hơn rất nhiều, nhưng cũng không thể sơ ý." Phương Nguyên

thầm thở dài một hơi, chậm chậm đi lên sườn núi.

Trên sườn núi dựng một cái lều giản dị, hơn mười vị học viên đang tập trung ở xung quanh đó. Bọn thị vệ học đường thì đang kiểm kê số lượng nanh lợn rừng trong túi các học viên. Một vị gia lão vốn phải đang tọa trấn ở nơi này lại chỉ còn lại một mình gia lão học đường, những người khác thì không thấy tung tích.

"Hình như bầu không khí có vẻ không bình thường?" Phương Nguyên hơi nhíu nhíu mày, hắn nhảy bén cảm nhận được dường như có sự tình trọng đại gì đó đã xảy ra.

Khi hắn đến gần lều thì nghe được tiếng bàn tán của các học viên xung quanh.

"Người nghe gì chưa, vừa xảy ra một vụ ám sát, bỗng chốc mà đã chết đi vài cổ sư nhị chuyển rồi."

"Thật hay giả vậy?"

"Thật đấy, ta đến sớm, tận mắt thấy Cổ Nguyệt Phương Chính bị mấy gia lão khiêng đi, đáng về bọn họ vô cùng vội vàng."

"Cổ Nguyệt Phương Chính cũng quá xúi quẩy, lại gặp chuyện như vậy trong khảo hạch."

"Khà khà, người không hiểu rồi. Mục tiêu của đối phương chính là Cổ Nguyệt Phương Chính, hắn có tư chất loại giáp cơ mà."

"Không biết hắn sẽ sống hay chết đây?"

"Cho dù không chết thì cũng phải bị chịu khổ sở. Không chừng sau khi bị thương, tư chất hắn còn bị hạ xuống."

...

Bước chân Phương Nguyên cũng không chậm lại, trong lòng hắn sáng rõ như gương, lập tức suy đoán ra chân tướng đại khái của việc này.

"Vương Đại ra tay với ta, muốn báo mối thù giết người thân. Thế nhưng sau khi phát hiện ra gian nhà gỗ, ta lập tức thay đổi tuyến đường, xông thẳng vào chỗ lộn rừng vương mà đi. Vương Đại không ngờ đến điểm này, còn ta thì chạy thoát, nhưng gã lại ngoài ý muốn mà tìm được Phương Chính. Tình báo của gã chỉ bắt nguồn từ vài tên thợ săn, không biết ta có một đệ đệ song sinh. Gã cho rằng Phương chính là ta và muốn giết chết nó nhưng lại bị cổ sư bảo vệ xung quanh ngăn cản. Vấn đề bây giờ là, Vương Đại có chết hay không?"

Phương Nguyên chau mày. Vương Đại trốn thoát, Vương Đại bị bắt làm tù binh, Vương Đại bị đánh chết, ba trường hợp này đều ảnh hưởng đến kế hoạch và sắp xếp tiếp theo của hắn.

Suy nghĩ một chút, Phương Nguyên vẫn quyết định cứ hành động theo kế hoạch ban đầu trước.

Sắc mặt của gia lão học đường rất khó coi, Phương Chính lại có thể bị ám sát. Dưới tình huống không có bất cứ manh mối nào, lão tuyệt đối không ngờ Phương Chính là căn tai họa thay Phương Nguyên mà là liên tưởng ngay đến Bạch gia trại và Hùng gia trại!

Phương Chính là thiên tài loại giáp duy nhất trong ba năm qua của Cổ Nguyệt sơn trại, hiển nhiên Bạch gia trại và Hùng gia trại sẽ không ngồi yên nhìn hắn trưởng thành. Bọn họ sẽ phái cổ sư tiến hành ám sát, sớm ngày bóp chết hắn khi còn trong giai đoạn manh nha, chuyện này vô cùng bình thường.

Ngay cả Cổ Nguyệt sơn trại cũng từng làm như vậy, bí mật phái cổ sư âm thầm đi giết chết học viên thiên tài của hai sơn trại khác.

"Kẻ ám sát đã bị đánh chết tại chỗ, không biết thương thế của Phương Chính thế nào?" Gia lão học đường đang lo lắng trong lòng thì thị vệ dâng lên một tờ giấy.

Gia lão học đường nhận lấy tờ giấy này, lơ đãng đọc lên: "Thành tích khảo hạch giữa năm lần này như sau... Cổ Nguyệt Xích Thành mười sáu chiếc nanh lợn rừng, Cổ Nguyệt Mạc Bắc mười bốn chiếc nanh lợn rừng..."

Lúc này, sự chú ý của các học viên xung quanh mới được kéo về đây.

Thành tích vừa nhìn là hiểu ngay.

Các học viên loại đỉnh tuy rằng hợp tác cùng nhau nhưng cũng chỉ có thể thu hoạch bốn cái nanh lợn rừng. Học viên loại bình, loại ắt thì phần nhiều là tám, chín cái. Vượt quá mười cái nanh lợn rừng thì đã là thành tích ưu tú.

Thành tích tốt nhất là Cổ Nguyệt Xích Thành, đạt được mười sáu cái, thứ hai là Cổ Nguyệt Mạc Bắc, còn về phần Phương Chính thì có mười cái.

Cổ Nguyệt Xích Thành mang về mặt đặc ý. Lần này hắn gặp may, gặp phải hai con lợn rừng đấu nhau, nhờ vậy mà ngư ông đắc lợi.

Cổ Nguyệt Mạc Bắc thì rất là không phục, hắn vậy mà để Cổ Nguyệt Xích Thành vượt hơn một chút.

Gia lão học đường tiếp tục tuyên bố: "Dưới đây ta tuyên bố, hạng nhất lần khảo hạch này chính là..."

"Chậm đã!" Ngay lúc đó, Phương Nguyên chen ra khỏi đám người.

"Phương Nguyên, ngươi đến muộn rồi. Khảo hạch đã kết thúc được một giờ, dựa theo quy định, nanh lợn rừng mà ngươi thu hoạch phải trừ đi bốn cái để trừng phạt." Cổ Nguyệt Xích Thành lập tức nói to lên.

Phương Nguyên cũng không chú ý đến hắn, chỉ mở cái túi sau lưng, sau đó nắm đầy túi mà trút ngược ra trước mặt mọi người.

Roạt roạt.

Mấy chục cái nanh lợn rừng trắng bóng nhanh chóng chất thành đồng bên chân hắn.

"Này!" Xích Thành bỗng chốc há to miệng.

Đám người Mạc Bắc đứng xem đều tròn tròn mắt.

"Sao lại nhiều như vậy được? Như vậy là quá nhiều!" Gia lão học đường nhìn về phía Phương Nguyên, vẻ mặt mang theo một chút nghi ngờ, "Phương Nguyên, tất cả đều là do ngươi săn sao?"

Phương Nguyên ôm quyền đáp: "Học trò chỉ tự tay săn hơn mười cái, nhưng mà bất ngờ phát hiện một cái túi, có thể là do thợ săn giấu đi, bên trong túi có rất nhiều nanh lợn rừng. Ta suy nghĩ một chút, khảo hạch giữa năm là để cho học viên cố hết sức tự mình thu hoạch nanh lợn rừng trong một ngày, cũng không quy định rõ ràng là nhất định phải giết lợn rừng, cho nên ta cứ mang theo đến."

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người lập tức xôn xao.

"Sao lại có thể như vậy?"

"Thật là quá may mắn!"

"Chuyện này cũng quá giả, có phải là lộ đề rồi gian lận hay không?"

Gia lão học đường nhìn chằm chằm Phương Nguyên, sau một lúc lâu, lão mới tuyên bố: "Lần khảo hạch này, Phương Nguyên hạng nhất."

...

Bầu không khí trong Gia Chủ các khá nặng nề.

Cổ Nguyệt Bắc ngồi ở ghế chủ vị, hơn mười vị gia lão khác thì lần lượt ngồi thành hai hàng, gương mặt bọn họ đều đang kiềm nén sự phẫn nộ.

"Cổ Nguyệt Dược Cơ, bà là cổ sư trị liệu bậc nhất trong gia tộc chúng ta, ta hỏi bà, tình hình của Phương Chính thế nào rồi?" Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc hỏi một gia lão trong đó.

Cổ Nguyệt Dược Cơ là một bà lão lưng còng, nếp nhăn trên gương mặt như vỏ cây.

Bà ta ho khan hai tiếng, chậm chậm nói: "Khởi bẩm tộc trưởng, tình hình trước mắt đã ổn định. Phương Chính không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là còn đang mê man. Tư chất của nó cũng không vì vậy mà hạ xuống."

"Không hạ xuống là tốt rồi." Cổ Nguyệt Bắc thờ phào nhẹ nhõm rồi lại hỏi gia lão hình đường ở bên trái, "Đã tra xét được gì về thích khách chưa?"

Gia lão hình đường không có thâm niên như Cổ Nguyệt Dược Cơ nên lập tức đứng lên khỏi chỗ ngồi, hơi cúi đầu nói: "Đã điều tra ra được, ba mươi lăm tuổi, giới tính nam, thân phận không rõ, nghi ngờ là cổ sư ma đạo, có hai cổ trùng, một con U Ảnh Trùng, một con Ái Biệt Ly."

Cổ Nguyệt Bắc gật gù đầu: "Xem ra là một thích khách, Ái Biệt Ly... đệ nhất độc trong nhị chuyển, có thể giết chết ba vị cổ sư của tộc ta cũng không lạ."

"Tộc trưởng, chuyện này còn phải điều tra sao! Không phải Bạch gia trại thì cũng là Hùng gia trại làm trò quỷ!" Cổ Nguyệt Cổ Nguyệt quát to một tiếng, hai mắt như muốn phun lửa.

"U Ảnh Trùng, Ái Biệt Ly... Đây không giống ám tử mà Bạch gia trại và Hùng gia trại bí mật bồi dưỡng ra. Có lẽ là cổ sư ma đạo ngoại lai muốn nương tựa vào sơn trại, sau đó nhận được chỉ thị, để thể hiện lòng trung thành nên mới đi ám sát Phương Chính. Mặc kệ ra sao, dù gì chuyện này tuyệt đối không tránh khỏi liên quan đến hai sơn trại khác." Cổ Nguyệt Mạc Trần lạnh lùng nói tiếp.

Hai gia lão đương quyền này tuy ngày thường bất hoà nhưng một khi kẻ thù bên ngoài xuất hiện, bọn họ sẽ bỏ qua thành kiến của mỗi người mà đoàn kết chặt chẽ với nhau.

Cổ Nguyệt Bắc gật đầu, chính ông ta cũng cho là như vậy.

Vương Đại biến mất suốt ba năm, hoàn toàn không có tin tức gì, trong lòng các thôn dân thì đã chết từ lâu, do đó thân phận gã trở nên không rõ ràng.

Không ai trong cao tăng Cổ Nguyệt biết điều này, ngày thường bọn họ cũng không quan tâm đến cái chết của một nông nô. Tất cả bọn họ đều chỉ tập trung vào Bạch gia trại và Hùng gia trại.

Lúc này, gia lão học đường bước vào.

"Tộc trưởng đại nhân..." Lão mang về mặt sầu lo nói, nhưng vừa mở miệng thì Cổ Nguyệt Bác liền đáp: "Gia lão học đường, lão không cần lo lắng, Phương Chính không có gì đáng ngại, tư chất vẫn là loại giáp như trước."

Về mặt gia lão học đường liền nhẹ nhõm lại.

"Đúng rồi, những học viên khác có an toàn không? Thành tích lần khảo hạch này của bọn chúng thế nào, Phương Chính xếp thứ mấy?" Cổ Nguyệt Bác lại thuận miệng hỏi.

Gia lão học đường thành thật trả lời, khi lão nói đến Phương Nguyên vì bất ngờ nhặt được một túi nanh lợn rừng mà đạt được hạng nhất, ánh mắt Cổ Nguyệt Bác bắt chợt lóe lên.

Trong sảnh đột nhiên yên tĩnh lại, các gia lão cũng bỗng hiểu ra, bắt đầu âm thầm quan sát xung quanh. Bầu không khí vốn đang căng thẳng cũng trở nên tẻ nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 78: Thu hoạch sung túc không ngờ

Dịch giả: lamlamy17

Trong sảnh, gương mặt tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác không chút biểu cảm, đôi mắt mang vẻ sâu xa, ngồi cao cao trên ghế chủ vị.

Còn hơn mười vị gia lão khác thì mỗi người đều ngồi ngay ngắn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chỉ dùng khoé mắt âm thầm liếc nhìn trái phải, muốn tìm ra chút manh mối từ trên nét mặt của những người xung quanh.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên tẻ nhạt.

"Phương Nguyên có thể đoạt được hạng nhất, ý nghĩa sâu xa trong đó tuyệt không đơn giản. Hắn còn nói nhặt được trên đường một túi nanh lợn rừng, mấy câu này cũng quá giả rồi."

"Cái túi đó chỉ có thể là có người âm thầm chuẩn bị, chỉ dựa vào một mình Phương nguyên thì không có khả năng hoàn thành việc này. Nói cách khác, có người ngầm ngầm trợ giúp Phương Nguyên."

"Khảo hạch giữa năm của khoá này khác với trước kia. Vì phải điều động hơn mười vị cô sư nhị chuyển giám thị nên nội dung cái khảo hạch này không chỉ một mình gia lão học đường biết, rất nhiều gia lão khác trong gia tộc cũng biết."

"Muốn sắp xếp trước cái túi này cũng chỉ có chư vị gia lão ở đây, thậm chí có thể chính là tộc trưởng!"

Mỗi gia lão đều là già rồi thành tinh, lăn lộn trên chính đàn nhiều năm, vừa nghe thì đã lập tức nghĩ đến rất nhiều thứ.

Phương Chính có tư chất loại giáp, nếu đào tạo đến tứ chuyển thì sẽ là gì?

Chính là tộc trưởng đòi tiếp theo!

Phương Nguyên là ca ca Phương Chính, tuy rằng chỉ có tư chất loại bính nhưng chỉ dựa vào quan hệ thân thuộc này thì đã có giá trị đầu tư!

Đối với tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác mà nói, nếu như ngầm trợ giúp Phương Nguyên, đưa hắn vào trong phe cánh của mình thì sau này cũng là một ràng buộc rất tốt với Phương Chính.

Đối với các gia lão mà nói, Phương Chính là thiên tài loại giáp duy nhất trong mấy năm nay, đã được đưa vào trong phe tộc trưởng rồi. Nếu đào tạo được hắn, phe phái tộc trưởng tất nhiên là càng thêm mạnh hơn. Nếu như các gia lão thu nhận Phương Nguyên làm việc cho mình thì dùng quan hệ máu mủ này, Phương Nguyên cũng là một quan cò cực kỳ tốt để ứng đối với Phương Chính sau này.

Cho nên, hơn mười người đang ngồi ở đây đều có động cơ trợ giúp Phương nguyên.

Thế nhưng sẽ là ai đây?

Cổ Nguyệt Xích Luyện trầm tư: "Ta không chiêu mộ Phương Nguyên, vậy là ai âm thầm trợ giúp hắn? Là lão già Mạc Trần sao, cũng có thể lắm. Tuy Phương Nguyên giết gia nô nhà lão nhưng gia nô thì coi là gì, cho dù chết hết cũng không tiếc. Tộc trưởng lại càng có thể hơn, y thu nhận Cổ Nguyệt Phương Chính rồi lại kéo Cổ Nguyệt Phương Nguyên qua, như vậy sức khổng chế với Phương Chính càng lớn hơn! Chỉ là... thông lệ trước kia là đến cuối năm mới bắt đầu lôi kéo thu nhận, bây giờ chỉ mới giữa năm mà đã ra tay, đây là phá hồng quy củ rồi."

"Cũng không thể nói là phá hồng quy củ, nhưng hành động này đúng là đánh bóng sát biên* rồi. Là ai vừa ý Phương Nguyên, còn xem trọng hắn hơn ta?" Cổ Nguyệt Mạc Trần cũng đang suy tư.

(*) Đánh bóng sát biên: một thuật ngữ trong môn bóng bàn, nghĩa bóng ám chỉ hành động làm việc rơi vào giới hạn cho phép tối đa của quy định mà không phải trái với quy định, gần nghĩa với từ "lách luật".

Trên thực tế, sau khi Phương Nguyên giết chết Cao Oản rồi bằm thay mạng tặng lễ, ông ta đã nhìn Phương Nguyên với cặp mắt khác xưa, cũng hơi có lòng chiêu mộ.

Thế nhưng, loại hành vi này thường là phải diễn ra ở cuối năm, khi các học viên tốt nghiệp ra khỏi học đường.

Phương Nguyên bị người chiêu mộ trước, điều này làm cho Cổ Nguyệt Mạc Trần có hơi bất ngờ không kịp đề phòng.

Ánh mắt Cổ Nguyệt Bác thì chủ yếu tập trung trên gương mặt của hai gia lão đương quyền là Cổ Nguyệt Mạc Trần và Cổ Nguyệt Xích Luyện.

Vị tộc trưởng này càng nghĩ nhiều hơn, sâu xa hơn một chút.

Phương Nguyên tung ra một câu nói dối trắng trợn như vậy mà thắng được hạng nhất. Hành động này mang mùi vị không thêm nể mặt ai cả, càng giống như phát ra tín hiệu với bên ngoài: "Chính là muốn các người nhìn ra đó, Phương Nguyên này ta chụp rồi! Hắn đã bị ta thu nhận trước, các người tốt nhất là không nên đụng đến hắn."

Người này sẽ là ai?

Trong gia tộc Cổ Nguyệt, bố cục chính trị ở thế vạc ba chân, ngoài trừ tộc trưởng thì có Cổ Nguyệt Xích Luyện và Cổ Nguyệt Mạc Trần.

Cổ Nguyệt Bác biết rõ trong lòng, bản thân ông ta không chiêu mộ Phương Nguyên thì kẻ hiềm nghi lớn nhất chính là Cổ Nguyệt Xích Luyện và Cổ Nguyệt Mạc Trần.

"Hai lão già này, diễn càng ngày càng giỏi, chỉ đơn thuần nhìn nét mặt thì thật sự không nhìn ra được. Chẳng lẽ không phải là bọn họ mà là những thế lực nhỏ khác?"

Cổ Nguyệt Bác ngấm ngấm quan sát rồi suy đoán. Ông ta cũng không biết, những gia lão khác cũng đang quan sát, hoài nghi, suy đoán như vậy.

Gia lão học đường cũng đang suy đoán, thế nhưng lão vẫn duy trì ở thế trung lập, tách rời ở ngoài khỏi những tranh đấu chính trị, do đó suy nghĩ của lão đơn giản hơn nhiều: "Thì ra Phương Nguyên được một gia lão chiêu mộ, khó trách lúc hắn trấn lột lại chủ động tha cho Phương Chính, Mạc Bắc và Xích Thành. Đoán chừng người chiêu mộ hắn không phải là tộc trưởng thì cũng là gia lão Xích Luyện hoặc là Mạc Trần. Đây là chuyện tốt! Điều này nói rõ hắn đã nhận rõ hiện thực, bước đầu dung nhập vào trong gia tộc. Mặc kệ thế nào, hắn cũng là một phần tử của gia tộc. Sau này khi hắn hoàn toàn dung nhập vào thì sẽ cam nguyện kính dâng cả đời cho gia tộc!"

Chỉ trầm mặc trong chốc lát, Cổ Nguyệt Bác thấy cũng không nhìn ra manh mối gì, đành phải mở miệng nói: "Có qua mà không có lại cũng là vô lễ, đối phương lại dám bắt đầu nhắm vào Phương Chính ngay lúc này, bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta cũng không phải dễ ức hiếp, nhất định phải cho biết tay! Gia lão ám đường, chuyện này lão vạch kế hoạch trước đi, sau đó báo lại với ta."

"Tuân lệnh, tộc trưởng đại nhân." Gia lão ám đường lập tức gật đầu đáp lời.

"Về phần Cổ Nguyệt Phương Chính, ta lo là hắn gặp biến cố như vậy, trong lòng sẽ bị dả kích. Hắn có tư chất loại giáp, đối với tộc ta, hắn có ý thế nào thì không cần phải nói. Từ nay về sau, ta sẽ một mình hướng dẫn hắn." Cổ Nguyệt Bác lại nói.

Không có gia lão nào đưa ra ý kiến phản đối.

Thực ra rất nhiều người cũng đã biết tộc trưởng đã âm thầm cho Phương Chính đi ăn riêng một mình từ lâu. Hiện giờ nói ra chuyện này, mặc dù có làm trái nguyên tắc ông bằng nhưng đầy đủ lý do, các gia lão cũng không tiện ngăn cản.

"Về phần Cổ Nguyệt Phương Nguyên..." Cổ Nguyệt Bác cố ý kéo dài giọng nói.

Bỗng chốc toàn bộ gia lão đều dừng lỗ tai nghe, lẽ nào chính là tộc trưởng ngấm ngấm ra tay trợ giúp Phương Nguyên ư?

Cổ Nguyệt Bác liếc nhìn một vòng, quan sát vẻ mặt của các gia lão chung quanh, nhưng ông ta vẫn phải thất vọng rồi.

Vì vậy, ông ta đành phải tiếp tục nói: "Hắn có thể dùng tư chất loại bính mà đoạt được hạng nhất, rất khó có được. Ta lấy danh nghĩa cá nhân, khen thưởng cho hắn ba mươi khối nguyên thạch. Gia lão học đường, lão nói một câu với hắn, để cho hắn cố gắng lên."

"Dạ, tộc trưởng đại nhân." Gia lão học đường khom người nhận lệnh.

"Ba mươi khối nguyên thạch, khen thưởng không đâu vào đâu này là có ý gì?" Các gia lão cau mày.

"Mặc kệ là ai âm thầm thu nhận Phương Nguyên, ba mươi khối nguyên thạch này chính là tín hiệu thiện chí của ta. Dù sao bên ngoài Cổ Nguyệt sơn trại còn có Bạch gia trại, Hùng gia trại." Cổ Nguyệt Bắc thở dài trong lòng.

Phương Chính bị ám sát là ngoại địch*, Phương Nguyên gian lận là nội đấu.

(*) Ngoại địch: kẻ thù bên ngoài.

Đối phó ngoại địch cần thủ đoạn phản kích cứng rắn, đối với nội đấu, tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc lại dùng thủ đoạn mềm dẻo là chính, đó là để tránh cho nội đấu quá nhiều, khiến thực lực chính thể của gia tộc giảm xuống.

"Được rồi, chuyện này cứ xử lý như vậy trước. Tất cả mọi người lui ra đi, làm việc của mình cho tốt, gia tộc hưng thịnh hay không cũng phải xem biểu hiện của các vị." Cổ Nguyệt Bắc khoát khoát tay.

"Dạ, tộc trưởng đại nhân, chúng tôi cáo lui."

Các gia lão lần lượt đi ra, sau chốc lát, trong sảnh chỉ còn lại một mình Cổ Nguyệt Bắc.

Ông ta thở dài thườn thượt, dùng ngón tay xoa hai huyệt thái dương trên trán.

Thân là tộc trưởng, có thể nói ông ta là người có quyền vị cao nhất trong bộ tộc Cổ Nguyệt, thế nhưng ông ta cũng không dễ dàng gì, luôn cần phải cân đối nhiều mặt lợi ích. Ông càng không thể thích gì làm nấy, thế lực trong tộc đan xen phức tạp, đời này truyền thừa sang đời khác, đều có lịch sử lâu đời, có rất nhiều cản trở.

Đối ngoại, ông ta phải đối mặt với Hùng gia trại hoành hành ngang ngược và Bạch gia trại đang dần dần quật khởi.

Đối nội, ông ta phải xử lý đấu tranh chính trị phức tạp trong tộc. Tuy ông ta chỉ mới trung niên nhưng tóc mai đã hoa râm.

"Mấy năm đảm đương vị trí tộc trưởng này, tu rằng tài nguyên sung túc nhưng tu vi lại tiến triển chậm chạp, tinh thần đã bị sự vụ gia tộc rắc rối liên lụy. Đôi khi, ta thật muốn trở thành một gã độc hành hiệp, tự do tự tại, ung dung thoải mái. Không có gánh nặng, tự nhiên là ta sẽ bước chân nhanh nhẹn, hoặc là còn có thể tiến xa hơn trên con đường tu hành."

Cổ Nguyệt Bắc thở dài trong lòng một tiếng.

Chỉ cần vào thể chế gia tộc thì phải mang nặng trên người trách nhiệm, có trách nhiệm thì không thể ung dung, không thể toàn tâm toàn ý tu hành nữa.

Nhưng nói cho cùng, không vào thể chế gia tộc, tài nguyên gia tộc cũng sẽ không được cung ứng. Không có cung ứng tài nguyên, việc tu hành của cổ sư độc hành cũng sẽ là từng bước đều gian nan.

Điều này tạo thành mâu thuẫn, một vòng lẩn quẩn.

Vòng lẩn quẩn này không biết đã trói buộc tiền đồ bao nhiêu người, mai một thiên phú và tài hoa của bao nhiêu người.

...

Vương Đại đã chết.

Sau ba ngày, Phương Nguyên lấy được tin tức này.

Song song đó, hắn còn nghe được từ chỗ Giang Hạc hai tên thợ săn trẻ tuổi quả nhiên đã mất tích lúc lên núi đi săn. Về phần một tên thợ săn bị Phương Nguyên chặt đứt tay cũng vì uất ức mà "tự sát" tại nhà.

Lúc Giang Hạc nói những lời này, ánh mắt gã nhìn Phương Nguyên mang theo ý tứ sâu xa, gã đã từng nhìn thấy thi thể Vương Đại nên dĩ nhiên là nhận ra.

Thế nhưng Giang Hạc cũng không dám nói ra thân phận thật sự của Vương Đại.

Gã là cổ sư đồn trú trong thôn, phải gánh vác trách nhiệm, chỉ cần vào thể chế, mặc kệ vị trí thấp hay cao thì đều gánh trách nhiệm.

Vương Đại trở thành cổ sư ma đạo hơn ba năm, mà gã thân là cổ sư đồn trú trong thôn nhưng vẫn không xem xét kĩ. Nếu quả thật truy cứu xuống thì đó chính là một vết nhơ cực lớn trong lý lịch của gã, tiền đồ trong gia tộc gần như sẽ bị hủy hoại hết.

Cái chết kì quặc của ba tên thợ săn cũng bị gã dốc hết sức chìm xuống.

"Phương Nguyên, chúng ta cũng là người quen rồi, sau này cậu đến mua đồ ở cửa hàng của biểu đệ Giang Nha của ta thì tất cả đều chiết khấu năm phần!" Một lần nọ, Giang Hạc nói như thế với Phương Nguyên.

Những người biết chuyện đã chết hết, biết chân tướng chuyện này chỉ có hai người là gã và Phuong Nguyên. Nhưng nếu việc này lộ ra cũng không ảnh hưởng quá lớn đến Phuong Nguyên.

Vì hắn chỉ giết ba nông nô mà thôi, cho dù giết cả ba mươi thì trong tộc cũng không truy cứu, cùng lắm là làm vài trùông phạt mang tính tượng như "hơn mười khối nguyên thạch" chẳng hạn.

Giang Hạc ấy vậy mà chủ động hồi lộ, Phuong Nguyên tất nhiên cũng không từ chối. Đối với Phuong Nguyên mà nói, chuyện này tràn đầy bất ngờ và mạo hiểm từ đầu đến cuối, nhưng may mắn là kết quả không tồi.

Sau việc này, Phuong Nguyên không hề có gốc rễ gì trong gia tộc lại chiếm được nửa tên đồng minh, còn được thêm một cái chỗ dựa không tồn tại.

Chỗ dựa bí hiểm này chính là tầng ô dù thứ hai của Phuong Nguyên. Tương lai sau này, khi hắn không còn có vẻ nhỏ yếu nữa, ô dù này sẽ mang đến tác dụng chủ chốt, ít nhất là có thể chống đỡ đến khi hắn tu hành đến nhị chuyển mà không đưa đến chèn ép quá lớn.

Hiện tại, hắn có thể cảm giác được một cách rõ ràng, thái độ của gia lão học đường đối với mình trở nên nhẹ nhàng hơn.

Thoáng chốc đã hơn mười trôi qua.

Sau Cổ Nguyệt Phuong Chính và Cổ Nguyệt Mạc Bắc, Phuong Nguyên gần như cùng lúc với Xích Thành mà thuận lợi tấn thăng đến nhất chuyển cao giai.

Tuy rằng vẫn tiếp tục cướp bóc trần lộ nhưng từ đó hắn đã không còn cướp nguyên thạch của ba người Phuong Chính, Mạc Bắc và Xích Thành nữa. Hắn càng ngày càng khiêm tốn, thực lực bản thân cũng tăng trưởng rất nhanh, gấp mấy lần ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 79: Con cồ thứ sáu trong di tàng

Dịch giả: A Hồ

Biên: lamlyu17

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, hè đi thu đến.

Trong đường hầm, Phuong Nguyên lại đứng trước tảng đá lớn chặn lối đi lần nữa.

Vì thời tiết lạnh dần nên hắn đã mặc vào quần áo mộc mạc dài tay, nhưng dáng người hắn đã không còn gầy ốm giống như mấy tháng trước.

Lồng ngực, hai cánh tay, hai chân, bụng của hắn đều có bắp thịt rõ ràng.

Những bắp thịt này không gồ lên như mà là dạng cơ bắp rắn rỏi, phối hợp với thân hình dần dần cao lên và da thịt trắng nõn của Phuong Nguyên, làm cho người ta cảm thấy có một loại cảm giác thanh xuân, tràn ngập sức sống.

"Bắt đầu từ ba ngày trước, Bạch Thi cồ đã không còn khả năng tăng cường sức lực nữa rồi. Nói cách khác, ta đã có một trư lực, xem như là đạt tới mục tiêu của Hoa Tửu hành giả. Ngày hôm nay, ta sẽ đẩy tảng đá tròn này lần nữa."

Đôi mắt Phuong Nguyên loé sáng, chân phải hắn đạp về phía trước một bước, chân trái ở phía sau, tạo thành thế cung bộ*.

(*) Chú thích hình: tư thế chân cung bộ

Hai tay hắn chạm vào mặt ngoài tảng đá, hít một hơi thật sâu, đẩy mạnh.

Dưới lực đẩy của hai tay hắn, tảng đá bắt đầu xê dịch cực kỳ chậm chạp, tiếp đó từ từ chuyển động, cuối cùng dần dần lăn về phía trước.

Con đường hầm bị tảng đá lớn ngăn trở này nghiêng hướng lên trên, tảng đá được Hoa Tửu hành giả gia công thành hình cầu, lăn là thích hợp nhất. Có lẽ đây cũng là dụng ý của ông ta, muốn người thừa kế đẩy tảng đá, hơn nữa còn phải đẩy lên trên.

"Mười bước, hai mươi bước, ba mươi bước..." Phuong Nguyên vừa đẩy mạnh từng bước về phía trước vừa lặng lẽ tính toán trong lòng, "Một tuần trước, ta đẩy được bốn mươi lăm bước thì thể lực đã cạn kiệt, đành phải buông tha. Không biết lần này có thể đẩy đi bao xa?"

Bốn mươi bước, bốn mươi lăm bước...

Sau một lát, Phương Nguyên phá bỏ kỷ lục lúc đầu. Nhưng hần cũng đã vô cùng mệt mỏi.

Bốn mươi sáu bước, bốn mươi bảy bước...

Phương Nguyên cảm giác được rõ ràng, đến bước này, thể lực bản thân đã không còn dư lại bao nhiêu.

Bốn mươi tám, bốn mươi chín bước...

Hần dốc hết sức còn lại, lại đi về phía trước hai bước. Cuối cùng cũng không đi nổi nữa, cả người hần đã đầy mồ hôi. Sau khi dùng bả vai và chân ngăn tảng đá, hần thở hổn hển từng hơi.

"Có nên từ bỏ hay không?" Phương Nguyên không nhìn được nghĩ như vậy. Đây là một đường hầm nghiêng hướng lên trên, trên đường quay về, hần cũng phải tiêu hao không ít thể lực.

Dù sao tảng đá này cũng phải lăn xuống, trong quá trình đó hần vẫn phải ngăn nó lại, chứ nếu buông tay ngay và chạy thì tảng đá sẽ càng lăn càng nhanh. Hần cũng không muốn mình vì tránh không kịp mà bị tảng đá đè thành một đồng thịt vụn.

Nhưng sau khi suy nghĩ, Phương Nguyên lại cảm thấy có hơi không cam lòng, hần lại đẩy vài bước nữa.

Năm mươi bước.

Hần bỗng nhiên cảm thấy áp lực đến từ tảng đá chợt nhẹ đi, thì ra tảng đá đã lăn lên một bậc thang bằng phẳng.

Phương Nguyên đẩy thêm vài bước nữa rồi lách qua tảng đá, hần phát hiện mình đi tới một mật thất.

Mật thất này không xê xích bao nhiêu với khe đá bí động, Phương Nguyên tạm thời nó gọi là mật thất thứ hai.

Trong mật thất trống rỗng, không có đồ vật nào, bốn vách tường cũng đều bằng loại bùn đất màu đỏ thẫm kỳ quái, phát ra ánh sáng đỏ mờ mờ. Ở mặt kia của mật thất thì có một cánh cửa đá màu xám thô kệch, hần là tác phẩm làm lúc vội vàng của Hoa Tửu hành giả.

Phương Nguyên nghỉ ngơi trong chốc lát, hần cũng không đẩy cửa đá ra ngay mà lại có phát hiện mới.

Hần phát hiện ra một mảng đất ở trước cửa đá, nhìn có vẻ ướt sũng.

"Chẳng lẽ..." Trong đầu Phương Nguyên ngay lập tức hiện lên một ý nghĩ. Hần ngồi xổm xuống, đưa hai tay gạt bùn đất vừa xộp vừa ẩm ướt ra.

Đóa Địa Tàng Hoa thứ hai!

Phương Nguyên cất giọng cười to, cẩn thận từng chút một mở cánh hoa, lấy con cỏ trùng đang ngâm trong dịch hoa màu hoàng kim ra.

Hần thúc giục chân nguyên, luyện hóa nó ngay trong chốc lát.

Đây là một con Ngọc Bì cỏ, ngoại hình của nó như con rệp, vừa đẹp vừa rộng, đầu rất nhỏ, phần thân màu lục nhạt có hình bầu dục, tỏa ra một quang sáng màu xanh ngọc.

"Sau khi có được Bạch Thi cỏ, ta còn đang suy nghĩ xách ở đâu ra một con Ngọc Bì cỏ nữa, như vậy mới có thể hợp luyện thăng cấp thành Bạch Ngọc cỏ. Không ngờ Hoa Tửu hành giả đã chuẩn bị xong cho ta rồi." Phương Nguyên xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, suy nghĩ về ảnh hưởng mà con Ngọc Bì cỏ này mang đến.

Đây đã là con cỏ trùng thứ sáu của Phương Nguyên.

Mặc dù trước kia hần có năm con cỏ trùng nhưng mà không con nào có thể dùng để phòng ngự. Có Ngọc Bì cỏ này, cuối cùng hần cũng bổ sung vào thiếu sót về mặt phòng ngự rồi.

Đôi khi, phòng ngự cũng có nghĩa là tấn công.

Điều này cũng không khó hiểu, lấy bản thân Phương Nguyên mà nói, hần thông qua Bạch Thi cỏ, sức lực tăng lên đến một trư lực. Theo lý thuyết, với sức lực như vậy hần có thể một quyền đập nát tảng đá có tính chất tương đối xốp, nhưng Phương Nguyên chưa bao giờ làm như vậy.

Vì hần biết bản thân hần thiếu sức phòng ngự, một quyền đâm xuống, tảng đá sẽ vỡ, nhưng nắm tay của hần cũng sẽ máu thịt lẫn lộn.

Bây giờ có phòng ngự của Ngọc Bì cỏ, hần có thể phát huy hoàn toàn sở trường về mặt sức mạnh.

Đương nhiên, một mặt có ảnh hưởng tốt thì cũng có một mặt không xong.

Ngọc Bì cỏ có giá trị cao, tính năng phòng ngự ở thuộc về hạng nổi bật trong cỏ trùng nhất chuyển nhưng nó cũng không dễ nuôi. Mỗi mười ngày nó phải cần nuốt hai lượng ngọc thạch.

Giá trị của ngọc thạch khá quý giá là không cần phải nói, mấu chốt là vấn đề lấy ngọc thạch đâu đây.

Phuong Chính cũng có một con Ngọc Bì cổ, nhưng hắn có tộc trưởng giúp đỡ ở sau lưng, cung cấp ngọc thạch cho hắn. Phuong Nguyên muốn lấy được ngọc thạch thì chỉ có đi mua, nhưng việc này rất dễ dàng lộ ra sơ hở.

"Trước đây nuôi nấng Bạch Thi cổ, ta cần phải đứng giờ đi giết lợn rừng, còn chuyện này thì khá phiền phức. Có Ngọc Bì cổ này, chẳng lẽ kêu ta đi khắp nơi đào quặng sao?" Phuong Nguyên cười khò một tiếng, một vấn đề mới lại bày ra trước mặt hắn.

Cất Ngọc Bì cổ vào, tạm thời ôn dưỡng trong không khí, Phuong Nguyên chậm chậm đẩy cửa đá.

Cửa đá nặng nề, nếu Phuong Nguyên không có Bạch Thi cổ tăng cường sức lực thì nhất định không đẩy nổi. Nhưng mà bây giờ, hai tay Phuong Nguyên chỉ đẩy nhẹ, cửa đá này đã dần dần mở ra.

Cảnh tượng sau cánh cửa hiện ra trước mặt Phuong Nguyên, tầm nhìn của hắn đột nhiên rộng mở!

Nơi này không còn là đường hầm nhỏ hẹp hay là trong hang động mà là một khu rừng đá rộng lớn dưới lòng đất.

Phuong Nguyên nhìn qua, tính toán sơ bộ, diện tích của khu rừng đá dưới lòng đất này ít nhất là hơn ba mươi mẫu! Ở trên địa cầu, một sân bóng tiêu chuẩn cũng chỉ mười một mẫu.

"Hiện giờ hắn là ta đang ở trong lòng núi Thanh Mao, không gian chỗ này chắc là được hình thành tự nhiên." Phuong Nguyên ngửa mặt nhìn lên vách đá xung quanh.

Vách đá nơi này đều cao mười sáu thước trở lên, trên đỉnh hiển nhiên cũng là vách đá.

Từ trên đỉnh vách đá buông xuống dưới từng cây từng cây cột đá to lớn màu đỏ sậm. Mỗi một cây cột đá đều tỏa ra ánh sáng màu đỏ mờ mờ, vách đá xung quanh cũng vậy, cùng loại như đường hầm và hang động. Mặc dù ánh sáng trong đây ảm đạm nhưng cũng đủ để cho Phuong Nguyên thấy rõ vài thứ.

Phuong Nguyên ngắm nhìn, từng cây từng cây cột đá có dáng vẻ như cây cỏ thụ bỏ đi phần cành, chỉ còn lại thân cây trơ trọi.

Mặt ngoài cột đá cũng không trơn nhẵn mà đầy hốc nhỏ màu đen sâu thẳm. Vô số cột đá trên to dưới nhỏ buông rũ xuống dưới, hình thành nên một khu rừng đá đảo ngược trong lòng núi.

Thiên nhiên chính là ngoạn mục như vậy.

Phuong Nguyên hiểu biết rộng nên cũng không ngạc nhiên mà chỉ nhìn chăm chăm những hốc đen trên cột đá, chân mày càng ngày càng nhíu lại.

Hắn đã hơi hiểu ý đồ bố trí Ngọc Bì cổ của Hoa Tử hành giả rồi.

"Nếu như ta đoán không sai..." Tay phải Phuong Nguyên lật lại, bắn ra một đạo nguyệt nhận.

Nguyệt nhận xanh thẫm hoá thành một vệt sáng trắng tấp trên không trung, vô cùng chuẩn xác bắn vào chính giữa một cái hốc đen trên cột đá.

Trong hốc đen lập tức truyền ra tiếng kêu vừa chói tai vừa giận dữ.

Vèo một tiếng, một con khi màu xám tro phóng ra từ trong động, đánh về phía Phuong Nguyên

Vù vù vù.

Phuong Nguyên bắn liên tục ba nguyệt nhận.

Con khi không thể mượn lực trên không trung nhưng đuôi của nó cực kỳ linh hoạt, liên tục đung đưa, không ngờ có thể kéo cơ thể nó lật người trên không trung. Sau khi tránh được hai nguyệt nhận, cuối cùng nó cũng bị nguyệt nhận thứ ba bắn trúng.

Phịch một tiếng, nó té trên mặt đất, không còn hơi thở.

Nó chết rồi, nhưng lại không chảy một giọt máu.

Chỉ thấy cơ thể màu xám tro đột nhiên hóa đá, trong phút chốc, cơ thể máu thịt biến thành một pho tượng khi đá.

Dáng vẻ của pho tượng, từ thần sắc trên khuôn mặt đến bộ dáng té trên mặt đất đều giống y như đúc con khi trước khi chết.

Sau hai hô hấp, mặt ngoài con khi đá phát ra tiếng vang nứt toát giòn giã, vết nứt nhanh chóng phủ kín toàn thân nó từ trong ra ngoài. Sau đó roạt một tiếng, từ hình dạng hoàn chỉnh, nó vỡ vụn thành từng cục đá nhỏ.

"Quả nhiên là bầy Ngọc Nhãn Thạch Hầu*." Phuong Nguyên đến gần ngồi xuống, gạt đồng đá vụn, lấy ra từ trong đó hai viên châu xanh biếc. Hai viên châu này chính là hai con người của Ngọc Nhãn Thạch Hầu.

(*) Ngọc Nhân Thạch Hầu: khi đá mất ngọc.

Sau khi loại sinh vật kỳ lạ này chết, toàn thân sẽ hóa thành đá vụn màu xám, chỉ có đôi con người sẽ tạo thành hai viên ngọc bích. Mỗi viên đều rất nặng, ít nhất nặng đến một lượng.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần chém giết Ngọc Nhân Thạch Hầu thì vấn đề thức ăn của Ngọc Bì cổ đã có thể được giải quyết.

"Nhưng mà ta không chỉ cần nuôi Ngọc Bì cổ mà còn cần phải tiếp tục thừa kế truyền thừa của Hoa Tử hành giả. Manh mối tiếp theo của truyền thừa Hoa Tử hành giả hẳn là ở nơi nào đó trong rừng đá này."

Phurong Nguyên cau mày, chuyện này thật phiền phức.

Hắn thử tiến tới vài bước, đôi mắt cẩn thận chú ý cột đá.

Khi đi đến bước thứ bảy, bên trong những cái hốc dày đặc trên cây cột đá gần hắn nhất dần dần sáng lên từng đôi tròn mắt xanh biếc.

Ngay lập tức, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán Phurong Nguyên.

Hắn nhanh chân lùi về, vô số con người màu xanh biếc trong hốc đen lại mờ xuống.

Rất rõ ràng, mỗi một đôi tròn mắt đại biểu cho một con Ngọc Nhân Thạch Hầu.

Ngọc Nhân Thạch Hầu vô cùng linh hoạt, Phurong Nguyên chém giết một con trước sau sử dụng đến bốn nguyệt nhận.

Trên một cây cột đá có ít nhất trên trăm con Ngọc Nhân Thạch Hầu sinh sống, mà khắp khu rừng đá này, không biết còn có bao nhiêu con khi như vậy.

Với thực lực trước mắt của Phurong Nguyên, lọt vào sự bao vây tấn công của bốn con khi thì hắn sẽ phải nuốt hận bỏ mình. Nếu tính cả phòng ngự của Ngọc Bì cổ, Phurong Nguyên một thân một mình nhiều nhất là có thể quần nhau với mười hai con khi.

Nhưng mà thật may là những con khi này thường hay ngủ say trong hốc đá, đói bụng khát nước thì gặm đá bên cạnh. Cột đá vừa là nhà vừa là thức ăn của chúng nó. Trừ phi tiếp cận chúng trong vòng mười thước hoặc chủ động treu chọc, nếu không thì chúng sẽ không đi ra.

Dùng từ ngữ trên địa cầu, thì chúng nó chính là một đám trạch* hầu.

(*) Trạch: dùng để chỉ những người có tính cách lập dị, thích ru rú trong nhà, không thích giao tiếp xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 80: Chiến lược tăng mạnh

Dịch giả: lamlamyu17

Gió thu đầu hiu, lá đỏ phiêu linh.

Cỏ dại khô vàng, trên nhánh cây treo từng quả từng quả dại màu da cam hoặc đỏ ửng.

"Grừ!" Con lợn rừng màu đen, lông bòm dựng đứng, bốn chân chạy lờn.

Mặt đất trên núi phủ một lớp lá rụng dày.

Lợn rừng xông đến, mang theo gió rít, lá rụng sau lưng bay bay.

Phurong Nguyên lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn con lợn rừng càng ngày càng đến gần, gương mặt lạnh lùng.

Giết!

Bỗng nhiên hắn đạp một bước dài về phía trước, sau đó hai chân thay phiên nhau bước ra, hắn vậy mà không tránh không né, hung hãn xông thẳng phía lợn rừng.

Hai cái nanh trắng như tuyết của lợn rừng đâm rách không khí, sát khí đằng đằng.

Phuong Nguyên nghiêng người tránh qua cái nanh, trùng vai xuống, đứng mạnh vào đầu lợn rừng.

Tại thời điểm sắp đụng nhau, nơi bà vai Phuong nguyên hiện lên một mảng sáng nhàn nhạt màu xanh lục.

Ngọc Bì cổ!

Ràmmmm

Một tiếng trầm đục vang lên, cả hai đâm sầm vào nhau.

Phuong Nguyên liên tục lui về phía sau ba bước, lợn rừng thì lui về phía sau một bước.

Nếu tính ra, thật sự thì sức mạnh của Phuong Nguyên vẫn hơn một chút nhưng Phuong Nguyên chỉ lao ra bằng hai chân, không sánh bằng tác dụng của bốn cái chân của lợn rừng. Hơn nữa, trọng tâm của lợn rừng ổn định hơn Phuong Nguyên rất nhiều.

Nhưng mà bị Phuong Nguyên đâm thẳng vào đầu, tuy rằng lợn rừng vẫn đứng như trước nhưng cơ thể to lớn đã lung lay.

Phuong Nguyên quát một tiếng, lại xông đến một lần nữa, tay trái nắm lấy nanh lợn rừng, nắm đấm tay phải giơ lên cao, ánh ngọc xanh nhàn nhạt hình thành nên một mảng sáng mỏng manh, bao phủ mặt ngoài nắm đấm.

Phịchhhh.

Nắm tay hung hãn nện xuống, lợn rừng lập tức kêu lên đau đớn, bắt đầu cố sức gầy dục.

Bắp thịt trên tay trái Phuong Nguyên căng lên giữ chặt lợn rừng, gân xanh trên tay nổi lên như từng con từng con giun uốn quanh.

Đồng thời, nắm đấm tay phải của hắn không ngừng giơ lên thật cao rồi lại nện xuống thật mạnh.

Bịch bịch bịch!

Mỗi khi nắm đấm nện xuống đầu lợn rừng, ánh ngọc màu xanh biếc trên nắm tay lại bùng lên một lần.

Lợn rừng bị nắm tay nện đến choáng váng, sức gầy giữa càng ngày càng nhỏ.

"Một kích cuối cùng!" Đôi mắt Phuong Nguyên loé lên như ánh chớp, hắn vươn thẳng thân trên, cánh tay phải duỗi thẳng, giơ lên lên mức cao nhất, sau đó co khuỷu tay, âm âm nện xuống.

Ánh sáng ngọc màu xanh biếc bám chặt vào trên khuỷu phải của Phuong Nguyên, theo động tác của hắn, hoá thành một vệt sáng xanh trên không trung.

Phịch!

Phuong Nguyên khụy một chân trên đất, khuỷu tay hung ác đập vỡ xương sọ lợn rừng. Cuối cùng lợn rừng còn chưa kịp hét thảm ra một tiếng nào thì im bật.

Một cái đầu lợn rừng hoàn toàn biến dạng, xương sọ màu trắng vỡ nát đâm rách da, lòi hẳn ra bên ngoài. Máu tươi và não tương từ từ chảy ra rơi xuống trên lớp lá rụng dày, nhuộm bên dưới thành một mảng màu đỏ tươi rực rỡ.

Một cơn gió thu xào xạc thổi đến, cuốn bay những chiếc lá rụng, thổi tan hơi nóng toả ra từ máu lợn rừng.

"Sống, rạng rỡ như hoa mùa hạ. Chết, đẹp đẽ như lá mùa thu." Phuong Nguyên thì thào, thương thức bức tranh sinh tử này.

Người sống rực rỡ sáng lạn, người chết thê lương tĩnh mịch.

Giữa một sống một chết, đối lập mạnh liệt đến nhường nào, tỏ rõ sự tàn khốc của thiên nhiên lẫn sự tuyệt diệu của sinh mệnh.

"Cho dù là thế giới nào, kẻ thắng xán lạn rực rỡ, mà kẻ thất bại thì rét lạnh tàn tạ. Cách biệt giữa thắng và bại, đối với ta mà nói, đó chính là cách biệt giữa sống và chết, vì bước trên ma đạo, một khi thất bại là đồng nghĩa với chết."

Phuong Nguyên ngồi khoanh chân dựa vào xác lợn rừng. Hắn thả Bạch Thi cổ ra, để cho nó ăn thịt lợn rừng, cùng lúc đó hắn phân ra một phần tinh thần đi vào không khiêu trong cơ thể.

Nguyên hải thanh đồng màu xanh sẫm trong không khiêu nổi sóng dập dờn, ba đảo sinh diệt.

Khi nguyên hải đầy nhất thì chiếm bốn thành bốn thể tích. Trong trận kịch chiến vừa rồi, Phuong Nguyên nhiều lần sử dụng Ngọc Bì cổ tăng phòng ngự của bản thân, do đó chân nguyên hao tổn, hiện tại hắn chỉ còn dư lại ba thành sáu phần.

Nói ra thì chỉ là tiêu hao tám phần chân nguyên, ngay cả một thành cũng không đến. Nhưng vì đây là chân nguyên xanh sẫm của nhất chuyển đỉnh phong, như vậy đã là tiêu hao rất lớn.

Nhất chuyển sơ giai là chân nguyên màu xanh lục.

Nhất chuyển trung giai là chân nguyên xanh biếc.

Nhất chuyển cao giai là chân nguyên xanh đậm.

Nhất chuyển đỉnh phong là chân nguyên xanh sẫm.

Càng đậm càng tinh túy.

Một lần sử dụng Nguyệt Quang cô cần một thành chân nguyên màu xanh lục, nếu là chân nguyên xanh biếc thì chỉ cần nửa thành, chân nguyên xanh đậm lại giảm đi một nửa nữa, đến chân nguyên xanh sẫm cũng như vậy.

Nói cách khác, một thành chân nguyên xanh sẫm tương đương với hai thành xanh đậm, bốn thành xanh biếc, tám thành xanh lục.

Sử dụng Ngọc Bì cô tiêu hao tám phân chân nguyên xanh sẫm, đổi thành chân nguyên màu xanh lục nhất chuyển sơ giai thì sẽ cao đến sáu thành bốn phần!

Nếu như Phuong Nguyên còn đang ở sơ giai, cả không khiêu chỉ có bốn thành bốn chân nguyên thì chỉ cần sử dụng đến một nửa, nguyên hải trong không khiêu sẽ tiêu hao hết sạch.

"Tu vi cô sur càng cao, sức chiến đấu càng mạnh, điều này thể hiện ở trên phương diện chân nguyên. Càng cao giai, màu sắc chân nguyên càng đậm, càng sử dụng lâu hơn. Nhưng chân nguyên xanh sẫm này của ta là được Từ Trung tinh luyện chân nguyên cao giai mà có, không giống như Phuong Chính, hiện tại đã tấn thăng đến nhất chuyển đỉnh phong." Nghĩ đến đây, ánh mắt Phuong Nguyên nhấp nháy.

Thời gian thoáng qua nhanh, bây giờ đã là cuối thu.

Từ lúc Vương Đại ám sát đến nay đã qua hơn hai tháng.

Phuong Chính trúng độc, mê man bảy ngày bảy đêm. Sau khi tỉnh lại thì hẳn giống như biến thành một người khác, trở nên vô cùng nỗ lực, tu hành cực kỳ khắc khổ.

Có người nói, mỗi lần gặp trắc trở trong đời đều là một tài sản quý giá.

Mặc cho câu này có đúng hay không nhưng quả thật, từ lần trắc trở này, Phuong Chính đã hiểu ra một điều gì đó. Hẳn giống như một viên ngọc thô đã trải qua mài giũa, hiển lộ ra chất ngọc lộng lẫy bên trong.

Hắn là học viên đầu tiên tấn thăng cao giai, không lâu sau, hẳn lại là người thứ nhất tấn thăng đến nhất chuyển đỉnh phong, một lần nữa bỏ xa đám bạn cùng lứa. Hào quang của tư chất loại giáp đã bắt đầu toả ra từ trên người hắn.

"Ta cách đỉnh phong cũng không xa, chậm nhất là mười ngày nửa tháng. Lại nói, ta chưa từng dừng việc ôn dưỡng không khiêu một ngày nào, chỉ là bây giờ, tư chất loại binh không thể đánh đồng với tư chất loại giáp, loại át. Đồng thời, còn có một nguyên nhân khác..." Phuong Nguyên nghĩ đến đây thì nhếch miệng cười, một nụ cười miễn cưỡng.

Cách mỗi một khoảng thời gian, hắn phải đi săn một con Ngọc Nhân Thạch Hài để cho Ngọc Bì cô ăn. Đồng thời, hắn còn phải không ngừng tìm kiếm manh mối tiếp theo của truyền thừa Hoa Từ hành giả.

Địa hình rừng đá khá phức tạp, từng cây từng cây cột đá một cảm vuông góc xuống dưới, chỉ cần Phuong Nguyên không để ý một chút thì sẽ đến quá gần cột đá, vì vậy mà khiến cho đàn khí công kích.

Có nhiều lần Phuong còn bị mười mấy con Ngọc Nhân Thạch Hài đuổi theo. Một lần nguy hiểm nhất là trong quá trình rút lui, hắn lại bước vào vòng cảnh giới của một cây cột đá khác, dẫn đến hai tóc khi đến khoảng hơn trăm con đuổi giết.

May mà những Ngọc Nhân Thạch Hài có bản tính "trạch", mỗi lần đuổi giết, chúng cũng không đuổi theo quá xa, chỉ cần đuổi theo đến một khoảng cách nào đó là chúng sẽ trở về nhà, tiếp tục ru rú bên trong.

May là như vậy rồi mà vẫn có vài lần Phuong Nguyên rơi vào nguy cơ sống chết. Nhưng vào những thời khắc quyết định, Ngọc Bì cô đã thể hiện ra tác dụng phòng ngự cực tốt.

Việc thăm dò như vậy khiến cho Phuong Nguyên phải tốn nhiều thời gian và sức lực, đây chính là nguyên nhân lớn nhất khiến tu vi của hắn tiến triển hơi chững lại.

"Mặc dù vậy nhưng cũng đã tốt hơn kiếp trước rất nhiều. Còn việc thăm dò rừng đá cũng không phải là không có thành quả. Ít nhất ta đã biết vòng vòng chu vi vách đá không có gì, suy đoán sơ bộ là manh mối tiếp theo của truyền thừa phải ở trong rừng đá. Phuong Nguyên đang suy nghĩ thì một bóng đen đập lên cành khô, tiếp cận hắn.

Đây là một con sói già lang thang.

Nó có một bộ lông màu vàng, chân khập khiễng, một con mắt cũng bị mù, chỉ còn lại một con mắt trái toả ra tia nhìn tàn nhẫn và nhạy bén.

Nó nhìn chăm chăm Phương Nguyên, cánh mũi động đậy. Sói cũng giống như chó, trước giờ chúng đều có khứu giác nhạy bén, hẳn là con sói này bị mùi máu tươi của lợn rừng hấp dẫn đến.

Loài sói thông thường là động vật có tính bầy đàn, thế nhưng cũng có những con sói tàn tật lang thang như vậy. Bên trong đàn sói cũng có cạnh tranh, để duy trì sức mạnh của đàn, chúng sẽ loại bỏ một vài con sói già tàn tật có sức chiến đấu thấp.

Phương Nguyên nhanh chóng đứng lên, lẳng lặng nhìn con sói già này.

Trước kia, chỉ cần giết một con lợn rừng thì chân nguyên trong cơ thể hắn cũng chẳng còn dư lại bao nhiêu, sức chiến đấu giảm xuống trên diện rộng, một khi gặp phải dã thú phá rối, hắn đều chọn né tránh.

Thế nhưng vào tháng này, sức chiến đấu của hắn nâng cao thần tốc, hiện giờ lại có Ngọc Bì cổ trên tay, hắn dư sức đối phó với một con sói tàn phế.

Lá cây khắp núi ngả đổ.

Tà dương chiếu muộn.

Một người một sói đứng cách nhau năm mươi bước, lẳng lặng nhìn nhau.

Trong mắt sói loé ánh sáng xanh, tàn nhẫn mà xảo quyết. Mà đôi mắt Phương Nguyên thì thăm thẳm, con ngươi đen như mực, lạnh lùng nhìn.

Bạch Thi cổ chui ra, nó đã ăn no,

vừa lòng thoả dạ bay trở về trong không khí Phương Nguyên.

Con sói già liếc nhìn lợn rừng trên đất chỉ còn lại xương và da, phần thịt gần như đã bị Bạch Thi cổ ăn sạch.

Ánh sáng xanh trong mắt sói co lại, rồi nó lùi về sau vài bước, sau đó quay đầu chui vào trong rừng cây.

Con sói già này có thể sống đến nay tất nhiên là có trí khôn nhất định, nó nhạy bén nhận ra được sự đáng sợ của Phương Nguyên, vì vậy nó cẩn thận lựa chọn rút lui.

Nó đến đột nhiên, đi cũng vội vàng.

Không như lợn rừng xông đến rầm rộ, không như hổ dữ nhếch miệng gầm gừ.

Nó chỉ bắt đầu quyết đấu với Phương Nguyên trong im lặng rồi cũng lại kết thúc trong trầm mặc.

"Bằng quy luật sinh tử tồn vong, chẳng biết thiên nhiên đã thai nghén ra bao nhiêu điều ngoạn mục." Phương Nguyên đứng tại chỗ, không đuổi theo con sói, trên thân con con sói già này không có chỗ nào đáng để hắn ra tay.

Gràoooooooo!

Nhưng liền ngay sau đó, bỗng nhiên một tiếng tru thê thảm của con sói già vang lên.

Tiếng sói tru đột nhiên phát ra lại dừng lại trong nháy mắt, mùi vị chết chóc lan ra dày đặc.

Răng rắc răng rắc.

Không lâu sau, từ rừng cây bên kia truyền đến những tiếng động của cành cây khô bị đập gãy.

Tiếng động mang về không hề kiêng nể gì và càng ngày càng đến gần, con ngươi Phương Nguyên co lại.

"Trong chốc lát mà đã có thể giải quyết con sói già xảo quyết kia..." Mắt hắn loé lên ánh nhìn lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 81: Nhị chuyển sơ giai

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, không lâu sau, bụi cây xanh sẫm bên cạnh sườn dốc bị rẽ mạnh ra, một gã đàn ông vạm vỡ, cao lớn bước lên sườn núi, xuất hiện trong tầm mắt Phương Nguyên.

Gã có mái tóc đen ngắn, mỗi sợi tóc đều cứng cáp thẳng tắp, gã trần thân trên, lưng hùm vai gấu, da thịt trên người có màu đỏ thẫm.

Chiều cao của gã gần hai mét, cuối thu trời lạnh lẽo, thế mà gã vẫn làm cho người ta cảm thấy giống như một lò lửa di động, như thể mỗi một hơi thở của gã cũng có thể làm tăng nhiệt độ xung quanh.

Bên hông của gã treo thi thể của một đám dã thú, có hồ ly, có thỏ rừng, có gà rừng, còn có cả con sói già vừa mới rời đi kia.

Nhìn thấy Phương Nguyên, gã hơi sững sốt một chút, lập tức bước nhanh, đi lướt qua Phương Nguyên.

"Cổ Nguyệt Xích Sơn." Nhìn bóng lưng gã đàn ông này rời đi, trong lòng Phương Nguyên hiện ra một cái tên.

Người này là nhân vật đại biểu cho dòng Xích gia, có tu vi nhị chuyển cao giai. Lại nói, những chuyện đã trải qua của gã có phần tương tự với Phương Nguyên.

Người này cũng có thiên phú dị bẩm, khi còn bé thì sức lực đã rất mạnh, mười lăm tuổi lỡ tay đánh chết một gia nô thành niên, mười hai tuổi có thể cầm cối đá nặng nề thành đĩa ném chơi.

Lúc đó, gã được tộc nhân khắp nơi coi trọng, cho rằng gã có tư chất loại giáp. Thế nhưng, sau đại điển Khai Khiếu, tư chất gã được đo ra chỉ là loại át.

Tính tình của gã vốn nóng cuồng, không coi ai ra gì, sau khi trải qua biến cố này, tâm tính gã lại thay đổi, trở nên điềm tĩnh có thừa. Tuy gã là loại át, nhưng ở trong niên khoá của bọn họ, gã vẫn là học viên số một danh xứng với thực.

Sau một năm đi học, gã ra khỏi học đường, không ngừng cố gắng, rất nhanh thì đã bộc lộ tài năng. Hiện tại, chỉ qua vài năm mà gã đã trở thành tinh anh trong đám cổ sư nhị chuyển của gia tộc.

Hạnh phúc không thể dạy cho người ta chân lý cuộc sống, chỉ có đau khổ mới có thể làm được.

"Trong gia tộc, thiếu niên mười lăm tuổi bắt đầu tham gia vào đại điển Khai Khiếu, bước vào học đường. Mười sáu tuổi tốt nghiệp ra khỏi học đường, họ sẽ tạo thành tiêu tổ năm người, hoàn thành nhiệm vụ gia tộc, đồng thời cũng có thể chọn kế thừa gia sản, có tư cách dọn ra ở riêng. Từ mười sáu tuổi bắt đầu cố gắng làm việc, tu vi không ngừng tiến bộ, độ nguy hiểm của nhiệm vụ cũng không ngừng tăng lên, địa vị cũng không ngừng nâng cao. Người thì chết, người thì sống. Người thì bị thương tàn phế, tu vi giảm xuống, sống kéo dài hơi tàn. Người thì trải qua tôi luyện, trở thành cổ sư tam chuyển, lên làm gia lão, trở thành cao tăng."

Ánh mắt Phương Nguyên loé lên, liên tưởng ra rất nhiều thứ.

Cổ sư tu hành càng về sau càng khó khăn, mức độ khó khăn khi tấn thăng tăng vọt theo cấp số nhân. Hơn nữa, ở trong hoàn cảnh sinh tồn gian nan này, người có thể tấn thăng tam chuyển thật sự là đã ít càng thêm ít.

"Lại nói, trời đã sắp vào đông, ta đã sắp ở trong học đường tròn một năm. Học viên mỗi khoá đều có hai khảo hạch quan trọng, thứ nhất là khảo hạch giữa năm, nội dung mỗi khoá mỗi khác, thứ hai là khảo hạch cuối năm, nội dung không thay đổi, mỗi năm đều là chiến đấu lôi đài. Sau đó thì ta không thể ở lại tức xá học đường nữa, bắt buộc phải chuyển ra ngoài."

Chuyển ra ngoài, vậy ở nơi nào đây?

Phương Nguyên không thể nào ở chung với cữu phụ cữu mẫu, bọn họ còn ước gì hấn làm như vậy ấy chứ.

Tại thế giới này, mười sáu tuổi đã là người trưởng thành, bắt đầu tuổi tác tự lập. Hơn nữa, bí mật của Phương Nguyên rất nhiều, hấn nhất định phải sống một mình.

"Kiếp trước, khi rời khỏi học đường ta chỉ mới là nhất chuyển trung giai. Kiếp này tình hình tốt hơn rất nhiều, đến lúc đó, ta ắt đã là nhất chuyển đỉnh phong. Nhưng mà ta có thể dùng tư chất loại binh mà đạt được thành tựu này cũng không phải là không trả giá, trong quá trình này ta đã phải tiêu tốn một lượng lớn nguyên thạch."

Chân mày Phương Nguyên lo lắng nhíu lại, nguyên thạch trong tay hấn đã không còn nhiều lắm.

Tư chất có hạn, nguyên thạch mà hấn tiêu tốn cho việc tu hành phải nhiều hơn xa Phương Chính, Xích Thành và Mạc Bắc.

Một mình hấn nuôi đến sáu con cồ!

Trừ việc đó ra, dùng Tử Trùng tinh luyện, ôn dưỡng không khiêu, sử dụng Bạch Thi cồ tăng cường sức lực vân vân, tất cả đều cần tiêu hao chân nguyên. Sau khi chân nguyên tiêu hao, chỉ bằng vào tốc độ khôi phục của tư chất loại binh tất nhiên là không thể thoả mãn được nhu cầu của hấn, hấn đành phải sử dụng nguyên thạch, hấp thu chân nguyên thiên nhiên trong đó để tiến hành bổ sung.

May là hần có Xuân Thu Thiễn, lại có hai lần lấy được cổ tử trong Địa Tàng Hoa, do đó mà không cần tiêu tốn nhiều nguyên thạch để luyện hoá cổ trùng, việc này làm cho hần sống dễ chịu hơn một chút.

Thế nhưng tiếp theo, hần đã ra khỏi học đường, ít nhất phải thuê phòng, mua thêm một vài đồ gia dụng.

Sau đỉnh phong chính là trùng kích nhị chuyển, quá trình này sẽ tiêu hao một số lượng lớn nguyên thạch.

Sau nhị chuyển, hần còn phải hợp luyện cổ trùng, mỗi lần hợp luyện cũng là một khoản chi tiêu xa xỉ.

Chỉ riêng những việc này cộng thêm tình hình tài chính túng quẫn thì hần cũng đã không thể gánh nổi. Huống chi, cho dù là gánh nổi những thứ này thì hần vẫn phải tiếp tục nuôi cổ trùng, tiếp tục tu hành.

Khảo hạch giữa năm lúc trước, nếu hần không dùng nanh lợn rừng để đổi ra không ít nguyên thạch, giảm bớt một bộ phận áp lực rất lớn thì bây giờ hần cũng đã không chịu nổi.

"Nguyên thạch, nguyên thạch... Trong truyền thừa của Hoa Tử hành giả không có cung cấp nguyên thạch, đây thật là đáng tiếc. Nguyên thạch trấn lột từ chỗ bạn học cũng là giúp đỡ chủ yếu nhất. Thế nhưng, sau khi học viên rời khỏi học đường, phụ cấp của học đường cũng sẽ ngừng lại, ta cũng không thể tiếp tục trấn lột nữa. Có điều, hạng nhất khảo hạch cuối năm hình như là có thể nhận được khen thưởng một trăm năm mươi khối nguyên thạch." Phương Nguyên thầm nghĩ trong lòng.

Nếu như có thể đạt được hạng nhất, có một trăm năm mươi khối nguyên thạch này, áp lực kinh tế to lớn của hần có thể giảm xuống một chút.

...

Thời gian trôi nhanh, thu đi đông đến.

Trong diễn võ trường của học đường, ba lôi đài đã được dựng lên.

Tại bên cạnh lôi đài, dựa vào trên tường trúc của diễn võ trường, người ta còn dựng lên những cái lều, bày ra bàn dài và ghế ngồi.

Lúc này, gia lão học đường, tộc trưởng cùng với mấy vị gia lão khác đều đang ngồi dưới lều.

Trời rơi tuyết nhẹ.

Năm mươi bảy vị học viên đang đứng ngay ngắn ở trong sân, cái mũi người nào cũng lạnh cóng đến đỏ bừng, theo từng nhịp hô hấp, hơi nóng từ trong mũi bay ra.

Gia lão học đường nói lớn: "Chớp mắt mà đã kết thúc một năm. Trong một năm này, các ngươi đã được huấn luyện trong học đường, đã bước đầu có tố chất của một cổ sư. Ngày mai chính là cuộc thi đấu cuối năm trên lôi đài, kiểm nghiệm thành quả học tập của các ngươi! Đến lúc đó, không chỉ tộc trưởng và các vị gia lão đại nhân đích thân đến hiện trường mà còn có tiền bối của các ngươi, học trưởng của các ngươi đứng ngoài xem xét, chọn lựa ra người có biểu hiện vượt trội hơn để thu nạp vào những tiểu tổ khác nhau."

"Biểu hiện ngày mai sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tiền đồ của các ngươi. Hạng nhất khảo hạch không chỉ được khen thưởng một trăm năm mươi khối nguyên thạch mà còn được quyền ưu tiên lựa chọn cổ trùng! Hiện giờ, các ngươi bắt đầu lần kiểm tra tu vi cuối cùng ở học đường!"

Nói xong những lời này, gia lão học đường liền gật đầu với một cổ sư đứng bên cạnh.

Nữ cổ sư trung niên nhận được ra hiệu thì dựa theo danh sách mà đọc lên cái tên thứ nhất: "Cổ Nguyệt Kim Châu!"

Một thiếu nữ mang vẻ mặt căng thẳng bước ra khỏi đám người, đi đến trước mặt cổ sư nọ.

Cổ sư giơ tay đặt lên bụng thiếu nữ, nhắm mắt cảm nhận một chút, sau đó mở mắt ra tuyên bố: "Cổ Nguyệt Kim Châu, nhất chuyển trung giai. Kế tiếp, Cổ Nguyệt Bằng."

Lại một thiếu niên đi lên kiểm tra rồi đi xuống, trở về trong hàng.

Nét mặt của bọn họ không giống nhau, hoặc là mất mát, hoặc là mừng rỡ.

Thành tích kém nhất tất nhiên là nhất chuyển sơ giai, đều là các thiếu niên có tư chất loại đỉnh, không hề có ngoại lệ.

Đại đa số những người còn lại là nhất chuyển trung giai, một số ít trong những người này có tư chất loại đỉnh, phần lớn thì có tư chất loại bình.

"Cổ Nguyệt Xích Thành." Nữ cổ sư trung niên đọc tên.

Trong đám người cùng lứa, Cổ Nguyệt Xích Thành với vóc dáng thấp lùn nhất ưỡn ngực đi ra.

Sau khi kiểm tra một phen, nữ cổ sư trung niên mở hai mắt ra: "Cổ Nguyệt Xích Thành, nhất chuyển đỉnh phong!"

Từ lúc kiểm tra đến giờ, đây là cổ sư nhất chuyển đỉnh phong đầu tiên.

Các gia lão đang ngồi không khỏi nhè nhẹ gật đầu.

Có gia lão nhận ra, nhẹ giọng nói: "Đứa cháu trai này của Cổ Nguyệt Xích Luyện có tư chất tư chất loại át, chẳng trách."

Bên ngoài lầu, các thiếu niên đã bắt đầu thì thầm to nhỏ.

"Xích Thành là nhất chuyển đỉnh phong, không biết Mạc Bắc có vậy hay không? Hai người bọn họ chính là đối thủ một mất một còn đó nha."

"Người có thể lên đến đỉnh phong đều là loại át, loại giáp. Ôi, những người cùng khổ loại đỉnh, loại bính chúng ta có thêm muốn cũng không được."

"Hừ!" Cổ Nguyệt Mạc Bắc hừ lạnh một tiếng, nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của Xích Thành, hắn cảm thấy khó chịu cả người.

Cổ Nguyệt Phương Chính thì thầm nắm chặt hai nắm tay, đôi môi mím chặt, giống như đang kìm nén.

"Cổ Nguyệt Mạc Bắc." Không lâu sau, cổ sư kiểm tra kêu lên.

Mạc Bắc với bộ mặt ngửa dài bước nhanh ra.

"Cổ Nguyệt Mạc Bắc, nhất chuyển đỉnh phong." Trong những lời này, hắn lại trở về, trên đường cũng không chịu kém mà liếc nhìn Cổ Nguyệt Xích Thành một cái.

Kiểm tra tiếp tục, tuyết trên trời càng rơi xuống càng ít, cuối cùng ngừng lại.

Không khí lạnh giá mà lại tươi mát.

"Cổ Nguyệt Phương Nguyên." Nữ cổ sư trung niên kêu lên.

Phương Nguyên đi lên, mặt không đổi sắc.

Một lát sau, nữ cổ sư mở hai mắt ra, có hơi bất ngờ mà quan sát Phương Nguyên một cái, nói lớn: "Cổ Nguyệt Phương Nguyên, nhất chuyển đỉnh phong!"

"Nhất chuyển đỉnh phong, có phải lắm hay không? Phương Nguyên lại có thể tu hành đến mức như vậy?" Các thiếu niên kinh ngạc một trận.

"Ài, hắn gặp vật cứt chó, có Tử Trùng trợ giúp ôn dưỡng không khiêu. Mặc dù chỉ có tư chất loại bính nhưng so với loại át, loại giáp, hắn vẫn không rơi xuống hạ phong." Một vài thiếu niên ghen tị nói.

Nhất là một số thiếu niên cũng có tư chất loại bính, giọng điệu chua chát tự an ủi mình: "Chuyện này cũng không có gì. Tử Trùng không thể tinh luyện chân nguyên nhị chuyển, sau này Phương Nguyên sẽ không còn ưu thế này nữa."

"Mặc dù là đỉnh phong nhưng chung quy hắn chỉ có tư chất loại bính, không đáng lo." Mạc Bắc và Xích Thành nhìn Phương Nguyên một cái nhưng lại dời tầm mắt đi rất nhanh để nhìn về phía Phương Chính vẫn còn đứng trong hàng.

Ở trong lòng bọn họ, Phương Chính có tư chất loại giáp mới là đối thủ cạnh tranh.

"Ca ca, người thật là làm cho ta có hơi bất ngờ, nhưng mà tiếp theo, người hãy nhìn cho kĩ..." Phương Chính nhìn Phương Nguyên từng bước đi xuống, hai mắt lấp lánh, gương mặt toát ra vẻ vô cùng chờ mong.

"Cổ Nguyệt Phương Chính." Giọng nói của nữ cổ sư thông thả vang lên.

"Là thiên tài loại giáp đó?" Ngay lập tức, ánh mắt của các gia lão đều tập trung người Phương Chính.

Phương Chính đi ra khỏi đám người. Hắn có thể cảm nhận được áp lực đến từ những ánh mắt này, điều này làm cho hắn không khỏi bắt đầu hơi căng thẳng.

Nhưng khi hắn nhìn thấy tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc mỉm cười với mình, căng thẳng trong lòng hắn lập tức tan thành mây khói.

Hắn đi đến trước mặt nữ cổ sư trung niên.

Nữ cổ sư nhắm mắt lại, sau đó giật mình mở mắt ra, dùng giọng nói kinh ngạc nói to: "Cổ Nguyệt Phương Chính, tu vi... Nhị chuyển sơ giai!"

Các thiếu niên lập tức ồn ào ầm ĩ lên.

"Cái gì, vậy mà hắn đạt đến nhị chuyển?!"

"Không hổ là thiên tài có tư chất loại giáp."

"Khá lắm, cứ như vậy thì Mạc Bắc, Xích Thành, Phương Nguyên đều bị hấn bỏ xa."

"Phương Chính này!" Trong một lúc, Mạc Bắc và Xích Thành đều khiếp sợ nhìn Phương Chính.

"Ha ha ha, lại còn cao hơn kiếp trước một bậc..." Phương Nguyên rừ mi mắt xuống, cười cười. Hấn cũng không quá bất ngờ, vừa rồi hấn chú ý đến vẻ mặt của Phương Chính thì đã mơ hồ đoán ra kết quả kiểm tra này.

"Rốt cuộc vẫn là tư chất loại giáp."

"Quả là hy vọng của tộc ta."

"Vẫn là công lao đào tạo của tộc trưởng đại nhân..."

Các gia lão cùng tán thưởng.

Trong một lúc, Phương Chính trở thành tiêu điểm nhìn chăm chăm của mọi người.

Nửa năm trước, Cổ Nguyệt Bắc giao cho hấn một con Ngọc Bì cổ, bảo hấn trở thành người đầu tiên tấn thăng nhị chuyển. Hấn đã làm được rồi!

"Tộc trưởng đại nhân, con không phụ lòng kỳ vọng của ngài, con đã làm được rồi! Từ nay về sau, con còn có thể làm được càng nhiều hơn, giành được càng nhiều sự thừa nhận của chư vị gia lão đại nhân, giành được càng nhiều sự công nhận của những người xung quanh. Ca ca, người đã bị ta bỏ rơi ở phía sau, người không bao giờ còn là bóng tối trong lòng ta nữa. Ta, Cổ Nguyệt Phương Chính, đã không còn là Cổ Nguyệt Phương Chính ngày trước nữa!"

Phương Chính phấn khởi kêu lên trong lòng, đôi mắt le lói hào quang rực rỡ.

Mà loại hào quang này, được gọi là tự tin!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 82: Khảo hạch cuối năm

Dịch giả: lamlamyu17

Sau khi tuyết rơi xong thì tất nhiên là trời quang đãng.

Sáng sớm thì đã tục tục có cỗ sư đi vào học đường.

"Khảo hạch cuối năm mỗi năm một lần lại đến rồi. Ha ha ha, nhớ lại chuyện lúc rời khỏi học đường mấy mấy chục năm trước như còn đang rõ mồn một ngay trước mắt đây." Một nam cỗ sư trung niên tóc dài màu xanh rũ xuống sau lưng đứng trước cửa học đường, cảm khái một câu.

"Thủ lĩnh, mau vào đi thôi, ngài cứ thích đa sầu đa cảm." Một nữ cỗ sư trẻ tuổi đứng bên cạnh, đôi môi như máu, hai tay đút vào túi quần, trong miệng ngâm một cọng cỏ, con mắt khinh khinh.

"Ha ha ha, Dược Hồng, đừng có sốt ruột, sớm muộn gì cũng vào, cũng không cần gấp. Dù sao tộc trưởng cũng đã chiếu cố chúng ta rồi, thành viên mới của năm nay đã xác định từ lâu." Nam cỗ sư tóc xanh cười nói.

"Chính là tên Phương Chính thiên tài loại giáp đó?" Nữ cỗ sư tên là Cổ Nguyệt Dược Hồng "Má" một tiếng, bất mãn nói, "Ý của tộc trưởng không phải là bảo tiểu tử của chính ta làm bảo mẫu sao!"

"Nhưng mà nhiệm vụ bảo mẫu này cũng không dễ hoàn thành đâu." Nam cỗ sư tóc xanh thở dài một hơi, "Quên đi, đi vào trong rồi hãy nói tiếp."

Thời gian trôi qua, càng ngày càng có nhiều cỗ sư đi vào cổng học đường rồi đứng lại ở diễn võ trường.

Những cỗ sư này, có nam có nữ, có những gương mặt trẻ tuổi, cũng có hán tử trung niên, thậm chí cũng không thiếu những người già.

Sau khi cỗ sư học hết một năm trong học đường thì sẽ ra ngoài, tạo thành tiểu tổ, hoàn thành nhiệm vụ mà gia tộc ban bố. Những cỗ sư đi đến diễn võ trường này đều là đại diện của tiểu tổ đến đây quan sát biểu hiện của các học viên, vừa ý thì nhận vào trong tiểu tổ của mình.

Đối với các tiểu tổ mà nói, đây là việc tiếp nhận nguồn máu mới, mở rộng lớn mạnh.

Đối với thành viên mới gia nhập vào tiểu tổ mà nói, dưới sự dẫn dắt và chỉ đạo của thành viên cũ, bọn họ cũng có thể nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh mới, hiệu suất hoàn thành nhiệm vụ gia tộc tốt hơn, đồng thời cũng có thể giảm bớt thương vong.

Mặt trời từ từ lên cao, các học viên lần lượt tiến vào sân.

"Hôm nay thật là nhiều người quá." Các thiếu niên cảm thán.

"Các người nhìn kia, là Thanh Thư đại nhân, ngài ấy là đệ nhất trong nhị chuyển ở Cổ Nguyệt sơn trại chúng ta, tính tình nổi danh là ôn hoà." Có người chỉ vào nam cổ sư tóc xanh mà kêu lên.

"Học trưởng Xích Sơn cũng đến."

"Bên cạnh là Mạc Nhan tiểu thư của Mạc gia!"

Thanh Thư, Xích Sơn, Mạc Nhan là ngôi sao sáng chói trong đám cổ sư, các học viên đều biết rõ.

"Ồi, tiểu tổ của ba vị học trưởng ta lại không vào được. Ta chỉ có tư chất loại đỉnh, bản mệnh cổ chỉ là một con Ôn Ti Chu, sau này chỉ có thể làm hậu cần." Một thiếu niên than thở, lại hỏi người bạn bên cạnh, "Còn người thì sao?"

"Ta à, ta nhờ quan hệ nên đã liên hệ được rồi, là con nuôi của tỷ tỷ của đường ca của cữu cữu ta."

...

Các học viên quan sát những cổ sư này thì đám người Thanh Thư, Xích Sơn, Mạc Nhan cũng đang đồng thời quan sát lại những học viên này.

"Ồ? Lại có đến hai Cổ Nguyệt Phương Chính." Dược Hồng nhìn thấy Phương Nguyên và Phương Chính trong đám người thì không khỏi ngạc nhiên nói.

Nam cổ sư tóc xanh Cổ Nguyệt Thanh Thư bắt đầu dĩ vãng, "Người không xem tư liệu ngày hôm qua ta đưa cho người sao? Phương Chính có một ca ca song sinh, tướng mạo bọn họ giống hệt nhau, nhưng mà ca ca của nó chỉ có tư chất loại bình."

"Không ngờ là như vậy. A, hình như ta có nghe nói qua, chính là Phương Nguyên làm thơ năm đó sao? Chúng ta phải cho hắn vào sao?" Dược Hồng bỗng nhiên lấy tay vỗ vỗ trán, nghĩ đến đâu nói đến đó.

Thanh Thư lại hơi lắc lắc đầu: "Tộc trưởng có nhắc riêng, không được nhận hắn, có vẻ như muốn ngài ấy quan sát cái gì đó. Hơn nữa, quan hệ của hai huynh đệ này cũng không hoà thuận. Cho dù chúng ta có ý đồ chiêu mộ thì phỏng chừng là Phương Nguyên cũng sẽ không gia nhập."

Dược Hồng lại không cho là vậy, bĩu môi nói: "Trong tất cả các tiểu tổ, chúng ta được công nhận là số một, gia nhập chúng ta thì cũng có nghĩa là tiền đồ sáng ngời. Chỉ cần là học viên thì ắt sẽ động lòng, làm sao hắn lại có thể không bằng lòng?"

Thanh Thư cười khẽ một tiếng: "Đó là người không biết rồi, hay là người xem thử tư liệu ta đưa cho người trước rồi hãy nói."

Lúc này, đám người tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc, gia lão đương quyền Cổ Nguyệt Xích Luyện và Cổ Nguyệt Mạc Trần nói đuôi nhau đi vào. Bọn họ đi đến trong lều, lần lượt ngồi xuống.

"Năm nay không chỉ tộc trưởng đích thân đến mà còn có cả hai vị lão đại nhân Xích Luyện và Mạc Trần."

Nhìn đến đây, bất kể là học viên hay là những cổ sư chính thức cũng đều hơi kích động, trước đây cũng không thấy tình huống này xuất hiện bao giờ.

"Chuyện này cũng không có gì lạ, cháu trai của Xích Luyện và Mạc Trần đều ở trong khoá này."

"Phương Chính là người nổi nghiệp mà tộc trưởng bồi dưỡng, hạt giống hi vọng để chống lại Bạch Ngưng Băng trong tương lai, tất nhiên là tộc trưởng phải quan sát thật kĩ."

Đám người bàn tán xôn xao.

"Đệ đệ, đệ phải biểu hiện cho tốt." Mạc Nhan nhìn Mạc Bắc trong đám người, trong lòng nói thầm. Tiểu tổ của nàng ta có nhân số nhiều nhất, quy mô lớn nhất, các cổ sư xung quanh lại còn vây quanh thành một vòng, làm cho khí thế của nàng ta càng thêm lộ rõ.

Mà đối thủ một mất một còn của nàng ta, Cổ Nguyệt Xích Sơn đến từ Xích gia, thì chỉ đứng một mình. Đáng người gã cao lớn dũng mãnh, cao hơn hẳn xung quanh một đoạn, tựa như một cái tháp đồ đang đứng, đáng vẻ nổi bật giữa đám đông.

Gã chỉ âm thầm quan sát Xích Thành một chút rồi dời ánh mắt.

Sau khi tộc trưởng nói chuyện vắn tắt một hồi, khảo hạch cuối năm liền bắt đầu.

Trên ba lôi đài đồng thời tiến hành chiến đấu.

Ngay lập tức, tiếng reo hò, hô hoán, tiếng nguyệt nhận bay ra, tiếng quyền cước va vào nhau, tiếng bàn tán của các cổ sư bên dưới lôi đài hoà trộn vào

nhau.

"Tiêu chuẩn quyền cước khoá này đều khá cao nhì." Không lâu sau, Dược Hồng đã thấy sự khác biệt.

"Ha ha ha, tất cả đều nhờ vào Phuong Nguyên đấy." Cổ Nguyệt Thanh Thư cười cười.

"Vậy là ý gì?" Dược Hồng rất khó hiểu.

Thanh Thư liền giải thích một lần, Dược Hồng nghe xong không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ: "Tiểu tử Phuong Nguyên này thật là to gan, còn hơi có cái kiêu coi trời bằng vung. Ha ha, ngay cả đệ đệ ruột mà hắn cũng bắt nạt, thật là thú vị."

Nàng ta nhìn về phía Phuong Nguyên và Phuong Chính trong đám người, trong lòng không khỏi suy nghĩ: hai người này, rốt cuộc ai là ca ca, ai là đệ đệ.

"Trận tiếp theo, Cổ Nguyệt Kim Châu quyết đấu Cổ Nguyệt Mạc Bắc." Trên một lôi đài, cổ sư chủ trì hô lớn.

Cổ Nguyệt Mạc Bắc nhảy lên, Cổ Nguyệt Kim Châu thì về mặt nặng nề, đi lên theo bậc thang.

Hai bên thi lễ một cái, cũng không nhiều lời mà trực tiếp giao thủ. Trong phút chốc, nguyệt nhận màu xanh nhạt đã bay lượn trên không trung.

Song phươg không ngừng bắn nguyệt nhận, đồng thời không ngừng di chuyển và né tránh.

Tuy Kim Châu là con gái nhưng kỹ năng cơ bản vẫn khá vững chắc, không ngờ có thể đấu ngang sức với Mạc Bắc trong thời gian ngắn.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, thể lực của cô nàng dần dần kém đi, rơi vào thế hạ phong. Cuối cùng, nàng đổ đổ mồ hôi nhễ nhại, không còn sức nữa, chỉ có thể chịu thua.

Trái lại Mạc Bắc vẫn không đổ mặt, không thở gấp như trước.

"Cổ trùng tăng cường sức chịu đựng sao, có thể chính là Hoàng Lạc Thiên Nguu cổ..." Dưới lôi đài, Phuong Nguyên quan sát, lập tức nhận ra hư thực của Cổ Nguyệt Mạc Bắc.

Phuong Nguyên có sáu con cổ trùng trong tay nhưng đó là trường hợp đặc biệt, trong tay những người cùng lứa, thường thì mỗi người chỉ có hai con cổ trùng.

Không chỉ vì áp lực kinh tế khi nuôi dưỡng cổ trùng mà còn vì khi sử dụng cổ trùng cũng cần phải không ngừng luyện tập, tích lũy kinh nghiệm.

Tham nhiều nuốt không trôi, các học viên chỉ mới bước đầu tiếp xúc với cổ trùng, vừa bắt đầu tu hành cổ sư, hai con cổ trùng thì đã đủ để bọn họ luyện tập.

Chỉ có trường hợp đặc biệt như Phuong Nguyên, có được kinh nghiệm kiếp trước phong phú nên dẫn đến hầu như con cổ trùng nào đến tay thì hắn cũng có thể nhanh chóng nắm giữ, sử dụng đầu ra đẩy.

Khảo hạch vẫn đang tiếp tục.

"Khốn kiếp, nhảy nhót như con thỏ!" Trên một lôi đài khác, một thiếu niên tức giận gào to lên, "Cổ Nguyệt Xích Thành, ngươi có phải đàn ông hay không, dám đến đây đánh tay không với tiểu gia ta không hả?!"

"Mẹ, đồ ngu mới đến gần chơi đánh tay không với ngươi." Trên lôi đài, Cổ Nguyệt Xích Thành khinh thường cười. Hắn ý vào Xích Hoàn Khúc Khúc cổ mà nhảy tới nhảy lui, cơ thể vô cùng nhanh nhẹn.

Còn đối thủ của hắn chỉ có một con Hoa Thi cổ, tuy rằng có thể tạm thời tăng vọt lên một trư lực nhưng lại là anh hùng không đất dụng võ, Xích Thành khôn lanh hoàn toàn không chơi cận chiến với cậu ta.

Cuối cùng, ngực cậu ta trúng một cái nguyệt nhận của Xích Thành, mất máu quá nhiều nên bại trận.

Các cổ sư trị liệu bên dưới lôi đài lập tức vây quanh, trị liệu thương thế.

Theo thời gian trôi qua, rất nhiều học viên bị đào thải, đồng thời, cũng có không ít thiếu niên bắt đầu thể hiện tài năng.

Xích Thành, Phuong Chính, Phuong Nguyên, Phuong Chính...

Đến lúc giữa trưa.

Toàn bộ các học viên có tư chất loại đỉnh đều đã bị quét xuống dưới. Tư chất bọn họ có hạn, đều lựa chọn cổ trùng loại hậu cần. Những cổ trùng này làm vài việc như sản xuất, vận tải vân vân thì còn khá thích hợp, nhưng dùng để chiến đấu thì thật sự là chúng trợ giúp cổ sư quá ít.

"Tiểu học muội, bản mệnh cổ của muội là một con Sinh Tức Thảo sao, tiểu tổ chúng ta đang cần một cổ sư trị liệu."

"Vị học trưởng này, đệ muốn tham gia tiểu tổ của các huynh, bản mệnh cổ của đệ là Nguyệt Quang cổ."

"Thật xin lỗi, tiểu tổ của chúng ta tạm thời còn chưa thiếu cổ sư tấn công."

...

Mỗi tiểu tổ đã sớm bắt đầu thu nhận người mới, các học viên cũng đã chọn tiểu tổ.

Thực ra chiến đấu trên trên lôi đài cũng không có gì hay ho, đấu qua vài trận, trận đặc sắc không nhiều còn trận nhạt nhẽo thì cả đống. Vì quá nhiều người chọn Nguyệt Quang cổ nên nói chung, khi hai bên chiến đấu với nhau trước hết sẽ bắn nguyệt nhận, rồi thường là chân nguyên của ai tiêu hao hết thì người đó thất bại.

Nếu như chân nguyên hai bên đều không được thì so đấu công phu quyền cước. Tóm lại, luôn sẽ có một người rời tể xuống.

Cho dù là học viên, cổ sư hay là vài gia lão thì đều xem một cách hời hợt, có vài người còn sắp ngủ gật.

Khi hoàng hôn buông xuống, ở lại trong sân chỉ còn vài vị học viên.

"Cuối cùng cũng sắp kết thúc." Một vài cổ sư thở hắt ra, gắng gượng lên tinh thần.

Đúng lúc này, một cổ sư hô lớn: "Trận kế tiếp, Phương Chính đối chiến Cổ Nguyệt Mạc Trần!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 83: Quét ngang cường địch, Phương Chính hiển lộ phong thái

Dịch giả: lamlamyu17

Phương Chính và Mạc Bắc song song đi lên lôi đài.

"Phương Chính, đừng tưởng rằng ngươi có tu vi nhị chuyển thì ta sẽ thua! Ngày hôm nay ta sẽ khiêu chiến vượt cấp." Mạc Bắc cắn răng, vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng lặng lẽ tự cổ vũ cho mình. Đối mặt với Phương Chính có tu vi nhị chuyển, hẳn quả thật cảm nhận được áp lực rất lớn.

"Đến đây đi." Phương Chính khẽ quát một tiếng, đột nhiên xông tới.

Mạc Bắc giật mình. Phương Chính ra chiêu không giống như lệ thường. Thông thường đều là nói chuyện trước, chào hỏi sau đó mới tấn công. Lúc này hẳn vừa ra tay đã lập tức xông đến, là muốn so đấu quyền cước sao?

"Hắn không sợ khi tỷ đấu quyền cước, bị nguyệt nhận của ta bắn bị thương sao?" Mạc Bắc rất là nghi hoặc.

Dĩ nhiên không phải hắn suy nghĩ cho Phương Chính mà là hắn biết nếu như mình và Phương Chính chiến đấu cận thân, ở khoảng cách gần như vậy, hẳn căn bản không né kịp nguyệt nhận do Phương Chính bắn ra.

Mạc Bắc vội vàng lui về sau, cố gắng giữ khoảng cách, đồng thời lật cổ tay, cắt ra một cái nguyệt nhận.

Phương Chính bình tĩnh, lộn người về phía trước, nguyệt nhận lướt qua, hắn tiếp tục xông lên. Đồng thời trong tay của hắn cũng xuất hiện một cái nguyệt nhận.

Mạc Bắc nhìn ánh sáng ngưng tụ mà không phát trong tay Phương Chính, trong lòng không khỏi căng thẳng, liên tiếp lui về phía sau.

Tuy rằng hắn khổ luyện quyền cước cơ sở, cũng từng rèn luyện nguyệt nhận nhưng so với Phương Chính được tộc trưởng tự mình bồi dưỡng, hẳn vẫn là kém hơn một chút.

Mạc Bắc không thích ứng được với phương thức chiến đấu như vậy, lập tức rơi vào hạ phong.

"Ồ? Bên kia khá thú vị." Trận chiến đấu trên lôi đài này hấp dẫn không ít người.

"Lại có thể tiếp cận gần như vậy, Phương Chính này đúng là lá gan không nhỏ. Hiện giờ Dược Hồng đã có thể nhận ra được Phương Nguyên và Phương Chính. Phương Nguyên biểu cảm lạnh lùng, toả ra một loại khí chất thành thực, âm u. Còn Phương Chính thì kiên nghị, toát ra vẻ tươi sáng ấm áp."

"Hắn là do công lao tộc trưởng dạy dỗ, quyết đấu của học viên phổ thông, khoảng cách của hai bên thường là mười thước. Vượt lên trên khoảng cách này, nguyệt nhận sẽ tiêu tán. Ít hơn khoảng cách này, khi nguyệt nhận bắn đến, học viên sẽ không kịp phản ứng." Ánh mắt Cổ Nguyệt Thanh Thụ sáng lên: "Cự ly chiến đấu của Phương Chính hiện tại cũng đã giảm xuống sáu thước, né tránh nguyệt nhận cũng thành thạo, xem ra không chỉ có tộc trưởng coi trọng Phương Chính mà chính hắn cũng rèn luyện cực khổ."

"Tiểu đệ." Mạc Nhan nhìn Mạc Bắc trên đài bị Phương Chính đẩy vào thế hạ phong, gương mặt lo âu, nàng ta thật sự muốn đi lên hỗ trợ, đánh Phương Chính một trận,

Mà Xích Sơn, mặt không đổi sắc, chỉ nhìn và không nói gì cả.

Phương Chính tiếp cận Mạc Bắc, sau khi rút ngắn khoảng cách đến sáu thước, hắn không tiếp tục lại gần nữa mà dùng Nguyệt Quang Cổ bắn ra.

Mạc Bắc vội vàng ứng phó, tay chân luống cuống, nhiều lần suýt bị nguyệt nhận bắn trúng, cực kỳ nguy hiểm.

Phương Chính thì trái lại, hắn đang rất phấn khích. Cho dù né tránh không được nhưng hắn còn có Ngọc Bì Cổ làm lá bài tẩy. Chỉ cần hắn khởi động ánh sáng xanh ngọc là có thể chặn được nguyệt nhận.

Nhìn Mạc Bắc bị mình gây áp lực như vậy, trong đầu Phương Chính không khỏi hiện ra chuyện trước kia.

Dưới ánh trăng, tộc trưởng ân cần dạy bảo, nắm tay hắn chỉ bảo từng động tác né tránh, dốc lòng truyền thụ tất cả kinh nghiệm của mình.

"Tộc trưởng đại nhân, con sẽ không để cho ngài thất vọng". Ánh mắt Phương Chính toả sáng, hắn càng đánh càng hăng.

"Phương Chính, ngươi đã có tư chất tốt lại rất chăm chỉ, chịu khổ luyện. Có kết quả như vậy là do tự ngươi tích lũy từng giọt mồ hôi mà thành. Đây đều là kết quả do ngươi nỗ lực. Cứ tiếp tục như vậy, Phương Chính, chính là khí thế này, đi đi, hãy tỏa ra ánh hào quang của ngươi đi!". Trong lòng, tộc trưởng hơi xúc động nhưng ngoài mặt ông ta vẫn chỉ ngồi tại chỗ, khoe miệng mỉm mỉm cười.

Tuy rằng Mạc Bắc cố gắng giãy giụa, chống trả ngoan cường nhưng sau một khắc chung, trên người hắn đã tăng thêm vô số vết thương, máu tuôn ra nhuộm đỏ tấm áo.

Thấy tình cảnh này, cô sư chủ trì trận đấu bên dưới võ đài tuyên bố: "Trận này, Cổ Nguyệt Phương Chính thắng".

"Ta còn chưa thua!" Mạc Bắc bước bình kêu to, toàn thân hắn đầm máu, lưng la lưng lay. Nhưng sau khi vùng vẫy vài lần thì hắn vẫn bị vài vị cô sư bắt đi xuống dưới chữa thương.

"Chiến đấu với trình độ này đã là trình độ của một năm sau tốt nghiệp."

"Thiên tài loại gặp, thiên tài thì vẫn là thiên tài."

"Nghe nói được tộc trưởng đại nhân tự mình dạy bảo, có thể không lợi hại sao?"

Thấy kết quả như vậy, các cô sư dưới đài than thở từng hồi.

Cổ Nguyệt Phương Chính thở phì phò, đi xuống đài. Ba cô sư cũng xông tới, trị liệu cho hắn, đồng thời cũng cung cấp miễn phí nguyên thạch để hắn nhanh chóng hồi phục chân nguyên.

Nghỉ ngơi sau một thời gian ngắn, Phương Chính khôi phục lại hoàn toàn, lần thứ hai leo lên đài.

Trận này, hắn sẽ đấu với Cổ Nguyệt Xích Thành.

Xích Thành nhìn Phương Chính, cười khan hai tiếng nói: "Tốt! Phương Chính, ngươi đã đánh bại tiểu tử Mạc Bắc, bây giờ ta đánh bại ngươi thì một công đôi việc."

Hắn dường như vô cùng tự tin.

Phương Chính mỉm môi, không nói một lời, tiếp tục xông tới.

"Long Hoàn Khúc Khúc cô!" Xích Thành động ý niệm, trên hai chân chợt lóe lên màu đỏ cam. Hắn nhẹ nhàng nhảy một cái, trong nháy mắt đã lui về sau mười thước.

Phương Chính vừa đến gần thì đã bị kéo giãn khoảng cách.

"Khà khà khà". Xích Thành cười đắc ý, "Phương Chính, ngươi không có cổ trùng tăng tốc, chỉ dựa vào đôi chân này, ngươi không thể nào đuổi kịp ta. Lối đài này tuy không lớn nhưng đủ để ta hoạt động. Chiến thuật của ngươi đối phó với Mạc Bắc thì được chứ đối với ta thì vô dụng."

"Là kiểu này sao?" Phương Chính dứt khoát dừng bước. Hắn đứng tại chỗ, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Xích Thành.

Gương mặt hắn hiện ra nét cười, hai mắt toát lên vẻ kiên nghị, lớn tiếng nói: "Mặc dù ngươi cứ né tránh như vậy cũng được nhưng mỗi lần sử dụng Long

Hoàn Khúc Khúc cổ, người sẽ tiêu hao chân nguyên nhất định. Người cũng chỉ có chân nguyên thanh đồng của nhất chuyển đỉnh phong, còn ta thì đã là chân nguyên xích thiết của nhị chuyển, kéo dài hơn người gấp ba lần. Tư chất của người lại không bằng ta, cuối cùng kẻ hết chân nguyên, thua cuộc chính là người!"

"Người!" Xích Thành không khỏi tái mặt. Hắn chỉ thấy được ưu điểm của mình nhưng không nhận ra nhược điểm. Hiện tại, hắn không thể không thừa nhận Phương Chính nói có lý, ý chí chiến đấu lập tức bị đánh tan.

"Cái gì, Phương Chính đã tiến cấp nhị chuyển?!!!" Những cổ sư ở xung quanh ồ lên. Kết quả kiểm tra tu vi vừa mới có vào hôm qua, chỉ một số ít biết được, phần lớn mọi người vẫn chưa biết về việc này.

"Thiên tài loại giáp vẫn là thiên tài loại giáp, khá lắm! Phương Chính này có thể thực sự chính là ngôi sao hi vọng của tộc ta."

"Thiên tài Bạch Ngưng Băng của Bạch gia quá mạnh. Nếu như Phương Chính trưởng thành, có lẽ là có thể chống lại Bạch Ngưng Băng."

"Tiểu tử này cũng có lòng. Ở học đường thì hắn đã tu luyện tới nhị chuyển, lại có công phu cơ bản vững chắc như vậy, trường hợp này rất ít. Khó trách tộc trưởng lại dốc nhiều tâm huyết như vậy." Dược Hồng thì thầm.

Thanh Thư cũng cảm thán: "Tộc trưởng bồi dưỡng chỉ là một phần, người không nên xem thường tiểu tử này, từ khi sống sót sau cuộc ám sát, hắn đã bắt đầu khắc khổ tu hành, vô cùng nỗ lực. Hắn là hạt mầm tốt, đã có thiên phú lại vô cùng kiên định. Nếu hắn thật có thể trưởng thành... Ta đã cảm giác được trọng trách của ta ngày càng nặng rồi."

"Ha ha ha." Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc không nhịn được mà cười ra tiếng.

Ông ta đã từng phân tích nhược điểm tính cách của Xích Thành cho Phương Chính. Hôm nay Phương Chính đã vận dụng trong thực chiến, điều này làm cho Cổ Nguyệt Bắc cảm thấy hết sức vui mừng.

"Xem ra Phương Chính chính là hạng nhất của khóa này rồi." Bên cạnh tộc trưởng, Cổ Nguyệt Mạc Trần nói.

Cổ Nguyệt Xích Luyện hừ lạnh, nhìn chằm chằm vào võ đài. Đương nhiên ông ta muốn cháu mình thắng, cứ như thế này, Xích gia cũng mất mặt.

Thế nhưng chuyện đời không như mong muốn. Trên lôi đài, ý chí chiến đấu của Xích Thành bị đánh tan, sau khi chính thức giao thủ với Phương Chính, hắn không phát huy được thực lực vốn có, mắc nhiều sai lầm.

Cuối cùng, Phương Chính nắm bắt được sơ suất của Xích Thành, đánh bay hắn xuống đài.

"Cổ Nguyệt Phương Chính thắng!" Cổ sư chủ trì tuyên bố.

Cổ Nguyệt Xích Luyện tái xanh mặt.

Bỗng chốc Phương Chính được vô vàn người chú ý, danh tiếng vang dội.

"Phương Chính liên tục đánh bại Mạc Bắc, Xích Thành, có dũng có mưu. Xem ra hạng nhất lần này phải là hắn rồi." Có người than thở.

"Có lý, ta cũng thấy hắn rất được. Đáng tiếc hắn không có khả năng gia nhập vào tổ chúng ta." Tiểu tổ chọn lựa học viên, học viên cũng chọn tiểu tổ. Những hạt giống ưu tú như Phương Chính đã sớm được quyết định nội bộ rồi.

"Phương Chính thuộc phe cánh của tộc trưởng, Mạc Bắc, Xích Thành lần lượt là người cầm quyền tương lai của họ Mạc, họ Xích. Xem ra sau này trong Cổ Nguyệt bộ tộc, phe của tộc trưởng sẽ áp đảo hai đại gia lão." Có người càng nghĩ sâu xa hơn.

Hai người học viên khác trên lôi đài tiếp tục trận chiến đấu kế tiếp như trước.

Phương Chính thì đã sớm rời khỏi lôi đài. Hắn nghe những lời bàn tán xung quanh mà sóng dâng cõi lòng, hắn cảm nhận rõ được mình đang thay da đổi thịt.

Hắn đã khác rồi, không còn như trước đây nữa.

Trong lòng hắn kích động khi được thừa nhận, phấn khởi vì được khen ngợi, thỏa mãn vì được khẳng định bản thân.

Từng cơn gió đồng thời đến, cơn gió rét lạnh, nhưng hắn lại cảm nhận được sự ấm áp như xuân sang.

"Trận đấu cuối cùng, Cổ Nguyệt Phương Chính đối chiến Cổ Nguyệt Phương Nguyên!" Chỉ lát sau, một vị cổ sư chủ trì lôi đài lớn tiếng hô.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 84: Hung ác giẫm đạp!

Dịch giả: lamlamyu17

Trận chiến cuối cùng, Cổ Nguyệt Phuong Chính đối chiến Cổ Nguyệt Phuong Nguyên!

"Ồi chà, thật là thú vị nha."

"Không ngờ cuối cùng lại huynh đệ quyết đấu."

"Phuong Chính..." Tộc trưởng xem đến đây, nụ cười trên khoé miệng đã vơi bớt một phần, "Bóng ma lớn nhất trong lòng người chính là ca ca Phuong Nguyên. Đánh bại hắn, ngươi có chân nguyên xích thiết, hơn nữa còn có Ngọc Bì cổ, đủ cả công lẫn phòng, ưu thế rất lớn. Đánh nát bóng ma này sẽ mang đến cho ngươi một cuộc đời mới!"

Rốt cuộc cũng đã đến cuộc quyết đấu thắng bại sau cùng.

Hai huynh đệ đứng trên cùng một lối đài, xa xa nhìn vào nhau.

Tà dương như máu...

Ánh hoàng hôn như trải ra trên lối đài một lớp thảm xa hoa.

Hai gương mặt giống hệt nhau.

Chiến ý của đệ đệ thì thiêu đốt, ánh mắt của ca ca thì sâu thẳm.

"Ca ca..." Phuong Chính nắm chặt hai nắm đấm, nhìn chăm chăm vào Phuong Nguyên, giọng nói kiên định, "Ngươi nhận thua đi! Ta đã là nhị chuyển, chân nguyên xích thiết đạt hơn tám phần mười có lẽ, mà chân nguyên thanh đồng của ngươi chỉ có bốn thành bốn mà thôi. Ngươi không có cơ hội đâu."

Phuong Nguyên nhàn nhạt nhìn đệ đệ này của mình: "Chân nguyên của ta mà ngươi lại biết thật rõ. Nhưng mà những lời vô ích này ngươi đừng nói nữa. Nếu như chỉ bằng vào chân nguyên nhiều ít mà có thể phán định thắng bại, vậy còn chiến đấu nữa làm gì?"

Phuong Chính sừng sốt, chột nhảy vọt lên, ngọn lửa chiến đấu trong mắt hừng hực cháy lên.

Trên thực tế, sâu trong đáy lòng hắn, hắn cũng không muốn Phuong Nguyên chịu thua. Nhưng dù sao Phuong Nguyên cũng là ca ca của hắn, về tình về lý hắn đều nên nói một câu như vậy.

Nếu không nói thì có vẻ hắn quá tuyệt tình rồi.

"Nếu ca ca ngươi khẳng khẳng như vậy thì ta cũng đành phải ra tay!" Lời còn chưa dứt, Phuong Chính đã xông về phía Phuong Nguyên.

"Lại là chiêu này!" Dưới lối đài, Mạc Bắc nhìn tình cảnh này không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn hạ quyết tâm, sau khi trở về nhất định phải ra sức luyện tập, sau này phải trả lại Phuong Chính gấp mười lần nhục nhã ngày hôm nay!

"Phuong Nguyên xong rồi, hắn cũng không có Long Hoàn Khúc Khúc cổ như ta." Xích Thành khoanh tay cười nhạt, có vẻ hả hê trên nỗi khổ người khác.

Phuong Chính lao đến, trong nháy mắt kéo gần khoảng cách đến Phuong Nguyên, trong tay hắn sáng lên một quầng nguyệt quang.

Về mặt Phuong Nguyên sắt đá, không chút đổi sắc, hắn đứng yên bất động nhìn Phuong Chính tiếp cận một cách nhanh chóng, chỉ là trong bàn tay phải cũng từ từ dập dờn ra nguyệt quang như làn nước xanh.

Đột nhiên!

Phuong Nguyên đạp mạnh một cái, liên tục nhảy lên vài bước, hắn không lùi lại mà còn tiến lên, hung hãn xông thẳng về phía Phuong Chính.

"Này!" Phuong Chính không ngờ rằng Phuong Nguyên tấn công, trong lòng hắn không khỏi hoảng hốt, vội vã bắn ra một nguyệt nhận.

Phuong Nguyên điên cuồng lao đến chột xoay người một cái, nguyệt nhận bay sát qua vai hắn.

Về mặt hắn lạnh lùng, không rít gào, không dữ tợn, thế nhưng trong sự trầm mặc lại toát lên một khí thế lạnh lùng, bất chấp tất cả.

Phuong Chính vô thức lui liên tiếp về phía sau. Khoảng cách cực hạn của hắn là sáu thước, nhưng bây giờ Phuong Nguyên cách hắn còn chưa đầy năm thước, bây giờ chuyển thành hắn phải lùi bước để kéo dài khoảng cách.

Vèo vèo vèo.

Phuong Chính vừa lùi về phía sau vừa liên tục lật tay phải, nguyệt nhận liên tục bay ra ngoài, muốn ép Phuong Nguyên lùi bước.

Phuong Nguyên bước từng bước liên hoàn, vô cùng chặt chẽ, cơ thể vô cùng linh hoạt, mỗi lần đều chỉ chệch khỏi một ly mà né tránh nguyệt nhận phóng đến.

"Phuong Nguyên này càng ngày lớn gan!" Được Hồng kêu lên một tiếng.

"Trận chiến đấu như thế này quả thật là không màng đến sống chết." Thanh Thư cũng thất thanh.

"Lại là một tên điên cuồng chiến!" Mạc Nhan cắn răng, liếc nhìn Xích Sơn cách đó không xa.

Xích Sơn vẫn không biểu lộ vẻ mặt gì như trước, chỉ là đôi mắt chớp loé lên bất định.

Tiếng ồn ào trong đám người ngừng lại, tất cả nhìn chăm chú vào trận chiến trên lời đài.

Nguyệt nhận bay sát qua bên cạnh Phuong Nguyên, trên mặt Phuong Nguyên thỉnh thoảng lại bị phản chiếu lên một bóng sáng màu xanh. Biểu cảm lạnh lùng của hắn vẫn không có thay đổi nào, trong mỗi lần mạo hiểm mà lại thông dong né tránh, thiên phú chiến đấu của hắn hoàn toàn hiển hiện ra!

Tộc trưởng, các gia lão bên ngoài sân đều có vẻ mặt chăm chú.

Xích Thành, Mạc Bắc thì há to miệng kinh ngạc nhìn Phuong Nguyên không thể nào tưởng tượng nổi mà tránh thoát qua từng cái từng cái nguyệt nhận.

Rốt cuộc thì làm sao hắn làm được? Trong lòng vô số học viên đều lượn lờ một dấu chấm hỏi thật to.

Hừ, Phuong Nguyên có năm trăm năm kinh nghiệm chiến đấu, Phuong Chính được một cổ sư tứ chuyển dạy bảo một năm sao có thể sánh bằng?

Trong mắt Phuong Nguyên, Phuong Chính nông cạn giống như một dòng suối trong, cho dù dòng suối chảy đi thế nào, về hướng nào, chuyển ngoặt ở bất cứ một con dốc nào thì hắn cũng có thể vừa liếc nhìn qua là nhìn thấu đến đáy nước.

Mỗi một lần công kích nguyệt nhận cũng không phải là bỗng nhiên xảy ra mà đều cần một quá trình. Phuong Chính nhất định phải lật cổ tay, đây là dấu hiệu vô cùng rõ ràng.

Trong mắt Phuong Nguyên, mỗi một lần rung vai, mỗi lần lật cổ tay, mỗi lần giậm bước chân của Phuong Chính đều mang đến cho hắn một lượng lớn thông tin. Mỗi một ý đồ công kích, lùi lại, né tránh của Phuong Chính, Phuong Nguyên đều có thể nhìn thấu trong phút chốc, thậm chí ngay cả việc trong đầu Phuong Chính đang nghĩ gì, hắn cũng có thể đoán ra đại khái.

Lúc này trong đầu Phuong Chính đã đầy hoang mang!

Bóng tối mà Phuong Nguyên che phủ trong lòng hắn hơn mười năm qua mãnh liệt lan rộng ra thành màn đêm tối tăm, ném hắn vào vực sâu.

Tâm trạng hốt hoảng khiến cho hắn không nhớ nổi đến Ngọc Bì cổ. Thế xông lên mãnh liệt của Phuong Nguyên làm cho hắn căng thẳng, làm cho hắn ngạt thở, làm cho hắn không thể suy nghĩ thứ gì khác nữa.

Đây là chênh lệch về kinh nghiệm, đây là sự khác biệt thật sự bên trong!

Trong quan niệm của Phuong Nguyên, điều này còn quan trọng hơn Xuân Thu Thiên, là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Hắn không dựa vào tộc trưởng, không dựa vào gia lão, không dựa vào thân nhân, không dựa vào bằng hữu, không dựa vào cổ trùng.

Từ trước đến giờ, hắn chỉ dựa vào chính mình!

Trên thế giới này, cho tới bây giờ, chỉ có bản thân mới đáng tin nhất!!

Cái gì mà bạn bè, chiến hữu, chẳng qua là kẻ yếu che giấu sự vô năng, chỉ là cái cớ dùng để chờ mong người khác cứu vớt mà thôi.

...

Cuối cùng, hắn đã tiếp cận đến Phuong Chính!

Phịchhhh.

Phuong Nguyên nện một quyền vào giữa bụng Phuong Chính.

Phuong Chính lập tức cong lưng, sức mạnh của nắm đấm này suýt chút nữa làm cho hắn nôn ra. Hắn vội vàng giơ hai tay bảo vệ đầu, cúi thấp người xuống, rút lui ra một bước dài. Trong lúc nguy cấp, hắn thể hiện ra kỹ năng cơ bản vững chắc của mình.

"Đi đâu rồi?" Tròng mắt trùng trùng, Phuong Chính nhanh chóng chuyển động, nhìn xuyên qua khe hở giữa hai cánh tay, tìm kiếm bóng dáng của Phuong Nguyên.

"Ở phía sau!" Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì Phương Chính cũng cảm giác được bên hông bị đánh mạnh vào.

Hắn lập tức mất trọng tâm, lập tức ngã quỵ xuống đất.

Nhưng mà Phương Chính cũng chịu huấn luyện cực khổ, thuận theo thể này, hắn lộn nhào trên mặt đất, đồng thời bàn tay hướng về phía sau, bắn ra một cái nguyệt nhận.

Động tác này chính là kinh nghiệm tác chiến tộc trưởng truyền thụ cho hắn.

Nếu là nhân vật tầm thường thì e rằng khi theo sát phía sau Phương Chính đã phản ứng không kịp, bị nguyệt nhận này bắn trúng, cho dù không trúng thì nhất định cũng bị ép lùi bước.

Nhưng Phương Nguyên là ai? Cho dù là Cổ Nguyệt Bác so kinh nghiệm với hắn thì cũng không là gì nữa là.

Phương Nguyên bước từng bước nhanh chóng nhưng cũng không truy kích trực tiếp mà là vòng một vòng để tiếp cận, nguyệt nhận của Phương Chính không ngoài dự tính mà bắn vào không khí.

Phương Chính lại cho rằng đã kéo ra được khoảng cách. Hắn đứng lên, đang muốn chuẩn bị đánh tiểu thì chợt nghe một tiếng vù vù.

"Đây là tiếng gió khi nắm đấm đến!" Trong tình cảnh chớp nhoáng này, Phương Chính chỉ kịp nghĩ ra được điều này.

Ngay sau đó, hắn đã bị nắm đấm của Phương Nguyên hung ác đâm vào lỗ tai.

Phịch.

Hắn lập tức cảm thấy hai mắt tối sầm, con choáng váng mãnh liệt làm cho hắn mất thăng bằng, hoàn toàn ngã xuống đất.

Hắn quỳ rạp trên mặt đất trong suốt hai hô hấp thì mới tỉnh táo lại, sau khi tầm mắt từ từ rõ ràng, Phương Chính liền thấy hai chân của Phương Nguyên đang đứng trước mặt mình.

Hắn lập tức hiểu ra, tình cảnh của mình xấu xí biết bao nhiêu. Hắn quỳ rạp trên đất như một con chó, mà Phương Nguyên thì cao cao đứng đó, nhìn xuống hắn.

"Khôn kiếp!" Phương Chính vô cùng phẫn nộ, muốn đứng lên.

Trước mặt ánh nhìn chăm chú của bao người, Phương Nguyên giơ chân phải lên, hung ác đạp xuống.

Rầm.

Đầu Phương Chính bị Phương Nguyên ra sức đạp như một quả cầu bằng đá đập xuống lõi đài, phát ra âm thanh vang dội.

"Khôn kiếp!" Phương Chính điên cuồng, muốn bò lên một lần nữa.

Phương Nguyên lạnh lùng nhìn, lại đạp xuống một cước.

Rầm.

Đầu Phương Chính va mạnh vào trên lõi đài, da đầu đập bị toét ra, máu chảy không ngừng.

"Khôn kiếp! Khôn kiếp!" Phương Chính cắn nát răng, lửa giận trong lòng ngực gần như đốt cháy cả người hắn. Hắn lại ngẩng đầu lên một lần nữa, muốn đứng lên.

Rầm.

Phương Nguyên đạp xuống lần thứ ba, dẫm thẳng lên đầu của hắn, không hề chùng chân. Sức mạnh khổng lồ ép xuống, hung ác ép chặt gò má Phương Chính xuống lõi đài.

Mặt của Phương Chính cũng biến dạng, hắn ra sức thở hổn hển, không thể gãy dựa. Hăm cảm thấy giống như trên đầu mình đang đè nặng một tảng đá lớn, mặc cho hắn gãy dựa thế nào, tảng đá này cũng không sụt mề chút nào.

"Đứng rồi, sao tại lại quên ta còn có Nguyệt Quang cổ!" Dưới Tuyệt cảnh, Phương Chính chợt nghĩ ra, bỗng nhiên nhớ đến Nguyệt Quang cổ.

Ánh nguyệt quang trong bàn tay phải của hắn đột nhiên sáng bùng lên.

Thế nhưng làm sao Phương Nguyên lại không phát hiện được?

Soạt một tiếng vang nhỏ, Phương Nguyên bắn ra một nguyệt nhận vào ngay giữa bàn tay phải của Phương Chính.

Aaaaaaaaaaaaaaa!

Phuong Chính lập tức hét thảm thiết, con đau nhức lan ra làm cho cơ thể hắn run rẩy mãnh liệt như bị điện giật một cái.

Bàn tay của hắn gần như bị Phuong Nguyên bắn xuyên qua, đầu khớp xương trắng bệch cũng lòi ra, Nguyệt Quang cổ trong lòng bàn tay cũng gặp đả kích lớn, cận kề cái chết!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 85: Nhiệt huyết và lãnh huyết!!

Dịch giả: lamlamyu17

"Xem ra hai huynh đệ bọn họ quả thật không được hoà thuận." Dược Hồng lâm bẩm.

"Phuong Nguyên này cũng quá tàn nhẫn, lại có thể đối đãi như vậy với đệ đệ ruột." Rất nhiều người không vui nhú mày.

"Phuong Nguyên quá hung tàn, trấn lột nguyên thạch của chúng ta suốt một năm! Hiện giờ đệ đệ của hắn cũng bị thành như vậy." Các học viên nghiêng răng nghiêng lợi, sự lạnh lùng tàn bạo của Phuong Nguyên hôm nay kích thích mỗi thủ chung trong lòng bọn họ.

"Phuong Chính, đứng lên đi, đứng lên! Đả đảo Phuong Nguyên." Không biết là học viên nào kêu lên một tiếng.

"Đả đảo Phuong Nguyên, đả đảo Phuong Nguyên!" Trong nháy mắt, vô số thiếu niên bắt đầu hưởng ứng.

"Phuong Nguyên này quả nhiên là một tên làm người ta căm ghét." Mạc Nhan hừ lạnh một tiếng, có hơi hả hê.

"Phuong Chính, cố gắng lên, đứng lên đi! Đả đảo tên Phuong Nguyên ma quỷ này!"

"Phuong Chính, đứng lên, chúng tôi tin cậu."

"Phuong Chính, cố gắng lên, cố gắng lên!"

Quần chúng phấn chấn, từng câu từng câu reo hò truyền vào trong tai Phuong Chính.

Hà! Hà! Hà! Hà!

Phuong Chính thở hổn hển, những tiếng reo hò vang vào trong lòng hắn, mang đến cho hắn một sức mạnh vô hình!

Từng hình ảnh trong quá khứ lại một lần nữa hiện lên trong đầu hắn.

Trên đường lớn, các tộc nhân chỉ trỏ.

"Đó chính là Phuong Nguyên, thiên tài tương lai, không thể khinh thường đâu!"

"Phía sau hắn là ai?"

"Há, hắn là đệ đệ Phuong Nguyên rồi, không biết tên gì nữa."

...

Cửu phụ cười mỉa: "Phuong Nguyên, hiện tại cả sơn trại đều đang bàn tán thơ từ mới nhất mà con sáng tác đó! Tốt lắm, cửu phụ cửu mẫu cảm thấy tự hào thay cho con."

Phuong Nguyên khoát tay, nét mặt bình thản: "Chỉ là ngẫu hứng sáng tác, cảm xúc bất chợt mà thôi."

Cửu phụ cửu mẫu liên tục gật đầu, nói với Phuong Chính: "Cố gắng học ca ca của con, nếu như có một nửa ưu tú của ca ca con thì chúng ta cũng không phải lo lắng rồi."

...

Dưới đêm trăng, trong đình viện tối đen.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc nhìn Phương Chính, nhẹ nhàng nói: "Phương Chính, muốn có tự tin thì ngươi phải tìm thấy chính mình, tin tưởng chính mình."

"Thế nhưng, tộc trưởng đại nhân..."

Cổ Nguyệt Bắc vỗ vỗ bờ vai của hắn, khích lệ nói: "Bóng tối trong lòng ngươi, người khác khó mà giải trừ đi cho ngươi, chỉ có thể dựa vào chính ngươi. Ta mong chờ ngày đó."

...

Đêm trước khảo hạch cuối năm.

Thẩm Thúy đứng dưới ánh đèn, đôi mắt đưa tình nhìn Phương Chính: "Công tử, em tin tưởng ngài nhất định có thể đạt được hạng nhất. Em vẫn luôn tin chắc vào điều này! Cố gắng lên!"

...

Buổi sáng khi chia tay.

Cửu phụ cửu mẫu đứng ở cửa đưa tiễn: "Phương Chính, qua khảo hạch cuối năm thì con đã rời khỏi học đường. Có thể thấy con đã lớn, chúng ta đều vô cùng vui mừng! Đi đi, để cho tất cả mọi người nhìn sự xuất sắc của loại giáp!"

Còn có...

Dưới nắng chiều, trong góc phòng mờ tối, một vị bạn học nữ thút tha thút thít: "Mỗi lần phụ cấp đều chỉ có ba khối nguyên thạch, bị Phương Nguyên cướp đi một khối, ta cũng chỉ còn lại có hai khối. Ta sắp không nuôi nổi Nguyệt Quang cỏ này rồi."

Phương Chính mềm lòng: "Đây là nguyên thạch của ta, cho ngươi mượn đó."

Bạn học nữ nhận lấy nguyên thạch, đôi mắt rung rung: "Phương Chính, ngươi thật sự là quá tốt, xin ngươi nhất định phải đánh bại ca ca của ngươi, làm cho hắn không bao giờ có thể làm ác trong học đường nữa!"

Phương Chính trầm mặc.

Một đám bạn học chẳng biết lúc nào đã xuất hiện trước mặt hắn.

"Phương Chính, ngươi có tư chất loại giáp, ngươi nhất định có thể."

"Phương Nguyên rất đáng ghét, vẫn luôn ức hiếp chúng ta. Ngươi là hi vọng duy nhất của chúng ta."

"Phương Chính, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ theo ngươi. Chúng ta đều ủng hộ ngươi!"

"Mọi người..." Phương Chính nhìn trái phải chung quanh, nhìn đến từng đôi mắt tha thiết chờ đợi, trong một lúc, hắn cảm động đến không nói nên lời.

...

Mọi người...

Mọi người vẫn đang mong đợi ta.

Các bạn học, cửu phụ cửu mẫu, Thẩm Thúy, và cả tộc trưởng đại nhân!

Tất cả mọi người mong mỏi ta, nhìn theo ta, ủng hộ ta...

Làm sao ta có thể thua được? Làm sao ta có thể ngã xuống ở nơi này? Làm sao có thể!

Thịch, thịch, thịch, thịch, thịch.

Tiếng tim đập như trống đánh trong lồng ngực, đôi mắt Phương Chính vụt loé sáng.

Ta không thể ngã xuống ở nơi này!

Ta phải đánh tan bóng tối, ta phải đứng lên!!

Hai nắm đấm của Phương Chính siết chặt lại, vào giờ phút này, đau đớn đã rời khỏi hắn. Hắn cảm thấy dường như trong lồng ngực đang có một con hùng sư thức tỉnh từ trong con ngủ mê, bắt đầu há miệng gầm lên!

Máu huyết nóng rực sôi trào trong cơ thể hắn.

Đứng lên, đứng lên!

Phá tan bóng tối, phá tan hắc ám!

"Aaaaaa!" Phương Chính há miệng gào thét, trên người hắn bắt đầu hiện ra ánh ngọc óng ánh màu xanh lục.

"Đó là cái gì?" Đám người yên tĩnh lại.

"Không ngờ lại là Ngọc Bì cô!" Không biết là ai kêu lên một tiếng.

Àm!

Các học viên bùng nổ, tiếng hò hét tận trời.

"Phương Chính, cố gắng lên!"

"Phương Chính, chúng tôi ủng hộ cậu!"

Cuối cùng chỉ còn lại một khẩu hiệu: "Đứng lên, đứng lên!"

"Mọi người... Ta đã nghe thấy tiếng cô vũ của mọi người." Phương Chính lấy nắm tay chống xuống đất, gần như cắn nát răng. Áp lực của Phương Nguyên dường như cũng không quá mạnh, hắn chậm chậm từng bước mà kiên cường chống lên.

Tiếng hò hét càng ngày càng lớn.

"Thực sự là nhiệt huyết sôi trào!"

"Sắp đảo ngược tình thế rồi."

Các cổ sư nghe tiếng reo hò, tiếng thét gào như vậy cũng lộ vẻ xúc động.

"Đúng vậy, Phương Chính, đúng là như vậy! Đứng lên nào, đứng lên, vứt bỏ quá khứ, dứt bỏ bóng tối, một người đứng lên chính là một người hoàn toàn mới!" Đôi mắt tộc trưởng toả sáng, trong lòng lặn lẽ cô vũ Phương Chính.

"Lại có thể là Ngọc Bì cổ..." Phương Nguyên rừ mi mắt. Hắn rút chân lại, nhìn Phương Chính từng bước từng bước đứng dậy, ánh sáng của Ngọc Bì cổ chiếu vào gương mặt hắn thành một mảng xanh biếc.

Phương Chính vẫn luôn giấu lá bài tẩy Ngọc Bì cổ này, không hề rêu rao ra ngoài, do đó người bên ngoài vẫn còn chưa biết.

"Phương Chính đứng lên rồi!" Tiếng hoan hô như dòng lũ cuốn trào, phá tan tất cả.

"Đứng lên rồi!" Ánh mắt tộc trưởng sáng ngời, ông ta không thể kiềm chế được mà đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Vào giờ phút này, ông ta thấy được một thiên tài loại giáp mệnh mẽ vùng lên! Ông ta thấy được tương lai sáng ngời của bộ tộc Cổ Nguyệt!

"Ta đã đứng lên, ca ca, ta phải đánh bại ngươi!" Trong đôi mắt Phương Chính thiêu đốt ngọn lửa chiến đấu, cả người hắn bao phủ trong ánh sáng xanh biếc óng ánh như thể đang khoác một lớp chiến giáp lỏng lảy bằng ngọc bích!

"Ồi chà, phòng ngự này, cho dù là nguyệt nhận cũng không xuyên thủng được. Xem ra là Phương Chính thắng chắc rồi." Dược Hồng nhướn mày, huyết sáo một cái.

"Chính xác. Cho dù Phương Nguyên có dùng nguyệt nhận được tăng cường bằng Tiểu Quang cổ đánh vào lớp phòng ngự này, cùng lắm thì cũng chỉ khiến cho chân nguyên trong cơ thể Phương Chính tiêu hao gấp đôi. Phương Nguyên hoàn toàn không phải là đối thủ của Phương Chính. Sau trận chiến này, Phương Chính sẽ quét khỏi!" Thanh Thư mỉm cười.

"Phương Chính lại có một con Ngọc Bì cổ nhưng đến tận bây giờ hắn mới sử dụng nó. Xem ra lúc trước Phương Nguyên đột nhiên xông lên mãnh liệt đã khiến hắn tối tăm mặt mày, nhưng bây giờ thắng lợi đã vỗ tay với hắn rồi." Mạc Nhan khoanh tay hờ hững nhìn, ánh mắt loé lên bất định.

Thời gian như thể dừng lại vào thời khắc này.

Trên lôi đài, hai huynh đệ đứng đối mặt nhau.

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy nhưng cũng lại là xa như vậy.

Gương mặt Phương Chính kiên nghị, mà gương mặt Phương Nguyên lại vẫn lạnh lùng như trước.

"Đệ đệ..." Hắn bình tĩnh nhìn Phương Chính, khoé miệng cười nhạt, "Muốn đánh bại ta sao, ngươi còn kém xa lắm."

Hắn giờ nắm đấm tay phải lên thật cao, cánh tay cong ra như một cánh cung.

"Ca ca, người thua chắc rồi!" Phương Chính nhìn Phương Nguyên giờ nắm đấm lên, trong lòng có hơi buồn cười.

Chỉ cần chân nguyên bản thân ta sung túc thì cho dù là nguyệt nhận được Tiểu Quang cố tăng cường thì cũng không thể đánh tan được lớp phòng ngự này, huống chi là chỉ là nắm đấm của người? Trừ khi người sử dụng Hoa Thi cô hoặc là Man Lực Thiên Ngu cô làm cho sức lực của người tăng mạnh. Nhưng mà cho dù là vậy, người cũng cần phải có một con cô trùng có tính phòng ngự...

Phương Nguyên không nói gì, hắn dùng nắm đấm làm ra câu trả lời trực tiếp nhất.

Ngay sau đó, nắm đấm rít gào trên không trung hung ác đâm vào gò má của Phương Chính.

Ầm!

Một tiếng động lớn vang lên, máu tươi bắn tung toé, ánh sáng màu ngọc vỡ thành từng mảnh, như là những mảnh kính vỡ vụn văng ra trên không trung rồi biến mất trong phút chốc.

"Cái gì?!" Đột ngột gặp phải sự tấn công mãnh liệt như vậy, Phương Chính choáng váng, cái cổ thiếu chút nữa đã gãy, hắn loạng choạng lùi lại.

Phương Nguyên đuổi sát, từng bước đi theo sau, lần này thì giờ lên nắm tay trái, nghiêng đuổi người ra sau, sau đó đâm ra phía trước!

Ầm!!

Một nửa gương mặt còn lại của Phương Chính cũng trúng đòn nặng, đầu ngửa mạnh ra sau, máu tươi và ánh sáng màu ngọc vỡ vụn lại cùng nhau văng ra.

Hắn lùi nhanh lại ba bước, hai tai ong ong nổ vang, cảm giác choáng váng gấp mười lần trước đó kéo đến.

"Sao... lại như vậy!" Trước mắt hắn tối sầm, ngửa đầu ngã ra.

Ầm

Phương Chính ngã trên mặt đất, ánh sáng xanh biếc trên người cũng tiêu tan, lập tức bất tỉnh.

Tiếng reo hò, tiếng hoan hô im bặt.

Sự vui mừng, vẻ mặt hưng phấn của các học viên vẫn còn đọng lại trên gương mặt, nhất thời còn chưa kịp biến đổi.

Cả diễn võ trường chìm trong tĩnh lặng.

Hai nắm tay của Phương Nguyên cũng đã máu thịt lẫn lộn, thậm chí có thể thấy được xương ngón tay trắng bệch. Từng giọt từng giọt máu tươi nhỏ xuống, rơi vào trên lõi đài.

Ừ ừ ừ...

Một cơn gió đông lạnh lẽo thổi đến, khiến hết thảy giọt máu nóng đông lại.

Ngọn tóc Phương Nguyên run lên nhẹ nhàng trong gió. Hắn đứng thẳng ở trên lõi đài, như thể người trọng thương với cánh tay nửa tàn phế kia vốn không phải là hắn!

Ánh mắt lạnh lùng của hắn vẫn bình tĩnh như trước, chậm chậm liếc nhìn xung quanh.

Đám người im lặng.

Trong lều, tộc trưởng vẫn còn đang đứng, trợn mắt há mồm mà nhìn chăm chăm hắn.

"Thật có lỗi, làm các người thất vọng rồi." Phương Nguyên nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 86: Hoài nghi và dò xét

Trên lời đài, Phương Chính ngất xỉu trên mặt đất, không còn động tĩnh.

Mà Phương Nguyên thì đứng ở giữa lời đài, gương mặt vẫn lạnh lùng như trước.

Sau yên lặng ngắn ngủi, toàn trường náo động.

"Sao có thể như vậy?" Có người ôm đầu, vẻ mặt khó tin.

"Hai quyền đâm nát phòng ngự Ngọc Bì cổ, đây, đây, đây..." Có người ghen hòng mà nhìn.

"Quá hung tàn, ánh ngọc quang cũng bị hấn điên cuồng tàn phá, hấn không cảm thấy đau sao?" Những nữ cổ sư hít một hơi khí lạnh.

"Không dùng bất cứ cổ trùng mang tính phòng ngự nào, trực tiếp dùng tay oanh kích, đây đúng là hàng thật giá thật tự mình hại mình!" Cho dù là những nam cổ sư nhìn thấy hai tay trọng thương của Phương Nguyên cũng phải co giật khoé mắt, giật mình vì sự tàn nhẫn của hấn.

Tàn nhẫn với người khác, dễ dàng. Tàn nhẫn với bản thân, khó khăn.

Phương Nguyên dùng tay không đánh nát phòng ngự của Ngọc Bì cổ, hấn không chỉ tàn nhẫn với đệ đệ ruột thịt mà đối với bản thân mình, hấn còn tàn nhẫn hơn!

"Ta đi xem thử." Gia lão học đường không ngồi yên nữa, bỏ lại câu này rồi tự mình nhảy lên lời đài.

Đầu tiên lão ngồi xổm xuống, kiểm tra Phương Chính đã hôn mê xong, lão nhẹ nhàng mà thở ra một hơi. Phương Chính cũng không đáng ngại, chỉ là phần đầu trúng đòn nặng, rơi vào hôn mê.

"Khó có thể tưởng tượng nổi, có phòng ngự của Ngọc Bì cổ mà lại bị người ta dùng tay không gây ra đòn đánh mạnh như vậy." Gia lão học đường âm thầm kinh hãi. Lão ngẩng đầu, chuyển dời ánh mắt về phía Phương Nguyên, trong mắt thoáng loé lên ánh nhìn sắc bén.

"Phương Nguyên, ta đến trị liệu cho ngươi một chút." Gia lão học đường đứng lên, bước vài bước đã đi đến bên cạnh Phương Nguyên, trực tiếp nắm cằm tay Phương Nguyên lên.

Thương thế trên hai tay của Phương Nguyên rất nghiêm trọng, máu thịt lẫn lộn không nói, ngay cả xương tay màu trắng cũng lộ ra. Vì tấn công quá mạnh, trên bề mặt xương ngón tay của hấn còn xuất hiện những vết rạn thấy rõ.

"Đây phải là đau nhức đến mức nào, thế mà Phương Nguyên còn không nhíu mày lấy một cái." Cho dù là gia lão học đường nhìn thấy thương thế như vậy cũng phải phát run trong lòng.

Giọng điệu của lão trở nên có phần phức tạp, lão nói với Phương Nguyên: "Ngươi chịu đựng một lát, trị liệu sẽ rất ngứa, cũng vô cùng đau nhức."

Nói rồi, năm ngón tay trên bàn tay phải của lão mở ra, toả ra một luồng nguyệt quang màu xanh nhạt. Nguyệt quang càng ngày càng sáng, chiếu đến tay phải gia lão học đường trở thành bán trong suốt.

Thoạt nhìn qua toàn bộ tay phải của gia lão học đường dường như đã hóa thành một khối ngọc xanh thắm. Mạch máu, đầu khớp xương bên trong cũng như bị hoá thành ngọc.

Gia lão học đường nhẹ nhàng dùng tay phải bao trùm lên năm tay bị thương của Phương Nguyên.

Cảm giác giống như là một khối ngọc lạnh băng tiếp xúc vào trên vết thương máu thịt lẫn lộn. Phương Nguyên cảm thấy đau buốt nhưng hấn cắn răng, không hé môi tiếng nào.

Bàn tay gia lão học đường toả ra ánh nguyệt quang dịu dàng, tẩm bổ vết thương của Phương Nguyên.

Vết rạn trên xương ngón tay nhanh chóng khép lại, da thịt nứt toát cũng nhanh chóng sinh trưởng, hoàn toàn lành lại.

Phương Nguyên lập tức cảm thấy vô cùng ngứa ngáy, hấn cố nén mà thở hổn hển từng cơn.

Nét mặt gia lão học đường vẫn bình thản, thừa dịp chữa thương cho Phương Nguyên, lão phân ra một luồng tinh thần, dọc theo cánh tay của hấn, đi vào dò xét không khiêu.

Tại không khiêu, chân nguyên thanh đồng màu xanh sẫm dập dờn lên từng cơn sóng gợn.

Một con Tỉu Trùng béo mập trắng bóng thoả thích bơi trong nguyên hải.

Bốn vách không khiêu lại là vách thủy tinh màu trắng nổi liền một thể, tu vi nhất chuyển đỉnh phong của Phương Nguyên hiện ra một cách rõ rệt.

Gia lão học đường không rút luồng tinh thần về mà càn quét toàn thân Phương Nguyên.

Sau cùng, ở phần da trong lòng bàn tay phải của Phương Nguyên, lão phát hiện Nguyệt Quang cổ và Tiểu Quang cổ.

"Không có cổ trùng khác, lẽ nào Phương Nguyên thật sự chỉ bằng vào sức lực tự thân mà tay không đánh vỡ phòng ngự của Ngọc Bì cổ? Sức mạnh như vậy đã vượt qua hẳn phạm nhân thành niên. Hẳn chẳng qua chỉ mới mười lăm tuổi, sao có thể có sức lực mạnh đến như vậy?" Đôi mắt già lão học đường loé lên sự nghi ngờ.

"Gia lão đại nhân, cảm ơn trị liệu của ngài." Phương Nguyên rút tay ra khỏi bàn tay già lão, lắc lắc thử.

Tuy rằng vẫn còn hơi đau nhức nhưng vết thương đã khép lại. Nếu là trên địa cầu, với thương thế như vậy thì e rằng phải điều dưỡng một hai năm, hơn nữa còn để lại di chứng nghiêm trọng.

Đây chính là chỗ kì diệu của thế giới này. Hiện tại hai tay Phương Nguyên đã khỏi hẳn, chỉ là lúc vận động hay nắm tay lại không có sức, sau bảy tám ngày, di chứng mất sức nho nhỏ này cũng sẽ biến mất.

Thế nhưng Phương Nguyên cũng không cảm kích gia lão học đường. Thương thế này của hắn những cổ sư trị liệu khác cũng có thể trị hết, hắn biết rõ mục đích thực sự của gia lão học đường là nhân cơ hội kiểm tra không khiêu của mình.

Phương Nguyên đã sớm dự đoán trước chuyện này, Bạch Thi cổ và Ngọc Bì cổ đều đã được để ở trong hạng động thứ hai. Về phần Xuân Thu Thiên, nó cao đến lục chuyển, một lòng muốn ẩn giấu thì cho dù là Cổ Nguyệt Bác có tu vi tứ chuyển tự mình xuất thủ cũng chưa chắc có thể điều tra ra.

...

Gia lão học đường không kiểm tra ra được gì, chân mày hơi nhíu lại. Tuy trong lòng vẫn còn rất nghi ngờ nhưng trước mặt nhiều người như vậy, lão cũng không tiện hỏi thẳng ra.

"Phương Nguyên, người biểu hiện rất không tệ, cố gắng lên." Cuối cùng gia lão học đường vỗ vai Phương Nguyên, sau đó lớn tiếng tuyên bố, "Khảo hạch cuối năm nay, Phương Nguyên giành được hạng nhất!"

Từ lúc gia lão học đường bước lên lời đài, mọi người bên dưới vẫn đang im lặng nhìn. Lúc này, nghe thấy gia lão tuyên bố kết quả, tất cả lại bắt đầu náo động lên.

"Không ngờ sau cùng lại là Phương Nguyên cười đến phút cuối!"

"Hắn chỉ là cái thứ loại bính, vậy mà chiến thắng Phương Chính nhị chuyển có Ngọc Bì cổ, hắn có gian lận hay không vậy?"

"Chắc là không đâu. Vừa rồi gia lão học đường tự mình trị liệu và kiểm tra. Ngài ấy cũng không phát hiện ra vấn đề, Phương Nguyên hẳn là không gian lận."

"Hai tay Phương Nguyên trọng thương, vậy cũng phải thôi. Thế nhưng một thiếu niên mười lăm tuổi, sức lực như vậy đã vượt xa người trưởng thành. Chẳng lẽ đây còn không đáng nghi sao?"

"Có gì mà không thể hiểu nổi? Dù sao trên đời này cũng có một vài tên quái thai có thiên phú khác thường, không phải là sức lực mạnh mẽ thì chính là sớm hiểu biết. Thực ra sức lực của Phương Nguyên còn chưa kinh khủng lắm đâu, nghĩ nghĩ đến người nào đó đi." Cổ sư đang nói nọ dùng mắt ám chỉ Xích Sơn đang đứng ngao nghể trong đám người.

Có người lập tức bùng tỉnh: "Vậy cũng phải, lúc Xích Sơn mới mấy tuổi đầu thì đã có sức lực mạnh hơn cả người trưởng thành. Lẽ nào Phương Nguyên cũng là quái thai như vậy?"

"Không sai đâu, lúc Phương Nguyên còn là con nít thì đã làm vài bài thơ từ, còn từng được đồn đại khắp cả sơn trại. Vốn ai cũng nghĩ rằng hắn là loại giáp, không ngờ chỉ là loại bính. Nhưng mà xem ra ông trời có dụng ý khác, về mặt sức lực đã bồi thường một chút cho hắn."

"Nhưng chung quy hắn vẫn là loại bính mà thôi. Nếu như hắn là loại át thì có lẽ sẽ là một Xích Sơn khác rồi. Nhưng hừ, thực ra cũng không có gì tài ba, tu hành cổ sư vẫn là phải chú trọng tư chất. Nếu có một con Hắc Thi cổ là có thể nuôi dưỡng ra sức mạnh còn hơn hắn ngay. Cho nên hắn cũng chẳng là gì, chỉ có thể phách lối một lúc thôi." Có người nhún vai, giọng điệu không thêm đề tâm.

Phương Nguyên đi xuống lời đài, dựng tai nghe thấy hết tiếng bàn tán của mọi người, trong lòng thầm cười nhạo.

Nguồn gốc của Tù Trùng, Phương Nguyên đã tạo ra một cái cớ hoàn hảo, nhưng một khi Ngọc Bì cổ bại lộ, Phương Nguyên thực sự sẽ không giải thích được. Vì vậy hắn nhất định phải bí mật cất giấu nó, không thể sử dụng trước mặt bao người. Về phần những cách nghĩ và giải thích của mọi người, đó chính là phương hướng dư luận mà Phương Nguyên muốn dẫn dắt. Nói cho cùng, cho dù là cao tăng của gia tộc vẫn nghi ngờ như trước thì cũng chỉ nghi ngờ đến chỗ dựa bí ẩn ở sau lưng hắn.

"Năm trước ta bất chấp mạo hiểm, lợi dụng nanh lợn rừng để tạo dựng nên tầng ô dù bảo vệ thứ hai, bây giờ đã bắt đầu phát huy tác dụng rồi." Đôi mắt Phương Nguyên sâu thẳm như đầm nước.

...

Tộc trưởng Cổ Nguyệt không ngồi xuống, ông ta vẫn đứng đó, cau mày.

Quả thật chuyện này đã phát triển ra ngoài dự tính của ông ta.

Phuong Nguyên giành được hạng nhất, ông ta cũng không quan tâm. Chẳng qua là hạng nhất của một khảo hạch cuối năm nho nhỏ mà thôi, ông ta hoàn toàn không để vào mắt.

Ông ta lo là lo cho Cổ Nguyệt Phuong Chính.

Không cần nghi ngờ, đã kích hôm nay thật sự là hơi quá nặng nề đối với Phuong Chính.

Nếu như ngay từ đầu Phuong Chính đã bị Phuong Nguyên đánh cho không còn sức chống cự nào mà thua thì cũng thôi. Nhưng cứ ngay vào lúc nó vô cùng hăng hái, hi vọng tăng cao thì lại bị hai cú đấm của Phuong Nguyên hung ác đánh đến mức nằm úp sấp.

Tổn thương tâm lý như vậy có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn đến nó.

"Dưới sự chỉ bảo và sắp xếp của ta, Phuong Chính dẫn đầu tấn thăng cao giai, tấn thăng đỉnh phong rồi tấn thăng nhị chuyển, không ngừng tích lũy thành công, bồi đắp tự tin. Thế nhưng, sau khi trải qua trận chiến này, có lẽ những tự tin này sẽ phải tan thành mây khói. Ôi thôi, một phen khổ tâm của ta, biến thành bọt nước cả rồi." Cổ Nguyệt Bác than thở trong lòng, và một cách tự nhiên, ông ta cũng nảy sinh ra một chút phiền chán đối với Phuong Nguyên.

Nếu như Phuong Nguyên thua ở trong tay Phuong Chính, mọi thứ sẽ rất tốt đẹp.

Nhưng Phuong Nguyên cứ vậy mà thắng, chuyện này đúng là... đúng là có hơi khôn kiếp mà.

Không chỉ tộc trưởng, ánh mắt những gia lão khác cũng vô cùng nặng nề và phức tạp.

"Phuong Nguyên thế mà có sức lực mạnh như vậy, lẽ nào hắn cũng giống như Xích Sơn, là một tên quái thai sao?"

"Lại nói, Phuong Nguyên vốn là kì quái rồi, không đến mười tuổi đã có thể làm thơ. Theo hắn không ngừng lớn lên, lực mạnh một chút cũng không là gì."

"Nhưng cũng có một khả năng, chính là do con người gây ra. Phía sau Phuong Nguyên có một chỗ dựa bí ẩn, có lẽ chính là người này giật dây trợ giúp hắn."

"Chỗ dựa phía sau này của hắn rốt cuộc là ai đây?"

...

Trong lòng các gia lão đều là biển cuộn sóng trào, thế nhưng trên mặt không nhìn ra thay đổi khác thường nào.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác chỉ trầm mặc trong chốc lát rồi bỗng nhiên mỉm cười nói: "Phuong Nguyên, người dùng tư chất loại bính đoạt được hạng nhất, đây là hành động đáng khen trước nay chưa từng có! Người trở thành hạng nhất sẽ có phần thưởng một trăm khối nguyên thạch, đồng thời có quyền ưu tiên lựa chọn cổ trùng. Hiện tại ta lại muốn khen thưởng tại chỗ cho người, người có thể tùy ý chọn một tiểu tổ để gia nhập. Bất kể là tổ nào, chỉ cần người muốn, nói ra ngay tại đây là người có thể gia nhập!"

Lời này vừa ra, các cổ sư nhị chuyển và các học viên đều hâm mộ nhìn về phía Phuong Nguyên.

Giữa các tiểu tổ cũng có khác biệt, gia nhập vào trong tiểu tổ ưu tú thì có nghĩa là tiền đồ sáng lạn, khen thưởng này của Cổ Nguyệt Bác thực sự rất hậu hĩnh.

"Mặc dù khen thưởng này là tạm thời làm chủ, thế nhưng ta tin chư vị gia lão đang ngồi đây cũng sẽ đồng ý." Ý cười trên mặt Cổ Nguyệt Bác càng đậm, ông ta nhìn các gia lão bên cạnh một cái.

Các gia lão, đứng đầu là Cổ Nguyệt Xích Luyện và Cổ Nguyệt Mạc Trần, ai nấy đều mang vẻ mặt thâm trầm, nhiều nhất là có người nhíu mày nhưng cũng không ngăn cản.

Phuong Nguyên giật mình.

Phiền phức đến.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 87: Thái độ chính là mặt nạ của trái tim

Phuong Nguyên đã nhận ra thâm ý phía sau hành động này, đây là một lần dò xét nhỏ đến từ tộc trưởng.

Hắn lướt nhìn quanh diễn võ trường. Ba tiểu tổ ưu tú nhất trong cả gia tộc đều ở đây, theo thứ tự là đại diện phe tộc trưởng - tổ Thanh Thu, đại diện Xích gia - tổ Xích Sơn, đại diện Mạc gia - tổ Mạc Nhan.

Nếu là học viên bình thường gia nhập bất kỳ tổ nào trong ba tổ này thì đều có nghĩa là có chỗ dựa lớn, tiền đồ sáng lạn.

Thế nhưng, đối với Phuong Nguyên lại hoàn toàn tương phản.

Ở trong lòng cao tăng của gia tộc, hắn đã bị dán nhãn của một thế lực, mạo muội gia nhập ba tổ này thì phiền phức lớn.

Chẳng hạn như hắn gia nhập vào tổ Xích Sơn, Xích gia tự nhiên hiểu mình không chiêu mộ Phuong Nguyên. Ý nghĩ đầu tiên chính là: Phuong Nguyên rõ ràng là con cò của người khác, gia nhập tiểu tổ của mình là có ý đồ gì?

Sau đó, ý nghĩ tiếp theo là thế lực thần bí chiêu mộ sớm Phuong Nguyên này đã phá hồng quy củ. Hiện tại Phuong Nguyên gia nhập vào bên này của mình, các gia lão này ắt sẽ cho rằng mình đã chiêu mộ sớm Phuong Nguyên. Như vậy chẳng phải phía mình sẽ công oan ức sao? Không được, phải chụp Phuong Nguyên lại, theo dõi hắn, điều tra hắn! Bắt được chứng cứ xác thực, bắt được cái chỗ dựa thần bí kia.

Nhưng tình huống thật sự là, Phuong Nguyên không có chỗ dựa nào cả!

"Một khi ta gia nhập một trong ba tiểu tổ này, chẳng khác nào đắc tội một trong ba thế lực lớn nhất của gia tộc. Tuyệt đối không được! Vốn là ta muốn lặng lẽ gia nhập tổ của Giang Hạc, thế nhưng sau lưng tổ của Giang Hạc cũng có bóng dáng của gia lão Hình đường. Bây giờ ở trước mắt bao người, ta mạo muội gia nhập thì cực kỳ không thích hợp." Phuong Nguyên không khỏi do dự một lát.

Ý cười trên mặt tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc càng rõ, ông ta tiếp tục nói: "Phuong Nguyên, ngươi không chọn thì ta sẽ chỉ định cho ngươi."

Các gia lão bên cạnh ông ta đều lặng lẽ nhìn, vẻ mặt không thay đổi gì, như một đám tượng điêu khắc.

"Hừ, bắt đầu thúc ép ta sao." Ánh mắt Phuong Nguyên lóe lên, lập tức đoán ra ẩn ý trong lời nói của Cổ Nguyệt Bắc, ông ta không nhét Phuong Nguyên vào tổ Xích Sơn thì cũng là nhét vào tổ Mạc Nhan.

Cổ Nguyệt Bắc tất nhiên biết rõ ông ta không chiêu mộ Phuong Nguyên. Đối với ông ta mà nói, hành động này không những có thể xóa bỏ hiềm nghi của mình mà còn có thể suy yếu kẻ thù chính trị, làm bại lộ thế lực thần bí, có thể nói là một công ba việc. Một chiêu họa thủy đông dẫn* nhìn có vẻ đơn giản nhưng kì thực lại kín kẽ, thể hiện ra thủ đoạn chính trị thuần thực của Cổ Nguyệt Bắc.

(*) Họa thủy đông dẫn: chuyển chuyện xấu của mình sang nơi khác.

"Không được, tuyệt đối không thể để cho Cổ Nguyệt Bắc chỉ định. Xem ra ta chỉ có thể lựa chọn một tổ tạp nham nào đó." Phuong Nguyên đang muốn mở miệng thì đúng lúc này.

Một giọng nói vang lên từ trong đám người: "Không bằng gia nhập tổ chúng ta đi. Tiểu tổ chúng ta đang cần một người tấn công đây."

Là ai?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người liếc mắt nhìn theo tiếng nói.

Người lên tiếng không cao không lùn, màu da vàng sẫm làm cho gương mặt y thoát nhìn có vẻ như đang mang bệnh, đôi mắt tam giác loé loé sáng.

"Là tên Bệnh Xà Cổ Nguyệt Giác Tam à." Có người nói ra thân phận của y.

"Cổ Nguyệt Giác Tam? Chỉ là một tiểu tổ tạp nham, không có bất kỳ bối cảnh nào!" Trong mắt tộc trưởng và các gia lão đều lộ vẻ thất vọng.

"Giác Tam..." Đôi mắt Phuong Nguyên thoáng qua một ánh nhìn tối tăm khó mà thấy được.

Hắn và Cổ Nguyệt Cổ Nguyệt này hoàn toàn không quen không biết, trong kí ức cũng không nhớ rõ nhân vật có cũng được không có cũng được này.

Vì sao Giác Tam mở miệng chủ động mời mình gia nhập? Chẳng lẽ chỉ vì mình đoạt được hạng nhất khảo hạch sao?

Làm sao có chuyện đó!

Chỉ có ấu trĩ như Phuong Chính mới có loại ý tưởng ngây thơ như vậy.

Nhưng mà...

Nếu như Giác Tam tự mình mở miệng chủ động mời thì với tình hình bây giờ, đó không khác nào là một bước hoá giải.

"Cao tăng của gia tộc hẳn là rất thất vọng nhỉ. Ha ha." Phương Nguyên nghĩ đến đây, khóe miệng không khỏi mỉm cười, mi mắt rũ xuống che đi ánh sáng trong đáy mắt.

"Vậy ta gia nhập tổ của các huynh vậy." Phương Nguyên đáp ứng một tiếng, ngăn chặn Cổ Nguyệt Bác nói tiếp.

"Phương Nguyên này bị ngu hả?"

"Không thêm gia nhập mấy tiểu tổ ưu tú lại đi gia nhập tiểu tổ của tên Bệnh Xà!"

"Đầu hẳn có bệnh à, tính cách của tên Giác Tam này, ha ha..."

Các cô sư và học viên trong sân đều bàn tán, ánh mắt nhìn về phía Phương Nguyên giống như đang nhìn một kẻ ngu si.

Sắc mặt của tộc trưởng và các gia lão cũng không khỏi sa sầm.

Dò xét hôm nay lại có thể bị một tên Cổ Nguyệt Giác Tam quấy rối! Không... Hay là Giác Tam này cũng là một con cò trong bàn không chừng. Mặc kệ thế nào, phải điều tra cho kĩ tên Cổ Nguyệt Giác Tam này!

...

Ba ngày sau.

Tuyết đã rơi suốt cả một ngày, lúc này đang dần dần thưa đi, những bông tuyết trắng tinh theo gió bay lượn trên không trung.

Trên dưới núi Thanh Mao bao phủ trong một lớp y sam màu trắng. Những cành cây trên núi trơ trọi, chỉ có cây tùng và trúc thanh mầu vẫn luôn xanh tươi là không thay đổi diện mạo vốn có, thách thức sương tuyết mà đứng sừng sững.

Một tổ năm người chạy băng băng trên mặt tuyết.

Người dẫn đầu có vóc dáng không cao không lùn, vẻ mặt khô vàng bệnh tật, đích thị là Cổ Nguyệt Giác Tam.

Y vừa chạy vừa liếc qua gò má, nhìn về phía Phương Nguyên vẫn luôn trầm lặng bên cạnh. Y mỉm cười ôn hoà: "Phương Nguyên, cậu không cần phải căng thẳng. Tuy rằng đây là lần đầu tiên cậu chấp hành nhiệm vụ gia tộc thế nhưng nội dung nhiệm vụ khá đơn giản. Cậu vừa học vừa làm theo chúng ta là được."

"Được." Phương Nguyên nhàn nhạt trả lời, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, nét mặt trầm tĩnh.

Đã là mùa đông rồi.

Chạy lướt nhanh trên mặt tuyết, gió đông buốt giá lại càng thêm lạnh lẽo. Mỗi một lần hô hấp giống như là ăn một miếng kem tươi, trong lồng ngực chỉ toàn là cảm giác lạnh cứng.

Sắc mặt của Phương nguyên vốn trắng nhợt nay được tuyết trắng hắt sáng lên lại càng có vẻ nhợt nhạt. Trong lúc chạy đi, những hạt tuyết nhỏ không ngừng rơi xuống trên mái tóc, trên vai, trên chân mày của hắn.

Khác với trước kia là Phương Nguyên đã thay đổi một bộ quần áo khác.

Đây là một bộ võ phục màu lam đậm, nửa thân trên là áo dài tay, bên dưới là quần, trên bắp chân có xà cạp* ghép bằng những mảnh trúc, dưới chân đi giày trúc mũi nhọn, trên trán thắt một cái băng đội đầu màu lam nhạt, vạt cuối tung bay trong không trung mỗi khi Phương Nguyên chạy lướt đi, còn bên hông thì thắt một đai lưng bản rộng. Đai lưng có màu xanh sẫm, mặt ngoài khảm một miếng đồng, trên miếng đồng khắc một chữ "Nhất", vô cùng nổi bật.

(*) Xà cạp: vật dùng quấn quanh bắp chân, bảo vệ khi luyện võ, vận động mạnh

Đây là phục sức cô sư, biểu thị thân phận cô sư nhất chuyển của Phương Nguyên.

Các thiếu niên học tập một năm ở trong học đường, sau khi rời khỏi mới có tư cách để ăn mặc thế này.

Bộ trang phục này có ý nghĩ phi phạm, một khi mặc vào thì đại biểu cho việc vượt qua khỏi tầng lớp phạm nhân, thoát khỏi ti tiện, bước vào cao quý, ở vào thượng lưu trong xã hội loài người. Mặc dù cô sư nhất chuyển chỉ là tầng chót của cái thượng lưu này, thế nhưng từ nay về sau, bất luận phạm nhân nào nhìn thấy Phương Nguyên đều phải chủ động tránh lui, cung kính hành lễ.

Ánh mắt Cổ Nguyệt Giác Tam không khỏi loé loé lên. Bộ trang phục này mặc trên người Phương Nguyên, kết hợp với biểu cảm thờ ơ của hắn, lập tức toát ra một khí chất lão luyện và lạnh lùng.

Trong lúc chạy, y tiếp tục nói với Phương Nguyên: "Chúng ta chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài thường phải đi lại thần tốc. Chạy nhanh như này chỉ là trạng thái bình thường, Phương Nguyên cậu có quen không?"

"Tâm tạm." Phương Nguyên tiếc chữ như vàng, dùng khoé mắt liếc nhìn thoáng qua Cổ Nguyệt Giác Tam này.

Nụ cười ảm áp trên mặt Giác Tam không khỏi làm hấn nhớ đến thần thoại Nhân Tỏ.

Chuyện kể rằng, Nhân Tỏ sử dụng hai con cổ Quy Cù, lấy được Sức Mạnh, mất đi Trí Tuệ, chỉ còn lại ba con cổ trùng, một con là Hoài Nghi, một con là Tín Tường, một con là Thái Độ.

Nhân Tỏ bắt được Thái Độ cổ.

Thái Độ cổ chiếu theo đánh cuộc mà hàng phục trên tay Nhân Tỏ. Nó nói cho Nhân Tỏ: "Con người à, ngươi bắt được ta, ta cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo. Từ nay về sau, ta sẽ cho ngươi sử dụng. Ngươi chỉ cần đeo ta lên là có thể phát huy tác dụng của ta."

Ngoại hình của Thái Độ cổ giống như là một cái mặt nạ. Nhân Tỏ đeo Thái Độ cổ lên mặt, kết quả là không sao đeo lên được, cho dù là dùng sợi dây buộc chắc lại cũng rơi xuống.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Nhân Tỏ rất buồn bực.

Thái Độ cổ liền cười: "Ta biết rồi, con người à, thì ra ngươi không còn trái tim. Thái độ chính là mặt nạ của trái tim, ngươi không có tim, làm sao có thể mang ta lên được đây?"

Lúc này Nhân Tỏ mới chợt hiểu ra, hấn đã giao trái tim cho Hi Vọng từ lâu.

Hấn đã vô tâm.

Ngươi vô tâm không thể đeo được mặt thái độ. Hay nói cách khác, với người hữu tâm, thái độ chính là một chiếc mặt nạ.*

(*) Chỗ này dịch ra có phần không truyền tải được hết, xin giải thích một chút nữa:

Nhân Tỏ giao tim (tâm) cho Hi Vọng cổ, cho nên Nhân Tỏ trở thành "người không còn trái tim", cũng là "người vô tâm", mà người có thể đeo Thái Độ cổ lên là "người có trái tim" cũng là "người hữu tâm" - từ này để chỉ những người mưu mô, lợi dụng, hãm hại người khác.

"Thái độ ôn hoà chỉ là một chiếc mặt nạ Cổ Nguyệt Giác Tam mang lên, y thật sự đang ráp tâm cái gì đây?" Phương Nguyên suy tính trong đầu.

Kẻ gọi là "Bệnh Xà" Giác Tam đang quan sát Phương Nguyên, đồng thời Phương Nguyên cũng đã âm thầm quan sát y.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 88: Ra oai phủ đầu, làm khó dễ và chèn ép

Dịch giả: lamlamyu17

Trong vùng tuyết trắng, tiểu tổ năm người chạy băng băng.

Cổ Nguyệt Giác Tam nhìn bầu trời, thuận miệng nói: "Sắc trời đã không còn sớm, nhiệm vụ chuyển này phải thu thập đất hủ nê* đóng băng, tuy rằng đơn giản thể nhưng tốn nhiều thời gian. Chúng ta nhất định phải đẩy nhanh tốc độ, tất cả mọi người theo sát ta, cố sức đừng để tụt lại phía sau. Phương Nguyên, nếu như cậu không chịu nổi nữa thì nói với chúng ta một tiếng, không sao đâu. Cậu là người mới, chúng ta sẽ chiếu cố cậu."

(*) Hủ nê: mục nát, thối rữa

Nụ cười của Cổ Nguyệt Giác Tam vô cùng hiền lành.

Phương Nguyên gật gật đầu, không nói gì.

Ba thành viên khác thì thoáng trao đổi ánh mắt với nhau, thực ra trời còn sớm, hành động này của Giác Tam không hề cần thiết. Thức ra thì y chỉ là muốn ra oai phủ đầu với Phương Nguyên thôi.

Trong lòng ba người bọn họ biết rõ nhưng cũng không vạch trần chuyện này.

Trên thực tế, loại chuyện ra oai phủ đầu này rất phổ biến. Người mới gia nhập vào tiểu tổ, các thành viên cũ hoặc ít hoặc nhiều sẽ làm vậy, tiêu diệt vẻ kiêu căng của người mới, để cho sau này dễ dàng ra mệnh lệnh và quản lý.

"Đi." Giác Tam quát khẽ một tiếng, bước chân vội vàng, dẫn đầu lao ra.

Ánh mắt Phương Nguyên lóe lên, hần cũng cùng với ba người kia đẩy nhanh tốc độ, theo sát phía sau.

Giày trúc mũi nhọn đập trên tuyết đọng, liên tiếp để lại những dấu chân thật sâu.

Vùng núi gập ghềnh vốn không dễ đi lại, nhất là sau khi bao phủ một lớp tuyết đọng, rất dễ trượt chân. Hơn nữa tuyết rơi xuống rồi nên khó đoán được, ai biết bên dưới lớp tuyết này là hòn đá sắc bén hay là vùng hồ?

Nếu như đập trúng cạm bẫy thợ săn bố trí, vậy thì càng xui xẻo hơn.

Sống trong thế giới này rất gian nan, chuyện chạy gấp rút như vậy nhìn như nhẹ nhàng nhưng trên thực tế, chuyện này có rất nhiều tri thức, rất nhiều người mới vì vậy mà không ít lần ngã nhào.

Chỉ có cổ sư trải qua rèn luyện lâu dài, ăn qua không ít đắng cay mà tích lũy thành kinh nghiệm mới có thể tránh né chướng ngại một cách hiệu quả.

Gió đông rét buốt đập vào mặt, Phương Nguyên đi nhanh như tên bắn trong vùng tuyết trắng.

Khi thì nhảy bước nhỏ, khi thì chạy cự ly dài, khi thì leo lên, khi thì bước chập chững, theo sát phía sau Giác Tam.

Cả ngọn núi Thanh Mao bao phủ trong một lớp áo tuyết, rất nhiều cành khô trơ trọi, không còn một phiến lá.

Thỉnh thoảng có sóc hoặc là nai rừng bị đám người này quấy nhiễu, nhanh chóng chạy tán loạn ra xa xa.

Sau nửa giờ, Giác Tam bỗng nhiên dừng bước, đã đến nơi cần đến.

Y quay đầu lại, nhìn về phía Phương Nguyên, khoé miệng mang nụ cười khen ngợi: "Không tệ! Phương Nguyên cậu không hổ là người đứng đầu năm nay, lại có thể luôn luôn đi theo sau lưng ta, không hề tụt lại phía sau."

Phương Nguyên cười cười, không nói gì. Loại ra oai phủ đầu này hần đã sớm biết rõ. Trên thực tế, chuyện chạy cấp tốc trên vùng tuyết đọng đã biến thành một "tiết mục truyền thống", rất nhiều tiểu tử đều sử dụng cách này để kiểm chế tính tình của người mới.

Hai người đứng tại chỗ đợi một hồi, ba thành viên còn lại mới gian nan chạy đến.

Hà, hà, hà...

Bọn họ thở hổn hển, trán đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, hai người khom lưng chống tay, một người còn lại thì rã rời ngồi thẳng xuống dưới tuyết.

Giác Tam ra sức trừng ba người này một cái, quát khê: "Đứng thẳng lên hết cho ta! Các ngươi có thấy mắt mắt không? Nhìn xem Phương Nguyên người ta rồi nhìn tự nhìn lại mình. Hừ, sau khi nhiệm vụ lần này hoàn thành, tất cả quay về tự kiểm điểm."

Ba người vội vàng đứng thẳng dậy, đầu cúi xuống, bị Giác Tam dạy dỗ đến không dám ngẩng đầu, cũng không dám phản bác tiếng nào.

Chỉ là ánh mắt bọn họ nhìn về phía Phương Nguyên đã xảy ra một chút thay đổi.

"Thật là kì lạ, sao tên Phương Nguyên này lại lão luyện như thế? Từ đầu đến cuối không thấy hần té một lần nào!"

"Ôi, sức lực của chúng ta cũng chỉ bình thường, làm sao có thể so sánh với quái thai này?"

"Hừ, không xem được trò hay gì, trái lại làm hại chúng ta thành vật hi sinh. Cái tên này..."

"Được rồi, xóc lại tinh thần cả đi." Giác Tam chỉ tay về phía trước, "Son cốc nhỏ này chính là mục đích của chúng ta. Bên trong có một số lượng lớn đất hủ nê đóng băng có thể thu gom. Chúng ta tách ra thu gom, sau một giờ thì tập hợp ở đây. Không Tinh, bây giờ phân phát công cụ."

Giác Tam vừa dứt lời, một nam tử viên tên là Cổ Nguyệt Không Tinh liền đứng dậy.

Bàn tay hần đưa ra ngang người, một vệt sáng màu vàng bắn ra từ trong bụng hần, phút chốc dừng lại ở giữa bàn tay hần.

Ánh sáng vàng biến mất, hình dạng hiện rõ, là một con ếch lưng vàng.

Con ếch vàng này mập mạp, cái bụng trắng như tuyết cực kỳ lớn, gồ hần lên, khiến cho cả người nó thoạt nhìn như một quả bóng tròn. Mắt, miệng cóc đều bị cái bụng này đội lên tận đỉnh đầu, nén lại một chỗ.

Ánh mắt Phương Nguyên lóe lên, hần lập tức nhận ra con cóc trùng này.

Đây là cóc trùng nhị chuyển, Đại Đổ Oa.*

(*) Đại đổ oa: ếch bụng to.

Sau đó, trên tay Không Tinh tuôn ra một ít chân nguyên xích thiết, bị Đại Đổ Oa hấp thu.

Ôp.

Đại Đổ Oa kêu vang dội một tiếng, há mồm phun ra một cái xèng bé tí.

Cái xèng bay trên không trung, nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt rơi xuống đất thành một cái xèng cao cỡ nửa người.

Ôp ôp ôp...

Nó liên tục kêu lên vài tiếng, mỗi lần phun ra một món công cụ.

Cuối cùng, trên mặt tuyết trước mặt mọi người chất đống năm cái xèng, năm cái hộp gỗ, mỗi hộp gỗ đều có móc thêm hai dây đeo.

Cổ sư nuôi cổ trùng, gánh nặng rất lớn, do đó số lượng cổ trùng có hạn. Ở giai đoạn khởi đầu, cổ sư rất khó mà một mình đối mặt với những hoàn cảnh phức tạp cùng với các loại phiền phức liên tiếp kéo nhau đến. Do đó, họ thường hành động theo hình thức tiểu tổ.

Trong một tiểu tổ, có người trinh sát, có người tiến công, có người phòng thủ, có người trị liệu, còn có một người là làm hậu cần.

Nam cổ sư Không Tinh vừa đứng ra này hiển nhiên chính là cổ sư hậu cần. Con Đại Đổ Oa mà hắn nắm giữ này chính là cổ trùng hậu cần điển hình, trong bụng nó có không gian khác rộng rãi, có công dụng tồn trữ.

Đương nhiên, mỗi một con cổ trùng đều có sở trường và khuyết điểm.

Chỗ thiếu sót của Đại Đổ Oa đó là ngoại trừ không gian tồn trữ có hạn ra, mỗi lần phun ra đồ vật, nó đều phải ôp một tiếng, điều này thật sự khó chịu. Nhất là lúc cổ sư ẩn nấp trên chiến trường, xử lý không khéo thì sẽ vì vậy mà bại lộ vị trí của mình.

Còn có, Đại Đổ Oa không thể tồn trữ cổ trùng, hơn nữa không miễn dịch độc tố, không thể cất giữ đồ vật có độc.

Sau khi phân phát công cụ, trong tay mỗi người trong tiểu tổ đều có một cái xèng và một cái hộp gỗ.

"Xuất phát." Giác Tam phát phát tay, dẫn đầu bước vào sơn cốc.

Phương Nguyên cầm theo xèng, vác hộp gỗ, chọn một hướng khác.

"Đến cùng thì vẫn là người mới, hăng hái nhì. Ha ha."

"Đất hủ nê đóng băng há là dễ thu gom như vậy? Không phân biệt tí mĩ thì rất có thể thu gom đất đóng băng thông thường, tốn công vô ích."

"Trên thực tế, phân biệt cũng rất khó. Màu của đất hủ nê đóng băng và đất đóng băng bình thường chênh lệch không lớn. Nhất là ở dưới tuyết bao phủ, người mới thường chỉ có thể dựa vào vận may mới đào ra được."

Ba người tổ viên nhìn bóng lưng Phương Nguyên rời đi trong lòng thăm thẳm cười mỉa.

Nhưng mà sau một giờ, khi nhìn thấy Phương Nguyên thắng lợi trở về, đựng đầy một hộp đất hủ nê đóng băng, bọn họ đều tròn tròn mắt.

Cộng luôn cả Giác Tam, trong hộp gỗ của bọn họ nhiều nhất cũng chỉ nửa hộp đất hủ nê đóng băng.

Thấy hộp gỗ của Phương Nguyên bọn họ thậm chí xấu hổ khi mở thành quả của mình ra.

"Tất cả đều là đất hủ nê đóng băng!" Một tổ viên tí mĩ kiểm tra thử, càng thêm giật mình.

"Phương Nguyên, sao ngươi thu gom được nhiều như vậy?" Một vị nữ tổ viên không nén được nghi ngờ và hiếu kì trong lòng.

Phương Nguyên hơi nhướng mày, ánh sáng phản xạ từ dưới nền tuyết chiếu vào trong đôi mắt hắn, đôi mắt vừa lạnh nhạt vừa thông suốt.

Hắn cười nhàn nhạt: "Gia lão học đường từng nói, đất hủ nê đóng băng là một loại tài nguyên thường thấy mà sau khi băng tuyết đóng băng ao bùn mới có thể sinh ra. Nó trong đen có chút màu tím, mùi quả thật rất thối, chỉ là bị băng đông lạnh cho nên không ngửi thấy được. Nó là thức ăn của Xú Thí Phi Trùng, vô cùng phì nhiêu đồng, thường được trộn với đất bùn, dùng để bón mạ lúa mì, rau quả. Phía gia tộc thông báo nhiệm vụ này hẳn là chỉ dùng để bón phân cho hoa nguyệt lan ở trong hang động ngầm dưới đất."

Những lời này làm cho bốn người ngớ người ngay tại chỗ.

"Những lý thuyết này, tất nhiên sẽ được truyền thụ ở học đường, thế nhưng muốn liên hệ giữa lý thuyết và thực tế cũng tương đối khó. Lẽ nào trước đây tên Phương Nguyên này đã từng tự tay thu gom đất hủ nê đóng băng?" Ba vị tổ viên không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Giác Tam lóe lóe lên, y cười nói: "Phương Nguyên, làm không tệ."

Y khen ngợi đấy, chỉ là lúc này đáng vẻ tươi cười trên mặt trước giờ đã có hơi cứng đờ.

Giác Tam quay đầu, tiếp tục nói với mọi người: "Như vậy thì nhiệm vụ của chúng ta hẳn là đã hoàn thành. Mọi người giao xẻng và hộp gỗ giao cho Không Tinh đi, chúng ta trở về."

Lúc trở lại sơn trại đã là buổi chiều.

Năm người đi ra khỏi Nội vụ đường, Giác Tam phân phát tất cả sáu khối nguyên thạch lấy được từ nhiệm vụ. Bản thân y được hai khối, những người còn lại đều được một khối.

Lấy được nguyên thạch dễ dàng như vậy, khoe miệng những tổ viên đều mang vẻ tươi cười.

Phuong Nguyên lặng lẽ nhận nguyên thạch, bình tĩnh không nói gì, chỉ trầm nghĩ trong bụng:

"Người mới gia nhập tiểu tổ, gia tộc sẽ gia tăng thù lao nhiệm vụ cho thích hợp, xem như là phụ cấp giúp đỡ người mới. Thù lao nhiệm vụ thu gom đất hủ nê đóng băng này tối đa là hai khối nguyên thạch, vì có ta nên mới tăng gấp đôi, theo lý hẳn là nên chiếu cố ta mới phải. Nếu như chạy tốc hành trong vùng tuyết phủ là ra oai phủ đầu, cố ý đơn độc thu gom thu thập là làm khó dễ, còn cái kiểu phân phát nguyên thạch này chính là chèn ép."

Một hai khối nguyên thạch mà thôi, Phuong Nguyên còn chưa để trong lòng. Hẳn chỉ khó hiểu, mình và Cổ Nguyệt Giác Tam không quen không biết, vì sao y lại chèn ép hẳn?

"Chẳng lẽ là..." Phuong Nguyên bất chợt nghĩ ra một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 89: Một con bệnh xà quần quanh chân

Dịch giả: lamlamyu17

Năm người đứng bên cạnh đường cái.

Cổ Nguyệt Giác Tam cười ôn hòa nói với Phuong Nguyên: "Phuong Nguyên lão đệ, biểu hiện của cậu thật là làm cho mấy người chúng ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Xem ra chúng ta mời cậu gia nhập đúng là đúng đắn. Cậu vừa mới ra khỏi học đường, có vài thứ không hiểu rõ, dưới đây ta sẽ giới thiệu cho cậu một chút."

"Đầu tiên là nhiệm vụ gia tộc, mỗi cổ sư mỗi tháng ít nhất phải hoàn thành một nhiệm vụ. Hoàn thành càng nhiều, hoàn thành càng tốt, đánh giá càng cao."

"Thứ hai, nhiệm vụ do Nội vụ đường hoặc là Ngoại sự đường phát ra, mỗi lần cổ sư chỉ có thể lựa chọn một cái, một khi tiếp nhận thì nhất định phải hoàn thành."

"Thứ ba, dưới tình huống đặc thù, cổ sư có thể lựa chọn bỏ qua nhiệm vụ này. Thế nhưng đánh giá sẽ vì vậy mà giảm xuống rất nhiều. Hơn nữa, cổ sư nhất chuyển không có quyền bỏ qua, chỉ có cổ sư nhị chuyển mới có tư cách này. nhưng mà mỗi năm chỉ có thể bỏ qua một nhiệm vụ."

"Thứ tư, gia tộc đánh giá vô cùng quan trọng, liên quan đến tiền đồ trong gia tộc. Đánh giá càng cao, tiền đồ càng rộng mở, càng rạng rỡ."

Phuong Nguyên nghe theo, gật gù đầu, những điều này hẳn đã thuộc lòng từ lâu. Cổ Nguyệt Giác Tam này nói không sai, không lừa gạt nhưng có rất nhiều nội dung then chốt không nói ra luôn một thể.

"Được rồi, nhiệm vụ thu gom đất hủ nê đóng băng chúng ta vừa hoàn thành xong rồi. Tiếp theo, ta nhận một nhiệm vụ săn bắt nai rừng, tính nguy hiểm rất thấp, rất thích hợp cho Phuong Nguyên cậu luyện tập đấy." Giác Tam lại nói với Phuong Nguyên.

Trong lòng Phuong Nguyên cười lạnh, ngoài miệng thì nói: "Cảm ơn tổ trưởng chiếu cố."

Cổ Nguyệt Không Tinh lập tức tiếp lời: "Phuong Nguyên lão đệ, cậu phải cảm ơn tổ trưởng nhiều nhiều chút. Nhiệm vụ đơn giản tuy dễ hoàn thành nhưng thù lao rất thấp, tổ trưởng làm vậy cũng là để chiếu cố cậu đó."

Hai nữ cổ sư khác cũng phụ họa theo: "Đúng đó, đúng đó, Phuong Nguyên tiểu lão đệ, cảm ơn ngoài miệng không bằng hành động thực tế đâu nhé. Không bằng đệ mời tổ trưởng ăn bữa cơm đi"

"Phuong Nguyên tiểu đệ, cậu vừa mới ra khỏi học đường, chuyện ngoài xã hội đó mà, rất phức tạp. Các mối quan hệ xã hội cũng khá quan trọng. Cậu có gì không hiểu, cứ để lúc ăn cơm rồi hỏi mấy người chúng ta là được rồi."

Cổ Nguyệt Giác Tam cười ha ha một tiếng, cổ ý khoát tay nói: "Mấy người đừng làm khó Phuong Nguyên nữa. Cậu ấy mới vừa ra khỏi học đường, nguyên thạch trong tay không có nhiều, rất túng thiếu đó."

"Sao vậy được! Không nói chuyện khác, chỉ riêng hạng nhất khảo hạch cuối năm thì đã có phần thưởng một trăm khối nguyên thạch rồi chứ?" Một vị nữ cô sư cổ ý kêu lên, sau đó lại làm ra vẻ hơi ghen tị, "Lại nói, thật là hâm mộ cậu à nha, một trăm khối nguyên thạch cũng là một khoản tiền lớn đối với chúng ta rồi."

"Tổ trưởng, ngài đây là nhìn lầm Phuong Nguyên lão đệ của chúng ta rồi. Làm sao cậu ấy lại nhỏ mọn như vậy được. Phuong Nguyên lão đệ, cậu nói có đúng không?" Cổ Nguyệt Không Tinh cười lớn, tựa như đang rất tùy ý.

Một nữ cô sư khác thì đến gần Phuong Nguyên, bộ dạng như rất thân thiết, nói: "Phuong Nguyên tiểu đệ, ta có lòng tốt nói cho cậu biết nhé. Mấy người chúng ta cậu có thể không nịnh bợ, nhưng mà tổ trưởng đại nhân, cậu nhất định phải nịnh bợ nha. Cậu biết không, đánh giá tổ viên của chúng ta có một phần là do tổ trưởng đánh giá. Ngài ấy nói ưu tú chính là ưu tú, nói kém chính là kém."

"Đúng, đúng. Đánh giá vô cùng quan trọng đối với cô sư chúng ta, đánh giá ưu tú thì sẽ được cao tăng gia tộc vừa ý. Lý lịch sau này mà nổi bật lên thì có thể rút ngắn rất nhiều năm phấn đấu!" Không Tinh lập tức phụ họa nói.

Cả quá trình, Cổ Nguyệt Giác Tam đều cười híp mắt nhìn.

Cuối cùng y khoát tay, nét mặt hiền hoà, nụ cười thân thiện: "Này, mọi người đừng nói bậy bạ nữa. Ta viết đánh giá đều là khách quan công bằng, cũng sẽ không bị các người dễ dàng hời hợt. Nhưng mà, Phuong Nguyên cậu yên tâm đi, cậu là người mới, nếu gia nhập vào tổ của chúng ta, đánh giá của cậu, ta nhất định sẽ xét tình hình cụ thể mà sắp xếp cho."

Nếu như là thiếu niên bình thường thì e rằng đã sớm bị những người này nói đến bị quay vòng vòng, âm thầm cảm động. Đúng là bất nạt người mới không hiểu quy củ, ấu trĩ ngây thơ.

Thế nhưng đôi mắt Phuong Nguyên vẫn luôn lạnh nhạt bình tĩnh.

Tổ trưởng tham gia vào đánh giá tổ viên, đây hoàn toàn là sự thật. Đó chính là thể chế gia tộc trao quyền lực cho bên dưới, trao cho vị trí tổ trưởng sự uy quyền để tổ trưởng thuận lợi quản lý mỗi tiểu tổ.

Thế nhưng điều này tuyệt đối không nghiêm trọng giống như những người này nói.

Trong đánh giá của gia tộc, bình luận của tổ trưởng chỉ là một bộ phận rất nhỏ, còn phần lớn vẫn là chuyện của Nội vụ đường.

Mà nói cho cùng, cho dù đánh giá của tổ trưởng về tổ viên ảnh hưởng cực lớn thì sao đây?

Phuong Nguyên không thèm để trong lòng mấy cái đánh giá này chút nào.

Hắn đã sớm hạ quyết tâm mau chóng nâng cao tu vi, đạt đến tam chuyển rồi rời khỏi nơi này. Hắn hoàn toàn không muốn phí thời gian trăm năm ở gia tộc này, bán mạng suốt đời cho gia tộc.

Trong mắt các cô sư tầm nhìn hạn hẹp ở nơi này, đánh giá là quan trọng nhất. Thế nhưng với Phuong Nguyên, thứ gọi là đánh giá kia, đến cái rắm còn không bằng!

Cho nên lời nói ân ý uy hiếp của những cô sư này hoàn toàn không có tác dụng gì với Phuong Nguyên.

"Lời của mọi người ta đã biết. Ta còn có chút chuyện, đi trước." Phuong Nguyên im lặng một lát rồi nói ra.

Hả?

Ngay lập tức, bốn cô sư đều rất kinh ngạc.

"Đây là có ý gì? Những lời chúng ta vừa nói xong người nghe không lọt lỗ tai sao?" Một nữ cô sư trợn mắt nhìn, trong lòng rít gào.

"Năng lực nghe hiểu của người có thật là không có vấn đề gì không hả?" Ngay lúc này Cổ Nguyệt Không Tinh thực sự muốn nắm cổ áo Phuong Nguyên, vặn hỏi ngay trước mặt hắn.

Khoé miệng Giác Tam không khỏi hơi co giật.

Sự thờ ơ của Phuong Nguyên làm cho việc bọn họ kẻ xướng người hoạ này giờ như một trò hề, làm cho mưu đồ mà bọn họ bày bố trở thành một trò cười.

Nhìn bóng lưng Phuong Nguyên xoay người rời đi, trong lòng y căm tức không phải nói.

"Ồ này, Phuong Nguyên, đừng đi gấp như vậy chứ, đừng nghe đám người này nói bậy." Giác Tam tự ép mình nuốt cục tức này xuống, đắp lên mặt vẻ tươi cười, y bước nhanh theo gần cạnh Phuong Nguyên, "Cậu muốn đi thuê phòng đúng không, chúng ta đi cùng cậu đi. Ta cũng coi như là có vài chỗ quen biết, cũng khá hiểu rõ tình hình."

"Quả thực là muốn thuê phòng, túc xá học đường đã không ở được nữa. Không biết tổ trưởng có gì chỉ bảo?" Phương Nguyên hơi nhướn mày, nét mặt bình thản.

"Ta biết vài căn phòng khá rẻ, hơn nữa vị trí cũng tốt." Giác Tam nhiệt tình cười, dẫn đường đi trước như thể đang hăng hái làm việc nghĩa.

...

"Gian phòng này của ta, tiền thuê một tháng mười lăm khối nguyên thạch, chắc giá."

"Hừ, tám khối nguyên thạch mà muốn thuê phòng của ta? Nằm mơ đi."

"Nhất định phải nộp tiền thế chấp, một tháng tiền cọc, ba tháng tiền phòng. Chỗ khác cũng làm vậy thôi."

"Gian phòng này của ta có phong thủy rất tốt, buổi tối lại yên tĩnh. Quan trọng nhất là gần kề Gia Chủ các, mấy vị cũng biết khu đất này tốt thế nào. Giá cả cũng không mắc, mỗi tháng chỉ cần hai mươi lăm khối nguyên thạch."

Mãi cho đến khi sắc trời hôn ám, Phương Nguyên vẫn chưa quyết định thuê gian phòng nào.

"Phương Nguyên tiểu đệ, cậu cũng quá keo kiệt rồi. Sơn trại rộng lớn thế này nhưng giá cả thị trường đều là cỡ này thôi."

"Nếu là ta thì ta sẽ thuê căn phòng gần Gia Chủ các, tầng hai rất rộng rãi, phong cảnh cũng không tồi. Phương Nguyên tiểu đệ, cậu đừng tiết kiệm quá, chỉ hai mươi lăm khối nguyên thạch mà thôi. Khen thưởng hạng nhất trong tay cậu cũng đủ để cậu ở lại tròn bốn tháng."

Hai nữ cổ sư không có ý tốt mà khuyên nhủ.

Phương Nguyên lắc đầu: "Nguyên thạch trong tay ta cũng không nhiều, không thể lãng phí như thế."

"Vậy thì thuê ở tầng ngầm đi, chỗ đó cũng khá rẻ." Cổ Nguyệt Không Tinh đề nghị, ánh mắt loé lên một tia nhìn lạnh lẽo.

Phương Nguyên hừ lạnh trong lòng, tâm tư của tên Không Tinh này đúng là độc ác.

Vùng núi này vốn âm thấp, bây giờ lại là mùa đông, ở trong phòng dưới lòng đất thì không khí không lưu thông, rất dễ bị nhiễm phong hàn. Cho dù là không nhiễm bệnh thì khi ở lâu các đốt ngón tay cũng có tật.

Thấy Phương Nguyên không trả lời, Giác Tam mở miệng nói: "Thực ra nhà một tầng cũng không tệ, thuê cùng với những người khác, tiền thuê cũng sẽ rẻ hơn một chút."

Phương Nguyên lắc đầu: "Ta muốn ở một mình, không thích thuê chung."

Cổ Nguyệt Không Tinh hừ một tiếng, không vui nói: "Này không muốn, kia không muốn. Không phải là ta muốn nói cậu, nhưng mà Phương Nguyên lão đệ, cậu cũng quá kén chọn, tầm mắt đề quá cao, tiêu chuẩn cao quá, không thực tế đâu."

Phương Nguyên nghe xong, trong lòng không khỏi cười lạnh: "Cho dù là thật sự phù hợp tiêu chuẩn thì phạm là phòng ở các người giới thiệu, ta tuyệt đối không chấp nhận."

Hắn lá mặt lá trái lần này chẳng qua là để cảnh thận, muốn thấy rõ có cạm bẫy hay không mà thôi.

Lúc này Phương Nguyên đang muốn tạm biệt những người này thì Thảm ma ma xuất hiện.

"Phương Nguyên thiếu gia, tìm được ngài rồi. Túc xá học đường không thể ở lại nữa, lão gia và thái thái đã chuẩn bị tiệc rượu, cố ý bảo ta đến đây mời ngài về nhà đây. Ở nhà tốt biết bao nhiêu, ngài hà tất phải đi thuê phòng ở ngoài." Bà ta khuyên nhủ.

Cuối cùng cũng đến rồi sao...

Phương Nguyên liên tục cười lạnh trong lòng. Thảm ma ma này tìm đến thật là đúng lúc, thoáng chốc đã tìm được đến đây, như vậy chắc chắn là có người mật báo!

Việc này quả thật là không ngoài dự đoán của hắn, kẻ chủ mưu sau màn chính là cữu phụ và cữu mẫu!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 90: Chẳng qua là một chút gió sương mà thôi

Dịch giả: lamlamyu17

Trong phòng khách, đèn đuốc sáng ngời.

Trên bàn com hình tròn, rượu đã nhạt, thức ăn đã lạnh.

Ánh nến đỏ tươi lay động, chiếu rọi cái bóng của cữu phụ cữu mẫu lên vách tường.

Cái bóng của hai người nối liền làm một, đung đưa mờ ảo theo ánh nến.

Thảm ma ma đang quỳ trước mặt bọn họ.

Cữu phụ phá vỡ yên lặng: "Không ngờ tên Phuong Nguyên này đúng là đến chết mà vẫn muốn chống đối ta. Ài, vốn muốn khuyên nhủ, nắm chặt nó, làm cho nó ở lại trong nhà trước rồi sau đó sẽ tìm lý do trục xuất nó khỏi cửa. Không ngờ thằng nhãi con này lại không mắc lừa! Nó quyết tâm rồi, lại cứ cự tuyệt lời mời của ta ngay, không để lại một cơ hội thương lượng nào! Ngay cả ngưỡng cửa này của ta mà nó cũng không bước vào một bước!"

Cữu mẫu nghiêng răng, thần sắc có phần lo sợ: "Giờ thằng sói con không biết ơn nghĩa này đã mười sáu tuổi rồi. Nếu như nó đòi gia sản thì chúng ta không thể không đưa ra. Gia sản năm đó chúng ta lấy, món nào cũng được đăng ký rõ ràng ở Nội vụ đường, không thể chối cãi. Vậy phải làm sao bây giờ?!"

"Người lui xuống trước đi." Sau khi vẫy tay ra hiệu cho Thảm ma ma lui, cữu phụ cười lạnh, "Bà cũng đừng lo lắng. Trong một năm này, ta đã sớm nghĩ ra mưu kế rồi. Đầu tiên, muốn ra ở riêng thì nhất định phải có được tu vi nhất chuyển trung giai. Điểm này Phuong Nguyên đã đạt được từ lâu, hơn nữa còn là tu vi đỉnh phong, thậm chí còn giành được hạng nhất cuối năm. Thật sự là khiến cho người khác phải nhìn hấn với cặp mắt khác xưa."

"Nhưng mà, muốn thành công phân chia gia sản cũng không dễ dàng như vậy! Tu vi nhất chuyển trung giai chẳng qua chỉ là một điều kiện tiên quyết mà thôi. Muốn chia gia sản, Phuong Nguyên còn phải đi xin phép, Nội vụ đường phê duyệt xuống rồi mới tuyên bố nhiệm vụ, khảo sát Phuong Nguyên có tư cách hay không. Đây cũng là chính sách của gia tộc để phòng ngừa phân chia gia sản lung tung, dẫn đến lục đục bên trong, làm thực lực gia tộc giảm xuống."

Cữu mẫu búng tinh: "Nói như vậy, Phuong Nguyên phải hoàn thành nhiệm vụ này thì mới có thể lấy được di sản của cha mẹ hấn."

"Không sai." Cữu phụ cười nham hiểm nói, "Thế nhưng nhiệm vụ của Nội vụ đường đều nhằm vào tiểu tổ mà tuyên bố. Nhiệm vụ gia sản này cũng không ngoại lệ. Phuong Nguyên muốn hoàn thành nó thì nhất định phải dựa vào năng lực của cả tiểu tổ, chỉ dựa vào mình hấn thì không được. Gia tộc làm như vậy cũng là tìm mọi cách để chinh hợp tiểu tổ, thúc đẩy các tổ viên đoàn kết với nhau, gia tăng tính đoàn kết."

Cữu mẫu cười ha ha: "Lão gia, ông thật quá anh minh. Để cho Giác Tam nhận Phuong Nguyên vào trong tổ, cứ như vậy, Phuong Nguyên muốn hoàn thành nhiệm vụ gia sản thì cần phải có bọn họ. Thế nhưng Giác Tam là người của chúng ta, một mình Phuong Nguyên thì căn bản là không làm được nhiệm vụ này."

Trong mắt cữu phụ tràn đầy đắc ý, ông ta nói: "Hừ, cho dù không tuyên nó vào trong tổ thì ta cũng có biện pháp khác đối phó với nó. Đừng nói là hoàn thành nhiệm vụ, ngay cả chuyện nó muốn xin phép phân gia, nhận nhiệm vụ gia sản cũng chưa chắc có thể!"

...

Màn đêm buông xuống, tuyết ngừng rơi.

Phuong Nguyên đi trên đường phố, nhà trúc hai bên đều bị bao phủ bởi một lớp sương tuyết màu trắng.

Bước chân đạp trên mặt tuyết làm phát ra những tiếng vang khe khẽ. Không khí trong trẻo lạnh lạnh hít vào cơ thể làm cho đầu óc Phuong Nguyên vô cùng tỉnh táo.

Sau khi từ chối Thảm ma ma, Phuong Nguyên không để ý đám người Giác Tam níu kéo mà từ biệt mọi người, hành động một mình.

"Thì ra là thế." Hấn vừa đi vừa suy nghĩ, "Cữu phụ cữu mẫu là muốn cản trở ta, làm ta chậm trễ, khiến cho ta đánh mất cơ hội đoạt lại di sản."

"Sang năm ta sẽ mười sáu tuổi, có tư cách ở riêng. Cha mẹ đã chết, đệ đệ đã nhận cha mẹ mới, chỉ cần ta thành công thì tất cả di sản đều là của ta. Nhưng mà muốn lấy lại di sản này, quá trình chia ra làm hai bước, mỗi một bước đều có rất nhiều thử thách."

"Bước đầu tiên, điều kiện tiên quyết là bản thân ta phải không có nhiệm vụ, rồi đến Nội vụ đường xin phép. Bước thứ hai là hoàn thành nhiệm vụ gia sản mà nội vụ đường tuyên bố, như vậy mới có tư cách giành được gia sản."

"Giác Tam và cữu phụ cữu mẫu cùng một giuộc, không nói đến bước thứ hai, chỉ riêng bước đầu tiên mà bọn họ đã muốn cản trở ta."

Gia tộc quy định, cổ sư chỉ có thể hoàn thành một nhiệm vụ mỗi lần. Đây là phòng ngừa cổ sư nhận nhiệm vụ bừa bãi, tạo thành cạnh tranh không lành mạnh trong gia tộc.

Giác Tam liên tục tiếp nhận nhiệm vụ, mới vừa hoàn thành nhiệm vụ thu gom đất hú nê đóng băng thì đã nhận nhiệm vụ mới là bắt hươu rừng ngay lập tức.

Nhiệm vụ của gia tộc đều nhằm vào cả tiểu tổ mà ban bố, nói cách khác, dựa theo quy định trong tộc, Phurong Nguyên nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ bắt hươu rừng này thì mới có quyền xin ra ở riêng.

"Nhưng đến lúc đó, tin rằng Giác Tam nhất định sẽ lại nhận nhiệm vụ nữa. Y là tổ trưởng, về mặt giao nhận nhiệm vụ, y vẫn là nhanh hơn ta một bước. Ta kém một bước, muốn xin phép nhiệm vụ phân gia nhưng mà y cứ cản trở trước mặt ta." Nghĩ đến đây, trong mắt Phurong Nguyên lóe lên tia lạnh lẽo.

Những âm mưu quỷ kế này thật là phiền phức, giống như là một sợi dây thừng vô hình cột chặt bước tiến của Phurong Nguyên.

Nhưng mà Phurong Nguyên cũng không hối hận khi tiến vào tổ này.

Cục diện ở diễn võ trường lúc đó làm cho hấn rơi vào tình thế khó cả đôi đường, lời mời của Giác Tam ngược lại đã giải vây cho Phurong Nguyên.

Nếu không tiến vào tổ này, tin chắc rằng cữu phụ cữu mẫu cũng có thủ đoạn khác, khó mà đề phòng hơn. Hiện tại hấn ở trong tổ này, trái lại là càng thấy rõ sắp xếp của bọn họ, như vậy có thể thông dong phản kích.

"Muốn giải quyết phiền phức này, cũng không phải là không có biện pháp. Biện pháp đơn giản nhất cũng là trực tiếp nhất chính là diệt trừ Giác Tam, ám sát cữu phụ cữu mẫu, vậy thì không còn ai tranh gia sản với ta nữa. Nhưng mà biện pháp này quá nguy hiểm. Bọn họ đều là cổ sư nhị chuyển, tu vi nhất chuyển của ta vẫn còn có hơi thấp. Hơn nữa, cho dù là giết bọn họ thì cũng không có cách nào giải quyết tốt hậu quả. Trừ phi có một cơ hội tuyệt hảo, ta có thể thừa cơ mà làm... Nhưng mà cơ hội như thế thường chỉ có thể gặp mà không thể cầu."

Phurong Nguyên có thể giết chết gia nô Cao Oản, có thể xử tử cả nhà Vương lão hấn là vì bọn họ đều là phạm nhân, là nô bộc, tính mạng ti tiện như cỏ rác, giết chết bọn họ thì chỉ tương đương với giết chết một con chó, bẻ gãy một cọng cỏ, không có gì đáng kể.

Nhưng mà muốn ám sát cổ sư, vậy thì rất phiền phức.

Cổ sư đều có họ Cổ Nguyệt, đều là tộc nhân. Mặc kệ là ai chết thì đều sẽ dẫn đến Hình đường của gia tộc điều tra căn kẽ. Phurong Nguyên thử ước chừng thực lực của mình, bây giờ giết người thì rất nguy hiểm, nói không chừng còn bị giết ngược lại. Cho dù là giết được thì cuộc điều tra của Hình đường lại là một phiền toái càng lớn hơn. Hành động sau này của bản thân bị giám sát không nói, nhưng không chừng còn có thể bị điều tra ra di tàng của Hoa Tửu hành giả.

"Vì để diệt trừ một phiền toái nhỏ mà dẫn đến một phiền toái lớn gấp trăm lần, việc này thật không phải là việc mà người thông minh nên làm. Hừm? Đến rồi!" Phurong Nguyên nói khẽ, dừng lại trước một trúc lâu cũ nát.

Toà trúc lâu này đã lụp xụp tả tơi, giống như là một cụ già gần đất xa trời khom người, kéo dài hơi tàn trong gió đông lạnh lẽo.

Nhìn toà trúc lâu này, nét mặt Phurong Nguyên không khỏi hiện ra vẻ hoài niệm.

Đây chính là phòng thuê của hấn ở kiếp trước.

Khi đó, hấn bị cữu phụ cữu mẫu trực xuất ra khỏi nhà, nguyên thạch trong tay không đến mười lăm khối. Sau khi ngủ ở đường cái mấy ngày, hấn tìm được nơi này.

Phòng nơi này rất cũ nát, do đó tiền thuê thấp hơn nhiều so với chỗ khác. Hơn nữa chỗ khác đều là thanh toán theo tháng, theo quý, chỉ riêng nơi này là thanh toán theo ngày.

"Ta không biết cữu phụ cữu mẫu có gài bẫy ở những chỗ khác hay không, nhưng trí nhớ của kiếp trước nói cho ta biết, ít nhất ở đây không có." Phurong Nguyên kéo cánh cửa.

Nửa giờ sau, hấn thỏa thuận mướn phòng xong, được chủ nhà dẫn đến một gian phòng trên lầu hai.

Sàn nhà cũ kỹ, chân bước đi làm phát ra âm thanh phải khiến người ta lo lắng.

Đồ đạc trong phòng đơn sơ, chỉ có một chiếc giường, một tấm chăn bông. Trên chăn bông có rất nhiều miếng vá, còn có lỗ thủng rách, ruột bông ố vàng bên trong lòi ra.

Đầu giường có một cây đèn dầu, sau khi thắp đèn, chủ nhà rời đi.

Phurong Nguyên cũng không ngủ mà ngồi xếp bằng ở trên giường, bắt đầu tu hành.

Tại nguyên hải trong không khiếu, sóng lên sóng xuống, ba đào sinh diệt. Mỗi một giọt nước đều xanh sẫm.

Bốn vách không khiếu đều là lớp màng thủy tinh màu trắng kiên cố, trạng thái nửa trong suốt.

Chính là hiện tượng của nhất chuyển đỉnh phong.

Đột nhiên, nguyên hải thanh đồng bắt đầu cuộn dâng sóng lớn, giống như là một bầy dã thú đột nhiên nổi điên, như thể đang tự sát mà lao đầu tấn công vào vách khiếu.

Rầm rầm rầm...

Sóng lớn cuộn trào, mạnh mẽ đập vào vách khiếu, bọt sóng bắn tung tóe vỡ thành những hạt óng ánh màu xanh lục, sau đó hoàn toàn tan biến.

Chỉ trong thời gian chốc, mặt biển chân nguyên bốn thành bốn nhanh chóng hạ thấp, phần lớn chân nguyên tiêu hao nhanh chóng.

Trên màng thủy tinh dày dặn kiên cố cũng xuất hiện những vết rạn nứt.

Nhưng chỉ là vết rạn, còn xa lắm mới đủ.

Phương Nguyên muốn đột phá phá chuyển đỉnh phong, tấn thăng đến nhị chuyển thì nhất định phải làm sụp đổ hoàn toàn lớp màng thủy tinh này, phá rồi lại lập!

Chân nguyên màu xanh thẫm không ngừng trùng kích vào lớp màng thủy tinh, vết nứt trên đó cũng càng ngày càng nhiều, dần dần nối liền thành một mảng. Có chỗ vết rạn trở nên sâu hơn, tạo thành vết nứt ra rõ ràng.

Thế nhưng, khi nguyên hải tiêu hao hết, không đủ chân chuyển để tiếp tục trùng kích, những vết nứt trên lớp màng thủy tinh này lại bắt đầu khép lại, vết nứt dần biến mất.

Phương Nguyên cũng không bất ngờ, chỉ thu hồi tinh thần, mở hai mắt ra.

Ngon đèn đã tắt, dầu thấp cũng không nhiều.

Trong phòng hoàn toàn tối đen, chỉ có ở khe cửa sổ bên kia, một ít ánh sáng yếu ớt lọt vào trong.

Trong phòng không có lò lửa, cũng không hề ấm áp. Phương Nguyên ngồi xếp bằng trên giường, đã lâu không hoạt động, hắn cảm nhận được trên người đang lạnh dần.

Đôi tròng mắt đen của hắn hòa làm một thể với bóng tối.

""Thực ra, muốn đột phá vòng vây của Giác Tam thì ta còn có một việc đơn giản hơn, an toàn hơn giết người, đó chính là thăng cấp nhị chuyển! Cô sư nhất chuyển không có quyền lợi bỏ qua nhiệm vụ, nhưng cô sư nhị chuyển lại có mỗi năm một lần. Nếu ta tấn thăng nhị chuyển, trực tiếp bỏ qua nhiệm vụ trên người thì có thể xin phân gia.""

""Thế nhưng đột phá nhị chuyển cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy."" Nghĩ đến đây, Phương Nguyên thầm thở dài. Hắn bước xuống giường, chậm chậm đi qua đi lại trong gian phòng nhỏ hẹp.

Từ sơ giai tấn thăng trung giai, từ trung giai tấn thăng cao giai, đây là tấn thăng cảnh giới nhỏ. Từ nhất chuyển đỉnh phong tấn thăng nhị chuyển, đây là đột phá cảnh giới lớn. Giữa hai cái, độ khó không thể so sánh với nhau.

Đơn giản mà nói, muốn phá vỡ màng thủy tinh thì cần phải có sức bộc phát, tạo thành sức mạnh đủ để đánh vỡ màng thủy tinh trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng mà Phương Nguyên chỉ có tư chất loại bình, lượng chân nguyên trong nguyên hải chỉ có bốn thành bốn. Nếu như bạo phát toàn lực, trùng kích màng thủy tinh thì chỉ sau một lát, chân nguyên đã tiêu hao gần như không còn.

Giống như mới vừa rồi, sau khi chân nguyên tiêu hao sạch, không thể tiếp tục trùng kích nữa. Màng thủy tinh có năng lực tự khôi phục, không được bao lâu là có thể lành hẳn. nỗ lực Phương Nguyên làm ra trước đó đều trở nên vô dụng.

""Muốn phá vỡ màng thủy tinh, đạt đến nhị chuyển, không tính tình huống đặc biệt, thông thường cần ít nhất năm thành năm chân nguyên xanh thẫm. Mà tư chất của ta có hạn, tối đa chỉ có bốn thành bốn. Cho nên mọi người thường nói, tư chất là điểm quan trọng thứ hai trong việc tu hành cô sư!""

Nghĩ đến đây, Phương Nguyên từ từ dừng bước lại.

Trong lúc không hay không biết, hắn đi đến bên cửa sổ, vì vậy tiện tay đẩy cửa sổ ra.

Cách dữ phong kinh trúc, khai song tuyết mãn sơn.

(*) Dịch nghĩa

Ngoài cửa sổ, trúc kinh hãi con gió

Mở cửa ra, tuyết phủ đầy núi.

Dưới ánh trăng, tuyết như bạch ngọc, thế giới trước mắt tựa như cung điện thủy tinh, không nhiễm một hạt bụi trần.

Ánh sáng phản chiếu từ dưới tuyết chiếu rọi lên khuôn mặt trẻ tuổi của Phương Nguyên, nét mặt hân hoan tĩnh, hai hàng lông mày giãn ra, đôi con ngươi như dòng suối lạnh dưới ánh trăng.

Gió lạnh đập vào mặt, thiếu niên chột cười: "Chẳng qua là một chút gió sương mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 91: Phương nguyên, chúng ta rất lo cho cậu

Dịch giả: lamlamyu17

Một đêm không ngủ, trời vừa hừng sáng, Phương Nguyên liền đi ra ngoài, phóng tay mua sắm đồ đạc.

Phòng cho thuê rất đơn sơ, chăn đệm cũ nát, ở lại dài lâu khí lạnh thấm vào người tất sẽ sinh bệnh.

Tuy số nguyên thạch hiện giờ của Phương nguyên đã tiêu hao hơn phân nửa, thế nhưng vật dụng thường ngày cần phải có thì vẫn phải mua. Những thứ này không thể tiết kiệm được.

Đầu tiên là chăn đệm, cần bỏ thêm bông vải vào chăn, ít nhất phải hai tấm. Ngoài ra còn có khăn trải giường, nệm.

Đèn thì phải mua thêm một cái nữa mới đủ chiếu sáng, dầu thấp cũng phải dự trữ ít nhất hai bình.

Phương Nguyên suy nghĩ một lát, tuy rằng diện tích căn phòng cho thuê không lớn nhưng vẫn có thể bày một cái bàn nhỏ và ghế, hẳn dứt khoát mua luôn.

Quan trọng nhất vẫn là lò lửa.

Trời đông giá rét, không có lò lửa sưởi ấm, ngủ trong đây đến nửa đêm sẽ bị đông lạnh mà tỉnh lại.

Ngoại trừ những thứ này ra, Phương còn phải mua một ít lương khô, lại tự chuẩn bị một ít nước, cũng đủ cho nhu cầu của hắn trong bảy ngày.

...

Mặt trời ngày đông thông thả mọc lên, toả ra ánh nắng lười nhác.

Cổ Nguyệt Giác Tam và bốn vị cổ sư đứng ở cổng phía bắc sơn trại, đã chờ đợi đến sốt ruột rồi.

"Thật bất thường, đêm qua rõ ràng là đã hẹn ở địa điểm và thời gian này. Thế nhưng bây giờ đã qua một khắc chung, tên Phương Nguyên này sao còn chưa xuất hiện?" Một tổ viên nữ nói.

"Yên tâm đi, đừng nóng, chờ thêm một lát nữa. Người mới đến muộn cũng là khó tránh." Giác Tam cười cười, y đang lo lắng không tìm ra cơ hội chen ép Phương Nguyên đây, thật không ngờ ngày hôm sau hắn đã chủ động dâng lên cửa.

"Chúng ta đã đợi rồi lại đợi, còn phải để cho tổ trưởng đại nhân chờ hắn theo chúng ta. Tên tiểu tử này thật quá phách lối!" Cổ Nguyệt Không Tinh phì cười, giọng điệu tức tối bất bình.

Nhưng mà sau nửa giờ vẫn không thấy bóng dáng Phương Nguyên.

Gương mặt của Giác Tam che phủ trong một màn khói mù.

"Tên tiểu tử thúi này, không phải là nhớ nhầm địa điểm chứ? Rõ ràng đã nói rồi, là ở cổng phía bắc tập hợp." Không Tinh nghi ngờ.

"Ta tiếp tục đợi ở đây, các người đi ra cổng tìm thử." Giác Tam ra lệnh một tiếng, ba vị tổ viên đành phải làm theo.

Sau một lát, bọn họ không thu hoạch được gì mà trở lại trước mặt Giác Tam.

"Tên Phương Nguyên này không phải là đã nhìn thấu kế hoạch của chúng ta, trực tiếp rời khỏi tiểu tổ rồi chứ?" Một vị nữ cổ sư nói.

"Người nghĩ hắn quá cao thâm rồi. Cho dù hắn là hạng nhất khảo hạch cuối năm thì cũng chỉ là một tên người mới ở tuổi thiếu niên. Tuổi đó ở đây thì loè ai." Không Tinh bĩu môi nói.

Sắc mặt Giác Tam sa sầm: "Hắn có nhìn thấu hay không thì cũng không phải chuyện quan trọng. Chuyện quan trọng là tìm ra hắn. Hiện giờ lo lắng duy nhất của ta chính là hắn bỏ lại chúng ta, một thân một mình bắt đầu trùng kích nhị chuyển. Một khi đến nhị chuyển là hắn có thể chủ động bỏ qua một lần nhiệm vụ, trực tiếp xin Nội vụ đường để chia ra ở riêng. Tìm đi, tìm hắn cho ta. Sơn trại lớn như thế nào, phòng cho thuê nhiều như thế cũng nhất định phải tìm ra hắn, tuyệt đối không thể để cho hắn có thời gian trùng kích nhị chuyển!"

"Dạ!"

...

Trong phòng, Phương Nguyên ngồi khoanh chân trên giường.

Ở trước mặt hắn có vài cái túi tiền đang mở ra, bên trong chứa toàn bộ nguyên thạch của hắn.

"Nguyên thạch không nhiều lắm." Phương Nguyên thở dài một hơi, nét mặt nặng nề.

Nguyên thạch là động lực căn bản thúc đẩy cổ sư tiến lên, nếu như thiếu hụt nguyên thạch, chân nguyên tăng lên cũng chỉ có thể dựa vào năng lực khôi phục tự thân, tốc độ tu hành chậm lại rất rất nhiều. Hơn nữa, không cung ứng được thức ăn, cổ trùng cũng sẽ chết đói.

Nguyên thạch của Phương Nguyên trong những ngày còn ở trong học đường đã từng có lần đạt đến hơn một nghìn khối, thế nhưng cũng không chống lại nổi tiêu hao từ ngày này qua ngày khác.

Cổ sư cùng khoá đến bây cũng chỉ mới có ba con cổ trùng.

Thế mà, sau khi đạt được hạng nhất trong khảo hạch cuối năm, Phương Nguyên lại bước vào cổ thất, được lựa chọn miễn phí một con Tiểu Quang cổ.

Hắn nhất định phải chọn, nếu mà bỏ qua sẽ dẫn đến nghi ngờ.

Và cũng kể từ đó, số cổ trùng trong tay hắn đã đạt đến hơn bảy con!

Không cần phải hỏi, đây là một gánh nặng kinh tế nặng nề.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta chỉ có thể chèo chống được hai tháng. Cho nên ta nhất định phải đoạt lại đi sản, đó là trợ giúp kinh tế tốt nhất. Thế nhưng muốn đoạt lại đi sản, bước đầu tiên là phải tấn thăng nhị chuyển." Ánh mắt Phương Nguyên âm u.

Đối với Phương Nguyên, tấn thăng nhị chuyển rất không dễ.

Tu hành cổ sư, quan trọng thứ nhất là tài nguyên, quan trọng thứ hai là tư chất. Tư chất không tốt, việc tu hành của cổ sư lại càng gian nan, thành tựu sau này cũng càng thấp.

Từ thấp đến cao, tư chất phân ra: loại đỉnh, loại bình, loại ắt, loại giáp.

Nhưng đây chỉ là phân chia sơ lược.

Trên thực tế, mỗi một loại tư chất lại có tiêu chuẩn phân chia cận kề.

Lấy loại bình mà nói, cực hạn tích trữ chân nguyên trong không khiếu tối thiểu là bốn thành, tối đa là năm thành chín.

Chân nguyên cụ thể của Phương Nguyên chỉ có bốn thành bốn, trong phạm vi tư chất loại bình này, hắn cũng chỉ là loại dưới trung bình.

Trùng kích nhị chuyển ít nhất cần năm thành rưỡi chân nguyên xanh sẫm. Đối với cổ sư loại giáp, loại ắt, đó chỉ là cửa ải khó khăn không đáng kể. Đối với cổ sư loại bình từ năm thành rưỡi, năm thành sáu, cho đến năm thành chín, thông qua dễ như bỡn.

Cho nên cổ sư tư chất loại bình thông thường chỉ cần tích lũy đến một mức độ nhất định thì phần lớn sẽ tấn thăng tấn thăng nhị chuyển, chỉ có cực ít người có thể đạt được tam chuyển.

Vì vậy, một khi đo ra tư chất thì cũng có thể dự kiến được thành tựu khi còn sống của đa số người, Phương Nguyên chịu lạnh nhạt cũng không trách người đời phiến diện.

"Tư chất loại bình của ta tuy chỉ có bốn thành bốn thế nhưng cũng không phải là không có cách phá vỡ vách thủy tinh, phá rồi lại lập, đạt đến nhị chuyển. Phương pháp triệt để nhất chính là tìm được cổ trùng có thể nâng cao tư chất bản thân. Phương pháp thứ đáng chính là lấy được các loại cổ trùng phụ trợ cùng loại Tử Trùng, đó cũng có thể giúp cổ sư đột phá chướng ngại. Phương pháp thứ đáng hơn nữa là có được sự trợ giúp của sư trưởng, nhưng sử dụng chân nguyên khác loại có di chứng rất lớn, trừ phi sau này có thể tìm được Tịnh Thủy cô, rửa sạch khí tức khác loại này."

Phương Nguyên vừa suy nghĩ trong lòng vừa đưa tay lấy nguyên thạch trong túi ra, dùng tay vuốt ve mặt ngoài trơn láng của nguyên thạch.

"Thế nhưng những phương pháp kể trên này, với ta bây giờ mà nói, tất cả đều không thể thực hiện. Ta không có sư trưởng trợ giúp, cho dù là có, ta cũng không đặt chỗ yếu hại như không khiếu vào tay người khác. Cổ trùng thuộc loại như Tử Trùng đều rất quý hiếm, tạm thời ta có thể có được Tử Trùng

đã là rất may mắn. Về phần cỗ trùng nâng cao tư chất, kiếp trước ta từng có được, nhờ đó mà tu hành đến cảnh giới lục chuyển. Ta cũng biết được nơi dễ lấy được những nơi đó, với tu vi hiện tại của ta thì hoàn toàn không vào được. Cho dù lấy được cũng không giữ được, thậm chí không dùng được."

"Nhưng mà ngoại trừ những phương pháp này ra còn có một biện pháp ngu ngốc nhất, chính là dùng nguyên thạch thúc đẩy!" Nghĩ đến đây, đôi mắt Phương Nguyên loé sáng, hai tay cầm chặt nguyên thạch.

Tu hành cỗ sư, tài nguyên quan trọng nhất, tư chất quan trọng thứ hai.

Nếu tư chất không đủ, có thể dựa vào tài nguyên để tiến hành bù đắp ở một trình độ nhất định.

"Chân nguyên của ta tối đa chỉ có bốn thành bốn, khi trùng kích vách khiếu sẽ không đủ sức. Nhưng nếu ta vừa trùng kích vừa hấp thu chân nguyên, kiên trì một khoảng thời gian, nhiều nhất là bốn năm ngày thì ta có thể phá tan vách khiếu!"

Đã quyết tâm từ lâu, Phương Nguyên dứt khoát nhắm hai mắt lại, tinh thần chìm vào trong không khiếu.

Nguyên hải thanh đồng lại nổi sóng lớn, sóng triều không ngừng mà đánh về phía vách khiếu thủy tinh.

Thế nhưng lúc này, vì để tránh cho chân nguyên tiêu hao quá sớm, không đủ sức duy trì vết rạn, khiến cho vách khiếu khôi phục lại, Phương Nguyên cố ý để cường độ trùng kích chậm lại.

Cứ như vậy, tốc độ tổn hao của chân nguyên thanh đồng hạ thấp xuống rất nhiều, nhưng mà tốc độ gia tăng của vết rạn trên màng thủy tinh cũng theo đó mà chậm lại. Tuy nhiên Phương Nguyên còn đang hấp thu chân nguyên thiên nhiên trong nguyên thạch. Tốc độ hồi phục chân nguyên hơi nhanh hơn tốc độ khép lại của vết rạn trên màng thủy tinh một ít. Việc này kéo dài, tuy rằng tiến triển cực kỳ chậm chạp, so ra không hơn hiệu quả hơn toàn lực thúc giục chân nguyên, nhưng về lâu về dài lại có được thành công như mong muốn.

Chỉ là như vậy thì, ngoại trừ ăn uống và bài tiết thiết yếu ra, Phương Nguyên đều phải tu hành không ngừng nghỉ. Càng lãng phí thời gian chính là càng lãng phí nguyên thạch, làm cho nỗ lực nhiều mà lại hoá thành thành bọt nước.

Nhiều nhất là ngừng lại một khắc chung, nếu không có chân nguyên tiếp tục trùng kích, màng thủy tinh sẽ phục hồi như cũ.

Do đó, một khi bắt đầu trùng kích thì phải kiên trì cho đến khi thành công, tuyệt đối không thể bị quấy rầy. Một khi ngừng lại trong thời gian quá lâu thì phải lặp lại lần nữa.

Trong tay Phương Nguyên cũng không có nhiều nguyên thạch để có thể làm lại vài lần như vậy.

Trong lúc tu hành, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt mặt trời đã hạ xuống đỉnh núi.

Dưới ánh hoàng hôn, gương mặt Giác Tam đầy sương lạnh, giọng nói trầm thấp: "Tìm hết một ngày mà vẫn không tìm được sao?"

"Không được, thưa tổ trưởng đại nhân." Không Tinh lau mồ hôi lạnh trên đầu, "Tên tiểu tử đó không hề thuê căn phòng chúng ta giới thiệu, không biết đã trốn đi nơi nào."

"Hừ! Ngày mai tiếp tục tìm, nhất định phải tìm cho ra hần. Nhớ kỹ phải lục soát từng khách sạn một. Ta cũng không tin, sơn trại lớn như vậy nhưng cho dù hần lui tới chỗ nào thì nhất định cũng sẽ để lại dấu vết!" Giác Tam phát tay áo mà đi.

Đến trưa ngày thứ hai, rốt cuộc lục soát của bọn họ cũng có thành quả.

Một vị nữ cỗ sư hào hứng chạy đến trước mặt Giác Tam báo cáo: "Đã tra được! Đã tra được! Phương Nguyên ở trong một khu lầu trúc cũ nát, thuê một căn phòng ở tầng hai, căn cứ theo miêu tả của chủ nhà thì hần là hần."

"Hừ, quả thực không ngoài dự đoán của ta, quả nhiên là trốn đi, toàn lực trùng kích nhị chuyển." Giác Tam nham hiểm cười một tiếng, "Đi, chúng ta đến phòng của hần làm khách một tí, hỏi thăm một lời. Người mới mà, dù sao cũng phải quan tâm một chút."

"Ha ha ha..." Cả đám cùng nhau cười khẩy.

Bốn người lập tức đi đến nơi ở của Phương Nguyên.

Phía trên cánh cửa có dán một tờ giấy trúc.

Giác Tam gỡ giấy trúc xuống rồi mở ra xem. Trên giấy trúc chính là bút tích của Phương Nguyên, đại ý là, muốn bế quan vài ngày, không bước chân ra khỏi cửa, toàn lực trùng kích nhị chuyển. Nếu là người ngoài nhìn thấy thì không nên quấy rầy. Nếu Giác Tam nhìn thấy thì coi như đây là đơn xin phép.

Giác Tam hừ lạnh một tiếng, ném tờ giấy trúc đi.

Làm sao có thể để cho ngoại thuận lợi xông lên nhị chuyển như vậy chứ?

Y cười lạnh, dùng tay gõ cửa.

Thùng thùng thùng.

"Phuong Nguyên lão đệ, cậu đang ở đây sao?" Y cố ý nói rất lớn tiếng, "Chúng ta tới thăm cậu đây, cậu cũng thật là, loại chuyện bể quan này hẳn là phải nói trước với chúng ta một tiếng chứ."

Trong phòng không có tiếng trả lời.

Thùng thùng thùng!

Giác Tam ra sức gõ cửa.

"Phuong Nguyên lão đệ, không phải ta trách móc cậu. Cậu đây là đang tự tiện rồi, nếu cậu đã gia nhập tiểu tổ thì nên hành động nghe theo chỉ huy, phục tùng tập thể, cùng nhau hành động. Chúng ta đã nhận nhiệm vụ bắt nạt rừng, đây là dành riêng cho cậu luyện tập đó. Cậu không ngại cứ đứng lại trước, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ này rồi tu hành cũng không muộn." Giác Tam híp hai mắt lại, nét mặt âm u nhưng giọng nói rất mềm mỏng.

Trong phòng vẫn không có tiếng trả lời.

Giác Tam bỗng nhiên cất cao giọng: "Phuong Nguyên lão đệ, sao cậu vẫn không trả lời ta. Cậu không xảy ra chuyện gì chứ? Trùng kích nhị chuyển cũng không đơn giản như vậy. Cậu hoàn toàn có thể lĩnh giáo một vài kinh nghiệm từ mấy người chúng ta trước đã. Phuong Nguyên! Cậu có nghe thấy không, không ôn, lẽ nào đã hôn mê rồi?"

Giác Tam tự nói tự trả lời, trên mặt cười lạnh nhưng giọng nói lại tràn đầy vẻ lo lắng ân cần.

Ba vị tổ viên còn lại thì đứng nhìn ở một bên.

Không Tinh đúng lúc nói xen vào: "Tổ trưởng đại nhân, không chừng là ngài đoán đúng rồi, Phuong Nguyên cả nửa ngày không trả lời, chúng ta xông vào cứu người đi!"

"Phuong Nguyên! Phuong Nguyên, nhanh mở cửa ra đi. Cậu không nói tiếng nào như vậy, thực làm cho chúng ta rất lo lắng. Nếu cậu không mở cửa, chúng ta sẽ phá cửa mà vào. Cậu là người mới vừa gia nhập vào tiểu tổ chúng ta, chúng ta không thể đứng nhìn cậu rơi vào hiểm cảnh!" Giác Tam lớn tiếng hô.

Thế nhưng trong phòng vẫn không có một câu đáp lại.

Giác Tam hơi nhếch miệng, quay đầu lại ra hiệu cho Không Tinh.

Không Tinh ngầm hiểu rõ, giơ chân lên đập mạnh.

Loảng xoảng một tiếng, cả cánh cửa phòng bị đập bay, nện lên trên giường!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 92: Tương lai xa xa trong tầm mắt

Dịch giả: lamlamyu17

"Phuong Nguyên, cậu hãy kiên trì, bọn ta tới giúp cậu!" Sau khi hô lên một câu, Giác Tam bước nhanh vào trong phòng, về mặt đầy ân cần.

Nhưng mà ngay sau đó, y đứng ngơ người tại chỗ.

Trong phòng không có một bóng người, Phuong Nguyên không hề ở nơi này.

Bốn người trầm mặc một hồi.

"Sao lại như vậy, hẳn ở đâu rồi?" Giác Tam rồi đột nhiên phá vỡ sự im lặng, vừa xấu hổ vừa tức tối.

Y biểu diễn ở trước cửa hơn nửa ngày, diễn một vở hài kịch một vai tình thương mến thương, Phuong Nguyên lại không hề ở trong phòng.

Ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, cũng không ngờ đến kết quả lại như vậy.

"Chuyện này hơi quái lạ, nếu Phuong Nguyên không ở đây vậy sao hẳn lại phải dán tờ giấy kia ở trước cửa?" Không Tinh dè dặt nói một câu.

"Còn không mau kêu chủ nhà đến đây!" Giác Tam giờ chân đạp bay cửa phòng.

"Người tìm ta sao, hừ, ta còn muốn tìm người đây. Vừa lên tầng trên đã làm ầm làm ỹ, còn phá nát cửa phòng của ta. Người trẻ tuổi, người đúng là có bản lĩnh." Chủ nhà là một lão già thể nhưng giọng điệu rất cường thế.

Người có thể có phòng dư để cho thuê ở Cổ Nguyệt sơn trại thì tất nhiên cũng là cổ sư.

Sức mạnh và địa vị của cổ sư hoàn toàn áp đảo phạm nhân. Phạm nhân tuyệt đối không dám kinh doanh loại buôn bán này. Trên thực tế, bọn họ cũng không có bất động sản.

Tất cả bất động sản ở sơn trại là của bộ tộc Cổ Nguyệt. Phạm nhân ở đây đều là người ở và nông nô được nuôi dưỡng.

"Tiền bối, chúng tôi đang tìm một thiếu niên, hẳn là tổ viên của chúng tôi." Đối mặt với chủ nhà, Giác Tam phải kiềm chế tính tình.

Một lão cổ sư như chủ nhà này tuy rằng tuổi đã già, không xông pha bên ngoài nữa, nhưng bọn họ còn có các mạng lưới giao thiệp và các mối quan hệ. Tuy bọn họ thối lui về phía sau, thể nhưng vẫn có năng lực như trước.

Không có một vài át chủ bài và các mối quan hệ giao thiệp thì làm sao dám buôn bán?

Thế giới này cũng không phải thời đại hoà bình, khắp nơi đầy rẫy vũ lực và cướp đoạt.

Chủ nhà lắc đầu, giọng nói khô khan: "Lão phu cũng không quan tâm tung tích của khách trọ, thể nhưng lão phu biết người đã nát cửa của lão phu. Người phải bồi thường."

"Ha ha, đây là thiệt hại do chúng ta tạo thành, bồi thường là chuyện phải làm." Giác Tam cười khan một tiếng, trong lòng nén giận nhưng vẫn bấm bụng bồi thường nguyên thạch, thậm chí còn đưa nhiều hơn một ít.

Sắc mặt chủ nhà lập tức dễ nhìn hơn: "Nếu thiếu niên thuê phòng này chính là người các người muốn tìm, như vậy thì hẳn đã một ngày rồi chưa về. Hẳn giao một tháng tiền thuê nhà, sáng sớm hôm qua mua sắm rất nhiều đồ đạc, lại hỏi ta mua than đá ở đâu có giá rẻ. Ta nói cho hẳn biết không cần mua, phía đông ngoài sơn trại có một mỏ than lộ thiên, có thể đào trực tiếp. Hẳn cảm ơn ta một tiếng rồi đi, sau đó thì chưa từng trở về."

"Ra là như vậy." Giác Tam nhìn bài trí trong phòng.

Quả thực đệm chần trên giường đều là mới tinh, có một cái bàn vuông và ghế ngồi, còn lại là đồ cũ xài lại, thoạt nhìn cũng chắc chắn.

Trong lò lửa trống rỗng, quả thực không có than đá.

Giác Tam thờ dài, lập tức yên tâm.

"Xem ra Phương Nguyên có thể vì đi đào than mà chậm trễ. Quên đi, ngày mai chúng ta trở lại." Y dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Nhưng mà đến ngày thứ ba, Phương Nguyên cũng không xuất hiện.

Bốn người Giác Tam đứng trong phòng, có phần lưỡng lự.

"Đào than vốn đâu cần nhiều thời gian như vậy đâu. Phương Nguyên Phương Nguyên muốn bé quan, có lẽ muốn đào một lần thật nhiều, nhưng thời gian cần thiết đã qua lâu quá rồi. Lễ nào trong quá trình hẳn đào thì xảy ra chuyện bất ngờ gì?" Không Tinh suy đoán.

Giác Tam gật đầu nhẹ, chỉ vào những thứ chần đệm, lò sưởi mà Phương Nguyên mua: "Tiểu tử này rất keo kiệt, thoáng chốc giao một nguyên thạch cho một tháng, lại mua sắm nhiều đồ đạc như vậy, còn có ý dán giấy ở cửa, vậy hẳn là muốn bé quan ở đây. Đáng tiếc, hẳn bị vận rủi rơi trúng đầu, mấy ngày vì ổ sỏi mở rộng ra, đã thú xung quanh sơn trại càng xuất hiện thường xuyên hơn. Nói không chừng hẳn đã gặp dã thú gì rồi."

"Tổ trưởng thật cao kiến!" Hai vị nữ tổ viên trăm miệng một lời, vỗ mông ngựa* một cái.

(*) Vỗ mông ngựa: cách nói ám chỉ việc tăng bốc, nịnh bợ ai đó.

Giác Tam ngửa đầu cười to: "Ha ha ha, ta còn đang rầu rĩ vì không tìm được biện pháp dạy dỗ hẳn đấy. Mặc dù có một nhiệm vụ bắt hươu rừng nhưng chúng ta không cần phải vội ra ngoài, vạn nhất đụng phải tên tiểu tử này ở ngoài hoang dã thì cũng không thể thấy chết mà không cứu chứ?"

"Ha ha ha." Ba tên tổ viên khác không khỏi cười cợt.

Ngày thứ tư.

Trong không khí, từng con từng con sóng triều xanh sẫm không ngừng dâng lên, đánh vào trên vách khiêu thủy tinh, liên miên bất tận.

Lớp màng thủy tinh nửa trong suốt có màu trắng đã phủ đầy vết nứt, chẳng chịt khắp nơi.

Đây đều là thành quả nỗ lực của Phương Nguyên trong ba ngày ba đêm liên tục, không ngủ không nghỉ. Nếu như không chịu nổi nữa, hẳn cùng lắm cũng chỉ cấp tốc ăn một bữa cơm, giải quyết vấn đề bài tiết một lần.

Mấy ngày qua, Phương Nguyên vẫn luôn cố ý áp chế trùng kích sóng triều, đồng thời không ngừng hấp thu chân nguyên thiên nhiên trong nguyên thạch. Vì vậy qua thời gian dài như vậy, mực nước nguyên hải thanh đồng cũng chỉ hạ xuống từ cực hạn bốn thành bốn đến khoảng hai thành.

Thời gian trôi qua, khi mực nước mặt biển thành chỉ còn lại một thành ba, màng thủy tinh rốt cuộc không chịu được, đạt mức cực hạn.

Rắc rắc rắc...

Lớp màng thủy tinh vốn dày chắc đều sụp xuống, tan nát. Vô số mảnh vỡ thủy tinh rơi xuống, rơi vào trong nguyên hải, làm văng lên một đám bọt sóng. Nháy mắt sau đó, nó hoá thành những hạt óng ánh màu trắng rồi hoàn toàn tan biến.

Thay thế lớp màng thủy tinh là một màng ánh sáng màu trắng hoàn toàn mới.

Đây là màng ánh sáng của nhị chuyển, tuy rằng không thay đổi nhiều, vẫn toả ra ánh sáng trắng như trước nhưng so với màng ánh sáng nhất chuyển, nó lại chói mắt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, một ít chân nguyên màu đỏ nhạt bắt đầu sinh ra trong nguyên hải dưới đáy không khiêu, trộn lẫn vào trong nguyên hải xanh sẫm đang còn rất ít ỏi.

Đây là chân nguyên xích thiết mà nhị chuyển sơ giai mới có!

"Thành công, cuối cùng cũng đột phá đến nhị chuyển!" Phương Nguyên chợt mở hai mắt ra.

Thế nhưng, một cảm giác choáng váng dữ dội bất chợt kéo đến.

"Liên tục tu luyện bốn ngày bốn đêm không ngừng nghỉ, cường độ quá lớn, cơ thể đã hơi không chịu nổi rồi." Phương Nguyên cười khổ, từ từ mà nằm vật xuống, "Trong quá trình tu hành không bị quấy rầy, xem ra những sắp xếp ở chỗ căn phòng thuê đã phát huy tác dụng. Tồn số tiền này vẫn thật đáng giá. Tiếp theo nghỉ ngơi một ngày một đêm cho tốt, ngày mai lại quay về sơn trại."

Nghĩ đến đây, con buồn ngủ mãnh liệt đã kéo đến.

Phương Nguyên cố sức mà mở mắt, dùng ý chí ngoan cường để đắp chặn bóng lên người.

Sau khi nhắm mắt lại, chỉ trong thời gian vài hơi thở, hẳn đã nặng nề mà ngủ thiếp đi.

Việc tu luyện trước đó đã hao tổn đi phần lớn tinh thần của hắn. Một giấc này, ngủ thẳng đến buổi chiều ngày thứ hai.

Lúc Phương Nguyên mở hai mắt ra, hắn cảm thấy tinh thần đã khôi phục hơn một nửa, nhưng bên trong cơ thể dường như vẫn còn hơi suy yếu.

Hắn đẩy cửa phòng ra, suốt năm ngày qua, lần đầu tiên hắn đi ra khỏi căn phòng này.

Tiếng động này lập tức đưa một người đến.

Người này có hai mắt dài nhỏ, thân hình gầy gò, chính là ca ca Giang Hạc của Giang Nha.

Sau khi thấy Phương Nguyên với dáng vẻ tiêu tụy, gã thở phào một hơi, nói: "Cuối cùng cậu cũng đi ra, mấy ngày nữa mà cậu không ra thì ta thật phải phá cửa đi vào rồi. Dầu sao nếu cậu chết ở chỗ này của ta thì trách nhiệm của ta cũng rất lớn."

Phương Nguyên cười cười, không nói gì.

Ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trên người, trên gương mặt hắn, càng tô đậm cảm giác tái nhợt suy yếu.

Ngay từ năm ngày trước, hắn đã cố ý hỏi chủ nhà, sau khi để lại manh mối về than đá cho đám người Giác Tam, hắn liền ra khỏi sơn trại, đi thẳng đến thôn trang dưới chân núi.

Nhờ vào quan hệ trong chuyện cả nhà của Vương lão hán lúc trước, Giang Hạc đã trở thành một nửa đồng minh của hắn. Chính là lợi dụng vào quan hệ này, mấy ngày nay Phương Nguyên ở lại trong thôn nên mới không bị quấy rầy, thành công trùng kích nhị chuyển.

Đương nhiên, hang động trong khe đá chắc chắn là càng bí mật hơn nơi của Giang Hạc, nhưng nơi đó lại không an toàn. Phương Nguyên còn phải suy xét đến khả năng đám người Giác Tam cứ khẳng khẳng tìm kiếm mình, ngộ nhờ tìm ra được hang động trong khe đá.

Tuy khả năng này rất nhỏ, nhưng một khi đi tàng Hoa Tửu hành giả bị điều tra ra, Phương Nguyên sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

Phương Nguyên làm việc cẩn thận tự nhiên sẽ không mạo hiểm.

Hơn nữa, bên này của Giang Hạc cũng khá an toàn. Mặc dù có một bí mật chung, thế nhưng Giang Hạc cũng sẽ không vì vậy mà giết mình diệt khẩu.

Phiền phức và nguy hiểm khi giết một cổ sư thật sự quá lớn, lợi ích không đáng, cho nên không cấu thành động cơ hành hung của Giang Hạc được. Trái lại vì phải bảo vệ bí mật, Giang Hạc sẽ càng lo lắng an nguy của Phuong Nguyên hơn.

Một khi Phuong Nguyên tử vong, Hình đường gia tộc sẽ điều tra xuống, không chừng bí mật về cả nhà Vương lão hán cũng sẽ bị khám phá ra.

Nhìn thấy Phuong Nguyên bình yên đi ra, Giang Hạc thật sự là thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà rất nhanh, gã nhận ra khí tức trên người Phuong Nguyên, sắc không khỏi hơi biến đổi: "Không ngờ cậu thật sự thành công, một lần mà đã đột phá đến nhị chuyển!"

Gã vô cùng ngạc nhiên, năm ngày trước, Phuong Nguyên bỗng nhiên tìm tới cửa, tỏ rõ ý đồ, khi đó trong lòng gã thực ra còn có hơi xem thường.

Vừa hấp thu chân nguyên thiên nhiên trong nguyên thạch vừa trùng kích nhị chuyển, phương thức phân tâm làm hai việc cùng lúc này cực kỳ hao tổn tinh lực. Thông thường mà nói, cổ sư nhất định phải có ý chí cực mạnh, kiên trì, và phải có kinh nghiệm tu hành ít nhất là vài năm mới được.

Những kinh nghiệm tu hành này có thể làm cho cổ sư xem việc hấp thu chân nguyên trong nguyên thạch là một loại bản năng. Đồng thời, cổ sư còn có thể thao túng sóng triều của nguyên hải, áp chế lực trùng kích ở một mức độ nhất định, hơn nữa mức độ này còn phải vừa đủ nhất, vừa chống lại vách khiếu tự khôi phục vừa hạn chế tiêu hao không được quá nhanh, lại phối hợp với việc khôi phục chân nguyên, tiến hành bổ sung kịp thời.

Trong cái nhìn của Giang Hạc, tỷ lệ thành công của Phuong Nguyên gần bằng không, nhưng không ngờ hẳn lại có thể làm một lần là thành công.

Phuong Nguyên cười cười như thể không để ý: "May mắn mà thôi. Ta dự định hôm nay sẽ trở về sơn trại, nhưng mà trước đó có thể ăn một bữa cơm thì thật tốt quá."

"Ha ha ha, Phuong Nguyên lão đệ, nếu cậu đã đến chỗ này của ta rồi thì tất nhiên là bao ăn bao uống." Giang Hạc vỗ ngực một cái, thái độ lại càng hoà nhã.

Tuy rằng gã cũng coi trọng tiền đồ của Phuong Nguyên nhưng hôm nay Phuong Nguyên đã tấn thăng nhị chuyển thành công, đó giống như là đã xông qua một cửa ải khó khăn và có tư cách ngang vai phải về với gã.

Sau một bữa tiệc thịnh soạn, Giang Hạc tự mình đưa Phuong Nguyên đến cửa thôn.

"Phuong Nguyên lão đệ, chuyến này cậu cẩn thận. Gần đây bên ổ sói có hơi náo động, làm cho dã thú qua lại xung quanh sơn trại nhiều hơn. Ồ, tuyệt lại rơi rồi." Giang Hạc ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói, "Nghe theo lời ta, cậu đừng đi vội, cứ ở lại một đêm thì thế nào?"

Từ khi Phuong Nguyên tấn thăng đến nhị chuyển, gã lại càng nhiệt tình hơn.

Phuong Nguyên lại khẳng khái phải đi, từ biệt Giang Hạc.

Từng hạt từng hạt tuyết rơi xuống, lặng lặng mà rơi, như thể lông tơ trắng đang từ từ rơi xuống.

Ánh tà dương nhuộm vàng tuyết trắng.

Một vài hạt tuyết rơi xuống trên vai, trên mái đầu Phuong Nguyên.

Phuong xa, Cỏ Nguyện sơn trại lẳng lặng đứng sừng sững trên sườn núi, xa xa trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 93: Thú triều loại nhỏ

Dịch giả: lamlamyu17

"Đi mau, đừng rút lại ở sau!"

"Các tộc nhân ở tiền phương đang chiến đấu đẫm máu, đợi chúng ta chi viện!"

"Tất cả theo sát phía sau, tác chiến ban đêm rất dễ mất phương hướng, nhất là người mới cần phải đặc biệt lưu ý!"

...

Trên đường quay trở về son trại thỉnh thoảng lại có tiểu tử năm người chạy lướt qua bên cạnh Phương Nguyên.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Chỉ trong lộ trình ngắn ngủi chưa đến năm trăm thước mà Phương Nguyên đã gặp được mười ba nhóm người.

Hắn không khỏi phải suy nghĩ, nhưng mà ký ức suốt năm trăm năm thật là quá dài dòng, quá phức tạp. Lại nói, từ lúc Phương Nguyên sống lại đến nay, hắn chưa bao giờ ngừng cố gắng nhớ lại.

Thế nhưng vẫn có rất nhiều ký ức tựa như bị phủ lên một lớp sương mù dày đặc, nếu hắn cố sức nhớ lại thì cũng chỉ lạc mất phương hướng trong sương mù, lợi bất cập hại. Duy chỉ có một vài ký ức rất sâu sắc mới như một chiếc vòng hạt trân châu, nối liền xuyên suốt cuộc đời năm trăm năm kiếp trước của Phương Nguyên.

Hiển nhiên là chuyện đang xảy ra trước mắt cũng không ở trong chiếc vòng hạt ký ức này.

Cuộc sống trong Cổ Nguyệt son trại chỉ là giai đoạn đầu, thực sự là đã quá lâu rồi, hơn nữa...

"Hay là kiếp trước hoàn toàn không hề xảy ra việc này, vì ta thay đổi nên mới sinh ra biến hoá, nói không chừng là vậy."

Cứ vừa đi vừa suy nghĩ như vậy, trong lúc không hay không biết, Phương Nguyên đã đi đến cổng phía bắc của son trại.

Vừa đứng lúc này, lại có một tiểu tử đang sắp xuất phát.

"Hử?" Nhìn thấy Phương Nguyên đi một mình, một người trong tiểu tử bỗng nhiên dừng lại, "Phương Nguyên, sao ngươi còn ở đây?"

"Làm sao?" Phương Nguyên đưa mắt nhìn lại, người nói chuyện không ai khác chính là một trong những bạn học của hắn, Cổ Nguyệt Xích Thành.

Xích Thành lập tức nhíu mày: "Ái chà, ngươi còn không biết sao? Vùng phụ cận của những thôn làng đã hình thành một thú triều cỡ nhỏ. Nếu cứ mặc kệ thì sẽ dần dần tạo thành thú triều cỡ lớn. Đến lúc đó những thôn trang nơi chân núi sẽ bị phá huỷ hết. Son trại chúng ta mà không có những tiện nô phàm nhân này thì đôi khi cũng sẽ rất bất tiện."

"À, thì ra là như vậy?" Ánh mắt Phương Nguyên lóe lên.

Có được nhắc nhở như vậy, hắn cũng đã nhớ ra, dường như trong trí nhớ cũng có việc này.

Tại thế giới này, loài người sinh tồn gian nan, gần như cứ cách mỗi mấy năm thì sẽ xảy ra thú triều. Loài người cần tài nguyên, cần không gian sinh sống, dã thú, côn trùng cũng cần vậy!

Có lẽ giải thích thú triều là chiến tranh giữa dã thú và loài người thì sẽ dễ hiểu hơn.

Như ở núi Thanh Mao mà nói, cách mỗi ba năm đều sẽ có một lang triều cỡ lớn tấn công các đại son trại.

"Tính theo thời gian, lúc lang triều thật sự bộc phát hẳn là qua năm sau. Còn nguồn gốc của thú triều cỡ nhỏ này cũng không ngoài những lý do trên. Đàn sói không ngừng phát triển, không ngừng chèn ép không gian sinh sống của các bầy thú khác ở xung quanh. Ngày này qua ngày khác, sau khi đến một cực hạn nào đó thì sẽ làm cho đàn thú phải chuyển chỗ. Mà những đàn thú chuyển chỗ này tất sẽ ảnh hưởng đến những đàn thú khác."

"Dưới tác động lẫn nhau này sẽ xảy ra xác suất ảnh hưởng lan rộng, làm cho tất cả các đàn thú cùng lúc chuyển chỗ, từ đó hình thành thú triều. Nếu như không chế chuyển này chậm trễ, thú triều càng ngày càng lớn, tuy rằng tạm thời không gây nguy hiểm đến tồn tại của cả Cổ Nguyệt son trại nhưng nếu cứ mặc kệ, son trại sẽ gặp suy yếu."

"Đợi một chút! Nếu nói như vậy..." Đôi mắt Phương Nguyên rồi đột nhiên bừng sáng nhưng hắn đã kịp thời rũ mi mắt xuống, che dấu thay đổi trong ánh mắt.

Thấy Phương Nguyên không nói gì, Xích Thành lại nói tiếp: "Hiện giờ Nội vụ đường và Ngoại sự đường đều đã truyền lệnh động viên xuống, ban bố nhiệm vụ khẩn cấp. Phương Nguyên, ngươi đừng có mà muốn lười biếng, tiểu tử của ngươi cũng đã xuất phát vào buổi sáng, ngươi cũng phải đi. Chỉ là..."

Nói đến đây, Xích Thành cố ý kéo dài giọng nói: "Trong thú triều nguy cơ khắp nơi, các loại dã thú thường xuyên qua lại, nhất là tác chiến ban đêm lại càng nguy hiểm hơn ban ngày rất nhiều. Một cô sư nhất chuyển nhỏ như người cũng không phải là nhị chuyển giống như ta, ngươi càng phải cẩn thận rồi. Ha ha ha!"

Lúc nói những lời này, hắn cố ý ngẩng đầu ưỡn ngực, vuốt ve đai lưng của mình một chút, về mặt dương dương đắc ý.

Đai lưng của hắn đã không còn là màu xanh nhạt chuyển mà là màu đỏ đại diện cho cô sư nhị chuyển. Đồng thời, miếng thép được khảm ngay phía trước đai lưng cũng có khắc chữ "Nhị".

Trước đây không lâu, dưới sự trợ giúp của gia gia Xích Luyện, Cổ Nguyệt Xích Thành cũng đã tấn thăng nhị chuyển thành công.

"Ta cũng chỉ mới nghe được tin này, nhưng mà nếu như thế..." Phương Nguyên bỗng nhiên mỉm cười, "Vậy thì ta đi cùng các ngươi vậy. Đến tiền tuyến rồi ta sẽ rời khỏi đội ngũ, trở về tiểu tử của ta."

"Cái gì? Ai mà muốn mang theo người chứ!" Xích Thành khoanh tay, khinh thường bĩu môi.

Phuong Nguyên nói với giọng điệu lo lắng: "Gia tộc quy định: cổ sư lạc đội hợp lại với tiểu tổ gần đó, tiếp tục nghĩa vụ chiến đấu. Xích Thành, ngay cả chuyện này mà người cũng không biết sao?"

"Người!" Xích Thành trừng mắt, muốn nổi điên.

"Đúng là có như thế." Xích Sơn vẫn luôn im lặng mở miệng nói.

Dáng người gã cao gần hai mét, lưng hùm vai gấu, ở trần thân trên, cơ bắp cuộn cuộn, cứng như sắt. Làn da toàn thân màu đỏ lửa cứ như đang toả ra nhiệt.

Không cần nghi ngờ, gã là người đứng đầu của tiểu tổ này.

Thấy gã mở miệng, Xích Thành tuy có thân phận người thừa kế của Xích gia nhưng cũng không thể không ngậm miệng lại.

Xích Sơn với gương mặt không chút biểu cảm mà nhìn vào Phuong Nguyên, tiếp tục nói: "Chúng ta đi, người đuổi theo."

Giọng nói của gã trầm thấp, ngôn từ ngắn gọn, toát ra mùi vị không cho phép chất vấn.

Phuong Nguyên không để ý mà nhún nhún vai, xem như là đồng ý.

Xích Thành cười mỉa, hần nhìn Phuong Nguyên một cách không có ý tốt, nhấn mạnh bằng giọng điệu quái gở: "Người cần phải đuổi cho kịp đấy!"

Phuong Nguyên không phản ứng.

"Hừ, lôi kéo cái gì mà lôi kéo. Một tên cổ sư nhất chuyển mà thôi." Xích Thành tức giận lắm bầm một câu nhưng mà e ngại quyền uy của Xích Sơn nên cũng không dám làm càn nhiều.

Lúc này, một nhóm sáu người lên đường, men theo con đường núi mà chạy xuống dưới chân núi. Cổ Nguyệt Xích Sơn dẫn đầu đi trước, vóc người gã rất cao to nhưng tốc độ cũng không chậm. Trừ gã và Xích Thành ra, còn có những tổ viên khác là hai nam một nữ, nét mặt đều mang vẻ lạnh lùng.

Một đường chạy nhanh, tiểu tổ Xích Sơn bắt đầu thể hiện phong thái của một trong ba tổ mạnh nhất.

Mỗi người đều hô hấp đều đặn, bước chân rất nhanh mà lại ung dung, chỉ có Xích Thành là có vẻ chật vật. Nhưng thỉnh thoảng hần lại sử dụng Xích Hoàn Khúc Khúc cổ, cũng gắng gượng theo kịp. Hơn nữa, cũng có thể thấy hần có được truyền thu kinh nghiệm rất tốt, tuy rằng lão đảo lão đảo nhưng ít ra là không ngã sấp xuống.

Đến chân núi, Xích Sơn dùng tay ra hiệu, đội ngũ bỗng dừng lại.

Hà hà hà...

Xích Thành đã bị rớt ở sau ba trăm bước, là người cuối cùng chạy đến, sắc mặt hần trắng bệch, thở phì phò, ánh mắt khó tin mà nhìn về phía Phuong Nguyên.

Trong hành trình này Phuong Nguyên lúc nào cũng theo sát phía sau, đến tận bây giờ mới ngừng lại nhưng lại chỉ hơi thở gấp mà thôi. Không thể nhìn ra điểm nào hần là người mới vừa xuất đạo.

"Xích Thành, nhớ kỹ, điều chỉnh thể lực." Xích Sơn quay đầu lại, nhắc nhở Xích Thành một tiếng, sau đó âm thầm mà nhìn lướt qua Phuong Nguyên một cái, trong mắt lộ ra vẻ khen ngợi.

Mấy vị tổ viên cũng nhìn về phía Phuong Nguyên, nét mặt cũng dịu đi.

"Tiếp theo sẽ tiếp cận thú triều. Xích Thành, Phuong Nguyên, đi vào vị trí giữa đội." Xích Sơn nhìn núi rừng tối đen phía trước rồi nói.

Lời này làm cho Phuong Nguyên lại quan sát Xích Sơn này một lần nữa.

Tên to con này thật ra thì lại khá là độ lượng. Ở giữa đội thường là vị trí an toàn nhất, tuy rằng Phuong Nguyên không phải người Mạc gia nhưng Xích Sơn vẫn giữ phong phạm mà bảo vệ người mới. Bệnh Xà Giác Tam mà so với gã thì lập tức có vẻ không bằng người.

Bầu trời đã hoàn toàn biến thành màu đen, mây giăng tầng tầng lớp lớp làm cho lớp tuyết đọng cũng phải u ám đi.

Tổ của Xích Sơn đã thay đổi đội hình, tốc độ giảm xuống nhiều, chạy chậm chậm trên địa hình phức tạp vùng núi rừng.

Phuong Nguyên và Xích Thành ở giữa đội hình, bên trái là Xích Sơn thể hình cao to, bên phải là một vị lão giả, phía sau là một cô gái trẻ tuổi có mái tóc dài màu xanh như nước.

Còn ở phía trước là một vị nam cô sư tên là Xích Thiết.

Hắn là cô sư trinh sát của tiểu tổ này, hay phát ra tiếng xì xì, thỉnh thoảng lại lè lưỡi ra bên ngoài.

Lúc này đầu lưỡi của hắn đã phân nhánh, biến thành lưỡi rắn màu đỏ tươi.

Sâu vào trong núi rừng, xung quanh bắt đầu xuất hiện dã thú bạo loạn mà lao chạy điên cuồng.

Bỗng nhiên, Xích Thiết mở miệng nói: "Phía trước xuất hiện ba sinh vật cỡ trung, nghi ngờ là nai rừng."

"Xua đi." Xích Sơn lập tức ra lệnh, mặt không đổi sắc.

Phương hướng của đội ngũ sáu người không đổi, đi thẳng về phía trước. Ba con nai rừng lao đến trước mặt đều chuyển hướng, chạy tán loạn.

Không lâu sau, Xích Thiết biến sắc: "Một bầy sinh vật cỡ trung, nghi ngờ là vượn lưng rùa.*"

(*) Nguyên văn: Quy bối lão viên

"Chuyển hướng." Xích Sơn nói.

Tiểu tổ lập tức đi về phía bên trái, vòng qua đàn vượn khó chơi này.

Đây là lợi ích của việc có thủ đoạn trinh sát, có thể sớm biết trước, từ đó làm ra điều chỉnh chính xác.

"Xích Thiết sử dụng hắn là Xà Tín cơ*." Loại cỏ trùng nhệ chuyển này có thể cảm ứng nhiệt lượng. Nhưng mà nó có ba thiếu sót dễ thấy, một là phạm vi nhận biết nhỏ, hai là dễ dàng bị quấy nhiễu, ba là không thể kiểm tra sinh vật máu lạnh. Nhưng mặc là nói thế nào, chung quy là có vẫn tốt hơn không có. Ta tấn thăng nhệ chuyển, sau này sinh tồn ở nơi hoang dã cũng cần một con cỏ trùng trinh sát." Phương Nguyên suy nghĩ.

(*) Giải thích tên cỏ: "Xà Tín" nghĩa là "lưỡi rắn".

Bỗng nhiên, Xích Thiết ở phía trước gấp gáp nói: "Một con sinh vật cỡ trung, nghi ngờ là bạch hổ. Nó phát hiện chúng ta, đang tiếp cận rất nhanh!"

"Tiếp chiến." Xích Sơn bình tĩnh nói.

Grào!

Một con mãnh hổ bỗng nhiên chui ra từ trong rừng cây, tiểu tổ đương đầu cảnh ngộ. Nếu không có Xích Thiết sớm báo động trước thì e rằng bọn họ sẽ có phần trở tay không kịp.

Nhưng hiện tại, mọi người đã sớm bày thế sẵn sàng đón địch.

Đầu tiên là vị lão giả bên phải chợt phồng má, há mồm phun ra một vật thể sền sệt màu trắng.

Vật thể này đột nhiên mở rộng ra ở giữa không trung, biến thành một tấm lưới nhện to lớn, sử dụng khả năng bám dính cực mạnh mà túm con bạch hổ vào lưới.

Con hổ giãy giụa kịch liệt bên trong lưới, Xích Sơn đạp lên trước một bước, vung nắm đấm nện vào đầu nó.

Trên nắm đấm của hắn loé lên ánh kim loại, phạch một tiếng, đầu con hổ bị hắn đập nát, đi đòi nhà ma.

Mọi người không dừng lại một phút nào, bước qua xác hổ, tiếp tục tiến lên. Xích Thiết lại một lần nữa thay thế vị trí của Xích Sơn, dẫn đầu phía trước.

Tất cả quá trình như nước chảy mây trôi, tất cả các tổ viên đều biểu hiện rất ấn ý.

"Từ đầu đến cuối chỉ tốn ba giây, nếu là ta hiện giờ một thân một mình đối phó con hổ này thì ít nhất cần năm phút quần nhau." Ánh mắt Phương Nguyên chợt loé lên.

Tu vi của những cô sư này cũng là nhệ chuyển như hắn, chênh lệch chủ yếu vẫn là ở cỏ trùng.

Cỏ trùng mà bọn họ sử dụng đều là cỏ trùng nhệ chuyển, bổ sung cho nhau lại càng mạnh. Mà cỏ trùng trong tay Phương Nguyên đều vẫn là nhất chuyển.

Cỏ sư, cỏ sư, "cỏ" đi trước "sư", cỏ trùng có ảnh hưởng rất lớn đến sức chiến đấu thực tế của cỏ sư.

"Tuy rằng ta đã tấn thăng nhệ chuyển nhưng còn phải có cỏ trùng nhệ chuyển thì mới có thể phát huy ra sức chiến đấu của cỏ sư nhệ chuyển. Tuy nhiên nguyên thạch của ta bây giờ đã không còn nhiều lắm, việc trùng kích nhệ chuyển đã tiêu tốn một phần rất lớn, mà mỗi lần hợp luyện cỏ trùng đều là một khoản chi tiêu xa xỉ."

Phương Nguyên đang nghĩ ngợi, Xích Thiết phía trước lại bỗng nhiên nói: "Phát hiện tiểu tổ của Bệnh Xà."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 94: Bồng nhiên thu lục

Dịch giả: lamlamyu17

"Bên trái phía trước phát hiện tiểu tổ của Bệnh Xà, đang tiến hành chiến đấu giằng co với một con dã thú cỡ lớn." Chi vèn vèn nửa giây sau, Xích Thiết lại nói một lần nữa, nội dung lần này càng cận kề hơn.

"Tình hình thế nào?" Xích Sơn nhíu mày.

"Không tốt lắm." Lưỡi rắn trong miệng Xích Thiết liên tục co duỗi, "Con Hồng Nham Mãng của Giác Tam là độc nhất chỉ mình y có. Nó đang đấu với một con... Là Lợn Rừng Vương!"

Sắc mặt mọi người lập tức hơi tái đi.

"Lợn Rừng Vương, ta muốn hợp luyện cổ trùng thì cần có nanh lợn rừng. Không cần nghi ngờ, nanh Lợn Rừng Vương là thích hợp nhất." Phương Nguyên chột suy nghĩ, thực tế thì hẳn cũng đã có ý đồ giết Lợn Rừng Vương từ lâu.

"Chính là con Lợn Rừng Vương đó sao?" Nữ cổ sư tóc dài màu lam nhướn mày.

"Ngoại trừ nó thì phụ cận đây cũng không có con thứ hai. Nhưng mà dựa vào thực lực của tiểu tổ Bệnh Xà mà muốn nuốt trọn con Lợn Rừng Vương này, đúng là khẩu vị nặng." Lão cổ sư khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Vương lão hán mà còn có thể lần mò thăm dò địa hình trong núi, cổ sư nhị chuyển hoạt động trong núi Thanh Mao này tất nhiên lại càng biết rõ hơn. Sở dĩ bọn họ không tiêu diệt con Lợn Rừng Vương này đương nhiên là có nguyên do khác.

Xích Sơn trầm ngâm một chút rồi nói: "Đi chi viện."

"Ha ha, chi sự bọn họ cũng không cảm kích đâu." Lão cổ sư cười lạnh.

"Cho dù không đi chi viện thì cũng phải đưa người nào đó đến đấy!" Xích Thành liếc Phương Nguyên bên cạnh một cái, giọng nói rất bức tức.

Phương hướng của đội ngũ hơi lệch đi, di chuyển lên bên trái phía trước.

Tuy rằng trước giờ đám người Xích Sơn vẫn luôn kinh thường, không ưa gì Cổ Nguyệt Giác Tam, thế nhưng thân là người cùng tộc, đối mặt với kẻ địch bên ngoài, cho dù là thường ngày có thù oán cũng phải đoàn kết lại.

Đây chính là lực ngưng tụ của gia tộc ở thế giới này.

Và cũng nhờ vào lực ngưng tụ ấy mới có gia tộc trải qua trăm năm không suy, thậm chí có gia tộc ngàn năm không suy.

...

Trong bóng đêm, mọi người đi xuyên qua một rừng cây đến một vùng đất trũng.

Bốn vị cổ sư của tiểu tổ Bệnh Xà đang vây bắt Lợn Rừng Vương, tiến hành ác chiến.

Ngay giữa chiến đoàn, con Lợn Rừng Vương to lớn như một con voi đang quần nhau với một con mãng xà màu đỏ có thân thể to như cái bát.

Toàn thân con mãng xà màu đỏ này đều là những hòn đá đỏ sậm, độ nóng rất cao. Nó hết như một sợi dây xích to chắc quấn lên thân Lợn Rừng Vương.

Lợn Rừng Vương tức giận tru lên, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, cái nanh trắng tuyết đâm thủng màn đêm, hoá thành từng vệt sáng lạnh lẽo trên không trung.

Trên người của nó hiện đầy những vết thương lớn nhỏ, đuôi cũng bị chặt đứt. Một vài chỗ bị hở lộ ra da thịt đỏ tươi, chính là phần thân thể kẻ sát vào Hồng Nham Mãng, bị cái thân mãng xà nóng rực nướng khét.

Tiểu tổ Xích Sơn không tiếp cận, chỉ đứng ở xa xa mà xem chừng.

Sau khi nhìn vài lần, lão cổ sư chột hiểu ra: "Ta nói mà, Bệnh Xà nào có can đảm đến vậy, thì ra con Lợn Rừng Vương này đã bị thương. Mẹ nó, để tên

tiểu nhân này nhất được một món hời rồi."

"Mọi người nói trên người con lợn Lợn Rừng Vương này có Hắc Thi cổ hay không chứ?" Xích Thành hưng phấn đến hai mắt phát sáng.

Phuong Nguyên yên lặng mà nhìn, sắc mặt không đổi.

Lúc này, bốn người Giác Tam cũng đã nhìn thấy bên này, cổ sư hậu cần Cổ Nguyệt Không Tinh ở ngoài rìa nhất lập tức thoát ra khỏi cuộc chiến, chạy đến.

"Thì ra là Xích Sơn đại nhân. Bên này đã không còn gì đáng lo, chúng ta có thể giải quyết được. Bấy thú ở chiến tuyến tiền phương còn nhiều, cần chú ý đây chi viện." Không Tinh nói với mọi người.

"Hừ, gì mà có thể giải quyết? Đúng là trợn mắt nói dối, ta thấy con Hồng Nham Mãng này đã sắp không chịu nổi rồi." Lão cổ sư đứng là ánh mắt lão luyện, nói một câu là trúng ngay chỗ hiểm.

"Chẳng qua là các ngươi sợ sau khi chúng ta ra tay rồi sẽ được chia ít chiến lợi phẩm hơn chứ gì." Nữ cổ sư tóc dài màu xanh càng là trực tiếp nói toạc ra ý nghĩ của bốn người Giác Tam.

"Con Lợn Rừng Vương này là của các ngươi." Xích Sơn nói, nhìn về phía lão cổ sư.

Lão cổ sư hừ một tiếng nhưng vẫn khom người, phun ra một cái mạng nhện màu trắng có khả năng bám dính.

Mạng nhện bung ra trên không trung, bỗng chốc bao Lợn Rừng Vương lại.

Lợn Rừng Vương giãy giụa kịch liệt trong mạng nhện, một đám tơ nhện đứt ra nhưng trong một lúc cũng không thoát ra được.

Thừa dịp này, Bệnh Xà Giác Tam vội vàng rút Hồng Nham Mãng về, sau đó y cùng với nữ cổ sư trị liệu trong tiểu tổ cùng lúc tiến hành trị liệu khẩn cấp trên chiến trường cho Hồng Nham Mãng.

Trong cuộc chiến đấu ác liệt vừa nãy, thân thể bằng những hòn đá của Hồng Nham Mãng đã xuất hiện rất nhiều vết nứt. Nhờ vào trị liệu, vết rách này liên tục thu nhỏ, giảm bớt lại rồi cho đến khi biến mất.

"Phuong Nguyên, ngươi nên trở về rồi, còn muốn nương nhờ trong tiểu tổ của chúng ta nữa à?" Xích Thành tức giận nói.

Phuong Nguyên chậm chậm bước ra một bước, đi ra từ sau lưng Xích Sơn.

Cổ Nguyệt Không Tinh vừa rồi bị thân hình cao lớn của Xích Sơn cản trở nên không phát hiện Phuong Nguyên, lúc này thấy rồi, sắc mặt hần lập tức có phần kì quái.

Mà Giác Tam bên kia quay đầu lại nhìn thấy Phuong Nguyên thì lập tức vui mừng: "Phuong Nguyên, cuối cùng cậu cũng tới rồi! Nhanh lên, mạng nhện đã sắp đứt, cậu có sức lực lớn, đi đến gần Lợn Rừng Vương lại, kéo dài thời gian. Chúng ta cần thời gian để trị liệu cho Hồng Nham Mãng."

Không có cổ trùng phòng ngự và với tu vi nhất chuyển mà lại mạo muội tiếp cận lợn rừng vương, không thể nghi ngờ đây là đi liều mạng.

Xích Sơn nhìn Phuong Nguyên rồi nói: "Đi."

Nói xong gã liền dẫn đầu bước nhanh đi, rời khỏi nơi này.

Gã nói được làm được, tuy rằng giá trị của Lợn Rừng Vương không nhỏ nhưng gã không hề do dự, xoay người là đi ngay.

Thấy tiểu tổ Xích Sơn rời khỏi, bốn người Giác Tam quả thật là thầm thở phào nhẹ nhõm. Từ nãy đến giờ, bọn họ cũng không nói một câu cảm ơn nào.

Giác Tam tiếp tục hét lớn: "Phuong Nguyên, mau lên, sức Lợn Rừng Vương rất mạnh, lưới nhện sắp không chịu nổi rồi. Lần này cậu biểu hiện tốt một chút thì ta sẽ không truy cứu việc cậu tự ý rời khỏi tiểu tổ."

"Được." Phuong Nguyên đáp ứng, bước nhanh đến trước mặt Lợn Rừng Vương, vừa ra tay đã lập tức nắm được hai cái nanh to lớn của Lợn Rừng Vương.

Hắn ra sức đè xuống, Lợn Rừng Vương lập tức bị trấn áp, biên độ giãy giụa chợt giảm xuống.

"Tốt lắm!" Giác Tam khích lệ một câu, trong đôi mắt tam giác lại loé lên sự lạnh lẽo.

Phuong Nguyên này đến thật đúng lúc, lần thú triều nhỏ này đúng là một cơ hội tuyệt hảo!

Giác Tam còn chưa nghĩ đến việc giết hại Phuong Nguyên. Phuong Nguyên là tổ viên của y, Phuong Nguyên chết, đánh giá của gia tộc đối với y sẽ thấp xuống. Điều này không phù hợp với lợi ích của y.

Y chỉ đáp ứng Cổ Nguyệt Đồng Thổ là cản trở Phuong Nguyên phát triển. Chỉ cần cản trở hắn qua mười sáu tuổi là có thể lấy được một khoản tiền tài

mà Cổ Nguyệt Đồng Thổ đã cam kết.

Trên thực tế, mặc dù y keo kiệt nham hiểm nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc giết chết Phương Nguyên. Đây không chỉ vì cổ sư tử vong sẽ khiến cho Hình đường điều tra đến cùng, rất nguy hiểm, mà quan trọng nhất vẫn là vì lý niệm của gia tộc: máu mủ tình thâm. Quan niệm đặt tình thân lên hàng đầu đã đi sâu sâu vào trong lòng mỗi người. Trừ phi là thù hận giết cha cướp vợ, nếu không thì gần như không có hiện tượng nòi da xáo thịt.

Giống như tộc trưởng Cổ Nguyệt đã từng dạy bảo gia lão học đường, gắn kết gia tộc ngoại trừ chế độ quy củ ra còn có tình thân sâu nặng.

Sự tồn tại của bất kỳ một tổ chức nào đều phải có hai nền tảng là chế độ và quan niệm giá trị này.

"Thừa dịp này làm cho Phương Nguyên bị thương, phải trở lại sơn trại nằm bệnh trên giường. Xem hắn còn có thể trừng kích nhị chuyển nữa không! Đương nhiên, ta cũng không thể tự mình ra tay, một khi bị điều tra ra thì hỏng bét. Dù sao cũng có nhiều dã thú trong thú triều như vậy, cứ mượn những tác động từ bên ngoài này đi."

Cổ Nguyệt Giác Tam cười lạnh trong lòng nhưng ngoài miệng thì hỏi: "Phương Nguyên, cậu còn có thể giữ được bao lâu?"

"Vẫn có thể chống đỡ được một lát, tổ trưởng yên tâm." Phương Nguyên hùng hồn trả lời.

"Tốt lắm, Hoa Hân, mau đi trồng Hủ Huyết Thảo cổ." Giác Tam vừa trị liệu Hồng Nham Mãng vừa lớn tiếng ra lệnh.

"Dạ!" Một vị nữ cổ sư bước lên.

Nàng ta đi đến bên cạnh Lợn Rừng Vương, đưa hai tay ra, dựng thẳng hai ngón tay út. Trên móng tay ngón út, có ấn ký nhàn nhạt của một cây dây leo màu tím quấn quanh.

Chân nguyên xích thiết màu đỏ nhạt hiện ra, lượn lờ trên ngón út trắng trẻo đáng yêu của nàng, sau đó đi vào trong ấn ký dây leo.

Dây leo lập tức phát triển, từ trên móng tay mọc dài ra thành một cái vòi nhỏ bé.

Cái vòi bò đi giống như rắn, lan ra đến khoe miệng Lợn Rừng Vương, sau đó theo hàm răng từ từ thâm nhập vào trong bụng nó.

"Ha ha ha..." Khoé miệng khuất trong bóng tối của Phương Nguyên chột nhếch lên cười thâm độc.

Người khác còn bận tâm đến tình thân, sẽ không dễ dàng có ý định giết chết tộc nhân của mình, đây là việc làm rất sai trái đối với quan điểm giá trị truyền thống. Nhưng hắn lại không hề để tâm đến những thứ này.

Sức mạnh đề lên nanh lợn rừng bỗng nhiên ngừng lại.

Lợn Rừng Vương tức giận gào lên một tiếng, bộc phát hết tất cả sức lực, cái nanh hất mạnh lên, Phương Nguyên đang dùng tay kèm giữ hai cái nanh cũng thuận theo sức mạnh to lớn này mà văng thật cao ra bên ngoài.

Lợn Rừng Vương lại hất mạnh đầu một lần nữa, cái nanh dài quét ngang, nữ cổ sư đang ở bên cạnh nọ bất ngờ không kịp đề phòng kịch biến này, bị cái nanh quét qua, tức thì kêu lên thảm thiết.

Sau đó thân thể yếu đuối bị cái nanh tàn nhẫn đâm vào, răng rắc một tiếng, gãy ra làm hai đoạn.

Nữ cổ sư bay ra ngoài, như một cái bao gai rách nát, văng lên cao rồi lại rơi phịch xuống.

Nàng rơi lên mặt đất, đôi mắt đẹp mở trừng trừng, chết thảm ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 95: Đồng đội ngu như heo

Dịch giả: lamlamyu17

Thân thể nữ cổ sư giống như là một con rối, một bên eo bị gấp gãy, nửa thân trên nằm sấp trên mặt đất, thân dưới và thân trên vặn ngược, phần hông kề sát mặt đất, mũi chân hướng lên trời.

Mà ở phía xa, Phương Nguyên cũng rơi xuống từ trên không.

Trước tiên rơi lên tán cây, sau khi làm gãy rất nhiều cành lá thì rơi xuống chỗ bị tuyết phủ.

Hắn nhanh nhẹn trở người, đứng lên từ trong tuyết. Vì vừa rồi đã thúc giục Ngọc Bì cổ, ngoại trừ phần lưng âm ý đau ra, hắn không tổn hao một sợi lông nào.

Ở chỗ chiến trường ở bên kia thì im lặng một lát, sau đó là tiếng gầm gừ giận dữ của Giác Tam: "Phương Nguyên, không phải ngươi nói vẫn còn có thể chống giữ được sao!?"

Phương Nguyên thâm cười lạnh, cơ thể bỗng nghiêng ngã, suýt nữa thì ngã sấp xuống. Hắn dùng tay chống vào thân cây để giữ thăng bằng.

Hắn giả vờ thành bộ dạng trật chân, không thể đi lại, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn xung quanh, xem có cổ sư nào khác không.

Trong thời gian đối mặt với thú triều, các cổ sư cố gắng chiến đấu ở đây, hoàn toàn không thể chỉ lo cho bản thân mình, càng không rảnh rỗi thành thói đến đây mà nhìn Phương Nguyên hắn. Tuy nhiên, cho dù vừa rồi vẫn luôn âm thầm quan sát và không phát hiện cổ sư khác ở xung quanh, Phương Nguyên vẫn cẩn thận lựa chọn đóng giả trật chân.

Bên kia lại truyền đến âm thanh chiến đấu kịch liệt.

Hiển nhiên là Lợn Rừng Vương đã thoát khỏi lao đến đánh giết Hồng Nham Mãng.

Phương Nguyên bước từng bước mà quay về, vẻ mặt lo lắng, nhiều lần còn ngã xuống đất, bùn đất, cỏ rác và tuyết đọng dính lên người hắn, bộ dạng cực kỳ chật vật.

Cuối cùng hắn cũng trở về sát vùng chiến trường.

Bên trong, ba người một heo đang quần nhau.

Thân thể Hồng Nham Mãng quấn chặt trên thân và hai chân sau của Lợn Rừng Vương.

Hai chân sau của Lợn Rừng Vương chỉ có thể đập đập lung tung, chuyện này khiến cho nó lúc thì lăn lộn trên đất, lúc thì gãy giữa, hai chân trước đập đập ra sau, xông bừa tới trước.

Vết thương trên thân nó càng nhiều hơn, dòng máu nóng hồi nhuộm đỏ mặt đất.

Thấy Phương Nguyên đi đến, Cô Nguyệt Không Tinh đang ở phía ngoài nhất lập tức gào lên: "Phương Nguyên, tên khốn kiếp nhà ngươi, là ngươi hại chết Hoa Hân!"

"Ta, ta không phải cố ý, chỉ là ta thật sự không chịu nổi nữa." Phương Nguyên kêu lên.

"Khốn kiếp, không chịu được, vậy mà ngươi còn đảm bảo chắc chắn! Không được thì nói không được, ngươi nói bừa như vậy là hại chết người ta!" Cô Nguyệt Không Tinh trợn mắt trừng trừng. Nếu không phải đang chiến đấu, hắn thật muốn xông tới, tát thẳng vào mặt Phương Nguyên hai cái.

"Phải, thật xin lỗi. Ta sẽ không như vậy nữa." Phương Nguyên liên tục kêu lên.

"Phương Nguyên, một lát nữa ta lại tính sổ với ngươi!" Bệnh Xà Giác Tam ở bên kia gầm thét, y đang nhận lấy áp lực cực lớn. Lợn Rừng Vương sắp chết đã rơi vào trong cơn điên cuồng, khắp cả người Hồng Nham Mãng đều là vết rạn nứt.

"Không Tinh, đừng quan tâm đến Phương Nguyên nữa. Mau lấy lưới Đào Lân ra!" Nhìn thấy Hồng Nham Mãng đã sắp không chịu nổi, trên trán Giác Tam đầy mồ hôi lạnh, y vội vàng kêu lên.

"Vâng!" Không Tinh vội vã lấy Đại Đổ Oa ra, thúc giục chân nguyên, phun ra một cái lưới sắt.

Trên lưới sắt này đan đầy gai nhọn sắc bén và lưới dao sáng loáng.

"Phương Nguyên, ngươi nắm đầu kia xông lên cùng với ta, chụp con Lợn Rừng Vương này lại." Không Tinh la to.

"Nhưng mà ta trật chân rồi, đi không nổi!" Phương Nguyên mang vẻ mặt lo lắng, khắp khiễng chạy đến.

"Đồ vô dụng!" Không Tinh rơi vào đường cùng đành phải tự mình động thủ, hai tay kéo lưới Đào Lân ném về phía Lợn Rừng Vương.

Lợn Rừng Vương bị lưới Đào Lân bao lại lập tức kêu lên thảm thiết, máu tươi tuôn ra.

Dự cảm được cái chết đang đến gần, nó càng thêm gãy giữa mạnh hơn, nhưng càng gãy giữa, lưới Đào Lân cũng càng quấn chặt, thương thế lại càng nặng.

Mà Hồng Nham Mãng vì thân thể bằng đá cho nên trong cái lưới Đào Lân này, nó cũng không bị tổn thương nhiều.

"Tiếc cho bộ da này!" Trong mắt Giác Tam thoáng qua một chút tiếc nuối.

"Cuối cùng cũng xong." Không Tinh thở phào một hơi.

Đúng lúc này, Phương Nguyên la lên: "Ta đến giúp mọi người!"

Vù vù vù vù vù.

Mấy cái nguyệt nhận bay ra bắn vào trên lưới Đào Lâm, cắt đứt dây sắt. Lợn Rừng Vương giãy giữa mảnh liệt, trong nháy mắt, chỗ thùng đã bị mở rộng ra, lưới Đào Lâm trở thành một cái lưới rách nát, Lợn Rừng Vương thoát khỏi.

Ngay lập tức!

Không Tinh trợn trừng mắt, ngo ngác nhìn.

"Ta, ta, mẹ nó..." Một vị khác nữ cổ sư không thêm bận tâm hình tượng thực nữ nữa, lớn tiếng xỏ một câu thô tục.

"Ta, hình như đã gây họa rồi. Ta chỉ là muốn giúp mọi người thôi!" Phương Nguyên kêu lên, giọng nói rất chân thành, rất vô tội.

Giác Tam lăn lộn trên đất mà tránh lợn Lợn Rừng Vương xông tới, vừa đứng lên thì gào rống: "Phương Nguyênnnnnnn!!!! Ngươi là đồ ngu! Nhìn xem ngươi đã làm gì! Ngươi đúng là một tên đồng đội ngu như heo!!!"

"Tổ trưởng, ngài phải tin ta, ta thật sự không cố ý." Phương Nguyên giải thích.

"Ngươi cầm miệng cho ta, tiếp theo ta không cho phép ngươi ra tay nữa, đứng sang một bên đợi cho ta!" Giác Tam gào to, lại lăn một cái, tránh thoát gót đập của Lợn Rừng Vương.

Phương Nguyên âm thầm cười lạnh, nhưng vẫn nghe lời lùi về sau hơn mười bước.

"Các ngươi đều lui hết về phía sau!" Giác Tam lớn tiếng hừ một tiếng, bắt đầu bày ra át chủ bài chân chính, từ trong lỗ mũi hắt, hai luồng khí độc màu vàng bay ra.

Khí độc liên tục hiện ra từ lỗ mũi càng lúc càng nhiều, dần dần tụ thành một đám mây độc màu vàng.

Từ bên ngoài đám mây độc có thể thấp thoáng thấy được Lợn Rừng Vương và Giác Tam.

Ba người Không Tinh, Phương Nguyên đều đã lùi ra bên ngoài quan chiến.

Phương Nguyên nói với nữ cổ sư còn lại: "Trị liệu vết thương ở chân cho ta một chút đi. Chân ta trật rồi!"

Nữ cổ sư giận tím mặt: "Tỷ muội tốt của ta chết rồi mà ngươi chỉ là trật chân! Sao ngươi không chết đi?!"

Phương Nguyên tủi thân nói: "Ta cũng đâu muốn vậy."

Nhưng sâu trong đáy mắt hắt lại lộ lên một tia nhìn bén nhọn.

Có nên ra tay diệt trừ mấy người này không đây?

Hiện giờ ra tay không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt, trong tiềm thức của bọn họ tuyệt đối không ngờ ta sẽ có ý định giết người.

Nếu tiểu tử Bệnh Xà bị diệt trừ, sự kiềm hãm nhằm vào ta cũng giảm đi một chút.

Thế nhưng...

Nếu quá trình này bị cổ sư khác nhìn thấy thì ta sẽ vạn kiếp bất phục*. Tội danh sát hại tộc nhân là trọng tội mà thế giới này không thể tha thứ nhất, không chỉ phải bị xử tử mà còn dùng các loại cực hình dần vặt bảy ngày bảy đêm trước mặt mọi người.

(*) Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp cũng quay đầu lại được, không còn đường lui, không còn cơ hội nào nữa.

Chết đương nhiên không đáng sợ, nhưng vì một tiểu tử như thế này mà phải mạo hiểm thì không đáng. Muốn giết bọn họ nhất định phải mượn thú triều, còn mình phải hoàn toàn sạch sẽ.

Đáng tiếc, Lợn Rừng Vương đã phải chết. Trải qua trận chiến này, tiểu tử Bệnh Xà cũng thương vong nặng nề, chiến lực suy yếu đến mức tận cùng, nhất định phải rời khỏi chiến trường. Đáng tiếc, một cơ hội tốt như vậy...

Phương Nguyên tiếc nuối trong lòng một hồi.

Nhưng hắn đã làm đến cực hạn cao nhất, nếu vượt qua trình độ này, mùi vị hãm hại sẽ quá nồng rồi. Người khác cũng không ngu, nhất định sẽ phát hiện ra, hoặc là sẽ bị các cổ sư xung quanh nhìn thấy, quá mạo hiểm.

Sau năm phút, Lợn Rừng Vương phịch một tiếng, ngã trên mặt đất.

Đám mây mù màu vàng tiêu tan, Giác Tam đứng thở hồng hộc, sắc mặt tái nhợt. Y đã sử dụng thủ đoạn áp đáy hòm rồi, chân nguyên còn lại hiện giờ cũng không còn mấy.

"Các người đến mở xác đi, nhanh lên chút, mang theo chiến lợi phẩm rồi chúng ta lui về ngay!" Giác Tam nói to.

Mấy người Phương Nguyên vây quanh con lợn rừng, lập tức bắt đầu mổ xẻ cái xác.

Máu Lợn Rừng Vương nóng hôi hổi, mùi máu tanh nồng, xung quanh là núi rừng tối đen, tiếng dã thú gầm rú, tiếng giao chiến kịch liệt không ngừng truyền đến.

Nhưng lại không có những dã thú khác qua lại trên khu vực này.

Đây chính là uy nghi của thú vương.

Trong dã thú cũng có quy củ. Khí tức nồng đậm của Lợn Rừng Vương làm cho dã thú thông thường đều phải kinh hồn bạt vía, thú triều kéo đến đây thì đều phải chia ra né tránh. Đương nhiên, nếu như có bầy thú hoặc là thú vương mạnh mẽ hơn xuất hiện thì sẽ không kiêng dè khí tức của Lợn Rừng Vương.

Ngay vào lúc này, trong bóng tối xung quanh bỗng nhiên xuất hiện những đôi mắt màu xanh.

Từ những nơi khác đột nhiên vang lên tiếng kêu thăm thiết, tiếng rú sợ hãi của các cổ sư.

"Là đàn, đàn sói!"

"Đàn điện lang vậy mà lại xuất hiện rồi!"

"Chết tiệt, tại sao đàn sói lại xuất hiện, bây giờ còn chưa phải là lúc lang triều bộc phát mà?!"

"Rút, đừng quan tâm đến Lợn Rừng Vương nữa, chúng ta cũng nhanh chóng lui lại!" Giác Tam kêu lên, sắc mặt của những người xung quanh cũng bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Chỉ một con điện lang cũng không đáng sợ, thế nhưng một khi điện lang tạo thành quần thể thì cho dù là Lợn Rừng Vương cũng phải tránh lui.

Chủ yếu chính là, sức chịu đựng của điện lang rất bền bỉ, tốc độ chạy rất nhanh, am hiểu nhất là truy sát.

Trong lúc nguy cấp như thế này, Giác Tam cũng không quan tâm được gì khác, bỏ ba người kia lại, cuống cuồng chạy thực mạng về phía sau.

"Tổ trưởng đại nhân, chờ ta một chút." Không Tinh sợ hãi kêu lên, vội vàng đuổi theo.

"Ta không có cổ trùng tăng cường tốc độ, trốn không thoát được. Bọn người Giác Tam không còn dư lại bao nhiêu chân nguyên, cho dù là có cổ trùng tăng tốc thì cũng chạy không thoát khỏi sự truy sát của điện lang!" Dưới nguy cơ tử vong, Phương Nguyên bình tĩnh, lạnh lùng như sương tuyết.

Hắn quyết đoán kịp thời, dùng tay làm đao, chặt vào cổ nữ cổ sư đang đứng ngăn ngõ bên cạnh, làm nàng ta bất tỉnh.

Sau đó hắn kéo nàng ta chui vào trong cái bụng bị mổ ra của Lợn Rừng Vương.

Cái bụng này đã bị cắt ra một cái lỗ lớn. Phương Nguyên chen vào trong cơ thể máu chảy đầm đìa của nó, đồng thời lôi nữ cổ sư vào, dùng cơ thể của nàng ta chặn ở bên ngoài, che khuất thân hình của mình.

Đàn sói xông đến, phần lớn đuổi theo đám cổ sư đang rút lui như Giác Tam và Không Tinh, một bộ phận thì ở lại, vây quanh thi thể Lợn Rừng Vương, bắt đầu gặm ăn.

Phương Nguyên ở trong cơ thể lợn rừng có thể nghe thấy tiếng những con điện lang đang nhai nuốt và cả những rung động lúc chúng cắn xé.

"Không ngờ trong đợt thú triều đầu tiên lại xuất hiện đàn điện lang, đây là một chuyện ngoài ý muốn, phía gia tộc nhất định sẽ phái viện binh đến. Thân thể Lợn Rừng Vương cực lớn, điện lang muốn ăn đến bên trong thì cần một khoảng thời gian, chỉ cần ta có thể kiên trì một lúc là có thể may mắn tránh thoát."

Phương Nguyên im lặng suy nghĩ.

Nếu không ngoài suy đoán, Giác Tam và Không Tinh hẳn phải chết. Chân nguyên của bọn họ không còn nhiều, cũng không am hiểu tốc độ, khoảng cách ngắn như vậy, bọn họ nhất định sẽ bị đàn sói săn giết.

Trong cơn hoảng loạn, con người đều sẽ làm ra lựa chọn ngu xuẩn. Dưới áp lực tử vong, người có thể giữ tỉnh táo, trong nháy mắt lựa chọn ra biện pháp ứng đối thuận lợi nhất như Phương Nguyên, thực sự là ít của ít.

Cho dù da thịt của Lợn Rừng Vương bị ăn sạch, Phương Nguyên đang ẩn thân bên trong phải lộ ra thì số điện lang mà hắn phải đổi mất cũng không nhiều như người khác. Tính toán dựa theo kinh nghiệm của hắn thì nhiều nhất là năm con, hắn còn có sức đánh một trận. Hi vọng sống sót sẽ lớn hơn những người khác.

...

Tiếng điện lang cắn xe không ngừng vang lên, hơn nữa còn càng ngày càng đến gần.

Phần lớn da thịt của lợn rừng vương đều đã vào bụng điện lang.

Nếu như người thường ở vào tình huống như vậy thì ắt sẽ cảm thấy một giây trôi qua như một năm. Thế nhưng Phương Nguyên lại nhắm mắt lại, lấy nguyên thạch dự trữ ra cầm trong lòng bàn tay, bắt đầu giành giật từng giây mà khôi phục chân nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 96: Vì người đã chết

Dịch giả: lamlamyu17

Cuối cùng, chân nguyên mà Phương Nguyên khôi phục lúc ở trong bụng lợn rừng cũng không được dùng đến.

Lần thứ triều này luôn trong sự chú ý của cao tầng bộ tộc Cổ Nguyệt, đàn điện lang xuất hiện chỉ là một bất ngờ nho nhỏ. Không lâu sau, cao tầng của bộ tộc Cổ Nguyệt đã nhanh chóng phản ứng.

Ba vị gia lão tự mình dẫn đội, dùng khí thế như sét đánh mà nhanh chóng ổn định cục diện.

Ngay ở những phút cuối cùng nhất, Phương Nguyên ở trong bụng lợn rừng nghe thấy tiếng đánh nhau ở bên ngoài cùng với tiếng kêu thảm thiết của mấy con điện lang.

Hắn vội vàng đá văng nữ cổ sư ở phía trước ra, cả người đâm máu mà chui ra ngoài.

Dĩ nhiên không phải Phương Nguyên lo lắng cho mấy con điện lang mà là lo bản thân sẽ bị dư ba của cuộc chiến vạ lây. Nếu bị chiêu thuật của một tên cổ sư nào đó đánh nhằm vào trên xác lợn rừng, vậy chẳng phải hắn quá oan uổng rồi sao, đến lúc đó còn có thể tìm ai để nói lý đây?

Đột nhiên có một người còn sống chui ra từ trong bụng lợn rừng, điều này làm cho mấy cổ sư đang đánh nhau kịch liệt với điện lang đều phải vô cùng kinh hãi.

Phương Nguyên máu me nhầy nhụa cả người, trên chân còn quần một cái ruột già của lợn rừng vương. Mùi máu gay mũi phát ra từ trên người hắn làm cho mấy vị cổ sư cũng phải hơi nhíu mày.

Nhưng Phương Nguyên không hề bận tâm, hắn rất sung sướng mà hít vào mấy hơi, giã tay giã chân rồi liếc nhìn chiến trường như không có chuyện gì xảy ra.

Không khác với hắn dự liệu, tổng cộng có năm con điện lang.

Nhưng những con điện lang này không con nào không già yếu bệnh tật. Chúng nó nằm ở tầng chót trong ổ sói. Khi đàn sói càng ngày càng phát triển, dưới tình huống tài nguyên có hạn, Lang Vương vì để duy trì những con điện lang trẻ tuổi tráng kiện, sẽ trục xuất những con già yếu trong đàn ra ngoài.

Những con điện lang này tập hợp lại, đầu tiên là tấn công bày thú xung quanh, sau đó các đàn thú ảnh hưởng lẫn nhau, cuối cùng tạo thành thú triều cỡ nhỏ này.

Dưới công kích của các cổ sư, năm con điện lang nhanh chóng có thương vong.

Chúng nó đã ăn quá no rồi, cái bụng căng tròn ảnh hưởng đến sức chiến đấu của bọn chúng. Hơn nữa các cổ sư vừa mới đến cũng không giống như đám người Giác Tam, chân nguyên trong không khiếu bọn họ dồi dào, chiến lực ở vào trạng thái đỉnh cao.

Đối với cổ sư, chân nguyên là quan trọng nhất. Phương hoàng gặp nạn không bằng gà, chân nguyên thiếu, sức chiến đấu của cổ sư sẽ giảm mạnh xuống. Mà cổ sư không có chân nguyên, có thể ngay cả phạm nhân cũng không bằng.

Cho nên, vì sao nói Tử Trùng và Hắc, Bạch Thi cổ, những loại cổ trùng này lại quý giá ư?

Điều đó cũng là thể hiện ở phương diện này.

Đầu tiên, có Tử Trùng là có thể tinh luyện chân nguyên, có thể làm cho cổ sư biến tướng thành việc dự trữ được càng nhiều chân nguyên hơn.

Còn Hắc, Bạch Thi cổ tăng cường sức lực của cổ sư, không cần chân nguyên cũng có thể phát huy tác dụng. Hơn nữa, đối với Hắc Bạch Thi cổ, sau khi một người sử dụng xong thì còn có thể cho người khác sử dụng, có giá trị tập thể lớn.

...

Chiến đấu giằng co một lát thì kết thúc.

Năm con điện lang lần lượt ngã xuống, tiểu tổ viện binh vừa đến này cũng không tiếp tục đi sâu vào theo. Chân nguyên của bọn họ đã tiêu hao rất nhiều, sức chiến đấu giảm mạnh, ôn hoà nhất là dừng lại tại chỗ, vừa nghỉ ngơi khôi phục vừa đợi viện binh ợt sau đến.

Một tổ năm người, cổ sư trình sát cánh giới, ba người còn lại dùng nguyên thạch nhanh chóng bổ sung chân nguyên, cổ sư phụ trách trị liệu thì ngồi xỏ xuống, kiểm tra thi thể nữ cổ sư.

"Đã chết..." Cổ sư trị liệu thờ dài nặng nề, nhìn về mặt đau thương của y, hình như là có quen biết nữ cổ sư này.

Phương Nguyên thờ ơ nhìn.

Vị nữ cổ sư bị hấn đánh xỉu này vẫn luôn chắn trước người hấn, bây giờ thì đã mất đi ngực phải và một cái cẳng chân, trên cánh tay còn có một vết thương không lồ do bị điện lang gặm xé, xương cánh tay trắng bệch lộ ra.

Nhưng mà những vết thương này và cả một số lượng máu lớn chảy ra không phải là nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của nữ cổ sư.

Nguyên nhân chân chính dồn nằng vào chỗ chết chính là tim ngừng đập.

Điện lang gặm cắn mạng theo dòng điện. Dòng điện truyền vào trong cơ thể của nữ cổ sư đang hôn mê, làm cho tim ngừng đập.

Thân thể mềm mại đã từng xinh đẹp bốc lửa lúc này nằm trên đất, không còn động đậy. Sau khi chết rồi, phong thái trước đã không còn sót lại gì, chỉ là một thi thể xấu xí mà thôi.

"Nàng đã chết, đây đều là nguoi làm hại! Vì sao nguoi thân là nam nhân mà lại trốn phía sau nữ nhân? Nguoi đúng là nỗi sỉ nhục của nam nhân!" Tên cổ sư trị liệu bất chợt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Phương Nguyên.

Phương Nguyên thờ ơ nhún vai, nét mặt bình thản: "Trên thực tế, cô ta giành vị trí bên trong với ta, thế nhưng cuối cùng là ta thắng, về điểm ấy ta rất may mắn."

"Thằng khốn nạn!!" Cổ sư trị liệu xông tới.

Phịch!

Phương Nguyên giờ lên một cước, đạp hấn bay ra ngoài.

Sức chiến đấu của cổ sư trị liệu thường rất yếu, hơn nữa vì e ngại tộc quy, hấn cũng không dám sử dụng cổ trùng. Chỉ bằng vào sức mạnh của cơ thể, làm sao hấn có thể là đối thủ của Phương Nguyên được.

"Thằng chó nhà mày!!" Cổ sư trị liệu đầu đầy bụi đất mà đứng lên, lại muốn xông lên nhưng bị cổ sư trình sát ngăn cản.

"Nếu như nguoi nghĩ ta phạm tội, hại chết cô ta, vậy thì nguoi có thể trình báo với Hình đường, ta tiếp hết." Phương Nguyên nhàn nhạt liếc nhìn cổ sư trị liệu rồi xoay người rời đi.

"Khốn kiếp!!" Đôi mắt tên cổ sư trị liệu như muốn phun lửa, hấn hung hãn nhìn bóng lưng trắng tấp của Phương Nguyên, muốn xông lên nhưng lại bị những người khác ôm chặt lại.

"Cậu bình tĩnh chút đi!"

"Cho dù là trình báo cho Hình đường thì gia tộc cũng sẽ không trừng phạt hấn!"

"Chúng ta biết cậu vẫn luôn mến mộ nàng ấy, tuy rằng tộc quy không trừng phạt hấn được nhưng chúng ta có thể lan truyền chuyện này ra ngoài..."

Dưới khuyên nhủ của người này đến người khác, cổ sư trị liệu mới dần dần bình tĩnh lại, gục đầu xuống nhỏ giọng nức nở.

...

"Thuyền gặp nạn, một người đàn ông nắm được một tấm ván gỗ, tạm thời được cứu. Lúc này một người đàn ông khác bơi đến, cũng muốn ôm tấm ván gỗ kia. Nhưng mà ván gỗ này chỉ có thể chịu tải trọng lượng của một người. Người đàn ông thứ nhất vì để sống sót mà đẩy người đàn ông đến sau ra, làm cho ông ta chết đuối dưới sông. Sau này người đàn ông được cứu bị xét xử nhưng lại không có tội. Đây là sự kiện tấm ván gỗ trên địa cầu."

"Ý nghĩa chính là, dưới tình huống bất đắc dĩ, vì để mình được cứu mà làm hại tính mạng người khác cũng sẽ không bị trừng phạt. Ở trên địa cầu, đó chính sự cần thiết của luật hình sự. Như ở thế giới này cũng có điều lệ tộc quy tương tự. Nói cách khác, cho dù là cổ sư trị liệu trình báo lên Hình đường thì ta cũng sẽ không bị trừng phạt. Thế nhưng..."

Phuong Nguyên vừa đi trở về vừa suy nghĩ, bước chân không nhanh không chậm.

Dọc đường đã được quét sạch, thỉnh thoảng Phuong Nguyên sẽ thấy những thi thể nằm trên mặt đất, đa số là dã thú, đủ mọi chủng loại, trong đó còn lẫn vào một vài thi thể của cổ sư.

Đồng thời liên tiếp có viện binh chạy đến tiền tuyến. Khi gặp Phuong Nguyên trên đường, phần lớn mọi người sẽ nhìn thiếu niên trên người đầy máu này bằng ánh mắt nghi ngờ khó hiểu.

Phuong Nguyên không thêm để ý, ánh mắt trầm tĩnh, lại tiếp tục suy nghĩ.

"Nhưng.. nếu như chuyện ta đánh xỉu nữ cổ sư trước bị phát hiện thì ta sẽ vì "muru hại tộc nhân" mà bị trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng mà hẳn là không có ai thấy cảnh đó mới đúng. Hai người Giác Tam và Không Tinh đều đưa lưng về phía ta, vội vàng chạy trốn chết. Ừm?"

Bước chân Phuong Nguyên hơi dừng lại.

Hắn thấy được thi thể của Không Tinh và Giác Tam.

Thân thể Không Tinh đã bị găm cán đến hoàn toàn biến dạng, còn thi thể Giác Tam lại khá nguyên vẹn.

Con xà cổ Hồng Nham Mãng đã vỡ vụn thành từng hòn nham thạch, hoàn toàn tiêu vong. Mà bên cạnh Bệnh Xà còn có hơn mười thi thể điện lang. Dễ nhận thấy là Giác Tam sắp chết phản kích, trải qua một trận ác chiến thảm thiết.

"Ừm, không tệ, cứ như vậy, trừ ta ra bốn người trong tiểu tổ đều chết hết." Phuong Nguyên trong lòng nhàn nhạt đánh giá một câu, lại còn có hơi vui vẻ.

"Cứ như vậy, cản trở bên cạnh ta sẽ ít đi một đám.. Ồ?" Phuong Nguyên dừng bước lại, hắn vừa thấy ngón tay Giác Tam nhẹ co giật lại một cái.

"Còn chưa chết, sinh mệnh cũng thực là ngoan cường.." Phuong Nguyên cười lạnh một tiếng, sát ý trong lòng bộc phát.

Đúng lúc này, từ phía trước lao đến đến hơn mười vị cổ sư trị liệu.

"Mau, cứu người bị thương!"

"Đây đều là tộc nhân của chúng ta, có thể người nào hay người đó!"

"Nếu như xác nhận đã chết thì vẫn phải chú ý mà lấy cổ trùng về."

...

Ánh mắt Phuong Nguyên thoáng ngưng tụ lại.

Làm sao bây giờ?

Đối phương gần trong gang tấc, nếu muốn giết Giác Tam thì không thể ngờ là một mạo hiểm lớn. Bất kể là lấy tay bóp hay là dùng nguyệt nhận thì đều để lại dấu vết.

Ngay trước mặt những cổ sư này, ta hoàn toàn không kịp dọn dẹp những dấu vết này.

Vậy... cứ như vậy mà buông tha Giác Tam sao?

Lại nói tiếp, cho dù bây giờ Giác Tam được cứu chữa thì cũng chưa chắc có thể sống sót.

Không!

"Nếu như có thể diệt trừ Giác Tam thì cản trở bước tiến của ta của giảm đi một bậc. Nếu như bỏ qua cơ hội tốt như vậy, muốn có nữa là rất khó khăn."

Nghĩ đến đây, trong đầu Phuong Nguyên chợt xuất hiện một ý tưởng.

Hắn chậm chậm mà nửa quỳ bên cạnh Giác Tam, sau đó cời áo, từ từ mà đắp lên gương mặt và thân trên của Giác Tam.

Hắn nấp ở trong bụng lộn rừng một khoảng thời gian rất dài, máu lộn rừng đã sớm thấm ướt quần áo, do đó áo ngoài vừa nặng vừa ẩm ướt.

Lớp áo dính chặt vào mũi, miệng Giác Tam, ngăn cản y hít thở không khí.

Phuong Nguyên quỳ một chân trên đất, lẳng lặng nhìn, trên mặt đầy vẻ trang nghiêm và bi thương.

Đúng lúc này, một vị cổ sư đi đến: "Vị tiểu huynh đệ này, ta là cổ sư Dược đường, ta đến xem thử..."

"Cút ngay!" Phuong Nguyên giả vờ gầm lên, đưa tay đẩy người này ra.

Cổ sư té trên mặt đất nhưng không tức giận mà lại khuyên nhủ: "Tiểu huynh đệ, xin hãy nén bi thương chấp nhận biến cố đi thôi! Ta biết cảm nhận của cậu bây giờ, ta cũng rất hiểu loại đau khổ khi mà người sớm chiều ở chung chết thảm trước mặt mình này. Thế nhưng bây giờ cậu toàn thân là máu, chắc hẳn là bị thương không nhẹ. Vì những người đã hi sinh, cậu càng phải sống cho thật tốt. Đến đây, ta trị liệu cho cậu một chút."

Phuong Nguyên không mở miệng, hần trăm mặc, khuôn mặt cúi xuống bị bao phủ trong bóng tối, mặc cho cổ sư này kiểm tra thân thể của mình.

Kết quả kiểm tra làm cho cổ sư này khá bất ngờ. Phuong Nguyên toàn thân đầm máu, nhìn có vẻ kinh khủng nhưng thực tế thì, trên người hần ngay cả một vết thương cũng không có!

Tuy nhiên, cổ sư nọ rất nhanh thì đã khôi phục tinh thần, tập trung chú ý đến trên người Giác Tam.

"Rất xin lỗi, gia tộc phải thu hồi cổ trùng về." Cổ sư nọ tha thiết nhìn Phuong Nguyên một cái sau đó từ từ xóc cái áo dính máu ra.

Đôi mắt hơi mờ ra của Giác Tam đã hoàn toàn không còn ánh sáng.

Cổ sư nọ thành thạo dùng tay mở mí mắt Giác Tam ra, nhìn nhìn con ngươi của y, lại đưa tay sờ cổ của y nhưng không còn thấy mạch đập nữa.

Chết rồi.

Hoàn toàn chết rồi.

Cổ sư nọ cũng không nghi ngờ gì, hần thở dài, đưa tay dán sát vào bụng Giác Tam.

Bụng của y vẫn còn chút hơi ấm, không khiêu trong cơ thể đang chậm chậm biến mất, bên trong không còn một con cổ trùng nào.

Cổ sư nhìn Phuong Nguyên một cái, tựa có ý mà như vô ý nói: "Cổ trùng của mỗi một cổ sư đều có văn bản ghi lại rõ ràng, sau khi cổ sư chết, cổ trùng của người đó sẽ để lại cho người thừa kế với tư cách là di sản. Tự giấu riêng là trái với tộc quy."

Phuong Nguyên không hề sợ hãi, đón nhận ánh mắt của tên cổ sư: "Chuyện này ta dĩ nhiên biết. Ngươi hoài nghi ta trộm cổ trùng của tổ trưởng sao?"

Lấy những con cổ trùng này vừa mạo hiểm vừa phiền phức, không chừng sẽ liên lụy đến bí mật khác của hần, vậy thì được không bù mất. Phuong Nguyên hoàn toàn hiểu rõ, mặc dù có Xuân Thu Thiên, có thể luyện hóa cổ trùng trong nháy mắt thế nhưng hần cũng không thể bán chúng ra ở gia tộc. Vì những lợi ích nhỏ nhặt mà khiến cả người tanh hôi là không đáng.

Trừ việc đó ra, còn có một chuyện, đó chính là tình trạng kinh tế bây giờ của hần cũng không tốt lắm, cho dù lấy cũng chưa chắc có thể nuôi nổi.

Đối mặt với chất vấn của Phuong Nguyên, tên cổ sư vội vàng cười nói: "Đương nhiên là ta không có ý này rồi, người chết không thể sống lại, xin tiểu huynh đệ cậu hãy nén đau thương chấp nhận sự thật. Vì người đã chết, cậu hẳn phải càng sống thật tốt."

Phuong Nguyên từ từ đứng lên.

Hần dùng ánh mắt tràn ngập đau thương nhìn chăm chăm vào thi thể của Bệnh Xà, trầm ngâm mà nhìn một hồi.

Gió đêm gào thét bên tai.

"Huynh nói không sai." Sau một hồi lâu, Phuong Nguyên phá vỡ trầm mặc, ánh mắt lạnh lùng, tràn đầy thâm ý nói: "Vì người đã chết, ta hẳn là càng phải sống tiếp thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 97: Ma đầu hoành hành

Dịch giả: lamlamyu17

Nội vụ đường, phòng tra hỏi.

Ánh mặt trời mùa đông xuyên cửa sổ duy nhất trên mái, chiếu xuống mặt đất.

Những hạt bụi nhỏ bé trôi nổi lơ lửng trong cột sáng, hiện rõ từng hạt li ti.

Cột sáng bao phủ lên một cái ghế.

Phuong Nguyên ngồi trên đó, tắm mình trong ánh mặt trời.

Đối diện với hắn, ở phía trước của mảng tường tối om, một cái bàn dài được đặt ở đó, phía sau bàn là ba vị gia lão đang ngồi.

Việc tra hỏi đã giăng co suốt một giờ.

"Phuong Nguyên, người xác định tường trình vừa rồi của người không có sai lầm nào chứ?" Một vị gia lão nói.

"Đúng vậy." Phuong Nguyên rũ mi mắt nhìn mũi chân của mình. Ánh sáng mặt trời chiếu lên gương mặt tái nhợt của hắn, làm cho hắn thoát nhìn như một bức tượng màu trắng.

Tình hình hiện tại, hắn đã sớm đoán trước được.

Nói cho cùng, bốn vị cổ sư khác cùng tổ với hắn đều đã chết hết, chỉ mình hắn là còn sống.

Trong thực tế, cổ sư nào cũng sẽ bị tra hỏi ở một mức độ nhất định, để cho phía gia tộc thuận lợi thu thập tư liệu chiến trường. Chỉ có điều, Phuong Nguyên đã bị tra hỏi suốt một giờ rồi, hiển nhiên là phía sau có người nhắm vào hắn, làm khó dễ hắn.

Chuyện này hoàn toàn có thể hiểu được.

Chỉ cần là con người thì sẽ có các quan hệ xã hội, một người phía sau có thể liên quan đến hàng loạt con người khác.

"Vậy người hãy kể lại cận kề một lần nữa tình hình chiến đấu lúc đó đi." Gia lão tiếp tục đặt câu hỏi.

"Được. Ta mất vài ngày để đột phá lên nhị chuyển, vừa mới trở lại đến cửa sơn trại thì gặp phải tiểu tổ của Xích Sơn... Sau khi phát hiện đám người Giác Tam, ta trở về tiểu tổ. Lúc bọn họ đang kịch chiến với Lợn Rừng Vương..." Phuong Nguyên nói bằng giọng điệu bình tĩnh trước sau như một.

Nhị chuyển là hắn chủ động bại lộ, không có cổ trùng tương ứng để che đậy, khí tức nhị chuyển không thể giấu diếm được.

Hiện tại, bốn người tổ Bệnh Xà đã bỏ mạng, cái gọi là "quá trình" tất nhiên cũng là hắn muốn bịa sao thì bịa. Nhưng mà Phuong Nguyên cũng chỉ che giấu một vài chi tiết chủ chốt, phần lớn lời nói đều có xảy ra.

Đây đã là lần kể lại thứ năm của Phuong Nguyên, ba vị gia lão vừa nghe vừa nhíu mày.

Bọn họ không nghe ra sơ hở nào, nhưng bọn họ biết một điều: lời nói dối được bịa ra, sợ nhất là nói nhiều lần. Nói nhiều lần dĩ nhiên sẽ xuất hiện sơ hở. Thế nhưng đã năm lần rồi, cách nói mỗi một lần của Phuong Nguyên đều có một số khác biệt, tuy nhiên nội dung lại nhất trí.

"Chắc là thật rồi." Ba vị gia lão liếc mắt nhìn nhau, trao đổi bằng ánh mắt.

Nhưng có một vị gia lão trong đó lại không vừa lòng.

Con gái của bà ta chính là cổ sư trị liệu trong tiểu tổ Bệnh Xà, là đứa con gái xưa nay yêu thương nhất, kết quả lại chết thảm trong miệng sói. Chuyện này làm cho bà ta không khỏi căm hận, bây giờ nhìn vào Phuong Nguyên, ánh mắt bà ta đã tràn đầy lạnh lẽo.

"Phuong Nguyên, ta hỏi người, người dùng nguyệt nhận cắt lưới Đào Lâm, vì sao người làm vậy?" Vị gia lão có dáng vẻ phụ nữ trung niên này lớn tiếng hỏi.

"Là vì hoảng loạn, muốn lập công, kết quả ngược lại làm rộn thêm." Phuong Nguyên.

"Ta hỏi lại người, người trốn trong bụng lợn rừng, có cố ý làm cho nữ cổ sư cùng tổ gánh tai vạ thay người hay không?" Gia lão lại hỏi.

"Ta cũng không biết. Lúc đó ta cực kỳ sợ hãi, trong lúc hoảng loạn thì muốn trốn trong cơ thể Lợn Rừng Vương, kết quả là nàng ấy cũng chui vào, tranh giành vị trí bên trong với ta. Nàng ấy không giành được, bị điện lang cắn trúng người, đã chết. Ta rất xấu hổ." Phuong Nguyên hồi đáp.

Nữ gia lão trung niên nghiêng rằng, Phuong Nguyên trả lời rất xảo quyết, hắn chỉ trần thuật sự thật, thực tế là vẫn không hề nói về ý đồ chủ quan của bản thân. Điều này làm cho vị gia lão vẫn luôn một lòng muốn chen ép hắn cũng không bắt được bất cứ nhược điểm nào, trong lòng hiển nhiên là căm giận không thôi nhưng lại không thể làm gì được.

Với tình huống như vậy, đúng là không thể kết tội Phuong Nguyên.

Từ lúc xảy ra thú triều đến nay đã qua ba ngày.

Kết quả thương vong được thống kê ra làm cho sắc mặt cao tăng của gia tộc ai ai cũng khó coi.

Những thú triều nhỏ trước kia tuy cũng có tồn thất nhưng tuyệt đối không nghiêm trọng như vậy. Nguyên nhân lần này là ở đàn điện lang. Nếu là trước kia, ít nhất phải sau ba thú triều loại nhỏ thì mới xuất hiện những đàn sói này.

Thế giới này, hoàn cảnh gian khổ, sinh tồn khó khăn.

Đối với nhân loại, muốn sinh tồn, ngoài việc cạnh tranh tài nguyên với những người khác ra, nhân loại còn phải đấu tranh với dã thú hung mãnh cùng với thời tiết khắc nghiệt.

Mà những đấu tranh này thường cực kỳ gian khổ.

Thú triều loại nhỏ này vẫn chỉ mới là khúc nhạc dạo, thứ thật sự đáng sợ là lang triều khổng lồ vào một năm sau. Đến lúc đó, ngàn vạn con điện lang tấn công sơn trại, còn có lời quan đầu lang* thực lực kinh khủng.

(*) Lời quan đầu lang: nhắc lại cho những ai đã quên, đây là mấy con sói đứng đầu đàn trong đàn điện lang. Tên của nó có nghĩa là sói vương miện sấm chớp.

Sau khi không cam lòng mà hỏi thêm vài vấn đề, rốt cuộc dưới những câu trả lời không chệ vào đâu được của Phương Nguyên, nữ gia lão lựa chọn buông bỏ.

"Vậy thì Phương Nguyên, tiếp theo ngươi có dự định gì không?" Một vị gia lão khác tựa như có thâm ý mà hỏi thăm.

"Ta dự định xin nhiệm vụ phân gia, kế thừa di sản cha mẹ để lại rồi sống thật tốt." Phương Nguyên nói thẳng, chuyện này cũng không cần giấu diếm.

Vì tiểu tổ Bệnh Xà gần như toàn diệt, chỉ còn lại một mình Phương Nguyên, do đó cũng dẫn đến hẳn không cần sử dụng quyền bỏ qua nhiệm vụ của cổ sư nhị chuyển mà cũng có thể tiếp nhận nhiệm vụ phân gia.

Gia lão đặt câu hỏi gât gât đầu rồi lại lắc đầu, nói với Phương Nguyên: "Ngươi không hiểu ý ta rồi. Trừ ngươi ra, các thành viên trong tổ của ngươi đã hi sinh toàn bộ, ta đề nghị ngươi lại gia nhập vào tiểu tổ của người khác. Độ khó của nhiệm vụ trong Nội vụ đường đều dành cho tiểu tổ, một người rất khó hoàn thành, bất kể là nhiệm vụ phân gia của ngươi hay là nhiệm vụ cường chế mỗi tháng một lần cũng đều như vậy."

Phương Nguyên trầm mặc, không trả lời.

Vị gia lão này lại tiếp tục nói: "Đương nhiên, còn có một lựa chọn khác. Ngươi đã là cổ sư nhị chuyển, có tư cách trở thành tổ trưởng tiểu tổ, chỉ cần ngươi thông qua một nhiệm vụ khảo hạch là có thể thành lập tiểu tổ của mình. Ngươi muốn chọn cái nào?"

Phương Nguyên chớp mắt một cái: "Ta vẫn chưa nghĩ xong, ta cần thời gian cân nhắc một chút."

"Vậy ngươi có thể đi rồi, sau khi trở về, mau chóng suy xét. Chuyện thu xếp tiểu tổ ngươi nên làm trong mấy ngày gần đây, qua giai đoạn này, ngươi muốn tiến vào tiểu tổ nào đó cũng khó." Gia lão quan tâm nói.

Phương Nguyên cười nhạt trong lòng, hai con đường này hẳn sẽ không lựa chọn cái nào.

Hắn có quá nhiều bí mật, độc hành không chỉ an toàn hơn mà còn thuận lợi cho hành động. Bằng không thì sau này lúc nào hẳn cũng phải theo chân những người khác, cùng nhau hành động, vậy còn không phải làm phiền chết Phương Nguyên?

Rời khỏi phòng tra hỏi, Phương Nguyên không rời khỏi Nội vụ đường ngay mà đi xin nhiệm vụ phân gia, kết quả được báo rằng gần đây sự vụ bận rộn, ba ngày sau quay lại tiếp nhận.

Ra khỏi cửa lớn của Nội vụ đường, hắn ngẩng nhìn bầu trời.

Đây chỉ là một buổi chiều mùa đông, một buổi chiều mùa đông bình thường, chẳng qua là...

Trời đông thăm sâu, gió lạnh thấu xương, bầu không khí nặng nề tràn ngập nỗi bi thương.

"Hôm nay là lễ truy điệu tập thể, Cổ Nguyệt Kim Châu đã chết. Phương Nguyên, ngươi biết chưa?" Mạc Bắc và một đám thiếu niên đi ngang qua đây thì dừng bước lại.

Ngoại trừ Mạc Bắc còn có đám người Phương Chính, Xích Thành.

Mạc Bắc và Xích Thành ngày thường không hợp nhau nhất, nhưng ngày hôm nay, dường như bọn họ đã quên mất ân oán mà đi cùng nhau.

"Ca ca, Kim Châu cùng học tập sinh hoạt với chúng ta một năm, huynh đi với chúng ta đi." Phương Chính nói.

Cổ Nguyệt Kim Châu...

Trong đầu Phương Nguyên lập tức hiện lên hình ảnh một thiếu nữ.

Thiếu nữ ấy đã từng đấu ngang tay với Mạc Bắc trên lôi đài, nhưng sau lại vì không đủ thể lực mà thất bại. Đúng là một cô gái khác khổ nỗ lực.

Tuy nhiên, trước cái chết, cho dù là sự vật tốt đẹp hay là sự vật xấu xí thì đều được đối xử bình đẳng.

Phần lớn mọi người sẽ vì vậy mà thương tiếc, nhưng trong mắt của Phương Nguyên, chuyện này đã quá bình thường.

"À, đã chết sao. Nhưng mà sinh lão bệnh tử là chuyện thường của con người, thấy nhiều rồi sẽ nhạt phai. Các người đi đi, ta không rảnh." Phương Nguyên bước ngang qua mọi người.

"Tên khốn này!" Nhiều thiếu niên tức giận bất bình.

"Thực là máu lạnh vô tình..."

"Hắn hoàn toàn không thêm đề ý đến tình cảm bạn học!"

"Gần đây trong tộc đều truyền khắp cả lên, các người hẳn là cũng nghe nói chứ hả. Sở dĩ Phương Nguyên có thể may mắn còn sống sót là vì trốn trong bụng lợn rừng, sau đó lấy một nữ cổ sư ra làm lá chắn."

"Thật là nhục nhã mà, không có tí phong phạm đàn ông nào." Xích Thành khoanh tay cười nhạt.

"Ca ca..." Phương Chính cúi đầu cắn răng, nghe những lời bàn tán như vậy, làm đệ đệ của Phương Nguyên, hẳn cảm thấy thật xấu hổ.

Phương Nguyên đi, chậm chọc nhạo báng sau lưng càng ngày càng xa, dần dần không còn nghe rõ nữa.

Trong lòng hắn hoàn toàn bình tĩnh.

Nhục mạ ta thêm nữa thì thế nào?

Muốn mắng thì mắng đi, mắng rồi thì sao?

Kẻ lòng dạ nông cạn thường phần nộ vì mắng chửi, vui sướng vì khen ngợi.

Nhưng thật ra những điều này chẳng qua là cái nhìn của người bên ngoài đối với người mà thôi. Người mà sống vì cái nhìn của người bên ngoài thì đã định trước là kẻ đáng thương.

Trong thực tế, trải qua tuyên dương của một vài người hữu tâm, danh tiếng của Phương Nguyên đã rất thối.

Hì sinh nữ đồng bạn mà bảo toàn mình, hành vi như vậy tuy sẽ không chịu trừng phạt nhưng sẽ bị dư luận lên án.

Nhưng đây cũng là cục diện mà Phương Nguyên muốn tạo ra.

Bước vào thể chế chính là biến thành quân cờ, thân bất do kỷ*, phải hành động tuân theo thể chế. Đối với Phương Nguyên, điều này rất vương chân vướng tay, hẳn cần tài nguyên, càng cần hơn nữa là độc hành.

(*) Thân bất do kỷ: không thể tự do làm theo ý mình.

Cho nên hắn muốn trở thành một kẻ cô độc.

Bị mọi người bài xích thì thế nào? Ha ha, chỉ có người nội tâm mềm yếu mới sợ bị bài xích.

Nếu là ở địa cầu thì bất kỳ ai ở vào tình huống này cũng chết chắc rồi, dù sao thì song quyền nan địch tứ thủ*, quan hệ giữa người với người là vòng bảo hộ cho sinh tồn.

(*) Song quyền nan địch tứ thủ: hai nắm đấm khó chống lại được bốn tay, ý nói một người khó mà chống lại được số đông.

Thế nhưng ở thế giới này, chỉ cần tu vi cường đại, một người có thể chống lại mười người, trăm người, nghìn vạn người. Bài xích thì sao, cản trở con đường của bản thân, trực tiếp giết chết là được, không tài nguyên sao, trực tiếp cưỡng ép lấy đi là được.

Mỗi thế giới mỗi quy tắc khác nhau thì sẽ quyết định những khác biệt về hình thái xã hội, tạo thành khác biệt về phương thức hành động của con người.

Một thế giới càng có trình độ vũ lực cao, quan niệm tập thể lại càng yếu ớt.

Cho nên, trong thế giới này ư...

Ma đầu hoành hành thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 98: Luyện cổ gian nan

Dịch giả: lamlamy17

"Cái gì? Tên tiểu tử kia hiện giờ đã là cổ sư nhị chuyển, còn xin Nội vụ đường cho nhiệm vụ phân gia!" Giọng nói kinh ngạc lẫn tức giận của cửu phụ Cổ Nguyệt Đồng Thổ quanh quẩn trong phòng tiếp khách.

"Đúng thật là như vậy. Tuy rằng ta đã nhận nguyên thạch của huynh nhưng cũng không tiện ngăn cản hẳn. Ta chỉ có thể nói với hắn ba ngày sau đến nhận nhiệm vụ, giúp huynh kéo dài nhiều ngày như vậy đã là cực hạn mà ta có thể làm được rồi." Nam cổ sư trung niên ngồi bên cạnh nói.

Cổ Nguyệt Đồng Thổ hừ lạnh trong lòng, ông ta đã nghe ra ý của vị cổ sư thuộc Nội vụ đường này.

Cái gì mà "kéo dài ba ngày, đã là cực hạn", những lời như vậy chỉ là muốn nhân cơ hội lừa gạt ông ta một khoản tiền mà thôi.

"Nhưng mà, việc cấp bách bây giờ vẫn là dốc hết sức giữ lại gia sản. Thăng nhãi con này thật là không để người ta yên thân!" Cổ Nguyệt Đồng Thổ đỏ mặt hời lạnh đầy trán, tốc độ phát triển của Phương Nguyên làm cho ông ta phải kinh hãi.

"Ta chỉ đến nói cho huynh một tiếng, cáo từ." Nam cổ sư trung niên đứng dậy muốn đi.

"Đừng đi vội, lão đệ. Có vài việc ta còn muốn mời lão đệ giúp một chuyến." Cổ Nguyệt Đồng Thổ cũng vội vàng đứng lên, lấy một túi tiền nhét vào tay nam cổ sư.

Nam cổ sư nhét túi nguyên thạch đầy căng vào trong ngực, đổi giọng cười to nói: "Đồng Thổ lão ca, huynh quá khách sáo rồi. Quan hệ của hai huynh đệ chúng ta thế nào chứ, từ hơn mười năm trước đã quen biết nhau rồi. Huynh yên tâm, ta sẽ chuẩn bị một nhiệm vụ khó khăn nhất giao cho Phương Nguyên. Thế nhưng e rằng Phương Nguyên sẽ thuê những cổ sư khác, chuyện này huynh phải chú ý."

"Ha ha ha, chuyện này đệ yên tâm. Tuy rằng lão ca ta đã thôi lui, nhưng mạng lưới quan hệ vẫn còn đó, ta đã sớm mời người theo dõi. Nếu như tên tiểu tử này mời người ngoài tức là vi phạm tộc quy, ta còn đang lo không tóm được nhược điểm của hắn đây. Ha ha..."

"Như vậy thì ta yên tâm rồi, cáo từ."

"Ta tiễn đệ một đoạn."

"Không cần đâu, xin dừng bước."

Cổ Nguyệt Đồng Thổ nhìn bóng lưng gã cổ sư rời đi, vẻ tươi cười trên mặt từ từ sụp đổ.

"Phương Nguyên này rõ ràng chỉ là loại bình, tại sao lại tấn thăng nhị chuyển nhanh như vậy?! Thật là chết tiệt, đám Giác Tam làm cái trò gì không biết! Ngay một người sống sờ sờ như vậy mà cũng không giữ lại được."

"Bây giờ bốn người Giác Tam lại chết hết cả trong thú triều, thực sự là không còn gì nữa rồi. Phương Nguyên lại còn tấn thăng nhị chuyển, cứ như vậy, hẳn nhất định có thể nhận được nhiệm vụ gia sản. Thủ đoạn hạn chế hắn lúc trước đã không thể dùng lại nữa. Nhưng bây giờ hắn là một kẻ đơn độc, muốn một thân một mình hoàn thành nhiệm vụ gia sản cũng sẽ rất khó khăn."

"Không đúng! Vận may của tiểu tử này có hơi quá tà môn rồi, vừa mới mời mấy người Giác Tam ngăn chặn hắn thì lại đến thú triều. Vận nhất hắn lại nhờ vào vận may mà hoàn thành nhiệm vụ thì làm sao đây? Ta phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất!"

Gừng càng già càng cay, Cổ Nguyệt Đồng Thổ có thể tưởng tượng sau vận toàn sống đến bây giờ thì chính bản thân ông ta cũng đã là đại biểu cho một sự thành công.

So với một Phương Nguyên vừa mới vào đời, các mối quan hệ xã hội của ông ta mạnh hơn nhiều lắm.

...

"Thu thập rượu mật?" Phương Nguyên tiếp nhận nhiệm vụ gia sản này, ánh mắt loé lên lạnh lẽo. Nhiệm vụ này rất phiền phức, phải thu thập năm lượng rượu mật của ông Hoàng Kim. Mỗi một con ông Hoàng Kim đều lớn bằng quả đu đủ, cơ thể vàng đen sặc sỡ, kim óng sắc bén, có tính công kích rất mạnh.

Cái này còn chưa tính, bây giờ ông nhỏ thông thường chỉ có mỗi mật ong, chỉ có trong tổ ong từ lớn đến trung bình mới có mật ong tích lũy nhiều, ừ thành rượu mật quý giá hơn.

"Nhiệm vụ này, cho dù là với tiểu tổ năm người thì cũng là vô cùng khó. Vì nhiều người cũng vô dụng, cổ sư thu thập rượu mật phải có cổ trùng phòng ngự, đứng vững được trước công kích của kim ong. Xem ra là cứu phụ ngằm ra tay ở phía sau, muốn tận dụng nhược điểm ta không có cổ trùng tính phòng ngự. Đáng tiếc... ông ta tính sai." Phương Nguyên cười lạnh trong lòng.

Bây giờ lợi ích khi che giấu di tàng của Hoa Tử hành giả đã thể hiện ra.

Chuyện mờ ám dễ làm, chuyện đường hoàng khó thành.

Hành sự càng quang minh chính đại lại càng khiến cho người ta dễ dàng nhìn thấu, dễ dàng ngăn cản. Trái lại âm thầm hành sự, ẩn giấu át chủ bài, để người ta không biết tình hình, không thể bốc thuốc đúng bệnh.

"Nhưng mà, ta muốn thu thập rượu mật, chỉ dựa vào Ngọc Bì cổ còn chưa đủ. Ngọc Bì cổ chỉ là cổ trùng nhất chuyển, nếu có thể tấn thăng thành nhị chuyển Bạch Ngọc cổ thì tin rằng chuyện này dễ như trở bàn tay."

Hoàn toàn không cần mạo hiểm thử nghiệm, kinh nghiệm cuộc đời phong phú làm cho Phương Nguyên giảm bớt đi đường vòng.

Lại nói, Phương Nguyên nay đã là cổ sư nhị chuyển sơ giai nhưng cổ trùng trên người, trừ Xuân Thu Thiên ra, thì đều là cổ trùng ở bậc nhất chuyển.

Tình huống này giống như đại hán có thể dùng đại quan đao* chém người lại phải cầm một cây chủy thủ xinh xắn. Chủy thủ cũng không thể phát huy ra đầy đủ sức chiến đấu lớn nhất của đại hán, chỉ khi chế tạo ra đại quan đao mới là thuận tay nhất.

(*) Đại quan đao: kiểu đao có cán dài mà Quan Công hay cầm đấy.

Trong tay Phương Nguyên có bảy con cổ trùng: bản mệnh cổ Xuân Thu Thiên, Nguyệt Quang cổ, Tửu Trùng, Bạch Thi cổ, Ngọc Bì cổ cùng với hai con Tiểu Quang cổ.

Trong đó, Nguyệt Quang cổ và hai con Tiểu Quang cổ có thể hợp luyện thành nhị chuyển Nguyệt Mang cổ, Bạch Thi cổ và Ngọc Bì cổ hợp luyện thành Bạch Ngọc cổ.

Nguyệt Mang cổ đại biểu cho tăng lên năng lực tấn công, còn Bạch Ngọc cổ thì là khả năng tăng lên tính phòng ngự.

Nếu như nguyên thạch của Phương Nguyên đầy đủ thì tất nhiên hắn đã luyện chế cả hai. Thế nhưng trước đây không lâu, hắn vì đẩy tu vi lên nhị chuyển mà đã tiêu hao đại bộ phận nguyên thạch vào đó. Hôm nay nguyên thạch trong tay hắn chỉ đủ cho một lần.

"Không cần nghi ngờ, lựa chọn hợp luyện ra Bạch Ngọc cổ là sáng suốt hơn. Có Bạch Ngọc cổ, ta có thể thu thập rượu mật, hơn nữa Bạch Ngọc cổ cũng có tác dụng trợ giúp đối với truyền thừa của Hoa Tử hành giả. Nhưng nếu lần hợp luyện này của ta thất bại, kết quả sẽ rất nghiêm trọng. Điều kiện kinh tế của ta đã cạn kiệt sạch đồ, không có Bạch Ngọc cổ là không cách nào kế thừa di sản. Một khi vướng lại ở bước này, nó sẽ trì hoãn tốc độ phát triển của ta rất nhiều."

Phương Nguyên đã cảm thấy một áp lực mơ hồ.

Hắn biết mình đã đến một thời khắc mấu chốt. Nếu như hợp luyện thành công thì tất nhiên tương lai tươi sáng. Còn nếu thất bại, đó sẽ giống như ngã vào vực sâu, muốn leo đến tình cảnh như hiện tại thì hắn cần phải nỗ lực kinh doanh, thời gian cũng kéo dài hơn.

...

"Cổ sư lấy nguyên hải bản thân làm nền tảng, lấy cổ trùng làm phương tiện. Cổ là vật thiết yếu của cổ sư, không có cổ thì đừng nói đến cổ sư. Cổ sư ngoài tu hành của bản thân ra còn phải luyện cổ, nuôi cổ, dùng cổ."

Trong gian phòng, tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác cẩn thận tỉ mỉ giảng giải cho Phương Chính.

"Luyện, nuôi, dùng, ba phương diện này, bất kỳ mặt nào đều là kiến thức bao la uyên bác, dùng cả một đời người cũng không tìm tòi hết. Trong đó, phương diện luyện người đã biết làm sao để luyện hoá một con cổ trùng, cũng biết làm sao để sử dụng rồi. Nhưng mà những cái đó chỉ là đơn luyện, ngoài đơn luyện còn có cái quan trọng hơn là hợp luyện."

"Thông qua hợp luyện là có thể xác nhập nhiều loại cổ trùng khác nhau thành một con cổ trùng cấp bậc cao hơn. Đây là sự tiến hóa và thăng hoa của sinh mệnh. Phương Chính, người đã sớm là nhị chuyển nhưng cổ trùng trong tay lại chỉ là nhất chuyển, người nên hợp luyện một con cổ trùng nhị chuyển."

Phương Chính bèn hỏi: "Tộc trưởng, vậy con nên hợp luyện như thế nào đây?"

Cổ Nguyệt Bác nói: "Muốn hợp luyện phải biết bí phương, giữa một vài cổ trùng là không thể hợp luyện với nhau. Trải qua vô số năm tháng phát triển và tích lũy, thông qua việc không ngừng thực hành, trải qua vô số thất bại, các vị tiền tổ mới tổng kết ra được rất nhiều bí phương. Bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta nghiên cứu Nguyệt Quang cổ sâu sắc nhất, đến nay đã nắm giữ hai bí phương ngũ chuyển."

"Cái gì gọi là bí phương ngũ chuyển?"

"Tức là dựa theo bí phương này, liên tục hợp luyện, cuối cùng có thể hợp luyện ra cổ trùng ngũ chuyển. Phương Chính, trong tay người có một con Ngọc Bì cổ và một con Nguyệt Quang cổ, phù hợp với một bí phương ngũ chuyển trong đó. Nếu người đi theo bí phương này, cuối cùng sẽ hợp luyện ra cổ"

trùng ngũ chuyển Bảo Nguyệt Quang Vương cổ!"

"Bảo Nguyệt Quang Vương cổ?" Phương Chính có vẻ mong chờ.

"Ha ha ha, hiện tại nói với ngươi về cổ trùng ngũ chuyển vẫn còn quá sớm. Nào, ngươi lấy Ngọc Bì cổ và Nguyệt Quang cổ ra, ta hướng dẫn ngươi làm sao hợp luyện hai con cổ này thành cổ trùng nhị chuyển Nguyệt Nghê Thường!"

Nói đến đây, sắc mặt của Cổ Nguyệt Bác chuyển thành nghiêm nghị: "Quan trọng nhất trong việc hợp luyện cổ trùng là phải nhất tâm đa dụng*, ý thức dung hợp. Hiện ý thức hoang dại của Nguyệt Quang cổ Ngọc Bì cổ ở trong tay ngươi đã không còn, đều đã bị ý thức của ngươi thay thế. Bây giờ việc ngươi phải làm là dung hợp hai luồng ý thức này lại làm một."

(*) Nhất tâm đa dụng: có thể cùng xử lý nhiều việc khác nhau cùng một lúc.

"Dung hợp lại làm một?" Phương Chính chớp mắt, vẻ mặt rất hoang mang.

Cổ Nguyệt Bác cười cười: "Đừng lo, luyện tập nhiều là ngươi có thể nắm giữ loại cảm giác này. Tiếp đây bắt đầu đi."

"Vâng." Phương Chính gật gù đầu, dưới sự hướng dẫn của Cổ Nguyệt Bác, chân nguyên xích thiết màu đỏ nhạt bốc lên như làn sương mù, nâng Ngọc Bì cổ và Nguyệt Quang cổ ra giữa không trung.

Phương Chính nhắm hai mắt lại, bắt đầu cảm nhận đồng thời điều động ý thức của hai cổ trùng này.

Cổ Nguyệt Bác đang ở bên ngoài cũng thời thời khắc khắc chú ý, chứng kiến Ngọc Bì cổ và Nguyệt Quang cổ chuyển động xoay quanh nhau như hai ngôi sao sáng.

Ý thức càng ngày càng dung hợp, khoảng cách giữa hai cổ trùng cũng càng ngày càng gần.

Sau ba canh giờ liên tục thử nghiệm, ý thức trong cơ thể chúng nó rốt cuộc cũng bị Phương Chính điều động, hoàn toàn dung hợp lại với nhau.

Ngay lập tức, Ngọc Bì cổ và Nguyệt Quang cổ đều bộc phát ra ánh sáng trắng chói mắt.

Hai mảng sáng liên kết lại, không lâu sau thì tạo thành một quang sáng lớn cỡ chậu rửa mặt.

"Giữa vũng trạng thái bây giờ, sau đó ném nguyên thạch vào trong vòng sáng." Cổ Nguyệt Bác kịp thời chỉ điểm.

Phương Chính liền lấy ra một khối nguyên thạch, đưa vào trong vòng sáng.

Nói ra cũng thật kì quái, sau khi nguyên thạch đi vào thì biến thành một luồng chân nguyên thiên nhiên tinh khiết, hoàn toàn hoà tan vào trong quang sáng, chỉ còn để lại một ít đá phần màu trắng là tả rơi xuống trên khăn trải giường.

"Tiếp tục ném vào cho đến khi hợp luyện thành cổ trùng nhị chuyển." Cổ Nguyệt Bác nói.

Phương Chính lại ném ra khối thứ hai, nhưng vào lúc này, ánh sáng trắng chợt biến mất, hai con cổ trùng giống như là bị đối phương đẩy mạnh ra, văng sang hai hướng ngược nhau.

Hợp luyện thất bại.

"Nguy rồi, vừa rồi con đã quên duy trì dung hợp ý thức." Phương Chính rất nhanh đã nhận ra sai lầm mà mình đã phạm phải.

"Đừng lo lắng, mấy lần đầu thất bại là chuyện vô cùng bình thường." Cổ Nguyệt Bác an ủi Phương Chính một câu, sau đó lại nhắc nhở, "Thế nhưng ngươi phải chú ý, số lần thất bại không thể quá nhiều. Nếu không Nguyệt Quang cổ và Ngọc Bì cổ cũng sẽ tiêu tan."

Phương Chính triệu hồi Ngọc Bì cổ và Nguyệt Quang cổ, quả nhiên phát hiện mặt ngoài của Nguyệt Quang cổ xuất hiện những vết rách nhỏ li ti, còn Ngọc Bì cổ thì có vẻ hơi ỉu rũ.

Trong lòng hắn chợt thấy nặng trĩu, lúc này hắn mới chân chính cảm nhận được sự gian nan của việc luyện cổ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 99: Là người, không phải là thần

Dịch giả: lamlamyu17

Rào rào rào...

Trong biển chân nguyên, ba đào nhấp nhô, sóng lên sóng xuống.

Phóng tầm mắt nhìn, một vùng sắc màu đỏ nhạt, đây đã không còn là biển thanh đồng trước kia mà trở thành biển xích thiết.

Bốn vách không khiêu là một màng bạc sáng rực rỡ, chính là cảnh tượng của nhị chuyển sơ giai.

Toàn bộ biển chân nguyên xích thiết chiếm bốn thành bốn không khiêu, giữa không trung trên mặt biển, Xuân Thu Thiên hiển hiện ra.

Qua gần một năm ngủ say tĩnh dưỡng, nó đã có khôi sắc.

Thân mình nó trước kia không còn chút bóng bầy nào, thô ráp chán ngắt, giống như một cây củi khô mục nát, nhưng hôm nay cũng đã có hơi bóng loáng lại.

Hai cánh của nó vốn giống như lá khô tàn lụi trong gió thu, phần rìa cũng có nhiều chỗ khuyết thiếu, nhưng nay, hai cánh cũng hiện ra vài chấm xanh lục tươi non, phần rìa cánh dường như đã được vẽ lại một đường viền đen thành một vòng cung hoàn chỉnh, không hề có chỗ khiếm khuyết.

"Xuân Thu Thiên, xuân thu... thì ra là như vậy, muốn nó khôi phục phải trải qua mùa xuân và mùa thu." Từ lúc hấn sống lại đến nay đã qua một năm, cũng là một vòng xuân thu cho nên nó đã có khôi phục lại.

Phương Nguyên nhìn chằm chằm con Xuân Thu Thiên này, suy nghĩ không khỏi bùng mở, hiểu biết đối với Xuân Thu Thiên lại sâu sắc hơn.

Cổ sư luyện cổ, nuôi cổ, dùng cổ, "dùng" trong đó phân chia đa dạng, bao gồm hàng ngàn hàng vạn thứ. Phương Nguyên sớm chiều ở chung với Xuân Thu Thiên, hiểu biết đối với nó cũng đang dần dần tích lũy, không ngừng sâu sắc hơn.

"Nhưng mà Xuân Thu Thiên vẫn còn rất yếu ớt, mới chỉ như bò ra phía trước vài bước từ chỗ vực đá của cái chết. Ta có thể sử dụng khí tức của nó áp bức cổ trùng, tăng cường hiệu quả đơn luyện, nhưng về phản hợp luyện cổ trùng, nó không giúp được gì."

Chuyện đề cao xác xuất hợp luyện thành công có các cổ trùng thần kỳ khác, thuật nghiệp có chuyên công*, Xuân Thu Thiên chỉ có khả năng làm sống lại.

(*) Thuật nghiệp có chuyên công: mỗi nghề nghiệp hay công việc nào cũng có một chuyên môn nhất định.

Ngoài Xuân Thu Thiên ra, trên mặt biển còn có Tửu Trùng mập mạp đang cuộn tròn lại, bơi lượn trong nước biển, chơi đùa vui vẻ.

Bạch Thi cổ thì giống như một con bọ rùa bay vờn nhau với Ngọc Bì cổ có hình dáng giống như mảnh ngọc bích.

Phương Nguyên mở mắt, chằm chằm mở bàn tay ra. Trong bàn tay phải là ấn ký của một mảnh trăng non và hai ngôi sao năm cánh.

Chính là Nguyệt Quang cổ và hai con Tiểu Quang cổ đang sống nhờ trên tay.

Phương Nguyên ngồi khoanh chân trên giường, ánh mắt nhìn về phía trước mặt.

Trước mặt hấn đang đặt ba túi tiền, hai túi phồng to, một túi khác thì xẹp xuống một nửa. Ngoài ra còn có một cái nanh của Lợn Rừng Vương, nó giống hệt như một cái ngà voi, lạng lạng nằm đó, cạnh bên chân Phương Nguyên.

Sau khi phí hết sức lực giết được Lợn Rừng Vương, tiểu tử Bệnh Xà lại gặp tập kích của đàn điện lang, đại bộ phận da thịt Lợn Rừng Vương đã điện lang gặm cắn hết, chỉ còn lại hai cái nanh trắng tuyết là chiến lợi phẩm có giá trị nhất.

Dựa theo quy định trong tộc, với tư cách là một thành viên đã giết chết Lợn Rừng Vương, Phương Nguyên có thể miễn phí lấy được một cái nanh của Lợn Rừng Vương.

Phương Nguyên nhìn mấy thứ trước mặt này, thần sắc mang vẻ nghiêm trọng: "Nguyên thạch của ta đã không còn nhiều lắm, chỉ đủ cho một lần hợp luyện. Sau lần hợp luyện này, mặc kệ thành công hay không, kinh tế của ta cũng sẽ đổ vỡ. Thế nhưng nếu ta hợp luyện trễ thì không đến mười ngày nữa, nguyên thạch của ta vẫn sẽ liên tiếp tiêu hao, đến cả cơ hội hợp luyện cũng không còn."

Phương Nguyên nuôi bảy con cổ trùng, gánh nặng kinh tế nặng nề, lại cũng vì tư chất loại bính mà hấn đã phải nhiều lần dùng Tửu Trùng để tu hành nhanh chóng hơn. Do đó tiêu hao nguyên thạch của hấn cũng cao hơn so với người bình thường.

Gần đây hấn cũng không dùng nguyên thạch để bổ sung cấp tốc chân nguyên trong không khiêu nữa. Biển xích thiết trong người hấn hiện giờ đều là thành quả mà hấn tự khôi phục.

Phương Nguyên đã bắt đầu chất bóp nguyên thạch, trừ tính chi phí sinh hoạt, không thể tùy tiện lạm dụng nguyên thạch nữa.

Tình hình bây giờ tương đương với việc hấn đã sắp rơi xuống vách núi, phải dựa vào một bụi cỏ dại trong tay mới có thể tạm thời giữ mình ở sát bờ vách núi.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, bụi cỏ dại trong tay hắn liên tục đứt gãy, nếu như không làm bất cứ một cố gắng liều lĩnh nào thì hắn không trụ được bao lâu nữa, sẽ rơi xuống vách núi.

Chuyện bây giờ hắn phải làm chính là thừa dịp trong tay còn có bụi cỏ này mà nhờ cậy vào nó, ra sức leo lên vách đá.

Nếu như thành công thì hắn có thể giành được gia sản, leo lên một bậc thang khác, cuộc đời bước sang một trang mới.

Nếu như thất bại, vậy thì hắn sẽ rơi xuống, muốn leo lên đến mức này, phải một lần nữa tiêu tốn lượng lớn thời gian và sức lực.

"Mặc kệ thế nào, bắt đầu đi." Phương Nguyên hít sâu một hơi, ánh mắt bình tĩnh lại.

Bạch Thi cổ, Ngọc Bì cổ!

Hai cổ trùng tuân theo ý niệm của hắn mà chui ra từ trong không khiêu, lơ lửng ở trước mặt.

"Hợp!" Phương Nguyên thầm quát một tiếng trong lòng. Bạch Thi cổ và Ngọc Bì cổ liền bộc phát ra ánh sáng chói mắt, đụng thẳng vào nhau.

Va chạm này im hơi lặng tiếng, tất cả biến thành một quang sáng trắng.

Ánh sáng màu trắng càng chói mắt hơn so với trước kia.

Điều này có nghĩa là hai luồng ý thức của Phương Nguyên đang dung hợp.

Phương Nguyên một bên dùng ý thức của bản thân duy trì quang sáng màu trắng, một bên lại lấy nguyên thạch ra từ trong túi, ném từng viên vào trong quang sáng.

Quang sáng nuốt lấy nguyên thạch, chỉ để lại một chùm bụi phấn rơi xuống trên giường. Mỗi lần nuốt một khối, quang sáng lại mở rộng ra thêm một chút.

Quang sáng hấp thu chân nguyên thiên nhiên rồi càng ngày càng lớn hơn.

Từ kích thước cỡ chậu rửa mặt ban đầu, nó dần dần biến thành cỡ một cái cối đá.

"Đã đến lúc." Phương Nguyên hít mắt, nắm lấy cái nanh Lợn Rừng Vương sau đó dứt khoát ném vào trong quang sáng.

Nếu như người khác nhìn thấy cảnh này thì e rằng cũng phải kêu hoảng lên. Đó là vì mọi người đều biết bí phương phối hợp Bạch Thi cổ và Ngọc Bì cổ thành Bạch Ngọc cổ đã được lưu truyền hơn một nghìn năm, thế nhưng chưa bao giờ nghe thấy còn phải có thêm một cái nanh Lợn Rừng Vương.

Nhưng mà, trước đây không không có nghĩa là sau này cũng không.

Một trăm năm mươi năm sau tính từ lúc này, một vị cổ sư sẽ cải tiến bí phương này. Ông ta phát hiện chỉ cần tăng thêm một cái nanh lợn rừng là có thể nâng cao xác suất hợp luyện thành công rất nhiều.

Phương Nguyên sống lại về trước năm trăm năm, tất nhiên cũng biết được bí quyết này.

Cái nanh trắng đi vào trong quang sáng, một biến hoá kỳ diệu lập tức xảy ra.

Ánh sáng trắng vốn rất chói mắt bỗng nhiên trở nên dịu nhẹ. Trước kia nó vẫn chỉ luôn tỏa sáng rực rỡ ra xung quanh, nhưng còn bây giờ nó lại như đang chuyển động dạng sóng, hoán đổi lần lượt từ sáng đến tối, thần diệu tự nhiên.

Dưới cái nhìn chăm chú của Phương Nguyên, quang sáng từ từ co rút lại, cuối cùng hoàn toàn tiêu tan trong không khí.

Ngọc Bì cổ và Bạch Thi cổ đã không còn nữa, chỉ còn một con cổ trùng hoàn toàn mới lẳng lặng trôi nổi ở trước mặt Phương Nguyên.

Nó giống như là một viên đá cuội, cả người màu trắng, nhưng màu trắng này không phải màu trắng bệch của giấy, cũng không phải màu trắng kem của sữa, mà là một màu trắng mượt mà, mang vẻ sáng bóng như ngọc.

Đây là nhị chuyển Bạch Ngọc cổ!

Đến lúc này, Phương Nguyên mới nhẹ thở phào một hơi, tảng đá trong lòng cũng đặt xuống.

Đừng nhìn quá trình này dường như rất đơn giản, thực ra thì chẳng phải vậy.

Thứ nhất, dung hợp ý thức, hắn phải làm được nhất tâm đa dụng.

Người bình thường một tay vẽ vòng tròn, một tay vẽ hình vuông, đây là nhất tâm lưỡng dụng. Chuyện này rất nhiều người cũng khó mà làm được, huống chi nhất tâm đa dụng với độ khó còn cao hơn?

Việc này cần phải có vô số tích lũy, khắc khổ tu hành, nhận lấy vô số lần thất bại và trắc trở, hơn nữa còn phải có thiên phú nhất định thì mới có thể làm được nhất tâm đa dụng.

Phuong Nguyên có thể làm đến mức xe nhẹ đường quen* như vậy đều là nhờ vào kinh nghiệm tích lũy suốt năm trăm năm, không thể gian dối một phần nào.

(*) Xe nhẹ đường quen: nguyên văn là "kính xa lộ thực", nghĩa là việc làm nhiều lần sẽ trở nên quen thuộc, dễ dàng.

Thứ hai, chính là hiểu biết và nhận thức đối với cổ trùng.

Cổ sư càng hiểu sâu sắc về cổ trùng thì khả năng thành công khi hợp luyện càng lớn.

Chuyện này cũng là nhận thức chuẩn xác mà ở sau này, khoảng chừng ba trăm năm sau mới được thừa nhận rộng rãi.

Cho nên, thường thì cổ trùng sử dụng càng lâu, xác suất hợp luyện thành công lại càng lớn.

Thứ ba, là bí phương chính xác mà còn độc đáo hơn.

Ví dụ như lần này, việc tăng thêm cái nanh trắng giống như vẽ rồng điểm mắt, có thể bỗng chốc nâng cao xác suất thành công lên hai phần. Hiệu quả thật là phi phàm.

Một vài bí phương được lưu truyền rộng rãi trên thế giới này nhưng cũng có rất nhiều bí phương bị người cất giấu cẩn thận, không lưu truyền ra.

Ví dụ như Nguyệt Quang cổ của Cổ Nguyệt sơn trại, bí phương luyện chế nó cũng chỉ được nắm giữ trong tay số ít gia lão cùng với các đời tộc trưởng.

Nhất là bí phương có thể lên đến ngũ chuyển và ngũ chuyển trở lên đều như vậy, chúng được các cổ sư cất giấu một cách bí mật, quý trọng như mạng. Nhiều cổ sư không đến lúc chết thì tuyệt không truyền thụ ra ngoài.

Nhưng cho dù là có ba điều này thì cũng không cách nào làm đến mức thành công tuyệt đối. Cho dù là một người như Phuong Nguyên, có ký ức năm trăm năm kiếp trước, có kinh nghiệm phong phú cực kỳ, có hiểu biết sâu sắc với cổ trùng, có thể nhất tâm đa dụng, biết được nhiều bí phương, thế nhưng khi hợp luyện cổ trùng, hẳn vẫn có thể thất bại như trước.

Chỉ có thể nói là tỷ lệ thất bại của hắn tương đối thấp mà thôi.

Hợp luyện cổ trùng gần như là một sự thăng hoa, một sự sáng tạo sinh mệnh. Nó áp súc thời gian đến cực hạn, làm cho quá trình tiến hoá rất dài nở hoa kết trái trong nháy mắt.

Ở trên địa cầu, có thể làm được chuyện này chỉ có thần linh.

Không cần nghi ngờ, đây là một kỳ tích của sinh mệnh. Cổ sư dùng xác phàm mở ra thần tích*, làm sao có thể lần nào cũng thành công?

Nếu như mỗi lần đều thành công, vậy thì đó không người, mà là thần.

(*) Thần tích: vết tích của thần, những kỳ tích mà thần mới làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 100: Bạch Ngọc cổ

Dịch giả: lamlamyu17

Chớp mắt đã qua hơn mười ngày.

Trong lòng núi, rừng đá ngầm dưới đất.

Khệt khệt khệt!

Bóng dáng mười mấy con Ngọc Nhân Thạch Hầu mơ hồ nhoáng lên giữa không trung.

Chúng nó không ngừng nhảy nhót, phát động công kích mãnh liệt về phía Phuong Nguyên.

Nếu là trước đây, Phuong Nguyên đã phải lùi lại không phải ngờ, nhưng bây giờ hắn lại chỉ đứng tại chỗ, vẻ mặt lạnh lùng, sừng sừng không dòi.

Mấy con khi đánh, cào, cấn xé trên người Phuong Nguyên làm phát ra tiếng vang leng keng, như thể chúng nó không phải đang vây đánh một người mà là một cây trụ cứng rắn bằng ngọc thạch.

Một lớp ánh sáng bạch ngọc mờ mờ dán sát toàn thân Phuong Nguyên. Lớp ánh sáng này tuy mỏng hơn ánh ngọc quang màu lục của Ngọc Bì cổ, thế nhưng lực phòng ngự lại cao gấp hai có thừa.

Phòng ngự Ngọc Bì cổ tối đa chỉ có thể chống lại mười sáu con khi đồng thời tấn công, nhưng hiện tại một mình Phuong Nguyên lại có thể đối mặt với hơn ba mươi con khi.

"Trên lời đài, ta từng có thể phá vỡ phòng ngự Ngọc Bì cổ của Phuong Chính, nhưng nếu Phuong Chính sử dụng Bạch Ngọc cổ này thì cho dù ta đánh gãy xương tay cũng không phá được phòng ngự đó."

Phuong Nguyên suy nghĩ trong lòng, đồng thời cũng chia ra một luồng tinh thần chú ý nguyên hải trong không khiêu.

Trong biển chân nguyên xích thiết, Bạch Ngọc cổ chìm dưới đáy, thời khắc hấp thu chân nguyên, mặt ngoài toả ra ánh ngọc quang màu trắng mờ mờ, giống như một cái bóng đèn.

Mỗi khi mấy con khi công kích Phuong Nguyên một lần, mặt ngoài Bạch Ngọc cổ giống như viên đá cuội này cũng sẽ hơi loé sáng.

Cùng lúc đó Phuong Nguyên cảm giác được tiêu hao chân nguyên cũng tăng nhanh hơn một chút.

"Phòng ngự của Bạch Ngọc cổ cũng giống Ngọc Bì cổ, đều cần liên tục rót chân nguyên vào. Hơn nữa thừa nhận công kích càng nhiều, tiêu hao chân nguyên càng mạnh." Phuong Nguyên tổng kết trong lòng.

Đồng thời, hấn bỗng đứng triển khai phản công.

Quyền đâm cước đá, gió cuốn bụi mù, chiêu thức của hấn đơn giản lại tàn nhẫn, tư thế hành động sắc bén.

Bạch Thi cổ tuy biến mất nhưng năng lực mà nó mang đến cho Phuong Nguyên vẫn còn trong cơ thể hấn.

Mấy con khi không ngừng bị Phuong Nguyên đánh trúng, con thì bị đá bay, văng vào trên cột đá, con thì trực tiếp bị giết chết ngay giữa không trung, sau đó biến thành đá rơi xuống mặt đất, cơ thể chia năm xẻ bảy.

Hơn nữa, trong lúc Phuong Nguyên vung tay, nguyệt nhận cũng từng mảnh từng mảnh bay ra ngoài, giống lưỡi hái tử thần, gạt lấy sinh mệnh của đám khi.

Dưới sự thúc giục của chân nguyên xích thiết, mỗi một kích của nhất chuyển Nguyệt Quang cổ đều tạo thành hiệu quả công kích lớn nhất cho đám khi.

Khệt khệt...

Mấy con khi hoảng sợ kêu to không ngừng lui về phía sau.

Phuong Nguyên chỉ phản kích trong chớp lát nhưng phần lớn chúng nó đã diệt vong, chỉ còn lại năm sáu con.

Phuong Nguyên lại giết thêm một con nữa, rốt cuộc mấy con khi còn lại cũng sụp đổ, kinh hoàng tán loạn trốn vào sâu trong rừng đá.

Phuong Nguyên cũng không đuổi theo mấy tên tàn binh bại tướng này mà tiếp tục đi tới, thâm nhập vào trung tâm rừng đá.

Mấy ngày nay hấn đều cố gắng tìm kiếm manh mối bước tiếp theo của truyền thừa. Theo việc không ngừng tìm kiếm, khu vực vòng ngoài rừng đá hấn đều đặt chân qua, không có bất kỳ phát hiện nào.

Phuong Nguyên cũng đã hiểu ra, mơ hồ đoán được ý nghĩ của Hoa Tử hành giả. Hấn cho rằng, manh mối bước tiếp theo rất có thể là được Hoa Tử hành giả bố trí ở chỗ trung tâm của khu rừng đá này.

Càng đi vào sâu trong rừng đá, cột đá càng lớn, đám khi sinh sống bên trong cũng càng nhiều.

Phuong Nguyên vừa đi vừa nhìn ra xa xa, ở trung tâm rừng đá có một cây cột đá to lớn nhất, dù là hơn mười người trưởng thành nắm tay ôm lại cũng không ôm hết.

Cây cột đá này chính là mục đích tiếp theo của hấn.

Thế nhưng càng thâm nhập vào trong, quy mô đàn khi càng lớn, độ khó tất nhiên cũng càng cao.

Phuong Nguyên bước ra một bước máu chót, đập vào vòng cảnh giới của bầy khi.

Khệt khệt khệt!

Mỗi cái hốc đen trên cột đá lập tức chui ra một con Ngọc Nhãn Thạch Hài đang tức giận, tất cả chừng trên trăm con cùng lúc bỏ nhào về phía Phuong

Nguyên.

Phuong Nguyên xoay người bỏ chạy.

Đồng thời đối mặt với nhiều con khi tấn công như vậy, ngay cả khi có Bạch Ngọc cổ thì hẳn cũng không chịu được.

Đàn khi truy kích Phuong Nguyên một hồi, sau đó lần lượt có con buông tha, quay trở lại. Dần dà chỉ còn lại ba mươi mấy con khi theo đuôi ở phía sau.

Phuong Nguyên thấy thời cơ chín mùi liền xoay người chiến đấu.

Sau một trận đánh giết, chỉ còn lại một vài con cuống quýt chạy trốn, ngay cả hốc đá ban đầu cũng không dám trở về.

Cứ như vậy qua vài lần, Phuong Nguyên chém giết hơn một trăm con khi, suốt dọc đường chỗ nào cũng có thể thấy những hòn đá do những con khi vỡ vụn ra tạo thành.

"Chân nguyên không đủ rồi." Phuong Nguyên thoáng kiểm tra nguyên hải, thở dài một hơi, đành phải ngừng bước tiến.

Nếu là trước kia thì hẳn đã sớm dùng nguyên thạch tiến hành khôi phục cấp tốc. Thế nhưng từ sau khi hợp luyện Bạch Ngọc cổ, hẳn thiếu nguyên thạch trầm trọng, có thể nói là kinh tế đã hoàn toàn tan vỡ.

Phuong Nguyên nhặt lên từng viên từng viên nhân cầu ngọc thạch rơi rải rác trên mặt đất, bỏ vào trong túi.

"Hẳn là ngay dưới cây cột đá ở trung tâm, thế nhưng muốn đến đó, ta phải đi thông ra một con đường." Loại cảm giác này của hắn càng ngày càng mạnh, cuối cùng Phuong Nguyên nhìn lại một lần rồi mở cửa đá, trở về gian mật thất thứ hai.

Ở góc tường mật thất chất đống một ít thứ linh tinh.

Trong đó có một cái túi gai đựng mấy trăm viên ngọc nhân cầu, Phuong Nguyên nó mở ra, đổ hết toàn bộ ngọc hôm nay thu hoạch được vào trong. Những viên ngọc va chạm vào nhau phát ra tiếng vang trong vắt.

Còn có một cái túi gai khác, bên trong đựng nanh lợn rừng, nhưng bây giờ Phuong Nguyên đã không cần đi săn giết lợn rừng nữa.

Hắn dùng Bạch Thi cổ và Ngọc Bì cổ hợp luyện thành công ra Bạch Ngọc cổ, Bạch Thi cổ biến mất, khiến cho nhu cầu về thịt lợn của hắn giảm xuống số không.

Bạch Ngọc cổ mới ra đời này càng có thiên hướng về phía Ngọc Bì cổ, thức ăn cũng là ngọc thạch.

Mỗi mười ngày Ngọc Bì cổ phải nuốt hai lượng ngọc thạch, mà Bạch Ngọc cổ thì mỗi hai mươi ngày phải cho ăn tám lượng ngọc thạch.

Thông thường, cỏ trùng càng cao cấp, khoảng cách thời gian hấp thu thức ăn lại càng dài. Phần lớn cỏ trùng nhị chuyển đều hơn nửa tháng, cỏ trùng tam chuyển thì sẽ hơn một tháng.

Dĩ nhiên, cỏ trùng càng cao cấp sức ăn cũng sẽ tăng nhiều hơn. Tính bình quân ra, chi phí nuôi Bạch Ngọc cổ còn nhiều hơn Ngọc Bì cổ và Bạch Thi cổ cộng lại.

Thế nhưng đối với Phuong Nguyên mà nói, hẳn đã có khu rừng đá dưới lòng đất này, hoàn toàn không thiếu ngọc thạch. Hơn nữa không cần thịt lợn, hẳn không phải giết lợn rừng nữa, chuyện này giảm bớt được rất nhiều phiền phức cũng như tiết kiệm được rất nhiều thời gian cho hắn.

Quần miện cái bao gai nhỏ lại, Phuong Nguyên nhặt túi nước da trâu bên cạnh lên.

Túi nước phình to, bên trong chứa đầy rượu mật ong Hoàng Kim. Từ mấy ngày trước Phuong Nguyên đã nhờ vào Ngọc Bì cổ mà chống lại tấn công của ong Hoàng Kim, sau đó thu thập được đủ số rượu mật từ trong tổ ong.

"Nguyên thạch trên người ta bây giờ chỉ còn lại hai khối rồi, đã đến lúc đi đến Nội vụ đường giao trả nhiệm vụ gia sản."

Phuong Nguyên cất túi nước da trâu vào trong ngực, sau đó quay về đường hầm ngầm, ra khỏi khe đá, trở ra bên ngoài.

Lúc này, mới là hoàng hôn.

Buổi hoàng hôn trong ngày đông, khí trời quang đãng, cũng không hề có cảm giác lạnh lẽo. Ánh chiều tà toả ra màu đỏ cam ấm áp, những tia nắng mỏng mang xuyên thấu qua tán cây tùng, chiếu xuống vùng núi đồi.

Một đường độc hành, hắn đi về sơn trại.

Chỉ có điều Phuong Nguyên cũng không có đi thẳng về phía trước mà cố ý đi vòng vòng mấy đường, giảm bớt xác suất hang động trong khe đá bị phát hiện.

Gió đông phả vào trên gương mặt hắn, mang theo mùi vị của tự do.

Trước đây, lúc còn ở trong học đường, hẳn chỉ có thể lén lút lút đến vào buổi tối. Nhưng bây giờ Phuong Nguyên đã tấn thăng nhị chuyển rồi, ban ngày tự do xuất nhập cũng không khiến ai nghi ngờ.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là do bốn người Bệnh Xà đã chết, để cho Phuong Nguyên một mình một người, giảm bớt đi một phần ràng buộc.

Thách thức duy nhất chính là, Phuong Nguyên hiện giờ chỉ có một mình, bên cạnh không có tổ viên hỗ trợ, sau này hẳn phải hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc mỗi tháng ít nhất một lần, như vậy hẳn ắt phải càng khó khăn hơn.

Đến hiện tại, sau khi trải qua thú triều nhỏ, việc lập lại các tiểu tổ đã hoàn thành, Phuong Nguyên đã bỏ lỡ thời cơ rồi. Hơn nữa cũng vì danh tiếng của mình mà Phuong Nguyên đã bị những cổ sư khác ngăm ngăm xa lánh. Hẳn muốn gia nhập vào tiểu tổ khác cũng không dễ dàng.

"Xa lánh thì xa lánh đi, ta càng tự do bên ngoài hơn, ánh mắt để ý tới ta càng ít thì ta càng có lợi. Về phần nhiệm vụ mỗi tháng của gia tộc đều là bắt buộc, ta tất nhiên phải nhận rồi. Nhưng mà..."

Nghĩ đến đây, đôi mắt Phuong Nguyên loé lên tia nhìn lạnh lẽo, hẳn đã sớm có dự định với chuyện này.

Phía gia tộc bắt buộc cổ sư mỗi tháng ít nhất phải nhận một nhiệm vụ, nhưng lại không bắt buộc nhiệm vụ này nhất định phải hoàn thành.

Không làm được nhiệm vụ, đánh giá sẽ thấp xuống. Đây gần như là chuyện không cổ sư nào muốn thấy, cho nên bọn họ đều dốc hết toàn lực đi hoàn thành.

Thế nhưng đối với Phuong Nguyên, thứ gọi là đánh giá này thì tính là gì chứ!

...

Tiến bước vào trong sơn trại, trên đường cái lót đá xanh, người đi đường nói liền không dứt.

Thường thì lúc này chính là cao điểm của dòng người.

Các cổ sư hoàn thành xong nhiệm vụ, mang theo thương tích, nhếch nhác quay về sơn trại. Nông dân làm việc cả ngày, bàn chân đầy bùn đất, kéo cơ thể mệt mỏi lạng lẽ mà đi.

Trên thế giới này, cuộc sống con người cũng không dễ dàng gì, đều mang theo chua xót và đau khổ.

Ánh trời chiều dần buông xuống đỉnh núi, toả ra tia nắng dịu nhẹ cuối ngày, sau đó những tia sáng này lại bị những cành cây khô xen kẽ nhau xé rách, biến thành những mảnh vụn vỡ của thời gian, rơi rụng xuống trên vách tường của căn lầu trúc xanh như ngọc.

"A, đồ chơi của con." Trong đám đông, một đứa bé gái kêu lên, đuổi theo con quay.

Con quay vừa vọt lăn đến dưới chân của Phuong Nguyên, đứa bé gái cũng đụng vào trên chân hắn, té ngã trên mặt đất.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Đụng phải cổ sư đại nhân, xin ngài thứ tội!" Cha của đứa bé vội vàng chạy đến, nhìn thấy phục sức của Phuong Nguyên, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Ông ta kéo đứa bé gái quỳ xuống tại chỗ, không ngừng dập đầu với Phuong Nguyên.

Đứa bé sợ đến phát khóc, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt trắng trẻo.

Phàm nhân bên đường thấy cảnh này đều đi vòng qua, tránh ra hai bên trái phải.

Một vài cổ sư lạnh lùng nhìn sau đó lại nhanh chóng dời ánh mắt.

"Đừng khóc nữa, đồ thứ gây hoạ!" Người cha vừa sợ vừa giận, vung tay tát một cái lại bị Phuong Nguyên đưa tay bắt lại, không thể nhúc nhích được nữa.

"Chỉ là một chuyện nhỏ, không cần lo lắng." Phuong Nguyên cười nhàn nhạt, đưa tay sờ đầu đứa bé gái, nhẹ nhàng an ủi, "Đừng sợ, không có chuyện gì."

Đứa bé gái ngừng thút thít, ánh mắt ngập nước ngược nhìn Phuong Nguyên, nghĩ rằng đại ca ca trước mắt này thật là dịu dàng.

"Tạ ơn đại nhân khoan dung, tạ ơn đại nhân khoan dung!" Cha đứa bé gái mừng đến chảy nước mắt, không ngừng dập đầu với Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên tiếp tục đi.

Căn phòng mà hắn thuê cách ngay đó không xa.

Mà dưới căn lầu trúc ấy, Cổ Nguyệt Đồng Thổ đang đứng, từ xa xa mà nhìn về phía Phuong Nguyên, hiển nhiên là đang đợi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 101: Tâm già người cũng già

Dịch giả: lamlamyu17

Dựa vào năng lực của Cổ Nguyệt Đồng Thổ tất nhiên sẽ điều tra ra được nơi ở của Phương Nguyên.

Ngày hôm nay ông ta hiếm khi mà mặc vào võ phục của cổ sư, trên chân có xà cạp, bên hông thắt đai lưng màu đỏ, dáng vẻ ngăn nắp sạch sẽ, thể hiện ra một dáng vẻ uy nghi.

Ông ta nhìn Phương Nguyên đang chậm chậm đi đến, mắt liếc nhìn vào đai lưng của người thiếu niên này, trong lòng không khỏi cảm khái.

"Chỉ có tư chất loại bình mà cũng đột phá đến nhị chuyển ở tuổi mười sáu, quả thật là ngoài dự đoán của mọi người. Thật không biết làm sao hấn trùng kích thành công. Tuy nhiên... tốc độ nhanh như vậy, phần lớn công lao cũng thuộc về Tử Trùng thời. Đáng tiếc, đến nhị chuyển sẽ không thể sử dụng Tử Trùng nữa."

Ngay sau đó, ông ta lại thấy khoe miệng Phương Nguyên đang cười cười.

Nụ cười này lại làm Cổ Nguyệt Đồng Thổ lạnh lẽo trong lòng.

Sau đó, một con giận bốc lên đầu: "Tiểu tử này, ung dung như vậy, là vì nghĩ ăn chắc ta rồi sao?!"

Phương Nguyên thông thả đi đến đứng trước mặt Cổ Nguyệt Đồng Thổ, hấn biết đối phương nhất định là tìm đến mình.

Quả nhiên, cửu phụ Cổ Nguyệt Đồng Thổ mở miệng nói: "Phương Nguyên, ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện một lát."

"Nói về chuyện gì?" Phương Nguyên nhướn mày.

Cổ Nguyệt Đồng Thổ cười cười, lại đổi đề tài: "Người biết không, ta và người khác nhau, ta mười lăm tuổi thì đã xuất đạo."

"Khi đó chính là lúc gặp phải lang triều, cổ sư tử thượng hàng loạt, dưới tình huống bất buộc, những học viên chúng ta phải tốt nghiệp. Ta có tư chất loại ất, mười sáu tuổi đến đến sơ giai, mười bảy tuổi cao giai, mười tám tuổi đỉnh phong. Thời điểm mười chín tuổi, ta đã bắt đầu trùng kích tam chuyển, ta cho là mình có thể tấn thăng đến cổ sư tam chuyển vào hai mươi tuổi."

"Ha ha ha, ta ngông cuồng, không coi ai ra gì, luôn cho là mình có thể làm được tất cả, thậm chí không gì làm không được, hoàn toàn không biết trời cao đất rộng. Ngay vào năm hai mươi tuổi, ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, bị một vị cổ sư Hùng gia trại đánh bại. Lúc đó ta trọng thương gần chết, may mà gia lão Được đường tự mình xuất thủ mới nhặt về được một cái mạng. Nhưng từ sau đó, tư chất của ta bị phế bỏ, rơi xuống loại bình, ta không gượng dậy nổi tròn tám năm."

"Vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi chín của mình, ta bắt đầu xem xét mình và thể giới này. Ta phát hiện, sức mạnh của một người là có hạn. Ngay cả khi ta tấn thăng tam chuyển thì sao chứ? Người sống trong xã hội này, quan trọng nhất không phải là thực lực cá nhân, mà là, quan hệ giao tế với những người khác."

"Vào lúc ba mươi tuổi ta bắt đầu cất bước một lần nữa. Lúc bốn mươi lăm thì lui về tuyến hai. Trong thời gian này, hơn mười mấy lần ta được hàng trăm vị cổ sư ký một lá thư, muốn đề cử ta làm gia lão. Tuy ta chỉ có tu vị nhị chuyển đỉnh phong, cả đời cũng không thể bước thêm một bước nữa, thể nhưng cũng không cần thiết. Ta đã có được thành công, tộc nhân gọi ta là "Ăn gia lão". Tuyệt đại đa số người cùng thế hệ với ta đều đã chết, mà ta lại vẫn sống rất yên ổn. Đối với những cổ sư còn đang xông pha bên ngoài, lực ảnh hưởng của ta vẫn còn như trước."

Thao thao bất tuyệt đến lúc này, Cổ Nguyệt Đồng Thổ mới quay lại chuyện chính. Ông ta nhìn Phương Nguyên, khoe miệng cong lên: "Phương Nguyên, người còn quá trẻ, vừa bước vào đời, cũng giống như ta năm đó. Cho rằng cái gì mình cũng có thể tự quyết, chuyện gì mình cũng có thể hoàn thành. Ha ha."

Cổ Nguyệt Đồng Thổ lắc đầu, tiếp tục nói: "Thế nhưng khi cuộc đời người trải qua nhiều chuyện một chút, người sẽ hiểu, con người rốt cuộc vẫn là một thành viên của xã hội, không phải là dã thú độc hành. Đôi khi cuộc đời cần có cúi đầu và nhượng bộ. Quá khích và cực đoan, bướng bỉnh và huênh hoang, tất cả chỉ đưa đến cô lập và hủy diệt. Ta tin bây giờ người đã thấy rồi. Không có một tiểu tổ nào tiếp nhận người, người xung quanh đều bài xích người. Cho dù người nhận được nhiệm vụ phân gia thì sao? Người đã là một kẻ cô độc, tuyệt đối không có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ. Người từ bỏ đi thôi."

Phương Nguyên nhàn nhạt nhìn người đàn ông trung niên trước mắt này, nét mặt hoàn toàn bình tĩnh.

"Nếu biết mình từng trải qua một cuộc đời năm trăm năm, không biết ông ta sẽ có biểu cảm ra sao đây?"

Nghĩ đến đây, trong mắt Phương Nguyên không khỏi toát lên ý cười.

Trên thực tế, ý nghĩ của cửu phụ cũng là quan niệm cuộc sống của hắn trong một khoảng thời gian rất dài.

Chính vì vậy nên hắn sáng lập ra Huyết Dục ma giáo, dựa vào quy chế và nhân tâm, dốc hết sức lực mà tạo ra một thế lực khổng lồ, một lời nói vạn người hô ứng, chiếm đoạt tài nguyên, chống lại cường địch.

Nhưng mà sau khi hắn đột phá đến lục chuyển, hắn thấy được quang cảnh hoàn toàn khác biệt.

Cổ sư trong ngũ chuyển là phạm, lục chuyển là tiên. Khi hắn đứng ở độ cao này, nhìn lại cuộc đời một lần nữa, hắn chợt bừng tỉnh.

Thế lực khổng lồ quả thực là trợ thủ của hắn nhưng đồng thời, nó cũng là một liên lụy và trở ngại to lớn.

Bất kể là thế giới nào, người chân chính đáng tin nhất chỉ có một, đó là bản thân.

Chỉ là người đời thường hay yếu mềm. Chung quy là con người không chịu được hiu quạnh, không chịu nổi cô độc, thích đuổi theo tình thân, tình bạn, tình yêu để điền khuyết vào tâm hồn mình, say mê tập thể, sợ hãi sự lẻ loi.

Một khi thất bại, bọn họ trốn vào trong tập thể, kể khổ với người thân bạn bè, dốc hết tâm sự với bằng hữu, không dám cô độc mà đối diện và sợ hãi và thất bại. Có đau khổ thì bận bịu chia sẻ, có vui sướng thì nóng lòng khoe khoang.

Cổ Nguyệt Đồng Thổ thành công sao, không thể nghi ngờ, ông ta thành công.

Ông ta không thể đi nổi trên con đường ban đầu nữa, đổi một con đường khác, ông ta bước vào một khung trời mới.

Nhưng ông ta cũng là một kẻ thất bại.

Ông ta vì một thất bại mà cúi đầu, ông ta chẳng qua là một kẻ nhu nhược, lại đang vì sự trốn tránh của mình mà dương dương tự đắc.

Cổ Nguyệt Đồng Thổ đương nhiên không biết Phương Nguyên đã nhìn nhận ông ta là một kẻ hèn nhát. Thấy Phương Nguyên vẫn không nói gì, ông ta còn tưởng rằng Phương Nguyên đã bị lời của ông ta chấn nhiếp.

Ông ta tiếp tục nói: "Phương Nguyên, ngươi không phải là Phương Chính, vậy ta nói thẳng. Nếu như ngươi có thể từ bỏ ý định thừa kế gia sản thì ngươi có thể đạt được tình hữu nghị của ta, các mối quan hệ của ta, ngươi đều có thể sử dụng. Hơn nữa, ta còn có thể bồi thường cho ngươi một nghìn khối nguyên thạch. Ta biết gần đây ngươi túng quẫn, ngay cả tiền thuê phòng cũng khát nợ hai ngày rồi."

Phương Nguyên cười nhạt, mở miệng nói: "Cửu phụ đại nhân, y phục này không thường mặc sao?"

Cổ Nguyệt Đồng Thổ sững sốt, không ngờ Phương Nguyên lại đột nhiên nói về đề tài này.

Nhưng mà quả thật Phương Nguyên nói không sai, ông ta đã thoái ẩn rất lâu rồi, bộ trang phục này vẫn xếp dưới đáy hòm. Hôm nay tới gặp Phương Nguyên, ông ta cố ý mặc bộ này chính là vì tăng sức thuyết phục và uy hiếp cho mình.

Phương Nguyên thờ dãi một hơi, đánh giá bộ quần áo của Cổ Nguyệt Đồng Thổ, chậm chậm nói: "Y phục cổ sư làm sao sạch sẽ chỉnh tề như vậy. Nó phải dính mồ hôi, bùn lầy và máu tươi, nó phải rách nát, như vậy mới có mùi vị của cổ sư."

"Ông đã già rồi. Cửu phụ đại nhân. Hùng tâm tráng chí của ông cũng đã mất từ khi còn trẻ. Cuộc sống an nhàn mấy năm nay đã bào mòn cái tâm của ông. Ông tranh đoạt gia sản không phải vì tu hành mà vì duy trì cuộc sống giàu có. Chỉ bằng vào loại tâm tính này, làm sao ông có thể ngăn được ta?"

Sắc mặt Cổ Nguyệt Đồng Thổ lập tức trở nên tái nhợt, trong lòng ông ta bỗng dâng lên một cơn tức giận.

Trên thế giới này, luôn sẽ một đám người "già". Bọn họ rao bán ra xung quanh kinh nghiệm xã hội, cho rằng lý tưởng của người khác là hoang tưởng, cho rằng nhiệt huyết của người khác là cuồng vọng, cho rằng kiên trì của người khác là bướng bỉnh. Bọn họ giáo huấn hậu bối để tìm kiếm cảm giác ưu việt và cảm giác về sự tồn tại của mình.

Không nghi ngờ chút nào, Cổ Nguyệt Đồng Thổ chính là người như vậy.

Ông ta muốn dạy dỗ Phương Nguyên, nhưng thật không ngờ, Phương Nguyên không chỉ không nghe theo, khuất phục ông ta mà ngược lại lại dạy dỗ ông ta một trận!

"Phương Nguyên!" Ông ta quát lên: "Ta thân là trưởng bối của ngươi, có ý tốt khuyên răn ngươi, ngươi lại không biết tốt xấu như vậy. Hừ, ngươi đã một lòng chống đối lại ta thì tới đi. Không ngại nói cho ngươi biết, nội dung nhiệm vụ phân gia của ngươi ta đã biết từ lâu. Người trẻ tuổi, không biết trời đất dày. Ha ha, ta cũng muốn nhìn xem ngươi hoàn thành nhiệm vụ này thế nào!"

Phương Nguyên cười nhạo, lúc này cũng không cần phải che giấu là gì. Thế nào thì mâu thuẫn cũng không thể hoà giải, không ngại cứ thường thức thử biểu cảm đặc sắc kế tiếp của Cổ Nguyệt Đồng Thổ.

Ngay sau đó, hắn lấy túi nước da trâu ra, mở nắp, một ít hương vị ngọt ngào đặc hữu của rượu mật bay ra.

"Ông nghĩ trong đây là cái gì?" Hấn nói.

Cửu phụ cực kỳ hoảng sợ, trái tim như muốn chìm vào đáy cốc.

"Làm sao có thể như vậy! Ngươi lấy được rượu mật từ đâu?!" Ông ta rống lên, gương mặt hiện vẻ kinh sợ khó có thể tin.

Phuong Nguyên không để ý đến ông ta nữa. Hấn đẩy nắp lại, cất túi nước lại vào ngực rồi bước về phía Nội vụ đường.

Cửu phụ đổ mồ hôi lạnh, tâm tư trong đầu quay cuồng.

"Nó lấy rượu mật từ đâu? Ta đã sắp xếp, chỉ cần nó tìm đến tiểu tổ khác thì ta sẽ nhận được tin tức trước tiên. Lẽ nào nó hoàn thành một mình ư? Không, chuyện này làm sao có thể, nó không có chỗ trú ẩn phòng ngự. Nhất định là có người trợ giúp nó. Không đúng! Việc quan trọng bây giờ không phải là tìm ra nguyên nhân là gì. Tiểu tử Phuong Nguyên này đã có rượu mật, hấn muốn đi giao nhận nhiệm vụ!"

Nghĩ đến đây, trong lòng Cổ Nguyệt Đồng Thổ đã hoàn toàn hoảng loạn, không còn đầu vể ung dung vừa rồi.

Ông ta bước nhanh mà đuổi theo Phuong Nguyên: "Phuong Nguyên, ngươi chờ một chút, chuyện gì cũng có thể thương lượng mà."

Phuong Nguyên không nói gì, tiếp tục đi, Cổ Nguyệt Đồng Thổ cũng chỉ có thể lèo đèo bên cạnh hấn.

"Một nghìn khối nguyên thạch không được thì hai nghìn khối." Cổ Nguyệt Đồng Thổ không ngừng tăng giá.

Phuong Nguyên không thêm đề ý nhưng thật ra trong lòng lại bắt đầu có hơi mong đợi. Cổ Nguyệt Đồng Thổ sốt ruột như vậy, liên tiếp tăng giá, xem ra giá sản nhất định rất đáng giá.

Cổ Nguyệt Đồng Thổ sốt ruột đến mức đầu đầy mồ hôi. Ông ta thấy Phuong Nguyên không phản ứng chút nào, gương mặt bắt đầu dữ tợn, gằn giọng uy hiếp: "Phuong Nguyên, ngươi cần phải biết cho rõ! Ngươi đắc tội ta thì sẽ có kết cục gì. Hừ, sau này nếu ngươi có khuyết tay thiếu chân gì cũng đừng trách cửu phụ ta vô tình!"

Phuong Nguyên cười ha ha một tiếng.

Cổ Nguyệt Đồng Thổ này thật đúng là một người đáng thương, bị quy củ trói buộc, rõ ràng túi nước gần trong gang tấc nhưng lại không dám cướp đoạt. Nhất gan như vậy mà còn muốn tranh đoạt lợi ích, sao có thể thành công đây?

Cầu phú quý trong hiểm nguy, cho dù là thế giới nào, muốn có được thứ gì thì nhất định cũng phải trả giá thật lớn.

"Phuong Nguyên, ngươi đừng tưởng rằng lấy được gia sản rồi là có thể mọi việc êm đẹp! Ta cho ngươi biết, ngươi vẫn còn rất trẻ tuổi, không hiểu được cái gì là xã hội, cái gì là hiểm ác!" Cổ Nguyệt Đồng Thổ gằn giọng rống lên bên cạnh Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên lắc đầu không để ý đến ông ta, dưới ánh mắt trợn trừng giận dữ ông ta, hấn bước vào trong Nội vụ đường.

Đối với cửu phụ này, hấn thật ra vẫn chưa đến mức nói là căm hận, thậm chí còn không có chán ghét.

Người như vậy hấn đã gặp nhiều rồi, cũng có thể hiểu được những người này.

Nếu như nguyên thạch của Phuong Nguyên đầy đủ, có thể cheo chống việc tu hành, hấn thậm chí sẽ không tranh đoạt gia sản này. Chẳng qua là một món lợi nhỏ, cho cửu phụ thì sao?

Hấn sống lại là vì cái gì?

Không phải vì tranh giành dài ngắn nhất thời, mà hấn muốn bước đến đỉnh cao nhất. Loại người qua đường này, chỉ cần không làm phiền thì mặc kệ bọn họ rít gào bên cạnh, Phuong Nguyên hấn đáp cũng không thêm đáp.

Thế nhưng Cổ Nguyệt Đồng Thổ này lại cứ một mực cản trở bước tiến của Phuong Nguyên.

Một khi đã như vậy, ta cứ đạp ngươi rồi tiến bước là được.

"Phuong Nguyên! Phuong Nguyên..." Cửu phụ Cổ Nguyệt Đồng Thổ trơ mắt nhìn Phuong Nguyên bước vào Nội vụ đường, cả người ông ta run rẩy, trán nổi gân xanh.

Ánh tà dương chiếu vào hai bên tóc mai của ông ta, tất cả đã bạc trắng.

Ông ta đúng là đã già rồi.

Năm hai mươi tuổi bị thương ấy, ông ta đã già rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 102: Gió đông thổi ngày xuân đến

Dịch giả: lamlamyu17

Phuong Nguyên đến Nội vụ đường, nộp rượu mật ong Hoàng Kim lên.

Nam cổ sư trung niên phụ trách tiếp đãi vô cùng sững sốt, cầm bút hỏi: "Vậy là cậu đã hoàn thành nhiệm vụ gia sản rồi?"

"Ông nói thử xem?" Phuong Nguyên hỏi ngược lại.

Nam cổ sư trung niên lập tức nhú mày. Nhiệm vụ này chính là do ông ta cố ý lựa chọn, chuyên để làm khó Phuong Nguyên, không ngờ Phuong Nguyên lại hoàn thành nhanh như vậy!

Ông ta nhìn Phuong Nguyên, ánh mắt dữ dội, nghiêm túc nói: "Chàng trai trẻ, ta hỏi ngươi cái gì, ngươi đáp lại cái đó. Nếu mà ngươi không nói rõ, vậy thì sẽ liên lụy đến đánh giá của ngươi. Ta hỏi ngươi, nhiệm vụ này là ngươi tự một mình hoàn thành sao? Ngươi phải nói thật, chúng ta sẽ điều tra."

"Đương nhiên là tự một mình hoàn thành."

"Được, ngươi nhớ cho kĩ." Nam cổ sư trung niên vừa ghi chép vừa cười lạnh trong lòng: "Chỉ bằng vào một tên người mới như hấn làm sao có thể một thân một mình hoàn thành được nhiệm vụ như vậy? Nói láo như này gia tộc ắt sẽ cho người điều tra. Đến lúc đó thì phiền phức càng lớn."

Ấy vậy mà Phuong Nguyên lại nói tiếp: "Nhưng mà tình huống có hơi đặc biệt, ngày đó ta chẳng qua là đi để trình sát, thật không ngờ gặp được gấu rừng móc tổ ong. Ta nhân cơ hội nên lấy được rượu mật này."

"Cái gì?" Nam cổ sư trung niên dừng bút, ngẩng đầu nhìn Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên nhún nhún vai, mỉm cười. "Bằng không, ông nghĩ một mình ta làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ này? Lại nói, vẫn là nhờ có ông chọn cho ta nhiệm vụ này."

Nam cổ sư trung niên lập tức ngăn người tại chỗ, tâm tình phức tạp khó mà nói bằng lời. Một lúc lâu sau, ông ta mới cười gượng hai tiếng, tiếp tục miệt mài ghi chép biên bản.

Phuong Nguyên dùng ánh mắt trầm tĩnh chăm chú nhìn người này, hấn biết rõ nhiệm vụ gia sản khó nhằn này hiển nhiên là "công lao" của nam cổ sư này. Đáng tiếc, mình đã hoàn thành nhiệm vụ này, cho dù là gia tộc sinh nghi mà đi kiểm chứng, Phuong Nguyên cũng đã có sắp xếp tương ứng. Người này dù muốn ngăn cản nữa cũng không được.

Cho dù là đích thân ông ta ra tay.

Đây chính là chỗ bí ai của việc vào thể chế, thân phận trở thành gông cùm xiềng xích.

"Được rồi, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, có thể kế thừa gia sản. Chỉ có điều, những di sản của cha mẹ ngươi hiện giờ đều được cửu phụ cửu mẫu của ngươi quản lý. Nội vụ đường sẽ lấy về cho ngươi, ba ngày sau ngươi trở lại đi." Sau một lát, nam cổ sư trung niên nói.

Phuong Nguyên gật gật đầu, quy củ này hấn biết, nhưng hấn lại nhìn chằm chằm trang giấy mà nam cổ sư đang ghi chép, nói: "Dựa theo quy định của gia tộc, biên bản nhiệm vụ của Nội vụ đường cần phải được người hoàn thành xác nhận ngay tại chỗ. Xin hãy cho ta xem thử phần biên bản này một chút." Sắc mặt nam cổ sư hơi đổi, không ngờ Phuong Nguyên lại quen thuộc quy trình như vậy. Ông ta hừ một tiếng, đưa biên bản ghi chép cho Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên nhận lấy, nhìn qua thì biên bản này không có chỗ nào không ổn, lan man mấy trăm chữ, sau cùng là đánh giá: tốt.

Hấn lập tức thấy rõ mức độ thân thiết của cổ sư này và Cổ Nguyệt Động Thổ.

Phần đánh giá này rất thẳng thắn, có thể được cổ sư trung niên cũng không vì Cổ Nguyệt Động Thổ mà vứt bỏ nguyên tắc nghề nghiệp. Sờ đi ông ta trợ giúp Cổ Nguyệt Động Thổ hấn là chỉ vì giao hảo, làm một cuộc giao dịch.

Đó là loại "lấy tiền của người, giúp người tiêu trừ tai hoạ".

Sau khi trả biên bản trong tay về lại cho cổ sư trung niên, Phuong Nguyên bèn rời khỏi Nội vụ đường.

Lúc ra cửa hấn đã không còn thấy bóng dáng Cổ Nguyệt Động Thổ.

Phuong Nguyên không khỏi cười lạnh, sức ảnh hưởng của Cổ Nguyệt Đồng Thổ còn chưa lớn đến mức có thể ảnh hưởng đến sự vận hành của Nội vụ đường. Cho dù là tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc mà muốn làm như vậy thì cũng phải chống lại áp lực khổng lồ của nhóm gia lão, trả một cái giá đắt về mặt lợi ích chính trị.

Trên địa cầu có câu: "Người trong giang hồ, thân bất do kỷ."

Trong chốn giang hồ có quy củ, kỳ thực đó là một loại thể chế, một khi vào thể chế, bất cứ ai cũng là quân cờ, kìm hãm lẫn nhau, không thể tự do làm theo ý mình.

Trừ phi sức mạnh của cá nhân có thể đạt đến mức chống lại được cả tổ chức, bằng không, gia nhập tổ chức rồi mà còn muốn tự do không gì ràng buộc, đúng là mơ mộng hão huyền!

Nhờ vào sức mạnh của thể chế gia tộc, Phuong Nguyên giành lại được gia sản đã là sự thật không thể nào đổi khác nữa.

Đừng nói là Cổ Nguyệt Đồng Thổ, ngay cả tộc trưởng cũng sẽ không vì một việc còn con con này mà bỏ ra một cái giá lớn.

...

Tại phòng đón khách.

"Đồng Thổ lão ca, chuyện này ta thật sự là lực bất tòng tâm." Nam cổ sư trung niên đứng trước mặt Cổ Nguyệt Đồng Thổ, than thở.

Cổ Nguyệt Đồng Thổ mang vẻ mặt nặng nề ngồi ở ghế chủ vị, trầm mặc không nói.

"Thực sự không còn cách nào nữa sao?" Bên cạnh, cửu mẫu hoảng hốt hỏi, giọng nói tràn đầy lo lắng và không cam lòng.

Nam cổ sư trung niên chậm rãi lắc đầu: "Chuyện này đã định rồi, quy trình xử lý của Nội vụ đường, trừ khi là hai đại gia lão đương quyền, hoặc là tộc trưởng mới có thể ngăn cản được."

"Đồng Thổ lão ca, bản danh sách này của Nội vụ đường ghi chép căn cứ về di sản, mời huynh trả lại toàn bộ thôi, đừng làm ta khó xử." Nói xong, ông ta đưa qua một bản danh sách.

Trên danh sách ghi chép chi chít, lớn như bất động sản, nhỏ như cái bàn cái ghế, ngoài ra còn có cổ trùng cha mẹ Phuong Nguyên để lại.

Sau khi cổ sư chết trận, nếu như cổ trùng của bọn họ được thu về thì sẽ phải để lại cho người thừa kế của cổ sư với tư cách là di sản. Đây cũng là chính sách hàng đầu của gia tộc.

Cửu mẫu vừa liếc qua danh sách thì thất thố mà hét ầm lên: "Chết tiệt, cậu không thể làm như vậy! Đây đều là đồ đạc của chúng tôi! Lão gia, ông không nói gì đi chứ, mau mau nghĩ cách. Không có những tài sản này thì nhà chúng ta còn cái gì? E rằng ngay cả gia nô cũng phải đuổi đi hơn một nửa, không thể nuôi nổi rồi!"

Rầm!

Cửu phụ Cổ Nguyệt Đồng Thổ bỗng nhiên đứng dậy, vung tay tát một cái, đánh cho cửu mẫu té từ trên chỗ ngồi xuống mặt đất.

"Người ồn ào cái gì!" Cửu phụ giận tím mặt, hỏn hển nói, "Đồ không có kiến thức, quy củ gia tộc bày ra ở đây, người tương không trả thì không trả sao? Vô tri, ngu xuẩn!"

Cửu mẫu dùng tay che mặt, lập tức tỉnh mộng, bà ta té liệt ngã xuống mặt đất, ngo ngác nhìn trượng phu của mình.

"Hừ!" Cổ Nguyệt Đồng Thổ giật tờ danh sách, nghiêng răng lật nhìn qua một lần.

Đôi mắt ông ta đầy tia máu, thở hỏn hển như trâu, căm tức nói: "Trả! Những thứ đồ đạc này ta sẽ trả, chắc chắn không thiếu món nào!! Chỉ có điều..."

Gân xanh trên trán ông ta nẩy lên, cơ mặt co rút, nét mặt dữ tợn: "Phuong Nguyên, ta không ngăn cản được Nội vụ đường nhưng ta lại có thể đối phó người. Đừng tưởng rằng người lấy được gia sản thì mọi việc tốt đẹp, hừ!"

...

Ba ngày sau, Phuong Nguyên đi ra khỏi Nội vụ đường, trong tay cầm một xấp khế ước mua bán nhà, khế ước đất đai, khế ước bán thân.

"Không ngờ, món di sản này lại hậu hĩnh như vậy." Hắn có phần sửng sò.

Mặc dù Phuong Nguyên đã hi vọng không nhỏ, thế nhưng sau khi lấy được món di sản này vào tay, nó vẫn thật ngoài dự liệu của hắn.

Hơn mười mẫu ruộng, tám tên gia nô, ba lầu trúc, cùng với một quán rượu!

"Thảo nào cửu phụ làm khó dễ, nghĩ mọi cách ngăn cản ta như vậy." Phuong Nguyên đã lý giải được hành động của Cổ Nguyệt Đồng Thổ.

Có món gia sản phong phú như vậy, cho dù là ở một thế giới như thế này cũng đủ để có thể com áo không lo.

Hơn mười mẫu ruộng đất, tám gia nô, tạm thời không nhắc ba lần trúc là bất động sản thì chỉ riêng việc cho thuê, tiền thuê mỗi tháng cũng có thể đủ cho việc tu hành của Phương Nguyên hiện giờ.

Ngoài ra còn có một tửu quán, phải biết rằng trong cả sơn trại cũng chỉ có bốn tửu quán.

Gia sản như vậy, nếu là ở trên địa cầu thì chính là có sẵn vài cái biệt thự, một cái cửa hàng rượu, là gia đình giàu có bao nuôi tôi tớ.

Điều đáng nói là, hoàn cảnh sống của thế giới này khắc nghiệt, sống còn cũng đã rất gian nan, sơn trại lại là chỗ an toàn nhất, do đó giá phòng còn đắt hơn trên địa cầu.

"Nghe nói ba đời trước của dòng họ Phương gia ta đã từng là một vị gia lão đương quyền, để lại cho con cháu rất nhiều gia sản. Ta có những gia sản này, đừng nói là bảy con cỏ trùng, cho dù con số này tăng vọt gấp đôi cũng có thể nuôi nổi! Nhưng thứ quan trọng nhất cũng không phải những thứ gia sản đó, mà là gốc thảo cỏ* này!"

(*) Thảo cỏ: cỏ trùng dạng thực vật, cỏ.

Lúc này một gốc thảo cỏ đang lẳng lặng nằm trong ngực Phương Nguyên.

Nó xinh xắn nhỏ nhắn, rễ cây xanh biếc, như rễ nhân sâm. Một vài rễ cây bán trong suốt, hết như ngọc phi thủy. Chín phiến lá cây hình tròn xanh biêng biếc, xen kẽ nhau vây quanh rễ cây, tạo thành hình dáng như cái mâm tròn.

Đây chính là Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo, cỏ trùng nhĩ chuyển có tác dụng trị liệu.

Nhưng nếu như chỉ là tác dụng trị liệu thông thường thì nó và Sinh Tức Thảo cũng không có khác biệt gì quá lớn.

Giá trị chân chính của nó ở chỗ, mỗi một cái lá của nó được hái xuống chính là một gốc Sinh Cơ Diệp.

Sinh Cơ Diệp cũng là một loại thảo cỏ, cấp bậc nhất chuyển, thuộc về loại hình cỏ tiêu hao, dùng một lần sẽ biến mất.

Nó còn có một khuyết điểm, chính là sau khi sử dụng một lá Sinh Cơ Diệp chữa thương, trong vòng một giờ sau đó, dùng thêm những lá Sinh Cơ Diệp khác sẽ không còn hiệu quả.

Thế nhưng, khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, nó dễ dàng luyện hóa, trị liệu nhanh chóng ngoạn, dễ nuôi dưỡng, là thủ đoạn trị liệu được cổ sư nhĩ chuyển hoan nghênh nhất.

Mỗi một tiểu tổ chỉ có một cổ sư trị liệu. Đôi khi có nhiều tổ viên bị thương cùng lúc, vậy thì làm sao một tên cổ sư trị liệu chăm sóc hết được? Nếu như cổ sư trị liệu hi sinh đầu tiên, hoặc là cổ sư trị liệu bị lạc mất, vậy nên làm sao đây?

Cho nên, các cổ sư thường tự chuẩn bị sẵn một vài thủ đoạn trị liệu, Sinh Cơ Diệp chính là một loại cơ bản nhất, hiệu quả nhất trong đó. Về cơ bản, cổ sư đi lại ở bên ngoài đều sẽ chuẩn bị sẵn một hai lá.

"Sau khi ta luyện hóa Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo, mỗi một phiến lá cây được hái xuống chính là một mảnh Sinh Cơ Diệp."

"Ta sử dụng chân nguyên rót vào trong Sinh Cơ Thảo là có thể làm cho nó sinh trưởng, mọc ra lá mới. Có thể nói, Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo này chính là một cái mỏ vàng di động, là di sản quan trọng nhất, không gì sánh được."

Nắm giữ Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo chính là nắm giữ một con đầu mối buôn bán.

Thế giới này, hoàn cảnh sinh tồn vô cùng khắc nghiệt, cổ sư ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nào có chuyện không bị thương? Nhu cầu đối với Sinh Cơ Diệp vẫn luôn kéo dài không ngừng.

"Thảo nào Cổ Nguyệt Đồng Thổ được gọi là "Ân gia lão", tuy rằng những năm gần đây ông ta thoái ẩn thế nhưng vẫn có sức ảnh hưởng như trước. Thì ra nguyên do bắt nguồn từ gốc Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo này."

Các cổ sư cần Sinh Cơ Diệp, mà Cổ Nguyệt Đồng Thổ buôn bán Sinh Cơ Diệp, có quan hệ như vậy làm cho sức ảnh hưởng của cửu phụ vẫn luôn được duy trì.

Phương Nguyên bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Cũng là nhờ ở thế giới này, quan niệm giá trị về tình thân gia tộc đã được đề cao đến một cao độ toàn mới, chế ước được cửu phụ cửu mẫu. Bằng không, nếu là trên địa cầu, với thứ lợi ích lớn như vậy, ta và Phương Chính đã sớm bị bọn họ ám sát. Không ổn, xem ra kế tiếp còn có phiền phức. Cửu phụ cửu mẫu tuyệt đối không chịu cứ như vậy mà dừng tay."

"Nhưng mà hiện tại ta đã trưởng thành, có tu vi nhĩ chuyển. Bọn họ muốn đối phó ta cũng phải chú ý đến tộc quy, nhất định bó tay bó chân. Hừ, mặc kệ là thủ đoạn gì, cứ đến thử xem. Binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn, ta tiếp hết."

Phuong Nguyên bước đi trên đường cái, ánh mắt nhấp nháy ánh sáng vô chừng.

Một cơn gió đông thổi đến, lạnh lẽo lướt qua gương mặt hắn.

Từ bây giờ đến mùa xuân còn rất lâu, thế nhưng Phuong Nguyên lại biết, hắn đã nghênh đón mùa xuân của cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 103: Dã tâm lớn, thế giới liên nhỏ

Dịch giả: lamlamyu17

Từ quán cũng không lớn nhưng vị trí tốt, nằm ở phía đông của sơn trại, sát bên cạnh cổng đông sơn trại.

Cổng phía đông và cổng phía bắc là hai cổng trại có lưu lượng người lớn nhất. Do đó mỗi khi sau giờ Ngọ hoặc là chạng vạng, việc buôn của từ quán cũng không tồi.

"Thiếu chủ nhân, mời ngài ngồi." Một lão già cúi đầu khom lưng với Phuong Nguyên.

Mấy tên tiểu nhị lau lau bàn ghế, tươi cười lấy lòng, vẻ mặt đầy nịnh nọt.

Phuong Nguyên lắc đầu, cũng không ngồi xuống mà tùy ý dạo bước trong từ quán, đánh giá xung quanh. Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Đây đã là từ quán của ta rồi."

Từ quán này chỉ có một tầng nhưng có một hầm rượu ngầm. Trên sàn lát gạch màu xanh, có tám cái bàn vuông, hai cái dựa vào tường, sáu cái bàn còn lại thì đều có bốn băng ghế dài xếp xung quanh.

Bước vào từ quán là có thể thấy một quầy hàng dài màu nâu sẫm, trên quầy bày giấy và bút mực, và cả bàn tính. Sau quầy chính là tủ rượu, trên đó bày những vỏ rượu lớn nhỏ, có khi là vỏ rượu lớn gốm đen, có khi là bình rượu bằng sứ sáng bóng.

Phuong Nguyên tùy ý bước đi, lão già nọ và mấy tên tiểu nhị đương nhiên cũng không dám ngồi xuống, cả bọn nhắm mắt theo sát phía sau.

Bọn họ đều thấp thòm bất an, tin tức từ quán đổi chủ này đến quá đột nhiên. Chủ nhân Cổ Nguyệt Đồng Thổ trước đó khôn khéo như ma quỷ, hà khắc cay nghiệt, bọn họ bị bắt ép đến nghẹt thở. Thiếu niên trước mắt này lại có thể đoạt lấy quán rượu từ trong tay Cổ Nguyệt Đồng Thổ, thủ đoạn này thật quá ghê gớm. Cho nên ánh mắt đám người này nhìn Phuong Nguyên mang theo bất an và cả sợ hãi.

Phuong Nguyên bỗng nhiên dừng bước lại: "Không tệ, nhưng cửa hàng có hơi nhỏ một chút."

Lão già liền vội vàng tiến lên, khom người đáp: "Là như vậy, thiếu chủ nhân. Mùa hè hàng năm chúng tôi sẽ dựng lều ở ngoài cửa, bày thêm vài cái bàn ghế. Nhưng bây giờ gió đông lạnh thấu xương, dựng lều cũng không ai ngồi, cho nên đã dỡ xuống."

Phuong Nguyên hơi nghiêng người, liếc nhìn qua lão già này: "Người chính là chương quỹ sao?"

Lão già khom lưng thấp hơn, càng thêm kính cẩn nói: "Không dám nhận, không dám nhận. Thiếu chủ nhân, từ quán này là của ngài, ngài chỉ định ai làm chương quỹ thì người đó chính là chương quỹ."

Phuong Nguyên gật gật đầu, lại liếc nhìn các tiểu nhị, thoát nhìn đám này đều có phần lanh lợi, làm được việc.

Nếu như ở trên địa cầu, hắn sẽ phải lo lắng không yên chương quỹ và đám tiểu nhị kết bè, lừa gạt một chủ nhân như hắn. Thế nhưng ở thế giới này, cô sư cao cao tại thượng, giết chết phạm nhân chỉ trong một ý niệm. Cho dù cứ phụ cứ mầu xúi giục sai khiến, những phạm nhân cũng tuyệt đối không dám chống lại Phuong Nguyên.

"Được rồi, đi lấy sổ sách đến đây, thêm cho ta một bình trà." Phuong Nguyên ngồi xuống.

"Vâng, thiếu chủ nhân." Chương quỹ và tiểu nhị rời ren một trận.

Sổ sách có chừng mười sáu quyển, mỗi quyển đều làm bằng giấy trúc, mang màu xanh nhàn nhạt. Khi cầm trong tay, những quyển sổ này giòn cứng hơn giấy Tuyên Thành rất nhiều, thích hợp với khí hậu ẩm ướt như ở Nam Cương này.

Phuong Nguyên tiện tay lấy ra vài quyển, xem sơ qua vài chỗ, hỏi một vài vấn đề.

Chưong quỹ vội vàng trả lời, không lâu sau, mồ hôi đổ đầy đầu.

Kiếp trước Phuong Nguyên sáng lập ra Huyết Dục ma giáo, giáo chúng hơn mười vạn, tất nhiên là kinh nghiệm phong phú, ánh mắt lão luyện. Những thứ sổ sách này, người khác có thể xem không hiểu, hoa cả mắt, nhưng trong mắt hắn, những điểm đáng nghi đều rõ mồn một đến từng chân tơ kẽ tóc.

Từ quán này xếp sau Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo, là khoản thu nhập đứng thứ hai, đương nhiên Phuong Nguyên phải nắm cho chắc.

Vấn đề trên sổ sách này cũng không lớn, thuộc về một vài sai sót nhỏ. Những phạm nhân này còn chưa dám làm càn.

Chẳng qua là khi Phuong Nguyên lật đến trang cuối cùng, phát hiện thu nhập vào sổ tháng này đều đã bị Cô Nguyệt Đồng Thổ lấy đi.

"Thiếu chủ nhân, đây là vị chủ nhân trước kia tự mình đến lấy, chúng tiểu nhân cũng không dám chống lại." Chưong quỹ vừa trả lời vừa lau mồ hôi, cơ thể già cỗi của lão run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Phuong Nguyên im lặng không nói, nhẹ nhàng đặt sổ sách lên bàn, liếc nhìn chưong quỹ.

Chưong quỹ lập tức cảm nhận được một áp lực khổng lồ, quả thực là giống như một ngọn núi đè xuống. Lão kinh hồn bạt vía, phịch một tiếng quỳ xuống trên đất.

Nhìn thấy chưong quỹ quỳ xuống, mấy tên tiểu nhị cũng rất khôn lanh, tất cả đều quỳ xuống.

Phuong Nguyên bình thần ngồi đó, dời ánh mắt mà liếc nhìn bọn họ.

Bọn tiểu nhị bỗng cảm thấy mình như đang ở nơi trời băng đất tuyết, không thể nào chống lại được khí thế của Phuong Nguyên, cả bọn cảm như hén.

Đối với những phạm nhân như bọn họ, công việc ở tù quán này không chỉ ổn định mà còn an toàn, là công việc lý tưởng hơn hết. Cho nên bọn họ cũng không muốn mất việc.

Phuong Nguyên thấy hiệu quả lập uy đã được rồi, tốt quá hoá dở, do đó hắn thông thả mở miệng: "Chuyện đã qua thì coi như xong, ta không so đo nữa. Ta đã xem qua sổ sách, tiền công của các người có hơi thấp. Sau này tiền công tiểu nhị tăng lên hai thành, của chưong quỹ tăng lên bốn thành. Làm việc cho tốt, các người cũng sẽ có phần."

Nói xong, Phuong Nguyên đứng dậy, đi về phía cửa.

Cả bọn quỳ trên mặt đất, ngẩn ngời ra một lát rồi mới hiểu ra, nước mắt tuôn trào giàn giụa trên gương mặt.

"Cảm tạ đại ân đại đức của thiếu chủ nhân!"

"Thiếu chủ nhân nhân từ khoan dung, chúng tiểu nhân nhất định làm việc hết sức!"

"Thiếu chủ nhân, ngài chính là phụ mẫu tái sinh của chúng tôi, ngài đi thông thả."

Phía sau hắn vang lên tiếng đám người cảm động đến rơi nước mắt, còn có tiếng đập đầu liên tiếp, trán đập vào trên nền gạch xanh.

Ân uy cùng ban, bất kể là ở thế giới nào, đó đều là phương pháp tốt nhất của kẻ bề trên dùng khống chế người dưới. Trong đó, "uy" mới là nền tảng. Dưới uy nghiêm cao cao, bất kỳ ân huệ nhỏ nhoi nào cũng được phóng đại lên ngàn vạn lần.

Thi ân mà không có uy thì chỉ nhận được một cái danh hào thôi nát, Thậm chí dần dần, cái thi ân này không còn đưa đến cảm kích nào nữa, mà ngược lại sẽ khiến người khác nổi lòng tham và mang đến tai họa.

"Nhưng mà những thủ đoạn khống chế kẻ khác như vậy chỉ là tiểu đạo. Nếu như là trên địa cầu thì sẽ được người đời tôn sùng, nhưng ở đây, chỉ có đề cao sức mạnh bản thân mới là đại đạo. Không, cho dù là trên địa cầu thì cũng là sức mạnh đứng thứ nhất."

Phuong Nguyên không khỏi nghĩ đến Hồng Triều Xích Tỏ.

Năm đó Xích Tỏ cũng trải qua một phen gian lao, cuối cùng thu được một kết luận: từ trong báng súng sinh ra chính quyền!

Đây chính là chân lý trần trụi: nền tảng của bất cứ một chính quyền nào đều là sức mạnh. Điều mà họ gọi là quyền lợi chẳng qua là phụ kiện mà thôi.

Trong thực tế, không chỉ quyền lợi, của cải và mỹ sắc cũng thứ diễn sinh ra từ sức mạnh.

Rời khỏi quán rượu này, Phuong Nguyên lại đi đến ba chỗ lầu trúc.

Ba lầu trúc này đều được cửu phụ cửu mẫu cho thuê, gần như đều đã chật cứng người.

Thế giới này rất coi trọng việc sinh đẻ. Nhân khẩu càng ngày càng khổng lồ, không gian trong sơn trại cũng bắt đầu có vẻ chật hẹp.

Trong gia tộc, mọi nhà đều theo chế độ con trai cả kế thừa, những con trai con gái khác phải tự lực cánh sinh. Nhiều người, cho dù là dựa vào chính

sách gia tộc mà được chia một chút gia sản ít ỏi, vất vả bốn ba ở bên ngoài nhưng sau cùng tích góp cả đời cũng không đủ mua một căn lầu trúc.

Thứ nhất, nuôi cở tiêu hao quá nhiều. Thứ hai, không gian trong sơn trại có hạn, giá phòng đắt đỏ.

Dĩ nhiên bên ngoài sơn trại cũng có thể tự ý xây dựng phòng ốc, nhưng việc đó rất nguy hiểm, lúc nào cũng sẽ có dã thú rấn độc qua lại, xông vào nhà dân. Nhất là mỗi lần thú triều quét qua, bất kể là phòng ốc gì bên ngoài trại đều bị phá hủy.

Mở rộng sơn trại là con đường giải quyết duy nhất.

Thế nhưng một khi mở rộng, những chỗ cần phòng ngự cũng nhiều ra, thú triều mà kéo đến, với lực lượng của sơn trại thì hoàn toàn không chống lại nổi. Và lại, khi chỗ ở lớn hơn mà có cở sư của sơn trại khác lên vào, vậy thì cũng khó lục soát và cảnh giới.

Trong lịch sử, Cở Nguyệt sơn trại có vài lần mở rộng nhưng đều bị thú triều phá hoại. Sau khi rút kinh nghiệm, sơn trại hiện tại đã ở vào quy mô lớn nhất có thể.

Phuong Nguyên nhìn sơ qua một lần, sau khi nghe ngóng tình hình một chút thì đã hiểu rõ.

Ba căn lầu trúc này đều được cở phụ cở mẫu kinh doanh rất khá, tiền thuê cũng được điều chỉnh ở mức có lợi nhất, cứ dứt khoát phát triển theo như vậy. Hẳn tính ra, tiền mà ba căn lầu trúc này mang đến cho hắn tuy không nhiều hơn chỗ tửu quán nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Tình hình tổng thể hiện giờ còn lạc quan hơn rất nhiều so với suy đoán trước kia của Phuong Nguyên.

Chỉ mới ngày hôm trước hắn vẫn chỉ là một tên tiểu tử nghèo túng với hai bàn tay trắng, nguyên thạch trên người chưa đến năm khối. Nhưng hôm nay, hắn lại bỗng chốc trèo lên hàng ngũ tiểu phú hào trong tộc.

Nữ khách trọ của những phòng cho thuê này đều là những nữ cở sư nhị chuyển khôn khéo lưu lạc, sau khi biết được thân phận của Phuong Nguyên, ánh mắt nhìn về phía hắn đều mang ý quyến rũ.

Chỉ cần có thể trèo lên Phuong Nguyên, gả cho Phuong Nguyên thì nay về sau, những nữ cở sư này sẽ trải qua một cuộc sống yên ổn, không cần bốn ba, bất chấp nguy hiểm tử vong ở bên ngoài nữa.

Cuộc sống như thế chính là thứ mà bọn họ vẫn luôn theo đuổi, ra sức phấn đấu đạt được.

Nói cách khác, hiện tại chỉ cần Phuong Nguyên bằng lòng, hắn thậm chí có thể lập tức thoái ẩn, trải qua cuộc sống giàu có hưởng thụ mà cở phụ từng có. Mà hắn ngoắc ngoắc ngón tay là sẽ có thật nhiều nữ cở sư chen chúc nhau mà đến.

"Nhưng tất cả đều không phải thứ ta mong muốn." Phuong Nguyên đứng ở tầng hai lầu trúc. Mặc cho những ánh mắt nóng hừng hực của các nữ cở sư chiếu lên người mình, hắn cau mày, tay vịn lan can, nhìn về phía xa.

Nơi phuong xa, núi non liên miên nối liền, giống như một người khổng lồ đang nằm ngang, xem bầu trời xám xanh trở thành đệm chăn mà đắp lên người ngủ ngon giấc.

Vạn dặm giang hà, đất trời mệnh mang, đến lúc nào ta mới có thể mặc sức tung hoành?

Gió cuốn mây vùn, long xà trời dậy, đến khi nào ta mới có thể bề nghề chúng sinh?

"Từ lúc sống lại đến nay, ta như lục bình không rễ, trôi dạt theo con sóng. Đến bây giờ, ta đã dốc hết lòng hết sức, gia sản này cũng có thể gọi là một cơ nghiệp, coi như là tự lập thành công, đứng vững gót chân. Kế tiếp chính là khai thác ra truyền thừa của Hoa Tửu, quyết chí tự cường, tu hành đến tam chuyển, lang bạt thiên hạ!" Trong đôi tròng mắt đen thẳm của Phuong Nguyên bùng cháy ngọn lửa.

Núi Thanh Mao chẳng là chi là một ngọn núi trong Thập Vạn Đại Sơn vùng Nam Cương. Mà Nam Cương cũng chỉ là một góc trong thiên hạ.

Quá nhỏ, quá nhỏ! Một nơi như thế này làm sao có thể chở được dã tâm bùng bùng của hắn?

Một chút ít gia sản này, thứ mà người khác tranh giành đến đầu rơi máu chảy, mong nhớ ngày đêm này, so với dã tâm của hắn, thật nhỏ bé giống như một hạt bụi.

"Ca ca, ngươi xuống đây, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Không biết từ lúc nào, Cở Nguyệt Phuong Chính đã đi đến bên dưới lầu trúc, ngửa đầu quát gọi Phuong Nguyên.

"Sao?" Phuong Nguyên bị cắt đứt dòng suy nghĩ, nét mặt lạnh lùng nhìn Phuong Chính đang ở bên dưới.

Hai huynh đệ bốn mắt nhìn nhau, không ai nói gì...

Đệ đệ Phuong Chính đứng bên dưới, chìm trong cái bóng của một căn lầu trúc khác, gương mặt ngẩng lên đang cau mày, đôi mắt loé sáng.

Ca ca Phuong Nguyên đứng phía trên, tấm mình trong ánh mặt trời, dưới mi mắt rủ xuống, con ngươi tối đen tựa bóng đêm.

Hai khuôn mặt giống hệt nhau phản chiếu lẫn nhau trong đôi con ngươi cũng giống hệt.

Đối với sự xuất hiện của đệ đệ, Phương Nguyên cũng không cảm thấy bất ngờ. Phương Chính chính là một thứ vũ khí sắc bén mà cữu phụ cữu mẫu dùng để tranh đoạt gia sản.

Nhưng mà, như vậy thì sao?

Phương Nguyên cao cao mà đứng phía trên, mắt nhìn xuống Phương Chính, trong lòng lại khe khẽ cảm thán: "Tư chất loại giáp thì sao, đến cùng cũng chỉ là một con cò... Thực là nhỏ nhoi."

(*) Trong chương này Phương Nguyên có nhắc đến Hồng Triều Xích Tô, thật ra đó không phải nhân vật hư cấu trong truyện đâu mà là tác giả đang ám chỉ Mao Trạch Đông, nói chung là đặt nickname có vẻ troll troll đó.

Hồng Triều Xích Tô, chữ "triều" nghĩa là triều đại, như kiểu Thanh triều, Minh triều,... Còn "hồng", "xích" chỉ màu đỏ.

Tại sao là màu đỏ, vì mặt trời đỏ và màu đỏ là biểu tượng của Mao Trạch Đông và cách mạng văn hoá, xuất hiện trên áp phích tuyên truyền, hồng vệ binh, hồng bào thư, bài hát Đông Phương hồng v.v... phe phái chính trị của vị này cũng có khi được (mấy ông sử gia) gọi là Hồng phái.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 104: Định mua Tử Trùng?

Dịch giả: lamlamyu17

Cuối cùng, Phương Nguyên không đi xuống lâu, đệ đệ cũng không chủ động bước lên.

Sự kiên quyết của hai bên, khoảng cách giữa trên và dưới lâu, dường như cũng thể hiện ngăn cách càng ngày càng lớn giữa hai huynh đệ.

Bọn họ nói chuyện với nhau cũng không vui vẻ gì.

"Ca ca, ngươi thật là quá đáng! Không ngờ ngươi là người như vậy!" Đứng dưới lâu, Phương Chính nhú mày, lớn tiếng quát tháo.

Phương Nguyên lại không tức giận, ngược lại còn khẽ cười: "Ha, ta là người như thế nào?"

"Ca ca!" Phương Chính thở dài một hơi, "Sau khi cha mẹ chết, cữu phụ cữu mẫu nhận nuôi chúng ta. Bọn họ có công ơn nuôi dưỡng với chúng ta. Không ngờ ngươi lại chẳng hề niệm tình cũ, lấy oán trả ơn, ca ca, lòng dạ của ngươi làm bằng sắt đá hay sao?"

Nói đến đây, giọng nói Phương Chính cũng đã hơi run rẩy.

"Thật là lạ lùng, những thứ gia sản này vốn là của ta, có cái gì gọi là lấy oán trả ơn đây." Phương Nguyên thân nhiên phản bác lại một câu.

Phương Chính nghiêng răng, gật đầu thừa nhận: "Phải! Ta biết, những thứ gia sản này là cha mẹ để lại. Thế nhưng ngươi cũng không thể lấy đi hết tất cả, dù sao cũng phải để lại một ít cho cữu phụ cữu mẫu dưỡng lão chứ! Ngươi làm như vậy thật khiến người ta lòng dạ rét lạnh, khiến người ta kinh thường ngươi!"

Ngừng lại một lát, hắn tiếp tục nói: "Ngươi có thử về nhà nhìn xem hay không, nhìn hai người già cả bọn họ bây giờ sống thế nào. Hiện tại ngay cả gia nô cũng đã giảm hơn một nửa, không nuôi nổi rồi. Ca ca, sao ngươi có thể tuyệt tình như vậy!"

Phương Chính đỏ hoe hai mắt, siết chặt hai nắm đấm, lớn tiếng chất vấn Phương Nguyên.

Phương Nguyên không khỏi cười lạnh. Hắn biết rõ những năm gần đây cữu phụ cữu mẫu quản lý những gia sản này, chắc hẳn đã tích góp được một khoản tiền của lớn. Cho dù là không có thì chi bằng vào thu nhập tháng cuối của quán rượu cũng đủ để nuôi được một vài gia nô này. Sở dĩ bọn họ than nghèo như thế này chẳng qua là để xúi giục Phương Chính đến đây gây chuyện mà thôi.

Phương Nguyên dùng ánh mắt đánh giá Phương Chính, nói thẳng: "Đệ đệ đáng yêu của ta, nếu như ta khăng khăng không trả, vậy thì ngươi định làm sao đây? Tuy rằng ngươi cũng mười sáu tuổi nhưng đừng quên, ngươi đã nhận hai người bọn họ làm cha mẹ. Ngươi đã mất đi tư cách thừa kế gia sản rồi."

"Ta biết!" Đôi mắt Phương Chính sáng rực, "Cho nên ta tìm ngươi để đấu cò, ta muốn hạ chiến thư với ngươi, quyết thắng bại trên lời đài. Nếu như ta thắng, mời ngươi trả lại một phần gia sản cho hai người già bọn họ."

Đấu cò ở thế giới này cũng tương đồng luận võ trong chốn võ lâm ở địa cầu.

Giữa những tộc nhân, nếu có mâu thuẫn không thể hoà giải thì sẽ dùng phương pháp này để giải quyết. Đấu cổ cũng chia ra làm rất nhiều loại, có đơn đầu, song đầu, có văn đầu, vô đầu, còn có sinh tử đầu.

Đương nhiên, nếu giữa Phương Nguyên và Phương Chính muốn đấu cổ thì cũng không nghiêm trọng đến mức sinh tử đầu.

Nhìn đệ đệ với dáng vẻ kiên quyết bên dưới lầu, Phương Nguyên bỗng nhiên nở nụ cười: "Xem ra trước khi đi, cậu phụ cậu mẩu đã cố ý dẫn dò người rồi nhì. Nhưng mà với tư cách là bại tướng dưới tay ta, người có lòng tin thắng được ta sao?"

Phương Chính nheo mắt, không khỏi ngửa đến tình cảnh nhục nhã trên lôi đài trước đó không lâu.

Từ sau hôm đó, mỗi lần nhớ lại trong lòng hắn đều dâng trào phần nộ. Sự phần nộ đối với Phương Nguyên, cũng là sự phần nộ đối với bản thân.

Hắn hận mình không nên thân, lúc chiến đấu thì hoảng loạn. Trên thực tế, trong trận đấu đó hắn đã phát huy thất thường, bị Phương Nguyên lấn át khi thế, đến thời khắc cuối cùng mới nghĩ đến việc dùng Ngọc Bì cổ. Sau cùng hắn bị đánh bại vô cùng đột ngột, cũng vô cùng uất ức.

Sự tự hận mình này của Phương Chính biến thành vô cùng không cam tâm.

Vì vậy hắn không thể không có ý nghĩ như thế này: "Nếu có thể làm lại lần nữa, ta nhất định có thể thể hiện thật tốt, đánh bại ca ca!"

Cho nên, khi cậu phụ cậu mẩu khóc lóc kể lể với hắn, Phương Chính ngoài việc muốn thay hai người đòi lại một phần gia sản ra, thì hắn còn muốn được tỷ thí một lần nữa với Phương Nguyên ngay trước mặt mọi người, một lần nữa chứng minh ý nghĩa của bản thân.

"Lúc này đã không còn giống như ngày trước nữa, ca ca." Phương Chính nhìn Phương Nguyên, ý chí chiến đấu trong mắt như lửa cháy, hùng hục thiêu đốt, "Lần trước ta phát huy thất thường, để cho người khác thắng. Nhưng lúc này đây, ta đã thành công hợp luyện ra cổ trùng nhị chuyển Nguyệt Nghê Thường, người không thể nào đột phá phòng ngự của ta được nữa!"

Vừa dứt lời, xung quanh hắn liền hiện ra một màn sương mù mông lung màu lam nhạt.

Sương mù bao quanh lấy hắn, bên trong dần dần cô đọng lại thành một dải lụa dài bóng bệ.

Dải lụa ôm trọn một vòng quanh thất lung, quấn lên hai cánh tay của hắn. Đoạn giữa của dải lụa bóng bệ trên cao sau đầu hắn, làm cho Phương Chính toả ra một loại tiên khí bay bổng thần bí.

(*) Không biết có hiểu bấy không nữa, nhưng mà tạo hình của A Chính như tiểu tiên nữ quấn dải lụa bay bay thế này. ____.

"Quả đúng là Nguyệt Nghê Thường, thực là ngu xuẩn, lại còn trực tiếp để lộ ra át chủ bài như vậy." Phương Nguyên đứng trên lầu cao, nhìn thấy tình cảnh này, ánh mắt lộ lên.

Nguyệt Nghê Thường là cổ trùng nhị giai loại phòng ngự. Mặc dù ở mặt phòng ngự, Nguyệt Nghê Thường kém một bậc so với Bạch Ngọc cổ, nhưng nó lại có thể trợ giúp năng phòng ngự cho những người khác. Khi tác chiến theo tiểu tổ, nó sẽ đóng góp rất lớn cho cả đội.

Phương Chính có con cổ này, quả thật Phương Nguyên không thể lại dùng hai nắm đấm đánh vỡ phòng ngự của hắn được nữa. Nắm đấm đâm vào nó cũng giống như đâm trúng một lớp bông dày, hoàn toàn mất đi lực bộc phát.

Cho dù là dùng Nguyệt Quang cổ cũng không được, trừ phi là Nguyệt Mang cổ. Cho nên nếu Phương Chính thật sự hạ chiến thư, ước chiến đấu cổ với Phương Nguyên thì dựa theo tộc quy, Phương Nguyên buộc phải tiếp nhận. Mà dưới tình huống không thể để lộ Bạch Ngọc cổ, Phương Nguyên không nói chừng phải thua thật.

Dù sao tư chất loại giáp vẫn là loại giáp, hơn nữa được tộc trưởng dốc lòng bồi dưỡng, Phương Chính trưởng thành rất nhanh. Nếu như nói khi ở học đường Phương Nguyên đã gây áp lực cho Phương Chính, thì hôm nay không thể không thừa nhận, Phương Chính đã từng bước hiển lộ hào quang thiên tài, dần dần sinh ra uy hiếp với Phương Nguyên.

"Thế nhưng, người nghĩ rằng ta không đoán trước được sao?" Phương Nguyên nhìn đệ đệ bên dưới lầu, khoé miệng hơi nhếch lên.

Hắn nói với Phương Chính: "Đệ đệ cố chấp của ta, người đương nhiên có thể đòi ước đấu với ta. Thế nhưng mà, người đã hỏi ý kiến các thành viên trong tổ của người chưa? Nếu như trong lúc ước đấu, tiểu tổ của người đứng lúc muốn ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, vậy người nên lựa chọn thế nào đây?"

Phương Chính nhất thời sững sốt, hắn quả thực không nghĩ đến phương diện này.

Hắn không thể không thừa nhận ca ca Phương Nguyên nói rất có lý. Tiểu tổ tất nhiên phải cùng lúc hoạt động, nếu tổ viên muốn hành động một mình thì trước đó phải báo lên.

"Cho nên, người không ngại cứ trở lại trước, tìm tổ trưởng Cổ Nguyệt Thanh Thư của người rồi nói một chút về tình hình bên này. Ta ở tửu quán công phía đông chờ các người." Phương Nguyên nói.

Phương Chính hơi do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói: "Ca ca, ta đi ngay đây! Nhưng mà ta cũng nói người biết, kể sách kéo dài thời gian cũng không có ích gì."

Phuong Chính đi đến nơi ở của Cỏ Nguyệt Thanh Thu, tự có gia nô dẫn hắn vào cửa.

Cỏ Nguyệt Thanh Thu đang luyện tập dùng cổ. Bóng hình của hắn chuyển động qua lại trên diễn võ trường trong đình viện nhà mình, vô cùng mạnh mẽ.

"Thanh Đằng cổ." Hắn quát lên, trong lòng bàn tay phải mọc lên một cành cây nhỏ xanh biếc. Cành cây dài đến mười lăm thước, được Thanh Thu thuận thể nắm trong tay, sử dụng như một cây roi mà vung, chém, vẩy, quất.

Phịch phịch phịch!

Bóng roi tung hoành, quất xuống mặt đất, quất cho từng viên đá xanh bên dưới nứt ra.

"Tùng Châm cổ." Hắn bỗng nhiên thu cây roi lại, sau đó hất mái tóc dài màu xanh.

Ngay lập tức, từ trong mái tóc dài tán loạn phù phù bắn ra một cơn mưa lá thông dày đặc.

Một nhóm lá thông đánh vào trên một người gỗ cách đó không xa, xuyên thủng toàn thân nó, tạo thành những lỗ kim chi chít.

"Nguyệt Toàn cổ." Ngay sau đó, tay trái hắn dựng thẳng, một ấn ký trắng non màu xanh nơi lòng bàn tay bỗng nhiên toả ra ánh sáng xanh lục dịu dàng.

Thanh Thu vung tay. Một mảnh nguyệt nhận màu xanh lục bị vung ra bên ngoài.

Không giống với công kích đường thẳng của nguyệt nhận thông thường. Phiến nguyệt nhận màu xanh này có độ cong lớn hơn, khi bay trên không trung nó vạch ra thành một đường cong ngoằn ngoèo, không thể nghĩ ngờ, điều này càng khiến cho địch nhân khó lòng phòng ngự hơn.

"Thanh Thu tiền bối không hổ là đệ nhất nhân trong cổ sư nhị chuyển ở sơn trại chúng ta! Dưới công kích như vậy, chỉ mười hô hấp thôi ta cũng không thể chống lại nổi. Thật là quá mạnh." Phuong Chính nhìn đến trọn mắt hốc mồm, trong lúc nhất thời, hắn cũng quên mất mục đích mình đến nơi này.

"A? Phuong Chính, sao cậu lại đến đây? Vừa mới kết thúc một nhiệm vụ, cậu phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, làm việc kết hợp với nghỉ ngơi." Cỏ Nguyệt Thanh Thu phát giác ra Phuong Chính thì đứng lại, cười ôn hoà.

"Thanh Thu tiền bối." Phuong Chính cung kính thi lễ với hắn.

Sự cung kính này phát ra từ trong nội tâm Phuong Chính. Vì từ lúc vào tổ đến nay, Phuong Chính được Thanh Thu chăm sóc chu đáo, trong mắt Phuong Chính, Thanh Thu chính là ca ca của hắn.

"Phuong Chính, xem ra cậu có chuyện muốn tìm ta?" Thanh Thu vừa cầm khăn vải lau mồ hôi trán vừa cười híp mắt đi qua.

"Là như vậy..." Phuong Chính nói rõ mục đích lúc đến cùng với mọi ngọn nguồn của chuyện này.

Thanh Thu nghe xong, chân mày nhíu lên. Trên thực tế, hắn đã nghe ngóng rất nhiều về Phuong Nguyên, so với Phuong Chính, hắn càng cảm thấy hứng thú với Phuong Nguyên hơn.

"Cũng không ngại đến gặp cậu ta một lần."

Nghĩ đến đây, Cỏ Nguyệt Thanh Thu hơi gật đầu: "Đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với ca ca của cậu. Nếu như vậy, chúng ta cùng đi đi."

Phuong Chính mừng rỡ: "Cảm ơn tiền bối!"

"Ha ha, cảm ơn cái gì, chúng ta cùng một tổ mà." Thanh Thu vỗ vai Phuong Chính.

Phuong Chính lập tức cảm thấy như một dòng nước ấm đang chảy qua trong lòng, vành mắt không khỏi ửng đỏ.

Hai người đi đến cửa tửu quán thì đã có tiểu nhị sớm ra đón, dẫn hai người vào bên trong.

Trên cái bàn vuông kê sát cửa sổ bày vài đĩa thức ăn nhỏ, hai cái ly, một vò rượu.

Phuong Nguyên ngồi ở một bên, vừa nhìn thấy Cỏ Nguyệt Thanh Thu, hắn mỉm cười, đưa tay ra hiệu: "Mời ngồi."

Cỏ Nguyệt Thanh Thu gật đầu nhẹ với Phuong Nguyên rồi ngồi xuống, lại nói với Phuong Chính: "Phuong Chính, cậu cứ đi dạo ở đâu đó một lát đi. Ta nói chuyện một chút với ca ca của cậu."

Hắn là một người thông minh, nhìn thấy chỉ có hai ly rượu thì đã biết Phuong Nguyên muốn nói chuyện với một mình mình.

Mà thực ra thì hắn cũng đang có ý đó.

Phuong Chính vâng một tiếng, đành phải không cam tâm tình nguyện mà đi ra ngoài.

"Ta hiểu rõ cậu, Phuong Nguyên." Thanh Thu mỉm cười, tựa như rất quen thuộc mà mở vò rượu ra, rót cho Phuong Nguyên một chén rồi lại rót cho bản

thân một chén.

"Cậu rất thú vị, là một người thông minh." Tiếp đó, hắn nâng chén rượu lên, hướng về phía Phương Nguyên.

Phương Nguyên cười ha ha một tiếng, cũng nâng chén tương kính.

Hai người cùng lúc uống một hơi cạn sạch.

Thanh Thư lại rót rượu cho Phương Nguyên, cũng lại rót cho mình một chén nữa.

Hắn vừa rót vừa nói: "Đã là nói chuyện với người thông minh thì ta cũng không quanh co. Ta nói thẳng, ta muốn mua Tử Trùng của cậu. Không biết cậu muốn bán bao nhiêu?"

Hắn không hỏi Phương Nguyên muốn bán Tử Trùng hay không mà là hỏi thẳng không biết muốn bán bao nhiêu, điều này cho thấy một sự tự tin mãnh liệt.

Hắn là đệ nhất nhân trong cổ sư nhị chuyển, tuổi còn trẻ, tu vi đạt đến nhị chuyển đỉnh phong, đập những nhị chuyển cao giai như Xích Sơn và Mạc Nhan dưới chân.

Hắn vừa đến thì đã đảo khách thành chủ, rót rượu, mời rượu Phương Nguyên, chiếm thế chủ động.

Sự tự tin của hắn phối hợp với nụ cười âm áp tạo thành một khí chất đặc biệt, không hùng hổ dọa người, không khiến người ta phản cảm, nhưng lại khiến người ta nhận thấy được sự vững vàng của hắn.

Dưới ánh mặt trời mùa đông chiếu xuyên qua khung cửa sổ, mái tóc dài xanh cùng với gương mặt trắng trẻo, đường nét nhu hoà này của hắn làm cho Phương Nguyên không khỏi liên tưởng đến khung cảnh mùa xuân tươi đẹp.

"Đúng là một người kiệt xuất, nhưng thật đáng tiếc." Phương Nguyên trầm nghĩ.

Hắn nhẹ thờ dài, cũng không hề để ý chuyện Thanh Thư đảo khách thành chủ mà lại có một chút tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 105: Ta sẽ thua thật thảm

Dịch giả: lamlamyu17

Cũng giống như Phương Nguyên và Phương Chính, Cổ Nguyệt Thanh Thư cũng là cô nhi.

Từ khi còn nhỏ, cha mẹ hắn đều đã hi sinh trong lang triều.

Hắn được tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác tự mình nuôi nấng nên người, sau khi đo ra tư chất loại ất, lại được Cổ Nguyệt Bác tự mình chỉ bảo. Tư chất của hắn nổi trội, trong loại ất cũng xem như là vượt bậc, gần như được gọi là "nguy loại giáp". Cổ Nguyệt Bác vẫn luôn đào tạo hắn như ứng cử viên cho vị trí tộc trưởng.

Cổ Nguyệt Thanh Thư có tính cách ôn hoà, thân thiện, rất được các tộc nhân xung quanh khen ngợi và hoan nghênh. Hắn cũng vô cùng trung thành với gia tộc. Sự xuất hiện của Phương Chính đoạn tuyệt hy vọng kế thừa vị trí tộc trưởng của hắn, thế nhưng hắn lại vẫn vui vẻ, toàn tâm toàn ý chăm sóc Phương Chính.

Một người như vậy, nếu ở trên địa cầu thì chính là kiểu người như Nhạc Phi, Ngụy Chính, Bao Chửng.

Đáng tiếc, trong lang triều vào một năm sau, công phía bắc thất thủ. Hắn vì để chặn lại lỗ hổng này, bảo vệ tộc nhân mà dũng cảm đứng ra. Cuối cùng, hắn dùng tu vi nhị chuyển cường ép thúc giục cổ trùng tam chuyển, một người gác công vạn người được cứu, hắn thành công giữ được sơn trại.

Thế nhưng bản thân hắn cũng vì vậy mà không khiêu thương tồn, cuối cùng hoá thành một gốc thụ nhân* mà chết.

(*) Thụ nhân: người cây, cụ thể ra sao, vài (chục) chương nữa sẽ biết.

Do đó mà Cổ Nguyệt Thanh Thư để lại một ấn tượng khá sâu sắc đối với Phương Nguyên.

...

Cổ Nguyệt Thanh Thư thấy Phương Nguyên thờ dài dĩ nhiên là không nghĩ Phương Nguyên đang hồi tưởng lại cái chết của mình, hắn còn tưởng rằng Phương Nguyên cũng đang rầu rĩ vì Tử Trùng.

Hắn mỉm cười nói: "Ta nghĩ Phương Nguyên cậu cũng đã biết rõ cực hạn của Tử Trùng. Không sai, Tử Trùng chỉ là cỗ trùng nhất chuyển, chỉ có thể tinh luyện chân nguyên thành đồng nhất chuyển. Mà cậu đã là cỗ sư nhị chuyển, Tử Trùng không có cách nào tinh luyện được chân nguyên xích thiết cả. Tuy rằng bây giờ cậu có tử quán, có thể dễ dàng nuôi được Tử Trùng, nhưng với những thứ không hữu dụng với mình, nuôi không công làm gì?"

Tiếp đó hắn đổi giọng: "Thế nhưng, tuy Tử Trùng vô dụng với cậu nhưng lại có hiệu quả với những cỗ sư nhất chuyển. Nhất là đại điển Khai Khiếu ở mùa xuân năm sau, gia tộc sẽ xuất hiện một nhóm học viên mới, Tử Trùng sẽ có trợ giúp rất lớn với bọn họ. Cho nên, không bằng cậu bán Tử Trùng cho gia tộc đi, cống hiến một phần sức lực cho gia tộc."

Phương Nguyên trầm mặc không nói.

Thanh Thư cân nhắc một chút, đoán ra ý định của Phương Nguyên: "Ta hiểu được, cậu không bỏ được Tử Trùng là vì còn muốn hợp luyện nó. Nếu như ta đoán không lầm, hẳn là cậu muốn đi theo lộ tuyến hợp luyện nhị chuyển Bạch Trùng Kiển, sau đó là tam chuyển Mông Hãn Điệp."

"Bí phương này được lưu truyền rộng rãi nhất, cũng là bí phương thực dụng nhất. Mông Hãn Điệp cũng là loại cỗ trùng khá tốt, thế nhưng Bạch Trùng Kiển lại không có khả năng gì. Đối với cậu mà nói, giá trị của lộ tuyến hợp luyện này cũng không lớn. Cậu có tư chất loại bình, hiện giờ đã là tu vi nhị chuyển. Mà Bạch Trùng Kiển lại không có bất kỳ năng lực nào, chỉ tốn thức ăn nuôi, không có trợ giúp nào đối với cậu."

"Khả năng tấn thăng tam chuyển của cậu được bao nhiêu đây? Cho dù cậu thành công tấn thăng tam chuyển thì e rằng đã đến trung niên. Cậu muốn một mực nuôi Bạch Trùng Kiển vô dụng hơn mười năm sao? Nuôi Bạch Trùng Kiển này còn không bằng nuôi cỗ trùng khác, thực dụng hơn, như vậy không phải là có thể trợ giúp cậu nhiều hơn sao?"

"Giá trị chân chính của Tử Trùng nằm ở chỗ tinh luyện chân nguyên, đề cao lên một tiểu cảnh giới. Nếu như cậu hợp luyện như vậy thì chỉ xem Tử Trùng như một loại tài liệu, cậu không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Bất kỳ một cỗ trùng nào đều chỉ có một năng lực.

Ví dụ như Xuân Thu Thiên, tuy nó cao đến lục chuyển nhưng chỉ có khả năng trọng sinh.

Cỗ trùng mới hợp luyện ra thường chỉ có thể giữ lại năng lực của một con cỗ trùng, đồng thời cũng tăng cường nó lên. Tỷ như Bạch Ngọc cổ chính là giữ lại và tăng cường năng lực phòng ngự của Ngọc Bì cổ, đồng thời cũng đánh mất hiệu quả tăng cường sức lực của Bạch Thi cổ.

Nói cách khác, nếu có được Bạch Ngọc cổ, Bạch Ngọc cổ chỉ trợ giúp về mặt phòng ngự, không tăng cường sức lực cho cỗ sư.

Thanh Thư nói không sai, chỗ có giá trị nhất của Tử Trùng là tinh luyện chân nguyên, đề cao lên một tiểu cảnh giới.

Với cỗ sư, việc này giống như tăng dự trữ chân nguyên bằng một hình thức khác. Hơn nữa, nó còn có trợ giúp lớn đối với ôn dưỡng không khiếu, thúc đẩy tu vi.

Nếu như dựa theo lộ tuyến Bạch Trùng Kiển và Mông Hãn Điệp này, cỗ trùng luyện được cũng không có năng lực tinh luyện chân nguyên. Quả đúng là đáng tiếc.

Trên thực tế, Hoa Tử hành giả áp dụng lộ tuyến này. Sau khi ông ta tấn thăng Tử Trùng thành Mông Hãn Điệp thì mang theo nó bên người, nhiều lần mê hoặc phái nữ, làm chuyện ác. Nhưng mà sau khi ông ta chết, Mông Hãn Điệp không có nguồn thức ăn đầy đủ mà không ngừng thoái hoá, cuối cùng hoàn nguyên lại thành Tử Trùng.

Thấy Phương Nguyên không nói gì, đôi mắt Thanh Thư lóe lên, hắn nói tiếp: "Thực ra, trong tộc ta vẫn có thu được một bí phương. Dựa theo bí phương này thì có thể tấn thăng Tử Trùng thành nhị chuyển Yêu Nguyệt cổ, tam chuyển Thất Hương Tử Trùng. Thất Hương Tử Trùng cũng có năng lực tinh luyện chân nguyên."

"Phương nguyên, nếu như cậu không muốn bán Tử Trùng thì chúng ta sẽ thay đổi một phương pháp giao dịch khác. Cậu bán Tử Trùng cho gia tộc, nếu gia tộc thành công hợp luyện ra Thất Hương Tử Trùng thì cậu có quyền sử dụng năm năm. Nếu như thất bại, gia tộc còn có thể bồi thường một khoản cho cậu. Cậu nghĩ sao?"

Dựa theo biện pháp này, không cần nghi ngờ, toàn bộ mạo hiểm khi hợp luyện đã chuyển sang gia tộc. Điều kiện ưu việt như vậy, nếu là người khác thì e rằng đều phải tìm đập thỉnh thịch, đáp ứng ngay.

Nhưng Phương Nguyên lại chỉ cười lạnh trong lòng.

Hắn tự mình hiểu rõ mình.

Với tư chất loại bình bốn thành bốn của hắn, muốn tấn thăng tam chuyển là gần như không thể nào. Kịp trước Phương Nguyên mắc kẹt ở đây trên trăm năm, cuối cùng cơ duyên xảo hợp mới lấy được một con cỗ trùng nâng cao tư chất, từ đó trở thành cỗ sư tam chuyển.

Quyền sử dụng năm năm nhìn như rất tốt đẹp nhưng với Phương Nguyên, kỳ thực là mớ ảo như hoa trong sương, trăng trong nước.

Sở dĩ Cổ Nguyệt Thanh Thư nói như vậy cũng vì nhìn ra Phương Nguyên có dã tâm trùng kích tam chuyển, cố ý ném ra ngon ngọt này, muốn Phương Nguyên mắc câu.

Thế nhưng từ khi vừa mới bắt đầu hắn đã tính sai!

Trong ký ức của Phương Nguyên có một bí phương hợp luyện Tử Trùng tối ưu nhất.

Đầu tiên là tấn thăng nhị chuyển Tử Vị Tử Trùng, sau đó lại tấn thăng tam chuyển Thất Hương Tử Trùng. Bất kể là Tử Vị Tử Trùng hay là Thất Hương Tử Trùng thì đều có khả năng tinh luyện chân nguyên.

Chỉ là muốn hợp luyện thành Tử Vị Tử Trùng cũng không dễ dàng.

Đầu tiên, hợp luyện nó cần hai con Tử Trùng, mà hiện ở trong tay Phương Nguyên chỉ có một con. Thứ hai, trong hợp luyện nhất định phải có bốn loại rượu ngon, bốn loại rượu này phải phân biệt có bốn loại mùi vị chua ngọt đắng cay.

Không nói đến Tử Trùng có tiền cũng không mua được, chỉ nói riêng về bốn loại rượu này.

Rượu cay thường thấy nhất, rượu trắng thông thường đều là rượu cay. Rượu chua có thể là rượu quả dương mai. Rượu nho cũng là vị chua. Rượu ngọt thích hợp là rượu nếp. Thế nhưng rượu đắng thì hẳn phải dẫn đo suy tính rồi.

Theo Phương Nguyên biết, có một loại rượu đắng màu xanh lục ủa ra từ cỏ ngải cứu ở Ngải gia trại. Đáng tiếc Ngải gia trại này xa xôi vạn dặm, phải làm sao đây?

Tử Trùng vẫn luôn trong tay Phương Nguyên cũng không phải vì hắn muốn chờ giá, muốn bán đắt một chút. Mà đó là vì từ khi vừa mới bắt đầu, Phương Nguyên đã muốn đi theo lộ tuyến hợp luyện này, nếu đổi thành lộ tuyến khác, Tử Trùng sẽ bị lãng phí rồi.

Cổ Nguyệt Thanh Thư làm sao có thể ngờ tới suy nghĩ trong lòng Phương Nguyên.

Hắn thấy Phương Nguyên trước sau vẫn không gật đầu nên rốt cuộc cũng tung đòn sát thủ: "Phương Nguyên, nếu như cậu bán Tử Trùng thì ta có thể giảng hoà một chút quan hệ giữa cậu và Phương Chính. Ít nhất sẽ không để cho hắn dùng danh nghĩa gia sản đến đấu cổ với cậu. Cậu cũng biết mà, dựa theo quy định của tộc quy, một khi hạ chiến thư thì nhất định phải tiếp nhận. Cho dù là thỉnh cầu đấu cổ không được cao tăng phê chuẩn thì cũng phải tiếp nhận trước. Cho dù biết rõ chắc chắn thất bại, không lên lời cãi mà trực tiếp nhận thua thì vẫn phải tiếp nhận khiêu chiến."

Thế giới này thượng võ, gia tộc không cần kẻ nhu nhược. Một khi có chiến thư, cô sư nhất định phải tiếp nhận. Tiếp nhận rồi thì chứng minh ngươi không phải là kẻ nhu nhược. Cho dù thừa nhận thất bại trước mặt mọi người thì cũng là hành vi có dũng khí.

Đây là giá trị quan được hình thành tự nhiên dưới sức ép từ hoàn cảnh thiên nhiên tàn khốc.

Mà cao tầng gia tộc sẽ căn cứ vào kết quả đấu cổ, làm trọng tài giải quyết vấn đề và tranh chấp.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của đấu cổ là nhất định phải có nguyên nhân, phía khiêu có lý lẽ ngay thẳng, hợp tình hợp lý hoặc là song phương đạt thành thỏa thuận đánh cuộc nhất trí. Như vậy cuộc đấu cổ mới được phê chuẩn.

"Thỉnh cầu đấu cổ của Phương Chính hợp tình hợp lý, chắc hẳn sẽ được phê chuẩn. Cứ như vậy, cho dù kết quả ra sao, thắng hay thua đều là do gia lão bình phán. Cậu cảm thấy giữa cậu và Phương Chính, gia lão sẽ thiên vị ai đây?"

Ý cười của Thanh Thư càng đậm, ánh mắt sáng rực của hắn nhìn chăm chăm vào Phương Nguyên, tiếp tục tạo áp lực: "Phương Nguyên, nếu như cậu thắng cũng chỉ là trả lại một chút ít gia sản mà thôi. Nhưng nếu cậu bán Tử Trùng cho gia tộc thì đó chính là cống hiến cho gia tộc. Gia tộc sẽ nhớ kỹ cậu. Ta ở đây đảm bảo, sau này Phương Chính sẽ không dùng lý do vì gia sản mà khiêu chiến cậu nữa."

Án ý ngoài lời của hắn chính là, Phương Chính vẫn sẽ tìm Phương Nguyên đấu cổ, chỉ là sẽ dùng lý do khác.

Đây cũng là chuyện mà Cổ Nguyệt Thanh Thư và Cổ Nguyệt Bác rất vui lòng thấy. Bọn họ đương nhiên mong muốn Phương Chính có thể đánh bại Phương Nguyên, từ đó xua tan bóng ma trong lòng, tạo dựng tự tin.

Phương Nguyên bất chợt mỉm cười. Từ nãy đến giờ, hắn vẫn chỉ nghe Cổ Nguyệt Thanh Thư lái nhai khuyên bảo, lúc này mới mở miệng nói.

"Nếu như giao chiến, huynh nghĩ ta sẽ thua sao?" Phương Nguyên hỏi Thanh Thư.

Thanh Thư cũng cười, đáp: "Chiến đấu mà, tất nhiên là tràn đầy biến số, không ai đoán chính xác được. Nhưng mà ta cần phải nhắc nhở cậu một câu, Phương Chính đã hợp luyện thành công cổ trùng nhị chuyển Nguyệt Nghê Thường, e rằng ưu thế của cậu không lớn."

"Ha ha ha." Phương Nguyên lắc đầu, nụ cười trên mặt càng tăng thêm, "Ta sẽ thua, nhất định sẽ thua."

Thanh Thư sững sốt.

Phương Nguyên nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắn, lại tiếp tục nói thêm: "Ta không chỉ thua, mà còn thua rất thảm. Ta sẽ giao ra toàn bộ di sản của cha mẹ, từ đó lưu lạc ăn xin nơi đầu đường xó chợ trong sơn trại."

"Người..." Cô Nguyệt Thanh Thư là một người thông minh, hẳn đã nghe ra được ý tứ thật sự mà Phương Nguyên muốn biểu đạt. Ngay lập tức, hắn biến sắc, mất đi phong thái tự tin vẫn luôn duy trì, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Lời của Phương Nguyên chính là uy hiếp trần trụi.

Phương Chính được bồi dưỡng với tư cách sau này sẽ là một vị tộc trưởng. Nếu như hắn bị tung ra tin tức đã nhận người khác làm cha mẹ, còn y vào tu vi và tư chất ức hiếp ca ca ruột, cướp đi di sản thì danh dự Phương Chính sẽ lập tức gặp phải đả kích mang tính hủy diệt.

Cho dù là ở trên địa cầu, người làm ra loại hành vi này cũng sẽ bị người đời khinh thường, chứ đừng nói đến vô liêm sỉ. Huống chi trong thế giới này, quan niệm về tình thân còn được đề cao đến một cao độ hoàn toàn mới.

Nếu như Phương Chính là một tên ma đầu thì thôi. Nhưng hắn muốn làm là tộc trưởng gia tộc, đứng đầu chính đạo, phải giữ gìn đạo đức, tình thương mến thương.

Trong một lúc, Cô Nguyệt Thanh Thư kinh ngạc nhìn Phương Nguyên. Hắn phát hiện, mặc dù mình đã rất hiểu Phương Nguyên nhưng vẫn còn còn đánh giá thấp Phương Nguyên.

Ưu thế mà hắn từng câu từng câu tích lũy từ lúc vừa mới gặp đã âm ỉ sụp đổ vào giờ phút này.

Câu nói sắc bén của Phương Nguyên đã chỉ thẳng vào chỗ yếu hại của Cô Nguyệt Thanh Thư.

Nếu như là người khác, Phương Nguyên hẳn phải đối một cách nói khác. Thế nhưng Cô Nguyệt Thanh Thư này vô cùng trung thành với gia tộc, kiếp trước hẳn thà rằng hi sinh mình cũng muốn bảo vệ gia tộc, do đó uy hiếp của Phương Nguyên mới làm hắn phải kiêng dè.

Nhưng rất nhanh hắn đã trấn định lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Phương Nguyên, nghiêng rằng nói: "Nhưng người sẽ không làm như vậy, vì di sản vẫn luôn là mục đích của người. Người buông tha phần di sản này thì tu hành thế nào được?"

Phương Nguyên không chút sợ hãi nghiêng đón ánh mắt Thanh Thư, khoe miệng nhếch lên nụ cười: "Cho nên, ta tin rằng huynh cũng sẽ bỏ qua ý nghĩ thu mua Từ Trung, đồng thời khuyên bảo Phương Chính không được ước đầu với ta. Không phải sao?"

Nếu là người khác thì thật sự sẽ không thuyết phục được Phương Chính nhưng Cô Nguyệt Thanh Thư lại có năng lực này.

Điểm này Phương Nguyên không hề nghi ngờ chút nào.

Trong lúc nhất thời, tình cảnh lâm vào giằng co.

Một lát sau, Cô Nguyệt Thanh Thư chủ động dời ánh mắt, rũ mi mắt xuống.

Hắn nhìn chằm chằm chén rượu trong tay một lúc lâu, bỗng nhiên cười rộ lên.

"Thú vị, vậy cứ làm như vậy đi." Trong lời nói mang theo uất nghẹn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 106: Tích lũy nửa đời tan thành bọt nước, duy chỉ bản mệnh là trường tồn

Dịch giả: lamlamyu17

Một ngày sau.

Trên giường, Phương Nguyên ngồi xếp bằng.

Ở cách mặt hắn khoảng một cánh tay, một quang sáng trắng không lồ đang lửng lơ lơ lửng giữa không trung.

Phương Nguyên đưa tay vào trong túi tiền, lấy ra từng khối nguyên thạch, liên tục ném vào trong quang sáng.

Quang sáng chậm chậm co rút nhưng lại càng ngày càng chói mắt.

Khi nó co rút đến mức lớn chừng quả đấm, ánh sáng trắng trở nên chói lóa, khiến cho Phương Nguyên chỉ có thể nhắm mắt lại quan sát.

"Chắc đây là khối cuối cùng." Phương Nguyên nắm nguyên thạch trong tay, thầm nghĩ đã đến thời khắc mấu chốt.

Hắn đưa nguyên thạch vào trong quang sáng.

Có thể thấy được nguyên thạch trôi lơ lửng trong quang sáng giống như băng tuyết rơi vào trong nước sôi, không ngừng tan rã.

Một lượng lớn bụi đá rơi xuống.

Toàn bộ nguyên thạch biến mất, quang sáng chợt bùng nổ!

Phịch một tiếng, ba con cổ trùng văng ra ba hướng, một con rơi xuống giường, hai con còn lại thì đụng vào tường, sau đó rơi xuống sàn nhà.

Hợp luyện Nguyệt Mang cổ thất bại!

Tâm trạng Phương Nguyên trầm xuống, hắn vội vàng ngoắc ngoắc ngón tay, triệu hồi cổ trùng.

Nguyệt Quang cổ và một con Tiểu Quang cổ lung la lung lay trôi đến, chậm chậm bay vào trong tay hắn. Thế nhưng con Tiểu Quang cổ còn lại lại không có phản ứng.

Nó lặng lẽ nằm trên sàn nhà, thân thể mang hình ngôi sao năm cánh màu trắng sữa bắt đầu dần dần tiêu tan trong không khí.

Sau thời gian vài hơi thở, nó hoàn toàn tan biến, không còn để lại bất cứ dấu vết nào.

Đây là cái giá phải trả cho hợp luyện thất bại. Dựa vào khác biệt của bí phương hợp luyện, cổ trùng sẽ bị thương hoặc nếu không may, cổ trùng sẽ trực tiếp tử vong.

Cho dù Phương Nguyên có kinh nghiệm phong phú, có thể nhất tâm đa dụng, lại có bí phương chính xác, nhưng vẫn có khả năng thất bại.

Phương Nguyên cũng không nản lòng, những chuyện này hắn đã gặp qua nhiều lần. Bản thân đã làm đến tốt nhất, kết quả thất bại chỉ có thể đổ cho vận số.

"Nhưng may là không phải Nguyệt Quang cổ tiêu vong. Tiểu Quang cổ chết một con thì còn có thể đi đến cửa hàng mua lại, dễ dàng bổ sung. Nhưng nếu Nguyệt Quang cổ biến mất thì không không dễ bổ sung như vậy." Hiện tại hắn có rất nhiều tiền, tổn thất một con Tiểu Quang cổ thì mua lại lần nữa là được.

Tiếp đó, Phương Nguyên kiểm tra Nguyệt Quang cổ và con Tiểu Quang cổ còn lại một chút. Mặt ngoài hai con cổ này đều hơi ảm đạm, đây là biểu hiện của luyện hoá thất bại, cổ trùng bị tổn thương.

"Một khi cổ trùng bị thương, xác suất hợp luyện thành công sẽ giảm xuống. Vẫn là đợi hai con cổ trùng này khôi phục rồi lại tiếp tục hợp luyện vậy." Phương Nguyên biết rõ đạo lý dục tốc bất đạt, cho nên hắn thu hai con cổ này lại.

Hắn đã tính thời gian, ít nhất là ba ngày sau mới có thể tiến hành hợp luyện một lần nữa.

Tu hành cũng chưa kết thúc.

Phương Nguyên mở bàn tay trái ra.

Trên tay trái trắng nhợt của hắn, vị trí nơi lòng bàn tay, một ấn ký mang hình cây cỏ màu xanh lục ở đó, như thể một hình xăm màu xanh sẫm.

Phương Nguyên động ý niệm, chân nguyên trong không khiêu liên được điều động ra, tựa như một màn sương mù màu đỏ nhạt từ cánh tay tràn vào trong ấn ký.

Ấn ký màu xanh lục lập tức sống dậy. Một ngọn cây mọc lên từ trong lòng bàn tay Phương Nguyên, sau đó là chín phiến lá cây hình tròn có màu xanh biếc, cuối cùng là nhánh cây trong suốt như ngọc bích. Về phần rễ cỏ như rễ nhân sâm thì không hiện ra.

Ấn ký hình xăm màu xanh sẫm trước kia trên bàn tay đã biến mất, chỉ để lại những nét hoa văn xanh sẫm tượng trưng cho rễ cỏ, đan xen với chỉ tay của Phương Nguyên.

Đây chính là nhị chuyển thảo cỏ, Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo.

Lúc này, bàn tay Phương Nguyên giống như là một mảnh đất, còn gốc Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo thì sinh trưởng ở trên đó, giống như tác phẩm mỹ nghệ bằng ngọc thạch được điêu khắc tinh xảo.

Phương Nguyên dùng ngón tay phải ngắt từng phiến từng phiến lá xuống.

Mỗi khi ngắt xuống một chiếc lá tròn, Phương Nguyên sẽ cảm giác mình hơi đau một chút, tương tự với cảm giác bị nhổ một sợi tóc.

Chín cái lá cây bị hái xuống đều được Phương Nguyên tiện tay đặt lên giường, còn Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo trong bàn tay thì chỉ còn lại một nhánh cỏ tro trụi.

Phương Nguyên tiếp tục thúc giục chân nguyên, chân nguyên nhị chuyển màu đỏ nhạt không ngừng bốc lên từ trong lòng bàn tay, giống như sương mù mà bao quanh nhánh cỏ xanh.

Nhánh cỏ liên tục hấp thu những chân nguyên này, sau đó tầng dưới cùng của nhánh cỏ dần nảy chồi, nhú ra.

Cái chồi này có màu xanh lục nhạt, mềm mịn mà lại nhỏ nhắn, vô cùng yếu ớt, sờ vào thì sẽ nát ngay.

Phương Nguyên tiếp tục thúc giục chân nguyên, cái chồi liên dần mọc dài ra, màu sắc cũng càng ngày càng đậm. Cuối cùng nó trở thành một phiến lá đầy đủ, mang màu xanh lục đậm.

"Tiêu hao hai thành chân nguyên." Phương Nguyên xem xét không khiếu rồi cho ra kết luận.

Hắn chỉ có biến chân nguyên đạt bốn thành bốn, như vậy có nghĩa là hắn chỉ có thể liên tục tạo ra hai phiến lá Sinh Cơ Thảo.

Sau khi lại thúc giục thêm một chiếc lá nữa, Phương Nguyên cảm một khối nguyên thạch, cấp tốc hồi phục chân nguyên trong không khiếu.

Khi mặt biển chân nguyên dâng lên đến bốn thành bốn, hắn lại tiếp tục tạo lá Sinh Cơ Thảo.

Cứ tuần hoàn qua lại như vậy, sau nửa ngày hắn lại để cho Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo bao phủ đủ chín cái lá. Hắn không hái lá cỏ này mà động ý niệm, Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lại một lần nữa co lại vào trong lòng bàn tay trái, biến thành ấn ký màu xanh lục.

Hắn dùng cái túi nhỏ đựng chín lá Sinh Cơ Diệp được hái xuống vào, mang theo bên người.

Mỗi mảnh Sinh Cơ Diệp đều là cỏ trùng nhất chuyển, giá trị trường mỗi một mảnh là năm mươi nguyên thạch. Nói cách khác, chỉ riêng chín mảnh cỏ dạng lá này cũng có thể mang đến cho Phương Nguyên bốn trăm năm mươi khối nguyên thạch.

Đương nhiên, Phương Nguyên tạo ra chúng cũng có phí tổn, nhưng cho dù trừ khoản tiền vốn này ra, Phương nguyên cũng có hơn hơn bốn trăm khối nguyên thạch tiền lời!

Trong toàn bộ gia sản, thứ chân chính có giá trị nhất không phải là gốc cây Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo này thì còn là gì nữa đây. Nắm giữ nó chẳng khác nào nắm giữ một cái mỏ vàng! Hơn nữa, Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo này có một ưu điểm, đó chính là dễ nuôi dưỡng. Chỉ cần nước và ánh sáng mặt trời là nó có thể sống sót, vì vậy nuôi nó không tốn nhiều tiền vốn.

Đối với Phương Nguyên, những món gia sản khác đều có thể bỏ qua, chỉ riêng gốc Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo này thì hắn nhất định phải nắm chặt trong tay!

Đương nhiên, loại Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo cỏ này cũng không phải chỉ một mình Phương Nguyên có, trong sơn trại cũng có một số người nắm giữ loại cỏ này.

Thậm chí còn có năm gốc Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo là tài sản tập thể của gia tộc. Mỗi ngày đều cử sư hậu cần chuyên biệt chấp hành nhiệm vụ thúc giục nó, thay phiên nhau tạo ra số lượng lớn Sinh Cơ Diệp.

Đối với Phương Nguyên, đây là chuyện tốt.

Nếu như chỉ có một mình hắn có Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo thì gia tộc tất phải ra tay thu mua gốc thảo cỏ này. Giống như Cỏ Nguyệt Thanh Thu đại diện gia tộc đến thu mua Tử Trùng của hắn vậy.

Những loại cỏ trùng quý hiếm như Tử Trùng, Hắc - Bạch Thi cỏ, Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo này, cao tầng gia tộc đều mong muốn nắm trong tay, phục vụ cho gia tộc.

...

Ba ngày sau.

Dưới cái nhìn chăm chú của Phương Nguyên, quảng sáng bỗng nhiên bùng nổ, một con cỏ trùng hoàn toàn mới bỗng bành trỗi giữa không trung.

Nó sáng trong long lanh, cong cong như vàng trắng, tựa một miếng tuyết tinh màu lam. Nói đơn giản, đó chính là hình dạng phóng to gấp hai lần của Nguyệt Quang cỏ.

Nhưng nó cũng không phải Nguyệt Quang cỏ mà là cao hơn một bậc, Nguyệt Mang cỏ nhị chuyển.

Lần này, Phương Nguyên đã hợp luyện thành công.

Nguyệt Mang cỏ do một con Nguyệt Quang cỏ và hai con Tiểu Quang cỏ hợp luyện mà thành. Một con Tiểu Quang cỏ có thể tăng cường gấp đôi lực công kích của nguyệt nhận, hai Tiểu Quang cỏ vẫn là gấp đôi, loại tăng cường này không thể chồng lên nhau.

Thế nhưng khi hợp luyện thành Nguyệt Mang cô nhị chuyển, lực công kích lại gấp ba lần Nguyệt Quang cô!

Thực ra có rất nhiều bí phương hợp luyện Nguyệt Quang cô, lộ tuyến tấn thăng cũng có rất nhiều.

Phương Nguyên đi theo lộ tuyến này là tăng cường tối đa lực công kích nguyệt nhận, phạm vi công kích nguyệt nhận vẫn là mười thước, cũng không tăng lên.

Có một lộ tuyến là hợp luyện Nguyệt Quang cô với Ngân Thạch cô thành Nguyệt Ngân cô, lực công kích không đổi nhưng phạm vi công kích lại tăng lên gấp đôi, đạt đến hai mươi thước.

Còn có một lộ tuyến hay gặp, hợp luyện Nguyệt Quang cô với Toàn Phong cô, luyện thành Nguyệt Toàn cô. Khi sử dụng, nguyệt nhận từ màu lam biến thành lục, đồng thời phương thức công kích cũng từ thẳng biến thành đường cong. Cô Nguyệt Thanh Thư chính là đi theo lộ tuyến này.

Về phần Cô Nguyệt Phương Chính, hẳn hợp luyện Nguyệt Quang cô với Ngọc Bì cô, luyện thành Nguyệt Nghê Thường. Đây là lộ tuyến khá hiếm thấy, cao nhất có thể tấn thăng đến ngũ chuyển, đạt được Bảo Nguyệt Quang Vương cô.

Nhưng mà có bí phương ngũ chuyển cũng không có nghĩa là nhất định có thể luyện thành cô trùng ngũ chuyển.

Thậm chí rất nhiều cô sư ngũ chuyển cũng không có một con cô trùng ngũ chuyển nào.

Nguyên nhân lớn nhất tạo thành cục diện đáng xấu hổ này không phải là không đủ vật liệu, mà là xác suất thành công.

Hợp luyện cô trùng cũng không phải thành công trăm phần trăm. Cô trùng hợp luyện càng cao, xác suất thành công lại càng thấp. Kiếp trước Phương Nguyên hợp luyện Xuân Thu Thiên, xác suất thành công không đến một phần trăm, thất bại vô số lần. Đôi khi may mắn, cô trùng còn chết ít, còn khi mà xui xẻo thì toàn bộ cô trùng chết sạch.

Muốn hợp luyện ra Xuân Thu Thiên lục chuyển thì tất cả đều cần là cô trùng ngũ chuyển. Những cô trùng này mà chết, thì cũng như những thứ Phương Nguyên khổ sở tích góp trước đó đều trôi theo dòng nước, tiêu tan thành bọt sóng.

Phương Nguyên thất bại hết lần này đến lần khác, phải bắt đầu lại từ đầu hết lần này đến lần khác, một lần nữa hợp luyện, một lần nữa thu gom cô trùng và vật liệu đặc thù. Cuối cùng, động tĩnh quá lớn, làm người người oán hận, nhân tâm tan tác, biển máu phơi thây.

Cũng coi như hần may mắn, cuối cùng hợp luyện thành công, có được Xuân Thu Thiên.

Nhưng mà con cô trùng lục chuyển hần vừa đến tay này đã sớm bị người dòm ngó thèm thuồng. Nhân sĩ chính đạo vây công, bảo bối trong tay còn chưa nóng thì hần đã tự bạo.

Nghìn vạn năm qua, chính là xác suất thất bại cực kỳ độc ác này làm cho vô số cô sư chuyển thất bại trong gang tấc, đánh về nguyên hình.

Duy chỉ có một phương pháp có thể khắc chế một phần xác suất thất bại này.

Đó chính là bản mệnh cô.

Cho dù kết quả hợp luyện là thất bại hay là thành công, bản mệnh cô của cô sư chắc chắn sẽ không chết, nhiều nhất là bị thương mà thôi.

Tại sao lại như vậy?

Nhiều người suy đoán, có thể là vì bản mệnh cô là con cô trùng thứ nhất của cô sư, tính mạng nối liền với cô sư, tạo thành một liên hệ sinh mệnh huyền diệu mà thần bí.

Chỉ cần cô sư còn sống thì sau khi hợp luyện thất bại, bản mệnh cô nhiều nhất cũng chỉ ở vào trạng thái thoi thóp.

Đương nhiên, cô trùng khác cùng hợp luyện với bản mệnh cô vẫn có thể tử vong.

Nhưng dù vậy thì một bộ phận thành quả của cô sư đã được giữ lại, có thể tiếp tục tích lũy lại.

Bản mệnh cô là chỗ dựa và tài sản lớn nhất của cô sư, bản mệnh cô là gì ảnh hưởng rất lớn đến phương hướng phát triển của cô sư. Ngược lại, cô sư cũng sẽ tích cực không ngừng tìm kiếm và phát hiện bí phương để nâng cao cấp bậc của bản mệnh cô.

Một vài bí phương cấp thấp nhị chuyển, tam chuyển sẽ ngược lại là làm hạn chế tương lai phát triển của cô sư.

Khi Phương Nguyên phát hiện Xuân Thu Thiên trở thành bản mệnh cô, sao hần lại vui mừng như thế?

Nguyên nhân cũng vì điều này.

Xuân Thu Thiên là cô trùng hiếm có khó tìm, có thể làm cho người ta trọng sinh, năng lực nghịch thiên. Bất kể hợp luyện thể nào nó cũng không diệt vong. Kiếp này Xuân Thu Thiên mà không phải bản mệnh cô của hần thì nếu hợp luyện tiếp, nó sẽ có nguy cơ tiêu tan. Mà Xuân Thu Thiên cao tới lục

chuyển, đã là thành tựu tuyệt đại đa số cổ sư khó mà sánh bằng. Nhiều cổ sư ngay cả một bí phương lục chuyển cũng không có, đều phải đang khổ cực kiếm tìm!

Tuy rằng trước mắt Xuân Thu Thiên không phát huy ra tác dụng chân chính nhưng nó là kho báu lớn nhất của hắn. So với nó, truyền thừa của Hoa Từ hành giả quả thực là chênh lệch như trời với đất.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 107: Ác khách đến tử quán

Dịch giả: lamlamyu17

Tên chương được rút gọn, tên gốc là: "Thực năng sinh xảo điểm nguyên thạch, tử tử đương trung ác khách lai."

Nghĩa: Quen tay hay việc mà ước lượng nguyên thạch, ngay trong tử quán ác khách đến.

Tên gốc nghe như câu thơ vậy đó, dịch sao cũng không hay mà cũng dài quá nên rút gọn lại.

Hàn tuyết mai trung tận, xuân phong liễu thượng quy. (*)

(*) Thơ của Lý Bạch - Cung trung hành lạc kỳ 7

Dịch nghĩa: Tuyết lạnh không còn trên nhành mai, gió xuân như đã trở về trên cành liễu.

Khe suối đóng băng lại lần nữa bắt đầu róc rách chảy. Băng nhũ dưới mái hiên lâu trúc, sương đọng trên lá cây đều tan ra từng giọt dưới ánh mặt trời.

Sáng sớm, trong tử quán có phần vắng vẻ, cũng không có bao nhiêu khách đến.

Phương Nguyên ngồi ở bên trong, vị trí gần cửa sổ. Thuận theo yêu cầu của hắn, xung quanh chỗ này đã được dùng bình phong gỗ dựng quanh, làm thành một không gian riêng.

Một con gió nhẹ thổi đến từ bên ngoài cửa sổ, mang theo mùi vị hoa cỏ trong lành, khiến người ta thoải mái.

Giang Nha ngồi ở đối diện với Phương Nguyên, gương mặt đắp lên vẻ tươi cười.

"Đây là nguyên thạch lần này, mời ngài kiểm tra." Hắn đặt bốn túi tiền căng đầy lên bàn, đẩy đến cho Phương Nguyên.

Trong túi tiền tất nhiên đều là đựng nguyên thạch.

Phương Nguyên không mở ra từng túi để xem mà chỉ đặt trên tay, ước lượng thử xem.

Kiếp trước hắn đã buôn bán gần một trăm năm, bao nhiêu khối nguyên thạch, chỉ cần để trên tay ước lượng trong tay là biết rõ. Thiếu một khối, hắn cũng có thể lập tức nhận ra.

Bản lĩnh này cũng không là gì.

Trên địa cầu, có ông cụ bán dầu, đặt trên miệng bình một đồng tiền rồi rót dầu vào thông qua lỗ nhỏ giữa đồng tiền, không tràn ra ngoài ngoài một giọt nào. Còn có thần xạ thủ, cách trăm bước bắn lá cây, trăm phát trăm trúng. Lão đồ tể làm nghề nhiều năm, dùng tay ước lượng thịt thì đã biết nặng bao nhiêu, dùng cân cân lại cũng không sai chút nào.

Làm sao luyện được bản lĩnh như vậy?

Không gì khác, quen tay hay việc mà thôi!

Tích lũy kinh nghiệm có lúc là để dựng xây lên một kỳ tích.

Sau khi sống lại, cảm giác đôi tay có từ kinh nghiệm này cũng vẫn còn đó. Phương Nguyên dùng tay cân lường, không thấy có vấn đề thì lấy ra từ trong ngực một túi tiền, đưa lại cho Giang Nha.

Giang Nha vội vàng nhận lấy bằng hai tay, mở miệng túi, cẩn thận kiểm kê.

Tuy Phương Nguyên có Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo trong tay nhưng hắn cũng không trực tiếp buôn bán. Nếu là Cổ Nguyệt Đồng Thổ thì hẳn ông ta còn ước gì được làm vậy, tạo điều kiện duy trì quan hệ xã hội, tăng cường tầm ảnh hưởng của mình.

Thế nhưng Phương Nguyên không muốn vậy, việc này thực sự quá lãng phí thời gian và sức lực. Vậy nên hắn bán tất cả Sinh Cơ Diệp cho Giang Nha, với tư cách là chủ một cửa hàng, Giang Nha sẽ bán nhưng thảo cổ trị liệu nhất chuyển này ra ngoài.

Giang Nha là đệ đệ của Giang Hạc, lúc Phương Nguyên đang tìm kiếm Tử Trùng thì đã gặp qua y, mà ca ca Giang Hạc của y, cũng là nửa đồng minh của Phương Nguyên. Do đó để cho y làm đại lý đứng ra buôn bán tương đối an toàn và đáng tin cậy.

"Một, hai, ba... chín. Đích xác là chín phiến Sinh Cơ Diệp, không sai." Giang Nha đếm ba lần rồi mới khép miệng túi lại, cẩn thận để sát bên cạnh mình.

Sau đó y nâng chén rượu lên, kính rượu với Phương Nguyên: "Phương Nguyên đại nhân, hợp tác vui vẻ, ta mời ngài một chén!"

Ánh mắt khi y nhìn về phía Phương Nguyên ẩn giấu đầy sự ước ao, thậm chí biến thành một chút ghen ghét.

Trước đây một năm, cũng là mùa xuân, y lần đầu tiên nhìn thấy Phương Nguyên. Khi đó Phương Nguyên vẫn chỉ là một học viên trong học đường, ngay cả võ phục cổ sư cũng không có tư cách để mặc.

Thế nhưng hôm nay, Phương Nguyên không chỉ mặc võ phục, bên hông còn đã thắt đai lưng màu đỏ, chính giữa khảm một miếng thép hình vuông, hẳn đã là cổ sư nhị chuyển!

Mà hiện giờ y vẫn chỉ là nhất chuyển như trước, vẫn thắt đai lưng màu xanh.

Những chuyện này cũng thôi đi, nhưng thứ càng làm cho y đỏ mặt chính là, sau khi Phương Nguyên lấy được giả sản, hắn đã nhảy lên từ tiểu tử nghèo thành một tên phú ông.

Từ quán, lầu trúc, còn có Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo mà hắn có đều là thứ của cái mà Giang Nha có dốc sức làm cả đời cũng không bằng!

Tuy nhiên, Giang Nha cũng không dám biểu lộ sự ghen tị này ra ngoài.

Phương Nguyên bán Sinh Cơ Diệp cho y, mà y lại kiếm chênh lệch giá từ đó. Giờ đây Phương Nguyên đã trở thành kim chủ* của y, Giang Nha cũng không dám đắc tội vẫn bồi trước mắt này.

(*) Kim chủ: có thể hiểu là nhà đầu tư lớn.

"Than ôi, so người với người tức chết người..." Giang Nha nâng chén, gương mặt đắp lên vẻ tươi cười nhưng trong lòng thì thở dài.

Phương Nguyên cũng nâng chén, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tuy rằng nét mặt Giang Nha không rõ ràng, nhưng hắn đã giả thành tỉnh, làm sao lại không nhận ra?

Phương Nguyên cũng không để bụng. Nếu Giang Nha không ghen tị thì có nghĩa là lòng dạ y ở cao xa, vậy còn có thể làm cho Phương Nguyên xem trọng một chút. Thế nhưng y lại nhìn vào Phương Nguyên theo cái kiểu đỏ mắt mà nhìn này, chỉ như vậy thôi cũng đã thể hiện phẩm cách hẹp hòi. Uống chén rượu với y chỉ là vì hiện tại y có chút giá trị lợi dụng mà thôi.

Giang Nha đặt chén rượu xuống, hưng phấn nói: "Trong gia tộc, mỗi phiến Sinh Cơ Diệp có thể bán năm mươi lăm khối nguyên thạch. Sau khi nghe theo dặn dò của ngài, chúng tôi chỉ bán năm mươi khối nguyên thạch, quả nhiên là cung không đủ cầu! Đại nhân, chỉ bằng ngài mỗi ngày mỗi tạo ra một ít Sinh Cơ Diệp, cứ như vậy chúng ta có thể kiếm càng nhiều hơn!"

Phương Nguyên nghe vậy thì chậm chậm lắc đầu, kiên quyết từ chối: "Không được, tạo ra chín phiến Sinh Cơ Diệp đã là cực hạn, lãng phí rất nhiều thời gian tu hành của ta."

Đây là khác biệt giữa Phương Nguyên và loại tục nhân như Giang Nha.

Trong mắt Phương Nguyên, nguyên thạch chẳng qua là tài nguyên tu hành, là đạo cụ. Tất cả đều vì phục vụ việc tu hành. Còn Giang Nha lại cho rằng nguyên thạch là mục tiêu của cuộc đời, sở dĩ tu hành là vì muốn kiếm càng nhiều nguyên thạch hơn.

Nhưng cho dù Phương Nguyên chỉ tạo ra chín phiến Sinh Cơ Diệp mỗi ngày, kiếm được hơn bốn trăm nguyên thạch mỗi ngày, thì trải qua tích lũy trong mấy ngày nay, tài sản trong tay hắn cũng đã tăng lên đáng kể rồi.

Thấy Phương Nguyên cự tuyệt, Giang Nha cũng không dám miễn cưỡng khuyên nỡ, đành phải tiếc nuối mà chếp miệng một cái, ân cần mà rót rượu cho Phương Nguyên, sau đó sẽ lại rót cho mình.

"Cũng phải." Y cảm thán nói, "Đại nhân ngài có của cải như vậy, hà tất phải lao tâm lao lực mỗi ngày. Ta thấy, đại nhân ngài cần gì phải ở phòng thuê cũ nát như vậy chứ? Không bằng ngài đổi thành một toà lầu trúc cho mình ở, sau đó lại cưới một cô vợ xinh đẹp, tuyển thêm bảy tám gia nô hầu hạ. Cuộc sống như vậy thật quá mỹ mãn, chắc chắn."

Phuong Nguyên mỉm cười, không nói tiếng nào.

Sẽ nhận nào hiểu chí thiên nga!*

(*) Nguyên văn: Yến tước an tri hồng học chi chí.

Chim yến tước: chim én, loài chim thường làm tổ ở mái nhà. Hồng học: thiên nga, loài chim trời.

Ý cả câu: kẻ tầm thường sao hiểu được người có chí hướng lớn.

Câu này có điển cố, ai muốn biết thì tra GG.

Hắn quay đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Một căn lầu trúc mái đọng tuyết chìm trong cảnh xuân lóng lánh. Xa xa có một góc liễu xoè cành lá non mềm biếc xanh, phát phơ trong cơn gió xuân nhẹ thổi.

Ánh mắt Phuong Nguyên có hơi thất thần, hắn nghĩ đến tình hình hiện giờ của mình.

Sau khi giải quyết vấn đề Phuong Chính, gia sản có thể nói là đã giữ được.

Bạch Ngọc cổ, Nguyệt Mang cổ đều đã hợp luyện thành công. Có thể nói là hắn đã đầy đủ công lẫn thủ, tiếp theo chính là hợp luyện Tử Trùng.

Thế nhưng chuyện của Tử Trùng tương đối phiền phức. Để hợp luyện ra Tứ Vị Tử Trùng, hắn nhất định phải có con Tử Trùng thứ hai cùng với bốn loại rượu ngon chưa cay đắng ngọt. Phần lớn những thứ này, hắn cũng không có manh mối gì.

"Tử Trùng là nhất định phải hợp luyện, không có nó, tiến độ của ta sẽ giảm xuống hơn gấp đôi. Thế nhưng muốn hợp luyện Tứ Vị Tử Trùng thì ít nhất phải đợi đến khi đội buôn đến. Nhờ vào đội buôn, ta cũng có thể để tiết lộ ra Bạch Ngọc cổ. Có như vậy, sức chiến đấu của ta mới được thể hiện ra, không còn phải bó tay bó chân nữa."

Phuong Nguyên hiện có trong tay Nguyệt Mang cổ, Bạch Ngọc cổ, lại phối hợp thêm kinh nghiệm chiến đấu năm trăm năm, hắn đã áp đảo phần lớn cổ sư nhị chuyển.

Loại tổ trưởng có một ít tiếng tăm như Bệnh Xà Giác Tam này, nếu mà đơn đã độc đấu với hắn thì cũng không phải là đối thủ của Phuong Nguyên.

Thế nhưng so với loại nhất lưu như Xích Sơn, Mạc Nhan, Thanh Thư, Phuong Nguyên vẫn còn kém.

Thứ nhất là tu vi không đủ, Phuong Nguyên chỉ là nhị chuyển sơ giai, còn bọn họ đều đã là cao giai thậm chí đỉnh phong. Thứ hai là cổ trùng mạnh không đủ, cổ trùng Phuong Nguyên dùng để chiến đấu chỉ có hai con, mà Xích Sơn, Mạc Nhan, Thanh Thư thì ít nhất có ba con, đồng thời còn có át chủ bài ẩn giấu.

Trong đám người cùng lứa, Phuong Chính, Mạc Bắc, Xích Thành đều không ngoài dự đoán mà bắt đầu hiển lộ tài năng.

Nhất là Phuong Chính, sau khi có cổ trùng nhị chuyển Nguyệt Nghê Thường, hắn đã có thực lực chiến một trận với Phuong Nguyên. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, tu vi của hắn sẽ càng ngày càng cao, dần dần bỏ xa Phuong Nguyên.

Trừ khi Phuong Nguyên mau chóng hợp luyện thành Tứ Vị Tử Trùng thì mới có thể nối gót theo Phuong Chính ở phương diện tốc độ tu hành.

Về phần cao hơn một tầng, là những cổ sư tam chuyển, tứ chuyển đó, Phuong Nguyên đừng nói là ngang tay, ngay cả việc bảo vệ tính mạng cũng đã là chuyện khó khăn, nói gì đến khiêu chiến vượt cấp.

Thực sự rất khó để khiêu chiến vượt cấp. Phuong Nguyên một là không có át chủ bài, hai là không có tư chất, cho dù có kinh nghiệm chiến đấu phong phú thì cũng là không bột khó gột nên hồ. Không cổ trùng mạnh, những kinh nghiệm này hoàn toàn không thể hiện được ưu thế gì.

"Nếu như có thể hợp luyện ra Tứ Vị Tử Trùng thì tốc độ tu hành sẽ khá ổn, thế nhưng còn cần phải bổ sung một vài con cổ trùng. Phòng ngự có Bạch Ngọc cổ, tấn công có Nguyệt Mang cổ, trị liệu có Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo, còn thiếu chính là cổ trùng loại trinh sát và di chuyển. Một khi có được, bổ sung toàn bộ khiếm khuyết thì sức chiến đấu của ta có thể ít nhất là tăng lên gấp ba!" Phuong Nguyên suy nghĩ.

Hắn không cần từng bước một mà nhận biết từ trong thực tế, kinh nghiệm nhân sinh phong phú đã cho hắn một định vị chuẩn xác dành cho mình.

Bên tai, tiếng nói của Giang Nha truyền đến: "Ta nghe nói, gần đây hình như có người kiếm chuyện với đại nhân ngài? Thường hay gây rối ở chỗ lầu trúc cho thuê và tửu quán của ngài?"

Phuong Nguyên nhú mày, dòng suy nghĩ bị cắt đứt.

Nhưng mà Giang Nha nói không sai.

Phuong Nguyên cũng đã điều tra rõ ràng, đây là cửa phụ Cổ Nguyệt Đổng Thổ ở phía sau giờ trò.

Sau khi ông ta bị Cổ Nguyệt Thanh Thư cảnh cáo thì cũng không dám đếm kiểm chuyện với Phương Chính nữa. Nhưng sau một khoảng thời gian yên lặng, ông ta vẫn không cam lòng và phẫn nộ, do đó sử dụng mạng lưới quan hệ của mình thuê một vài cố sư đến kiểm chuyện với Phương Nguyên ở khắp nơi.

Chuyện làm ăn sợ nhất là loại phiền phức này.

Cho nên gần đây hắn đều bớt một ít thời gian đến xem thử mấy chỗ này.

"Thiếu chủ nhân, lại có người đến gây sự." Đúng lúc này, một tiểu nhị mang theo vẻ mặt sợ hãi đi vào.

"Ha?" Phương Nguyên nhướng mày, không ngờ hôm nay hắn đã gặp được rồi.

Không đợi Phương Nguyên làm ra hành động gì, Giang Nha đã đứng dậy, tha thiết nói: "Đại nhân ngài chớ vội, đợi ta đi xem thử."

Y đi ra khỏi bình phong, sau đó chớp mắt đã xoay người trở lại.

"Là Cổ Nguyệt Man Thạch!" Giang Nha tái mặt, thấp giọng nói, trong ánh mắt của hắn cũng để lộ vẻ lo lắng kinh sợ.

Cổ Nguyệt Man Thạch?

Phương Nguyên hành sự cẩn thận, luôn biết rõ những tin tức quan trọng. Trong khoảng thời gian này, hắn đã thu thập được thông tin của toàn bộ cố sư nhị chuyển trong gia tộc, hơn nữa còn nhớ kỹ đại khái.

Cổ Nguyệt Man Thạch đúng là một cố sư khá có tiếng, am hiểu phòng ngự, sức lực mạnh mẽ, đảm đương tổ trưởng tiểu tổ Man Thạch. Nói về danh tiếng và địa vị, gã còn mạnh hơn Bệnh Xà Giác Tam một bậc.

Xoảng!

Bên ngoài vang lên tiếng vỡ rượu bị đập nát trên mặt đất.

Theo sau đó là một giọng nói tục tằng phách lối: "Phi, đây là loại rượu quái gì? Giống như nước đá ngựa, cũng dám bán cho ông đây uống à?"

"Hừ!" Phương Nguyên đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 108: Ánh mắt đó!

Dịch giả: lamlamyu17

Giang Nha thấy Phương Nguyên có ý đi ra thì vội vàng ngăn cản hắn: "Phương Nguyên đại nhân, hảo hán không ngại thua thiệt trước mắt. Man Thạch này rất mạnh, là kẻ đã từng có thể chạy thoát chết khỏi tay Bạch Ngưng Băng. Tuyệt đối không thể coi thường!"

"Xem thất bại là vinh quang mà tuyên dương, một kẻ như vậy có gì phải sợ?" Phương Nguyên cười khinh thường một tiếng, đưa tay dè vai Giang Nha xuống: "Người ngồi ở đây uống rượu là được."

"Đại nhân..." Giang Nha há miệng còn muốn khuyên nữa nhưng lại đụng phải ánh mắt lạnh như băng của Phương Nguyên.

Sự lạnh lẽo đó làm cho y run rẩy trong lòng.

Y cứng họng không nói nên lời, tay chân luống cuống mặc cho Phương Nguyên ấn lại xuống chỗ ngồi, còn Phương Nguyên thì sai bước, vòng qua tấm bình phong đi vào trong sảnh.

Chỉ thấy ngay tại chỗ bàn vuông ở chính giữa, một gã cố sư nhị chuyển đang một chân đạp băng ghế dài, một chân dẫm lên mặt bàn.

Cơ thể gã có hơi thấp, thể nhưng thất lung và cánh tay cường tráng, hàm râu đen dày kéo dài từ má xuống dưới cằm, cả người toả ra một khí thế hung hãn.

Trên mặt đất gần đó là mảnh vỡ của vỏ rượu bể nát, phần lớn rượu đã chảy theo khe gạch thấm xuống trong đất. Chỉ có một ít rượu là còn đọng trên mặt nền gạch đá xanh hoặc là đọng lại trong những mảnh vỡ vỏ rượu.

Lão già đảm nhiệm chương quỹ cúi đầu càng thấp xuống, nom nớp lo sợ mà nhận lỗi: "Đại nhân chớ nóng, nếu đại nhân không hài lòng vò rượu này thì tiểu điểm sẽ cung cấp miễn phí cho đại nhân vò rượu ngon nhất!"

"Hừ, ta không muốn rượu! Rượu của người khó uống thế này mà còn mở tửu điểm sao. Bồi thường, phải bồi thường! Ông đây vốn đang rất vui vẻ, cứ như vậy mà bị các người phá hoại, ít nhất phải bồi thường năm trăm khối nguyên thạch!" Man Thạch giờ trò há mồm sư tử(1).

"Đây đã là lần thứ ba rồi, xem ra tửu quán này đã động chạm đến ai đó rồi."

"Phải, sau này tốt nhất đừng đến đây uống rượu nữa."

"Đi mau, nhanh lên. Cổ sư đánh nhau, phạm nhân chúng ta gặp họa."

Người chung quang đều rời khỏi chỗ ngồi, chỉ còn một vài cổ sư ngồi yên bất động nhưng cũng bắt đầu bàn tán.

"Ta nghe nói tửu quán này là của Phương Nguyên, rốt cuộc là ai không vừa mắt hắn như thế?"

"Há! Chính là cái tên tiểu tử mất cha mất mẹ, được thừa kế di sản mà một đêm phát tài đó?"

"Thảo nào có người không vừa mắt. Cho dù là ta cũng phải ghen tị đồ mắt. Người nói xem, chúng ta liều mạng dốc sức còn không phải là để làm ra những thứ của cải này, sống một cuộc sống yên ổn. Tên Phương Nguyên này lại chỉ là một tên người mới, dựa vào đâu mà lại có được mấy thứ này!"

"Không sai. Cho dù là tổ tiên của hắn để phúc cho con cháu nhưng trước khác nay khác. Tài nguyên gia tộc có hạn, tới tay mỗi người thì chỉ còn một ít, dựa vào đâu mà cái loại có tư chất loại bình, trẻ ranh như hắn có thể hưởng thụ nhiều của cải như vậy chứ. Thật là buồn cười!"

"Không phải là Man Thạch muốn kích động hắn đánh cuộc chứ? Nếu thực sự đấu cò thì không chừng có thể lộc ra được một miếng thịt mỡ đấy (2)."

Có người lắc đầu: "Ha, người tưởng những gia lão này đều là kẻ ngu sao?"

Có người lại gật đầu: "Nhưng cũng không chừng. Chính sách gia tộc còn đó, mấy năm nay các người vẫn không hiểu sao? Chính là ngầm đồng ý chúng ta tranh đấu ở một mức độ nào đó. Kẻ mạnh nên lấy được nhiều tài nguyên hơn, không phải sao? Kẻ yếu không giữ nổi gia sản, vậy cũng chỉ có vứt đi. Tất cả đều vì sự lớn mạnh của cả gia tộc!"

"Phải, nói cũng có lý. Nhưng mà xem thử xem, nước này cũng có hơi sâu (3). Nghe nói phía sau Man Thạch còn có một tiền bối đã thoái ẩn." Người nào đó thấp giọng nói ra.

"Muốn đi đâu, tất cả đều đứng lại cho ta, ai cũng đừng hòng đi!" Đứng trên bàn, Man Thạch đột nhiên quát lên.

Những tửu khách phạm nhân này đã đi đến cửa lại không dám không nghe lời cổ sư, lập tức cầm như hén mà đứng đó. Không ít người đi đường cũng phát hiện cảnh ồn ào bên này, cả bọn dừng chân lại trước cửa mà nhìn.

"Quả nhiên là thuần túy muốn đến gây sự!" Phương Nguyên nhìn cảnh này, nét mặt lãnh đạm, trong mắt loé lên cái nhìn lạnh như băng.

Man Thạch phát hiện ra hắn.

"Hừ? Người chính là Phương Nguyên đó sao. Tiểu bối, người mở tửu quán thật tốt, lừa gạt tiền của đại gia ta à. Nhưng mà nể tình người là người mới, ta cho người một cơ hội bồi lễ nói xin lỗi trước mặt mọi người. Tránh cho có người nói Man Thạch ta ý vào thân phận tiền bối, bắt nạt hậu sinh tiểu bối như người. Ha ha ha!"

Man Thạch cười to vài tiếng: "Chỉ cần người nói xin lỗi, cúi người một cái, chuyện này coi như xong. Bỏ đại gia ta giữ chữ tín, lời nói nhất ngôn cửu đỉnh!"

Gã vỗ phịch phịch vào ngực, thể hiện ra bộ dạng khí phách hào sảng rộng rãi nhưng cũng không giấu được ý đồ thật sự khỏi mắt mấy vị cổ sư đang vây xem

"Chiêu này của Man Thạch thật nham hiểm."

"Không sai. Phương Nguyên thực sự xin lỗi thì sau đó không góc đầu lên nổi. Ai cũng sẽ chạy đến đập một cước lên đầu hắn, bắt nạt hắn yếu đuối. Nhưng nếu hắn không xin lỗi, vậy chính là xem thường tiền bối, ngông cuồng kiêu ngạo, sẽ phải chịu mọi người xa lánh."

"Đúng vậy, hắn đúng là tiến thoái lưỡng nan... Ôi chao, cái địch!!

Các cổ sư xì xào bàn tán, đột nhiên có người há to miệng đến như có thể nuốt một quả trứng.

Những cổ sư đứng xem còn lại cũng không khá hơn chỗ nào.

Người thì hai mắt trừng đến thiếu chút nữa lọt ra khỏi hốc mắt.

Người thì phụt một tiếng, phun rượu trong miệng ra.

Người thì nhìn khiếp sợ chết đứng, giống như là tượng.

Bọn họ vốn vẫn đang nhìn, muốn xem trò hay.

Kết quả Phương Nguyên không chỉ thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ mà còn cho bọn họ một "niềm vui" thật lớn. Chàng thiếu niên trực tiếp vung tay, lập tức xuất ra một nguyệt nhận.

Roạt!

Đây là nguyệt nhận của Nguyệt Mang cổ!

Mảnh trăng non xanh thẫm bay vút trên không trung, kích thước lớn như chậu rửa mặt. Một cái bàn vuông ở dọc đường bị nó chẻ ra làm hai như cắt đậu hủ.

"Hả?!" Tiếng cười của Man Thạch im bật, con ngươi chợt co rút lại, nguyệt nhận nhanh chóng phóng lớn trong mắt gã.

Phút chốc, ánh nguyệt quang xanh thẫm đã chiếu rọi trên gương mặt gã, chiếu rõ mỗi sợi râu của hắn đến rõ mồn một từng sợi.

Mùi vị từ vong mảnh liệt đập vào mặt gã, ngay thời khắc khủng hoảng, Man Thạch thất thố mà hét lớn một tiếng: "Bản Thạch cổ!!!"

Ngay lập tức, toàn thân gã hiện lên một lớp ánh sáng màu xám tro, làm làn da toàn thân gồ lên, mọc ra thành đá.

Nhưng lớp da đá còn chưa hoàn toàn mọc ra thì nguyệt nhận Phương Nguyên cũng đã ngoan độc mà chém vào trên lồng ngực của gã.

Phụp khê một tiếng, lớp da đá nứt ra, trên ngực Man Thạch nháy mắt hình thành một vết thương dài. Máu chảy thành dòng, phun trào ra ngoài.

"A aaaa aa!" Con đau nhức đánh vào thần kinh của gã, Man Thạch hoảng sợ gào to, trong âm thanh tràn đầy kinh hãi và khó có thể tin.

Gã chưa bao giờ ngờ đến Phương Nguyên không nói một lời nào thì đã trực tiếp ra tay.

Hắn thật sự dám ra tay!

Ở trong sơn trại, trực tiếp sử dụng cổ trùng đối phó với một tộc nhân như mình?!

Đừng nói là Man Thạch, cho dù là những người khác đang đứng xem cũng phải ghen hống trần trời, không thể nào tin được.

"Chuyện này là sao, tiểu tử này là người điên ư?!"

"Không nói một lời nào thì đã ra tay giết chóc! Hắn không sợ thật sự giết Man Thạch rồi thì bản thân cũng sẽ bị Hình đường bắt giam, giết người đền mạng sao?"

"Người trẻ tuổi đúng là dễ bị kích động mà."

"Mọi người có thấy nguyệt nhận vừa rồi không? Đó cũng không phải Nguyệt Quang cổ mà là Nguyệt Mang cổ. Không ngờ Phương Nguyên đã hợp luyện thành công Nguyệt Mang cổ."

"Phương Nguyên, ngươi làm gì?!" Man Thạch đứng trên cái bàn, gương mặt dữ tợn, găm gù như sấm nổ.

Da thịt toàn gã đã mọc ra hoàn toàn, biến thành da đá, càng dày hơn trước. Vết thương cũng bị lớp da đá che lại nhưng một lượng máu lớn vẫn tuôn ra, chỉ là không còn phun trào như lúc này.

Sắc mặt Phương Nguyên hoàn toàn lạnh nhạt, chậm chậm bước đến. Hắn không nói gì, chính xác mà nói, hắn không hề mở miệng.

Hắn dùng một động tác đáp lại Man Thạch.

Lại một nguyệt nhận nữa!

Roạt.

Nguyệt nhận vượt qua khoảng cách ngắn ngủi mà bay đi.

"Ngươi!" Man Thạch không kịp nói gì, vội vàng giơ hai tay lên bảo vệ đầu và ngực.

Trên hai cánh tay của gã đều che đầy những hòn đá màu xám đậm như thể một cánh tay được điêu khắc bằng đá, vừa to lớn vừa cường tráng.

Nguyệt nhận chém vào trên tay của gã, để lại một vết thương thật sâu, vô số hòn đá nhỏ bắn tung toé ra ngoài.

Sức mạnh kèm theo của nguyệt nhận làm cho cơ thể Man Thạch phải ngửa ra sau.

Toàn thân gã đều là những hòn đá nặng nề, điều này khiến thể trọng lượng của gã đột nhiên tăng lên, rút cuộc làm cho cái bàn mà gã đang đứng lên không chịu nổi sức nặng nữa, răng rắc một tiếng, hoàn toàn sụp xuống.

Man Thạch mất điểm tựa dưới chân, té trên mặt đất, phòng ngự lại lộ ra sơ hở.

Phuong Nguyên chậm chậm mà đi, trong mắt lạnh lùng, hần nắm lấy sơ hở, lại tiếp tục bắn ra một nguyệt nhận.

Nguyệt nhận cắt nát không khí, phát ra tiếng gió rít vù vù.

Man Thạch vội vàng giơ tay, nhưng gã đã đánh giá thấp kinh nghiệm chiến đấu lão luyện của Phuong Nguyên. Mặc dù nguyệt nhận công kích thẳng nhưng lại xảo quyết mà nghiêng lệch đi, không hoàn toàn vuông góc với mặt đất.

Cánh tay của Man Thạch ngăn một nửa nguyệt nhận lại, còn một nửa lại chém vào trên ngực của gã.

Ngay lập tức, vết thương chồng vết thương, lượng lớn máu tươi từ ngực Man Thạch chảy tràn ra.

"Muốn, muốn giết người sao?" Các cổ sư nhị chuyển vốn đang ngồi tại chỗ đều không thể ngồi yên nữa, tất cả đều đứng lên.

Các phạm nhân không dám thờ mạnh một cái, vừa sợ hãi vừa hưng phấn nhìn. Các cổ sư đại nhân tự chém giết lẫn nhau như đã kích khởi lên một thứ gì đó vẫn luôn đè nén sâu trong lòng bọn họ.

Man Thạch thờ hỏn hển muốn đứng lên nhưng lại động phải vết thương, đau đớn kịch liệt làm cho gã không thể chịu nổi, lại phịch một tiếng, tiếp tục ngã quỵ.

Phuong Nguyên thông thả đi đến.

Man Thạch mất một lượng máu lớn, sắc mặt tái nhợt. Gã hoảng sợ nhìn Phuong Nguyên, bước chân lạnh lùng mà chậm rãi của Phuong Nguyên không ngừng đến gần, gây cho gã một áp lực khổng lồ.

"Phuong Nguyên, ngươi không thể giết ta! Giết ta, ngươi sẽ bị Hình đường bắt giữ!!" Man Thạch lết hai chân di chuyển về phía sau.

Máu tươi trên người gã chảy dọc theo cơ thể, vẽ ra một quỹ tích diêm lệ trên nền gạch xanh.

Đám đông lặng ngắt.

Tất cả mọi người bị khí thế lạnh lùng của Phuong Nguyên chấn nhiếp, ngừng thở mà giương mắt nhìn. Không ai nghĩ rằng Man Thạch là kẻ vô dụng, không có phong phạm. Nếu là bọn họ, e rằng cũng không khá hơn Man Thạch.

Phuong Nguyên đi đến trước mặt Man Thạch, giơ một chân lên, hung ác giẫm vào vết thương trên ngực gã.

Man Thạch lập tức đau đến hít một vào một hơi.

Phuong Nguyên dùng chân nghiền rồi lại nghiền, Man Thạch cảm giác như mình đang bị một con lợn rừng xông thẳng vào, đập nghiền lên trên cơ thể.

Gã không thể nào chịu nổi, đau đến phải kêu gào. Cho dù có lớp da đá thật dày bảo vệ nhưng nơi ngực bị Phuong Nguyên ra sức đập lên, máu tươi ở vết thương lại ào ạt đổ ra.

Quan trọng là, tay phải của Phuong Nguyên trước sau vẫn luôn bao phủ một lớp nguyệt quang xanh thẫm, ngưng mà không phát.

Đó là điểm báo của công kích nguyệt nhận. Man Thạch khiếp sợ càng không dám nhúc nhích.

"Ngươi, ngươi không thể giết ta!" Gã trợn trừng cặp mắt, quát lên một cách khó khăn.

"Ta sẽ không giết ngươi." Phuong Nguyên nói ra câu nói đầu tiên từ lúc bước ra đến giờ.

Giọng nói của hắn rất bình thản, trong tửu quán tĩnh lặng này, truyền vào tai mọi người một cách rõ ràng.

"Nhưng mà ta có thể đánh cho ngươi tàn phế, cắt một cánh tay hoặc một bắp đùi của ngươi. Dựa theo tộc quy, ta phải bồi thường cho ngươi một số lớn nguyên thạch, đồng thời bị giam giữ. Thế nhưng còn ngươi, quãng đời còn lại của ngươi chỉ có thể ở trải qua trên giường, thương tật của ngươi làm cho chiến lực của ngươi giảm xuống thật lớn, không thể ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nữa. Ngươi nghĩ với kết quả như vậy, ngươi có thể chịu được sao?" Phuong Nguyên từ trên cao rũ mắt nhìn xuống Man Thạch, chậm chậm nói.

Giọng nói lạnh lùng truyền vào tai Man Thạch, làm cho trái tim gã đột nhiên muốn ngừng đập, cả người run rẩy.

Gã há mồm, thở hỏn hển, trong đầu lại càng thêm hỗn loạn. Sức mạnh trên chân Phuong Nguyên làm cho gã cảm thấy mình như đang bị một tảng đá khổng lồ đè xuống, cảm giác càng thêm khó thở.

"Khốn kiếp, khốn kiếp! Nếu như trước đó ta có đề phòng, nếu như không phải là ta bất ngờ không kịp đề phòng làm ngay từ đầu đã bị trọng thương thì làm sao có thể... A!"

Giọng nói của Man Thạch ngưng bật, bởi vì ánh mắt của gã đã chạm đến đôi mắt Phương Nguyên.

Gã nằm trên mặt đất, ngược nhìn lên trên.

Phương Nguyên rũ nửa mi mắt, đôi con ngươi đen thẫm nhìn xuống hắn.

Đó là một đôi mắt như thế nào.

Nếu như tràn đầy sát khí thì ngược lại cũng không khiến Man Thạch sợ hãi, thế nhưng trong đôi mắt này lại tràn ngập một sự lạnh nhạt.

Sự lạnh nhạt này là ngạo mạn với hiện thực, là xem thường thế nhân, là giẫm đạp lên sinh mạng, là vứt bỏ quy củ!

"Ánh mắt này, ánh mắt này..." Hai mắt đang trợn trừng của Man Thạch đột nhiên co rụt lại, hồi ức sâu nhất trong đáy lòng bỗng hiện ra.

Đó là ác mộng của cả đời gã!

Hai năm trước, đêm trăng trong rừng trúc, có một thiếu niên áo trắng cũng dẫm nát gã dưới chân như vậy.

"Khốn kiếp, khốn kiếp! Nếu như ta hợp luyện thành Bàn Thạch cổ thì làm sao ngươi có thể đánh tan phòng ngự của ta?" Cái chết đã sắp chết, gã cuồng loạn gào thét lên, tràn đầy không cam lòng.

"Ồ, nếu như vậy, lần này ta sẽ không giết ngươi." Khóe miệng thiếu niên áo trắng nhếch lên, nét mặt vui vẻ tràn đầy hứng thú, "Sau khi trở lại sơn trại, ngươi tu hành cho tốt, hợp luyện ra Bàn Thạch cổ rồi chúng ta lại giao thủ. Ha ha ha, hy vọng sau này ngươi có thể tăng thêm phần đặc sắc cho nhân sinh của ta."

Ngay sau đó, thiếu niên nâng chân lên, tha cho gã.

Man Thạch thờ hồn hên, nằm trên mặt đất, không ngờ đến chuyển biến đột ngột như vậy.

Gã ngo ngắc ngược nhìn thiếu niên áo trắng này.

Thiếu niên hạ mắt nhìn hắn như đang nhìn một con kiến, giọng nói hờ hững: "Còn không mau cút đi?"

Man Thạch run rẩy cả người, vội vàng đứng lên, lao đảo mà chạy trốn.

Thiếu niên áo trắng này không ai khác chính là Bạch Ngưng Băng, thiên tài đệ nhất của Bạch Gia trại. Khi đó, y vẫn còn là nhị chuyển nhưng cũng đã có thể chém giết gia lão tam chuyển!

Man Thạch thoát được một mạng trong tay y, từ đó tiếng tăm vang xa.

Hai năm qua, gương mặt của Bạch Ngưng Băng đã mơ hồ không rõ trong trí nhớ của gã rồi, gã chỉ duy nhất nhớ được ánh mắt đó.

Ánh mắt coi thường thế tục, lạnh nhạt nhìn thế gian, cao cao tại thượng, cất giấu kiêu ngạo mà phạm nhân khó có thể với tới, khó có thể hiểu được.

Không ngờ...

Không ngờ!

Gã lại ở ngay trong sơn trại nhà mình, một lần nữa nhìn thấy ánh mắt đó!

Giờ phút này, trong lòng Man Thạch tràn đầy sợ hãi, không cam lòng và tức giận đã hoàn toàn biến mất, không còn một chút ý chí chiến đấu.

Biến hoá về mặt của Man Thạch bị Phương Nguyên thấy hết vào trong mắt.

Thiếu niên hơi có chút ngạc nhiên, không ngờ Man Thạch này lại vô dụng như vậy.

Nhưng mà, quên đi... Chỉ là một túi da nhát chết.

Phương Nguyên đã đạt được mục đích, hắn buông chân ra: "Ngươi có thể cút."

Man Thạch như nghe thấy tiên âm, mang theo vẻ mặt tái nhợt mà nháo nhào chạy ra khỏi tử quán.

Đám đông lặng ngắt.

Phuong Nguyên đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn xung quanh.

Những cô sư vây xem, một số là nhất chuyển, một số thì nhị chuyển, đều vô thức tránh né ánh mắt của hắn.

Chưởng quỹ và một đám tiểu nhị thì vừa khiếp sợ vừa hưng phấn mà sùng bái nhìn hắn. Ai không muốn có một hậu đãi mạnh mẽ chứ?

Phía sau, Giang Nha trợn mắt há hốc mồm mà đứng đó.

Y nghe thấy tiếng động thì chạy ra, kết quả nhìn thấy cảnh Phuong Nguyên đuổi cô Man Thạch.

Đây chính là Cô Nguyệt Man Thạch đó...

Y kinh ngạc vô cùng, ánh mắt nhìn Phuong Nguyên đã trở nên khác trước.

Ghen tị đã biến mất.

Giờ phút này, Giang Nha bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Phuong Nguyên có thành tựu như vậy.

"Nguyên nhân ta không theo kịp hắn, đó là vì ta và hắn không phải cùng một loại người!"

Chú thích nghĩa của một vài câu:

(1) Giờ trò há mồm sư tử: ý câu này là ngang ngược đòi hỏi, bắt chẹt tiền bạc của người khác hơn xa cái giá thật sự.

(2) "... lúc ra được một miếng thịt mỡ đấy": thịt mỡ trong câu này ám chỉ là rất giàu, rất béo bở, là thứ lợi ích dễ dàng đạt được.

(3) "...nước này cũng có hơi sâu.": nói một nơi nào đó nước sâu thì có nghĩa là nơi đó tranh đấu của các thế lực rất phức tạp, nhìn từ bên ngoài thì khó mà thấy hết.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 109: Thụ ốc cật chứa Tử Trùng

Dịch giả: lamlamyu17

Cô Nguyệt Man Thạch tiếc hận mà bại trong tay người mới Phuong Nguyên!

Tin tức này nhanh chóng lan truyền, dấy lên một cơn sóng gió nhỏ nhỏ bên trong những cô sư nhị chuyển.

Hai người trong sự kiện này mọi người đều tương đối quen thuộc. Man Thạch là cô sư nhị chuyển có chút danh tiếng, hai năm trước từng thoát chết dưới tay Bạch Ngưng Băng, không thể khinh thường.

Còn Phuong Nguyên lại là hạng nhất năm nay. Lúc khảo hạch cuối năm, rất nhiều người tận mắt chứng kiến hắn đánh bại Phuong Chính. Sau đó cũng vì hắn thừa kế di sản, một đêm phát tài mà càng làm cho mọi người đỏ mắt đỏ kị.

Chênh lệch của đôi bên hắn là rất rõ ràng mới đúng, thế nhưng Man Thạch cường giả lại bại bởi Phuong Nguyên nhỏ yếu. Tương phản như vậy thật sự làm cho vài người phải mở rộng tầm mắt.

Rất nhiều người đi hỏi thăm chuyện gì xảy ra, Phuong Nguyên cũng vì vậy mà tiếng tăm lan xa.

Các cô sư nhị chuyển cũng bắt đầu nghiêm túc nhìn vào hậu bối trẻ tuổi này.

"Cậu ta vậy mà không nói một lời liền ra tay. Người trẻ tuổi, quá dễ kích động."

"Trong tay có của cải, lại hợp luyện thành Nguyệt Mang cô, coi như là có một ít năng lực."

"Đó là một kẻ điên, hành sự tàn nhẫn. Nghe nói sau khi thua chạy, Cô Nguyệt Man Thạch nằm ở trên giường điều dưỡng cả ba ngày!"

Mọi người đều bình luận về Phuong Nguyên.

Tuy rằng trong quá trình giao chiến cùng Man Thạch, hắn bắt ngờ ra tay chiếm tiên cơ, trước tiên đã đánh trọng thương Man Thạch, tạo ra ưu thế cực lớn, hơi có vẻ thắng mà không anh hùng.

Thế nhưng thắng chính là thắng, bại chính là bại. Kết quả nói lên tất cả.

Nếu là trên địa cầu, có thể sẽ có rất nhiều người chú trọng quá trình, không chú trọng kết quả. Nhưng ở thế giới này, nơi mà cuộc sống khốn khổ gian nan, xung quanh tràn đầy nguy hiểm đến tính mạng thì, thắng có nghĩa là sống sót, thất bại chính là chết đi, mất hết tất cả.

Quan niệm thắng làm vua, thua làm giặc này nhận được sự công nhận mạnh mẽ từ hầu hết mọi người.

Phuong Nguyên thắng, mặc kệ quá trình ra sao, sự thật chính là như vậy.

Một người mới quật khởi, dấn đạp trên vai Man Thạch, chính thức bước vào trong tầm mắt chúng nhân.

Còn Man Thạch thì trở thành đá kê chân, danh tiếng bị huỷ hoại chỉ trong một chốc lát, sau khi trở lại thì từ chức tổ trưởng.

Đây là kết cục của kẻ thất bại.

Những người thân sẽ đồng tình với một kẻ thất bại như vậy, nhưng mọi người thì càng sùng bái và công nhận người thắng lợi hơn. Người thắng đại biểu cho hùng mạnh, mà hùng mạnh có nghĩa là sinh mạng của mọi người càng thêm an toàn.

Sau sự việc này, Cổ Nguyệt Đồng Thổ cũng đã hiểu ra mà ngưng làm chuyện lén lút.

Kết cục của Cổ Nguyệt Man Thạch rốt cuộc cũng làm cho người cửu phụ khôn khéo này nhận ra được hiện thực. Phuong Nguyên đã trưởng thành rồi, một điều khiến cho ông ta bất đắc dĩ, căm hận lần không cam lòng.

Ông ta biết mình đã không thể giành lại phần di sản này nữa, cứ tiếp tục như vậy không có ý nghĩa gì.

Bản thân ông ta phải sử dụng mạng lưới quan hệ thuê người khác kiếm chuyện với Phuong Nguyên, đó cũng là đang tiêu hao nguyên thạch, còn Phuong Nguyên thì tài nguyên cuộn cuộn.

Một khi tiếp tục găng co, cho dù ông ta có số lớn nguyên thạch để dành thì người thất bại cuối cùng vẫn là ông ta.

Ông ta mất đi lầu trúc, tửu quán và cả Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo, đã trở thành nước không nguồn, nguyên thạch tiêu hao ra ngoài sẽ rất khó bổ khuyết trở lại. Trái lại Phuong Nguyên tuy đang thiếu nguyên thạch nhưng sẽ dần dần tăng lên.

Quan trọng hơn là, Cổ Nguyệt Đồng Thổ chán nản phát hiện, găng co như vậy không mang lại lợi ích nào đáng nói.

Cho nên sau khi nghe tin Man Thạch chạy bại, ông ta lập tức ngưng việc làm vô vị này lại.

Trên thực tế, khi Phuong Nguyên giải quyết xong chuyện Phuong Chính gây sự thì cũng có nghĩ là ông ta đã thất bại rồi.

Cứ như thế, tửu quán của Phuong Nguyên đã có thể hoạt động như bình thường, xem như là một chuyện đáng mừng.

Còn có một chuyện vui khác, chính là đội buôn đến sớm.

Tháng ba.

Cảnh xuân tươi đẹp, khúc ca mùa xuân bước nhịp vui sướng mà đến.

Xuân về hoa nở, cỏ lan chim hót.

Trên núi Thanh Mao, phóng tầm mắt nhìn đều là màu xanh tươi non. Trên vải sườn núi đón nắng, hoa đại nở rộ từng đóa, tạo nên biển hoa sắc sỡ mà tươi đẹp. Suối hoa chảy xuôi, tựa như ngọn lửa hừng hực bùng sáng, chan hòa cùng ánh nắng.

Dế long hoàn mới nở dần dần trưởng thành, tạo thành một đàn dế mới, bắt đầu sôi nổi hoạt động vào đêm.

Mà ở ban ngày, bầy chim thái tước anh vũ tới lui, chao liệng trên không trung, rít rít kêu lên.

Trời xuân ban ân trạch, vạn vật tỏa sáng.

Dưới cánh vạt như vậy, một chi đội buôn chậm chậm tiến vào trong núi Thanh Mao.

Bộ cánh cứng giáp đen từ từ bò đi, phía trên nó ngồi đầy người và hàng hóa.

Những con đà kê kiêu ngạo với bộ lông rực rỡ gọn gàng, kéo từng chiếc từng chiếc xe đẩy tay. Nhện núi khổng lồ mặc kệ địa hình mà đi, dục xà uốn éo cơ thể trườn về phía trước, thỉnh thoảng mở hai cánh bay lượn một đoạn.

Một con Bảo Khí Hoàng Đồng Thiềm cao hai thước năm, da màu cam dẫn đầu, đang ngồi phía trên nó chính là vị cường giả tứ chuyển Cổ Phú.

Sau khi biết đội buôn tiến vào son trại, Phương Nguyên thăm thử phào nhẹ nhõm: "Lại thay đổi rồi. Trong trí nhớ của kiếp trước, đội buôn này phải vào mùa hạ mới đến, dựa theo thường lệ năm trước cũng là lúc mùa hạ thì đến đây. Thế nhưng hiện tại lại đến trước hai ba tháng, mới mùa xuân thì đã đến rồi, hơn nữa quy mô lại càng lớn hơn."

Phương Nguyên sống lại thay đổi hiện trạng của mình cũng ảnh hưởng đến xung quanh, dẫn đến tương lai xảy ra thay đổi.

Kỳ thực ngọn nguồn của việc này vẫn là vì Cổ Kim Sinh bị giết.

Sau khi hấn lửa bịp mọi người, Cổ Phú đã ngộ nhận cái chết của Cổ Kim Sinh là một âm mưu của đối thủ cạnh tranh là Cổ Quý.

Sau khi về gia tộc mình, Cổ Phú làm ra hàng loạt biện pháp cấp tiến. Điều này khiến cho ganh đua giữa huynh đệ bọn họ trở nên càng kịch liệt hơn.

Để có thành tích đi buôn vượt trội hơn, năm nay tuyết còn chưa tan hết, mấy huynh đệ huynh đệ Cổ gia đã bắt đầu tranh nhau xuất phát, dẫn các chi đội buôn đi khắp nơi buôn bán.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc tiếp kiến Cổ Phú.

Hai vị cổ sư tứ chuyển đều là người đứng đầu của hai bên.

"Cổ Nguyệt lão ca, lâu rồi không gặp, huynh vẫn khỏe chứ?" Cổ Phú ra vẻ tươi cười, tràn đầy nhiệt tình, chỉ là trên gương mặt của ông ta tăng thêm một vết sẹo thật dài.

"Ha ha ha, Cổ Phú lão đệ, năm nay đến thật sớm." Cổ Nguyệt Bắc nhìn vết sẹo trên mặt Cổ Phú, trong lòng suy nghĩ nhưng cũng không chất vấn.

"Chim chóc thức sớm có trùng ả. Lần này ta mang đến rất nhiều hàng hóa quý giá, tin rằng bộ tộc Cổ Nguyệt sẽ có nhu cầu rất lớn." Cổ Phú vì để giành được thành tích mà lần này đã bỏ ra cả vốn gốc.

"Ồ, đây đúng là một tin tốt." Ánh mắt Cổ Nguyệt Bắc lóe lên rồi nói tiếp, "Đúng lúc ngày kia chính là đại điển Khai Khiếu của tộc ta, mời Cổ lão đệ đến dự lễ."

"Ha ha, có thể chứng kiến sự phồn thịnh của bộ tộc Cổ Nguyệt, tại hạ vô cùng vinh hạnh." Cổ Phú lập tức ôm quyền, giọng điệu thành khẩn nói.

Mời người ngoài xem đại điển Khai Khiếu bản tộc, đây thật sự là đối đãi với người ngoài này như khách quý. Từ lời mời này, Cổ Phú có thể cảm nhận được thành ý của bộ tộc Cổ Nguyệt.

"Thực ra còn có một việc." Cổ Phú muốn nói lại thôi.

"Quý khách ở xa tới, ngại có yêu cầu gì cứ việc nói. Tộc ta nhất định tận lực làm." Cổ Nguyệt Bắc nói.

Cổ Phú thờ dãi: "Vẫn là chuyện của Cổ Kim Sinh. Lần này ta đặc biệt dẫn theo vài tên trinh sát giỏi từ trong tộc, hi vọng có thể điều tra ra gì đó."

Cổ Nguyệt Bắc lập tức lộ ra vẻ mặt đã hiểu rõ.

Xem chừng cái chết của Cổ Kim Sinh đã làm cho Cổ Phú rơi vào thế bị động trong chuyện cạnh tranh gia sản. Nghe nói, sau khi trở lại gia tộc, Cổ Phú và Cổ Quý cự cãi ở ngay trước mặt mọi người, sau đó còn bộc phát một trận ác chiến. Vết sẹo trên mặt ông ta rất có thể chính là dấu vết để lại từ trận chiến đó.

Cũng khó trách mới đầu xuân mà ông ta đã chạy đến, có thể thấy được áp lực đè nặng trên vai Cổ Phú lớn thế nào.

...

Phương Nguyên nhàn nhã đi dạo giữa các cửa hàng.

Quy mô đội buôn năm nay càng lớn hơn bất cứ một lần nào của những năm trước, không chỉ có số lều bạt tăng lên mà còn xuất hiện cổ ốc.

Cổ ốc là thứ mà chi đội buôn cỡ lớn mới có, thường thì một đội buôn lớn có hai ba tòa cổ ốc. Quy mô đội buôn của Cổ Phú cùng lắm chỉ có thể là cỡ trung nhưng lại đã có một tòa cổ ốc.

Tòa cổ ốc này chính là một cây đại thụ.

Nó cao đến mười tám thước, đúng là một cái cây khổng lồ hàng thật giá thật. Rễ cây của nó to khỏe, những cọng rễ như rồng rắn quấn vào nhau, một phần nhỏ bộ rễ phơi ra ngoài trên mặt đất, phần lớn còn lại thì cắm sâu xuống bên dưới.

Đường kính đáy của thân cây lên đến mười thước, càng lên cao càng giảm nhưng biên độ giảm cũng không rõ ràng. Thân cây có màu nâu, cũng không phải một khối đặc mà bên trong có chứa ba tầng không gian.

Mặt ngoài thân cây cũng mở cửa sổ. Ánh nắng và không khí tươi mát xuyên qua khung cửa, rơi vào không gian bên trong thân cây.

Cành cây của đại thụ ít ỏi, nhánh lá cũng có vẻ rất thưa thớt, chỉ có tầng cây như chiếc lọng, xanh biếc một vùng, rậm rạp tươi non. Gió xuân thổi đến, lá cây lay động vang lên những tiếng xào xạc.

Đây là một loại cổ ốc phổ biến nhất.

Thảo mộc cổ tam chuyên, tên gọi là Tam Tinh Động.

Nó được cổ sư hậu cần trồng xuống, tưới chân nguyên mà trưởng thành trong phút chốc. Ba tầng không gian trong thân cây này chính là ba gian phòng được xếp đặt từ trên xuống dưới. Lực phòng ngự cũng không phải thứ như những căn lầu có thể sánh bằng.

Trong một vùng lều bạt trùng trùng điệp điệp, một cây đại thụ đứng sừng sững ở đó, giống như một tòa tháp nhỏ, mang lại cảm giác như hạc giữa bầy gà.

Sát dưới gốc đại thụ lại mở ra một cái cửa rộng đủ cho hai người ra vào, chào đón mọi người.

Phuong Nguyên theo dòng người đi vào trong đại thụ.

Không gian ba tầng trong thụ ốc đều được cải tạo thành bố trí của một cửa hàng, trên từng quầy hàng một trưng bày đủ mọi loại cổ trùng.

Những quầy hàng này đều làm bằng gỗ, cũng là một bộ phận của cây đại thụ, mặt trên còn mọc ra cành lá xanh. Tam Tinh Động Thụ cổ có thể dựa theo ý định của cổ sư mà tiến hành sinh trưởng thành những tạo hình riêng biệt.

Ngoài những quầy hàng ra còn có ghế ngồi hình tròn cùng với băng ghế dài, để cho khách đến dùng khi nghỉ ngơi.

Một cổ sư hậu cần tam chuyên đang ở nơi nào đó trong đại thụ này, thời thời khắc khắc điều khiển và giám sát. Một khi có người cướp cổ trùng trên quầy, cổ sư này sẽ thao túng đại thụ này sinh trưởng, lập tức khép kín cửa chính ở sát dưới gốc cây, trong nháy mắt tạo thành một phòng kín. Vô số cành cây sẽ điên cuồng sinh trưởng, tạo thành công kích dày đặc. Đồng thời cổ sư trấn giữ trong thụ ốc cũng sẽ tham gia chiến đấu.

Thụ ốc an toàn hơn rất nhiều so với lều bạt, do đó hàng hoá mua bán bên trong lại càng quý giá hơn.

Phuong Nguyên vừa đi đến tầng một thì đã thấy ngay ở trung tâm, trên một cái quầy đơn độc, một con Tù Trùng đang lẳng lẳng nằm ở đó.

Hiện tại đã có không ít cổ sư vây quanh con Tù Trùng này, bọn họ đang bình luận nó, hoặc là phát ra những tiếng than thở.

Phuong Nguyên liếc nhìn một vòng, trên những quầy khác cũng trưng bày rất nhiều cổ trùng khá quý giá như Ngọc Bì cổ, Toàn Phong cổ, Ngân Thạch cổ, vân vân...

Những cổ trùng này đều có thể phối hợp với Nguyệt Quang cổ, hợp luyện thành cổ trùng cấp bậc cao hơn.

Tuy rằng Cổ Phú không biết rõ toàn bộ những bí phương hợp luyện này, nhưng nhiều năm đi buôn như vậy, ông ta cũng đã tích lũy được kinh nghiệm, biết bộ tộc Cổ Nguyệt có nhu cầu với những cổ trùng nào.

"Cổ Phú tất nhiên không chỉ buôn bán với một mình Cổ Nguyệt sơn trại. Từ đó có thể thấy được, lúc này đây ông ta thật sự là huy động toàn lực, xem ra sau khi trở về đã bị kích động." Phuong Nguyên nhìn đến đây, trong lòng chợt có suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 110: Lão thái bà, người còn quá non!

Dịch giả: lamlamyu17

"Tù Trùng." Phuong Nguyên nhẹ giọng thì thầm trong miệng, hần đi đến bên cạnh quầy hàng ở trung tâm.

Hắn chỉ cần có Tù Trùng này, rồi lại bổ sung thêm bốn loại rượu ngon chua ngọt đắng cay là có thể hợp luyện thành Tứ Vị Tù Trùng. Đương nhiên loại hợp luyện này vẫn có khả năng thất bại.

Thế nhưng, nếu trong tay Phuong Nguyên không có con Tù Trùng thứ hai thì ngay cả cơ hội thử một lần hắn cũng không có.

Đòi người chính là như vậy, nỗ lực không nhất định có kết quả tốt, không nhất định sẽ thành công, thế nhưng không nỗ lực thì nhất định là thất bại.

Ma đạo cũng như vậy, người trong ma đạo phần lớn đều am hiểu đập bằng mọi chông gai, dùng mệnh tiến lên. Trong mắt phần lớn người đòi, chuyện này có vẻ cực đoan và đầy liều lĩnh.

"Lúc trước ta còn đang lo lắng làm sao tìm được con Tù Trùng thứ hai. Không ngờ số phận đã đưa con Tù Trùng này đến trước mặt ta. Cơ hội đang ở trước mắt, làm sao ta có thể bỏ qua được? Phải lấy được con Tù Trùng này!" Ánh mắt Phương Nguyên thoáng hiện lên sự kiên quyết.

"Nếu như tu vi của ta đạt đến tứ chuyển ngũ chuyển, chiến lực hùng hồn thì tất nhiên là ta không nói hai lời, cướp đi là xong. Thần căn sát thần, phạt căn sát phạt! Nếu như ta là tam chuyển tứ chuyển, thủ đoạn phong phú thì có thể ăn trộm, thần không biết quỷ không hay. Đáng tiếc hiện tại ta chỉ có tu vi nhị chuyển, còn mới chỉ là sơ giai..."

Phương Nguyên âm thầm thở dài trong lòng: "Như vậy chỉ có thể thành thành thật thật mà mua."

Hắn nhìn thoáng qua giá cả ghi trên quầy.

"Tù Trùng: năm trăm khối nguyên thạch."

Giá thị trường bình thường của Tù Trùng là năm trăm tám mươi khối nguyên thạch. Giá nơi này niêm yết còn rẻ hơn giá thị trường tám mươi khối nguyên thạch.

Nhưng nếu Phương Nguyên thật nghĩ rằng mình tốn năm trăm khối nguyên thạch là có thể mua được con Tù Trùng này thì năm trăm kiếp trước của hắn cũng sống uổng rồi.

Sở dĩ niêm yết giá thấp như vậy là vì Cổ Phú muốn hấp dẫn người xem, khơi gợi tâm lý mua hàng của mọi người.

Tòa thụ ốc này rất rõ ràng chính là sản nghiệp của Cổ Phú.

"Nãi nãi*, không ngờ con Tù Trùng này chỉ bán năm trăm khối nguyên thạch nha!" Một thiếu nữ đi đến, kêu nhỏ một tiếng.

(*) Nãi nãi: bà nội.

Đôi mắt thiếu nữ tỏa sáng, nàng lắc lắc cánh tay người bên cạnh: "Nãi nãi, ngày mai là đại điển Khai Khiếu. Không phải người đã hứa sẽ cho con một món quà sao? Không bằng người mua con Tù Trùng này cho con đi nha."

Nãi nãi của thiếu nữ không ngờ là thất đại lưng trắng, mặt trước đại lưng khảm một miếng bạc hình vuông, mặt trên có khắc chữ "Tam" thật to.

Một khi cổ sư tu hành đến tam chuyển thì sẽ tự động thăng tiến lên đến chức vị gia lão.

Chỉ là trong những gia lão cũng có khác biệt, có người là gia lão đương quyền quyền cao chức trọng, có người thì không phải vậy, chỉ quản lý một bộ phận không có gì béo bở.

Nhưng cụ già tam chuyển này hiển nhiên không phải loại gia lão sút sẹ này.

"Cổ Nguyệt Dược Cơ..." Phương Nguyên nhận ra bà ta. Người này là gia lão Dược đường, mà Dược đường là trung tâm hậu cần của cả gia tộc, có thể nói là bộ phận béo bở nhất. Cổ Nguyệt Dược Cơ rất có thâm niên, cho dù là đối mặt với tộc trưởng cũng có thể không hành lễ mà được ngồi trả lời. Bà ta là đệ nhất cổ sư trị liệu trong tộc, đã từng cứu tính mạng của rất nhiều gia lão, mạng lưới giao thiệp trong gia tộc rất mạnh.

"Được được được. Cháu gái ngoan muốn thì nãi nãi sẽ mua cho con." Bà cụ gương mặt đầy nếp nhăn, lưng còng xuống, một tay thì chống quai trượng, bắt đầu dĩ thờ dài, hiền hậu mà mỉm cười.

"Nãi nãi là tốt nhất, con biết nãi nãi chiều con nhất mà." Thiếu nữ vui mừng ôm Cổ Nguyệt Dược Cơ ngay tại chỗ, vui vẻ chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn một cái trên gò má của nãi nãi mình.

"Nãi nãi, chúng ta gọi phục vụ ra, nhanh chóng mua Tù Trùng này đi!"

Cổ Nguyệt Dược Cơ lắc đầu: "Cháu gái ngoan, chỗ này không thể mua như vậy được. Nãi nãi dạy con, con thấy chồng giấy bút trên quầy không?"

Thiếu nữ ngây thơ gật nhẹ đầu: "Thấy được."

Cổ Nguyệt Dược Cơ: "Con đi lấy một tờ giấy, rồi dùng bút viết lên giá tiền mà mình muốn mua Tù Trùng này. Sau đó con nhét tờ giấy vào cái lỗ bên hông quầy hàng. Nếu như trong tất cả những người muốn mua, giá của con cao nhất thì con Tù Trùng sẽ thuộc sở hữu của con."

"Thì ra là như vậy, thật thú vị." Thiếu nữ lấy một tờ giấy trúc, nhắc bút lên nhưng đến lúc viết lại do dự.

Nàng nhún đôi mày khả ái, trầm tư suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc vẫn phải dẫu môi hỏi, "Nãi nãi, vậy con nên viết cái giá thật cao mới được ư? Con sợ giá thấp, Tù Trùng sẽ bị người ta mua mất. Giá cao hơn người khác quá nhiều thì mình chịu thiệt rồi."

Cổ Nguyệt Dược Cơ cười ha ha một tiếng, cố ý trêu chọc nói: "Mua Tù Trùng nào có dễ như vậy? Vậy phải nhờ vào tôn nữ ngoan con rồi..."

"Nãi nãi!" Thiếu nữ làm nũng, ôm cánh tay Cổ Nguyệt Dược Cơ mà đóng đưa một trận.

"Được rồi, được rồi, đừng lắc nữa. Xương cốt của nãi nãi sắp bị con lắc rớt rồi này." Bà cụ than thở, "Nãi nãi giúp con viết là được rồi."

Thiếu nữ lập tức nhún nhảy, nũng nịu kêu lên: "Con biết nãi nãi tốt với con nhất mà!"

Cổ Nguyệt Dược Cơ nhắc bút viết một cái giá, ngoài ra còn ghi thêm tên họ của mình. Thiếu nữ đứng ở một bên nhìn chăm chú.

Sau khi bà cụ viết xong thì gấp tờ giấy lại, nháy nháy mắt với thiếu nữ, "Con đi đi, bỏ tờ giấy này vào."

Thiếu nữ ngoan ngoãn nhận lấy, tìm được cái lỗ vuông bên hông hông quầy hàng rồi nhét tờ giấy vào.

Nàng trở lại bên cạnh Cổ Nguyệt Dược Cơ, có hơi không yên lòng hỏi thăm: "Nãi nãi, như vậy là được rồi ư?"

Bà cụ gật đầu: "Hắn là như vậy. Nhưng mà chuyện đời khó lường, có lẽ sẽ có người ra giá cao hơn nãi nãi đấy. Nhưng giá đó sẽ cao hơn rất nhiều. Thật muốn ra giá cao hơn nãi nãi thì người mua Tử Trùng này đúng là coi tiền như rác. Con đừng lo, chuyện này gần như mười phần chắc chắn."

"Dạ." Thiếu nữ gật gật đầu, vẻ mặt đáng yêu.

"Đi thôi, cùng với nãi nãi đi lên tầng trên xem thử."

"Vâng, nãi nãi."

...

Nhìn bóng lưng hai bà cháu rời đi, trong mắt Phuong Nguyên có phần nghiêm trọng.

Cổ Nguyệt Dược Cơ này, đối hán mà nói, quả thực là một đối thủ cạnh tranh cường đại, không thể xem nhẹ.

Nhưng mà trong lòng Phuong Nguyên cũng đã sớm có dự liệu và chuẩn bị cho tình huống này.

Tử Trùng quý giá, tuy chỉ có tác dụng với cổ sư nhất chuyển nhưng Tử Trùng có thể tinh luyện chân nguyên, điểm này quả thật là rất ưu tú. Tinh luyện chân nguyên, đề cao lên một cảnh giới nhỏ, điều này có nghĩa là tăng lên lượng chân nguyên dự trữ, đồng thời có tác dụng thúc đẩy mạnh mẽ đối với tiến triển tu hành của cổ sư.

Chỗ khiếm khuyết duy nhất chính là triển vọng phát triển của Tử Trùng không lớn.

Dựa theo bí phương tấn thăng lưu truyền phổ biến nhất, Tử Trùng chỉ là một loại tài liệu hợp luyện, cổ trùng mới được hợp luyện ra không hề có năng lực tinh luyện chân nguyên.

Điều này thật quá đáng tiếc, thậm chí có vẻ được một mất mười.

Cho nên nhiều gia tộc dù có Tử Trùng cũng sẽ không hợp luyện tấn thăng nó, mà dùng cho học đường, chuyên cho học viên mới thay phiên nhau sử dụng.

Nếu như Phuong Nguyên tiết lộ bí phương tấn thăng của hán ra, thì giá trị của Tử Trùng nhất định sẽ tăng vọt lên nhiều lần.

"Muốn lấy được con Tử Trùng này cũng không dễ dàng, hai bà cháu này chỉ là một đối thủ trong đó mà thôi. Không biết còn có bao nhiêu đối thủ cạnh tranh khác đã bỏ phiếu giá vào quầy hàng này đây?"

Tử Trùng là thứ tốt, thứ tốt thì tất nhiên là người người mong muốn.

Chỉ là trong những người cạnh tranh này, có vài người là thật sự muốn mua, có vài người là muốn thử vận may, có vài người tài lực hùng hậu, như Cổ Nguyệt Dược Cơ, có vài người thì tài lực yếu kém, như Phuong Nguyên vậy.

"May mà ta đã đoạt gia sản về, mấy ngày nay bán nhất chuyển Sinh Cơ Diệp, còn có tử quán, lầu trúc cho thuê, ta cũng đã tích lũy được một ít nguyên thạch. Bằng không, ngay cả tư cách cạnh tranh ta cũng không có."

Nhưng chung quy là thời gian tích lũy của hán quá ngắn, mặt khác cũng không thiếu cổ trùng cần nuôi, bản về tài sản thì hán nào phải đối thủ của loại gia lão như Cổ Nguyệt Dược Cơ này.

"Haizz, đi thôi. Dược Cơ đại nhân vừa mới bỏ phiếu vào ở ngay trước mặt mọi người rồi."

"Ta cũng nhìn thấy rồi, xem ra Tử Trùng này đã định trước không có duyên với ta."

...

Cổ sư vây quanh quầy hàng đều từng người từng người ừ ừ rời đi.

Chỉ còn lại Phuong Nguyên đứng đó.

Đôi mắt của hắn âm u, lóe lên vẻ lạnh lùng.

Những cỗ sư ròi đi đều bị khí thế của Cổ Nguyệt Dược Cơ hù dọa, chủ động rời khỏi. Thế nhưng làm sao Phuong Nguyên có thể bị hù dọa được?

"Có đôi khi cơ hội ở ngay trước mắt, chỉ là người ta tự mình từ bỏ. Ta vẫn còn cơ hội!" Ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, Phuong Nguyên rơi vào trầm tư.

Nếu so đấu tài sản, Phuong Nguyên tuyệt đối không phải đối thủ của Cổ Nguyệt Dược Cơ.

Tuy nhiên...

Điều này cũng không có nghĩa là cái giá mà Cổ Nguyệt Dược Cơ ra sẽ nhất định cao hơn Phuong Nguyên!

Từ Từ tuy quý giá nhưng chung quy nó chỉ là cỗ trùng nhất chuyển. Giá cả của bất cứ một món hàng hóa nào cũng không cố định nhưng chắc chắn sẽ không tăng lên hoặc hạ xuống vô hạn, dao động của tất cả những thứ này đều trong một phạm vi nhất định.

Cho nên, chuyện quan trọng bây giờ là, Cổ Nguyệt Dược Cơ đã ra giá bao nhiêu!

Bà ta không thiếu tiền, vậy thì vì cháu gái yêu quý, bà ta có thể đưa ra bao nhiêu?

Chỉ cần cái giá Phuong Nguyên đưa ra cao hơn chỉ một chút thôi, Phuong Nguyên cũng thắng.

Đây là một trận chiến khác thường! Kẻ mạnh không nhất định là người thắng lợi, kẻ yếu chưa chắc sẽ thất bại. Suy đoán và đánh cược, thể hiện ra nét đặc sắc riêng biệt của cuộc chiến này.

"Nếu là người khác có lẽ sẽ không nhìn thấu. Cổ Nguyệt Dược Cơ, bà cố ý nói vài câu là muốn dọa lui một số người cạnh tranh sao? Thế nhưng ở trước mặt ta, bà vẫn quá non!" Phuong Nguyên hơi nhếch miệng, lộ ra một nụ cười tự tin.

Mậu dịch ở thế giới này thật sự rất thú vị.

Nếu là ở trên địa cầu, người bán muốn bán loại cỗ trùng quý hiếm như Từ Từ, thì thông thường đều áp dụng hình thức bán đấu giá.

Thế nhưng ở thế giới này, việc bán đấu giá không thịnh hành.

Nguyên nhân chủ yếu chính là vì quan niệm tình thân là cao nhất, cũng tức là sự gắn kết của gia tộc.

Nếu như tổ chức một buổi đấu giá, đối với một người ngoài như Cổ Phú, trong tiềm thức các thành viên trong của gia tộc sẽ có tâm tình như cùng chung kẻ địch.

Một khi thương phẩm đấu giá được trả giá cao một chút thì rất nhiều người cạnh tranh sẽ tự động rút lui. Thậm chí bọn họ sẽ đàm phán ôn hòa với nhau, làm một vài thỏa hiệp, trao đổi, bồi thường về lợi ích.

Những người ở thế giới này gần như đều có một quan điểm: thua vào tay người nhà không là gì, thế nhưng để cho người ngoài kiếm lợi lại là nhục nhã của cả gia tộc.

Trừ phi là, vài gia tộc đồng thời tham gia một hội đấu giá. Như vậy thì sẽ có cạnh tranh, sắc mùi thuốc súng.

Nhưng kiểu hội đấu giá này rất khó tổ chức.

Đó là vì giao thông không thuận tiện.

Giao thông là nền tảng của thương nghiệp, giao thông không phát đạt, thương nghiệp sẽ suy tàn. Vì nói cho cùng, thương nghiệp chính là lưu thông hàng hóa.

Các sơn trại chiếm cứ từng ngọn núi một, khoảng cách xa xôi nhau. Đường xá ở giữa khó mà đi lại, có bầy thú lai vãng, có dốc cao ghềnh đá, có khí hậu khắc nghiệt, có cỗ trùng hoang dại nguy hiểm, tràn đầy gian nan hiểm trở.

Giao thông bất tiện như thế rất khó để tập hợp nhân sĩ khắp nơi tham gia vào một buổi đấu giá.

Cho dù là ở núi Thanh Mao có ba nhà sơn trại gần nhau, Cổ Phú cũng không dám tổ chức hội đấu giá.

Trước hết, hội đấu giá cử hành ở nơi nào đây? Tiến hành ở nơi hoang dã không an toàn, tổ chức ở Cổ Nguyệt sơn trại thì hai phe khác không yên lòng.

Ông ta chỉ có tu vi tứ chuyển, tộc trưởng ba nhà sơn trại cũng đều là tứ chuyển, ông ta cũng khó mà trấn áp tình cảnh.

So với địa cầu, thương nghiệp ở thế giới này không phát triển nhưng lại có quy tắc riêng biệt.

Kiếp trước, dựa vào khái niệm thương nghiệp hun đúc ra từ trên địa cầu, Phuong Nguyên kiếm được tiền nhưng cũng nhiều chịu thua thiệt. Sau khi trải

qua không ít bài học bằng máu và nước mắt, hẳn đã từ trong thực tiễn mà rút ra được nhận thức chính xác.

Hắn kết hợp lý luận thương nghiệp phong phú và hoàn chỉnh từ trên địa cầu với kinh nghiệm thực tiễn của bản thân, không hề nói quá, nhận thức của Phương Nguyên đối với thương nghiệp thế giới này tuyệt đối ở vào tiêu chuẩn hàng đầu.

Chỉ bằng vào một lão thái bà sống trong sơn trại, chưa bao giờ ra khỏi núi Thanh Mao mà cũng muốn ngăn cản ta lấy Từ Trùng sao?

Lão thái bà, người còn quá non!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 111: Nguyên thạch chẳng qua là vật ngoài thân Dịch giả: Lamlamyu17

Dịch giả: lamlamyu17

"Nãi nãi, đây là cổ gì ạ?" Thiếu nữ chỉ vào quầy hàng trung tâm của tầng ba, tò mò hỏi.

Thụ ốc này phân ra làm ba tầng. Trong đó, tầng thứ nhất chuyên bán cổ trùng cấp bậc nhất chuyển, tầng thứ hai bán cổ trùng nhị chuyển, tầng thứ ba thì bán cổ trùng tam chuyển.

Càng lên tầng cao, cổ trùng càng ít, giá cả cũng càng đắt.

Đương nhiên, cổ trùng có thể trưng bày bán ra trong thụ ốc đều tương đối quý hiếm.

Cổ Nguyệt Dược Cơ nhìn theo ánh mắt cháu gái. Chỉ thấy đó là một cái gốc cây cao gầy có hình dạng như cái thùng tròn, trên gốc cây mọc ra năm nhánh lá, giống như năm ngón tay người, đan vào nhau ở chính giữa.

Một con cổ trùng hình cầu tròn chỉ lớn cỡ chừng ngón tay cái được những nhánh cây nhỏ bé quấn quanh, thấp thoáng dưới lá cây màu xanh biếc, tỏa ra ánh sáng trắng bạc.

"Đây là Bạch Ngân Xá Lợi cổ, chỉ có thể sử dụng một lần. Nó có thể làm cho tu vi cổ sư tam chuyển chớp mắt nâng cao lên một cảnh giới nhỏ." Cổ Nguyệt Dược Cơ chậm chậm giải thích.

Xá Lợi cổ cũng là một hệ cổ trùng.

Nhất chuyển chính là Thanh Đồng Xá Lợi cổ, chuyên môn dùng cho cổ sư nhất chuyển. Nhị chuyển chính là Xích Thiết Xá Lợi cổ, chỉ hứa hiệu với cổ sư nhị chuyển. Còn tam chuyển chính là Bạch Ngân Xá Lợi cổ này, đến tứ chuyển còn có Hoàng Kim Xá Lợi cổ.

"Giá niêm yết đến ba vạn khối nguyên thạch, thật đắt!" Thiếu nữ sợ đến thè đầu lưỡi.

Cổ Nguyệt Dược Cơ gật đầu: "Con cổ trùng này sau cùng có thể bán được ít nhất là năm vạn khối nguyên thạch. Được rồi, chúng ta đã dạo ở đây đủ rồi, đi đến bục trưng bày chính ở cửa ra vào tầng một, Từ Trùng hẳn là đã có kết quả."

Cổ trùng nhất chuyển trong thụ ốc, chỉ cần là được người ta đưa phiếu đấu giá vào, thì thời gian mỗi một con được trưng bày trên quầy đều chỉ có nửa ngày. Cổ trùng không có người hỏi thăm thì cứ trưng bày như vậy, mãi cho đến khi có người đưa ra giá.

Cổ trùng nhị chuyển sẽ được trưng bày một ngày. Cổ trùng tam chuyển thì là hai ngày.

Quy củ này thoạt nhìn khá kì quặc, nhưng kỳ thực nó cũng là phương thức mua bán thích hợp nhất được rút ra từ thực tiễn.

...

Tại bục trưng bày chính.

"Cái gì, Từ Trùng đã bị người khác mua đi rồi?" Sau khi nhận được kết quả, Cổ Nguyệt Dược Cơ lập tức nhú mày. Bà ta cảm thấy mình đã ra giá rất cao, đối với việc lấy được Từ Trùng, bà ta có ít nhất tám chín phần nắm chắc. Thế mà thật không ngờ, bà ta lại sẩy tay.

"Hừ! Là ai xấu xa như vậy, cướp bé Từ Trùng của ta?" Thiếu nữ tức giận hỏi.

"Dược Nhạc." Cổ Nguyệt Dược Cơ nhắc nhở thiếu nữ một câu.

Thiếu nữ chu cái miệng anh đào nhỏ nhắn, ngoan ngoãn không nói thêm gì nữa.

Nhân viên cửa hàng sau quầy là một nữ cổ sư nhị chuyển, nàng ta hơi khom người, trả lời câu hỏi của thiếu nữ: "Rất xin lỗi, tất cả tin tức của khách hàng đều không được công bố. Ngành nghề nào cũng có quy tắc, xin thứ lỗi."

Chính vì không công bố nên mới có thể xua tan nỗi băn khoăn của khách hàng, làm cho bọn họ có thể thoải mái mà đấu giá.

Có vài lúc, rõ ràng là muốn có nhiều thứ, thế nhưng lại lo ngại mất mũi, chỉ có thể nhún nhường. Dù sao người trong gia tộc mà, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu cũng thấy.

Nhưng nếu dùng biện pháp mua bán ngầm như vậy là có thể lách qua khỏi chuyện mất mũi này.

Dựa vào gì mà thứ tốt như vậy phải nhường cho người, vì người là bằng hữu, thân thích, trường bối của ta ư?

Vinh viễn cũng đừng xem thường mặt tối trong lòng mỗi người.

Mà giao dịch riêng tư lại càng có thể bày rõ ra mặt tối này.

Cổ Nguyệt Dược Cơ trầm ngâm một chút: "Lão thân biết quy ước. Người yên tâm, tiểu cô nương, lão thân cũng không hỏi tính danh người mua Từ Trùng, chỉ muốn hỏi thăm giá bán thỏa thuận cuối cùng."

Nữ cổ sư lại khom người một cái: "Thực xin lỗi, giá bán cũng phải báo mật. Nhưng giá cả thỏa thuận cuối cùng nhất định là giá cao nhất, xin ngài yên tâm. Cổ gia buôn bán, từ trước đến nay luôn lấy thành ý làm gốc."

"Hừ, tiểu cô nương, người biết ta ai chứ?" Cổ Nguyệt Dược Cơ sầm mặt, không vui mà hừ lạnh một tiếng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này, một vị nam cổ sư trung niên tam chuyển chạy đến.

Gian thụ ốc này vẫn luôn dưới sự giám sát của cổ sư, có chuyện gì xảy ra thì tất nhiên là bọn họ biết rất rõ ràng.

"Quản sự đại nhân." Nữ cổ sư lập tức vấn an người đàn ông trung niên này.

Người đàn ông khoát tay với nàng ta: "Người đi xuống trước đi, ở đây để ta xử lý."

Sau đó ông ta xoay người đối diện với Cổ Nguyệt Dược Cơ, cười nói: "Thì ra là Dược Cơ đại nhân đấy sao, vị này chắc hẳn là tôn nữ của ngài, thực sự là lạnh lợi đáng yêu."

Nhìn thấy người đàn ông này cũng là cổ sư tam chuyển, sắc mặt của Cổ Nguyệt Dược Cơ dịu xuống nhưng bà ta lại vẫn muốn biết giá bán sau cùng như trước.

Vị quản sự cảm thấy có hơi nan giải.

Ông ta là người lão làng trong đội buôn, cũng là tâm phúc của Cổ Phú, đi buôn nhiều năm, hiểu rất sâu tình hình của Cổ Nguyệt sơn trại, cũng biết rõ địa vị của bà cụ trước mắt này.

Đối với bọn họ mà nói, cho dù đắc tội Cổ Nguyệt Xích Luyện hoặc là Cổ Nguyệt Mạc Trần thì cũng không muốn đắc tội Cổ Nguyệt Dược Cơ. Lực ảnh hưởng của bà ta chỉ đứng sau tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác.

Quản sự suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, nếu Dược Cơ đại nhân muốn mua Từ Trùng như vậy thì ta sẽ tự quyết định, âm thầm bí mật đưa một con đến. Thực không dám giấu diếm, trong kho còn ba con Từ Trùng, mỗi con bán ở một địa điểm, đều là Cổ Phú đại nhân tự mình quyết định. Đại nhân ngài hẳn là cũng biết sự quý giá của Từ Trùng. Về phần bao nhiêu nguyên thạch thì cứ dựa theo giá ngài đã đưa ra."

Cổ Nguyệt Dược Cơ lại lắc đầu, gõ cây trượng trong tay xuống đất, làm phát ra một tiếng cạch nhẹ.

Bà ta nói: "Lão thân cũng không ham món lợi này. Giá cả... cứ dựa theo giá sau cùng vừa rồi của con Từ Trùng này mà tính đi."

"Cái này..." Quản sự do dự, ông ta đương nhiên nhận ra được mục đích của Cổ Nguyệt Dược Cơ. Cổ Nguyệt Dược Cơ làm ra vẻ không vui, tiếp tục gây áp lực cho quản sự: "Thế nào, lẽ nào cái giá này rất cao, sợ lão thân không trả nổi sao?"

"Dĩ nhiên không phải là ý này. Ôi thôi, được rồi, cứ dựa theo lời ngài mà làm." Quản sự thở dài, nói ra giá mua.

Thiếu nữ nghe xong, đầu tiên là thở phào một hơi nhưng lại có phần không cam lòng: "Gì chứ, chỉ nhiều hơn chúng ta hai mươi khối nguyên thạch mà thôi."

Cổ Nguyệt Dược Cơ thì híp mắt, nhưng không nói gì.

Cùng lúc đó, sau khi ra khỏi thụ ốc, Phương Nguyên đã đi đến cửa hàng rượu.

Con Tùu Trùng thứ hai đã đến tay, hiện tại chỉ còn bốn loại rượu ngon chua ngọt đáng cay.

"Rượu ngọt ta đã có, khi hoàn thành trước đây gia sản còn lại không ít rượu mật ong Hoàng Kim. Rượu cay, rượu chua cũng không thành vấn đề, hiện giờ đáng lo chính là rượu đắng." Phương Nguyên nghĩ, trong lòng có phần lo âu.

Nếu có rượu đắng thì đêm nay hẳn có thể bắt đầu hợp luyện Tứ Vị Tùu Trùng. Nếu không có, không biết hẳn phải chờ đến bao giờ.

Đòi người có rất nhiều chuyện, sợ cái gì, cái đó đến.

Nỗi lo của Phương Nguyên trở thành sự thật. Hẳn tốn mấy canh giờ bôn ba trong vô số căn lầu, tìm được rượu cay và rượu chua nhưng lại không tìm ra rượu đắng.

"Chuyện thế gian, việc không như ý, tám chín phần mười." Phương Nguyên không còn cách nào. Và cứ như vậy, hẳn đành phải gác lại kế hoạch hợp luyện Tùu Trùng.

Không có Tứ Vị Tùu Trùng, tốc độ tấn thăng tu vi của hắn cũng rất bình thường.

...

Xế chiều hôm đó, hẳn lại đến thụ ốc.

Rất nhiều quầy hàng ở tầng một đã đổi mới cổ trùng.

Quầy hàng chính giữa vốn đặt Tùu Trùng đã bị một con Tịnh Thủy cổ chiếm cứ.

Tịnh Thủy cổ giống như một thủy điệt trên địa cầu, tục xưng là con đĩa. Chỉ là nó đáng yêu hơn con đĩa nhiều, toàn thân có màu lam nhạt, óng ánh như nước.

"Tịnh Thủy cổ có thể loại bỏ khí tức dị chủng bên trong không khiếu. Đối với Xích Thành, nó là cổ trùng nhất định phải có." Thấy con Tịnh Thủy cổ này, Phương Nguyên nghĩ ngay đến Xích Thành.

Hắn biết Xích Thành chỉ có tư chất loại bình, dựa vào chân nguyên của gia gia Cổ Nguyệt Xích Luyện mà cưỡng ép nâng cao tu vi, do đó trong khiếu xen lẫn khí tức của Xích Luyện. Nếu như không tẩy luyện ra thì nguy hại rất lớn đến triển vọng phát triển của Xích Thành.

"Xích Luyện nhất định sẽ mua con cổ trùng này cho Xích Thành. Để ta tính thử xem, ừm... Giá ông ta đưa ra hẳn là ở vào sáu trăm ba mươi đến sáu trăm bốn mươi."

Giá mua này còn cao hơn giá thị trường của Tùu Trùng. Chủ yếu vẫn là vì Xích Thành rất cần con cổ trùng này.

"Nếu như ta có thể ra giá sáu trăm năm mươi thì có thể đoạt được con Tịnh Thủy cổ. Nếu lại thêm mười khối, con Tịnh Thủy cổ này chắc chắn sẽ rơi vào tay ta! Về phần Tùu Trùng sáng nay mua, cái giá ta đưa ra hẳn là nhiều hơn Cổ Nguyệt Dược Cơ khoảng chừng hai mươi khối nguyên thạch." Phương Nguyên cười lạnh trong lòng.

Hắn có sự tự tin này.

Sự tự tin này là từ năm trăm năm kinh nghiệm của hắn, cộng với lý luận thương nghiệp phát triển gấp mấy lần ở trên địa cầu mà đúc kết ra, ắt hẳn đã vượt qua phạm tục.

Dựa theo kinh nghiệm thực tiễn của Phương Nguyên ở kiếp trước, thường thì khi hắn thêm vào mười khối nguyên thạch thì có tám phần mười nắm chắc có thể đoạt được vật phẩm. Lúc mua Tùu Trùng, sở dĩ lại thêm mười khối hoàn toàn là vì tác phong hành sự cẩn thận của Phương Nguyên.

Cuối cùng Phương Nguyên cũng không ra giá, Tịnh Thủy cổ cũng không phải thứ hắn cần. Hơn nữa, một khi lấy được nó cũng sẽ kéo theo sự điều tra của Xích Luyện. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là vì Phương Nguyên cần giữ lại tiền, xem thử trong mấy ngày kế tiếp có cổ trùng nào tốt không.

"Hiện tại ta khuyết thiếu hai con cổ trùng, một dùng cho trinh sát, một cho phụ trợ di động. Năm sau trên núi Thanh Mao sẽ bùng phát lang triều, đội buôn sẽ không trở lại. Tuy nói là có di tàng Hoa Tùu hành giả nhưng dù sao đó chỉ là những thứ Hoa Tùu hành giả vội vàng để lại sau khi bị thương. Ai biết được có hoàn chỉnh hay không, hay tiếp theo sẽ là cổ trùng gì?"

Trong kí ức, lang triều năm sau vô cùng nguy hiểm. Phương Nguyên cũng không muốn vì thiếu cổ trùng mà dẫn đến không đủ năng lực đối phó, bị thương tàn phế hay thậm chí mất mạng trong lang triều.

Hắn của bây giờ, một khi rơi vào trong vòng vây của đàn sói, cơ bản chính là lành ít dữ nhiều.

Cho nên, trước lúc đó, hẳn cần chuẩn bị đầy đủ nhất, tu vi và cổ trùng đều không thể thiếu cái nào.

Từ sau đó, trong ba ngày liên tục, hắn nhiều lần đi đến thụ ốc.

Vào ngày thứ ba, ở trong tầng thứ nhất thụ ốc, hấn vui mừng phát hiện một con Hắc Thi cô!

Hắc - Bạch Thi cô đều là cô trùng có thể gia tăng sức lực của cô sư từ tận gốc. Phương Nguyên đã sử dụng Bạch Thi cô tăng lên cho mình một trư lực. Nếu như hấn tiếp tục sử dụng con Bạch Thi cô thứ hai thì không có bất cứ hiệu quả gia tăng nào. Thế nhưng Hắc Thi cô lại khác, sức mạnh của Hắc - Bạch Thi cô là có thể chồng lên nhau.

Vì vậy vào lúc giữa trưa, trong tay hấn lại lần nữa có thêm một con cô trùng.

Kế tiếp thì không có gì nữa.

Trên quầy xuất hiện một vài cô trùng trinh sát và phụ trợ di động nhưng đều không phải thứ Phương Nguyên vừa ý.

Những cô trùng này được trưng bày trên quầy bình thường, giá cả cũng không tốt, không có bao nhiêu người mua. Phương Nguyên lại nghe được lần này đội buôn sẽ dừng lại đến tám ngày, cho nên hấn vẫn cứ kiên nhẫn chờ đợi, không hề nóng nảy.

Mãi cho đến ngày thứ bảy.

Ở tầng thứ hai thụ ốc, Phương Nguyên phát hiện ra một con Xích Thiết Xá Lợi cô.

Thứ dùng cho cô sơ nhị chuyển, có thể lập tức nâng cao một cảnh giới nhỏ!

Nó được niêm yết giá ba nghìn khối nguyên thạch, dẫn tới vô số cô sư nhị chuyển tranh nhau ra giá, nhét phiếu giá vào trong quầy hàng, cảnh tượng vô cùng sôi sục.

"Nếu ta có được ocn Xích Thiết Xá Lợi cô này là có thể lập tức đẩy tu vi bản thân lên mức trung giai. Có chân nguyên màu đỏ tươi trung giai rồi, bất kể là Nguyệt Mang cô hay là Bạch Ngọc cô, ta đều có thể thúc giục nhiều lần hơn."

Tu vi là căn bản của cô sư, một khi tu vi tăng lên, sức chiến đấu cũng sẽ tăng theo, về tính hiệu quả còn tốt hơn việc Phương Nguyên đi bổ sung cô trùng trinh sát và di động rất nhiều.

Huống hồ, cô trùng thuộc hai dạng này mà trong thụ ốc hiện có, đối với Phương Nguyên mà nói, đều là hàng thông thường, còn chưa làm hấn vừa ý.

"Thế nhưng trước đó ta mua Tử Trùng và Hắc Thi cô, còn mua thêm một ít rượu, giá sau cùng của Xích Thiết Xá Lợi cô nhất định vượt qua năm nghìn khối nguyên thạch, thậm chí có thể đạt đến trên dưới tám nghìn. Dù sao mọi người đều biết lang triều sắp đến, lúc này nâng cao lên một cảnh giới nhỏ có trợ giúp rất lớn đối với bản thân. Muốn lấy Xá Lợi cô vào tay, nguyên thạch của ta e rằng không đủ dùng!"

Phương Nguyên trong nháy mắt đã ý thức được một nan đề đang bày ra trước mặt hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 112: Quả là quyết đoán

Dịch giả: lamlamyu17

Mặc dù nói là thừa kế di sản cha mẹ, thế nhưng đối với Phương Nguyên, thời gian tích lũy của hấn vẫn còn hơi ngắn.

Tạo ra Sinh Cơ Diệp không phải ngày nào hấn cũng tiến hành, dù sao chuyện này rất tốn thời gian. Thường thì tạo ra chín mảnh Sinh Cơ Diệp thì đã tiêu hao gần hết nửa ngày.

Phương Nguyên suy xét một chút, thời gian bán con Xích Thiết Xá Lợi cô này chỉ còn một ngày. Muốn trong một thời gian ngắn như vậy mà kiếm ra một số lượng lớn nguyên thạch, phương pháp duy nhất chính là cầm cố tửu quán hoặc là lầu trúc trong tay mình.

Chuyện này cũng không có gì đáng tiếc.

Một năm sau chính là lang triều. Trong kí ức, dưới bao vây của đàn sói, Cổ Nguyệt sơn trại vài lần lung lay sắp đổ, lần nguy hiểm nhất là công trại cũng bị phá hủy. Tộc trưởng và một đám gia lão kiểm chân Lôi Quan Đầu Lang, Cổ Nguyệt Thanh Thư dùng tính mạng chặn công lại mới khó khăn lắm mà ổn định cục diện.

Lang triều làm cho ba đại gia tộc trên núi Thanh Mao giảm dân số nghiêm trọng, mặc dù không đến mức mười mất chín nhưng ít nhất cũng mất đi năm phần mười nhân khẩu.

Đến lúc đó, phòng nhiều người ít, còn nói gì đến cho thuê lầu trức? Từ quán lại nằm sát cổng đông, ai còn dám đến chỗ tiền tuyến uống rượu? Cho dù có người muốn uống thì từ quán cũng sẽ sớm bị gia tộc trung dụng, cải tạo thành tháp phòng ngự.

Hiện tại, nhiều người trong gia tộc vẫn còn đánh giá rất thấp mức độ nghiêm trọng của lang triều. Lúc này, nếu có thể ném từ quán và lầu trức trong tay ra thì ngược lại là có thể bán được giá cao nhất.

"Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, chỉ có tu hành của bản thân mới là căn bản. Nhưng mà, bán cho gia tộc lại có hơi rẻ, bán cho cá nhân thì giá cả sẽ nhiều hơn một chút. Thế nhưng ai trong tay vừa đúng lúc có một số tiền lớn như vậy, có thể mua lầu trức và từ quán của ta đây? Cuộc buôn bán lớn như vậy cũng không phải gặp một lần là có thể đảm phán xong, hai bên dù sao vẫn phải khảo sát, phải cò kè mặc cả, chuyện này rất tốn thời gian. Mà ta chỉ có một ngày. Đợi một chút, có lẽ chỉ có một người có thể..."

Phuong Nguyên chợt nảy ra một ý tưởng, nghĩ đến người đó.

Người đó không phải ai khác, đích thị là cữu phụ Cổ Nguyệt Đồng Thổ.

Cữu phụ cữu mẫu khôn khéo mà lại keo kiệt, mười mấy năm qua kinh doanh từ quán, lầu trức và bán Sinh Cơ Diệp, trong tay nhất định có một số lớn tiền để dành.

Và lại, phần sản nghiệp này vốn là do bọn họ kinh doanh, bọn họ đã hiểu rõ, vậy cũng tiết kiệm được thời gian khảo sát.

Quan trọng hơn chính là, bọn họ bây giờ cũng đang bức thiết cần một phần giả sản để tiếp tục kinh doanh. Tiền của dù nhiều hơn nữa mà không có thu vào thì chỉ là nước không nguồn, nhìn thấy nguyên thạch càng dùng càng ít, ai cũng sẽ lo nghĩ.

Có thể nói cữu phụ cữu mẫu chính là đối tượng giao dịch thích hợp nhất trước mắt.

Nghĩ đến đây, Phuong Nguyên không chậm trễ nữa. Hắn ra khỏi thụ ốc, đi đến nơi ở của Cổ Nguyệt Đồng Thổ.

Mở cửa cho hắn chính là Thẩm Thúy, người từng là nha hoàn của hắn.

"A, là, là người!" Thấy Phuong Nguyên, nàng ta rất giật mình.

Nhưng rất nhanh, nàng ta ý thức được mình lỡ lời, sợ đến sắc mặt trắng bệch. Phuong Nguyên hiện giờ đã là cổ sư nhị chuyển, nàng ta chẳng qua là một kẻ phạm nhân, chênh lệch đôi bên đã khác biệt như giữa trời và đất.

Càng quan trọng hơn là, Phuong Nguyên lại chính là một kẻ hung tàn, ngay cả gia nô Mạc gia cũng dám giết, sau đó còn băm thây trả lại cho Mạc gia.

"Nô tỳ gặp qua Phuong Nguyên thiếu gia, hoan nghênh Phuong Nguyên thiếu gia về nhà." Trầm Thúy hoảng sợ đến cả người run rẩy, hai đầu gối mềm nhũn, té quỵ xuống đất.

"Nhà?" Phuong Nguyên cất bước tiến vào đình viện, hắn nhìn tất cả những thứ quen thuộc này, gương mặt lộ ra chút trào phúng, không hề có tình cảm hoài niệm và lưu luyến gì.

Đã cách một năm, hắn lại đến đây lần nữa.

So với trong ấn tượng của hắn, nơi đây rõ ràng đã vắng lặng hơn rất nhiều. Giống như Phuong Chính nói, một số người làm đã bị bán hoặc là đuổi đi.

Phuong Nguyên đột nhiên đến tất nhiên đã kinh động đến cữu phụ cữu mẫu.

Thẩm ma ma với tư cách là quản gia chạy đến trước tiên, khúm núm nghênh tiếp Phuong Nguyên vào phòng khách, tự tay dâng trà.

Phuong Nguyên ngồi trên ghế, nhìn xung quanh cái phòng khách này.

Nhiều vật dụng đã không còn thấy nữa, bày trí giản dị mộc mạc đi rất nhiều.

Nhưng mà đây cũng không có nghĩa là trong tay cữu phụ cữu mẫu không còn tiền dành dụm.

"Cổ Nguyệt Đồng Thổ vẫn còn rất khôn khéo, đây là hành động tự bảo vệ mình của ông ta. Ông ta đã thoái ẩn, sức chiến đấu đã sớm trượt dốc. Mấu chốt là ông ta đã mất đi Cừu Diệp Sinh Cơ Thảo, cũng có nghĩa là mất đi át chủ bài duy trì quan hệ xã hội, đã không còn sức ảnh hưởng đến bên ngoài."

Thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội.

Sau khi thừa kế di sản, Phuong Nguyên đã khiến cho rất nhiều tộc nhân đồ mất và ham muốn.

Với cữu phụ cữu mẫu, bọn họ cũng đối mặt với vấn đề này, số tiền dành dụm to lớn trong tay bọn họ vừa là phúc vừa là họa.

Tiền tài chớ lộ ra ngoài, đây mới chính là đạo sinh tồn đúng đắn với bọn họ.

Lúc này, một tràng tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, theo sau đó, cữu mẫu đã xuất hiện ở cửa.

"Phuong Nguyên, ngươi lại còn dám đến sao!" Nhìn thấy Phuong Nguyên, bà ta lập tức tức giận không để đầu cho hết, rít giọng mắng chửi, "Ngươi, đúng là đồ sói con không biết lạ quen, phụ phụ bọn ta nuôi nấng ngươi lớn lên như thế nào. Kết quả ngươi lại đối xử với bọn ta như vậy, ngươi còn có lương tâm không? Lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi sao!"

"Ngươi còn không biết xấu hổ mà đến đây, còn ở đó uống trà? Ngươi đến để nhìn bộ dạng bọn ta nghèo túng phải không, bây giờ ngươi đã thấy chưa, hài lòng chưa?!"

Bà ta một tay chỉ vào Phuong Nguyên, một tay chống nạnh, như một người đàn bà đánh đá mà chửi rủa.

Nếu không phải Phuong Nguyên mặc một bộ võ phục cổ sư nhị chuyển rất nổi bật nhắc nhở bà ta, e rằng bà ta đã sớm nhào đến, xé xác cào cấu Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên bị cữu mẫu chỉ tay, bị mắng chửi rủa xả, sắc mặt vẫn không đổi, như thể không nghe thấy.

Một năm không gặp, gương mặt cữu mẫu vàng vọt, tuy rằng tràn đầy phẫn nộ và dữ tợn nhưng cũng khó có thể che giấu được sự tiều tụy của bà ta.

Quần áo trên người bà ta đã đổi thành áo gai mộc mạc, trang sức trên đầu cũng ít đi, không tô son điểm phấn, có vẻ xấu xí.

Phuong Nguyên đoạt gia sản về, tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của bà ta.

Đối với những lời mắng chửi, Phuong Nguyên lại hoàn toàn không để trong lòng. Hắn vẫn ung dung mà bưng chén trà lên, uống một hớp, giọng điệu thông thả nói: "Ta đến đây lần này là muốn bán từ quần và lâu trúc, cữu mẫu và cữu phụ có hứng thú hay không?"

"Phi! Tên sói mất trắng* nhà ngươi, có lòng tốt gì chứ, hừ, muốn bán từ quần và lâu trúc..." Giọng nói cữu mẫu chợt cứng lại, bà rút cuộc cũng phản ứng được, gương mặt lộ ra vẻ không thể tin, "Cái gì, ngươi muốn bán từ quần và lâu trúc?"

(*) Sói mất trắng: chỉ những kẻ vong ơn.

Phuong Nguyên đặt chén trà trong tay xuống, lưng dựa vào ghế phía sau, nhắm mắt dưỡng thần: "Vẫn là để cho cữu phụ đến nói chuyện với ta đi."

Cữu mẫu nghiêng răng, vẫn không tin, hai mắt như phun lửa ra sức trừng mắt với Phuong Nguyên. Bà ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta biết rồi, ngươi có ý trêu chọc ta mới nói như vậy sao! Một khi ta đáp ứng, ngươi sẽ chế nhạo và giễu cợt ta. Ngươi thật coi ta là người ngu sao, để cho ngươi đùa bỡn như vậy?"

Đây đơn thuần chính là lòng dạ tiểu nhân rồi.

Phuong Nguyên thờ dài một hơi, sau đó nói một câu làm cho cữu mẫu phải thay đổi thái độ.

"Nếu bà còn nói thêm một câu nữa ta sẽ đi. Ta tin rằng những người khác cũng thấy rất hứng thú với phần gia sản này. Đến lúc đó, ta bán cho người khác, các người cũng đừng hối hận."

Cữu mẫu lập tức sùng sốt: "Ngươi thật sự muốn bán những sản nghiệp này sao?"

"Ta chỉ đợi năm phút đồng hồ." Phuong Nguyên hơi mờ mắt ra một chút mà nói, rồi lại lập tức nhắm mắt lại.

Hắn nghe thấy cữu mẫu giậm chân một cái, sau đó là tiếng bước chân bước liên tục càng ngày càng nhỏ dần.

Không lâu sau, cữu phụ Cổ Nguyệt Đồng Thổ xuất hiện ở trước mặt Phuong Nguyên, vẻ mặt cữu mẫu lại không đi cùng.

Phuong Nguyên nhìn ông ta một lượt.

Cữu phụ rõ ràng đã già đi rất nhiều, khuôn mặt vốn được chăm sóc rất tốt cũng đã gầy đi, hai bên tóc mai có thêm rất nhiều sợi bạc.

Mấy ngày này ông ta buồn não ruột.

Mất đi gia sản này, ông ta bỗng chốc mất đi nguồn kinh tế. Nhất là không có Cữu Diệp Sinh Cơ Thảo làm cho ông ta mất đi lực ảnh hưởng đến bên ngoài.

Cái danh tiếng gọi là "ăn gia lão" đã thành có tiếng mà không có miếng.

Tuy rằng trong tay ông ta nắm giữ một số tiền tích góp lớn nhưng lại không có sức ảnh hưởng, nguyên thạch này trở nên có vẻ nóng bỏng tay.

Chính sách gia tộc ngầm có ý cô vũ tộc nhân cạnh tranh tài nguyên với nhau. Nhất là chính sách đấu cổ có vẻ vô tình lại thiếu nhân tính, nhưng đó lại có thể ngăn chặn bọn ký sinh cùng với đám ăn chơi trác táng xuất hiện, làm cho người người trong gia tộc luôn luôn có ý thức cảnh giác, khiến cho sức chiến đấu của gia tộc luôn luôn ở vào thể cường thịnh.

Trên thế giới này, chỉ có sức chiến đấu cường thịnh mới có thể bảo đảm sống còn. Gió lốc, bão lũ, mãnh thú cũng không giằng dụa lý gì với con người.

Những năm gần đây, Cổ Nguyệt Đồng Thổ sống yên ổn, sức chiến đấu cá nhân đã sớm trượt dốc rất nhiều. Một vài cỗ trùng đặc lực năm đó, vì để giảm bớt tiêu hao nuôi dưỡng ông ta cũng đã bán chúng nó từ lâu rồi.

Nếu có người hạ chiến thư với ông ta, ông ta tuyệt đối là thua nhiều thắng ít.

Đối diện với cửu phụ, Phương Nguyên trực tiếp tỏ rõ ý đồ đến.

"Phương Nguyên, ta sẽ hỏi thẳng. Có vài việc ta không hiểu, ngươi cần gì phải bán tửu quán và lầu trúc chứ? Giữ chúng nó, sau này nguyên thạch sẽ cuộn cuộn không ngừng." Cửu phụ cũng có phần không tin, thế nhưng giọng điệu uyển chuyển hơn cửu mẫu nhiều.

"Vì ta muốn mua một con Xích Thiết Xá Lợi cở." Phương Nguyên thẳng thắn nói, chuyện cũng không cần phải giấu diếm.

"Thì ra là như vậy." Ánh mắt cửu phụ lóe lên, "Vây, Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo ngươi cũng muốn bán sao?"

"Đây tuyệt đối là không thể nào." Phương Nguyên lắc đầu, không chút do dự, "Ta chỉ bán tửu quán, lầu trúc và ruộng đất cùng với tám gia nô."

Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo mới là vật có giá trị lớn nhất trong di sản, Phương Nguyên cần tác dụng trị liệu của nó. Hơn nữa, việc bán Sinh Cơ Diệp kiếm nguyên thạch có thể chèo chống tu hành của hắn và nuôi cỗ trùng khác.

Và lại, lang triều sang năm đột kích, giá cả Sinh Cơ Diệp nhất định sẽ tăng vọt. Phương Nguyên có trong tay gốc Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo này, nguyên thạch tu hành nhị chuyển sẽ không phải lo.

Nhưng nếu cửu phụ có được Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo, sức ảnh hưởng "lão gia lão" của ông ta sẽ khôi phục lại một lần nữa, Phương Nguyên cũng không muốn thấy loại chuyện này xảy ra.

Nhìn thấy thái độ Phương Nguyên kiên quyết như thế, trong lòng Cổ Nguyệt Đồng Thổ rất là thất vọng. Đồng thời, ông ta cũng không còn cách nào.

Đôi bên mặt đàm hơn hai giờ mới ký kết một bản khế ước chuyển nhượng chặt chẽ.

Cổ Nguyệt Đồng Thổ một lần nữa lấy được tửu quán, lầu trúc, gia nô và ruộng đất, còn Phương Nguyên thì dẫn theo ba gia nô, mỗi gia nô đều mang một cái rương đựng đầy nguyên thạch đi về phía thụ ốc.

Đôi bên xem như là có những gì mình cần.

Cửu mẫu hay tin thì chạy đến. Bà ta nhìn một xấp khế ước mua bán nhà đất trong tay Cổ Nguyệt Đồng Thổ, tròn tròn cặp mắt, vẻ mặt mừng rỡ như điên: "Lão gia, tiểu tử này tu hành đến ngu rồi sao, lại có thể bán sản nghiệp hái ra tiền này! Thực sự là ngu xuẩn, vì trứng mà bỏ con gà đẻ trứng."

"Ngươi không nói tiếng nào thì chết sao, câm miệng cho ta." Cổ Nguyệt Đồng Thổ lại có vẻ buồn bực.

"Lão gia..." Cửu mẫu lườm, "Ta cũng chỉ vui về thôi."

"Đắc ý không ra dạng gì! Có tửu quán và lầu trúc này thì càng phải hành sự cẩn thận, khiêm tốn làm người. Cây to đón gió lớn. Mặc dù Phương Chính là con nuôi của chúng ta nhưng quan hệ này không thể tùy tiện sử dụng. Dù sao Phương Chính vẫn chưa trưởng thành, ai biết tương lai có thể xảy ra cái gì?" Có thể thở dài thườn thượt.

"Đã biết, lão gia!" Cửu mẫu vừa nghe vừa lấy chồng khế ước mua bán nhà mà nhìn, cười đến không khép được miệng.

Sắc mặt của Cổ Nguyệt Đồng Thổ lại vẫn u ám.

Tuy nói là hoàn thành giao dịch này thì ông ta sẽ có tiền thu vào, những nguyên thạch tiêu hao, kinh doanh một hai ba năm là có thể bổ sung lại. Thế nhưng trong lòng ông ta lại không có một chút vui vẻ.

Trong đầu ông ta tràn ngập hình ảnh Phương Nguyên.

Phương Nguyên vì một con Xá Lợi cở mà không chút do dự bán gia sản, điều này cũng có nghĩa là hắn đã dứt khoát vứt bỏ cuộc sống an nhàn dễ chịu sau này.

Cửu phụ Cổ Nguyệt Đồng Thổ đặt mình vào hoàn cảnh của hắn mà nghĩ, bản thân ông ta có thể làm được chuyện này sao?

Không thể nào.

Cho dù ông ta không muốn gặp Phương Nguyên, chán ghét và căm hận hắn, thế nhưng vào lúc này, trong lòng ông ta cũng không khỏi cảm thán một tiếng: "Có thể buông có thể bỏ, quả là quyết đoán!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 113: Ngắm ngắm phát tài

Dịch giả: lamlamy17

"Cạnh tranh thật kịch liệt, không biết ai mới là người thắng cuối cùng."

"Ta đứng ở đây nhìn một khắc chung thì lần lượt có hơn mười vị cổ sư bỏ phiếu vào trong quầy."

"Aizz, đây đều là trò chơi của kẻ có tiền, những người như chúng ta đây ngay cả tư cách cạnh tranh cũng không có."

Tầng hai thụ ốc, các cổ sư vây quanh quầy hàng ở trung tâm, bàn tán rôm rả, liên tục cảm thán.

Gần đến chạng vạng, tranh đoạt Xích Thiết Xá Lợi cổ đạt tới cao trào. Nhiều cổ sư nhị chuyển vẫn luôn âm thầm xem chừng đều nắm bắt khoảng thời gian sau cùng này mà bắt đầu ra giá.

Có một số cổ sư thậm chí ra giá vài lần liên tiếp.

"Trận chiến tranh đoạt này, người thắng sau cùng hẳn là một vị trong hai người Mạc Nhan và Xích Sơn." Có người suy đoán nói.

"Rất có khả năng. Mạc Nhan và Xích Sơn đều là nhị chuyển cao giai, sau khi dùng con Xá Lợi cổ này là có thể tấn thăng đến đỉnh phong, ngang hàng với Thanh Thư."

"Mấy năm gần đây, Cổ Nguyệt Thanh Thư vẫn luôn đề đầu bọn họ, ta không tin hai người bọn họ không có chút ý nghĩ nào."

"Chuyện này không nói chính xác được. Thực ra không chỉ có các cổ sư nhị chuyển chúng ta, một số gia lão tam chuyển cũng ra giá, buổi sáng còn có người thấy Dược Cơ đại nhân bỏ phiếu."

"Không sai, ta cũng nghe nói. Tôn nữ Cổ Nguyệt Dược Nhạc của Dược Cơ đại nhân năm nay sắp tham gia đại điển Khai Khiếu, xem ra Dược Cơ đại nhân là lo trước tính sau, muốn lót đường cho tôn nữ."

"Ài, nếu ta có một trường bối thương yêu mình như vậy thì tốt biết bao!"

...

Phương Nguyên đứng trong đám người nghe mọi người nói chuyện, ánh mắt bình tĩnh.

Không ai nhắc đến tên của hắn. Ở trong mắt chúng nhân, Phương Nguyên chẳng qua là một kẻ ăn may vừa thừa kế một khoản di sản mà thôi. Trong ấn tượng của mọi người, hắn còn chưa đủ đề ngang hàng với những người như Xích Sơn, Mạc Nhan, Thanh Thư.

"Tốt, quan tâm đến ta càng ít, ta lấy được con Xích Thiết Xá Lợi cổ này sẽ càng thuận lợi. Nhưng mà ta liên tục thu mua cổ trùng như vậy hẳn là sẽ đưa đến sự chú ý của ông ta mới phải."

Phương Nguyên tự tin khả năng mình lấy được con Xá Lợi cổ cổ này cao đến chín thành chín. Hắn bắt đầu suy nghĩ một vấn đề khác.

Nếu như chuyện cứ tiếp tục như vậy, thực sự phát triển theo mong muốn của hắn thì nỗ lực mấy ngày nay của hắn sẽ có một kết quả tốt đẹp.

Thời gian đã đến.

Cành cây trên quầy bỗng nhiên sinh trưởng, bao bọc Xá Lợi cổ lại. Lá cây màu xanh lục che khuất tầm mắt mọi người, khi những cành lá này giãn ra một lần nữa, Xích Thiết Xá Lợi cổ đã không còn, thay vào đó là một con Phiên Nhiên cổ.

Ngoại hình Phiên Nhiên cổ tựa như một phiến đá bằng phẳng, lớn cỡ chừng bàn tay. Mặt trên phiến đá hơi gồ lên, tròn trĩnh nhẵn bóng, tạo thành hoa văn hình con mắt. Mặt dưới phiến đá thì bằng phẳng, cảm giác rất thô ráp.

Tầng đá có màu đen, hoa văn con mắt thì dùng đường nét màu trắng tạo thành.

Ước chừng cách mỗi hai giây, con mắt trên mặt đá sẽ chớp một lần, đường cong màu trắng tạo thành tròng mắt cũng sẽ chuyển động một cái, khiến cho người ta cảm thấy thật giống như hòn đá này đang trợn trắng.

Tác dụng của Phiên Nhiên cổ cũng rất đặc biệt.

Nó nhằm vào cổ trùng, có thể phân giải cổ trùng nhị chuyển thành nhất chuyển.

Lấy ví dụ, nếu Bạch Ngọc cổ Phương Nguyên dùng Phiên Nhiên cổ phân giải thì sẽ lần nữa hóa thành Bạch Thi cổ và Ngọc Bì cổ.

Quá trình này được gọi là nghịch luyện.

Phương Nguyên nhìn thoáng qua thì mất đi hứng thú, hẳn cũng không cần Phiên Nhiên cổ làm gì.

Các cổ sư xung quanh cũng bắt đầu ồn ào. Phiên Nhiên cổ cũng không thể thay thế được Xích Thiết Xá Lợi cổ trở thành tiêu điểm chú ý của chúng nhân.

Mọi người thật tò mò Xích Thiết Xá Lợi cổ cuối cùng thuộc về ai.

Một số người tìm đến cổ sư của đội buôn ở tầng này, còn có một vài người thì đến quầy hàng chính mà chờ đợi.

Khi đám người đang dần dần tản đi thì Phương Nguyên lại đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

"Phương Nguyên công tử, mời đi đến tầng ba, Cổ Phú đại nhân của đội buôn chúng ta mời ngài đến trò chuyện." Một giọng nói bỗng nhiên truyền vào trong tai Phương Nguyên.

Phương Nguyên cũng không kinh ngạc. Trên thế giới này, cổ trùng có khả năng bí mật truyền âm có rất nhiều chủng loại.

Căn cứ vào nhắc nhở không ngừng vang lên của giọng nói này, hẳn lên tầng thứ ba của thụ ốc, đi đến một bức tường.

Mảng gỗ trên vách tường này phủ lá cây xanh lục, xếp chồng lại với nhau, xanh um tươi tốt.

Rào rào rào...

Cánh lá tự động dạt ra hai bên, lộ ra cánh cửa bí mật ẩn bên trong.

Phương Nguyên đẩy cánh cửa ra thì nhìn thấy một cái cầu thang tròn xinh xắn đi lên phía trên.

Hắn bước lên cầu thang, đi đến một thư phòng cũng không quá rộng.

Trong thư phòng, Cổ Phú đang vui đùa xử lý mài vài sổ sách, bút cầm trong tay như bay.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân của Phương Nguyên, ông ta ngẩng đầu lên, gương mặt lộ ra một vết sẹo mới có thêm. Ông ta tươi cười hiền hòa: "Phương Nguyên tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp nhau."

"Ra mắt Cổ Phú đại nhân." Phương Nguyên ôm quyền hành lễ nói.

"Nào, mời ngồi." Cổ Phú chỉ vào vị trí gần bàn đọc sách nhất.

Sau khi Phương Nguyên ngồi xuống, ông ta lấy tay trái đẩy một sấp giấy trúc trên bàn sách đến trước mặt Phương Nguyên.

Phương Nguyên nhìn thoáng qua, lập tức nhận ra chồng giấy trúc này là phiếu giá hắn đưa ra để mua cổ trùng trong mấy ngày gần đây. Phía dưới mỗi phiếu giá còn có chữ ký của bản thân hắn.

Trong lòng hắn cười đắc ý, sự tình quả thực không dự liệu của bản thân, nhưng bề ngoài hắn lại có vẻ nghi hoặc hỏi: "Không biết Cổ Phú đại nhân có gì chỉ bảo?"

Nụ cười trên mặt Cổ Phú thu lại một chút, đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Phương Nguyên: "Ta đã nhìn qua giá cả cậu đưa ra mấy ngày nay, bao gồm cả giá cả cậu vừa mua Xích Thiết Xá Lợi cổ. Thành thật mà nói, tiểu huynh đệ, thiên phú buôn bán của cậu làm ta phải giật mình. Cậu biết không, mỗi lần cậu ra giá đều vô cùng tiếp cận giá sau cùng."

"Mấy ngày nay, tuy rằng cậu chỉ thành công mua một con Hắc Thi cổ, một con Tửu Trùng, còn cả một con Xích Thiết Xá Lợi cổ vừa rồi. Thế nhưng báo giá cổ trùng khác của cậu đều chỉ thiếu hơn mười khối nguyên thạch là có thể thành công thu mua. Tiểu huynh đệ, có hứng thú đến bên này của ta làm việc hay không?" Cổ Phú bắt đầu chiêu mộ Phương Nguyên.

"Chính là như vậy!" Phương Nguyên thâm cười ha ha trong lòng một tiếng. Mấy ngày qua hắn nhiều lần ra tay, phần lớn đều có ý thất bại, cách cái giá chót chỉ kém hơn mười khối nguyên thạch, chỉ có ba lần mua Hắc Thi cổ, Tửu Trùng, Xích Thiết Xá Lợi cổ là thành công.

Quả nhiên như hắn mong muốn, Cổ Phú cảm thấy rất hứng thú với thiên phú buôn bán mà hắn biểu hiện ra, chủ động chiêu mộ hắn.

Tuy nhiên trên thực tế, chỉ cần Phương Nguyên nguyện ý, hắn gần như có thể bảo đảm thành công thu mua tất cả cổ trùng.

"Đây..." Phương Nguyên do dự một chút, sau đó lắc đầu, "Cảm ơn ưu ái của Cổ Phú đại nhân, thế nhưng ta cũng không muốn rời khỏi gia tộc."

"Ha, là thế sao." Ánh mắt Cổ Phú lóe lên, "Tiểu huynh đệ chắc là có một số hiểu lầm với ta. Một năm trước ta ta đích xác hoài nghi cậu, nhưng sau khi dùng con Trúc Quân Tử, hiền nghi của tiểu huynh đệ cậu cũng đã được rửa sạch. Cổ Kim Sinh là đệ đệ của ta, nó đã chết, tâm tình của ta thế nào hi vọng cậu có thể hiểu được. Ta cũng sẽ nói cho cậu biết một tin tức tốt, ta đã mời được thần bộ Thiết Huyết Lân. Trong mắt ông ấy, cho đến bây giờ không có vụ án nào không giải được. Ta tin rằng ông ấy nhất định có thể điều tra ra chân tướng. Đến lúc đó là có thể trả lại công đạo cho tiểu huynh đệ cậu."

"Thần bộ Thiết Huyết Lân... Đây cũng là một phiền phức." Trong lòng Phương Nguyên nghiền ngẫm cái tên này. Đối với hắn mà nói, đây không phải là một tin tốt.

Thủ đoạn điều tra ở thế giới này có rất nhiều chỗ thần kì, đồng dạng cũng có thật nhiều thủ đoạn kỳ diệu nhằm vào việc điều tra.

Lúc giết Cổ Kim Sinh Phương Nguyên chẳng qua chỉ mới là tu vi nhất chuyển, rất nhiều thủ đoạn mặc dù trong đầu biết nhưng không dùng được.

Mà trong kí ức, tu vi Thiết Huyết Lân cao thâm, đúng là loại người trong mắt không cho phép có một hạt cát. Suốt đời ông ta đều trừ ác dương thiện, vô cùng giàu tình thần trọng nghĩa, tư duy lại tỉ mỉ, am hiểu nhất là tìm được manh mối nhỏ bé khó thấy từ trong dấu vết để lại.

"Đại danh của thần bộ ta sớm đã nghe thấy. Không biết vị thần bộ đại nhân này lúc nào mới có thể đến núi Thanh Mao?" Sau đó, Phương Nguyên làm ra dáng vẻ mong đợi, trực tiếp hỏi.

"Điều này..." Cổ Phú lúng túng nở nụ cười, "Thần bộ sự vụ bận rộn, dựa theo hồi âm của ông ấy, sợ rằng phải đến năm sau."

Phương Nguyên lập tức đặt tảng đá trong lòng xuống, hắn còn có rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

"Tiểu huynh đệ, ta rất xem trọng ngươi. Ta hy vọng ngươi có thể suy nghĩ thật kỹ về đề nghị của ta." Cổ Phú tiếp lời, lại nói ra một đồng phúc lợi đầy hấp dẫn.

Phương Nguyên uyển chuyển cự tuyệt, bây giờ còn không phải là thời cơ tốt nhất rời khỏi núi Thanh Mao.

Không có thực lực mà đi đến một hoàn cảnh lạ lẫm khác nhất định sẽ gặp phải ức hiếp và xa lánh. Trong đội buôn cũng tràn đầy chèn ép và quy tắc ngầm.

"Thật đúng là đáng tiếc cho thiên phú của cậu. Như vậy đi, tạm lẹn bài này cậu cầm lấy. Nếu như sau này có một ngày cậu muốn đầu nhập vào chỗ ta, tạm lẹn bài này chính là bằng chứng, ta bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh." Cổ Phú chiêu mộ thất bại cũng không bất ngờ, ông ta sâu sắc hiểu được sức gắn kết của gia tộc này.

Nếu như bây giờ cho ông ta biết, Phương Nguyên chính là hung thủ sát hại Cổ Kim Sinh, không biết ông ta sẽ có vẻ mặt gì.

Phương Nguyên liên tục nói hồ thẹn, nhận lấy lẹn bài tín vật, đồng thời còn có Xích Thiết Xá Lợi cổ mà Cổ Phú đưa đến.

Hắn giấu hai thứ này bên người xong mới trở về theo đường cũ.

Một thiếu nữ cổ sư đang vuốt ve lá xanh trên vách tường thì bỗng nhiên kêu lên một tiếng. Chỉ thấy cành lá bỗng nhiên tản ra, một cánh cửa xuất hiện bên trong.

Cửa bị đẩy ra từ bên trong, Phương Nguyên mặt không biểu cảm mà đi ra ngoài.

"Ngươi, ngươi, ngươi!" Thiếu nữ tròn to hai mắt, ngăn người nhìn Phương Nguyên đi ngang qua mình.

Một vài cổ sư xung quanh thấy chuyện này, người thì thấy chuyện lạ mà vẫn trơ trơ, người thì ngầm hiểu mà cười, người thì nhìn một cách sùng sốt.

Phương Nguyên không để ý đến những ánh mắt này. Hắn đi xuống đến tầng hai, một số cổ sư vẫn còn dừng lại ở nơi đó, hăng hái bùng bùng bàn luận Xích Thiết Xá Lợi cổ thuộc về ai.

Có vài người liên tục mạnh dạn suy đoán, một số người khác thì cung cấp các loại tin đồn, gì mà "khi Mạc Nhan rời khỏi thụ ốc thì có vẻ hơi mỉm cười thần bí", "sắc mặt Xích Sơn tái xanh", vân vân.

Còn có vài người nói thẳng ra người này người họ mua Xá Lợi cổ, lúc nói thì nói như thật, thậm chí còn thề thốt.

Phương Nguyên đi qua đám người nhàm chán này. Ai cũng không biết, giờ phút này, Xích Thiết Xá Lợi cổ lại cách bọn họ gần đến như vậy.

Khi đi ra khỏi thụ ốc, Phương Nguyên đụng phải Xích Sơn.

Sắc mặt của gã quả thật có phần khó coi, mà Xích Thành ở bên cạnh thì hỏi thăm chung quanh tung tích của Xích Thiết Xá Lợi cổ.

Sau khi phát hiện Phương Nguyên, Xích Thành hừ lạnh một tiếng, quay mặt sang chỗ khác, cố ý không nhìn hắn. Còn Xích Sơn thì trầm mặc gật nhẹ đầu với Phương Nguyên, xem như là có chào hỏi.

Phương Nguyên cũng gật đầu đáp lại gã, gương mặt mỉm cười.

Ánh nắng chiều chiếu rọi trên gương mặt thiếu niên, hần quả thật có hơi sung sướng.

Có Xích Thiết Xá Lợi cổ, tu vi của hắn có thể nháy mắt nâng cao một cấp bậc.

Còn có tám lệnh bài.

Một năm trước, Phuong Nguyên kết giao Cổ Kim Sinh là là muốn mượn thân phận của y, tham gia vào đại hội đấu cổ sau này, trong lúc gió táp mưa sa thì thu gặt lợi ích.

Đáng tiếc thế sự khó lường, kết quả sau cùng làm cho Phuong Nguyên cũng có chút dở khóc dở cười, chính hắn lại tự tay giết chết Cổ Kim Sinh.

Nhưng mà không có Cổ Kim Sinh, mượn Cổ Phú cũng giống như vậy. Tám lệnh bài này đã tương đương với vé vào đại hội đấu cổ sau này.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 114: Trong động có hàu vương

Dịch giả: lamlamyu17

Ba ngày sau khi đội buôn rời khỏi sơn trại.

Rừng đá trong lòng núi, ánh sáng đỏ u ám vẫn tràn ngập bên trong.

Từng cây từng cây cột đá khổng lồ chạy dọc từ trên đỉnh động xuống bên dưới, giống như những cây gỗ mọc đảo ngược, tạo thành một khu rừng đá sắc xám đỏ sộ.

Phuong Nguyên vừa đánh vừa lui trong rừng đá.

Khệt khệt khệt...

Một đám khí trùng đôi đồng tử màu xanh lục mãi đuổi theo Phuong Nguyên không bỏ.

"Nguyệt Mang cổ!" Phuong Nguyên động ý niệm, tay phải nhẹ nhàng chém về phía bầy khí.

Vù.

Một mảnh nguyệt nhận màu xanh thẫm lớn cỡ chừng chậu rửa mặt chợt hình thành, xuyên thấu không khí, cắt thẳng vào trong bầy khí.

Một con Ngọc Nhãn Thạch Hàu nhảy vọt trên không trung không có cách nào mượn lực, bị mảnh nguyệt nhận này bắn trúng.

Nó còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết thì ngay sau đó, toàn bộ cơ thể nó, từ đầu đến chân, đã bị nguyệt nhận chém thành hai nửa.

Hơi thở sinh mệnh đã rời xa nó, mùi vị cái chết phủ xuống.

Trong tích tắc, đôi con người linh động của nó biến thành một đôi châu ngọc. Cơ thể đang rơi xuống thì hóa thành tượng đá.

Xoảng.

Sau một tiếng vang giòn, tượng đá rơi xuống mặt đất, vỡ thành từng mảnh rồi từng mảnh.

Mà nguyệt nhận lại chỉ âm thầm đi một ít, chém qua con khí này xong, thế đến không giảm, lại chém tiếp ra phía sau.

Rắc rắc rắc...

Sau vài tiếng vang, lại có năm sáu con khí bị chém giết ngay tại chỗ.

Khệt khệt khệt!

Đồng bạn chết thảm làm cho bầy khí càng thêm phần nộ. Chúng nó lớn tiếng kêu lên, thanh thế tăng vọt gấp đôi, khí thế hung hăng mà bỏ nhào về phía Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên gặp nguy không loạn, trong lòng bình tĩnh tựa băng tuyết. Hắn vừa đánh vừa lui, khi đá dần dần tiếp cận thì hắn lại dùng nguyệt nhận phản kích.

Nguyệt Quang cổ trước kia, cho dù là sử dụng Tiểu Quang cổ tăng uy lực thì một nguyệt nhận cũng chỉ có thể giết một hai con khi. Nhưng Nguyệt Mang cổ hiện tại, chỉ cần phát ra một lần là có thể thu gặt tính mạng của năm sáu con khi đá.

Chẳng qua có lợi cũng có hại, đối với Phuong Nguyên bây giờ mà nói, Nguyệt Mang cổ tiêu hao cũng không ít.

Mỗi một nguyệt nhận sẽ tiêu hao của hắn hết một thành chân nguyên xích thiết. Trong không khiếu của Phuong Nguyên, nguyên hải nhiều nhất chỉ có bốn thành bốn.

Điều này cũng có nghĩa là, hắn nhiều nhất chỉ có thể một hơi bạo phát bốn nguyệt nhận.

"Nếu như hợp luyện được Tứ Vị Tửu Trùng, tinh luyện chân nguyên thì ta có thể liên tục phát ra tám mảnh nguyệt nhận. Đáng tiếc, con Tửu Trùng thứ hai đã đến tay, bốn loại rượu ngon chua ngọt đắng cay cũng đã góp nhặt được ba loại, chỉ còn thiếu một loại, mắc kẹt ngay tại bước cuối cùng này." Phuong Nguyên thở dài trong lòng.

Sau ba nguyệt nhận, trong không khiếu của hắn chỉ còn lại một thành bốn chân nguyên đỏ nhạt.

Vì bảo đảm an toàn, hắn không thôi phát nguyệt nhận nữa mà thúc giục Bạch Ngọc cổ.

Đàn khi bao vây đến, một con xông lên trước nhất nhảy đến bên chân Phuong Nguyên, sau đó đột nhiên trở nên hung bạo, nhảy lên từ bên dưới, dùng đầu khi cứng chắc đâm vào cằm Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên hừ lạnh một tiếng, đang muốn dùng năm đám tấn công con khi con không biết lượng sức này.

Thế nhưng hắn chợt nghĩ đến điều gì đó thì lại dừng tay, dùng phần cằm mà kiên quyết tiếp nhận lần công kích này.

Ngay một khắc trước khi chạm, chỗ cằm của hắn chợt hiện ra ánh sáng bạch ngọc.

Phịch một tiếng vang lên.

Lực va chạm phản chấn lại, Phuong Nguyên không khỏi ngửa đầu ra sau, còn con khi đá thì té ngã xuống đất, ôm đầu, kêu gào thảm thiết, lăn qua lộn lại trên mặt đất.

Nếu không có Bạch Ngọc cổ, cằm hắn tuyệt đối sẽ bị đập nát. Thế nhưng, hiện tại Phuong Nguyên ngoài chuyện có hơi choáng váng ra thì không chút thương tích.

Chỉ có điều, mặc dù có phòng ngự của Bạch Ngọc cổ nhưng hắn vẫn phải chịu đựng lực đánh vào.

Phuong Nguyên lùi liên tục về sau vài bước mới bắt đầu, đôi mắt hoàn toàn tỉnh táo.

Vừa rồi hắn cố ý chịu con khi đá va đầu vào, mục đích là muốn để cho cơ thể này quen công kích như vậy, thích ứng với cảm giác choáng váng.

Về sau này, nếu như ở vào thời khắc sống còn mà lọt vào công kích như vậy, hắn cũng có thể lấy lại tinh thần nhanh hơn, giành giật ra một đường sống.

Thủ đoạn của Phuong Nguyên từ trước đến nay luôn tàn nhẫn, sự tàn nhẫn này không chỉ nhằm vào địch nhân mà còn nhằm vào chính hắn!

Gần như cứ cách mỗi ba ngày hắn lại đến đây, chém giết khi đá.

Mục đích không chỉ vì truyền thừa của Hoa Tửu hành giả mà còn vì một mục đích quan trọng khác, chính là mượn đàn khi đá này để rèn luyện năng lực chiến đấu của bản thân.

Tổ chất thân thể của cổ sư, công phu quyền cước, chân nguyên không khiếu, kinh nghiệm chiến đấu, mỗi một con cổ trùng, tất cả đều là nhân tố ảnh hưởng đến chính thể sức chiến đấu.

Chỉ khi tổng hợp, thống nhất chặt chẽ những yếu tố này lại thì mới có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh mẽ nhất.

Đàn khi đá giống như là chùy sắt, mà Phuong Nguyên lại giống như thoi sắt mới mang ra khỏi lò. Mỗi lần chùy gõ xuống cũng làm cho thoi sắt càng cứng hơn, tinh khiết, cô đọng hơn.

Sau một khắc chung, trận chiến đấu này kết thúc.

Trên mặt đá, đá vụn khắp nơi, trong đó còn lẫn khuất những viên châu ngọc.

"Lần này giết được bốn mươi một con Ngọc Nhãn Thạch Hài." Phuong Nguyên đã biết trước trong lòng. Lần nào hắn cũng thống kê thành quả chiến đấu, và từ trong mỗi một thành quả chiến đấu đó, hắn tìm ra những thiếu sót và tiến hành cải thiện. Hơn nữa, hắn cũng từ đó mà nhận ra mức độ tiến bộ của mình.

"Trong trận chiến vừa rồi, Nguyệt Mang cổ đóng vai trò vô cùng quan trọng, ba nguyệt nhận ít nhất giết được mười bảy mươi tám con khí, gần như chiếm hết một nửa số lượng. Những con khí còn đều do ta sử dụng quyền thuật đánh chết."

Hiệu quả công kích của Nguyệt Quang cổ đối với khí đá cũng không rõ ràng. Nhưng sau khi tấn thăng thành Nguyệt Mang cổ, nó nhảy vọt lên thành thủ đoạn công kích sắc bén nhất hiện nay của Phương Nguyên.

Không chỉ lực công kích của nó mạnh mẽ, càng quan trọng hơn chính là hiệu suất rất cao.

Phương Nguyên phát ra ba nguyệt nhận, trước sau chỉ ngắn ngủi trong thời gian vài hơi thở. Hắn dùng quyền cước đánh nát khí đá lại phải tốn đến hơn mười phút.

Những con khí này thật sự rất khó nắm bắt, cơ thể rất linh hoạt.

Khi bọn khí đá đứng trên mặt đất thì hoàn toàn không thể dụng quyền cước tấn công vào chúng nó. Chúng nó đạp chân là có thể dễ dàng chạy trốn đi, tránh thoát công kích của Phương Nguyên.

Sơ hở duy nhất, chính là khi chúng nó nhảy lên không trung, không cách nào mượn lực. Phương Nguyên đánh chết chúng nó đều là nhằm vào sơ hở này.

Nhưng đây cũng là do kinh nghiệm chiến đấu phong phú của hắn. Nếu là những cổ sư nhị chuyển khác, cho dù là hạng như Xích Sơn, Mạc Nhan, Thanh Thư cũng không làm được như Phương Nguyên, lần nào cũng có thể nắm bắt được sơ hở.

Trí nhớ của kiếp trước làm cho Phương Nguyên có thể nhạy bén nắm bắt được thời cơ chớp nhoáng trong chiến đấu. Hắn có thể sử dụng chính xác từng phần sức mạnh. Mặc dù chỉ là nhị chuyển, nhưng hắn lại có thể phát huy sức chiến đấu bản thân đến cực hạn.

Hắn tuyệt sẽ không như Phương Chính, rành rành là có Ngọc Bì cổ mà khi ở trên lôi đài lại bị khí thể của của Phương Nguyên làm cho kinh hãi, kết quả là sức chiến đấu đáng phải có lại không phát huy được.

Đương nhiên, tu vi hiện nay của Phương Nguyên vẫn còn tương đối yếu kém. Đối mặt với bảy khí, hắn vẫn chưa thể xông thẳng vào.

Lần nào hắn cũng phải vừa đánh vừa lui.

May mà trí tuệ của đám khí này không cao, không biết cải tiến phương thức công kích của bản thân. Rõ ràng là nhìn thấy đồng bạn bị Phương Nguyên đánh ngay giữa không trung rất nhiều lần, nhưng chúng nó vẫn cứ con phía sau nối tiếp con trước mà nhón nháo tấn công về phía Phương Nguyên.

Hơn nữa, khi chúng nó truy sát Phương Nguyên, những lúc cách quá xa thì sự lưu luyến về nhà sẽ thay thế tức giận trong lòng, rất nhiều con khí sẽ chủ động từ bỏ truy sát.

Cổ là thiên địa chi tinh, người là vạn vật chi linh*.

(*) Linh: có các nghĩa là - linh hồn, tinh thần, linh hoạt. Theo ngữ cảnh ở chương này thì dùng theo nghĩa là linh hoạt.

Phương Nguyên đúng là dựa vào sự thông minh trí tuệ của con người, nắm bắt tập tính của khí đá, áp dụng chiến thuật chính xác mới có thể liên tục thâm nhập vào sâu trong rừng đá. Đến nay hắn đã ở khu vực trung tâm của rừng đá.

Sau năm lần bảy lượt như vậy, Phương Nguyên rút cuộc tiêu diệt toàn bộ bảy khí trong những cây trụ đá này.

Hiện tại, buông rũ xuống trước mắt hắn là một cây trụ đá cuối cùng.

Nó là trụ đá khổng lồ nhất trong khu rừng đá này, có thể xưng là vương của trụ đá, cho dù là năm mươi người cũng không ôm hết.

Trụ đá từ trên đỉnh rũ xuống dưới, gần như là chạm đến mặt đất, trong sự tĩnh lặng, mơ hồ tản ra một khí thế nguy nga đồ sộ.

Phương Nguyên đếm số hốc đá phía trên, đánh giá sơ qua. Ít nhất phải có năm trăm con khí đá, đây là bảy khí có số con nhiều nhất mà hắn đụng phải từ trước đến giờ.

Nhưng đối với Phương Nguyên mà nói, Ngọc Nhân Thạch Hào nhiều hơn nữa chẳng qua cũng chỉ là một chút phiền toái nhỏ, càng lắm là tốn thêm ít thời gian, đánh đi đánh lại thêm vài lần mà thôi.

Thứ chân chính làm cho ánh mắt hắn phải chăm chú chính là một hốc đá ở tầng cao nhất.

Miệng hốc đá này lớn hơn bất kỳ một hốc đá nào xung quanh, ít nhất là phải lớn hơn gấp hai lần.

Những hốc đá bên dưới nó sắp xếp một cách chặt chẽ, có dáng vẻ như chúng tinh cùng nguyệt, bách điều triều phượng.*

(*) Chúng tinh cùng nguyệt: chúng sao trời vây quanh trăng.

Bách điều triều phượng: muôn loài chim triều bái phượng hoàng.

"Xem ra bên trong hốc đá này có một con hầu vương." Phương Nguyên nhủ vậy.

Đây mới là chỗ có vấn đề.

Chỉ cần là đàn thú lớn mạnh thì sẽ sinh ra thú vương. Trong đàn lợn rừng có Lợn Rừng Vương, trong đàn khi đá đương nhiên cũng sẽ có Thạch Hầu Vương.

Uy hiếp của thú vương cao hơn gấp nhiều lần so với dã thú thông thường.

Nguyên nhân là ở chỗ trên người bọn chúng đã có một hai cổ trùng ký sinh. Giữa thú vương và những cổ trùng này tồn tại mối quan hệ hợp tác cộng sinh. Một khi thú vương gặp phải công kích, cổ trùng cũng sẽ ra sức trợ giúp.

"Con Ngọc Nhân Thạch Hầu Vương này hẳn không quá mạnh, ít nhất là yếu hơn Lợn Rừng Vương. Bằng không bấy khi xung quanh đã sớm bị nó thu phục." Phương Nguyên dựa vào kinh nghiệm, âm thầm phỏng đoán thực lực Thạch Hầu Vương.

Thông thường mà nói, đàn thú càng lớn, thú vương lại càng mạnh. Thú vương nhỏ yếu không có năng lực thống trị một số lượng lớn đồng loại.

Nếu dựa theo quy mô đàn thú để phân chia sơ lược thực lực thú vương thì, theo cấp bậc từ thấp đến cao, có thể chia làm bách thú vương, thiên thú vương và vạn thú vương.

Lợn Rừng Vương mà tiểu tổ Bệnh Xà vây giết là một con thiên thú vương, số lợn rừng mà nó cầm đầu đạt đến hơn ngàn con.

Thạch Hầu Vương trước mặt Phương Nguyên đây là bách thú vương, số khi đá dưới trướng chỉ có trăm con.

Lôi Quan Đầu Lang, kẻ đầu sỏ gây ra lang triều, chính là vạn thú vương. Mỗi một con Lôi Quan Đầu Lang ít nhất chỉ huy một vạn con điện lang.

Thực lực của ba loại thú vương này chênh lệch rất lớn.

Thiên thú vương thường cần có ba tiểu tổ hợp tác mới có thể săn được. Sở dĩ tiểu tổ Bệnh Xà đối phó được Lợn Rừng Vương là vì có điều kiện thuận lợi tiên quyết, chính là Lợn Rừng Vương đã bị trọng thương.

Vạn thú vương thì cần một đám gia lão và tộc trưởng hợp lực mới có thể trực diện chống lại.

Về phân bách thú vương, một tiểu tổ năm người bình thường là ổn thỏa.

Thế nhưng, để đối phó con Thạch Hầu Vương này, Phương Nguyên dĩ nhiên không thể nhờ cậy sự trợ giúp từ bên ngoài, hắn chỉ có thể dựa vào sức mạnh một mình mình.

"Chân nguyên nhị chuyển sơ giai sẽ không chịu nổi. Xem ra là lúc dùng Xích Thiết Xá Lợi cổ." Phương Nguyên liếc nhìn chằm chằm vào cái hốc đá nọ, sau đó trở lại gian mật thất thứ hai, đóng cửa đá lại.

Nếu ngăn trước mặt hẳn là thiên thú vương như kiểu Lợn Rừng Vương, Phương Nguyên không cần suy nghĩ cũng sẽ chọn tránh lui.

Nhưng bây giờ đó chỉ là một con bách thú vương, Phương Nguyên mà có tu vi nhị chuyển trung giai thì ngược lại có thể thử một lần.

Dĩ nhiên là kết quả thế nào cũng không thể nói trước được. Dù cho hắn tấn thẳng trung giai, khả năng chuyện này thất bại cũng có bảy phần rưỡi, cơ hội thành công chỉ có không đến ba phần.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 115: Tiến lên trung giai

Dịch giả: lamlamyu17

Màn sáng trong suốt, mặt biển chân nguyên đỏ nhạt, ba đảo sinh diệt, sóng triều lên xuống.

Trên mặt biển, hai con Tưu Trùng trắng mập đang hút nước. Trên khoảng không phía trên, Hắc Thi cổ như con bọ rùa màu đen lẩn quẩn quanh Xích Thiết Xá Lợi cổ đang lơ lửng, không ngừng vỗ cánh lượn vòng.

Bạch Ngọc cổ như viên đá cuội, chìm sâu dưới đáy biển, không hề nhúc nhích.

Xuân Thu Thiên thì giấu kín mình, vẫn tiếp tục ngủ say tịnh dưỡng như trước.

"Đến lúc rồi." Phương Nguyên động ý niệm, sóng biển cuộn trào, một luồng chân nguyên xông ngược lên, trực tiếp rưới vào trong Xích Thiết Xá Lợi cổ.

Xích Thiết Xá Lợi cổ lập tức lao đảo bay lên, tỏa ra hào quang đỏ rực.

Không lâu sau, Xá Lợi cổ như thể một vầng mặt trời dần dần mọc lên, hào quang chiếu rọi trên toàn bộ vách không khiêu.

Hào quang, bùng cháy như lửa, chói lòa như đao kiếm.

Hắc Thi cổ nhanh chóng không chịu nổi, tõm một tiếng, chui vào trong chân nguyên hải.

Hai con Tù Trùng lại không chìm xuống.

Bạch Ngọc cổ thì lóe lóe sáng bên dưới đáy biển.

Nếu dựa theo phương pháp bình thường, Phương Nguyên muốn tiến quân lên nhị chuyển trung giai thì chỉ có cách ra sức dùng nước mài mòn, không ngừng thúc giục chân nguyên đỏ nhạt cọ rửa vách khiêu xung quanh.

Thế nhưng hiện tại, Xích Thiết Xá Lợi cổ bộc phát ra luồng ánh sáng đỏ chói lóa, khí thể bằng bạc, thay thế chân nguyên đỏ nhạt, trực tiếp tước vào vách khiêu xung quanh, hiệu quả đáng kinh ngạc.

Dưới sự chăm chú của Phương Nguyên, cả màng sáng đang lấy tốc độ mất thường có thể thấy được mà không ngừng dày lên.

Ánh sáng trên màng ngưng kết thành từng dòng chảy. Cuối cùng, màng sáng dần biến thành màng nước, gọn sóng ánh sáng lưu chuyển không ngừng phía trên, khi tỏ khi mờ.

Giờ khắc này, Phương Nguyên đã tiến lên trung giai!

Thế nhưng Xá Lợi cổ vẫn còn tỏa ra hào quang đỏ rực.

Những tia sáng chói lọi tràn ngập không khiêu, thay thế chân nguyên mà liên tục rót tinh hoa và năng lượng bên trong mình vào không khiêu Phương Nguyên.

Màng nước tiếp nhận toàn bộ, sóng ánh sáng phía trên sóng sánh như nước, lưu chuyển càng ngày càng trôi chảy.

Quá trình này kéo dài chừng một khắc chung.

Năng lượng bên trong Xích Thiết Xá Lợi cổ tiêu hao hết hoàn toàn, thân hình nó biến thành trong suốt, sau đó hoàn toàn biến mất trong ánh sáng đỏ.

Nó vừa biến mất, ánh sáng đỏ nóng rực cũng bỗng nhiên tan biến.

Không khiêu khôi phục lại cảnh tượng yên bình lúc trước.

Chỉ là màng nước trở nên càng dày hơn, Xích Thiết Xá Lợi cổ lần này đã giảm bớt cho Phương Nguyên rất nhiều thời gian và công sức.

Một sợi chân nguyên màu đỏ thắm xuất hiện trong nguyên hải.

Đây là chân nguyên nhị chuyển trung giai, so với chân nguyên sơ giai màu đỏ nhạt, nó càng cô đọng hơn, chìm xuống sâu dưới đáy biển, quanh quẩn xung quanh Bạch Ngọc cổ.

Xích Thiết Xá Lợi cổ có thể trực tiếp tăng cường nội tình không khiêu. Biểu hiện ra trên người cổ sư chính là hiệu quả nâng cao lên một cảnh giới nhỏ.

Loại cổ trùng này tự nhiên là dùng càng sớm càng tốt.

Cổ sư tu vi càng cao, sức chiến đấu càng mạnh, xác suất sống còn lại càng lớn. Đồng thời, hoàn thành nhiệm vụ càng nhiều, nguyên thạch kiếm được cũng càng nhiều hơn. Với phương diện nào, nó cũng có ảnh hưởng tốt.

Sau khi đạt đến trung giai, Phương Nguyên lại lấy ra vài khối thạch nhanh chóng bổ sung chân nguyên. Mãi cho đến khi toàn bộ chân nguyên hải trong không khiêu đạt đến bốn thành bốn chân nguyên trung giai màu đỏ tươi, hắn mới ngừng lại.

Nửa giờ sau, hắn lại lần nữa bước vào rừng đá, thâm nhập vào khu vực trung tâm.

Hắn vừa đạp một bước vào trong đường cảnh giới của đàn khi, trong cột đá lập tức xuất hiện một đám con Ngọc Nhãn Thạch Hầu đang phẫn nộ.

Chúng nó khệt khệt kêu to, bỏ nhào về phía Phương Nguyên.

Phương Nguyên mặt không đổi sắc, phần lớn lực chú ý thì đang tập trung vào cái hốc đá trên tầng cao nhất.

Ngọc Nhân Thạch Hầu thông thường, chỉ cần không lọt vào trong bao vây của bọn chúng, cũng không đáng lo. Mấu chốt của vấn đề nằm ở con Thạch Hầu Vương này.

Rốt cuộc là cổ trùng nào đang sống nhờ trên người nó đây?

Điểm này Phung Nguyên cũng không suy đoán được.

Phung Nguyên vừa chậm chậm lùi về phía sau vừa cẩn thận quan sát, thế nhưng con Thạch Hầu Vương này vẫn một mực không lộ diện.

Phung Nguyên âm thầm cảm thấy kỳ lạ trong lòng: "Lẽ nào đàn khi này không có hầu vương? Nếu như có hầu vương, nhà cửa bị xâm phạm như vậy, nó ắt xông ra trước tiên. Đợi một chút, hay là nó đã ra rồi!"

Hắn mới vừa nghĩ đến đây, Xuân Thu Thiên vốn vẫn một mực ngủ say trong không khí chợt hiện ra, thân thể còn không ngừng run rẩy, yếu ớt phát ra một tiếng kêu mỏng manh, như thể đáp lại nỗi hoảng sợ trong nội tâm Phung Nguyên.

Bản mệnh cổ cảnh báo!

Đây là hiện tượng chỉ xảy ra khi bản mệnh cổ cảm thấy mạng sống của cổ sư bị uy hiếp mãnh liệt.

Trong thoáng chốc, tóc gáy Phung Nguyên dựng đứng, hắn không chút nghĩ ngợi, vô thức toàn lực thúc giục Bạch Ngọc cổ.

Toàn thân hắn bao phủ trong một quang sáng bạch ngọc.

Ngay sau đó, một con Thạch Hầu Vương lớn gấp ba lần khi đá bình thường bỗng nhiên xuất hiện ở bên trái Phung Nguyên, móng vuốt sắc bén chộp vào trên vai trái hắn.

Phịch một tiếng, công kích Thạch Hầu Vương bị phòng ngự của Bạch Ngọc cổ ngăn cản, không công trở về.

Trong tích tắc bị công kích này, Bạch Ngọc cổ bên trong không khí Phung Nguyên đột nhiên sáng lên, bỗng chốc hấp thu đến hơn nửa thành chân nguyên đỏ tươi.

Đổi lại là Phung Nguyên lúc nhị chuyển sơ giai, chừng ấy sẽ là tiêu hao gần trọn một thành chân nguyên đỏ nhạt.

Từ đây có thể thấy được, một kích đánh lên hung bạo Thạch Hầu Vương có bao nhiêu nham hiểm tàn nhẫn!

Ngay cả Phung Nguyên tính tình điềm tĩnh lúc này cũng không không khỏi mướt mồ hôi. Nếu không phải mấy ngày nay hắn cố gắng tu luyện bản thân, mãi giữa mình đến trạng thái chiến đấu tốt nhất thì không chừng đã xong trong tay Thạch Hầu Vương rồi.

Vừa rồi chỉ cần có hơi phản ứng không kịp, vai trái Phung Nguyên ắt phải không thể bảo vệ được, toàn bộ cánh tay trái cũng đừng mơ dùng được nữa. Kết cục của Phung Nguyên sẽ thảm hại như kết cục của Cổ Nguyệt Man Thạch trước đó không lâu.

"Trên người của Thạch Hầu Vương vậy mà sống nhờ một cổ trùng hoang dại có khả năng làm ẩn thân!" Phung Nguyên cấp tốc lùi về, hắn không có cổ trùng để dò xét ẩn hình, tức thì đã rơi vào hạ phong.

Con Thạch Hầu Vương này tựa hồ càng xảo quyết hơn khi đá thông thường, sau một kích không trúng, nó lại tiếp tục ẩn thân, không biết đã ẩn nấp đến chỗ nào.

Không cần nghi ngờ, điều này đã gây ra cho Phung Nguyên một áp lực tâm lý khổng lồ.

Hắn thúc giục Bạch Ngọc cổ, tạo thành phòng ngự toàn thân, mỗi thời mỗi khắc đều đang tiêu hao chân nguyên. Hắn không thể một mực duy trì nó.

Cho dù là lúc quần nhau với bảy khi đá, hắn cũng luôn luôn ở thời khắc mấu chốt mới khởi động Bạch Ngọc cổ tiến hành phòng ngự.

Nếu như liên tục duy trì trạng thái như vậy thì cũng không được bao lâu, chân nguyên của hắn sẽ tiêu hao gần như không còn gì.

Hơn năm trăm con khi đá hùng hùng hổ hổ chạy đến bao vây quanh Phung Nguyên.

Phung Nguyên cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất lùi về phía sau, kéo dài khoảng cách.

Khí thế của một vài con khi đá càng ngày càng yếu, vài con bỗng nhiên quay lại chỗ cũ, bắt đầu quay lại nhìn nhà mình.

"Khệt!" Đúng lúc này, Ngọc Nhân Thạch Hầu vương lại xuất hiện, lớn tiếng hiệu lệnh.

"Khệt khệt!!" Bảy khi lập tức hưởng ứng, mê man và do dự biến mất, lần nữa triển khai truy sát Phung Nguyên.

Nhìn hơn năm trăm con Ngọc Nhân Thạch Hầu miệt mài truy sát mình, Phung Nguyên cũng không hoảng lại, trái lại khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

Biến cố này sớm trong dự liệu của hắn.

Hắn thâm nhập vào trung tâm rừng đá nhưng chỉ lựa chọn một tuyến đường dễ dàng nhất, đã thông một lối đi mà thôi, xung quanh lối đi này vẫn tồn tại một số lượng lớn đàn khi đá.

Lối đi này, đối với Phương Nguyên mà nói, vô cùng quen thuộc. Nhưng với những con khi trí tuệ không cao này, chúng nó sao có thể biết được điều này? Dưới sự xúi giục của Thạch Hưu Vương, đàn khi đá xông ra loạn xạ trong rừng đá, hiển nhiên là xâm phạm vào đường cảnh giới của đàn khi khác, rất nhanh thì dẫn đến phản kích của những đàn khi này.

Rừng đá rơi vào hỗn loạn!

Vô số con Ngọc Nhân Thạch Hưu Vương đứng ở lập trường bảo vệ nhà cửa của mình mà bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Nếu như lại thêm vài chục năm nữa, nói không chừng Thạch Hưu Vương có thể phát triển thành thiên thú vương, hoàn toàn có thể thống nhất khu rừng đá này. Thế nhưng hiện tại, nó chỉ là bách thú vương, vẫn không có năng lực khống chế nhiều khi đá như vậy.

Những đàn khi đá khác nhau rơi vào trong cuộc chiến hỗn loạn.

Trong lúc nhất thời, bên tai Phương Nguyên toàn là tiếng kêu khẹt khẹt rối loạn của bọn khi.

Hơn năm trăm con khi đá đuổi giết hắn nhanh chóng bị đàn khi đá quần chân, nhưng con Thạch Hưu Vương thì vẫn đuổi theo Phương Nguyên không bỏ.

Phương Nguyên vừa đánh vừa lui. Trong khoảng thời gian này, Thạch Hưu Vương nhiều lần đánh lên hắn, mỗi lần đều khiến cho chân nguyên hắn tổn hao một lượng lớn. May mà trước lúc đến đây, hắn đã tấn thăng trung giai. Bằng không, với chút ít chân nguyên sơ giai kia, làm sao hắn có thể chống đỡ được tiêu hao như vậy.

Phương Nguyên hoàn toàn lâm vào thế hạ phong tuyệt đối, hắn không nắm được sơ hở nào của Thạch Hưu Vương.

Cơ hội phản kích duy nhất chính là trong tích tắc Thạch Hưu Vương tấn công. Thế nhưng, Phương Nguyên dù phản ứng được nhưng lại không kịp làm ra động tác phản kích nào.

Thạch Hưu Vương có cổ trùng ẩn thân, nắm chắc quyền chủ động, lúc nào muốn tập kích Phương Nguyên thì tập kích. Cho dù Phương Nguyên chém nó bị thương, nó cũng có thể sử dụng cổ trùng ẩn thân bình yên bỏ trốn, có thể nói là đã đứng ở thế bất bại.

"Ta không có cổ trùng phá bỏ ẩn hình, phần thắng trong trận chiến này cực nhỏ! Nếu như có thủ đoạn công kích phạm vi lớn thì có lẽ ta có thể thử một lần, thế nhưng Nguyệt Mang cô... Trừ phi gặp may, vừa vận bản trùng Thạch Hưu Vương, nhưng khả năng này thật sự quá nhỏ bé."

Phương Nguyên nhìn thấu tình hình, lập tức lui lại.

Thế nhưng Thạch Hưu Vương lại tựa như đã quyết tâm rồi, phải giết bằng được hắn.

Phương Nguyên lùi đến cự ly cách cửa đá một trăm thước thì chợt dừng bước.

"Chân nguyên của ta chỉ còn hơn một thành một ít, với cự ly một trăm bước, ta hoàn toàn không chống đỡ được. Cho dù là tiến vào mật thất thứ hai, đóng cửa đá, con Thạch Hưu Vương này cũng có thể phá cửa mà vào!"

Phương Nguyên vốn cho rằng, con Thạch Hưu Vương này truy sát mình trong một khoảng thời gian dài thì hắn là sẽ bỏ cuộc. Nhưng thật không ngờ nó lại cố chấp như vậy.

Lúc này, hắn đã lui ra khỏi rừng đá, xung quanh là một vùng đất trống.

Vô số khi đá chiến nhau hỗn loạn trong rừng đá, không khí sôi trào, tiếng động chúng nó phát ra vô cùng huyền ảo, vang vọng ong ong trong khoảng không gian giữa lòng núi này.

Phương Nguyên không đi nữa, trực giác trong chiến đấu nói cho hắn biết, Thạch Hưu Vương đang ẩn thân ở chỗ nào đó, chờ đợi sơ hở của hắn, sau đó thực hiện một kích chí mạng.

Phương Nguyên biết mình đã rơi vào bước đường cùng.

Nếu như là cổ sư nhị chuyển thông thường, e rằng lúc này đã suy sụp, không chịu nổi áp lực vô hình này.

Thế nhưng Phương Nguyên vẫn bình tĩnh như trước.

Tình hình này cũng trong dự tính của hắn, chỉ là khả năng xảy ra rất nhỏ mà thôi. Theo lý mà nói, Thạch Hưu Vương cũng sẽ có tập tính của khi đá, lưu luyến nhà mình. Nhưng không biết vì lẽ gì, con Thạch Hưu Vương này cứ đuổi theo, không giết chết Phương Nguyên thì không bỏ.

"Nếu lựa chọn mạo hiểm, thì phải có giác ngộ trả giá bằng sinh mạng!" Phương Nguyên bắt đầu cởi áo xuống, ánh mắt rét lạnh.

Quyển 1 - Chương 116: Chém hầu vương được cổ mới

Dịch giả: habilis

"Lượng chân nguyên một thành một có thể dùng hai lần nguyệt nhận, hoặc chống lại hai lần đánh lên của Thạch Hầu Vương. Chỉ dựa vào Nguyệt Mang cổ hay Bạch Ngọc cổ là không được. Cơ hội duy nhất chính là khi thạch hầu vương công kích, nắm bắt thời cơ, phát ra nguyệt nhận tiêu diệt nó!"

Phuong Nguyên tư duy như điện chớp, nghĩ ra chiến thuật tốt nhất cho thời điểm này.

Khả năng phòng ngự của khi đá không có gì đặc biệt. Nếu Thạch Hầu Vương lựa chọn loại phương pháp tấn công kiểu đánh lên này thì ở một mặt nào đó, nó cũng dễ lộ nhược điểm phòng ngự kém cỏi của mình.

Một nguyệt nhận có thể phút chốc giết được năm, sáu con Ngọc Nhân Thạch Hầu. Mặc dù không thể tiêu diệt Thạch Hầu Vương thì cũng có thể làm nó trọng thương.

Nhưng đừng nghĩ rằng dễ quá rồi, làm được điều này cũng rất khó khăn. Cho dù là một tổ cổ sư đến đây mà không có cổ trùng dò xét và phá bỏ tàng hình thì cũng phải nuốt hận tại trận.

"Con khi gian xảo này, công kích liên tục là muốn chờ chân nguyên của ta tiêu hao hết sao? Được thôi, cứ tin tưởng Xuân Thu Thiên lần này, đánh cược một phen!" Phuong Nguyên quyết định trong nháy mắt, đôi mắt lóe lên một vệt ánh sáng lạnh lùng.

Hắn đứng tại chỗ, hai tay buông xuống, cầm lấy cổ áo. Cùng lúc đó, hắn dần dần khép tầm mắt, chỉ để lại một khe hở, càng đáng sợ hơn là hắn còn loại bỏ luôn phòng ngự của Bạch Ngọc cổ.

Chân nguyên trong không khiêu lập tức ngừng tiêu hao, nhưng đồng thời, toàn thân hắn cũng không còn ánh sáng bạch ngọc bảo vệ.

Trong rừng đá không ngừng truyền đến tiếng những con khi gào lớn và hét thảm thiết, thế nhưng Phuong Nguyên lại cảm thấy những tiếng động này cách bản thân hắn càng ngày càng xa xôi.

Sự tĩnh lặng bao trùm lên tinh thần hắn.

Hắn tĩnh tâm chờ đợi công kích của Thạch Hầu Vương.

Giây phút nó tấn công cũng chính là khoảnh khắc trận chiến này định ra thắng bại!

Chờ đợi...

Chờ đợi...

Đột nhiên, Xuân Thu Thiên trong không khiêu lại chấn động.

Khệt!

Ngay sau đó, bên tai Phuong Nguyên vang dội một tiếng. Thạch Hầu Vương đột ngột xuất hiện ở bên trái hắn!

"Bạch Ngọc cổ!" Phuong Nguyên hai mắt lóe sáng, ánh sáng bạch ngọc bao trùm toàn thân hắn.

Ầm

Thạch Hầu Vương đánh vào trên người Phuong Nguyên, lực đánh hung hãn, gần như đánh Phuong Nguyên lao đảo một cái, chân nguyên trong không khiêu đột nhiên sứt giảm nửa thành, chỉ còn lại một nửa!

Thạch Hầu Vương gian xảo, một kích không trúng lập tức bỏ chạy!

Phuong Nguyên hoàn toàn không kịp phản kích, nhưng thời gian này đủ cho hắn hất cái áo trong tay lên.

Bất chợt, hắn cảm thấy cái áo đang bao lại một vật gì đó. Một nguồn sức mạnh kéo theo cái áo chạy ra phía ngoài.

Chiếc áo cũng không phải lưới sắt. Vì phòng ngừa áo bị rách Phuong Nguyên kịp thời buông hai tay ra. Sau đó hắn nhìn thấy thứ gì đó đang bị cái áo bao bọc đang chạy tán loạn xung quanh với tốc độ đáng kinh ngạc.

"Chính là lúc này!" Mắt Phương Nguyên lóe lên tia sáng lạnh lùng. Trận chiến này thắng hay thua còn phải xem lưỡi nguyệt nhận này trong tay hắn, hắn hiện vô cùng bình tĩnh.

Thạch Hầu Vương đến cùng vẫn là dã thú, bị áo che khuất mặt mũi thì lập tức rơi vào trạng thái hốt hoảng.

Nó rít gào khẹt khẹt hô hoán khi đá dưới trướng giúp đỡ, đồng thời mang theo cái áo đổi hướng liên tục, đột ngột chuyển ngoặt, chạy tán loạn bốn phía.

Một nguyệt nhận màu xanh thẫm chênh chếch bay tới, bắn trúng vào Thạch Hầu Vương.

Thạch Hầu Vương kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình hiện ra.

Ngoại hình của nó không có gì khác biệt với Ngọc Nhân Thạch Hầu bình thường nhưng lớn hơn gấp ba lần, hơn nữa hai mắt thì tỏa ra ánh sáng đỏ như máu.

Một vết thương nhỏ dài lại thật sâu từ lồng ngực nó kéo dài đến đùi phải. Máu tươi trào ra không ngừng.

Tuy rằng không chết, nhưng nó đã bị thương nặng, hơi thở của cái chết đã bao trùm nó. Nó hoảng sợ che vết thương rồi biến mất một lần nữa.

Áo của Phương Nguyên bị nguyệt nhận chém ra một vết rách thật dài, rơi trên mặt đất. Nhưng vết máu vẫn làm bại lộ hướng đi của con khi đá, nó hốt hoảng lui về phía sau, không còn ý định truy sát Phương Nguyên. Trọng thương như thế mà không xử lý, sợ rằng tính mạng khó giữ.

Thừa dịp này, Phương Nguyên cũng lui về phía cửa đá. Sau khi phát ra nguyệt nhận, chân nguyên trong không khiêu của hắn chỉ còn lại một ít, khả năng chiến đấu giảm xuống mãnh liệt.

Trận chiến này nhìn như hoà nhau, nhưng thực ra Phương Nguyên đã thắng.

Vết thương của Thạch Hầu Vương, nhất thời nửa khắc tất không thể bình phục, máu chảy càng nhiều nó càng suy yếu.

Ngược lại Phương Nguyên dựa vào nguyên thạch là có thể cấp tốc bổ sung chân nguyên, khôi phục sức chiến đấu.

Mặc dù hắn không có cô trùng điều tra ra ẩn thân, cũng không có phương pháp công kích phạm vi lớn, thế nhưng dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú và ý chí sắt thép, gặp nguy hiểm không loạn, Phương Nguyên đã làm được việc lấy yếu thắng mạnh.

"Khi, cáo, báo... Những loài dã thú này có trí tuệ vượt qua các loài thú tầm thường nên mới gian xảo như vậy. Nhưng cũng chính vì thế, chúng nó thiếu đi gan góc, bị trọng thương sẽ trốn chạy. Nếu là những loại sinh vật như trâu rừng, lợn rừng thì càng bị thương sẽ càng cuồng bạo. Trên người con hầu vương này, xem ra chỉ có một con cô trùng. Con cô trùng này tuy có thể ẩn thân nhưng ngay cả vết máu cũng không thể giấu được. Nếu ta đoán không sai, nó hẳn là Ẩn Thạch cổ nhất chuyển."

Phương Nguyên trầm nghĩ, dựa vào ký ức trong đầu, Thạch Hầu Vương đối với hắn đã không còn bí mật gì đáng nói nữa.

"Chiến cuộc đã định." Phương Nguyên lui về sau, mở cửa đá ra, dùng nguyên thạch bổ sung chân nguyên.

Chỉ một lát sau, chân nguyên của hắn một lần nữa đến trạng thái đỉnh cao. Hắn đẩy cửa đá, lần thứ hai đi vào trong rừng đá.

Rừng đá vẫn còn hỗn loạn nhưng đã khá hơn trước đó rất nhiều.

"Sau trận hỗn loạn này, e rằng phạm vi thế lực của những đàn khi trong cả rừng đá lại phải xáo trộn. Bọn khi đá sẽ di chuyển và chinh đồn lại, khi đá đi lang thang một mình sẽ tạo thành bầy khi mới. Con đường ta vất vả mở ra, chỉ sợ cũng vì vậy mà biến mất."

Phương Nguyên cảm thấy nặng nề, hắn nhất định phải thừa dịp trước khi con đường này chưa hoàn toàn biến mất mà tiêu diệt Thạch Hầu Vương.

Nếu không, lại mở ra con đường này sẽ làm hắn mất rất nhiều thời gian. Khi hắn quay lại trung tâm rừng đá lần nữa, e rằng sẽ phải đối mặt với một con Thạch Hầu Vương đã khỏe mạnh lại.

Mang hết dũng cảm đuổi giết tàn, chớ chuộng hư danh học Bá Vương.*

(*) Câu này trong bài thơ "Giải phóng quân chiếm Nam Kinh" - Mao Trạch Đông.

Phương Nguyên xuôi theo con đường đã mở ra mà xông vào rừng đá. Ven đường thỉnh thoảng lại có vài con khi nhảy ra, tất cả đều bị hắn giết từng con một.

Sau một khắc chung, hắn lại một lần nữa đi đến trước trụ đá khổng lồ ở trung tâm.

Thạch Hầu Vương ngã trên mặt đất biến thành tượng đá, đã chết.

Một con Ngọc Nhân Thạch Hầu đạp một chân lên xác của nó, kêu khẹt khẹt loạn xạ.

Vương vị thay đổi, vua cũ chết đi, vua mới lên ngôi. Bất kể là trong đàn thú hay là xã hội loài người thì đều có cơ chế đào thải tàn khốc.

"Ngược lại là tiết kiệm cho ta chút sức lực." Phương Nguyên từ từ đến gần.

Đúng lúc này, một con cở trùng ung dung trôi lơ lửng lên từ trên thi thể Thạch Hào Vương, bay về phía vì vua mới.

Nguyệt Mang cở!

Phương Nguyên kịp thời phát ra một nguyệt nhận tổng cở con Thạch Hào Vương mới đi. Sau đó, hắn bước lên phía trước, bắt con cở trùng này lại.

Cở này có ngoại hình rất phổ thông, rất tầm thường, chính là một hòn đá màu xám. Mặt ngoài lồi lõm, không phải vuông vức, cũng không tròn trịa. Đoán chừng tùy ý bỏ con cở này ở ven đường, chỉ đơn thuần nhìn về ngoài thì sẽ không ai chú ý.

Nhưng thực ra, nó lại là tinh hoa của đá, là cở trùng thiên nhiên mà thiên nhiên thai nghén ra.

Nó thoát nhìn như tảng đá chết, nhưng thực ra lại là sinh linh, có ý thức, có cảm giác của riêng mình.

Đúng như Phương Nguyên dự đoán, chính là Ân Thạch cở.

Nó bị Phương Nguyên bắt được, không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Phương Nguyên.

Xuân Thu Thiên.

Phương Nguyên động ý niệm, Xuân Thu Thiên hiện ra trong không khiêu, tỏa ra một tia khí tức.

Ân Thạch cở lập tức giống như chết rồi, không dám giãy dụa nữa, như thể chuột thấy mèo.

Chân nguyên đỏ tươi của Phương Nguyên phát ra, trong nháy mắt luyện hóa nó.

Lại được một con cở nữa!

Ân Thạch cở được Phương Nguyên đưa vào không khiêu, chìm xuống đáy biển chân nguyên, ở ngay bên cạnh Bạch Ngọc cở.

Thạch Hào Vương mới đứng một bên, trơ mắt nhìn Phương Nguyên đưa Ân Thạch cở vào trong cơ thể, sốt ruột đến mức nhảy nhót lung tung tại chỗ, khẹt khẹt khặc khặc mà rít gào.

Nó mới vừa mới lên ngôi không lâu, không có bao nhiêu thạch hầu nghe theo nó.

Phương Nguyên lại quét ra một lưỡi nguyệt nhận, lập tức lấy mạng của bốn, năm con khi. Những đàn khi tụ tập bên cạnh nó lập tức hoảng sợ suy sụp, bỏ chạy tứ tán.

Thạch Hào Vương mới nghiêng răng trợn mắt với Phương Nguyên.

"Cút." Phương Nguyên nhìn chằm chằm nó, nói ra một chữ, ánh mắt lạnh lùng như băng.

Thạch Hào Vương run rẩy cả người, chân chính cảm nhận được sát khí đáng sợ mà Phương Nguyên tỏa ra. Nó ngo ngắc nhìn Phương Nguyên một cái, chột kêu một tiếng nghẹn ngào rồi xoay người bỏ chạy, mang vẻ trí khôn vượt trội so với những dã thú khác.

Phương Nguyên giải tán đám khi đá này rồi thì cũng không để ý tới chúng nó nữa. Hắn tranh thủ thời gian đi tới bên dưới trụ đá.

Ở khoảng cách gần, hắn phát hiện dưới cột đá này có một cái cửa động.

Cửa động không lớn, một dãy bậc đá từ cửa động kéo dài xuống dưới, một đường đi thẳng vào trong bóng tối.

Phương Nguyên không có cở trùng trinh sát, tất nhiên không biết bên dưới hang động này có thứ gì.

Tình hình không rõ ràng, Phương Nguyên không bước vào hang động dưới đất đó. Hắn vừa mới xông vào đây, trạng thái của bản thân cũng không tốt lắm, càng quan trọng hơn là trận hỗn loạn bên trong rừng đá đang dần ổn định lại.

Con đường mà hắn mất rất nhiều thời gian và sức lực mới mở ra đã bị rất nhiều khi đá chiếm cứ, định cư bên trong những trụ đá nằm trên đường.

"Dục tốc tắc bất đạt, tìm được manh mối tiếp theo của truyền thừa thì ta đã đạt mục đích. Đến lúc nên trở về rồi." Phương Nguyên nhịn ham muốn tìm tòi xuống, quay về theo đường cũ.

Dọc theo đường đi, áp lực tăng lên một cách rõ ràng. Nhưng cuối cùng Phương Nguyên cũng chịu đựng được, bị mấy trăm con khi đá đuổi chạy lao ra khỏi rừng đá, vô cùng chật vật.

...

Thời gian vội vã, xuân hạ luân chuyển.

Thấm thoát lại đến ngày mùa hè chói chang.

Phuong Nguyên chăm chỉ rèn luyện không ngừng, tranh thủ mỗi thời mỗi khắc mà tu hành khác khổ. Xích Thiết Xá Lợi cô đã làm cho hắc bổng chốc đuổi kịp tiến độ tu vi của Phuong Chính.

Hắn không có đặc thù cổ trùng, khí tức trung giai là không thể che giấu được. Một ngày sau khi tiêu diệt Thạch Hầu Vương và đạt được Ân Thạch cổ, tu vi của hắn đã bị người phát hiện.

Đến lúc này, tộc nhân mới biết, thì ra kẻ lấy được Xích Thiết Xá Lợi cô lại là Phuong Nguyên!

Đồng thời, Phuong Nguyên cũng cố ý lộ ra Hắc Thi cổ.

Phuong Nguyên vì mua Hắc Thi cổ và Xích Thiết Xá Lợi cô mà bán đi số di sản lớn như vậy. Nhiều người cũng không thể hiểu nổi ý nghĩ của hắn. Trong khoảng thời gian, "đại ngốc", "ngu ngốc", "kẻ điên", "tâm nhìn thiên cận" đã trở thành tên gọi chỉ Phuong Nguyên.

Mức độ quan tâm tăng lên làm cho Phuong Nguyên phải giảm bớt số lần tìm tòi truyền thừa của Hoa Tửu hành giả.

Hắn một mặt duy trì bồi dưỡng không khiêu, vững vàng tiến lên nhị chuyển cao giai, mặt khác thu thập vật liệu hợp luyện tăng lên Tửu trùng và Ân Thạch cổ, đồng thời tạo ra Sinh Cơ Diệp, kiểm nguyên thạch, duy trì tu hành.

...

Tháng bảy, đầu thu.

Ở vùng lân cận thôn trang dưới chân núi, một con cổ trùng ngũ chuyển hoang dại đột nhiên xuất hiện, làm cho toàn bộ Cổ Nguyệt sơn trại chấn động mạnh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 117: Rượu Khổ Bối và Thôn Giang Thiềm

Dịch giả: lamlamyu17

Bầu không khí trong đại sảnh cực kỳ ngưng trọng.

Nhóm gia lão lặng lẽ ngồi, sắc mặt hoặc là lạnh lùng, hoặc là u ám, hoặc là nặng nề.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc ngồi ở chủ vị cũng khó nén ưu sầu trong mắt: "Ba ngày trước, phụ cận thôn trang dưới chân núi xuất hiện một con Thôn Giang Thiềm. Con cóc này hình như là ngược dòng Hoàng Long mà lên, vô ý lưu lạc đến nơi này. Hiện tại nó chặn ở một nhánh sông, ngũ tại nơi đó. Nếu như bỏ mặc nó, sơn trại sẽ luôn luôn ở trong khủng hoảng. Chư vị gia lão ngồi đây, có thượng sách gì có thể đuổi con cóc này chăng?"

Các gia lão ông nhìn ta, ta nhìn ông, trong một lúc, không ai nói gì.

Thôn Giang Thiềm là cổ trùng ngũ chuyển, sức mạnh to lớn, há mồm phun là nước sông tràn lan. Nếu xử lý việc này không tốt mà chọc giận nó, e rằng hơn nửa ngọn núi Thanh Mao này đều sẽ chìm ngập trong nước, toàn bộ sơn trại cũng bị phá hủy.

Trầm mặc hồi lâu, Cổ Nguyệt Xích Luyện mở miệng nói: "Sự tình rất nghiêm trọng, nhất định phải mau chóng giải quyết. Một khi tin tức lộ ra ngoài, không chừng sẽ có kẻ bụng dạ khó lường lên lút đến đây, cố ý chọc Thôn Giang Thiềm này, hãm hại bộ tộc Cổ Nguyệt ta."

"Gia lão Xích Luyện nói rất đúng." Cổ Nguyệt Mạc Trần gật gật đầu. Mặc dù ông ta là kẻ thù chính trị của Cổ Nguyệt Xích Luyện nhưng vào thời khắc sinh tử tồn vong này, ông ta đã hoàn toàn buông xuống thành kiến ngày trước.

Ngừng lại một chút, ông ta lại tiếp tục nói: "Còn có một tình huống nghiêm trọng hơn. Một khi Thôn Giang Thiềm nhấn chìm núi Thanh Mao, lang sào cũng sẽ ngập nước, dễ thoát chết, đàn sói ắt phải di chuyển lên núi. Đến lúc đó, lang triều sẽ bộc phát sớm. Chúng ta phải giành giật không gian sinh tồn trên đỉnh núi với vô số dã thú."

Chúng gia lão nghe những lời này xong, sắc mặt đều trắng bệch.

Cổ Nguyệt Bắc dùng giọng điệu nặng nề nói thêm: "Mọi người đừng quên nền tảng của sơn trại chúng ta. Sờ dĩ trước kia tổ tiên đời thứ nhất lập trại ở nơi này cũng là vì dòng linh tuyến dưới chân chúng ta. Một khi nước nhấn chìm núi Thanh Mao, e rằng dòng linh tuyến này cũng sẽ bị hủy hoại."

"Phải làm sao mới được đây?"

"Ồi... Cho dù ngăn cản được thú triều, sống sót trên đỉnh núi, nhưng sau khi hồng thủy rút đi, linh tuyến cũng sẽ biến mất, hàng loạt bầy thú diệt vong, xung quanh là một mảnh đất hoang vu. Tài nguyên tu hành sẽ thiếu thốn nghiêm trọng."

"Chết thì cũng phải chết chung, không bằng cầu viện Hùng gia trại, Bạch Gia trại? Tất cả mọi người đều là ba con cháu cháu buộc trên một sợi dây, ta không tin bọn họ sẽ không ra sức!"

Các gia lão thì thầm với nhau, ẩn hiện sự hoảng loạn, có người đã bắt đầu nghĩ đến cầu viện binh.

"Bây giờ cầu viện còn hơi sớm." Cổ Nguyệt Bắc lắc đầu, phủ định ý nghĩ này trước tiên, "Bây giờ còn chưa phải thời khắc khó khăn nhất. Năm đó, khi tổ tiên đời thứ nhất vừa dựng sơn trại cũng có một con ngu chuyễn Huyết Hà Mãng tập kích đến, bị tộc trưởng đời thứ nhất giết chết. So với Huyết Hà Mãng, Thôn Giang Thiềm đã dễ thương hơn nhiều rồi."

"Nó có tính tình dễ chịu, không may may đụng đến phạm nhân. Chỉ khi cảm nhận được khí tức của cổ trùng khác thì mới cảnh giác. Sau khi nó bị thương nặng mới phát điên, phun nước. Ta trong lúc tình cờ từng nghe tộc trưởng đời trước nói qua một tin đồn liên quan đến Thôn Giang Thiềm..."

Trong đại sảnh, Cổ Nguyệt Bắc đỉnh đạc nói, giọng nói thông dong.

Chúng gia lão chuyên chú lắng nghe, vẻ căng thẳng hốt hoảng trên mặt dần dần vui bớt.

"Thật không hổ là tộc trưởng, chỉ một cuộc nói chuyện là có thể ổn định lòng người." Cổ Nguyệt Dược Cơ nhận thấy biến đổi của bầu không khí, nhìn chăm chú Cổ Nguyệt Bắc, trong lòng tán tụng một tiếng.

"Dựa theo lời vừa rồi của tộc trưởng đại nhân thì xua đuổi Thôn Giang Thiềm này cũng không phải việc quá khó." Một vị gia lão mở miệng nói.

"Cũng không thể nói như vậy." Cổ Nguyệt Bắc lắc đầu, "Đây cũng chỉ là lời đồn, cũng không phải thấy tận mắt, càng chưa từng thực hiện qua. Sự việc trọng đại, không thể qua loa. Ta nghĩ, tạm thời hãy cứ phái một tổ cổ sư đi thử một lần trước."

Chúng gia lão đều gật đầu.

Cổ Nguyệt Xích Luyện nói: "Muốn làm việc này, không phải là một người của Xích gia ta thì không được. Nếu như nó không được, e rằng không ai trong tộc có thể nữa."

Những người khác đều biết Xích Luyện nói đến ai, dõn dập tán thành.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc khẽ cười nói: "Nếu như vậy thì lệnh tiểu tổ Xích Sơn đi một lần đi."

...

Đầu thu, khí trời dần dần trở nên mát mẻ.

Ở vị trí sát cửa sổ trong tửu quán, Phương Nguyên ngồi một mình một người, lẳng lặng thưởng thức rượu ngon.

Chường quỹ tửu quán thì đứng bên cạnh hần, khom lưng uốn gối.

"Chường quỹ, chuyện liên quan đến Khô Bối tửu mấy ngày trước ta bảo hỏi thăm, người có manh mối gì chứ?" Phương Nguyên hỏi.

Phương Nguyên hợp luyện Tửu Trùng chỉ còn thiếu một phần rượu đắng.

Nhưng mà rượu đắng khó tìm, trước kia vì liên quan đến Xích Thiết Xá Lợi cổ, hần bị người khác chú ý, dẫn đến đi đến đâu bị người chỉ chỗ đến đấy. Vì vậy hần cũng không tiện hỏi thăm chuyện về rượu đắng.

Đến tận mấy ngày gần đây, sóng gió mới dần dần ngừng lại. Có lẽ là khổ tận cam lai, trong lúc vô ý Phương Nguyên lại nghe được một vài manh mối về rượu đắng.

Lão già chường quỹ vội vàng đáp: "Bẩm báo công tử, Khô Bối tửu ngài muốn ta hỏi thăm đã có người từng uống qua ở Bạch Gia trại. Nguyên liệu của loại rượu này là một loại sò nằm dưới hồ sâu. Loại sò này, toàn thân đen sì, bên trên có những hoa văn màu trắng giống như vòng tuổi của cây cối. Chúng tôi gọi nó là Khô Bối. Con sò bình thường có thể nhả ra ngọc trai, còn nó nuốt sa thạch trong nước lại chỉ có thể hòa tan sa thạch, hóa thành nước vị đắng. Có người cạy vỏ của nó ra, lấy được nước đắng này, dùng chưng cất rượu, sản xuất ra Khô Bối tửu, mùi vị vừa đắng vừa thơm, vô cùng đặc biệt."

Phương Nguyên nghe vậy, hơi hơi nhượng mảy: "Nói như vậy, trong Bạch Gia trại mới có loại Khô Bối tửu này?"

Chường quỹ vội vàng cúi người xuống: "Tiểu nhân cũng không dám đảm bảo, chỉ là thỉnh thoảng nghe người ta nói đến. Nhưng mà nói thật ra, thứ rượu chân chính nổi danh của Bạch Gia trại vẫn là Bạch Lương dịch. Rượu này, rượu Thanh Trúc của tộc ta và rượu Hùng Đằm của Hùng gia trại cùng được gọi là Thanh Mâu tam tửu. Rượu Khô Bối... Hạ nhân nghĩ, e rằng cho dù Bạch Gia trại có thì cũng không có bao nhiêu thôi."

"Không có bao nhiêu cũng phải tìm được." Phương Nguyên thầm nghĩ.

Thế nhưng chuyện này thật phiền phức. Bạch Gia trại mấy năm gần đây đã có dấu hiệu dần dần quật khởi, bắt đầu dao động đến vị trí bá chủ truyền thống của Cổ Nguyệt sơn trại.

Phương Nguyên muốn tự tiện bước vào Bạch Gia trại, sợ rằng còn chưa nhìn thấy cổ sơn trại thì đã bị cổ sư tuần tra cảnh giới của Bạch gia giết chết.

Nhưng dù vậy, Phương Nguyên vẫn muốn ném thử một phen. Dù sao, rượu Khô Bối này vẫn còn gần hơn rất nhiều so với rượu Lục Ngã xa xôi mường mọt dặm kia.

Khôi phục tinh thần từ trong trầm tư, Phương Nguyên lại phát hiện lão già chương quỹ vẫn còn đứng bên cạnh mình như trước. Hắn bèn khoát tay nói: "Được rồi, lão đi xuống đi, ở đây không có chuyện của lão nữa."

Lão già cũng không đi, trên mặt toát lên vẻ do dự, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, lão lấy hết dũng khí nói: "Công tử, ngài có thể mua tửu quán này lại hay không. Tiểu nhân và toàn bộ tiểu nhị đều muốn làm việc cho ngài thôi. Ngài biết không, lão chủ nhân trở lại một bận thì liên khẩu trừ hơn phân nửa thù lao của chúng tôi, dựa vào chút ít nguyên thạch mỗi tháng đó, chúng tiểu nhân rất khó mà nuôi nổi gia đình sống qua ngày."

Phương Nguyên lắc đầu, mặt không đổi sắc: "Tửu quán này ta đã bán cho ông ta, dựa theo ước định thì sẽ không mua trở lại. Và lại ta cũng không muốn kinh doanh tửu quán này. Lão đi xuống đi."

"Nhưng mà, thiếu chủ nhân..." Lão già vẫn đứng đó.

Phương Nguyên không vui mà nhíu mày: "Nhớ kỹ, ta đã không còn là thiếu chủ nhân của các ngươi!"

Lúc trước hắn tặng thù lao của những người này chẳng qua là muốn bọn họ nhiệt tình làm việc cho bản thân mà thôi. Những người này lại cho rằng hắn dễ nói chuyện, được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Hiện tại hắn dựa vào buôn bán Sinh Cơ Diệp thì chỉ có thể đến mức tự đủ dùng, lại còn đang sầu lo không ngớt vì rượu đắng, dựa vào gì mà phải vì những người này mà mua lại tửu quán?

"Thế nhưng thiếu chủ nhân, chúng tôi thật là không sống nổi nữa rồi! Ngài đại từ đại bi, thương xót chúng tôi với!" Chương quỹ phịch một tiếng, quy xuống đất, khốn khổ van xin.

Động tĩnh lần này lập tức dẫn đến sự chú ý của tửu khách xung quanh.

Phương Nguyên ha ha cười lạnh một tiếng, tiện tay cầm vò rượu trên bàn đập lên đầu chương quỹ.

Loảng xoảng một tiếng.

Ngay lập tức, vò rượu vỡ nát, rượu văng khắp nơi, lão già rách đầu chảy máu.

"Thật cho rằng ta không dám giết ngươi? Đúng là thứ không có mắt, cút đi!" Tia rét lạnh trong mắt Phương Nguyên bắn ra bốn phía.

Lão già chương quỹ gặp phải sát khí này, thoáng chốc toàn thân run rẩy, đột nhiên giật mình tỉnh lại, cuống quýt lui ra.

Bất kỳ thế giới nào cũng luôn có một đám kẻ yếu, ăn xin bố thí của kẻ mạnh, mặt dày mày dạn không biết chừng mực. Cứ như trợ giúp bọn chúng mới là phạm phạm của kẻ mạnh, không giúp bọn chúng thì là chuyện sai trái.

Kẻ yếu nhược nên có dáng vẻ của kẻ yếu nhược, hoặc là cam chịu số phận - ti tiện như tôi tớ, hoặc là hăng hái - khiêm tốn mà nỗ lực.

Sự cứu giúp của kẻ mạnh đối với kẻ yếu chỉ là bố thí lúc tâm trạng tốt mà thôi.

Bản thân kẻ yếu không nỗ lực, mặt dày mày dạn xin xỏ kẻ mạnh, còn muốn nhất định phải có kết quả, quấy rầy không ngừng thì bị cự tuyệt cũng là đáng kiếp.

Kẻ mà cam tâm chịu nhỏ yếu mà không tự mình nỗ lực, nghĩ xin xỏ kẻ mạnh xưa nay không đáng được đồng tình.

"Chương quỹ..."

"Mau băng bó vết thương cho chương quỹ."

Bọn tiểu nhị vây quanh lão già mặt đầy máu, một trận rối loạn.

Lão già chương quỹ chẳng qua là một phạm nhân, cho dù là bị giết ngay tại chỗ cũng không có gì quan trọng.

Chuyện này xem như xong, những tử khách xung quanh lập tức cảm thấy không có gì hay ho nữa, đều thu hồi ánh mắt, tiếp tục cuộc trò chuyện của mình.

"Huynh biết gì chưa? Gần đây có một đại sự!"

"Huynh muốn nói về con Thôn Giang Thiềm, bây giờ ai mà không biết chuyện này nữa?"

"Đây chính là cổ trùng ngũ chuyển đấy, nếu như không xử lý ổn thỏa, e rằng gặp phải nguy cơ son trại tiêu vong!"

"Nghe nói Thôn Giang Thiềm này lấy nước làm thức ăn, lúc đói thì há rộng miệng, trực tiếp hút cả một con sông!"

"Nếu như nó tức giận thì có thể nhấn chìm núi Thanh Mao, uy năng cực kỳ kinh khủng, e rằng chúng ta đều phải chết!"

"Nhưng làm sao bây giờ?"

"Ài, chuyện này phải xem cao tăng gia tộc xử lý thế nào thôi. Dù sao chúng ta trốn cũng không thoát, còn có thể trốn đi đâu chứ?"

...

Trong tửu quán tràn ngập một bầu không khí hoảng hốt mê man.

"Thôn Giang Thiềm sao..." Phương Nguyên nghe thấy, trong lòng buồn cười.

Sợ hãi sẽ lây truyền, hơn nữa càng truyền càng sợ hãi.

Thực ra tính tình Thôn Giang Thiềm vô cùng ôn hòa, không hề đáng sợ. Nó trời sinh thích ngủ, thường hay có người thấy Thôn Giang Thiềm dập dềnh theo sóng trong những con sông lớn. Chúng nó thường hay ưỡn cái bụng màu trắng lên trời, nằm ngửa trên mặt nước mà ngủ khò khò.

Có đôi khi tỉnh ngủ thì hút nước sông lấp ăn no bụng, sau khi no rồi lại tiếp tục ngủ.

Chúng nó không cảm thấy hứng thú với chiến đấu và giết chóc. Nếu như gặp phải kẻ địch, phản ứng đầu tiên chính là trốn tránh. Trừ phi là rơi vào bước đường cùng, thực sự không thể né tránh được, chúng nó mới hung hãn phản kích.

Chiến lược của chúng nó hùng hồn, há mồm ra là có thể phun trào ra cuộn cuộn sông dài, nước sông cuốn sạch cả vùng đất, trong khoảnh khắc là có thể tạo thành một vùng ngập lụt.

"Con Thôn Giang Thiềm này hẳn là đang ngủ mà thả theo nước sông Hoàng Long, vô tình trôi vào nhánh sông nhỏ, sau đó bị sóng nước đưa đến dưới chân núi Thanh Mao." Phương Nguyên đã đoán trúng sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 118: Truyền thuyết về Thôn Giang Thiềm

Dịch giả: lamlamyu17

Nghe nói, trong bụng mỗi một con Thôn Giang Thiềm đều chứa một dòng sông lớn.

Kiếp trước Phương Nguyên cũng chưa từng sử dụng Thôn Giang Thiềm, thế nhưng hắn có ấn tượng rất sâu sắc với con cổ này. Đây đều là vì một người.

Một người bình thường, một gia nô.

Hơn hai trăm năm sau của kiếp trước, một gã cổ sư cực kỳ đặc thù đã xuất hiện - Giang Phàm.

Sự hiện hữu của hắn làm cho các cổ sư mở rộng tầm mắt, làm cho các phạm nhân tranh nhau truyền tụng.

Hắn vừa xuất hiện là đã trở thành truyền kỳ.

Tạo nên hắn, chính là một con Thôn Giang Thiềm.

Giang Phàm vốn là một tên gia nô, một thân một mình thay chủ nhân trông coi một bãi đánh bắt cá. Một ngày nọ, một con Thôn Giang Thiềm mắc cạn trên bãi sông, cái bụng hướng lên trời, ngửa đầu nằm, một mực ngủ say sưa.

Lúc đầu Giang Phàm vừa kinh vừa sợ, thế nhưng dần dần, hẳn nghĩ con cóc này không phải đã chết rồi chứ, sao lại không động đậy tí nào?

"Xác con cóc" chặn dòng nước ở thượng lưu sông, gây ra phiền nhiễu đáng kể đối với người trông coi bãi đánh cá như Giang Phàm.

Giang Phàm nghĩ trăm phương nghìn kế để lôi cái "xác con cóc" này đi. Nhưng hẳn chẳng qua là một phạm nhân, đâu thể đẩy nổi Thôn Giang Thiềm nặng nề như vậy.

Chủ nhân hà khắc tàn bạo, không hoàn thành đúng định mức quy định hằng tháng là phải roi đầu. Giang Phàm không dám bẩm báo lên trên, trước đó không lâu đã có một người không hoàn thành định mức, bẩm báo lên một nguyên nhân thỏa đáng, kết quả lại bị chủ nhân giết chết ngay tại chỗ.

Mất thấy ngày tháng đã đến gần, "xác cóc" lại vẫn chặn ngay đó, ảnh hưởng cực lớn đến khoản thu vào của mình, Giang Phàm không khỏi càng lúc càng khủng hoảng, tính tình cũng càng ngày càng nóng nảy.

Mặc dù hẳn biết mình không xê dịch nổi "xác cóc" này, thế nhưng mỗi ngày đều đi sang đó, quyền đâm cước đá với cái "xác cóc", vừa khóc vừa gậy rôi, trút hết hoảng sợ và phẫn nộ trước lúc cái chết buông xuống.

Nhưng mà có một ngày, Thôn Giang Thiềm bỗng nhiên tỉnh lại, mở đôi mắt ngái ngủ mờ mịt, nhìn chăm chăm vào Giang Phàm.

Giang Phàm sợ đến nhũn chân ngay tại chỗ.

Thôn Giang Thiềm nửa mê nửa tỉnh, "nằm ngay đó" tại chỗ như trước. Một hồi lâu sau đó, Giang Phàm mới bình tỉnh trở lại.

Hắn không sợ nữa, một kẻ sắp phải chết còn gì phải sợ chứ?

Hắn trực tiếp leo lên trên bụng Thôn Giang Thiềm, ngửa đầu nằm xuống, nhìn trời sao: "Cóc ơi là cóc, ngươi cũng như ta, chỉ còn lại một hơi thở, sắp phải chết đúng không?"

Hắn nào biết tập tính của Thôn Giang Thiềm, nhìn đáng vẻ nửa chết nửa sống của Thôn Giang Thiềm, hẳn chỉ cho rằng nó cũng đang hấp hối. Giang Phàm nói rồi lại nói, rồi lệ rơi đầy mặt.

Thôn Giang Thiềm mở nửa mí mắt, nghe Giang Phàm nói, cũng nhìn lên bầu trời sao.

Vài ngày sau đó, hôm nào hẳn cũng nằm trên cái bụng mềm mại trắng như tuyết của Thôn Giang Thiềm, vừa thút thít vừa nói chuyện, thổ lộ đau khổ và áp lực của một phạm nhân.

Cuối cùng, kỳ hạn đến, quân sự từ trên sơn trại xuống đi đến bãi đánh cá của hắn, muốn lấy cá.

Giang Phàm nào có cá mà nộp lên trên? Hết thấy roi vào bước đường cùng, hẳn đành phải thoái thác là cần thời gian chuẩn bị một chút, sau đó lại chạy đến cáo biệt Thôn Giang Thiềm.

Hắn vỗ cái bụng của Thôn Giang Thiềm, nói: "Lão Thiềm à, không ngờ ta lại chết trước. Có thể quen biết với ngươi, coi như là duyên phận. Hy vọng trong khoảng thời gian cuối cùng này, ngươi cũng có thể dễ chịu hơn một chút."

Đúng lúc này, Thôn Giang Thiềm bắt đầu chuyển động.

Giang Phàm giật mình, động tác của Thôn Giang Thiềm càng ngày càng rõ, hẳn vội vàng nhảy xuống.

Tồm!

Thôn Giang Thiềm trở mình, bụng hướng xuống dưới, lưng hướng lên trên, rõ cuộc nó cũng đã hoàn toàn tỉnh lại.

Giang Phàm ướt sũng cả người, nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì tức giận đến giậm chân: "Lão Thiềm à lão Thiềm, thì ra ngươi có thể động đậy ư. Ôi chao ôi, ngươi lại hại chết ta rồi, ngươi sớm động đậy vài ngày thì ta đã không cần phải chết!"

Thôn Giang Thiềm cũng không để ý đến lời của hắn, nó tỉnh lại thì đã cảm thấy đói bụng rồi.

Nửa thân thể của nó chìm vào trong nước, sau đó mở lớn miệng, bắt đầu hút nước sông mà ăn.

Cảnh tượng lúc này, Giang Phàm nhìn đến trợn mắt hốc mồm. Hẳn khiếp sợ nhìn mực nước sông lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhanh chóng giảm xuống.

Một lượng lớn nước sông bị Thôn Giang Thiềm hút vào trong bụng, nhưng bụng của nó không phồng lên một chút nào, như thể bên trong là cái động không đáy.

Sau một lát, Thôn Giang Thiềm mới thông thả mà ngừng ăn. Nước sông đã giảm xuống đến mức rất thấp, phần lớn lòng sông chứa đầy bùn cũng phơi ra. Một người đứng ở đáy sông thì nước sông chỉ đến đầu gối.

Giang Phàm đứng tại bờ sông, ngây ra như phỗng.

Thôn Giang Thiềm nhìn hấn một cái, bỗng ợ một tiếng. Sau đó cái bụng nó phồng lên rồi co lại, mồm mở ra thật to, phun ra bên ngoài một lượng lớn tôm cá tươi.

Tôm cua cá gì đó, lươn sò ốc hến gì đó, cần gì có đó!

Thôn Giang Thiềm chỉ lấy nước làm thức ăn, cũng không ăn những thứ thủy sản tôm cá tươi này, thế nên nó phun chúng ra hết.

Giờ khắc này, bầu trời giống như đang có một cơn mưa tôm cá tươi.

Trong nháy mắt, những tôm cá này đã chất đống thành một ngọn núi nhỏ. Giang Phàm nhìn đến đây, mừng như điên mà nhảy đến ba thước cao. Hấn hét to: "Ta được cứu rồi, ta được cứu rồi! Những tôm cá này cũng đủ số định mức ba tháng của ta. Lão Thiềm à lão Thiềm, may mà có người đó!"

Hấn dọn hết số tôm cá tươi này rồi giao vào tay quân sự.

Quân sự lập tức vừa sợ vừa nghi, sao lại có thể nhiều như vậy? Lão vội vàng bấm báo lên trên, cổ sư trong sơn trại cũng đã nhận ra thay đổi đột ngột của nước sông.

Sau khi điều tra, bọn họ nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của Thôn Giang Thiềm.

Đây chính là cổ trùng ngũ chuyển đó!

Sơn trại hoàn toàn khủng hoảng, tạo thành đội quân lớn, muốn xua đuổi Thôn Giang Thiềm.

Giang Phàm không muốn Thôn Giang Thiềm gặp phải thương tổn, những ngày qua hấn đã coi Thôn Giang Thiềm như bằng hữu duy nhất mà đối đãi.

Hấn quỳ gối trước mặt các cổ sư, khốn khổ van xin. Các cổ sư nào sẽ đặt kẻ phạm nhân này vào trong mắt? Một cước đá văng hấn, cổ sư đang muốn thẳng tay giết chóc thì đúng lúc này.

Thôn Giang Thiềm chạy đến.

Cũng không biết nó cũng cho rằng Giang Phàm là bằng hữu, hay là cảm thấy giữ Giang Phàm lại bên cạnh khá thú vị, có thể tán gẫu giải sầu.

Nói chung là nó xuất thủ.

Nó cõng Giang Phàm lên, phun ra nước sông cuốn sạch cả sơn trại, nhấn chìm hơn một nửa ngọn núi.

Trận chiến này chấn động Nam Cương!

Từ đó về sau, cái tên Giang Phàm truyền khắp Thập Vạn Đại Sơn. Thôn Giang Thiềm ở lại bên cạnh hấn, hấn có một con cổ trùng ngũ chuyển!

Phải biết rằng, cho dù là cổ sư ngũ chuyển cũng chưa chắc có một con cổ trùng ngũ chuyển.

Cổ sư ngũ chuyển rất hiếm thấy, cho dù là cả một lịch sử của bộ tộc Cổ Nguyệt cũng chỉ xuất hiện qua hai người. Một vị là tộc trưởng đời thứ nhất, vị thứ hai là tộc trưởng đời thứ tư.

Thế nhưng Giang Phàm, một kẻ hoàn toàn không mở ra không khiếu, chỉ là một người bình thường, lại nuôi dưỡng một con Thôn Giang Thiềm.

Sự tồn tại của hấn chấn động giới cổ sư.

Về sau, Giang Phàm ở tại chỗ sơn trại lúc ban đầu, xây dựng nên một ngôi làng. Hấn khoan dung với mọi người, áp ủ đồng cảm với phạm nhân, lập chí thành lập nên một sơn trại không có áp bức, người người bình đẳng.

Hấn trở thành ngọn cờ đầu, người thường xung quanh sơn trại đều vọt đến bên cạnh hấn, nghĩ muốn nương tựa vào hấn.

Nhưng cuối cùng, hấn vẫn là bị người ta ám sát.

Một con Thôn Giang Thiềm ngũ chuyển cũng không thể làm cho hấn thật sự trở thành kẻ mạnh, hấn chung quy vẫn không phải là cổ sư. Sau khi hấn chết, Thôn Giang Thiềm cũng ra đi.

Các cổ sư san bằng sơn trại của hấn, tàn sát sạch sẽ những kẻ phạm nhân to gan lớn mật.

Giang Phàm dùng thân xác phạm nhân khiêu chiến cả một thể chế xã hội, hiển nhiên đã gây nên sự phẫn nộ của các cổ sư.

"Không biết kiếp này, vì ta ảnh hưởng, Giang Phàm sẽ vẫn xuất hiện hay không." Hồi ức kết thúc, Phương Nguyên nở một nụ cười.

Xích Sơn lại không cười nổi.

Gã sầm mặt, ủ rũ như chim trĩ lông mà về.

Các thôn dân dưới chân núi vẫn đang một mực mong đợi cổ sư đại nhân có thể giải quyết phiền toái này.

Thế nhưng đường đường là Cổ Nguyệt Xích Sơn tự thân xuất mã cũng không giải quyết được vấn đề này. Điều này làm cho tâm trạng khủng hoảng của các thôn dân nhanh chóng lan rộng, lên đến mức đỉnh điểm.

Cả nhà bọn họ, mang theo bao lớn bao nhỏ xông lên phía trên sơn trại. Bọn họ đương nhiên dám xông vào trong sơn trại, cho nên càng ngày càng nhiều thôn dân quỳ gối nơi cổng sơn trại, van xin các cổ sư đại nhân khai ân, để cho bọn họ bước vào.

...

Trong đại sảnh.

"Cái gì? Một đám dân đen như kia mà lại dám bao vây cổng. Thực là buồn cười, lá gan càng lúc càng lớn, giết, giết hết!" Gia lão hình đường gầm thét.

Sắc mặt gia lão được đường là Cổ Nguyệt Dược Cơ cũng u ám: "Đám dân đen này tuy chết cũng không đáng gì, giết một là có thể răn trăm, giết vài tên không vừa mắt là có thể xua tan đám người này. Thế nhưng lại làm cho sơn trại khác chê cười."

Cổ Nguyệt Xích Luyện nói: "Việc quan trọng bây giờ cũng không phải chuyện này. Nếu như ngay cả Xích Sơn cũng không đẩy nổi con Thôn Giang Thiềm này, tộc ta còn có người nào có thể đẩy? Xem ra thật phải mời viện binh rồi. Hùng gia trại sở trường là sức lực. Ôi thôi, vì an nguy của sơn trại, mặc dù phải trả giá cao một chút cũng là đáng giá."

Lời này cũng được những gia lão khác tán thành, tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc cũng dao động.

"Tộc trưởng cùng với chư vị gia lão đại nhân, vẫn bối có việc bẩm báo." Cổ Nguyệt Xích Sơn đứng trong sảnh đường, nghe thấy lời của các gia lão thì bỗng nhiên thi lễ một cái, mở miệng nói.

Cổ Nguyệt Bắc gật đầu, ông ta cũng có phần yêu thích Cổ Nguyệt Xích Sơn: "Xích Sơn, người có đề nghị gì thì đừng ngại, cứ nói ra đi."

Xích Sơn không đáp mà hỏi ngược lại: "Chư vị đại nhân, muốn đẩy tỉnh Thôn Giang Thiềm này, có đúng là cần phải dựa vào sức mạnh của một cá nhân?"

Cổ Nguyệt Bắc: "Dựa theo lời tộc trưởng đòi trước ngẫu nhiên đề cập đến, Thôn Giang Thiềm có tính tình ôn hòa lại còn thích ngủ. Cho dù là bị đẩy cơ thể đến tỉnh lại, nó cũng sẽ không tức giận. Cho nên mới lệnh cho người có sức lực lớn nhất trong sơn trại là người ra đẩy tỉnh nó. Kết quả lại là thất bại."

Xích Sơn nói thuận theo: "Vậy xin tộc trưởng đại nhân ban cho văn bối một con Man Lực Thiên Ngưu cổ. Có một ngưu lực này, cộng với sức mạnh trời sinh của văn bối đây, ắt có thể đẩy được con Thôn Giang Thiềm này."

"Tuyệt đối không thể sử dụng sức mạnh của cổ trùng." Xích Sơn vừa dứt lời thì có một vị gia lão kiên quyết từ chối thỉnh cầu của gã, "Khí tức của cổ trùng sẽ khiến Thôn Giang Thiềm cảnh giác, nếu làm cho con cóc này cảm thấy bị uy hiếp mà hung bạo lên, vậy thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây?"

"Không sai." Cổ Nguyệt Bắc gật đầu nói, "Văn dụng cổ trùng rồi, dù có đánh thức Thôn Giang Thiềm thì nó cũng không tán thành. Nhất định phải là một mình một người, dựa vào sức mạnh tự thân đánh thức thì nó mới tán thành."

Cổ là thiên địa chân tính, thế nhưng tập tính lại gần giống như dã thú. Mỗi con dã thú đều có lãnh thổ của riêng mình, mãnh thú lang thanh gặp phải thú vương của vùng lãnh thổ này thì thường phải đánh một trận. Kẻ thắng giành được lãnh địa, kẻ thua thì phải lưu lạc.

Sự hình thành của thú triều cũng là dựa vào tập tính này của dã thú. Đàn thú hùng mạnh thôn tính lãnh địa xung quanh. Đàn thú yếu kém bị xua đuổi đi thì tạo thành thú triều giai đoạn tiền kì.

Muốn xua đuổi Thôn Giang Thiềm thì cũng phải bắt đầu từ tập tính này.

Thôn Giang Thiềm có tính tình ôn hòa, không thích tranh đấu, chỉ cần để cho nó nhận ra năng lực của "thú vương" vùng đất này thì nó sẽ rút lui.

Do đó không được sử dụng cổ trùng, khí tức của cổ trùng sẽ bị Thôn Giang Thiềm nhận ra, hậu quả khó có thể lường. Triệu tập mọi người hợp lực cũng không được. Một khi nhiều người, dù cho đẩy được Thôn Giang Thiềm thì nó cũng không đi.

Vì đó là sức mạnh của mọi người, thắng cũng không anh hùng, nó sẽ không công nhận.

Cho nên tộc trưởng mới đề cho Xích Sơn đi trước một phen, cũng vì sức lực của bản thân gã là mạnh nhất trong Cổ Nguyệt sơn trại.

"Thì ra là vậy, văn bối đã hiểu." Xích Sơn cuối cùng cũng biết ngọn nguồn. Gã ôm quyền nói, "Đã là như vậy, văn bối xin đề cử với chư vị gia lão một người. Người này có sức lực còn mạnh hơn cả văn bối."

"Ồ, là ai?"

"Còn có người vậy sao, tại sao chúng ta không biết?"

"Xích Sơn, đừng úp mở nữa, mau nói đi!"

"Người này chính là Cổ Nguyệt Phương Nguyên." Xích Sơn nói ra một cái tên.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 119: Kẻ này ngang bướng, cần phải mài

Dịch giả: lamlamy17

"Cổ Nguyệt Phương Nguyên?" Vừa nghe thấy cái tên này, chúng gia lão không khỏi nhìn nhau.

Bọn họ cũng biết rất rõ người này. Trên thực tế, từ khi bắt đầu, cái tên Cổ Nguyệt Phương Nguyên đã vẫn thường hay vang vọng trong tai họ.

Nhất là sau đại điển Khai Khiếu, bắt đầu tu hành cô sư, người này lại càng xuất hiện nhiều lần, thường xuyên gây ra vài việc làm người ta phải chú ý.

"À, ta có ấn tượng. Khoảng thời gian trước, người này bán đi sản cha mẹ để mua một con Xích Thiết Xá Lợi cổ phải không?" Một vị gia lão chợt nói.

Cổ Nguyệt Xích Luyện, Cổ Nguyệt Mạc Trần nghe thấy câu này, sắc mặt đều có phần khó coi.

Nếu như Xích Thiết Xá Lợi cổ bị Xích Sơn hoặc là Mạc Nhan sử dụng thì có thể giúp cho một người trong đó bước lên nhị chuyển đỉnh phong, từ đây bằng vai phải vế với Cổ Nguyệt Thanh Thu rồi.

Điều này phản ánh lên cao tăng, mặc kệ là đối với Mạc gia, hay là Xích gia, đó đều là một sự thắng lợi về mặt chính trị. Thật không ngờ, kết quả lại bị tiểu tử phá của này làm hỏng chuyện!

"Chỉ có điều, như đã nói, tiểu tử này quả thực có sức lực mạnh. Lúc trước trên lôi đài, hắn hai quyền đánh nát phòng ngự Ngọc Bì cổ, đánh cho Phương Chính nằm úp sấp, đoạt được vị trí đứng đầu của khoá này." Một gia lão nhớ lại nói.

Lần này đến phiên sắc mặt tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác có chút khó chịu.

Cổ Nguyệt Phương Chính là do ông ta bồi dưỡng ra. Phương Chính thất bại, từ ở mặt ý nghĩa nào đó, chính là thất bại bại phe tộc trưởng.

Chỉ cần vào thể chế, bất cứ kẻ nào cũng đã dán nhãn của một trận doanh. Trong chính trị có phái trung lập nhưng tuyệt không có người không phe phái.

"Nhưng nếu nói về sức mạnh, e rằng khí lực của hắn vẫn còn kém Xích Sơn người chứ?" Xích Luyện nghi ngờ hỏi.

Xích Sơn cung kính đáp: "Chư vị gia lão e rằng có chỗ không biết. Phương Nguyên không chỉ mua Xích Thiết Xá Lợi cổ mà còn mua một con Hắc Thi cổ. Mấy tháng nay, hắn vẫn luôn thu mua thịt heo rừng, nuôi Hắc Thi cổ, tăng cường sức lực tự thân. Có một lần vẫn bối nhìn thấy hắn đẩy tảng đá lớn trên sườn núi, đo đạc khí lực của mình. Văn bối không biết hắn mạnh đến bao nhiêu, nhưng theo văn bối nhận thấy, sức lực của hắn tuyệt đối không thua văn bối."

"Thì ra là như vậy. Đứa nhỏ Phương Nguyên này, không ngờ đã phát triển đến bước này." Cổ Nguyệt Bác gật nhẹ đầu, nói: "Vậy thì lệnh tổ Phương Nguyên thử thêm một lần nữa đi."

Nghe đến đó, gia lão nội vụ đường lúng túng đứng dậy từ chỗ ngồi: "Bẩm báo tộc trưởng đại nhân, Phương Nguyên này đến nay vẫn lẻ loi một mình, không gia nhập tiểu tổ."

"Đây nghĩa là sao?" Cổ Nguyệt Bác hơi nhíu mày.

"Là như vậy. Từ sau lần thứ triều đầu tiên, tiểu tổ đó của hắn gần như bị diệt toàn quân, chỉ còn lại một mình hắn sống sót." Gia lão nội vụ đường đáp lời.

"Dù như vậy, lúc lập lại tiểu tổ, sao không tính đến hắn?" Có gia lão tò mò hỏi.

"Ồi thôi!" Gia lão nội vụ đường thở dài thườn thượt, "Việc này ta cũng đã dặn dò hắn, thế nhưng hắn lại không có ý gia nhập tiểu tổ. Thành thật mà nói, ta rất không ưa tiểu tử này. Hắn am hiểu nhất giờ trò mảnh lối, e rằng là vì thừa kế món di sản cho nên mất ý chí phấn đấu."

"Giờ trò mảnh lối? Làm sao có thể được, hắn không có tiểu tổ thì làm sao hoàn thành nhiệm vụ quy định mỗi tháng?" Một vị gia lão hoài nghi nói.

Sắc mặt của gia lão nội vụ đường hoàn toàn sa sầm: "Mỗi tháng hắn đều nhận nhiệm vụ cường chế, nhưng lần nào cũng thất bại. Lý lịch của hắn là ghi chép tệ hại nhất ta từng thấy, gần như đều là nhiệm vụ thất bại. Ta đã từng chuyên tìm hắn để nói chuyện vài lần, vậy mà hắn vẫn làm theo ý mình, không

chút hối cải. Thế nhưng hán cũng không làm trái quy định trong tộc, khiến ta cũng không cách nào trừng phạt tên tiểu tử xảo quyệt ngang bướng như hán!"

Chúng gia lão nghe xong cũng phải đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng chưa từng gặp qua văn bối trẻ tuổi nào không màng vuron lên như thế.

Nhiệm vụ thất bại càng nhiều, đại biểu cho tiền đồ trong tộc càng kém.

"Tên tiểu tử hồ đồ này..."

"Hừ, quả đúng là ngang bướng khó trị!"

"Hán chính là đang tự hủy hoại tương lai!"

"Nếu như ta sinh ra một văn bối bại hoại như vậy, ta trực tiếp tát cho chết ngay!"

"Được rồi." Cổ Nguyệt Bắc giờ tay lên, ngăn chúng gia lão lại xì xào bàn tán, gương mặt không nhìn ra là vui hay giận.

Cổ Nguyệt Bắc nhìn xung quang một lượt, cuối cùng dừng ánh mắt lại ở chỗ gia lão nội vụ đường: "Mệnh lệnh cường chế, Cổ Nguyệt Phuong Nguyên đi đến chỗ của Thôn Giang Thiềm, để cho hán ra sức một chút. Kẻ này gần rồi mà bướng bỉnh, lại quen thói buông thả tự do, cần mài giũa. Nếu như thất bại, cũng có thể mượn chuyện này mà trừng trị phần nào."

"Tuân lệnh, tộc trưởng đại nhân." Gia lão nội vụ đường vội vàng đáp.

...

Trong tửu quán, tiếng người huyên náo.

"Mọi người đã biết chưa, ngay vừa rồi, gia tộc phái tiểu tử Xích Sơn đi đến chân núi, kết quả thất bại trở về."

"Thôn dân dưới chân núi đã kéo đến cửa trại rồi, hiện tại đang quỳ đầy đất đấy!"

"Hừ, đám dân đen này, không có tí hiểu biết gì. Thôn Giang Thiềm là cái gì, là chỗ trùng ngũ chuyển. Thật cho rằng trốn vào được trong trại thì an toàn sao?"

Mặc dù nói như vậy nhưng bầu không khí khủng hoảng đã càng ngày càng nặng nề. Những cổ sư này cũng chỉ đang cố giữ bình tĩnh.

Phuong Nguyên nghe được một lát thì đã không còn tin tức mới mẻ nào. Hán đang muốn đứng dậy rồi đi thì đúng lúc này, một người đi vào trong tửu quán.

Thân hình gầy cao lớn, lưng hùm vai gấu, thân trên ở trần, da thịt đỏ sậm, cơ bắp cuộn cuộn.

Chính là Cổ Nguyệt Xích Sơn.

Tiếng bàn luận trong tửu quán lập tức ngừng lại, vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào Xích Sơn.

Xích Sơn mặc kệ những ánh mắt này, chỉ liếc nhìn qua một lượt thì đã thấy Phuong Nguyên.

"Thì ra cậu ở đây." Trước mắt mọi người, gã đi đến trước mặt Phuong Nguyên, "Đi thôi, gia tộc đã hạ mệnh lệnh cường chế, tình hình cụ thể thì trên đường lại nói, trước tiên cứ cùng ta đi đến chân núi một chuyến."

Ánh mắt Phuong Nguyên lóe lên, loại mệnh lệnh cường chế này hán không thể từ chối được. Hơn nữa, cho dù là đối mặt với Thôn Giang Thiềm thì cũng không quá nguy hiểm, vậy nên hán bèn gật đầu đáp ứng.

Mãi đến khi hai người Phuong Nguyên và Xích Sơn ra khỏi tửu quán, trong tửu quán lại một lần nữa ồn ào trở lại.

"Chường quý, ông trời có mắt. Ngài nhìn xem, báo ứng hiện thời đến nhanh như vậy! Đó chính ngũ chuyển cổ trùng đấy, ngay cả những cổ sư đại nhân khác cũng phải thúc thủ vô sách. Hán ta còn trẻ như vậy, đi qua chẳng phải là toi mạng vô ích hay sao!"

"Vốn là cứ nghĩ, Phuong Nguyên công tử sẽ không giống với những cổ sư khác, có thể đồng tình với chua xót và đau khổ của những kẻ tội tó như chúng ta. Hừ, không ngờ cũng là cùng một loại thôi. Chết đi, chết đi, chết cũng không đáng tiếc!"

"Chường quý, vết thương của ngài cũng không uống, bồi thường bằng mạng của một tên cổ sư đại nhân, tuyệt đối là có lời."

Đầu của lão già chường quý đã được quán vòng vòng bằng vải trắng, lúc này đây, trong miệng lão hừ hừ liên tục, yếu ớt tựa vào chỗ góc tường.

Mấy tên tiểu nhị vây quanh lão, nói lời khuyên giải.

Trong mắt lão già lóe lên một tia thù hận, nghe những lời này, tâm tình lão cũng khá hơn một ít.

Nhưng sau khi lão nghe được một lúc thì già vờ hơi quát lên mà quở trách: "Tất cả im miệng cho ta, những lời này chúng ta có thể nói sao? Không sợ bị cổ sư khác nghe được là rồi đầu sao!"

Bọn tiểu nhị đều cười đùa: "Chương quỹ ngài cũng quá cẩn thận. Trong tửu quán ồn ào như vậy, ai mà nghe được âm thanh nhỏ như vậy của chúng ta chứ?"

Lời này vừa dứt, một cổ sư ngồi gần đó liền nói xen vào: "Ta nghe được."

Chương quỹ và mấy tên tiểu nhị lập tức biến sắc, sợ hãi đến cùng cực.

"Đại nhân..." Lão già chương quỹ cũng không quan tâm đến con choáng váng, lão nhanh chóng đi đến bên cạnh cổ sư này mà cầu xin tha thứ.

Nhưng vị nam cổ sư này lại giơ tay lên, ngăn cản lời nói của lão.

"Các người nói rất hay, ta thích nghe. Tiểu súc sinh Phương Nguyên này, chết không đáng tiếc!"

Nói thêm vài câu như vậy nữa đi, nói hay, ta sẽ khen thưởng thật lớn!" Nam cổ sư lấy ra một khối nguyên thạch, cách một tiếng thì vỡ xóang bàn.

Nếu như Phương Nguyên ở đây, hẳn hẳn là có thể nhận ra người này chính là cổ sư trị liệu trong thú triều cỡ nhỏ trước đây. Phương Nguyên lấy người con gái mà y yêu mến làm tấm chắn ở trước người. Do đó mà y đã thù hận Phương Nguyên sâu sắc, mối thù này đến nay vẫn luôn không thể xóa bỏ.

Mấy tên tiểu nhị đưa mắt nhìn nhau. Một tên lớn gan nhìn chằm chằm vào khối nguyên thạch trên bàn này.

Ba người bạn của nam cổ sư lại nhủ thầm, nhưng lại không khuyên ngay mặt được, chỉ có thể nghe mấy tên tiểu nhị tranh nhau mắng chửi Phương Nguyên.

...

Đầu thu, phong cảnh xinh đẹp.

Trong núi rừng, lá cây lớp mỏng lớp dày, lá xanh điểm xuyết thêm lá vàng, lá vàng nhàn nhạt làm nền cho lá đỏ.

Trên đồng ruộng, một vùng lúa trĩu vàng thơm nổi sóng theo gió thu.

Trong vài mảnh vườn rau xanh mướt, lá rau tươi tốt trong làn náo lòng người.

Phương Nguyên chạy theo sườn núi, cùng với tiểu tử Xích Sơn đến dưới chân núi, nhìn qua con ngõ chuyển Thôn Giang Thiềm này.

Hình thể nó khổng lồ, quả thực là như một ngọn núi nhỏ, nằm giữa ở trong lòng sông, trực tiếp chặn ngang dòng. Nước sông tích lũy từ trên thượng du đã sắp tràn bờ, còn hạ du lại gần như khô cạn, chỉ có một vài dòng nước nhỏ thấm ướt lòng sông.

Cái bụng của Thôn Giang Thiềm hướng lên trên, nhẵn nhụi lại trắng như tuyết, bao phủ vẻ sáng bóng. Phần lưng của nó thì có màu xanh da trời của những ngày quang đăng, cũng trơn láng, không có những cục u như trên lưng con cóc bình thường.

Lúc này nó nằm thẳng đơ, ngủ say sưa nhưng lại không ngáy khò khò ra tiếng, rất yên tĩnh, rất ôn hòa.

Cảm nhận được khí tức của nó, hai con Tử Trùng trong không khiêu của Phương Nguyên đều cuộn tròn lại. Hắc Thi cô mất hết đáng về vui sướng, bay rất thấp. Nguyệt Mang cô sống nhờ trên bàn tay phải thì thu liễm ánh sáng.

Chỉ có Xuân Thu Thiềm vẫn bình yên ngủ say như trước.

Phương Nguyên thu cả Nguyệt Mang cô vào trong không khiêu. Chỉ cần hắn không chủ động phát động những cổ trùng này thì cũng sẽ không lộ ra khí tức của chúng nó. Đặt chúng trong không khiêu vô cùng an toàn.

"Phương Nguyên, chuyện kể tiếp còn phải xem cậu." Xích Sơn ở một bên nói.

Lúc ở trên đường, gã đã nói rõ phần lớn tình huống.

Phương Nguyên cũng tán thành biện pháp này. Đương nhiên, phương pháp đơn giản nhất chính là sử dụng Xuân Thu Thiềm. Chỉ cần tiết lộ ra một chút khí tức của cổ trùng lục chuyển, con Thôn Giang Thiềm nhất định hốt hoảng trốn chạy.

Đương nhiên, đây cũng là vì Thôn Giang Thiềm không thích chiến đấu. Nếu như là cổ trùng tàn bạo như Huyết Hà Mãng, khí tức của Xuân Thu Thiềm trái lại làm cho nó phần nộ, triển khai công kích điên cuồng.

Phương Nguyên đứng trên bờ sông, thử đẩy trước một cái. Lớp da Thôn Giang Thiềm trắng mịn, mang đến cảm giác không có da.

Cộng thêm thể trọng nặng nề của nó, căn bản là không thể di động chút nào.

"Người có được hay không?" Bên cạnh, Xích Thành chăm chọc.

Phuong Nguyên cũng không để ý đến hắn mà nói với Xích Sơn: "Mặc dù ta có khí lực tăng thêm từ Hắc Thi cổ, thế nhưng nói đến mạnh nhiều hay ít, e rằng cũng chỉ mạnh hơn huynh một chút. Chẳng qua là muốn đẩy con Thôn Giang Thiềm đi cũng không phải không có hi vọng, vẫn phải cần trợ giúp của các người."

"Giúp thế nào?" Xích Sơn lập tức hỏi.

Phuong Nguyên chậm chậm nói, Xích Sơn tỏ vẻ hơi nghi ngờ: "Cứ như vậy, chẳng phải là chúng ta đang hợp tác? Cho dù Thôn Giang Thiềm tỉnh lại thì có công nhận người, sau đó cam tâm tình nguyện rồi đi sao?"

Phuong Nguyên lại cười nói: "Chuyện này huynh cứ yên tâm. Chỉ cần các người cách xa một chút, làm cho nó không cảm ứng được, vậy tất nhiên là được rồi. Nói cho cùng nó cũng chỉ là cổ trùng, đừng nghĩ nó thông minh đến mức ấy."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 120: Lấy được lại chẳng tốn công

Dịch giả: lamlamyu17

Cuối thu quang đăng, trời trong nắng ấm.

Bầu trời xanh thẳm, trong suốt sạch sẽ tựa thủy tinh.

Gió thổi nhẹ nhẹ, lướt nhẹ lên ngọn tóc của Phuong Nguyên.

Nhìn phía xa xa, thôn trang vùng lân cận đã thừa thốt người ở lại. Gần bên, Thôn Giang Thiềm như ngọn núi nhỏ đang ngủ say sưa, mắc lại trong lòng sông. Phuong Nguyên đứng trên bờ sông, cùng so với con cổ trùng ngủ chuyển to lớn này, hắn cứ như con khỉ con bên cạnh voi to.

Phuong Nguyên mang tâm tình bình thản, không chút lo lắng. Hắn âm thầm suy nghĩ: "Ta trước sau dùng Bạch Thi cổ, Hắc Thi cổ rèn luyện thân thể, nâng cao sức lực. Giờ ta đã có hai trụ lực, hơn nữa có sức mạnh của bản thân ta, đủ để vượt qua năm sáu người trưởng thành. Thế nhưng, muốn đẩy tỉnh con Thôn Giang Thiềm này, e rằng phải có hai ngư lực. Chỉ bằng vào sức lực của riêng ta dĩ nhiên là không xong. Nhưng mà, chỉ cần mượn sức mạnh sóng biển... Đến rồi."

Rào rào rào...

Phuong Nguyên nghiêng người nhìn lại, một con sóng nhấp nhô đến, nước sông tĩnh lặng xao động.

Con sóng càng ngày càng lớn, không ngừng vỗ vào Thôn Giang Thiềm, tạo ra bọt sóng tận trời.

Phuong Nguyên chỉ đứng một lát mà trên người đã ướt sũng.

Hắn cũng không thèm để ý, bắt đầu dốc toàn lực đẩy Thôn Giang Thiềm.

Thôn Giang Thiềm vẫn ngủ say như chết. Nó vốn là cổ trùng sống trong sông nước biển khơi, đối với nó mà nói, sóng vỗ là quá bình thường, hoàn toàn không thể đánh thức nó.

Nương theo hướng của những con sóng, Phuong Nguyên nỗ lực nửa ngày, cuối cùng cũng chậm chậm đẩy Thôn Giang Thiềm ra khỏi vị trí cũ.

Con sông này càng đến hạ du, lòng sông càng mở rộng. Hơn nữa, có dòng nước ở hai bên, làm cho Phuong Nguyên càng đẩy càng dễ dàng.

Ước chừng là khi đẩy ra ba trăm thước, Thôn Giang Thiềm mở đôi mắt buồn ngủ mờ mịt ra.

Một đôi tròng mắt màu xanh thẳm, từ trạng thấy mơ màng dần dần tỉnh lại, sau đó nhìn thẳng vào Phuong Nguyên ở bên cạnh.

Phuong Nguyên không sợ hãi chút nào, đối mặt với nó.

Từ trong con người sâu lắng của nó, Phuong Nguyên có thể thấy được bóng phản chiếu của mình.

"Ôp oạt!" Thôn Giang Thiềm nâng đầu lên, chợt há to miệng phát ra một tiếng kêu kì quái.

Tiếng ếch kêu truyền đi, vang vọng khắp núi Thanh Mao.

Trong một lúc, Phương Nguyên cảm thấy lỗ tai mình ong ong lên.

Thôn Giang Thiềm gục đầu xuống, cái miệng lớn nhắm ngay nước sông giội đến mà hút.

Rào rào rào!

Tốc độ chảy của nước sông lập tức tăng nhanh không chỉ gấp mười lần, tất cả đều tràn vào trong bụng Thôn Giang Thiềm. Mặt sông lấy tốc độ có thể thấy bằng mắt thường mà cấp tốc rút xuống.

Phương Nguyên đứng ở bên cạnh Thôn Giang Thiềm, thấy rõ vô số tôm cua cá ốc cũng bị Thôn Giang Thiềm hút vào trong bụng theo nước sông.

Nhận ra biến đổi khác thường của nước sông, tiểu tử Xích Sơn chạy đến, một đám nhìn thấy Thôn Giang Thiềm đang ăn cũng phải tái mặt.

"Thật là đồ sộ!" Xích Thành nhìn, khó nén vẻ khiếp sợ.

"Ngươi thành công rồi?" Xích Sơn thì nhìn về phía Phương Nguyên.

"Hắn là như vậy." Phương Nguyên lãnh đạm gật đầu.

Nước sông càng rút càng thấp, mãi cho đến lúc khô đi. Thôn Giang Thiềm lại một lần nữa ngẩng đầu thật cao, cái bụng phồng lên hạ xuống, phun ra vô số tôm cá.

Phạch phạch phạch.

Trong lúc nhất thời, một lượng lớn tôm cá tui rơi xuống đất, phát ra tiếng lộp bộp.

Cá bật người nhảy về trước trên mặt đất, rùa ba ba rơi loạn xạ, con cua thì bò ngang, sau đó lại bị tôm cá tui rơi xuống đập nát cơ thể.

Ban đầu Phương Nguyên không quá chú ý, chỉ tùy ý nhìn nhưng bỗng nhiên, hắn nghe thấy mùi rượu thoang thoang.

"Quái lạ, sao lại có mùi rượu thơm vậy?" Xích Thành khịt khịt mũi, vẻ mặt kinh ngạc.

"Hắn là Khô Bối trăm năm." Nữ cổ sư của tổ chỉ tay vào một cái vỏ sò màu đen nứt vỡ, kích thước cỡ bằng cái cối xay.

Vỏ sò này toàn thân đen như mực, những đường hoa văn trên đó như thể vòng tuổi của cây cối.

"Không sai. Khô bối có thể biến cát đá thành chất lỏng vị đắng. Nước đắng của khô bối trăm năm trải qua thời gian dài tạo thành biến chất, trở thành rượu. Tộc trưởng đương đại của Bạch Gia trại cũng rất thích uống loại rượu Khô Bối này." Xích Sơn ở bên cạnh bổ sung.

Không cần gã nói cận kề, Phương Nguyên đã cầm vỏ sò này lên từ lâu, bắt đầu thu thập rượu Khô Bối.

Trước đây không lâu, hắn còn đang sầu lo làm sao lấy được rượu Khô Bối này, không ngờ nó lại dùng hình thức này mà hiện ra trước mặt hắn.

Thực sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy, khi lấy được lại không tốn chút công phu!

Thôn Giang Thiềm gần như hút hết nước sông của dòng sông này. Khô bối chôn trong bùn cát sâu dưới đáy sông cũng vì vậy mà lộ ra.

Phương Nguyên rất nhanh thì đã góp nhặt được sáu con khô bối trăm năm. Hai con trong đó đã hư hao, bốn con còn lại thì hoàn chỉnh không sút mẻ.

"Cuối cùng đã thu thập được rượu đắng, như vậy, ta đã có thể bắt đầu hợp luyện Tứ Vị Tửu Trùng rồi!" Giờ phút này, vui sướng trong lòng Phương Nguyên có lẽ người ngoài không cách nào hiểu được.

"Ôp oap!"

Thôn Giang Thiềm nôn hết những tôm cá tui này xong thì lại kêu một tiếng, sau đó nó nhìn kĩ Phương Nguyên một lần, chậm chậm di chuyển thân hình quá khổ, xuôi theo con sông về phía hạ du.

"Thực sự thành công rồi!" Xích Sơn thì thảo, hòn đá trong lòng cũng đặt xuống. Gã một mực chăm chú nhìn theo Thôn Giang Thiềm đang rời đi cho đến khi bóng lưng của nó khuất khỏi tầm mắt.

"Là sao chứ, lại có thể đuổi nó đi một cách đơn giản như vậy. Sớm biết vậy, tự chúng ta cũng có thể hoàn thành. Hiện giờ lại để cho Phương Nguyên dễ dàng trở thành anh hùng như vậy!" Xích Thành bĩu môi, giọng nói tràn ngập đồ kị, rất không cam lòng.

"Phương Nguyên, cho dù nói như thế nào, lần này ngươi đã lập được công lớn. Ngươi là anh hùng của tộc Cổ Nguyệt chúng ta!" Xích Sơn phức tạp nhìn Phương Nguyên rồi nói.

"À." Phương Nguyên lơ đãng đáp một tiếng, vô cùng qua loa chiếu lệ. Cùng lúc đó, đôi mắt hấn sáng ngời, tiếp tục tìm kiếm Khổ Bối trăm năm trong đồng tôm cá tươi nằm đầy đất.

Anh hùng gì đó, chẳng qua là một lời tán tụng mà thôi.

Mà tán tụng và mắng chửi chẳng qua là ý kiến của người ngoài về bản thân.

Cách nhìn của người ngoài đối với bản thân, Phương Nguyên hoàn toàn không quan tâm.

Người nhìn nhận mặc người, ta tự sống mặc ta.

Anh hùng? Cầu hùng*? Ha ha, còn không bằng lấy được một con Khổ Bối ở thực tại.

(*) Cầu hùng: chỉ người vô tích sự, nhất gan yếu hèn.

...

Tin tức đánh đuổi được Thôn Giang Thiềm truyền về trong sơn trại trước tiên.

Cổ Nguyệt Bác nói liên tục ba tiếng "được lắm", bầu không khí nặng nề trong sảnh đường bỗng chốc đã bị quét sạch đi.

Chỉ có gia lão nội vụ đường là có vẻ mặt phức tạp. Lão cũng không coi trọng Phương Nguyên, hơn nữa trước đây không lâu, lão còn trắng trợn phê phán Phương Nguyên. Hiện tại, nguy cơ của Cổ Nguyệt sơn trại đã được Phương Nguyên đứng ra hóa giải. Một trước một sau mà đến, đây không phải tát vào mặt lão sao?

"Cổ Nguyệt Phương Nguyên có công xua đuổi Thôn Giang Thiềm, đặc biệt nâng lên làm tổ trưởng, thưởng năm trăm nguyên thạch." Cổ Nguyệt Bác trầm ngâm một phen rồi hạ xuống mệnh lệnh hàm chứa thâm ý này.

...

Trong tửu quán.

"Cái gì! Phương Nguyên vậy mà thành công rồi?!"

"Quái lạ, hấn chẳng qua là một người mới, làm sao có thể xua đuổi một con cở trùng ngũ chuyển?"

"Ngay cả Xích Sơn cũng phải rũ lông mà về, hấn lại làm được..."

Tin tức lan truyền, mọi người vạn phần sửng sốt.

"Phương Nguyên trở thành anh hùng cứu vớt cả tộc ta? Đây..." Sau khi nam cổ sư có thù oán với Phương Nguyên nghe được tin tức này, y bối rối không biết phải làm sao.

Tổ trưởng của y chợt hét lớn một tiếng, tay chỉ vào chường quỹ tửu quán và một đám tiểu nhị: "Các ngươi, những thứ phạm nhân này, dám chửi bới anh hùng của tộc ta, đáng chết!"

Lời còn chưa nói xong, một lưỡi nguyệt nhận đã bay ra.

Lão già chường quỹ nào liệu đến tai hoạ sát thân đến đột nhiên như vậy, bị nguyệt nhận này bắn trúng cổ, lập tức đầu thân khác chỗ.

"Đại nhân tha mạng!" Bọn tiểu nhị thấy cảnh này thì ngớ người, sau đó thì quy xuống đất, kêu khóc ầm ĩ, cầu xin tha thứ.

"Tổ trưởng, ngài đây là làm gì?" Nam cổ sư đứng dậy.

"Làm gì sao?" Tổ trưởng của y nhượng mảy, giọng điệu nặng nề thờ dài, "Lúc này không còn giống như xưa nữa, A Hải. Phương Nguyên bỗng chốc trở thành anh hùng, nhất định sẽ được cao tăng nhìn trúng. Ngươi nói xem, nếu như chuyện chúng ta chửi hấn ở đây bị người hữu tâm tuyên truyền ra ngoài thì sao đây? Cổ sư trình sát ở chỗ này có cả khối người, nếu như có kẻ không nhìn vừa mắt chúng ta, nói bậy vài câu với các gia lão, tiền đồ của chúng ta sẽ bị phá hủy!"

Nam cổ sư nghe đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Quả đúng là như thế, tình thân gia tộc là chí cao vô thượng. Phương Nguyên đối mặt với cở trùng ngũ chuyển tại bên ngoài, mạo hiểm tính mạng bảo vệ gia tộc. Mà cùng lúc đó, bọn họ lại chửi bới hấn, sỉ nhục hấn ở ngay trước mặt mọi người. Đó là tâm tính gì? Đó là lòng lang dạ sói, không biết tốt xấu, lạnh lùng vô tình!

Cũng giống như một đoạn lịch sử trên địa cầu, Nhạc Phi đánh nhau ở bên ngoài, bảo vệ quốc gia, Tần Cối lại làm nội giám hãm hại trong triều.

Tuy rằng những cổ sư này vẫn chưa đến mức hãm hại, nhưng nếu chuyện này thật sự bị người ta truyền ra ngoài, cao tăng gia tộc có thể yên tâm với

người như bọn họ sao?

Nếu là Mạc Nhan và Xích Thành, loại người có bối cảnh phía sau này, thì cũng thôi, nhưng lại là mấy người bọn họ, đều là mặt hàng bên trên không ai che.

Bò đi lên trong thế chế, ai mà không phải là người chen người, người đạp người. Nếu chuyện này bị người khác lợi dụng thì sẽ tạo thành ảnh hưởng vô cùng xấu đến tiền đồ của bọn họ!

"Hiện tại còn cứu vãn kịp, chỉ cần cho thấy thái độ, người ngoài cũng sẽ không bàn tán gì. Mấy cái mạng hèn của đám phạm nhân này, chết không có gì đáng tiếc. Không, bọn chúng có thể hi sinh vì chúng ta, đây chính là vinh hạnh của bọn chúng. Các người lập tức ra tay, mỗi người giết một tên, sau khi giết hết thì tán dương Phương Nguyên, tỏ rõ thái độ!" Tô trưởng thấp giọng quát lên.

"Chết tiết!" Nam cổ sư chửi rửa một tiếng, giữa thù hận và tiền đồ, y không chút do dự chọn cái sau.

Một nguyệt nhận chém xuống, một tên tiểu nhị lập tức chết thảm.

"Đại nhân, van xin các ngài hãy bỏ qua cho chúng tôi đi." Trong lúc nhất thời, những tiểu nhị khác đều ngã nhào xuống đất, sợ đến phân và nước tiểu không tự kiềm chế được.

Nam cổ sư cũng không để ý đến bọn họ. Trước mắt mọi người, y ngôn từ chính nghĩa mà chỉ tay vào những tiểu nhị đáng thương, quát mắng: "Đám người các người thật đáng chết! Cổ Nguyệt Phương Nguyên là anh hùng thế nào, chỉ bằng vào sức một mình mình mà bảo vệ cả gia tộc. Các người ăn gan hùm mật gấu sao, cũng dám mắng chửi cậu ấy!"

Nam cổ sư nói, đầu mày nhú chặt.

Về mặt này ngược lại là không phải giả. Phương Nguyên là người y hận thù sâu sắc, nhưng y lại phải khen Phương Nguyên ngay trước mặt mọi người, y cũng phải cảm thấy chán ngấy và buồn nôn một trận với lời nói của mình!

"Đại nhân, đây không phải là các ngài kêu chúng ta... Ặc!" Một tên tiểu nhị cảm thấy quá oan ức, cao giọng hô lên.

Nhưng hắn vừa mới hô lên thì giọng nói đã ngưng bật.

Một nguyệt nhận bay đến, giết chết hắn.

"Một đám dân đen, bản thân chửi bới thì cũng thôi, còn muốn trả đũa, liên lụy đến chúng ta!" Ra tay là một vị nữ cổ sư, lúc này nàng ta đeo vẻ mặt rét lạnh như sương, quát to lên.

Các cổ sư khác nhìn bên này như là xem một trò hề.

Người thì cười, người thì lãnh đạm, người thì tiếp tục nói chuyện với nhau nhưng không ai đi đến khuyên can.

Chết vài tên phạm nhân thì có là gì?

Cùng lắm thì bồi thường một vài gia nô mà thôi.

Mọi người đều là người trong tộc, đều là thân nhân, sẽ không vì những người ngoài này mà đi quấy rầy hoặc là truy cứu, vô duyên vô cớ mà sinh ra hiềm khích.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 121: Tứ Vị Tử Trùng

Dịch giả: lamlamyu17

"Tộc Cổ Nguyệt..." Hùng Lực đứng trên sườn núi, nhìn về Cổ Nguyệt sơn trại ở phía xa xa, vẻ mặt có phần phức tạp.

Gió thu rì rào, chậm chậm thổi qua.

Nhìn lại thời khắc này, ý thu đã nhuộm khắp núi rừng.

Lá đỏ xen vàng, quả dại rầu rĩ, chỉ có trúc thanh màu xanh biếc như ngọc, vẫn thẳng tắp như trước kia.

"Trước đây chẳng bao lâu, tộc Cổ Nguyệt giống như trúc thanh mầu trên ngọn núi này, bốn mùa xanh tươi, đệ nhất bá chủ. Hiện tại thì sao, lại mang về sa sút." Khóe miệng Hùng Lực chợt mỉm cười châm biếm.

Nhưng không lâu sau, gã lại nghĩ đến sơn trại nhà mình, nụ cười nơi khoé miệng tắt hẳn, tâm tình nặng nề.

Bạch Gia trại quật khởi đã phá vỡ cân bằng trước đây của núi Thanh Mao. Bá chủ truyền thống là tộc Cổ Nguyệt suy yếu và Hùng gia trại kinh doanh không tốt, hai điều này đều làm cho bố cục trong núi Thanh Mao đang có xu hướng dần rơi vào hỗn loạn.

Hùng Lực biết, sở dĩ vấn đề này không bộc phát ra triệt để đều là vì lang triều tạo thành áp lực. Ba nhà sơn trại nhất định phải chung sức hợp tác thì mới có thể vượt qua lang triều lần này, cho nên bọn họ ăn ý mà lựa chọn hợp tác, tạm thời ném đi ân oán trong quá khứ.

"Lang triều qua đi, bố cục trước kia của núi Thanh Mao chắc hẳn sẽ bị phá vỡ. Bạch Ngưng Băng mới chỉ mấy năm mà đã có tu vi tam chuyển, thực sự là kinh khủng..." Trong lòng Hùng Lực hiện ra hình dáng của một thiếu niên áo trắng, tâm trạng như bị một tảng đá lớn đè ép, áp lực nặng nề.

Hùng Lực là đệ nhất nhân trong cổ sư nhị chuyển của Hùng gia trại, số lần chiến đấu lớn nhỏ bình sinh mấy mươi lần, thắng nhiều bại ít, lập được uy danh hiển hách. Thân mang Hùng Hào cổ, một khi gã bộc phát sẽ có sức mạnh một hùng lực, được xưng là đệ nhất đại lực sĩ của núi Thanh Mao.

Gã xuất đạo từ lâu, xem như là chính mắt nhìn thấy sự vùng lên như hoả tiễn của Bạch Ngưng Băng, cho nên gã càng hiểu rõ sự khủng bố của người này.

"Tổ trưởng, đây chính là Cổ Nguyệt sơn trại sao? Vẫn còn xa mà, sao chúng ta phải dừng ở đây?" Bên cạnh, Hùng Lâm hai tay hợp lại ôm sau ót, tò mò hỏi.

Trong tiểu tổ năm người của chuyến đi này, Hùng Lâm trẻ tuổi nhất, người mới vừa xuất đạo, cùng tuổi với Phương Nguyên, là đệ nhất thiên tài khoá này của Hùng gia trại.

Hắn có vóc người thấp bé, thể nhưng có một cái đầu trọc trắng bóng dưới ánh mặt trời.

Ánh mắt Hùng Lực lướt qua những nhân tài mới xuất hiện trong tộc này, tâm tình nặng nề hơi giảm bớt đi một chút. Gã trầm giọng đáp: "Chuyến này chúng ta là đang thi hành nhiệm vụ đi sứ, không phải là nhiệm vụ trinh sát. Nơi này đã là đường cảnh giới của tộc Cổ Nguyệt, nếu như chúng ta mạo muội đi vào, e rằng sẽ bị xem như là kẻ địch mà xử lý."

"À, thì ra là vậy." Hùng Lâm bưng tỉnh.

"Chúng ta đến lần này có hai mục đích. Một là giao lá thư do đích thân tộc trưởng viết cho tộc trưởng Cổ Nguyệt. Một mục đích khác là điều tra sự kiện Thôn Giang Thiểm. Nói cho cùng, Cổ Nguyệt sơn trại cũng không phải chỗ của chúng ta, đợi vào trong rồi, bớt lại tính xấu của các ngươi đi. Thế nhưng cũng tuyệt đối không được đập đổ uy phong của Hùng gia trại chúng ta. Nghe rõ chứ?" Ánh mắt Hùng Lực liếc nhìn bốn người bên cạnh, khẽ quát lên.

Các cổ sư còn lại không khỏi nghiêm túc lại, yên lặng gật đầu.

"Tổ trưởng, có người đến." Cổ sư trinh sát trong tổ bỗng nhiên mở miệng.

"Chúng ta để lộ tung tích thời gian dài như vậy, cũng nên đến. Cũng không biết là ai... Ừm? Thì ra là Xích Sơn." Không lâu sau, Hùng Lực cũng phát hiện ra tiểu tổ Xích Sơn, ánh mắt không khỏi loé lên.

"Ồ! Một tên thật là cao to, gã chính là Xích Sơn sao? Còn cao hơn tổ trưởng Hùng Lực nữa chứ, cơ bắp này, từng khối từng khối... Tổ trưởng, gã chính là cái người trời sinh sức lớn, vẫn luôn muốn cướp danh hiệu đệ nhất đại lực sĩ của núi Thanh Mao đó sao?" Hùng Lâm lập tức trợn mắt.

"Hừ, chỉ bằng gã sao..." Hùng Khương sau lưng khinh thường bĩu môi.

"Hùng Lực!"

"Xích Sơn."

Khoảng cách giữa hai tiểu tổ rút ngắn xuống còn năm mươi bước, hai vị tổ trưởng đối mặt, ánh mắt sắc bén như đang đụng nhau toé lửa giữa không trung.

"Xem ra bây giờ ngươi là đặc sứ của Hùng gia trại." Xích Sơn hừ lạnh một tiếng, gã không ít lần giao thủ với Hùng Lực.

"Đúng là như vậy. Đặc sứ Bạch Gia trại đã đến chưa?" Hùng Lực vẻ mặt như sắt thép.

"Hỏi nhiều làm gì, đi theo ta đi." Xích Sơn mang theo vẻ đề phòng, hơi nghiêng người mà nói ra lời mời.

...

Cùng lúc đó.

Trong mật thất thứ hai, bốn vò rượu ngon xuất hiện trước mặt Phương Nguyên.

Rượu ngon là mang bốn vị chua ngọt đắng cay, ngọt là rượu mật Hoàng Kim, cay là Bạch Lưong dịch, chua chính là rượu Dương Mai, đắng chính là rượu Khổ Bối.

Phuong Nguyên ngồi xếp bằng trên mặt đất, hần động ý niệm, hai con Tửu Trùng trong không khiêu liên bay ra.

Quá trình hợp luyện Tử Vị Tửu Trùng, so với hợp luyện thông thường cũng có phần hơi khác biệt.

Hai con Tửu Trùng dưới ý chỉ của Phuong Nguyên mà đồng thời chui vào trong vò rượu Dương Mai.

Trong nước rượu Dương Mai, chúng nó bắt đầu thử dung hợp. Một quang sáng màu trắng xuất hiện ra trong vò rượu, hào quang toả ra theo miệng vò, chiếu rọi lên trên nóc mặt thất.

Phuong Nguyên đưa nguyên thạch vào trong vò rượu, một khối, mười khối, năm mươi khối...

Mãi cho đến một trăm khối, quang sáng ngưng tụ lại thành cỡ một nắm tay, trôi nổi bên trong vò rượu.

Lúc này, rượu Dương Mai đã tiêu hao không còn, Phuong Nguyên lại cầm vò rượu thứ hai lên, rót hết rượu mật Hoàng Kim đậm đặc như dầu vào trong đó.

Dưới ngăm ủa của rượu mật, quang sáng trắng bỗng nhiên phồng ra như ban đầu.

Trên trán Phuong Nguyên thấm mồ hôi, hần một mực duy trì dung hợp ý thức của hai Tửu Trùng, vì vậy mà một lòng đa dụng, cực kỳ hao tổn tâm lực.

Hần tiếp tục ném nguyên thạch vào trong vò rượu.

Mỗi khi ném một khối nguyên thạch vào, quang sáng trắng sẽ ngưng tụ nhỏ lại một phần, mãi cho đến khi một lần nữa ngưng tụ thành cỡ nắm tay, đạt đến cực hạn.

Phuong Nguyên tiếp tục từng bước y hệt, lại lần lượt rót vào Khổ Bối tửu và Bạch Lưong dịch.

Khi bốn vò rượu ngon tiêu hao hết, ánh sáng trắng trong vò rượu chợt bùng lên, rồi chợt tiêu tan hoàn toàn.

"Thành rồi." Phuong Nguyên không cần nhìn vào vò rượu cũng đã biết thành công.

Hần động ý niệm, một con cở trùng lão đảo bay ra từ trong vò rượu.

Đúng là Tử Vị Tửu Trùng.

So với Tửu Trùng, ngoại hình của nó cũng không có quá nhiều thay đổi, chỉ là lớn hơn Tửu Trùng một chút.

Nó cũng giống một con tằm con với đôi mắt nhỏ đen nhánh. Chỉ là cả người Tửu Trùng hoàn toàn trắng sữa, còn trên người của của con Tử Vị Tửu Trùng này lại có bốn màu sắc liên tục biến đổi. Màu đỏ đại diện cho vị cay, màu lam đại diện cho vị đắng, màu xanh đại diện cho vị chua, màu vàng đại diện cho vị ngọt, để cho Phuong Nguyên không khỏi liên tưởng đến đèn neon trên địa cầu.

Phuong Nguyên ra một hơi dài, lần này khá may mắn, không hề thất bại, lần đầu tiên đã thành công.

Sợ là sợ sau khi thất bại, Tửu Trùng bị tổn thương nghiêm trọng, chết một con, hoặc là Khổ Bối tửu hết sạch thì phiền to.

May mắn là tình huống này đã không xảy ra.

Cổ sư dùng cỏ, nuôi cỏ, luyện cỏ, mặt nào cũng không dễ dàng. Về phương diện hợp luyện cỏ trùng, rất nhiều cổ sư đều phải trăm cay nghìn đắng mà tìm kiếm bí phương, gom góp vật liệu.

Bí phương khác nhau, nhưng chưa hẳn sẽ có cái thích hợp. Có cổ sư, vì để gom góp nguyên liệu, thậm chí sẽ tốn đến vài chục năm công sức. Cho dù là tìm được bí phương rồi, thu thập xong toàn bộ nguyên liệu rồi, thế nhưng hợp luyện bại, nguyên liệu tồn thất thì những cố gắng và chuẩn bị trước đó cũng sẽ tan thành bọt nước.

"Cổ sư tu hành quả gian nan..." Phuong Nguyên sâu sắc thở dài trong lòng.

Hợp luyện cỏ trùng, ở giai đoạn tiền kỳ tu hành coi như là dễ dàng. Nhưng đến tứ chuyển, ngũ chuyển thì thường là mười lần vị tất có thể thành công một.

Xác xuất thành công của lục chuyển lại càng hạ xuống đến một phần trăm. Hợp luyện cỏ trùng bậc cao, mỗi một lần thất bại có nghĩa là tồn thất một số lớn tài nguyên.

Nhưng mà, một khi thành công, tiền lời cũng cực kì đáng giá.

Lấy con Tử Vị Tửu Trùng Phuong Nguyên vừa mới luyện thành này mà nói, nó có thể tinh luyện chân nguyên nhị chuyển, nâng cao một cảnh giới nhỏ.

Phuong Nguyên sử dụng một con Xích Thiết Xá Lợi cổ mà lên đến trung giai. Hôm nay hẳn lại sử dụng Tứ Vị Tửu Trùng, thì chân nguyên chính là chân nguyên cao giai.

Điều này có nghĩa là lực chiến đấu của hắn bỗng tăng vọt lên gấp hai lần, đồng thời có thể ôn dưỡng không khiêu, tu hành sẽ là làm ít được nhiều.

Nhưng mà mọi việc đều có mặt lợi và mặt hại.

Phuong Nguyên sử dụng Tứ Vị Tửu Trùng tinh luyện chân nguyên ắt sẽ dẫn đến tiêu hao nguyên thạch tăng lên. Chỉ dựa vào thu nhập từ bán Sinh Cơ Diệp đã không đủ để duy trì ổn định tu hành của hắn.

"Kế tiếp còn phải hợp luyện tấn thăng làm Ân Thạch cổ thành Ân Lân cổ. Đây cũng là một khoản phí tổn."

Mỗi lần hợp luyện, cho dù thành công hay là thất bại, cổ sư đều sẽ tiêu hao một khoản nguyên thạch. Hợp luyện Tứ Vị Tửu Trùng, Phuong Nguyên trước mắt đã tiêu hao hơn bốn trăm khối nguyên thạch.

Sau khi hắn xua đuổi Thôn Giang Thiềm, trong tộc thường hắn năm trăm khối nguyên thạch. Số nguyên thạch này cũng đủ cho cổ sư khác tiêu xài một khoảng thời gian dài, thế nhưng Phuong Nguyên gần như đã dùng toàn bộ vào chỗ này.

May mà trước đó hắn bán gia sản, sau khi dùng hơn một nửa mua Xích Thiết Xá Lợi cổ, trong tay vẫn còn dư lại một khoản tiền, trong thời gian ngắn hắn cũng không quá lo lắng.

Chỉ là, Ân Lân cổ này không thể không hợp luyện.

Sau khi Phuong Nguyên giết Thạch Hào Vương, chiếm được con Ân Thạch cổ này, thế nhưng con cổ này thiếu tính thực dụng.

Nó vẹn vẹn chỉ có thể làm biến mất bản gốc. Nói cách khác, khi Phuong Nguyên sử dụng nó, thân người, đầu tóc các thứ sẽ biến mất, làm cho người ta không nhìn thấy được.

Thế nhưng y phục hắn mặc trên người, bao cổ tay và giày trúc mũi nhọn trên chân, vẫn ở đó như cũ, có thể quan sát bằng mắt thường.

Thạch Hào Vương đương nhiên không lo lắng chuyện này, nó là dã thú, không cần phục sức.

Thế nhưng Phuong Nguyên thì xấu hổ rồi. Nếu muốn phát huy ra hiệu quả tốt nhất của Ân Thạch cổ, khiến người ta không nhìn thấy gì thì hắn nhất định phải cởi tất cả quần áo trên người. Nếu không cởi, dù ẩn thân, người khác cũng sẽ phát hiện ra một bộ y phục cổ sư nhị chuyển đang "đi lại".

Ân Thạch cổ chỉ là cổ trùng nhất chuyển, khi nó tăng lên thành nhị chuyển Ân Lân cổ, vấn đề này sẽ được giải quyết.

Ân Lân cổ có thể cùng lúc ẩn hình cả y phục của cổ sư. Nếu như Thạch Hào Vương phát động Ân Lân cổ thì cho dù cái áo Phuong Nguyên phủ lên người nó cũng sẽ bị biến mất.

Trên người Thạch Hào Vương mà là một con Ân Lân cổ thì Phuong Nguyên có thể thắng hay không vẫn là một chuyện khó mà đoán được.

Hợp luyện Ân Lân cổ ngoài Ân Thạch cổ ra thì tất nhiên còn cần những nguyên liệu khác. Nhưng mà những nguyên liệu này đều khá phổ thông, Phuong Nguyên đã nhờ cậy Giang Nha hỗ trợ thu gom.

"Nếu như hợp luyện thành Ân Lân cổ, không chỉ xuất nhập hang động trong khe đá thuận tiện hơn nhiều, mà còn có thể dễ dàng hơn trong lang triều. Có thủ đoạn bảo mệnh này, tiến có thể công lui có thể thủ." Phuong Nguyên ngâm nghĩ.

Thời gian cũng không còn sớm, hắn thu Tứ Vị Tửu Trùng về trong không khiêu, sau đó ra khỏi cửa động, đi về sơn trại.

Hắn thành công xua đuổi Thôn Giang Thiềm, nhất thời trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, mấy ngày nay hành động cũng không tiện. Do đó hắn cũng có phần lo lắng, ở trong hang động này quá lâu sẽ khiến người khác nghi ngờ.

...

Cổng sơn trại, một trận đấu về khí lực đã kết thúc.

Người của tổ Hùng Lực sắc mặt ngạo nghễ mà đứng, còn tổ Xích Sơn cùng với cổ sư thủ vệ cổng trại đều mang vẻ mặt ngưng trọng.

Hùng Lực có dáng vóc không cao lớn bằng Xích Sơn nhưng lúc này, trong ánh mắt gã lại mang theo vẻ kẻ trên cao nhìn xuống: "Xích Sơn, người thật sự có cự lực trời sinh, có thiên phú. Thế nhưng ta có Tổng Hùng Bán Lực cổ, đã bồi dưỡng ra được một hùng lực. Kết quả so đấu vừa rồi người cũng thấy rồi đấy, người vẫn không phải là đối thủ của ta."

"Hừ, muốn cái danh đệ nhất lực sĩ núi Thanh Mao à, nằm mơ đi." Bên cạnh, Hùng Khương hừ lạnh.

Xích Sơn tái xanh mặt, gã biết đây là đối phương cố ý ước chiến, hành động tràn ngập ý đồ chính trị. Bây giờ, gã đã thua, đây không còn là việc riêng của cá nhân mà còn ảnh hưởng đến danh tiếng của tộc Cổ Nguyệt.

"Chiến thắng ta thì có gì đặc ý. Các người không biết rồi, ta sớm đã không phải là người có sức lực mạnh nhất trong gia tộc. Có bản lãnh thì thắng Phương Nguyên rồi lại nói." Xích Sơn không còn cách nào, đành phải mang Phương Nguyên ra.

"Sao, Phương Nguyên à? Ta nghe nói tộc Cổ Nguyệt có một thiên tài loại giáp tên là Phương Chính. Phương Nguyên lại là kẻ nào?" Hùng Lực nghi ngờ hỏi.

Xích Sơn hừ lạnh một tiếng rồi đáp: "Phương Nguyên chính là ca ca của Phương Chính, hắn cũng có thiên phú khác thường, có cự lực trời sinh, hơn nữa còn có cổ trùng tăng sức lực bản thân. Thôn Giang Thiềm ngũ chuyển trước kia chính là bị hắn dùng sức mạnh một mình mình mà đẩy dòi đi trăm bước. Cuối cùng đuổi Thôn Giang Thiềm bỏ chạy. Nếu người không tin thì có thể tùy ý hỏi thăm trong trại."

Tiểu tổ Hùng Lực không khỏi biến sắc.

Ngũ chuyển Thôn Giang Thiềm!

Phương Nguyên!

Cái tên này bỗng chốc khắc sâu vào trong lòng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 122: Nhân sinh bao lần gió tuyết

Dịch giả: lamlamyu17

Vù vù vù!

Ba lưỡi nguyệt nhận cỡ bằng chậu rửa mặt liên tục bay ra, vạch thành một luồng sáng trên không trung.

Rắc rắc rắc.

Phút chốc, mười sáu mười bảy con Ngọc Nhân Thạch Hầu tử vong ngay tại chỗ.

Đàn khi đá truy kích theo Phương Nguyên lập tức mất đi một nửa.

Phương Nguyên đứng tại chỗ, cũng không lùi lại mà lại giơ bàn tay phải lên một lần nữa, chém ra ba lần.

Lại là ba đường nguyệt nhận chém thẳng vào trong đám khi đá, đám khi đá tan tác một mảng.

Thi thể đám khi ngã xuống đất, rơi ra thành từng viên đá. Nhân cầu biến thành châu ngọc cũng lăn nảy trên nền đất đỏ thẫm.

Phương Nguyên kiểm tra không khiêu một lần, còn dư lại hơn một nửa là chân nguyên đỏ thẫm.

Một mảnh nguyệt nhận của Nguyệt Mang cổ cần một thành chân nguyên đỏ nhạt thì mới có thể phát động ra. Nếu như Phương Nguyên còn nhị chuyển sơ giai, hắn chỉ có thể liên tục phát ra bốn cái, đến trung giai thì tăng lên tám cái, đến cao giai, số lượng lại gia tăng gấp đôi, tăng lên đến mười sáu cái.

Tuy rằng Phương Nguyên không đạt đến nhị chuyển cao giai nhưng lúc này có chân nguyên cao giai Tứ Vị Tửu Trùng tinh luyện ra, hắn cũng có thể xem là ngụy cao giai, sức chiến đấu tăng vọt.

Trước kia, khi đàn khi bảy tám chục con này truy sát, hắn cần vừa đánh vừa lui. Nhưng hiện tại, chỉ dựa vào công kích nguyệt nhận là hắn đã có thể nhanh chóng tiêu diệt phần lớn bọn chúng, chỉ còn lại dưới mười con, hơn nữa lại còn rất nhát gan.

"Nhưng mà mới hai ngày thì đã đã thông ba cây trụ đá. Tốc độ như vật phải nhanh gấp mấy lần lúc trước! Cứ như vậy, sau nửa tháng, ta đã có thể đã thông con đường đi vào trung tâm rừng đá một lần nữa." Phương Nguyên thâm ngâm nghĩ.

"Dựa vào phong cách bố trí của Hoa Tửu hành giả, trong hang động ngầm ở chính giữa rừng đá chính là cửa ải tiếp theo. Tại trước cửa ải, vô cùng có khả năng có Địa Tàng Hoa cổ. Nhưng mà đến bước này rồi, đoán chừng truyền thừa của Hoa Tửu hành giả cũng không còn nhiều lắm. Dù sao bản thân ông ta đã bị trọng thương, trạng thái cực kỳ không ổn mới vội vàng bố trí truyền thừa này. Khả năng lớn nhất, phỏng chừng là sau đó nhiều lắm cũng chỉ có một hai cửa ải nữa mà thôi."

Có kinh nghiệm phong phú kiếp trước, Phương Nguyên liền nghĩ tới cảnh tượng Hoa Tửu hành giả cả người đầm máu, thoi thóp còn một hơi thở trên vách đá lúc trước mà làm ra phán đoán.

Nói cho cùng, Hoa Tử hành giả cũng bố trí truyền thừa này trong thời gian quá ngắn, không có cách nào làm nhiều được.

Thế nhưng đây chỉ là một trường hợp truyền thừa đặc biệt.

Kỳ thực truyền thừa bình thường đều phải được cổ sư bố trí và thiết kế qua năm này tháng nọ, có quy mô to lớn, có cách hơn mười năm mới mở ra một lần. Có khi trong quá trình truyền thừa, địa điểm cũng không chỉ ở một chỗ, mà là chia ra thành vài địa điểm, phân bố ở năm sông bốn biển, khoảng cách đi lại giữa các nơi có thể cách nhau chân trời góc biển.

Người đời sau muốn kế thừa dạng truyền thừa này thì cần phải trải qua hơn mười năm, thậm chí mấy chục năm, tiến hành tìm kiếm và trải qua các loại thử thách.

Một vài truyền thừa, cổ sư cho đến cuối đời cũng chưa chắc có thể tìm kiếm thành công, thường là để lại sự nghiệp chưa thành này cho con cháu đời sau.

"Truyền thừa này của Hoa Tử hành giả thuộc về truyền thừa cỡ nhỏ, có một thiếu sót chính là thứ được truyền thừa khá là thừa thớt. Nhưng cũng vì vậy mà có một ưu điểm, cửa ải được bố trí ra thường hay là tại chỗ có gì dùng đó, vì vậy mà tương đối đơn giản. Ta trước sau chiếm được Bạch Thi cô Ngọc Bì cổ và Tử Trùng từ trong truyền thừa này, Ân Thạch cô miễn cưỡng cũng có thể coi là vậy. Tiếp theo e rằng chỉ còn lại một hai đóa Địa Tàng Hoa. Hi vọng trong những cổ trùng này có cổ trùng loại trinh sát, hoặc là cổ trùng phụ trợ di động!"

...

Thời gian tháng qua, thu đi đông lại.

Đầu đông, trận tuyết đầu tiên rơi xuống.

Bầu trời âm u, bông tuyết bay lượn rơi xuống trên núi Thanh Mao.

Phương Nguyên một thân một mình bước đi trong vùng tuyết phủ. Hắn vừa mới đi ra từ hang động trong khe đá, hiện đang chạy trở về sơn trại.

"Tính thời gian, đã qua hơn hai tháng, thế nhưng tiến triển khi đã thông rừng đá vẫn không như ý." Mi mắt Phương Nguyên cất giấu phiền muộn.

Đây cũng không phải vì hắn không chịu nỗ lực mà là khúc mở đầu cho lang triều đã vang lên.

Ngày đông, trời gió rét, thức ăn ít ỏi, đàn sói lại càng ngày càng lớn mạnh. Vì để càng thu gom được nhiều thức ăn hơn, chúng bắt đầu đi săn trong phạm vi lớn.

Điều này dẫn đến những đàn dã thú xung quanh ổ sói đều bị quét sạch. Thú triều loại nhỏ cực kì hỗn loạn liên tiếp xảy ra, đồng thời còn có cả lang triều.

Những con sói tàn phế này đều bị đào thải ra từ trong ổ sói. Vì để sống sót, chúng nó hợp lại thành bầy, bắt đầu lang vắng xung quanh sơn trại, liên tiếp hành động.

Tuy rằng còn không đến mức hung hãn tấn công sơn thôn nhưng thợ săn phạm nhân đã không dám lên núi săn thú nữa. Đồng thời thỉnh thoảng trong thôn trang lại có thôn dân bị sói tha đi mà bỏ mạng.

Cổ Nguyệt sơn trại vì chuyện này mà điều động số lượng lớn cổ sư, tiến hành tiêu trừ. Kết quả là người đi đi lại lại nhiều hơn, trong đó lại có rất nhiều cổ sư trinh sát, làm cho Phương Nguyên không thể không thức thối, giảm bớt phần lớn số lần đi vào hang động trong khe đá.

Cứ như vậy, không cần nghi ngờ, tốc độ tiến lên vào rừng đá cũng đột ngột giảm đi rất nhiều.

Gió lạnh ồ ồ thổi càng lúc càng mạnh, tuyết rơi cũng càng ngày càng dày.

Grào...

Những tiếng dã thú rống trầm thấp xen lẫn trong gió tuyết bỗng nhiên truyền đến.

Phương Nguyên bỗng chốc dừng bước lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

Một bầy sói tàn phế nhỏ khoảng chừng hơn hai mươi con rất nhanh thì đã xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

"Lại nữa rồi..." Phương Nguyên lẩm bẩm trong miệng, đây là lần thứ tám hắn đụng phải đàn sói trong tháng này.

Thế nhưng lần này lại có phần khác biệt.

"Ở khoảng cách gần sát sơn trại như vậy mà cũng có đàn sói đang hoạt động. Xem ra sau này, số lần cổ sư của gia tộc xuất kích sẽ càng tăng lên. Hang động trong khe đá lại cách đây không xa, chừng là mấy ngày tiếp theo, ta không thể đi nữa." Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Nguyên không khỏi thấy nặng nề.

Con đường nào cũng có gian nan, trên đời này chung quy khó tránh khỏi một vài lần gió tuyết, nhất thời ngăn trở bước chân của mọi người.

Đàn sói nhanh chóng bao vây Phương Nguyên.

Grừ grừ grừ!

Chúng nó gầm gừ, nhào về phía Phương Nguyên.

"Nguyệt Mang cổ." Phương Nguyên nghĩ trong lòng, vung ra một lưỡi nguyệt nhận.

Nguyệt nhận xanh thẫm chém vào trong gió tuyết, liên tiếp chém trúng mấy con sói, nháy mắt đã giải quyết ba con, đến con thứ tư, con sói này chột lẩn ra trên đất, xảo quyết mà tránh thoát nguyệt nhận.

Tuy đại đa số những con sói này đều cụt chân cụt tay, mất mủ cụt đuôi vân vân, thế nhưng chúng nó có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cực kỳ ranh mãnh.

Nếu như một vị cổ sư nhị chuyển trung giai thông thường đụng phải một đám sói như vậy, nhất là sau khi bị chúng nó bao vây, tính mạng ắt phải bị uy hiếp.

Nhưng Phương Nguyên lại gặp nguy không sợ.

Kinh nghiệm chiến đấu phong phú của hắn và chân nguyên đồ thăm cao giai được Tứ Vị Tửu Trùng tinh luyện ra đều là chỗ dựa của hắn.

Giết giết giết!

Trong sự bao vây của bầy sói, hắn nhanh nhẹn mà di chuyển, tinh táo mà né tránh, quyết đoán mà ra tay.

Từng con từng con sói chết trên tay hắn.

Không lâu sau, số lượng sói trong bầy đã nhanh chóng giảm còn một nửa.

Grào!!!!!!

Một con sói phát ra tiếng kêu thảm thiết, đàn sói lập tức dừng tấn công, bắt đầu lùi lại.

Đây chính là sự gian xảo của đám sói tàn phế này.

Vừa phát hiện Phương Nguyên là khúc xung cứng, chúng nó lập tức quyết đoán lùi lại, từ bỏ dự định bao vây giết chết Phương Nguyên.

Tuy rằng những con sói già, bệnh, bị thương này không có trạng thái cơ thể tốt nhất, thế nhưng có thể sống sót đến hôm nay cũng là có trí khôn.

Phương Nguyên đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn đàn sói tàn phế này biến mất trong gió tuyết. Thực lực của bản thân hắn có thể không cần để lộ thì không nhất thiết phải thể hiện ra.

Sau khi xác nhận đàn sói đã hoàn toàn chạy mất, Phương Nguyên bấy giờ mới ngồi xồm xuống, vội vàng thu nhặt những thứ trên xác mấy con sói.

Da sói, nanh sói vân vân đều có giá trị.

Tuy rằng giá thị trường tương đối thấp nhưng bù lại ở số lượng nhiều.

Trong một hai tháng gần đây, Phương Nguyên đi diệt trừ mấy sói tàn tật này, dựa vào chiến lợi phẩm cũng buôn bán lời một khoản nhỏ.

Trên nền tuyết, máu tươi chảy ra từ xác sói vẫn còn mang theo chút hơi ấm, có con tuy rằng nằm trên đất nhưng còn chưa chết hẳn, trong đôi mắt vẫn còn lại một chút ánh sáng.

"Trong thế giới tự nhiên này, vạn vật đều đang đấu tranh, sinh tồn cũng không phải chỉ có con người. Trời đất này sao, chính là vũ đài rộng lớn diễn sinh ra từ sự sống và cái chết!" Phương Nguyên cảm thán trong lòng, không chút lưu tình mà chém một nhát cuối cùng cho những con sói chỉ còn thoi thóp một hơi tàn này.

Sức chiến đấu của một con sói tàn phế cũng đã mạnh hơn hai con Ngọc Nhãn Thạch Hô. Dưới sự phối hợp lẫn nhau của đàn sói, sức chiến đấu của chúng lại sẽ tăng lên gấp bội.

"Ta đối phó với đàn sói tàn phế loại nhỏ như vậy thì còn tốt, nếu là đàn lớn, hoặc là sau này đối phó với một đàn sói khoẻ mạnh, e rằng cũng phải gặp phiền toái."

Phương Nguyên mơ hồ cảm thấy một áp lực.

"Thời gian tới, lang triều bạo phát, cả gia tộc sẽ phải bị động viên ra, ta hiển nhiên cũng sẽ không thể chỉ tự lo thân. Sau này ta một thân một mình, muốn đi săn diện lang ở nơi hoang dã bên ngoài thì nhất định phải có một con cổ trùng loại trinh sát, hoặc là cổ trùng phụ trợ di động. Bằng không, không

chúng ta sẽ phải bỏ mạng trong lang triều lần này."

Càng có kinh nghiệm phong phú, Phương Nguyên lại càng có thể nhận ra thiếu hụt của mình.

Sau khi có Tứ Vị Tửu Trùng, sức chiến đấu của hắn đã tăng vọt lên rất nhiều. Nguyệt Mang cổ và Bạch Ngọc cổ trong tay, vừa có tấn công vừa có phòng ngự, lại dựa vào vốn sống tích lũy từ kiếp trước, Phương Nguyên hoàn toàn không phải loại như Thanh Thư, Xích Sơn, Mạc Nhan.

Có thể nói, hắn đã miễn cưỡng đứng vào hàng ngũ cổ sư nhị chuyển đứng đầu trong gia tộc.

Sở dĩ là miễn cưỡng là vì suy cho cùng, hắn không có chân nguyên cao giai chân chính, hơn nữa tư chất chỉ là loại bình, rất hạn chế.

Chiến lực này đã mức độ tốt nhất làm được ở hiện tại, nhưng muốn sống sót trong lang triều, sức chiến đấu chẳng qua là một phần mà thôi.

"Thủ đoạn trinh sát là không thể thiếu. Nếu có một con cổ trùng trinh sát, ta có thể sớm cảm nhận được đàn sói tiếp cận mà nhanh chóng rời đi, thay đổi tuyến đường. Hoặc là ta sử dụng cổ trùng gia tăng tốc độ, thoát khỏi đàn sói bao vây, bỏ rơi chúng nó." Phương Nguyên trầm nghĩ.

Chỉ có một trong hai loại cổ trùng này, xác suất xuất sổng sót của hắn sẽ tăng lên nhiều. Còn cả hai đều có trong tay, về cơ bản là hắn có thể nhẹ nhàng thoát mái.

"Hi vọng trong truyền thừa của Hoa Tửu hành giả có cổ trùng như vậy. Nếu không có cũng không sao. Dựa theo trong ký ức, mỗi khi lang triều bùng phát, ba đại gia tộc sẽ liên thủ bố trí ra bằng chiến công, bán hạ giá cổ trùng tồn kho, trong đó có rất nhiều cổ trùng tương đối quý hiếm. Đến lúc đó, ta thậm chí có thể sử dụng chiến công đổi lấy cổ trùng từ Bạch Gia trại hoặc là Hùng gia trại."

Phương Nguyên mưu tính trong lòng rồi đứng dậy.

Sau một hồi ra sức, hắn đã nhanh chóng xử lý thỏa đáng tất cả chiến lợi phẩm, bỏ chúng vào trong một cái túi rồi vác lên người.

Tuyết trắng bay là tả, không lâu sau đã làm máu sói đông lại, đem xác sói che phủ.

"Mau nhìn kia, Phương Nguyên đã trở về."

"Cái túi trên lưng hắn là đi ra ngoài săn sói sao?"

"Chính là hắn cứu sơn trại chúng ta sao?"

"Hừ, chỉ là vừa may đúng dịp mà thôi. Quá trình chúng ta cũng biết rõ, nếu như ta có sức lực lớn như vậy thì cũng làm được. Đây có là gì."

Phương Nguyên bước vào trong trại, những người gặp theo dọc đường nhao nhao bên cạnh, người thì tán tụng, người thì hiếu kì, kẻ thì đố kị.

"Phương Nguyên." Xích Sơn bỗng nhiên xuất hiện ở một ngã rẽ, kêu lớn một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 123: Trời đất này, ta tại độc hành

Dịch giả: lamlamyu17

"Có chuyện gì?" Phương Nguyên nhìn Xích Sơn.

Mặc dù là vào mùa đông nhưng gã vẫn ở trần, da thịt đỏ thẫm toả ra hơi ấm, khiến người ta nghĩ như thể đang đến gần một cái lò lửa.

Tuyết trắng rơi trên người gã, nháy mắt đã tan ra.

Đây là vì nơi không khiếu trong cơ thể gã có cất chứa một con Song Khiếu Hòa Lô cổ.

Hòa Lô cổ là cổ trùng nhị chuyển, tích chứa hơi nóng, dùng cho tấn công, chống lạnh chỉ là tác dụng phụ mà thôi.

Ánh mắt của Xích Sơn có phần phức tạp, gã nhìn chăm chăm vào Phương Nguyên rồi trầm giọng nói: "Người đã biết việc Hùng Lực của Hùng gia trại muốn tìm người so đấu khí lực suốt mấy ngày nay chưa?"

"Biết." Phương Nguyên gật nhẹ đầu.

Xích Sơn thở dài một tiếng: "Hùng Lực muốn tìm người so bì khí lực, không phải là thi đấu đơn thuần mà liên quan đến phân phối lợi ích của liên minh ba sơn trại lần này. Dưới áp lực của lang triều, không liên minh chính là diệt vong. Thế nhưng sau khi liên minh, lợi ích thế nào cũng là vấn đề máu chó nhất. Vì vậy mấy ngày qua, ba sơn trại đều vì chuyện này mà căng thẳng căng co."

Phương Nguyên nhìn Xích Sơn một cái, lập tức hiểu ra lý do gã chủ động tìm đến.

Đàm phán là chuyện gian khó nhất. Vì lợi ích, bà nhà sẽ không chủ động nhượng bộ, tất đất cũng tranh. Trên bàn đàm phán, khói súng sớm đã mù mịt, chiến hoá như cỏ lan.

Quan niệm của thế giới này, thứ nhất là sức mạnh, thứ hai là tình thân.

Ba đại gia tộc trên núi Thanh Mao, mỗi nhà mỗi khác, xung đột với nhau đã lâu, thù hận sớm ghi sâu, tự nhiên là không thể sử dụng tình thân để vô có giảng hoà, vậy thì muốn phá vỡ cục diện bế tắc ắt phải dựa vào sức mạnh.

Trên địa cầu có diễn tập quân sự, biểu dương sức mạnh. Thế giới này cũng có tương tự, có luận bàn đấu cổ, thể hiện ra phương diện mạnh mẽ của mình, từ đó tranh đoạt đến lợi ích lớn hơn.

Hùng Lực muốn tìm Phương Nguyên để luận bàn, so đấu khí lực cũng chính vì nguyên do này.

Quả nhiên, Xích Sơn thuận đường nói tiếp: "Ta đã giao thủ với Hùng Lực. Hắn có Tông Hùng Bán Lực cổ, đã nuôi ra được một hùng lực, lại còn có Hùng Hào cổ, có thể tăng thêm hắn một hùng lực nữa. Tổng cộng lại chính là hai hùng lực. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng ta còn lâu mới là đối thủ của hắn. Danh tiếng đệ nhất đại lực sĩ núi Thanh Mao, hẳn quả là thực lực nào danh tiếng đó."

Gã ngừng lại một lát rồi nói tiếp: "Chúng ta tuy việc mà xét. Sức mạnh của ta và người cũng không hơn kém nhiều, cho nên người cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhưng người không thể thua, vì người là anh hùng đáng thức Thôn Giang Thiềm, cứu nguy núi Thanh Mao. Một khi người thua, quyền lợi của tộc Cổ Nguyệt chúng ta sẽ bị tổn thất. Cho nên, xin người hãy vì lợi ích của gia tộc mà bỏ qua danh dự cá nhân, lựa chọn tránh chiến."

Phương Nguyên trầm mặc nhìn Xích Sơn.

Xích Sơn rù mắt xuống: "Ta biết chuyện này, đối với người mà nói, vô cùng khó xử. Nói cho cùng, lựa chọn tránh chiến quả thực mang lại tổn hại mang tính hủy diệt đến danh dự cá nhân. Thế nhưng lợi ích gia tộc làm trọng, nếu người thua, e rằng gia tộc phải nhượng bộ càng nhiều hơn. Gia tộc nuôi dưỡng chúng ta, chúng ta đương nhiên cũng phải cống hiến vì gia tộc. Không phải sao? Gia tộc cần người, người vì gia tộc mà hi sinh danh dự cá nhân, đây là chuyện đương nhiên. Thế nhưng việc này vì ta mà ra, ta lấy danh nghĩa cá nhân bồi thường cho người một vài thứ, coi như là tấm lòng của ta."

Nói rồi, Xích Sơn đưa cho Phương Nguyên một túi tiền loại lớn.

Phương Nguyên nhận lấy, ước lượng một chút, không khỏi cười mỉa thành tiếng: "Thì ra danh dự của ta chỉ đáng giá hai trăm khối nguyên thạch?"

Xích Sơn nghe thấy ý giễu cợt trong lời nói của hắn, ánh mắt loé lên lạnh lùng, nghiêm mặt nói: "Phương Nguyên, người đừng có căm tức trong lòng! Trước đó ta nói lời tốt đẹp khuyên bảo người, trên thực tế ta mang theo nhiệm vụ mà đến. Muốn người tránh chiến, đây là mệnh lệnh bí mật của cao tầng gia tộc. Người nghe cũng phải nghe, không nghe cũng phải nghe. Người tự thu xếp cho ổn thoả đi."

Nói xong, gã xoay người rời đi, dấu chân khắc sâu trên tuyết.

Phương Nguyên nhìn bóng lưng Xích Sơn, ánh mắt mang vẻ hiểu rõ.

"Vì để tranh thủ lợi ích lớn nhất, gia tộc e rằng đã sớm đem chuyện ta xua đuổi Thôn Giang Thiềm trở thành một lợi thế trên bàn đàm phán. Dù sao Thôn Giang Thiềm ở đây cũng là một sự nguy hại đến cả núi Thanh Mao. Phía Hùng gia trại vì để diệt trừ lợi thế này thì đã bí mật ra lệnh, để Hùng Lực đến khiêu chiến ta."

"Đối với gia tộc mà nói, ta chẳng qua là con cò mà thôi. Hùng Lực cũng là con cò, Xích Sơn lại càng là con cò. Nực cười thay, có vài kẻ lại cam tâm tình nguyện thành con cò, còn coi đó làm vinh, cho rằng đây là chuyện đương nhiên. Đúng là mấy kẻ bị gia tộc tẩy não thành công."

"Nhưng mà ta vốn không muốn so đấu với Hùng Lực. Thứ gọi là danh dự chẳng qua là sự tán tụng của người khác mà thôi. Cái xiềng xích ràng buộc con người này, chẳng biết từ cổ chí kim đã giam cầm bao nhiêu anh hùng hào kiệt. Thế nhưng với ta mà nói, buông bỏ thì có gì đáng tiếc? Ha ha, thật ra lại phải cảm ơn Xích Sơn, khi không lại tặng ta hai trăm khối nguyên thạch."

Nghĩ đến đây, Phương Nguyên thâm cười khẩy một tiếng.

Tại sao mình lại bị Hùng Lực khiêu chiến? Không gì ngoài việc cứu vớt danh dự sơn trại. Tại sao Xích Sơn muốn khiêu chiến Hùng Lực? Không gì ngoài cái danh đệ nhất đại lực sĩ núi Thanh Mao.

Cái gọi là "danh", chẳng qua là một mẩu bánh nướng hư vinh, dù dễ biết bao nhiêu người, ràng buộc biết bao nhiêu người, giam giữ biết bao nhiêu người.

Đáng tiếc, đáng tiếc!

Tuyết vẫn chậm chậm rơi xuống.

Cổ Nguyệt son trại lẳng lẳng đứng trong trời tuyết, khách đi đường bên cạnh vội vã bước chân.

"Buồn cười những kẻ này, bị một ổ bánh nướng hư ảo cầm tù xác thân!" Phương Nguyên buông mi mắt, đôi mắt sâu đen tĩnh mịch dưới hàng mi khép một nửa.

Ánh sáng nơi tuyết giá ánh lên gương mặt của hắn, khuôn mặt thiếu niên mang vẻ trắng xanh mà lạnh nhạt.

Bất chợt cười ha ha, Phương Nguyên khẽ ngâm nga: "Tuyết trắng trắng vô ngần, trời đất ta độc hành. Độc hành không vương bận, cô độc mặc cứ đâu." (*)

(*) Chắc là đang nổi hứng ngâm thơ thi sĩ gì đó, cũng khá là vần điệu cho nên mình ghi ra nguyên văn hán việt luôn:

Bạch tuyết tản ngai ngai, thiên địa ngã độc hành. Độc hành vô khiên quai, cô ảnh nhâm khứ lai.

Hắn bước chân đi, tiếp tục lên đường.

Trên đường người người vội vã đi đi, Phương Nguyên lại là độc hành.

Bất kể là tộc nhân, tuyết trắng, son trại đều chẳng qua là khung cảnh mơ hồ mà thôi.

Sau một lát, hắn trở về căn phòng trọ của mình.

Lầu trúc, tửu quán, vân vân đều đã bị hắn bán đi hết. Hắn vẫn ở lại phòng trọ như trước, tuy rằng hoàn cảnh vô cùng đơn sơ nhưng Phương Nguyên cũng không quá khắc khe, chỉ cần một chỗ dừng chân là được.

Ngồi xếp bằng trên giường, Phương Nguyên bắt đầu tu hành.

Trong tu hành cổ sư, đột phá cảnh giới lớn cần thiên tư và tài hoa. Thế nhưng đột phá cảnh giới nhỏ thì chỉ thuần túy là dày công chăm chỉ. Chỉ cần đủ thời gian, vách kiêu chung quy sẽ được ôn đường liên tục, luôn luôn có thể không ngừng nâng cao.

...

Vào lúc chập tối, Giang Nha dựa theo ước định mà đi đến nơi ở của Phương Nguyên.

"Phương Nguyên đại nhân, đây là nguyên thạch lần này, mời ngài kiểm tra và nhận lấy." Y vào trong phòng, cung kính đưa qua năm túi tiền, bên trong tất nhiên chứa đầy nguyên thạch.

Nguyên thạch có hơn xa bốn trăm khối.

Lang triều dần đến gần, nhu cầu đối với Sinh Cơ Diệp của các cổ sư cũng tăng lên. Điều này dẫn đến giá bán Sinh Cơ Diệp của Phương Nguyên cũng càng ngày càng cao.

Phương Nguyên giao cho Giang Nha chín mảnh Sinh Cơ Diệp, đồng thời hỏi: "Những thứ lúc trước ta muốn người thu mua. Người làm xong chưa?"

Giang Nha có vẻ bất ngờ, lắc lắc đầu nói: "Phương Nguyên đại nhân, thật không đúng thời cơ. Lang triều sắp đến, trong tộc đã bắt đầu việc siết chặt vật tư. Những thứ khác không nói, nhưng con Ngư Lân cổ này giá trị chỉ kém Ngọc Bì cổ kém một chút. Tại hạ đã dốc hết toàn lực nhưng e rằng trong thời gian ngắn khó mà có thành quả.

Phương Nguyên nhú nhú mày.

Ngư Lân cổ là dùng để hợp luyện với Ân Thạch cổ, luyện thành Ân Lân cổ. Không có Ngư Lân cổ, hắn đã không thể hợp thành được Ân Lân cổ.

"Nhưng cho dù siết chặt vật tư cũng chưa chắc không lôi ra được Ngư Lân cổ. Suy cho cùng, cũng là Giang Nha này không đủ năng lực. Xem ra việc hợp luyện Ân Lân cổ này e là phải trì hoãn lại." Phương Nguyên thở dài trong lòng.

Nhưng hắn cũng không nản chí.

Chuyện thể gian, không như ý tám chín phần mười.

Đây cũng là việc thường gặp trong đời người, cái gọi là "thuận buồm xuôi gió" chẳng qua là câu chúc phúc tốt đẹp mà thôi.

"Bạch Gia trại thừa thái Ngư Lân cổ, trong gia tộc cũng có Ngư Lân cổ, chỉ là số lượng ít mà thôi. Xem ra chuyện này phải đợi đến sau khi chính thức liên minh."

Phương Nguyên cũng không nôn nóng, hắn biết một khi ba nhà chính thức liên minh thì sẽ lập bảng chiến công, cổ vũ các cổ sư tích cực đi săn sói. Đến lúc đó, hắn dùng chiến công là có thể đổi lấy vật liệu từ ba nhà.

Đương nhiên là Nguyệt Quang cổ của tộc Cổ Nguyệt, Hùng Lực cổ của Hùng gia trại, Khê Lưu cổ của Bạch Gia trại đều là ký hiệu riêng của ba nhà,

không có trong phạm vi đổi được.

Thế nhưng Ngư Lân cố nhất định sẽ có.

Nguy cơ luôn đi cùng với cơ hội.

Đối với các cô sư mà nói, lang triều chính là một lần khảo nghiệm khắc khe, nhưng đồng thời cũng là một cơ hội tốt để vùng lên.

Dưới sự tấn công của lang triều, vô số cô sư đã thành danh chết đi, vô số cô sư vì đó mà thành danh. Thế lực cũ trong gia tộc chẳng biết chừng sẽ vì vậy mà suy yếu, thế lực mới lại ngẩng đầu bước lên vũ đài chính trị.

Đến buổi tối, lại có những vị khách bất ngờ đến.

Chính là Cô Nguyệt Thanh Thu và Cô Nguyệt Phương Chính.

Thanh Thu đi thẳng vào vấn đề, chuyện cũ nhắc lại, ý muốn mua Tử Trùng của Phương Nguyên.

Nhưng trừ cái đó ra, hẳn còn muốn mua Hắc Thi cô của Phương Nguyên, thậm chí là Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo.

Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo tuyệt đối là hàng không bán, Tử Trùng đã sớm hợp luyện thành Tứ Vị Tử Trùng, Phương Nguyên muốn lấy ra cũng không có, do vậy hẳn đều từ chối.

Nhưng mà Hắc Thi cô thì...

"Ta đã tăng thêm một trư lực, giá trị sử dụng của Hắc Thi cô đối với ta đã quá thấp. Kết quả tăng lên tối ưu nhất của Hắc Thi cô là Cung Tông cô, mặc dù nói là cô này công phòng nhất thể nhưng với ta, người đã có Bạch Ngọc cô nơi tay, thì tác dụng cũng không lớn. Sao lại không đổi thành một con Ngư Lân cô."

Phương Nguyên nghĩ đến đây thì đề xuất ra.

"Ngư Lân cô?" Thanh Thu hơi nhíu mày một cái, lại chợt gật nhẹ đầu, "Ta đã biết, cậu thật sự thiếu một con cô trùng mang tính phòng ngự. Ngư Lân cô có thể hợp luyện thành Lân Giáp cô nhị chuyển, ngược lại là tạo ra được hiệu quả phòng ngự tốt."

Bí phương sử dụng Ngư Lân cô và Ân Thạch cô hợp luyện Ân Lân cô cũng là một bí phương ưu tú đến hai trăm năm sau của kiếp trước, trong một lần tình cờ, mới phát hiện ra. Hiện tại Thanh Thu không biết cũng rất bình thường.

Phương Nguyên cũng không vạch trần: "Hắc Thi cô còn quý giá hơn Ngư Lân cô nhiều, nếu như đổi, huynh phải bồi thường giá nguyên thạch chênh lệch trong đó cho ta."

"Đây là đương nhiên." Thanh Thu gật đầu rồi lại hỏi, "Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo thì coi như bỏ qua, thế nhưng cậu thực sự không bán Tử Trùng sao? Nó cũng đã vô dụng đối với cậu, nuôi không công cũng tốn nguyên thạch."

Phương Nguyên lắc đầu: "Chuyện về Tử Trùng, huynh đừng nhắc lại nữa, nó là hàng không bán."

Thanh Thu sờ sờ mũi, không khỏi cười khò: "Phương Nguyên, chuyện này còn phức tạp hơn cậu tưởng. Cậu biết Cô Nguyệt Dược Nhạc chứ? Nàng ta là cháu gái của gia lão dược đường - Cô Nguyệt Dược Cơ, là học viên mới năm nay của học đường, có tư chất loại ất. Cô Nguyệt Dược Cơ vô cùng thương yêu cháu gái này, đã từng đầu giá mua một Tử Trùng trong thụ ốc, đáng tiếc không thành công."

"Tử Trùng cậu cũng đã sử dụng qua, lợi ích trong đó cậu tự nhiên nhận thức rõ nhất, ta cũng không nói nhiều. Nhưng mà Dược Cơ đại nhân, vì cháu gái mà thực sự rất muốn có con cô trùng con này. Người già cả cứng chiều con cháu, hoàn toàn có thể hiểu được. Cho nên ta mới tìm đến nơi này của cậu, bà ấy thật lòng muốn tìm mua, ra giá rất cao, thậm chí hứa hẹn nếu cậu bị thương trong lang triều thì nhất định sẽ được dược đường hết lòng chăm sóc. Cậu hãy suy nghĩ thêm chút nữa đi."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 124: Ta không cần phải hiểu

Dịch giả: lamlamy17

"Thì ra là như vậy." Phương Nguyên sờ sờ cằm nhưng lại lắc đầu nói: "Tử Trùng này của ta không bán. Nếu Dược Cơ khẳng khái muốn mua, không ngại cứ đi tìm vị cô sư đã mua con Tử Trùng kia đi."

Nghe lời nói này, Thanh Thư lập tức mây đen giăng kín mặt mày, hần thở dài: "Cũng không biết là tộc nhân nào mua con Tử Trùng đó, một mực giữ kín không nói ra. Chúng ta cũng không tra được, chẳng lẽ lại tùy tiện thăm dò không khiêu người khác sao? Đây là xâm phạm đời tư, phạm vào kiềng kị. Vì chuyện nhỏ như Tử Trùng mà làm cho nhiều người tức giận cũng không tốt. Nhưng mà ta cũng hiểu được tộc nhân này, có bảo vật phải giấu diếm, đó cũng là chuyện thường tình của con người."

Thanh Thư cũng không biết, người chân chính mua kia đang an vị trước mặt hắn.

Nhưng mà Thanh Thư cũng chưa bao giờ nghĩ ngờ đến Phương Nguyên. Trong ý nghĩ của hắn, Phương Nguyên có Tử Trùng, không thể nào lại mua con Tử Trùng thứ hai, mua rồi thì có ích gì đâu?

Nếu hắn biết bí phương hợp luyện Tứ Vị Tử Trùng, hắn tuyệt đối sẽ nghĩ ngờ Phương Nguyên. Nhưng ở hiện tại, bí phương Tứ Vị Tử Trùng cũng chỉ có một mình Phương Nguyên biết.

Chân chính biết Phương Nguyên là người mua chỉ có Cổ Phú. Nhưng trong cái nhìn Cổ Phú, Phương Nguyên hoàn toàn có thể là mua thay người khác, có thể là vì người thân, có thể là vì người yêu, chuyện này cũng không có gì đáng trách. Lúc đó Dược Cơ chẳng phải cũng là tình huống này, mua Tử Trùng cho cháu gái hay sao?

"Mặc kệ nói thế nào, chuyện Tử Trùng ta sẽ không nhượng bộ." Phương Nguyên cười lạnh trong lòng, tỏ thái độ kiên quyết, tuyệt không nhả ra.

Đây chính là thể chế.

Một mặt, thể chế là hùng mạnh, một mặt khác, thể chế lại là một sự ràng buộc.

Cổ Nguyệt Dược Cơ là cổ sư tam chuyển, rõ ràng là bà ta hùng mạnh hơn Phương Nguyên, nhưng bà ta e ngại thể chế mà không thể công khai cướp đoạt, e ngại quy củ trong thể chế mà bận tâm đến danh tiếng bản thân, không thể ép buộc bán.

Ngồi bên cạnh, Phương Chính bỗng nhiên mở miệng khuyên: "Ca ca, huynh có Tử Trùng cũng vô ích, hà tất cứ giữ khư khư nó. Dược Cơ nài nỉ rất hiền từ, Dược Nhạc muội muội ta cũng gặp qua mấy lần, tính tình rất tốt. Nàng ấy nhất định sẽ đối xử tử tế với Tử Trùng. Hơn nữa, đối với nàng mà nói, Tử Trùng cũng rất hữu ích. Trợ giúp người khác là gốc rễ của niềm vui. Ca ca, huynh cứu nàng ấy, ta thật sự sẽ rất vui mừng cho huynh, cũng làm ta cảm thấy hân diện. Lần này huynh cần gì cứ giữ lấy, làm như vậy không khỏi có hơi quá hẹp hòi."

Phương Nguyên lập tức nghiêm nét mặt, lạnh lùng nói: "Đệ đệ tốt của ta, người đây là đang dạy bảo ta sao? Tử Trùng là chuyện của ta. Cho dù bóp nát nó trong tay cũng không tới lượt người khoa chân múa tay."

Hắn cũng không đến mức thật sự tức giận, chỉ là thái độ là mặt nạ của tâm tư, biểu lộ thái độ này càng có thể làm cho Thanh Thư hiểu được quyết tâm cự tuyệt của hắn.

"Xem ra Phương Nguyên là quyết tâm cự tuyệt sao. Lần này cố ý mang theo Phương Chính đến đây đúng là tính sai. Quan hệ của hai huynh đệ này vẫn luôn không hoà thuận, đúng là biến khéo thành vụng." Ánh mắt Cổ Nguyệt Thanh Thư lóe lên.

"Phương Chính, cậu ra ngoài đi dạo trước một chút đi." Phương Chính còn muốn nói cái gì đó nhưng đã bị Thanh Thư giơ tay ngăn cản.

Phương Chính nghiêng răng, cuối cùng vẫn là nghe theo mệnh lệnh của Thanh thư.

"Tóm lại chuyện này ta thật không hiểu nổi, ca ca." Hắn mở cửa, để lại những lời này.

"Chuyện mà ta làm không cần người phải hiểu, Phương Chính." Phương Nguyên mặt không chút biểu cảm.

Động tác mở cửa của Phương Chính dừng lại, sau đó hắn cũng không quay đầu lại, bước ngay ra khỏi phòng, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Động tác này làm cho không khí trong phòng càng thêm xấu hổ.

"Nếu như không còn chuyện gì khác, vẫn là mời Thanh Thư huynh quay về đi thôi." Phương Nguyên trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

"Ha ha ha." Thanh Thư cười khan hai tiếng, ý đồ giảm bớt bầu không khí, thế nhưng sắc mặt Phương Nguyên vẫn lạnh như băng, không có thay đổi nào.

Nhưng mà hắn có tính cách ôn hoà, cũng không để ý.

Sờ sờ mũi, Thanh Thư lúng túng cười: "Quả thật là vẫn còn một việc, là về Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo."

"Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo không bán." Phương Nguyên nhướng mắt nhìn khinh khinh.

"Ta biết, ta biết." Thanh Thư liên tục gật đầu, "Chuyện Sinh Cơ Diệp, đó là việc tư của tiểu tổ cá nhân ta. Ý muốn người có thể cung ứng Sinh Cơ Diệp sản xuất ra cho chúng ta. Đương nhiên chúng ta cũng sẽ đền bù cho người ở mức độ nhất định."

Có chuyện làm ăn đến cửa, Phương Nguyên đương nhiên cũng không bài xích: "Được, mỗi một mảnh Sinh Cơ Diệp sáu mươi lăm khối nguyên thạch."

Thanh Thư nghe vậy, lập tức chép miệng.

Dựa theo giá thị trường, gia tộc vốn là bán giá năm mươi lăm khối nguyên thạch. Sinh Cơ Diệp tuy là cở tiêu hao nhất chuyển, dùng một lần sẽ mất, thế nhưng những thứ bảo mệnh, ai mà chê ít chứ.

Hơn nữa lang triều đã sắp đến, gia tộc cũng đưa ra giá, một mảnh Sinh Cơ Diệp bán được sáu mươi khối. Mà thực ra cũng không chỉ Sinh Cơ Diệp, giá cả của rất nhiều thứ cũng tăng lên. Đây là lúc tình thế cuộc rối ren, các cở sư cũng chỉ bấm bụng chịu đựng.

Thế nhưng, Thanh Thư thật không ngờ, Phương Nguyên ra giá vậy mà còn cao hơn cả giá trong gia tộc.

"Chê giá này đắt sao? Huynh có thể không mua. Nhưng theo ta biết, sau lang triều, gia tộc quản lý vật tư, Sinh Cơ Diệp cũng không đủ cầu. Đến lúc đó, giá cả còn có thể tăng lên, mà lúc đó còn có hàng sao? Huynh nói thử xem?" Phương Nguyên nói bằng giọng điệu ung dung, vững vàng buông câu câu cá.

Thanh Thư nghẹn lời, giọng nói có phần bất đắc dĩ: "Cậu lại thật sự nhìn ra được. Chỉ là cậu ra giá như vậy không khỏi có hơi quá đáng. Không sợ đắc tội người khác sao? Nếu cậu hạ giá xuống là có thể nhân cơ hội xây dựng mạng lưới giao thiệp. Nhưng giờ cậu ra giá thế này, ngược lại sẽ khiến các tộc nhân oán hận cái kiểu phát tài này của cậu."

Phương Nguyên ngửa đầu cười ha ha một tiếng: "Lang triều đến gần, loại nhân vật nhỏ nhất như ta đây không chừng ngày nào đó cũng phải chết. Còn lo lắng những việc nhỏ không đáng kể này làm gì chứ?"

"Cậu sớm đã không phải một nhân vật nhỏ. Các mối quan hệ xã hội càng không phải việc nhỏ không đáng kể." Thanh Thư nhìn chằm chằm Phương Nguyên sau đó nhẹ lắc đầu, "Nhưng mà, mỗi người có ý nghĩ và lựa chọn của riêng mình, ta cũng không ép buộc. Chỉ là cậu phải chú ý nhiều hơn một chút, Được Cơ đại nhân cũng sẽ không từ bỏ ý đồ này... Cáo từ."

Thanh Thư không nói đến chuyện mua Sinh Cơ Diệp nữa, cái giá của Phương Nguyên đã hù dọa hấn.

Hấn là một kẻ thông minh, kẻ thông minh mua sắm không vì ham muốn mua sắm kích động mà là dựa vào lý trí. Trong lòng kẻ thông minh đều sẽ có một định mức giá cả, vượt qua định mức này, bọn họ sẽ tỉnh táo mà thu tay lại.

Phương Nguyên nhìn như chỉ tăng năm khối nguyên thạch, thế nhưng Thanh Thư chắc chắn không chỉ muốn mua một mảnh Sinh Cơ Diệp. Lang triều ít nhất phải duy trì liên tục tròn một năm, số lượng Sinh Cơ Diệp tiêu hao sẽ rất lớn, cứ như vậy mà gộp lại cũng rất rất nhiều.

"Cám ơn nhắc nhở của huynh, đi thông thả, không tiễn." Phương Nguyên nhìn Thanh Thư rời đi, trong lòng trấn tĩnh, hấn biết Thanh Thư nhất định sẽ có ngày quay lại.

Nguyên nhân lớn nhất cũng vì Thanh Thư đã đánh giá thấp mức độ nghiêm trọng của lang triều lần này.

Trong lang triều loại này, cái chết bất cứ lúc nào cũng có thể buông xuống, Sinh Cơ Diệp không lo không bán được. Trong kí ức của Phương Nguyên, thậm chí nó bán được đến cái giá cắt cổ một trăm khối!

Đương nhiên, giá này cũng là lúc lang triều mãnh liệt nhất. Hiện tại việc Phương Nguyên phải làm chính là thuận theo thời cuộc, từ từ tăng giá.

...

Thời gian trôi qua, gió đông càng thêm rét lạnh.

Đối với ba nhà sơn trại trên núi Thanh Mao, mùa đông năm nay càng lộ vẻ lạnh hơn năm trước một phần.

Như Cổ Nguyệt sơn trại mà nói.

Càng ngày càng nhiều con sói tàn phế xuất hiện xung quanh sơn trại.

Gia tộc ban bố số lượng lớn nhiệm vụ, gần như đều thuần một nội dung là tiêu diệt sói.

Tháng mười hai đến, số lượng đàn sói tàn phế đạt đến cao nhất, làm cho tình thế càng chuyển xấu, đạt đến mức độ tồi tệ. Thậm chí còn xuất hiện tình huống một thôn trang dưới chân núi bị một đàn sói lớn tàn sát sạch sẽ.

Cũng may là hơn mười vị cở sư trú đóng trong thôn kịp thời chủ động rút lui. Chuyện này cũng làm cho cao tăng gia tộc thậm chí phả nhẹ nhõm, chết một vị cở sư, bọn họ sẽ phải đau lòng nửa ngày, còn về phạm nhân, đều là nô bộc, chết thì chết thôi.

Ở thế giới này, cũng không có nhân quyền gì đáng nói.

Mạng của một cở sư còn cao quý hơn một trăm mạng phạm nhân. Đây là quan điểm chung của mọi người.

Chỉ là thương vong cũng tuyệt đối không thiếu, vì vậy mà trời vừa tối, trong sơn trại thường hay mơ hồ có tiếng khóc thảm thương ai oán.

Sơn trại tràn ngập trong nỗi sầu bi và áp lực.

Đàn sồi tàn phế vẫn mới chỉ là khúc nhạc dạo, lang triều chân chính mới càng thêm đáng sợ.

Càng ngày càng nhiều người ý thức được, lang triều năm nay có lẽ không giống trước kia.

Dưới áp lực đó, cuộc đàm phán vẫn luôn giằng co nhanh chóng tiến triển, liên minh ba trại được xúc tiến.

...

Tháng giêng, cuối đông.

Sườn núi Hội Minh, cuộc hội minh* của ba trại.

(*) Hội minh: thời xưa, các thế lực gặp nhau để kết thành đồng minh.

Tuyết nhẹ rơi như lông tơ trắng lãng đãng rơi xuống.

Hàng trăm ngàn cổ sư hội tụ ở nơi này, tạo thành một quy mô khổng lồ.

Sườn núi Hội Minh vốn là một sườn núi vô cùng bình thường nhưng trong lịch sử, tộc trưởng đời thứ hai đã ở đây xúc tiến liên minh ba trại lần đầu tiên. Từ đó về sau, tất cả cuộc liên minh tiếp theo đều tiến hành ở chỗ này.

Trải qua nhiều năm cải tạo, sườn núi Hội Minh ngày nay đã rộng lớn gấp mấy chục lần so với diện mạo vốn có, quả thực là một quang trường khổng lồ.

Ở ngoài rìa cái quang trường kẻ sát vách núi này dựng lên một tảng đá khổng lồ.

Trên đó có những hòn đá điêu khắc thành lầu gác, trong lầu gác đầy đủ cả bàn đá, ghế đá. Cao tầng của ba nhà lúc này đang ngồi bên trong, mặt thiết mà thương lượng.

Dưới lầu gác bằng đá khổng lồ đó, cổ sư ba phân rõ ra mà đứng, tạo thành ba đoàn thể lớn.

Các cổ sư đều mặc võ phục giống nhau, mang đai lưng, tu vi của mỗi người vừa nhìn là thấy rõ. Phương Nguyên cũng ở trong đó.

Hắn âm thầm quan sát đánh giá.

Những cổ sư này đứng bên dưới này đều là cổ sư nhị chuyển. Phần lớn cổ sư nhất chuyển đều phụ trách hậu cần, cổ sư nhị chuyển mới thật sự là đội quân chủ lực. Về phần cổ sư tam chuyển đều là gia lão. Giống như Cổ Nguyệt sơn trại, dạng gia tộc cỡ trung này, khổ khổ sở sở tích lũy qua từng đời mới có hai mươi mấy gia lão.

Phương Nguyên đang quan sát, những cổ sư khác cũng đang quan sát. Vô số ánh mắt lẫn lộn vào nhau, có thù hận, có hiểu kì, có cảnh giác.

Cổ sư tộc Cổ Nguyệt thường có thân hình hơn gầy. Cổ sư Hùng gia trại thì hầu như rất cường tráng, từ ngoại hình nhìn vào là biết có sức lực rất lớn. Người của Bạch Gia trại, có lẽ là do sống ở thác nước sau núi, làn da thường là trắng trẻo, mang theo vẻ âm khí.

"Tên tóc dài chính là Cổ Nguyệt Thanh Thu, nhị chuyển đỉnh phong, là đệ nhất nhân trong nhị chuyển tộc Cổ Nguyệt." Có người chỉ trỏ.

"Mạc Nhan! Hừ, chính là tiện nhân này cắt đứt một cánh tay của ta. Sau lang triều, ta nhất định phải đòi lại!" Có người hừ lạnh trong lòng.

"Ồ, cô gái cười trên con gấu to lớn kia hẳn là Hùng Kiều Mạn của Hùng gia trại. Đừng bị vẻ ngoài đáng yêu của ả ta mê hoặc, ả ta chiến đấu vô cùng điên cuồng."

"Nhìn thấy con nhỏ mập mạp trắng trắng kia chứ? Là Bạch Trọng Thủy của Bạch gia, cường giả nhị chuyển cao giai, có Thủy Đồn cổ, làm người rất phóng túng, vô cùng thích nam sắc. Người mới các ngươi phải cẩn thận, đừng bị ả ta đẩy ngã."

...

Ân oán tình cừu của ba nhà sơn trại đã sớm sâu dày vô cùng.

Tiếng bàn luận trên sườn núi Hội Minh càng ngày càng lớn, ồn ào cả một vùng. Rất nhiều tiền bối cổ sư đang chỉ chỉ trỏ trỏ, giới thiệu cường giả hai nhà khác cho hậu bối mới đến, nhắc nhở bọn họ sau này phải cẩn thận chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 125: À, ta chịu thua

Dịch giả: lamlamyu17

"Tộc Cổ Nguyệt - bá chủ truyền thống, Bạch gia trại - thế lực mới vùng lên, Hùng gia trại - không thể kinh thường..." Phương Nguyên mang ánh mắt đảo quanh, đứng trong đám người, nhìn hết toàn cục.

Tộc Cổ Nguyệt có Thanh Thu, Xích Sơn và Mạc Nhan. Hùng gia, Bạch gia cũng có tinh anh là những cô sư nhị chuyển xuất sắc.

Cộng thêm tộc trưởng của các tộc cùng với gia lão đương quyền trên lầu gác, trên sườn núi Hội Minh có thể nói là anh hùng hội tụ.

"Không biết vị nào là Bạch Ngưng Băng đây? Một nam nhân tượng trưng cho sự trỗi dậy của Bạch gia!"

"Bạch Ngưng Băng đã có tu vi tam chuyển, chắc chắn là không ở trong đám cô sư nhị chuyển."

"Có vẻ như trên lầu gác cũng không có."

Dần dần, đề tài thảo luận của mọi người đều tập trung vào Bạch Ngưng Băng.

Bạch Ngưng Băng tuy rằng không xuất hiện nhưng hào quang của y đã che đậy tất cả cô sư đứng bên dưới lầu gác.

"Ba năm trước đây, trên sườn núi Hội Minh, Bạch Ngưng Băng chính là người thứ nhất đứng ra khiêu chiến đấu cô ngay trước mặt mọi người. Ngắn ngủi sau ba năm, hắn lại thành gia lão tam chuyển. Nghĩ lại thật là khinh khủng."

"Hắn là một bước thăng đến trời, lúc nhị chuyển thì đánh bại một vị gia lão Hùng gia trại. Người này, tiền đồ bất khả hạn lượng."

"Mấu chốt là hiện tại hắn đã trưởng thành, cứ tiếp tục tiến triển như vậy, hắn đủ sức để phát triển thành cường giả tứ chuyển, thậm chí ngũ chuyển cũng có thể. Về phần lục chuyển..."

"Ngũ chuyển là phạm, lục chuyển thành tiên. Ngũ chuyển cũng đã rất quá mức rồi, lục chuyển sao? Hừ! Các ngươi đừng đáng giá hắn quá cao..."

"Đây cũng không nhất định, việc tương lai ai dám nói chắc?"

...

Trong những lời bàn tán như vậy, ba vị tộc trưởng trên lầu gác đứng lên, quan sát hơn một nghìn tên cô sư bên dưới.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt đứng giữa, tộc trưởng Bạch gia, Hùng gia tộc Hùng gia tộc chia nhau đứng hai bên trái phải.

Sườn núi Hội Minh dần dần yên tĩnh lại.

Cổ Nguyệt Bác tay vịn lan can, liếc nhìn một lượt, lời ít mà ý nhiều: "Hội minh ba trại, đồng tâm hiệp lực. Đại hội đấu cô, luận bàn là chính, vừa đủ thì dừng. Bắt đầu đi."

Sườn núi Hội Minh hoàn toàn yên tĩnh, mọi người ngời nhìn ta ta nhìn người.

Hội minh ba nhà đều sẽ có một trận đại hội đấu cô. Ngoại trừ mục đích thể hiện thực lực trong tộc ra thì còn có mục đích thúc đẩy giao lưu, tạm thời hoá giải ân oán, đạt thành nhận thức chung về việc hợp tác.

Nhưng mà, rốt cuộc là ai đứng ra đầu tiên đây?

Nếu cô sư đứng ra khiêu chiến đầu tiên thất bại trước mặt mọi người, mặt mũi coi như vứt đi, hơn nữa còn bôi bác mặt mũi cao tăng gia tộc trên lầu gác.

Lần trước là Bạch Ngưng Băng đứng ra, còn lần này...

Mọi người đang chờ thì bỗng nhiên, bên phía Hùng gia trại có một tổ cô sư bước ra trước đám người. Chính là tiểu tổ Hùng Lực.

Tiểu tổ năm người này lập tức thu hút ánh mắt của vô số người.

Tiểu tổ Hùng Lực đi ngang qua trận doanh tộc Cổ Nguyệt, trước mắt mọi người, bọn họ đứng lại trước trận doanh của Bạch gia trại.

"Là Hùng Lực."

"Đệ nhất đại lực sĩ núi Thanh Mao?"

"Không sai. Nghe nói trước đây không lâu, Xích Sơn tộc Cổ Nguyệt cũng thua trong tay gã ở ngay trước mặt mọi người. Danh hiệu của gã không ai dao động được, cho dù là Bạch Ngưng Băng cũng không được."

"Khốn kiếp, không đến tộc Cổ Nguyệt, là chuyên đến ức hiếp Bạch gia trại chúng ta sao?"

Trong trận doanh Bạch gia trại vang lên từng trận rối loạn nho nhỏ, rất nhiều người biết đến Hùng Lực cảm thấy áp lực trong lòng.

Thế nhưng Hùng Lực lướt nhìn một vòng nhưng vẫn một mực đứng tại chỗ, ngược lại Hùng Khương bên cạnh lại đứng dậy.

Vóc người Hùng Khương gầy còm, ở trong hoàn cảnh tráng hán đầy đặn như Hùng gia, có vẻ vô cùng nổi bật.

Hắn bước lên trước vài bước, đối diện với đông đảo cổ sư của Bạch gia trại mà ôm quyền nói: "Hùng Khương của Hùng gia trại xin thỉnh giáo Bạch Bệnh Dĩ huynh."

Lời vừa ra, bên dưới lập tức bật thốt lên những tiếng kêu kinh ngạc.

Địa vị của Bạch Bệnh Dĩ tương đương với Xích Sơn, Hùng Lực. Trong những cổ sư trẻ tuổi ở Bạch gia trại, hắn chỉ đứng sau Bạch Ngưng Băng. Hùng Khương muốn đấu cổ với hắn, rõ ràng là muốn thể hiện lấy yếu thắng mạnh.

Nhưng hắn có thể làm được không?

Bạch Bệnh Dĩ đứng dậy, nét mặt âm u. Dáng người hắn thấp bé, sắc mặt tái nhợt, như là bệnh nhân vừa mới khỏi cơn bệnh nặng, bộ dạng có phần yếu ớt, nhưng không một ai dám khinh thường hắn.

"Hùng Khương, ngươi dám khiêu chiến ta, coi là có dũng khí. Ngươi muốn so đấu thế nào? Nói đi, ta đều tiếp hết." Hắn nói với Hùng Khương.

Hùng Khương nham hiểm mà cười lên: "Ta am hiểu phòng ngự, Bạch huynh thì sở trường tấn công. Như vậy đi, ta phòng thủ huynh tấn công. Ta để cho huynh ba cơ hội tấn công rồi chúng ta lại xem kết quả."

Đây không phải là cuộc đấu sinh tử, chỉ là luận bàn.

Nhưng Hùng Khương có lòng tin như vậy cho thấy là đến có chuẩn bị, điều này làm cho không ít người bắt đầu xì xầm to nhỏ.

Bạch Bệnh Dĩ nhướng mày: "Hùng Khương, mặc kệ ngươi có cổ trùng nào nhưng đến cuối cùng vẫn là cổ sư nhị chuyển, tu vi còn ở đó. Ngươi thật nghĩ ngươi có thể ngăn cản Thủy Toàn cổ của ta sao? Phải mà đã thương ngươi cũng đừng vu vạ ta."

Hùng Khương ha một tiếng: "Không thử sao biết? Đến đây đi."

Vừa nói, hắn liền phát động cổ trùng trong cơ thể, da thịt toàn thân lập tức phai màu, trở nên khô héo xanh lét, như thể một miếng gỗ chết u ám.

Đồng thời, hàm răng của hắn trở nên vừa nhọn vừa dài, bốn cái răng nanh trên dưới đều mọc ra khỏi môi.

Hơn nữa, con ngươi hai mắt của hắn cũng biến thành màu xanh lục sáng rực.

Đây là nhị chuyển Du Cương cổ.

Chỉ cần phát động nó là có thể khiến con người biến thành cương thi.

So với người sống, cương thi có thể chống lại công kích quyền cước tốt hơn, khả năng khôi phục cũng mạnh hơn. Nó sợ hãi lửa, sấm sét, ánh sáng, song đối với công kích nước, gió và chất độc, lực phòng ngự ngược lại càng cao hơn.

Đồng thời, sức chiến đấu của cương thi dưới ánh mặt trời kém mạnh mẽ trong đêm tối rất nhiều, bị điều kiện thời gian ảnh hưởng.

"Mặc dù là như vậy, ta cũng không sợ." Bạch Bệnh Dĩ cười lạnh một tiếng, giơ tay phải lên.

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, hắn khép sát năm ngón tay vào nhau, bàn tay khum lại.

Đầu tiên là một giọt nước bỗng nhiên ngưng tụ ra trên năm ngón tay của hắn, sau đó trong chớp mắt, giọt nước phồng lên ra, hoá thành một dòng nước xiết, bắt đầu từ năm ngón tay mà xoay tròn xung quanh bàn tay Bạch Bệnh Dĩ.

Sau thời gian hai lần hô hấp, nó tạo thành một mũi khoan nước hình xoắn ốc có màu lam nhạt, không ngừng tự xoay quanh.

Nhị chuyển Thủy Toàn cổ*!

(*) Tên cổ là Thủy Toàn - nghĩa là mũi khoan bằng nước.

Nó có thể khoan xuyên đá, sắt, thép, năng lực công kích cực kỳ mạnh mẽ, gần như khó có cổ trùng nào có thể phòng ngự được.

"Tiếp chiêu đi." Bạch Bệnh Dĩ ho một tiếng, tay phải đánh ra.

Hùng Khương giờ hai cánh tay lên, tạo thành lá chắn.

Mũi khoan nước nện vào trên cánh tay của hắn, lượng lớn nước tung toé ra ngoài, song phương giằng co trong thời gian mấy hơi thở. Bỗng nhiên, vận tốc quay của mũi khoan nước tăng vọt, đánh bay Hùng Khương ra năm sáu bước.

Hùng Khương ngã trên mặt đất, nhưng rất nhanh làm một thế cá chép uốn mình, lại đứng dậy.

Chỉ là bắp thịt trên hai cánh tay của hắn gần như đều bị dòng nước xoắn nát, xương cánh tay khô khốc, trắng bệch lộ ra.

Cổ sư Bạch gia nhìn thấy cảnh này không khỏi hoan hô một trận, chỉ có số ít người nhú chặt mày.

"Khà khà khà..." Hùng Khương âm hiểm cười vài tiếng, không để ý gì đến vết thương của mình. Hắn hoá thân cương thi, cảm giác đau đớn đã sớm giảm xuống đến số không.

Bạch Bệnh Dĩ đứng tại chỗ, bỗng nhiên gương mặt tái nhợt chợt biến sắc, phun ra một ngụm máu tươi.

Tiếng hoan hô của cổ sư Bạch gia im bật.

"Sao lại có thể như vậy?!" Có người kêu lên kinh ngạc.

"Là Ảnh Thương cổ!" Bạch Bệnh Dĩ nhìn chăm chăm xuống dưới chân, cái bóng của Hùng Khương mang một vẻ vụn vụn kì dị, trải dài trên nền tuyết, gắn liền Hùng Khương và Bạch Bệnh Dĩ lại với nhau.

"Xem ra là ta thắng. Bạch huynh, có Ảnh Thương cổ này, ta chịu bao nhiêu thương tích, huynh cũng phải chịu đựng trong đó một phần mười. Ta vốn am hiểu phòng ngự, mà huynh chỉ là cổ sư tấn công, cơ thể cũng không khoẻ mạnh, cho dù là tổn thương một phần mười thì huynh cũng không chịu nổi đâu." Hùng Khương nhàn nhạt nói.

Bạch Bệnh Dĩ lau vết máu trên miệng, nhìn chăm chăm Hùng Khương một lúc lâu rồi nói: "Tốt. Thật là tốt lắm. Ngươi tâm tư tài tình, bản lĩnh cao hơn một bậc. Ta thua."

Hắn nhận thua trước mặt mọi người.

"Quá hèn hạ."

"Đúng là nham hiểm vô sỉ!"

"Thật không ngờ hắn lại có một con Ảnh Thương cổ trùng, Bạch Bệnh Dĩ tiền bối hoàn toàn là bị hắn tính kế."

...

Các cổ sư Bạch gia trại la ó một trận.

Hùng Khương ôm quyền nói: "Không dám, nếu thật sự chiến, tin rằng người thắng cuối cùng vẫn là Bạch huynh. Dù sao phạm vi của Ảnh Thương cổ có hạn, chỉ có thể ức hiếp một vài cổ sư cận chiến. Lần lang triều này, xin Bạch huynh hãy chiếu cố nhiều hơn!"

"Đó là nên vậy." Bạch Bệnh Dĩ nét mặt dịu xuống một chút, gật nhẹ đầu.

Âm thanh của chúng cổ sư Bạch gia cũng yếu đi.

Đứng trên lầu gác, cao tầng gia tộc của ba nhà vẫn luôn quan sát từ bên trên thấy cảnh này cũng không thể bắt bẻ mà gật gật đầu.

Đại hội đấu cổ chỉ là luận bàn, không phải là dốc sức chiến đấu thật. Hùng Khương chủ động bộc lộ ra một phần át chủ bài cũng là vì gia tăng hiểu biết và lòng tin lẫn nhau.

Bất kể là thái độ của Hùng Khương hay là Bạch Bệnh Dĩ đều rất tốt.

Xử lý như vậy, cho dù trong đầu cổ sư Bạch gia không thừa nhận cũng không khỏi có phần ngậm bội phục Hùng Khương.

Dù sao cường giả luôn luôn được tôn kính.

"Tiểu tử Hùng Lực xem như là khởi đầu tốt đẹp." Cổ Nguyệt Bắc nhẹ nhàng khen ngợi.

"Ha ha ha." Tộc trưởng Hùng gia ở bên cạnh cười khẽ hai tiếng, Hùng Khương xem như là tăng thể diện cho ông ta.

Sắc mặt tộc trưởng Bạch gia bên kia thì lại có chút xấu hổ.

Nhưng mà tiểu tử Hùng Lực cũng làm việc có chừng mực, năm người bọn họ rời khỏi chỗ Bạch gia, đi đến trước mặt tộc Cổ Nguyệt.

"Khiêu chiến Bạch gia xong rồi lại muốn khiêu chiến tộc Cổ Nguyệt chúng ta sao?"

"Không xong, lần này là tự Hùng Lực đứng ra!"

Tộc nhân Cổ Nguyệt cũng không khỏi có chút khản trương, ánh mắt của rất nhiều người đều tập trung lên trên người Xích Sơn, Mạc Nhan cùng với Thanh Thu.

Nhưng Hùng Lực vậy mà lớn tiếng nói: "Vị nào là Phương Nguyên, mời đứng ra. Nghe nói có thể cậu một thân một mình xua đuổi Thôn Giang Thiềm, không bằng mọi người tỷ thí sức lực một phen!"

Trong nháy mắt, mọi người xôn xao.

Hùng Lực đứng dậy nhưng không khiêu chiến Thanh Thu, Xích Sơn hoặc là Mạc Nhan mà chỉ mặt gọi tên một hậu bối người mới.

"Phương Nguyên, Phương Nguyên là ai?" Một vào cổ sư của sơn trại khác có lẽ là lần đầu tiên nghe đến cái tên này.

"Một mình xua đuổi Thôn Giang Thiềm, ông trời của ta ơi, đó chính là cổ trùng ngũ chuyển! Thật trâu bò đến vậy sao!" Rất nhiều người đều nhìn một cách sững sờ.

Các cổ sư tộc Cổ Nguyệt tự động nhường ra một lối đi, để lộ ra Phương Nguyên đang ở trong đám đông.

Không còn gì trở ngại tầm mắt, Hùng Lực và Phương Nguyên bốn mắt nhìn nhau.

Khóe miệng Hùng Lực nhếch lên, rất có phong độ mà trầm giọng nói: "Mong rằng Phương Nguyên cậu vui lòng chỉ giáo."

"Phương Nguyên này rốt cuộc là thần thánh phương nào, không phải là mọc ra ba đầu sáu tay chứ hả."

"Xua đuổi Thôn Giang Thiềm cũng là gặp đúng thời thời, không phải việc gì khó. Ha, bị tên thịt u Hùng Lực này này để mất đến, lần này hẳn gặp phiền phức lớn."

"Phương Nguyên, lần này ngươi quả thực không tránh được nữa. Ài, cũng chỉ bất chấp tất cả chiến đi thôi!" Xích Sơn than thở trong lòng.

"À, như vậy sao..." Phương Nguyên bình thản nhún nhún vai, nói, "Ta chịu thua."

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 126: Mộc Mị chết yếu

Dịch giả: lamlamyu17

Nhận thua...

Lời của Phương Nguyên còn quẩn quanh trong tai mọi người.

Trong một lúc, tất cả cổ sư nhị chuyển bên dưới đều dùng ánh mắt sững sờ nhìn vào Phương nguyên.

Phương Nguyên làm như không thấy, khoanh tay đứng tại chỗ, nét mặt bình tĩnh.

"Nhận thua? Lại là trực tiếp nhận thua, ta không nghe lắm chứ?"

"Tên đó là Phương Nguyên? Ngay cả can đảm ra tay cũng không có, ha ha!"

"Không thể không thừa nhận, khí thế của Hùng Lực quả là mạnh mẽ. Nhưng dù cho là thua, chúng quy cũng phải đi lên một lát mới phải. Chẳng thường nhận thua, không chỉ làm bản thân nhu nhược mà còn làm mất thể diện gia tộc."

...

Dần dần, tiếng xầm xì giống như từng con gợn sóng trên mặt hồ tĩnh lặng.

Sau sự sững sờ lúc ban đầu, ánh mắt của đông đảo cổ sư biến thành khinh rẻ, coi thường, hả hê trên nỗi đau kẻ khác.

Không ít cổ sư tộc Cổ Nguyệt đều đứng không yên, ánh mắt của các đền từ cổ sư Bạch gia và Hùng gia giống như là những cây châm vô hình, đâm vào lòng tự trọng trong lòng bọn họ.

Phuong Nguyên là người trong tộc Cổ Nguyệt, hẳn trực tiếp nhận thua liên lục đến bọn họ cũng cảm thấy mất hết mặt mũi.

"Sao lại nhận thua chứ? Phuong Nguyên, người chính là nam nhi của Cổ Nguyệt gia. Đứng ra đi, đừng cảm đánh một trận với Hùng Lực!"

"Cho dù là thua cũng không có gì ghê gớm."

"Ngay cả dùng khí xuất thủ cũng không có, đúng là mất mặt!"

Một vài cổ sư của tộc Cổ Nguyệt thậm chí kêu lên, xúi giục Phuong Nguyên đi ra ứng chiến.

Phuong Nguyên không đổi sắc mặt, nghe những lời này giống như đang nghe một bầy chó đang sủa.

Thứ gọi là danh dự, mặt mũi, vinh quang, chẳng qua là một cái bánh vẽ không thật, là gông xiềng mà kẻ bề trên trùm vào thành viên trong tổ chức mà thôi.

Đám cổ sư này, chẳng qua những con chó đeo trên cổ sợi dây xích này.

Hùng Lực yên lặng nhìn Phuong Nguyên, bỗng nhiên cười: "Thực sự là làm ta thất vọng mà. Không ngờ vô dũng của Cổ Nguyệt gia cũng chỉ như vậy sao?"

Lời này làm cho sắc mặt của các cổ sư tộc Cổ Nguyệt đều thật khó coi.

Bên phía Hùng gia trại thì vang lên từng trận cười ồ. Ngay cả các cổ sư Bạch gia trại cũng dùng ánh mắt giễu cợt đánh giá tộc Cổ Nguyệt.

Người xung quanh Phuong Nguyên cũng dôi bước, tất cả đều tránh xa hẳn, đáng về cảm thấy nhục nhã khi đứng gần.

Không lâu sau, trong vòng năm bước xung quanh Phuong Nguyên không còn một bóng người.

Phuong Nguyên một mình đứng tại chỗ, chuyện ta ta làm, xa rời với xung quanh nhưng nét mặt lại bình tĩnh.

Người khác thích thú danh dự vô dũng nhưng Phuong Nguyên lại xì mũi coi thường. Điều này vô tình làm cho mọi người chán ghét Phuong Nguyên.

Vì Phuong Nguyên miệt thị danh dự chính là phủ định quan niệm giá trị của đại chúng. Phủ định quan niệm giá trị này, chính là phủ định cả đại chúng trước nay vẫn luôn sống tuân theo quan niệm giá trị này.

Người khác tự nhiên không muốn phủ nhận giá trị bản thân hay cảm thấy mình sống sai rồi. Cho nên, một cách tự nhiên, trong tiềm thức bọn họ bắt đầu chống lại Phuong Nguyên, bài xích Phuong Nguyên.

Người có tâm linh không mạnh mẽ sẽ bị loại bài xích này đánh bại mà thay đổi bản thân, làm cho bản thân đại chúng hoá.

Nhưng Phuong Nguyên chính là đang cần sự bài xích, bí mật trên người hẳn càng ngày càng nhiều, hẳn cần lẻ loi cô độc. Hơn nữa, những người này cũng không có giá trị đáng để kết giao. Trong ký ức của hắn, tam đại sơn trại trên núi Thanh Mao tuy rằng gian nan mà bảo tồn lại được trong lang triều, thế nhưng trong trận tai nạn hai năm sau đó, hết thấy đều diệt vong. Từ đó núi Thanh Mao hóa thành một vùng đất chết băng giá và tịch mịch.

Việc Phuong Nguyên cần làm chỉ là nhân lúc này, cố gắng hết sức phát triển, kịp thời rời khỏi gia tộc, tránh né hoạ sát thân.

Mất thấy cục diện bất lợi như vậy, với tư cách đệ nhất nhân trong nhị chuyển của Cổ Nguyệt sơn trại, Thanh Thư không thể không đứng ra.

"Hùng Lực, không bằng chúng ta luận bàn một chút đi."

"Ha ha, người muốn so thế nào?" Hùng Lực tuy rằng cười nhưng trên nét mặt cũng không khỏi toát lên vẻ ngưng trọng.

Cổ Nguyệt Thanh Thư cũng không nhìn Hùng Lực mà hơi hơi giơ tay lên, âm thầm phát động chân nguyên, ánh mắt rủ xuống nhìn chăm chú vào dây leo đang từ từ sinh trưởng trong lòng bàn tay.

Hắn từ tốn nói: "Vậy thì xem thử khí lực của người đi. Nếu như người có thể tránh thoát khỏi trói buộc của dây leo này, ta coi như thua. Được chứ?"

"Ha ha, đề nghị không tề, vậy thì tới đi." Hùng Lực nhếch miệng cười, trong mắt loé sáng.

Gã thầm nghĩ: bản thân mình đã nuôi ra được một hùng lực, lại có sức bộc phát của Hùng Hào cổ, cộng chồng lại chính là hai hùng lực. Dây leo này cho dù chắc chắn đi nữa, nhưng dựa vào hai hùng lực gã chắc chắn cũng có thể gãy thoát ra được. Hùng Khương đã thắng Bạch Bệnh Dĩ, nếu mình lại thắng Thanh Thư, tuyệt đối sẽ mang đến thể diện cực lớn!

Thanh Thư ôn hòa cười, không nói thêm gì, chỉ đưa hai tay ra ngang nhau. Hai cây dây leo trong lòng bàn tay càng ngày càng dài, như hai con mãng xà

xanh linh hoạt, leo lên cơ thể Hùng Lực, quấn quanh trên người gã.

Hùng Lực buông xuôi hai tay sang bên hông, dây leo liền quấn lên cánh tay gã, phút chốc đã quấn hơn mười vòng, buộc chặt hai tay và eo lưng vào với nhau.

Các cổ sư khác đều không chớp mắt mà nhìn cuộc tỷ thí này.

"Mời." Thanh Thư nói với Hùng lực.

Hùng Lực lập tức trợn trừng hai mắt, hai nắm tay đột nhiên gồng lên, bắt đầu phát lực.

Từng bắp thịt trên người gã gồng lên, như thể những tảng đá chất chồng.

Một hùng lực!

Phật Phật Phật.

Dưới sức mạnh to lớn của gã, từng sợi từng sợi dây leo bắt đầu đứt đoạn.

"Ha ha ha, Thanh Thư huynh, xem ra trận luận bàn này là ta thắng!" Hùng Lực vừa bộc phát sức mạnh vừa có thừa sức mở miệng nói.

"Thanh Thư tiền bối..." Phương Chính đứng bên cạnh xem đến hai tay đỏ mớ hôi, vẻ mặt căng thẳng.

Các cổ sư khác của Cổ Nguyệt cũng như vậy. Cổ Nguyệt Thanh Thư đệ nhất nhân của bọn họ, nếu như luận bàn lại thất bại, lần này mặt mũi của tộc Cổ Nguyệt sẽ mất sạch!

"Cũng chưa hẳn." Cổ Nguyệt Thanh Thư mỉm cười, đôi mắt lộ ra ánh sáng tự tin.

Hắn vừa dứt lời, dây leo trong tay lập tức thay đổi, màu sắc vốn xanh tươi đột nhiên biến thành xanh sẫm. Đồng thời, dây leo càng to chắc hơn, xung quanh cũng bắt đầu mọc ra lá cây lớn màu xanh lục.

Hùng Lực biến sắc, nhận ra được lực siết lại đến từ dây leo đột nhiên tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Mà càng làm cho gã kinh hãi chính là, những dây leo bị gã cắt đứt lại bắt đầu mọc ra, làm cho chỗ đứt gãy nối liền lại với nhau.

Hùng Hào cổ!

Gã biết không ổn, vội vàng phát động Hùng Hào cổ bên trong không khiêu.

Lập tức, tóc trên đầu liền dựng thẳng lên như kim châm, cơ bắp toàn thân gồng lên, cả người cứ như bành trướng lên, cao lớn hơn rất nhiều.

Song hùng lực!

Dây leo cốt kết rung lên, dưới sức mạnh kinh khủng như vậy lại vẫn bền bỉ không đứt, vững vàng trói buộc Hùng Lực.

Sắc mặt Hùng Lực sung huyết đến đỏ bừng, sử dụng sức mạnh lớn nhất, ý muốn giãy ra khỏi đoạn dây leo này. Thế nhưng đến cuối cùng, gã cũng chỉ làm đứt một sợi dây leo, sau đó thì khó mà tiếp tục nữa.

"Ta thua." Gã chủ động huỷ bỏ duy trì Hùng Hào cổ, thở hồng hộc nói.

"Đa tạ đa tạ." Thanh Thư chấp tay, thu hồi dây leo.

"Thanh Thư đại nhân, ngài thật quá tuyệt." Các cổ sư tộc Cổ Nguyệt vui mừng.

"Thật không hổ là Thanh Thư tiền bối, ca ca căn bản là không thể so với ngài ấy." Phương Chính đứng ở bên cạnh Thanh Thư mà nhìn sang, hai mắt sáng lấp lánh, mang theo vẻ sùng bái.

Hùng Lực dùng ánh mắt phức tạp nhìn Cổ Nguyệt Thanh Thư. Bản thân tiến bộ, có được Tông Hùng Bán Lực cổ, Thanh Thư cũng là đang tiến bộ. Tuy rằng không biết hắn dùng thủ đoạn gì nhưng đây mới thật là đối thủ của gã. Còn về phần cái tên Phương Nguyên, chẳng qua là một người mới, hoàn toàn không đáng lo.

"Quả nhiên là Mộc Mị cổ." Phương Nguyên ở xa xa nhìn chằm chằm vào Thanh Thư, thầm nghĩ trong lòng.

Hùng Lực chính diện đối mặt với Cổ Nguyệt Thanh Thư cũng không phát hiện, trên tóc Cổ Nguyệt Thanh Thư đã mọc ra hai phiến lá cây tươi mới màu lục.

Đây chính là một dấu hiệu khi sử dụng Mộc Mị cổ.

Cái gọi là "Mộc Mị", chính là yêu tinh cây. (*)

(*) Chữ "mị" này có nghĩa là ma quỷ, yêu ma.

Sử dụng Mộc Mị cổ là có thể hóa thân làm yêu tinh cây, tiến hành chiến đấu.

Yêu tinh cây là sinh linh rất kỳ lạ. Nó có thể trực tiếp hấp thu nguyên khí trong thiên địa, biến hoá cho mình sử dụng.

Mà cổ sư thì không làm được vậy, chỉ có thể vận dụng chân nguyên trong không khí.

Một khi sử dụng Mộc Mị cổ, hoá thân thành yêu tinh cây, cổ sư có thể trực tiếp hấp thu thiên địa nguyên khí từ trong không khí, bổ sung cho chân nguyên bản thân, giống như là hấp thu chân nguyên thiên nhiên trong nguyên thạch vậy.

Ở thời điểm chiến đấu, cổ sư bình thường không có khả năng phân tâm, vừa chiến đấu vừa hấp thu chân nguyên thiên nhiên nguyên thạch.

Thế nhưng hóa thân làm yêu tinh cây, hấp thu thiên địa nguyên khí sẽ thành một loại bản năng, hoàn toàn không cần phân tâm. Điều này có nghĩa là, cổ sư sử dụng Mộc Mị cổ am hiểu nhất là đánh lâu dài. Chân nguyên tuy rằng chưa thể nói là lấy hoài không hết, dùng hoài không kiệt, nhưng vì có được bổ sung không ngừng cho nên thời gian chiến đấu có thể tăng vọt lên gấp ba lần!

Đồng thời, một khi hóa thành yêu tinh cây cũng có tác dụng tăng cường đối với các loại cổ trùng như Thanh Đằng cổ, Tùng Sâm cổ.

Phương Nguyên trong nháy mắt liên tưởng đến rất nhiều thứ: "Hợp luyện tăng lên của Mộc Mị cổ có thể nói là một trong những lộ tuyến tăng lên xa xỉ nhất trên đời này. Nó là tam chuyển cổ, cần hợp luyện với Thọ cổ trăm năm, tăng lên thành tứ chuyển Bách Niên Mộc Mị. Lại hợp luyện với Thọ cổ ngàn năm, nó sẽ trở thành ngũ chuyển Thiên Niên Mộc Mị. Bí phương hợp luyện này mọi người đều biết, lưu truyền cực kì rộng rãi, nhưng cực ít khi có cổ sư dùng đến bí phương này. Nguyên nhân cũng vì Thọ cổ càng quý giá hơn, tìm được thọ cổ rồi, cổ sư thường là trực tiếp dùng, tăng tuổi thọ của mình."

Trên thế giới này, nếu không có tai nạn hay bệnh tật, loài người tối đa chỉ có thể sống một trăm tuổi. Một trăm năm là tuổi thọ cực hạn của con người.

Thế nhưng, nếu dùng Thọ cổ thì có thể gia tăng tuổi thọ.

Thọ cổ trăm năm tăng lên một trăm trăm tuổi thọ, Thọ cổ ngàn năm thì có nghĩa là có thể sống lâu thêm một ngàn năm.

Thọ cổ vô cùng quý hiếm, là thứ người đời cùng ao ước.

Phương Nguyên kiếp trước sống hơn năm trăm năm chính là vì trước sau sử dụng năm con Thọ cổ trăm năm, tổng cộng lại gia tăng năm trăm năm tuổi thọ. Lẽ ra cộng với tuổi thọ vốn có, hẳn có thể sống đến sáu trăm tuổi. Thế nhưng giữa đường hắn lại lọt vào vây công của chính phái, phải tự bạo mà bỏ mình.

Thọ cổ đại biểu cho "trường sinh", có thể làm cho người ta sống càng lâu hơn, nhưng không có nghĩa là "bất tử".

"Tuy rằng Mộc Mị cổ mạnh mẽ nhưng cũng có chỗ thiếu sót, chính là thời gian sử dụng mỗi lần không thể quá lâu. Thời gian quá lâu, sức mạnh của Mộc Mị cổ sẽ ảnh hưởng đến cơ thể cổ sư, làm cho cơ bắp hoá gỗ, cuối cùng biến thành một thi thể người cây. Kiếp trước Cổ Nguyệt Thanh Thư chính là chết như vậy."

Nghĩ đến đây, ánh mắt Phương Nguyên loé lên.

Thường thì cổ trùng càng mạnh, tai hại cũng sẽ càng lớn, cần phải phối hợp sử dụng với những cổ trùng khác, nếu không sẽ sinh ra ảnh hưởng bất lợi đối với bản thân cổ sư.

Du Cương cổ của Hùng Khương tốt nhất là phối hợp sử dụng với Huyết Khí cổ. Nếu không, một khi sử dụng quá nhiều, máu huyết của bản thân sẽ càng ngày càng ít, thực sự hoá thành cương thi.

Tổ của Hùng Lực trở lại bên trận doanh nhà mình, bọn họ đầu tiên là chiến thắng Bạch Bệnh Dĩ nhưng lại bị Thanh Thư đánh bại. Nhưng cho dù là vậy, bọn họ vẫn thu được rất nhiều tiếng vỗ tay và tán thưởng.

"Mạc Nhan, ta muốn khiêu chiến ngươi."

"Đến đây đến đây, Hùng Kiều Mạn, ta đến đại chiến với ngươi một trận!"

...

Sau tiểu tổ Hùng Lực, tình cảnh bỗng trở nên náo nhiệt, rất nhiều cổ sư đều xuất mã, khiêu chiến cường địch trong lòng, thể hiện ra võ dũng của bản thân.

Trên sườn núi Hội Minh hỗn loạn một trận, đấu cổ đặc sắc đa dạng.

Cuộc luận bàn đấu cổ chân chính chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 127: Cái gọi là đạo đức và tình cảm

Dịch giả: lamlamy17

Mãi cho đến ban đêm, đại hội đấu cổ mới kết thúc.

Trên sườn núi Hội Minh, trận doanh của các cổ sư đến từ ba đại gia tộc đã không còn phân ra rõ ràng như trước đây. Các cổ sư đã phủ đầy tất cả sườn núi, chỉ là mơ hồ có ba nhóm người tương đối đông đúc hơn.

Luận bàn đấu cổ là một sự giải tỏa bức tức, nhưng đồng thời cũng là một sự thỏa hiệp.

Ở một thế giới lấy sức mạnh làm quan niệm giá trị thứ nhất này, có sức mạnh là có được tôn trọng, và mới có cơ sở để hợp tác.

Từ sau khi Hùng Lực khiêu chiến Phuong nguyên thì không còn ai tìm đến hắn nữa.

Phuong Nguyên chỉ là một người mới, còn chưa có bao nhiêu giao tiếp với cổ sư hai nhà khác, càng không có ân oán tình thù gì. Về phần cổ sư trong bản trại, ở vào trường hợp như thế này, bọn họ sẽ không khiêu chiến người cùng tộc.

Nhất là Phuong Nguyên đã chủ động nhận thua, làm cho những cổ sư khác mất đi hứng thú đối với hắn. Một đối thủ "bại hoại", "hèn nhát" như vậy, cho dù là thắng thì có gì đáng khoe khoang chứ?

Không muốn bị người ta đập lên thì chỉ có hai cách. Một là biến thành kẻ hùng mạnh, mạnh đến nỗi làm cho bất cứ ai cũng không dám đập. Thứ hai chính là biến thành cục cút chó, để cho người khác cũng phải khinh thường đập.

Phuong Nguyên cũng không quan tâm cục cút chó hay là danh dự cường giả. Từ trước đến nay hắn làm việc không từ thủ đoạn, hơn nữa chỉ quan tâm đến kết quả, không ai đến đấu với hắn thì càng khiến hắn thấy thật thoải mái lắm sao.

Hắn làm như không thấy ánh mắt xem thường, khinh miệt của những người xung quanh. Nếu như ngay cả những ánh mắt này cũng không chịu nổi thì hắn còn nói gì đến chuyện truy cầu ma đạo?

Hội minh kết thúc thành công, tộc Cổ Nguyệt, Bạch gia và Hùng gia tạm thời đạt thành minh ước.

Thứ nhất, ban bố pháp lệnh. Ba tộc tạm thời bỏ qua ân oán, chung tay chống lại lang triều, lúc nguy cấp nhất định phải viện trợ lẫn nhau. Đồng thời nghiêm cấm nội bộ giết hại nhau, thiết lập tổ điều tra giám sát, một khi phát hiện ra, kẻ sát nhân sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc, đồng thời bị ba nhà cùng nhau trừng phạt, kẻ sát nhân nhất định phải đền mạng. Nếu kẻ sát nhân trốn chạy ở bên ngoài thì phải lấy người thân đền mạng.

Cho dù là cổ sư tử vong, cổ trùng thu về từ trên cơ thể cũng phải nộp lên trên, một mình chiếm đoạt sử dụng, xử lý giống như tội giết người. Sau khi nộp cổ trùng lên trên thì có thể đổi được chiến công.

Thứ hai, thiết lập bảng chiến công. Lấy tiểu tổ làm đơn vị, từng thời từng khắc thể hiện ra xếp hạng chiến tích của các tiểu tổ trong ba đại gia tộc. Một con người của điện lang đổi được mười điểm chiến công. Chiến công có thể đổi vật tư như cổ trùng, nguyên thạch, vân vân...

Sự xuất hiện của bảng chiến công tất nhiên đã kích thích sự nhiệt tình không gì sánh nổi của các cổ sư.

Kết quả so tài đấu cổ cũng không thể nói rõ kết quả chiến đấu chân chính của hai bên. Như Hùng Khương và Bạch Bệnh Dĩ mà nói, ngoài Thủy Toàn cổ ra, Bạch Bệnh Dĩ ắt hẳn còn những thủ đoạn tấn công khác, Ảnh Thương cổ của Hùng Khương lại chỉ có tác dụng trong phạm vi mười thước.

Hơn nữa, bất cứ một trận đấu nào cũng có rất nhiều nhân tố ảnh hưởng đến kết quả.

Luận bàn đấu cổ thiếu đi sức thuyết phục nhất định nhưng bảng chiến công lại cung cấp một sân đấu cạnh tranh công bằng hơn.

Các cổ sư từ ba đại gia tộc đều sẽ ra sức săn điện lang, tranh giành thứ tự cao hơn trên bảng chiến công.

Đây không chỉ liên quan đến vinh quang bản thân mà đó càng là liên quan đến thể diện gia tộc.

Nhất là ba hạng đầu trên bảng chiến công sẽ thể hiện ra cảnh tượng cạnh tranh kịch liệt chưa từng có, gần như ngày nào vị trí thứ tự ba hạng đầu đều có sự thay đổi.

...

Không được bao lâu, thời gian hơn một tháng đã trôi qua.

Đông đi xuân đến, vạn vật nảy mầm.

Sau một trận chiến.

Phuong Nguyên đạp trên nền tuyết đọng, hơi thở hơi gấp, nhìn chiến trường xung quanh mình.

Hơn mười con điện lang ngã xuống, đều đã chết. Máu và mảnh xác vụn vương vãi khắp nơi, trong không khí cũng tràn ngập mùi máu nồng nặc.

Grrrúúúúú....

Đúng lúc này, cách đó không xa bỗng vang lên một tiếng sói tru.

Phuong Nguyên hơi chút biến sắc, bằng vào kinh nghiệm, hẳn biết có một đàn sói đang nhanh chóng đến gần đây.

Nếu lúc này là cổ sư khác, trải qua một trận kịch chiến, chân nguyên trong không khiếu không còn đủ, thì e rằng đã phải rút lui ngay. Nhưng Phuong Nguyên cũng không để ý đến những con sói này, vẫn tiếp tục ngồi xổm xuống, thu nhặt tròng mắt trong xác sói.

Động tác của hắn thuần thục, rất có hiệu suất, nhưng cho dù là vậy, khi hắn hoàn tất việc thu gom thì đàn sói đã bao vây hắn được một nửa.

Đây là một đàn sói cỡ trung, chừng trên trăm con sói tàn khuyết, cặp mắt xanh sáng rực của chúng toát lên vẻ hung tàn, nhìn chòng chọc vào Phuong Nguyên, không hề lơ là.

Phuong Nguyên cất mắt sói xong, nhẹ cười mà đứng lên, sau đó thân hình hắn dập dờn như gợn sóng nước, dần dần biến mất ngay tại chỗ.

Đàn sói vốn đến để tập kích bất ngờ lập tức rối loạn một hồi. Không ít con sói dừng bước chân lại, lộ ra vẻ nghi ngờ và do dự.

Dù sao chúng chỉ là dã thú, với một tình cảnh thần kỳ như vậy cũng không thể hiểu được.

"Nhưng mà đây cũng là vì điện lang chủ yếu sử dụng mắt quan sát chứ không phải sử dụng mũi. Điện lang là sinh vật kỳ diệu của thế giới này, thị lực của bọn chúng lợi hại giống như chim diều hâu, thế nhưng khứu giác cũng không hơn loài người chỗ nào. Ấn Lân cổ của ta vừa vặn khác chế loại dã thú như điện lang này, nhưng lại không giấu được mũi của một con chó." Phuong Nguyên nắm chắc trong lòng.

Ấn Lân cổ là do hắn đã hợp luyện thành công trước cả khi đấu cổ. Nó giống như là một khối hoá thạch cá chép, mờ mờ nhám nhám nằm trong biển chân nguyên của Phuong Nguyên, mặc cho nước chân nguyên chảy qua cái vảy cá sống động như thật ở mặt ngoài của nó.

Ngư Lân cổ mà trước kia Phuong Nguyên còn thiếu tất nhiên là dùng Hắc Thi cổ trao đổi với Thanh Thư.

Có con Ấn Lân cổ này, Phuong Nguyên bình yên rồi đi khỏi ngay dưới mí mắt đàn sói.

Tình hình như thế đã xảy ra rất nhiều lần trong mấy ngày gần đây.

Sói cũng giống như chó, khứu giác rất nhạy bén, thế như điện lang thì khác, tốc độ của nó rất nhanh, không có mắt tinh thì sẽ đụng vào cây cối và núi đá.

Nhưng mà thiên nhiên công bình, trao cho bọn chúng một đôi mắt lợi hại thì đồng thời cũng sẽ tước đoạt khứu giác bén nhạy của bọn chúng.

Nhưng mà, Lôi Quan Đầu Lang lại khác.

Phuong Nguyên có Ấn Lân cổ, hẳn hoàn toàn có thể dễ dàng đi lại trong một lang triều bình thường. Thế nhưng, ở trước mặt vạn thú vương như Lôi Quan Đầu Lang, hắn cũng không có chỗ nào để lẩn trốn.

Hết thầy cũng vì trong mắt Lôi Quan Đầu Lang thường có Điện Nhân cổ sống nhờ, loại cổ này có thể nhìn ra được ẩn thân.

Trừ Điện Nhân cổ ra thì thực ra còn có rất nhiều loại cổ trùng khác có thể nhận ra Phuong Nguyên đã biến mất thân hình.

Tỷ như là Xà Tín cổ có thể nhận biết nhiệt lượng, Thú Ngử cổ có thể làm cho cổ sư lấy được tin tức từ trong đối thoại của dã thú, hay là Thuận Phong Nhĩ cổ có thể làm cho năng lực thính giác của cổ sư trở nên cực kỳ nhạy bén.

Cho nên, có Ấn Lân cổ cũng không có nghĩa là Phuong Nguyên có thể an toàn không tổn hại gì, nhiều lắm là có một thủ đoạn bảo mệnh nho nhỏ thôi.

...

Khi hắn trở lại sơn trại thì vẫn còn là buổi trưa.

Ngày xuân tươi đẹp, cổng sơn trại người đến người đi, khác hẳn với lúc trước, người đi trên đường bây giờ đa số đều cổ sư, chỉ có một số rất ít là phàm nhân.

Dưới ảnh hưởng của lang triều, nơi rừng núi cũng không an toàn, các thợ săn hoàn toàn không dám lên núi săn bắn, đồng ruộng cũng đều bỏ hoang.

Trên đường cái, các cỗ sư lại là sĩ khí tăng vọt, một đám mang theo vết máu loang lổ mà trở về từ bên ngoài, người thì tinh thần rạng rỡ mà xuất phát.

Bọn họ hoặc là bàn tán thứ tự trên bảng chiến công, hoặc là tham khảo tâm đắc của nhau khi đi săn điện lang, hoặc là bàn luận về cỗ sư ưu tú của trại khác.

Phuong Nguyên chen lẫn trong đám người mà đi vào trong sơn trại, đi đến quảng trường phía trước Gia Chủ các.

Trên quảng trường đã dựng lên một cái đài, việc đổi chiến công thực hiện ở ngay tại chỗ này.

Một lượng lớn cỗ sư tụ tập ở đây. Các cỗ sư nhất chuyển thì ghi chép, một số cỗ sư nhị chuyển thì chen chúc nhau, dùng mắt sói còn dính vết máu đổi lấy chiến công.

Còn có một bộ phận người thì đang dùng chiến công để đổi lấy nguyên thạch hoặc là cỗ trùng, thức ăn cho cỗ trùng, vân vân...

Ngay giữa quảng trường, một cây cờ khổng lồ dựng đứng ở đó, trên mặt cờ chuyển động chữ viết của thế giới này, thời thời khắc khắc thay đổi.

Đây là bảng chiến công, bên trên có hơn mười con Du Tụ cỡ sống nhò.

Du Tụ cỡ nhất chuyển được các cỗ sư hậu cần nhất chuyển điều khiển, có thể tùy theo ý mình mà thay đổi nội dung chữ viết trên mặt lá cờ.

"Hừ, hạng nhất sao vẫn là tiểu tổ Bạch Bệnh Dĩ của Bạch gia?" Có người nhìn lên bảng chiến công, nhũn mảy.

"Ta xem thử chút, Bạch Bệnh Dĩ là hạng nhất, tiểu tổ Thanh Thư tộc ta là thứ hai, tiểu tổ Hùng Lực là thứ ba... Tiểu tổ của ta là vị trí một trăm ba mươi bảy." Có cỗ sư thì thầm đếm.

Bỗng nhiên có người kêu lên: "Thay đổi, thay đổi rồi! Tiểu tổ Thanh Thư lên vị trí thứ nhất, đẩy tên ma ồm Bạch gia xuống!"

Trên bảng chiến công, nét chữ kí hiệu tiểu tổ Thanh Thư ở vị trí thứ hai bỗng nhiên từ tĩnh hoá động, leo lên phía trước, dùng "tay" kéo tiểu tổ Bạch Bệnh Dĩ ở hạng nhất xuống, sau đó bản thân mình thì leo lên vị trí thứ nhất, đồng thời còn dùng "chân" đập đập.

Động tác nhân tính hoá như thế trên chữ viết này đương nhiên là do cỗ sư điều khiển Du Tụ cỡ gây ra.

Thấy thay đổi thú vị lần này, cỗ sư trong quảng trường đều phát ra một trận cười ha ha, dựng ngón tay cái với tiểu tổ Thanh Thư đang có mặt ở đây, còn khen ngợi không ngớt với cỗ sư nhất chuyển điều khiển Du Tụ cỡ, mặt mày sáng hồng, nét mặt hưng phấn.

"Thanh Thư đại nhân, ngài thật không hổ là đệ nhất nhân trong cỗ sư nhị chuyển của chúng ta!"

"Thanh Thư đại nhân, ngài thật là quá tuyệt!"

Cỗ Nguyệt Thanh Thư bước đi trong đám người, mỉm cười mà đáp lại. Cỗ Nguyệt Phuong Chính sau lưng thì nắm chặt hai nắm tay, nhắm mắt theo đuôi, nét mặt đầy vẻ kích động.

Những lời tán dương xung quanh phát vào mặt, lấp đầy tám lòng nhiệt huyết khát vọng vinh quang của thiếu niên. Điều này làm Phuong Chính cảm thấy mình như đang bước trên một con đường sáng chói, bất giác càng thêm gắn kết với gia tộc.

"Ca ca..." Hắn không ngờ lại thoáng nhìn thấy Phuong Nguyên đang lảng lảng đứng trong đám người, khoanh tay một cách thờ ơ.

"Ca ca, ngươi vẫn còn đơn độc lẻ loi, một thân một mình ư. Khó trách từ lúc bắt đầu đến giờ, tiểu tổ của ngươi vẫn lót đáy trên bản chiến. Chỉ khi bản thân chủ động mở rộng tám lòng, hoà nhập vào tập thể mới có thể cảm nhận được niềm vui sướng và ấm áp của gia tộc." Phuong Chính thờ dãi một tiếng trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy Phuong Nguyên có phần đáng thương.

Người giống như Phuong Nguyên, một thân một mình ra sức, bên cạnh không bạn bè, sẽ không thể nào cảm nhận được tình thân trong gia tộc, tình đồng đội trên chiến trường.

Một người đối mặt với hết thấy tất cả, không chỉ nguy hiểm mà còn không có gì thú vị.

Một người còn sống, nếu không có tình bạn, tình yêu, tình thân, hẳn còn sống thì có ý nghĩa gì?

Phuong Nguyên đứng ở trong đám người, lặng lẽ nhìn bảng chiến công cao cao đứng thẳng nơi đó. Không cần phải nghi ngờ, vị trí cuối cùng trên bảng chiến công viết bốn chữ to: "Tiểu tổ Phuong Nguyên".

Những cỗ sư khác nhìn thấy vậy đều cho là nhục nhã, nhưng ánh mắt Phuong Nguyên lại rất bình tĩnh, không hề để ý.

Sau khi được Cỗ Nguyệt Bác đề bạt làm tổ trưởng, hẳn chưa bao giờ có ý định mời chào những tổ viên khác. Hắn là tổ trưởng trợ trụ, là tiểu tổ đặc biệt nhất trong ba đại gia tộc núi Thanh Mao.

Chỉ có một mình hắn, thành quả đi săn mỗi ngày ắt hẳn không nhiều như tiểu tử khác. Đương nhiên, theo thực lực cá nhân của Phương Nguyên hiện nay, nếu hắn thật sự bộc lộ ra, vị trí xếp hạng cũng không phải là ở cuối cùng được.

Nhưng điều này không có chút ý nghĩa nào đối với Phương Nguyên.

Hắn không quá cần chiến công, vật tư sinh hoạt, thức ăn cỏ trùng, hắn đều đã có tích trữ. Lúc trước hắn còn định dùng chiến công đổi một con Ngư Luân cỏ nhưng bây giờ đã không cần nữa.

Hiện tại hắn mỗi ngày đi săn điện lang, một là để phù hợp với tình hình, làm dáng một chút, hai là vì tích lũy một ít chiến công, dùng để đổi lấy cánh hoa nguyệt lan. Dù sao thì Nguyệt Mang cỏ của hắn vẫn còn cần loại thức ăn này.

...

Thời gian nửa tháng thoáng qua, ý xuân dần nồng.

Cây xanh nảy chồi non, hoa dại ven đường nở rộ.

Gió xuân ấm áp, hun say lòng người, các cổ sư ca khúc khải hoàn về từ trong chiến đấu, tình hình chiến cuộc càng ngày càng tốt.

Phương Nguyên bước đi trên đường phố, nhìn thấy đều là mọi người mang gương mặt dạt dào tươi cười, nghe thấy đều là những lời khen ngợi lẫn nhau, khoe khoang võ dũng.

Đương nhiên cũng có một vài cổ sư lo âu buồn phiền, mặt ủ mày chau. Những cổ sư như vậy phần lớn đều là người già, kinh nghiệm cuộc đời phong phú, biết lang triều chân chính vẫn còn là ở hai mùa hạ thu.

Phương Nguyên hoàn toàn biết rõ ra sao.

"Tình hình trở nên như vậy, một là vì ba trại liên minh, mọi người bớt phòng bị lẫn nhau, do đó có nhiều cổ sư tập trung tinh thần chống lại lang triều hơn. Nguyên nhân thứ hai là điện lang bị tiêu diệt chỉ là một đám sói tàn khuyết. Thứ ba là mùa xuân đến rồi đàn điện lang trong lang triều còn đang vội vàng giao phối, sinh sôi nảy nở. Chờ đến lúc mùa hạ, đàn sói cường tráng chân chính ở mới như thủy triều mà xông đến, tạo thành thương vong to lớn cho ba nhà sơn trại."

Nghĩ đến đây, đôi mắt Phương Nguyên loé lên lạnh lẽo.

Mức độ kịch liệt của lang triều năm nay vượt xa lịch sử trước đó, đạt đến mức độ chưa từng có. Cho dù là cao tầng gia tộc cũng đã đánh giá quá thấp mức độ nghiêm trọng của lang triều lần này.

Trong kí ức của hắn, phần lớn cổ sư đều chết đi, tích lũy của ba đại gia tộc gần như hao tổn sạch sẽ.

Phương Nguyên chưa bao giờ nghĩ đến việc đi nhắc nhở cao tầng gia tộc. Thứ nhất là cho dù nhắc nhở đi nữa, gia tộc cũng chưa chắc coi trọng đề nghị này của hắn. Mà coi trọng thì càng phiền toái hơn, hắn không thể giải thích rõ ràng nguồn gốc của tin tức này. Thứ hai là, nhắc nhở cũng vô dụng, đây là khác biệt về thực lực. Thứ ba, cũng là nguyên nhân mấu chốt nhất, nhắc nhở gia tộc không hề phù hợp với lợi ích lớn nhất của hắn!

Thà ta phụ người trong thiên hạ cũng không để người trong thiên hạ phụ ta!!

Tình thân, tình bạn, tình yêu gì đó, chẳng qua là một vài thứ tô vẽ trong đời người, há có thể so với đại nghiệp của nam nhân?

Trên địa cầu, Hạng Vũ muốn hãm phụ thân của Lưu Bang, Hán thái tử Lưu Bang còn cười nói: Hầm đi, đến lúc đó chớ quên chia cho ta một miếng. Đường Thái Tông Lý Thế Dân giết huynh đệ ở Huyền Vũ môn. Quân đội Tào Tháo thì không còn quân lương, giết người nấu thành khô thịt người, xem đó như là thức ăn. Lưu Bị mượn Kinh Châu, có mượn không trả.

Cao tầng tuyên dương cổ xúy quan niệm giá trị tích cực, quan niệm đạo đức, chẳng qua là vì duy trì công cụ thống trị mà thôi.

Nếu thật sự bị những thứ này trói buộc thì còn có thể thành đại sự gì?

Người bước lên chức vị cao chân chính, có ai mà hai tay không dính máu, không đạp xác xương? Vốn liếng tích lũy ban đầu của nhà tư bản đều là máu tanh, bất cứ chính trị gia nào cũng là bẩn thỉu, cái mà họ gọi là nhà từ thiện thì chỉ là dùng tiền tài đổi lấy danh vọng xã hội.

Nhưng mà đa số những kẻ thành công ấy sẽ mượn cớ che đậy xấu xa trong quá khứ, bị tự truyện của bọn họ lừa gạt mới là gốc gác.

"Những người khờ dại này nơi nào cũng có, bị tình cảm và đạo đức đóng khung, bị khống chế, bị lừa gạt, bị người ta đặt đề cũng là đáng đời. Đáng thương hơn là, nhìn thấy những người khác không bị ràng buộc thì bọn họ sẽ nhảy ra, không ngừng chỉ trích và phê phán, muốn truyền bá giá trị quan cho người tự do, không quen nhìn những người khác tự do hơn bọn họ. Đồng thời trong quá trình này, bọn họ còn ra vẻ hưởng thụ một cảm giác hạnh phúc, ưu việt về đức hạnh của mình một cách không giải thích được."

Phương Nguyên nghĩ đến đây thì nhìn sang các cổ sư bên cạnh.

Những người này, một thân bản lĩnh, có người còn có tu vi cao hơn hẳn, nhưng vậy thì có ích gì?

Chẳng qua là một vài quân cờ hay là nô khuyển bị trói buộc mà thôi.

Thực ra, thứ thật sự ngăn cản thành tựu của một người thường không phải là thiên tư, mà là tư tưởng.

Bất cứ một tổ chức nào, một người vừa sinh ra thì đã không ngừng bị truyền thụ giá trị quan, không ngừng tẩy não. Nếu muốn có thành tựu siêu phàm thoát tục thì phải phá vỡ vòng xích tư tưởng. Tiếc rằng đại đa số mọi người đều bị xích giữ, bị ra roi thì cố sức tiến lên, hơn nữa còn cho rằng cái vòng cổ này là một biểu tượng vinh quang.

Phương Nguyên trầm ngâm nghĩ, không khỏi cười nhạt vài tiếng.

Đã ra khỏi công sơn trại rồi, hẳn ngừng suy nghĩ lan man.

Ngày hôm nay hẳn có một việc quan trọng, hẳn chuẩn bị lại đi vào hang động trong khe đá!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 128: Ngày đông không tiêu điều, lấy gì thấy xuân sang!

Dịch giả: lamlamyu17

Rừng đá trong lòng núi vẫn tràn ngập ánh sáng đỏ tối mờ. Từng cột đá rủ xuống từ trên đỉnh, như những thân cây khổng lồ đảo ngược, nguy nga hùng vĩ.

"Từ lần trước bước vào đây đã là hơn một tháng." Phương Nguyên trầm ngâm, có hơi bất đắc dĩ.

Từ sau khi ba trại liên minh, mọi người liên tục càn quét đàn sói xung quanh, thế nên bên ngoài hang động luôn luôn có cỏ sư qua lại. Dưới tình huống như vậy, cho dù Phương Nguyên Ân Lâm cố ẩn thân thì cũng có nguy cơ bại lộ.

Phương Nguyên làm việc cẩn thận, kiếp người năm trăm năm đã hun đúc cho hắn đầy đủ sự nhẫn nại, trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn kiểm chế, chưa từng đi đến bên này.

Cho đến tận lúc đông đi xuân đến, đàn sói già đã bị càn quét sạch sẽ, cỏ sư ra vào ít đi, Phương Nguyên mới ở bên ngoài đi một vòng lớn, sau đó vận dụng Ân Lâm cô, ẩn thân đi một mạch đến chỗ này.

Qua hơn một tháng, trên con đường đã từng được thả thông lại có một vài đàn khi đá chuyển đến.

Nhưng may mắn là, số lượng đàn khi tương đối thưa thớt.

Phương Nguyên tốn chút công sức, chém giết đàn khi rồi đi thẳng về trước, cuối cùng lại một lần nữa đến khu vực trung tâm rừng đá.

Dưới cái bóng của trụ đá khổng lồ, một cửa động có dấu vết rõ ràng do con người tạo ra xuất hiện trước mặt hắn.

Bên trong đó, thềm đá gồ ghề đi thẳng vào dưới lòng đất tối tăm.

Phương Nguyên phát động Bạch Ngọc cổ, toàn thân bao bọc trong một lớp ánh sáng ngọc mờ mờ sáng, cẩn thận từng chút mà bước xuống bậc thang.

Tay trái của hắn cầm một cây đuốc, tay phải thì sáng lên ánh trắng dịu dàng, Nguyệt Mang cổ đã vận sức chờ.

Xung quanh hoàn toàn tối đen, cho dù là có đuốc thì cũng chỉ có thể rọi sáng khoảng cách năm bước xung quanh.

Dưới tình huống này, nếu như có một con cỏ trùng chiếu sáng thì tốt hơn rồi, đáng tiếc tài sản Phương Nguyên còn chưa khá giả đến vậy.

Mỗi bước mỗi thăm dò, sau đi được một lát thì hắn mới đi đến đoạn bậc đá cuối cùng.

Một cánh cửa đá được chế tác thô ráp xuất hiện trước mặt Phương Nguyên.

"Kim ngô động trung sát thân họa, khả dụng địa thính tị hung tai*." Phương Nguyên giờ ngọn đuốc lên, phát hiện trên cửa có khắc một ít chữ.

(*) Dịch nghĩa: Rất vàng trong động là họa sát thân, hãy dùng tai nghe đất mà tránh tai họa.

Địa thánh...

Kim ngô...

Phuong Nguyên neho mắt, ánh nhìn tinh tường lấp loé một trận, như thể có điều ngô ra.

"Nếu như ta đoán không sai..." Hắn ngồi xổm xuống, dùng tay sờ mặt đất, không lâu sau thì đã thấy được một chỗ đất ẩm ướt ở trước cửa đá.

"Có rồi." Trong lòng hắn hơi vui vẻ, lấy tay đào bùn đất chỗ đó ra, quả nhiên phát hiện ra một đoá Địa Tạng Hoa.

Cẩn thận từng chút một mở cánh hoa ra, hắn từ trong tim hoa lấy ra một con cỏ trùng.

Con cỏ này tương đối đặc biệt.

Nó giống như một cái lỗ tai người, chỉ là nhỏ hơn một chút, khắp mình sáng bóng màu vàng đất, có hơi khô quắt, giống như củ cải ướp khô nhưng lại mang theo một chút hơi ẩm.

Trên phần rìa lỗ tai mọc ra rễ cây dài, những cái rễ dài mảnh này có chừng mấy chục sợi, như là sợi rễ của nhân sâm.

Đây là một gốc thảo cỏ nhị chuyển, được gọi là Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo.

Nhìn Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo trong tay, đôi mắt Phuong Nguyên sáng lấp loé.

Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo này đến thật đúng lúc, có thể dùng làm trinh sát, phù hợp để hắn sử dụng.

Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo có ưu điểm lớn chính là khoảng trinh sát đạt đến ba trăm bước, trong cỏ trùng trinh sát nhị chuyển, khoảng cách này tương đối nổi bật.

Hơn nữa Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo lại dễ nuôi.

Thức ăn của nó chính là nhân sâm.

Vùng Nam Cương của thế giới này phần lớn là rừng sâu núi thẳm, nhân sâm còn phải nhiều hơn trên địa cầu. Thọ sản lên núi sản bán thường sẽ hái được một ít.

Nhất là nhân sâm rất dễ dàng cất giữ, chỉ cần để thật khô là được, sau khi phong kín lại là có thể cất giữ rất lâu trong nhiệt độ bình thường.

Cánh hoa nguyệt lan sẽ héo rũ trong vài ngày, nhưng rễ nhân sâm lại có thể cất giữ thời gian dài.

"Nuôi, dùng, luyện cỏ trùng. Ba phương diện đều kiến thức uyên thâm, ảo diệu phi phàm. Tuy Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo dễ nuôi nhưng dùng lại khá phiền phức." Phuong Nguyên thầm nghĩ, tay thì nắm lấy Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo này, chân nguyên âm thầm phát động, phút chốc luyện hoá nó.

Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo vô cùng ưu tú, khoảng cách trinh sát quả thực có thể sánh ngang với rất nhiều cỏ trùng tam chuyển. Nhưng trời cao đúng là công bình, muốn cử dụng Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo cũng không phải chỉ luyện hoá là được, còn phải trả giá một chút.

Giống như Cương Thi cỏ, Mộc Mị cỏ, nhất định phải phối hợp với một số cỏ trùng khác mà đồng thời sử dụng. Nếu không, dùng đơn lẻ trong một thời gian dài thì cơ thể cô sư sẽ phải chịu xâm thực, biến thành cương thi hoặc là người cây thật sự.

"Có rất nhiều cỏ trùng chỉ luyện hoá thành công thôi thì cũng không thể sử dụng, còn cần phải có một số điều kiện đặc thù. Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo này chính là như vậy. Nếu như ta có cỏ này là có thể thám thính thực hư, chân chính có thể thoải mái trong lang triều, thậm chí có thể sử dụng trận lang triều này để đạt được một số mục đích..."

Phuong Nguyên suy nghĩ một chút thì quyết định dùng Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo này.

Tiền lời đã lớn hơn tổn thất, vậy nên cho dù phải trả giá lớn thì vì tương lai, đó cũng không là gì.

"Bất cứ là thế giới nào, không trả giá thì sao có thu hoạch?" Phuong Nguyên cười lạnh trong lòng, thu Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo vào trong không khiêu.

Hắn liếc nhìn thật kĩ cửa đá một lần rồi xoay người rời đi.

Nếu hắn đoán không sai, bên kia của cửa đá có một phen hung hiểm, cần phải dùng Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo mới có thể né tránh qua.

Phuong Nguyên rời khỏi hang động, cũng không vội vàng quay lại sơn trại mà là vòng vài vòng ở bên ngoài, sau khi săn vài con sói lạc đàn thì mới trở về.

Trên bảng chiến công, hắn vẫn là cái tên sau cùng như trước. Khi hắn bước đi trên đường phố, một vài cô sư nhận ra hắn đều mơ hồ cười cợt, ánh mắt khinh thường.

Phuong Nguyên cũng không thêm đề ý, vẫn chuyện ta ta làm như trước.

Sau đó vài ngày, hấn dùng chiến công ít ỏi đổi nhân sâm, nuôi Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo cho nó khôi phục lại trạng thái tràn đầy sức sống.

Sức chú ý của phần lớn gia tộc đều bị lang triều dắt đi, không ai quan tâm Phuong Nguyên. Nếu là trước kia, có lẽ cửu phụ cửu mẫu còn có thể làm phiền, nhưng từ khi Phuong Nguyên bán lại gia sản xong thì cũng đã không còn nữa.

Chuyện đường hoàng khó thành, nhưng chuyện mờ ám thì dễ làm.

Chẳng được thời gian bao lâu, Phuong Nguyên từ tốn và thuận lợi hoàn thành một vài công tác chuẩn bị.

Một đêm này, trăng sáng sao thưa.

Ánh trăng như mâm ngọc treo cao, màn đêm dịu dàng thì như mạn sa, che phủ núi Thanh Mao.

Thỉnh thoảng lại có một đợt tiếng sói tru mơ hồ truyền đến từ phía xa.

Phuong Nguyên đóng chặt cửa sổ, trần truồng đứng trên sàn nhà trong phòng trọ. Trên cái bàn nhỏ ở trước mặt hấn đặt một chậu nước ấm, bên cạnh là một cái khăn vải bông trắng, trên đó có một thanh chủy thủ sắc bén.

Ngay cả trên chỗ hấn đứng cũng trải một lớp vải bông dày.

Từng vạt ánh trăng xuyên qua khe cửa sổ, chiếu rọi lên mặt bàn.

Phuong Nguyên mang về mặt lạnh nhạt, đưa tay cầm lấy chủy thủ. Trên lưỡi dao sáng như tuyết toả ra sự lạnh lẽo, như một cái gương phản chiếu.

Dưới ánh sáng mờ mờ, gương mặt thiếu niên hiện ra trên mặt chủy thủ, lãnh đạm băng giá.

Ở vào thời khắc này, Phuong Nguyên không khỏi nghĩ đến một bộ bí tịch võ học trên địa cầu tên là Quỷ Hoa Bảo Điển.

Câu nói đầu tiên trên trang thứ nhất của Quỷ Hoa Bảo Điển là: "Muốn luyện công này, giờ đao tự cung."

Muốn có sức mạnh cấp tốc thì ắt phải có đứt bỏ và trả giá!

Tự cung thì thế nào?

Không có sự quyết đoán đứt bỏ gần như tàn khốc này thì làm sao có thể đạt thành dã tâm, thực hiện bá nghiệp?

Không muốn trả giá mà lại có được cũng chỉ là đồng thoại lừa dối trẻ con.

Với tình hình hiện nay của Phuong Nguyên, để có thể sử dụng Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo này, trả giá một chút thì có là gì!

Nghĩ đến đây, Phuong Nguyên chợt cười nhạt một tiếng.

Hấn dùng tay miết, nhẹ nhàng vuốt lên lưỡi dao lạnh lẽo, khẽ ngâm..

Nguyệt như sương mãn dạ, đao quang vuơu lãnh hàn.

Nghiêm đông bất túc sát, hà dĩ kiến dương xuân!*

(*)Trăng sương chiếu màn đêm, ánh đao càng lạnh lẽo

Ngày đông không tiêu điều, lấy gì thấy xuân sang!

Lời vừa dứt, hấn xuất thủ nhanh như chớp.

Giờ tay hạ đao, máu tươi chợt hiện.

Một miếng thịt rơi xuống trên bàn.

Cả cái tai phải của Phuong Nguyên đều bị cắt đứt, máu phun ra ngoài.

Trong nháy mắt, hấn cảm thấy lỗ tai mát lạnh, sau đó là một cảm giác đau đớn mãnh liệt kéo đến.

Hấn nghiêng chặt hàm răng, hít một hơi khí lạnh, cố gắng nhẫn nhịn đau đớn mà gọi Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo từ trong không khí ra.

Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo này đã được hấn nuôi đến sức sống bùng bùng, hoàn toàn không giống vừa lúc vừa mới được lấy ra, màu sắc xám xịt mà lại khô quắt. Đến nay nó như một miếng thịt ẩm áp, vừa mập vừa lớn, căng trướng ra đến chừng cỡ bàn tay người trưởng thành.

Cảm giác khi sờ lên rất đàn hồi, như là thủy tai dài của tượng phật trên địa cầu.

Phuong Nguyên áp Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo vào vết thương trên đầu, một dòng chân nguyên xích thiết cũng theo sau đó mà rót vào.

Rễ Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo lập tức có động lực, lấy tốc độ mắt có thể thấy được mà bắt đầu sinh trưởng, cắm rễ vào trong miệng vết thương của Phuong nguyên.

Đây lại là một cơn đau buốt!

Phuong Nguyên cảm giác như thể hơn mười con giun đang chui vào trong đầu mình theo miệng vết thương.

Cảm giác này không chỉ đau đớn mà còn ghê tởm.

Thông thường thì, khi tiến hành quá trình này, cổ sư sẽ sử dụng một số cổ trùng khác để làm tê liệt thần kinh của mình. Thế nhưng Phuong Nguyên không có được điều kiện này, chỉ có thể dựa vào ý chí vững như sắt thép của bản thân mà gắng gượng chịu đựng.

Nói cho cùng vẫn là mạng thân thể thiếu niên, Phuong Nguyên chịu đựng đau đớn như vậy, cơ thể cũng không khỏi bắt đầu lung lay.

Càng lúc càng nhiều sợi rễ mọc vào trong vết thương. Dần dần, Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo dính vào vết thương máu chảy đầm đìa, trở thành cái tai phải mới của Phuong Nguyên.

Sau cùng, miệng vết thương ngưng chảy máu, thậm chí cả vết sẹo cũng không có.

Nhưng mà Phuong Nguyên trắng bệch nét mặt, cơn đau giảm xuống nhưng vẫn còn hành hạ hần như trước.

Đầu hần nổi gân xanh, trái tim thỉnh thoảng đập nhanh.

Đến lúc này đã thành công hơn một nửa, nhưng cơ thể Phuong Nguyên vẫn còn cần thời gian để thích ứng với Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo này.

Hần lấy ra cái gương, nương theo ánh trăng mà soi thử một lần.

Chỉ thấy bản thân trong gương, nét mặt tái nhợt, đầu mày hơi nhíu lại. Tai bên trái nhỏ, tai bên phải lại là to mập không chỉ gấp hai lần, có hơi dị dạng.

Phuong Nguyên cũng không bắt ngờ, trái là sau khi soi được một lát, không phát hiện vấn đề gì, hần lại còn cảm thấy thoải mái một trận.

Hần để cái gương xuống, lại lấy khăn vải ra, nhúng vào trong nước ấm, bắt đầu lau vết máu trên người.

Hần không mặc quần áo, dọn dẹp vết máu cũng cực kì thuận tiện. Một vài vết máu chảy đến bên chân cũng bị vải bông trải trên sàn nhà trước đó hút hết.

Phuong Nguyên tẩy rửa sạch vết máu, sau đó cầm lấy tai phải trước kia của mình đang ở trên bàn.

Hần hừ lạnh một tiếng, Nguyệt Mang cổ trong lòng bàn tay phát động, cắt tai phải này thành vụn thịt nát, hủy thi diệt tích.

Còn lại một chậu máu loãng thì bị Phuong Nguyên bùng xuống sàn, lại bỏ vào một cục than đá.

Làm xong tất cả, Phuong Nguyên mới ngã xuống giường.

Đau đớn đã bớt đi hơn một nửa nhưng vẫn còn dần vặt hần.

Hần cảm thấy đầu mình đau nhức từng cơn, theo nhịp tim đập mà thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Cũng không biết qua bao lâu, hần rốt cuộc nặng nề mà thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 129: Cự Xử Kim Ngô

Dịch giả: lamlamyu17

Phuong Nguyên tỉnh dậy thì đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Đầu hần đã hết nhức, đau đón cũng biến mất.

Hần vô thức sờ sờ lỗ tai của mình, cảm giác giống lúc trước y như đúc, cứ như chuyện cắt tai đêm qua hoàn toàn không xảy ra.

Hần bò dậy từ trên giường, tìm cái gương rồi soi thử một lần.

Trong hiện ra diện mạo của một thiếu niên, không anh tuấn nhưng một đôi con ngươi thâm sâu, đen sẫm lại làm cho hần vượt khỏi phạm tục, thoáng để lộ ra một vẻ cuốn hút đầy lạnh lùng, không giống tầm thường.

Hai tai thiếu niên có kích cỡ bình thường, giống nhau y hệt.

Tối hôm qua, lúc vừa mới trồng Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo vào, tai phải Phuong Nguyên vừa mập vừa lớn, vành tai gần như chạm đến cằm. Thế nhưng hôm nay nó lại trở thành rất bình thường, nhìn từ hình dáng bên ngoài, hoàn toàn không phát hiện ra cái gì kì lạ.

Đây là vì cơ thể hần và Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo đã thích ứng với nhau.

Phuong Nguyên chợt suy nghĩ rồi điều động một ít chân nguyên từ không khiêu, theo trong cơ thể hần đi dọc lên trên, cuối cùng chảy vào trong tai phải.

Ngay lập tức, thánh lực của hần tăng vọt lên gấp mấy lần, vô số tiếng bước chân người truyền vào trong tai hần.

Mặc dù hần ở tầng hai nhưng lại có cảm giác như chân đạp trên mặt đất.

Phuong Nguyên chú ý lắng nghe, chân nguyên tiếp tục phát động, thánh lực cũng theo đó mà tăng cường, mà ở trong gương, tai phải của hần cũng dần dần mọc ra rễ.

Những cái rễ này, như là rễ cây nhân sâm ngàn năm, từ tai kéo dài ra ngoài, lưa thưa nhưng không ngừng dài ra, rũ xuống mặt đất.

Đồng thời, tai phải cũng có dấu hiệu mập lên.

Phuong Nguyên thử ngừng phát động Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo, chỉ sau một giây, toàn bộ rễ mọc ra ngoài rút trở lại, tai phải cũng biến thành hình dạng bình thường.

Đương nhiên, thánh lực cũng trở về trạng thái lúc ban đầu.

"Như vậy là ta đã có cơ trùng trình sát." Phuong Nguyên mặc quần áo, lấy chậu nước dưới sàn lên.

Máu băng đỏ thấm tối hôm qua vì bỏ than đá vào nên đã hoá thành một chậu nước dơ đen sì. Khăn máu ngấm trong đó cũng như vậy, những giọt máu đỏ tươi ban đầu và cả lớp lớp màu trắng đều bị màu xám đen che phủ, làm cho người ta rất dễ liên tưởng đến khăn lau dính dầu mỡ trong phòng.

Bưng chậu nước đi ra, cho dù là hần đổ đi ngay trước mặt người khác cũng sẽ không để lộ sơ hở.

Mùa hè sắp đến, rất nhiều tộc nhân đều muốn lau rửa lò lửa đã dùng suốt một mùa đông, cũng sẽ hay rửa ra một chậu nước dơ như vậy.

Rèn sắt khi còn nóng Phuong Nguyên lại đi vào hang động trong khe đá.

Lần này hần cũng không đi tay không mà bắt một con nai con ở trong rừng, dùng dây thừng trói bốn chân cùng với chụp sắt rọ mõm lại, sau đó hần lại dùng Ân Lân cô biến mất thân hình, mang nó đi đến trước cửa đá.

Hần không vội đẩy cửa mà phát động Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo.

Rễ cây mọc dài ra từ trên tai, thánh lực của hần lập tức tăng lên mấy lần.

Thịch thịch thịch...

Đầu tiên, hần nghe thấy từng đợt tiếng tim đập rất nhỏ và chậm rãi.

Theo rễ cây càng ngày càng dài, tiếng tim đập cũng càng ngày càng rõ, đồng thời số lượng nguồn gốc âm thanh cũng đang tăng lên.

Phuong Nguyên gần như không cần nghĩ cũng biết những tiếng tim đập này đều đến từ Ngọc Nhãn Thạch Hầu ở trong rừng đá phía sau.

Hần nhắm hai mắt lại là trong đầu có thể tưởng tượng ra cảnh tượng những con khỉ này đang ở trong hốc đá của mình, cơ cơ thể lại mà ngủ say.

Nhưng những điều này không phải thứ hần muốn biết.

Hần tiếp tục lắng nghe, tai phải trở nên hơi sưng lên, rễ cây trên viền ngoài tai dài chừng nửa thước, như có linh tính mà lan tràn đến cửa đá, cắm rễ xuống đoạn ngắn.

Trong nháy mắt này, Phương Nguyên cảm thấy thánh lực của mình nâng cao lên một khoảng lớn.

Lấy hấn làm tâm điểm, hấn cảm giác được vô số âm thanh trong phạm vi ba trăm bước!

Đây mới là phương pháp sử dụng đích thực của Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo, trước kia ở trong sơn trại chẳng qua là ném thử rồi dừng.

Nếu về Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo không tiếp xúc mặt đất, phạm vi trinh sát chỉ có thể nói là ở mức phổ thông trong cổ trùng nhĩ chuyển. Thế nhưng một khi về cảm xuống mặt đất, phạm vi trinh sát của nó sẽ có được một sự nâng cao về chất lượng.

Điều này cũng rất dễ hiểu.

Dùng lý luận trên địa cầu, tốc độ truyền âm có liên quan đến chất môi giới. Tốc độ truyền âm trong đất và trong nước hơn xa tốc độ truyền trong không khí rất nhiều.

Ở Trung Quốc thời cổ đại, binh sĩ trong những cuộc chiến khi ngủ sẽ gối đầu lên túi đựng tên bằng gỗ. Một khi có kỵ binh tập kích, âm thanh sẽ truyền đến binh lính thông qua mặt đất, làm cho bọn họ giật mình tỉnh dậy kịp thời. Nếu như chỉ dựa vào truyền âm trong không khí, căn bản là phản ứng không kịp.

Rễ cây cắm vào cửa đá, Phương Nguyên lập tức cảm nhận được động tĩnh phía sau cửa đá.

Đó là những đợt âm thanh dứt quãng, rất nhỏ mà mang vẻ đông đúc dày đặc. So sánh với loại âm thanh này, tiếng tim đập của khi đá giống như là tiếng trống khua.

Nếu là người mới lần đầu dùng Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo này, e rằng nghe đến đây sẽ phải tốn công phỏng đoán suy ngẫm, nhưng thực ra những âm thanh này cũng đã nằm trong dự tính của Phương Nguyên, chỉ là khi hấn nghe được một lát thì đầu mảy lại từ từ nhú lại.

Hấn dứt khoát đẩy cánh cửa đá ra.

Cửa đá nặng nề, thế nhưng hấn bây giờ đã có hai trụ lực, cũng không tốn chút sức nào.

Cửa đá mở rộng ra, trước mặt hấn hiện ra một đường hầm tối đen sâu thẳm, bằng phẳng và kéo dài, tràn đầy vẻ thần bí không đoán trước được.

Phương Nguyên cời trói chân cho con nai con mà hấn bắt đến, ném vào đường hầm phía trước.

Con nai con vô cùng có linh tính, như thể linh cảm được nguy hiểm trong bóng tối phía trước, không dám bước tới. Đôi mắt to tròn của nó nhìn về phía Phương Nguyên, như đang biểu lộ sợ hãi và van xin.

Phương Nguyên hừ lạnh một tiếng, vung ra một lưỡi nguyệt nhận.

Nguyệt nhận này được Phương Nguyên khổng chế, uy lực không lớn, nghiêng nghiêng cắt ra trên thân con nai, tạo thành một vết thương cạn.

Máu tươi tuôn ra, dưới con đau đớn, sợ hãi của con nai con với Phương Nguyên lần át hết thấy, nó hoảng loạn mà chạy vào bóng tối phía trước.

Bóng tối nhanh chóng nuốt chửng lấy nó.

Phương Nguyên lại phát động Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo, lần này tất cả sợi rễ đều cắm vào trên vách tường bên cạnh.

Thánh lực đột ngột tăng lên, trước tiên Phương Nguyên nghe được tiếng bước chân vội vàng tháo chạy của con nai con, tiếng tim đập, sau đó là từng đợt âm thanh thưa thớt chọt vang lên.

Kim ngô động trung sát thân họa, khả dụng địa thánh tị hung tai...

Phương Nguyên biết rõ, những đợt tiếng động thưa thớt này là âm thanh của một con rết đang bò.

Trong tai hấn bỗng nhiên vang lên tiếng con nai con kêu lên hốt hoảng.

Hiển nhiên là nó xông vào hang và đã gặp được con rết rồi.

Trong đầu Phương Nguyên lập tức tưởng tượng ra một hình ảnh: nai con thất kinh, đàn rết xông đến như thủy triều, bao vây nó, con nai con kinh hoàng mà chạy luống cuống quay vòng tại chỗ, móng nhỏ quấy đạp, cảm nhận được hơi thở của cái chết mà kêu gào thảm thiết.

Đàn rết chẳng chịt leo lên người nó, nai con té trên mặt đất, lăn qua lộn lại, gãy gục kịch liệt.

Nhưng chỉ sau một lát, tìm nó ngừng đập.

Đàn rết bao trùm lên cơ thể nó, bắt đầu gặm cắn máu thịt nai con.

Ánh mắt Phương Nguyên đột nhiên ngưng tụ, hấn nghe thấy một tiếng động đặc biệt.

Tiếng động này roạt roạt roạt, giống như là cửa điện đang hoạt động, đầy vẻ ngông cuồng, ngang ngược, hoang dã.

Nếu đổi thành người mới nghe thấy, nhất định sẽ vô cùng nghi hoặc. Thế nhưng dựa vào kinh nghiệm phong phú, Phương Nguyên lập tức đoán ra nguồn gốc của âm thanh này.

Một con cở trùng tam chuyển hoang dại, Cự Xi Kim Ngô!

Đây là vương của đàn rết, là thứ nguy hiểm chết người chân chính trong ổ rết!

Phương Nguyên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra: con rết vàng kim dài hơn một thước, rộng bằng hai nắm tay bỗng nhiên tỉnh hoá động, trườn bò đi.

Hai bên thân rết là một hàng răng cửa màu bạc, nó bò đi, những cái răng cửa này cũng xoay cực nhanh, giống như là cửa điện.

Cự Xi Kim Ngô đến lập tức làm cho đàn rết yên tĩnh lại.

Nó hung hãn đến, đi đến đâu đàn rết hết sức tránh né đến đấy, cuối cùng lộ ra thân thể nai con chỉ còn một nửa.

Nó leo lên thân thể con nai con, há cái mồm dữ tợn, hút máu nuốt thịt, gặp phải xương thì cuốn người, sử dụng răng cửa bạc mà xay, lập tức dễ dàng xay khúc xương thành bột phần.

"Ngay cả phòng ngự của Bạch Ngọc cở cũng không thể chịu nổi Cự Xi Kim Ngô này cửa mài. Xem ra ý của Hoa Tử hành giả là để cho ta dùng Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo này tránh né. Nhưng mà ta đã có Xuân Thu Thiên, muốn thu phục con Cự Xi Kim Ngô này cũng không phải là không có khả năng!" Một ý niệm chợt nảy sinh trong đầu Phương Nguyên.

Hắn là trông thấy là thêm muốn rồi.

Cự Xi Kim Ngô cũng là một cở trùng tương đối ưu tú, nếu như bắt được để sử dụng, nó nhất định là một thủ đoạn mạnh mẽ.

Nhưng mà muốn ngay trong lòng đất thu phục một con Cự Xi Kim Ngô như vậy, e rằng tứ chuyển cở sư cũng phải gian nan trắc trở.

Bất sống và giết là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, độ khó của cái trước hơn xa cái sau rất nhiều.

Phần lớn cở trùng hoang dại rất xảo quyết, Cự Xi Kim Ngô thấy tình hình không ổn sẽ chui xuống đất đi mất, nếu như cở sư không có thủ đoạn chui xuống theo thì làm sao truy kích nó đây?

Nhưng mà Phương Nguyên có Xuân Thu Thiên, chỉ cần tóm được con Cự Xi Kim Ngô này, sau đó tiết lộ ra một ít khí tức của Xuân Thu Thiên thì chắc chắn có thể làm cho con cở trùng này hoảng sợ, không dám nhúc nhích chút nào.

Xuân Thu Thiên cao đến lục chuyển, đối với cở trùng từ nhất chuyển đến tứ chuyển, khí tức của nó đều có hiệu quả làm khiếp sợ vô cùng rõ ràng. Thế nhưng đối với cở trùng ngũ chuyển, hiệu quả lại không lớn.

Hiện tượng này cũng thật thú vị, những ngấm lại, kỳ thực xã hội loài người cũng là như vậy.

Đối diện với một nhân vật vĩ đại cực kỳ ưu tú, mọi người thường sẽ kính nể, hâm mộ và sùng bái, nhưng với vài nhân vật chỉ ưu tú hơn mình một chút thì sẽ có can đảm mạo phạm, cũng thường vì đó mà cạnh tranh, đố kị.

"Nhưng mà hiện giờ ta mới chỉ là nhị chuyển trung giai, muốn thu phục tam chuyển Cự Xi Kim Ngô tuy không phải là không thể nhưng lại có hơi sớm." Phương Nguyên bắt đầu cân nhắc.

Cở sư nhị chuyển đương nhiên là dùng cở trùng nhị chuyển mới thích hợp nhất, cũng là thuận tay nhất. Dĩ nhiên, các cở sư nhị chuyển cũng có thể có cở trùng tam chuyển, thậm chí tứ chuyển như thường.

Chỉ là hiện tượng này không thường gặp.

Thứ nhất, cở trùng càng cao, chi phí nuôi dưỡng càng tăng lên rất nhiều. Thứ hai, cở trùng càng cao giai, sử dụng lại càng khó khăn, đòi hỏi phải trả một cái giá nhất định. Giống như trẻ con cố sức vùng chui sắt to rất có thể sẽ bị trọng lượng của chui sắt làm tổn thương, đập trúng chân mình.

"Con nai con đã làm kinh động đến cả đàn rết, e rằng không có mười ngày nửa tháng thì đàn rết này không thể nào thật sự bình tĩnh lại được. Bây giờ thử thì tất sẽ chứng thực suy đoán trong lòng ta nhưng đây cũng không phải là cơ hội tốt. Không bằng cứ để đó trước, kéo dài một thời gian, chuyện này cũng không thể quá gấp gáp."

Phương Nguyên nghĩ đến đây thì đóng cửa đá lại, sử dụng Ân Luân cở lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 130: Vẫn là người trong tộc đáng tin

Dịch giả: lamlamyul7

Trên bầu trời, mây đen giăng lối, bóng tối bao phủ cả ngọn núi Thanh Mao, vẻ như gió mưa sắp kéo đến.

Tại một sườn núi xa xôi, hơn mười con điện lang cường tráng há miệng, phát ra những tiếng gào nhỏ, bao vây Phương Nguyên.

Những con sói này đều có cơ thể kiện toàn, không phải là những con sói tàn tật như lúc trước.

Nếu lúc này là cổ sư nhị chuyển khác, một thân một mình rơi vào trong bao vây như vậy thì ắt phải tuyệt vọng. Thế nhưng tình hình bây giờ lại hoàn toàn tương phản.

Phương Nguyên đứng yên tại chỗ, bình tĩnh ung dung, còn những con điện lang vây quanh hắn thì trong thần sắc lại mơ hồ mang vẻ căng thẳng, sợ sệt.

Chiến đấu đã tiến hành qua một trận, trên chiến trường máu tươi đầm đìa, vài con điện lang đã ngã xuống, lặng yên tô điểm cho chiến tích của Phương Nguyên.

Giết!!!

Phương Nguyên quát trong lòng, làm một kẻ bị bao vây nhưng hắn lại chủ động xuất kích, sai bước chân tấn công về phía một con điện lang bên trái.

Con điện lang này lập tức bị dọa đến lui về sau một bước nhỏ, sau đó như bị kích thích tính hung tàn, bốn cái chân cường tráng chột nhảy lên, nhào về phía Phương Nguyên.

Trên không trung, điện lang há miệng rộng, lộ ra bên trong đầy răng nanh sắc nhọn.

Phương Nguyên cười to một tiếng, không tránh không né, tay phải vùng thẳng ra.

Vù.

Một nguyệt nhận xanh thẫm bay ngang ra, xuyên cắt không khí, thẳng ngay vào cái miệng đang há của điện lang.

Chỉ nghe roạt một tiếng, con điện lang bất hạnh này nháy mắt bị nguyệt nhận cắt thành hai nửa.

Máu tươi nóng hổi phun ra, như một cơn mưa đỏ ập xuống.

Toàn thân Phương Nguyên lóe ánh bạch ngọc, xông qua màn mưa máu, chém ngang chém dọc trong bầy sói.

Đàn điện lang phản ứng lại, vây giết xung quanh hắn, há mồm cắn xé, nhưng dưới phòng ngự của Bạch Ngọc cô, chúng chỉ có thể tự làm vỡ răng của mình.

Móng vuốt của chúng cũng hoàn toàn vô dụng.

Phương Nguyên quyền đâm cước đá, với sức mạnh của hai trụ lực, từng con từng con điện lang bị hắn đá bay ra ngoài, hoặc là trực tiếp nát vỡ xương sọ, chết ngay tại chỗ. Hắn hoàn toàn ở thế thượng phong.

Chỉ là chuyện tốt đẹp thường chẳng dài, chân nguyên nơi không khiêu trong cơ thể đã tiêu hao rất nhanh.

Phương Nguyên chỉ có tư chất lại bình, hiện giờ là tu vi nhị chuyển trung giai, chân nguyên tối đa chỉ được không đến năm thành.

Mất thấy chân nguyên sắp hết, điện lang lại vẫn còn đến mấy con, Phương Nguyên không khỏi động ý niệm.

Ấn Lân cô!

Ngay lập tức, thân hình của hắn tựa như ánh sáng nổi sóng gợn, từ từ biến mất, trong nháy mắt không còn bóng dáng.

Những con điện lang luống cuống đứng lại, phát ra những tiếng gào thét tức giận, bắt đầu lòng vòng trên sườn núi nhưng lại không phát hiện ra cái gì.

Phương Nguyên ở ngay cách đó không xa, vừa quan sát tình hình của điện lang vừa lấy nguyên thạch ra hấp thu chân nguyên để tiến hành bổ sung, cùng lúc đó hắn còn liên tục duy trì phát động Ấn Lân cô.

Thị lực của điện lang xuất chúng, thế nhưng khứu giác lại rất kém. Phương Nguyên sử dụng Ấn Lân cô vừa đúng khác chế được chúng nó.

Đội khi chân nguyên của hắn khôi phục lại ba thành, đàn điện lang trước mắt rút cuộc đành phải không cam lòng mà rút lui.

Phuong Nguyên còn chưa có cổ trùng phụ trợ di động, điện lang thực sự mà lui đi, tốc độ của hắn cũng không theo kịp bước chân của chúng. Vì vậy hắn chủ động ngừng phát động Ân Lâm cổ, hiện ra thân hình.

Gràoooooooo!

Những con điện lang này nhìn thấy Phuong Nguyên lập tức như là gặp được kẻ thù giết cha, đồng loạt xông về phía hắn.

Phuong Nguyên hừ lạnh một tiếng, đội khi điện lang đến trước mặt mình thì vung nắm đấm tay phải ra bạo kích.

Nắm đấm của hắn bao bọc trong một lớp ánh sáng bạch ngọc vô cùng cứng rắn, nện mạnh lên lưng một con điện lang.

Một tiếng răng rắc giòn vang, con điện lang bất hạnh này bị Phuong Nguyên đánh bay ra ngoài, xương sống lưng đứt gãy.

Nó rơi xuống mặt đất, điên cuồng giãy giụa kêu gào một hồi, cuối cùng cũng không bò dậy nổi.

Phuong Nguyên bây giờ đã đầy đủ chân nguyên, chiến lực hùng mạnh, chỉ sau chốc lát, hắn lại đánh chết thêm bốn con điện lang.

Những con điện lang còn lại thì hoàn toàn mất ý chí chiến đấu, sợ hãi nhìn Phuong Nguyên, phát ra tiếng kêu nghèn nghẹn rồi cụp đuôi bỏ chạy.

Phuong Nguyên đứng tại chỗ, cũng không đuổi theo nữa.

Luận về tốc độ, hắn so ra vẫn còn kém những con điện lang này, đuổi theo cũng vô dụng.

Xác sói trải đầy mặt đất đều là chiến lợi phẩm của Phuong Nguyên, nhưng mà hắn lại rất cẩn thận, không vội vàng móc lấy con ngươi của điện lang.

Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo!

Hắn ngồi xồm một nửa bên, lấy bàn tay chống đất, tai phải áp xuống. Những sợi rễ trên tai mọc ra, từng sợi một đâm vào trong bùn đất.

Lập tức, thính lực của hắn tăng vọt lên mấy lần, ba trăm bước xung quanh đều trong phạm vi trinh sát.

Vô số âm thanh truyền vào trong tai nhưng cũng không có tiếng đàn sói tập kích hay tiếng bước chân của cổ sư khác.

"Tạm thời an toàn." Phuong Nguyên nhẹ thở phào một hơi, sau đó lấy dao găm ra, bắt đầu móc con ngươi điện lang.

Những con ngươi này hắn chỉ nộp lên một phần nhỏ, còn lại đều cất giấu.

Nếu nộp lên toàn bộ, như vậy chiến tích của hắn chắc chắn sẽ đưa đến nghi ngờ, thậm chí là sẽ bị âm thầm điều tra. Phuong Nguyên đương nhiên sẽ cố hết sức tránh phiền phức như vậy xảy ra.

Móc ra hết toàn bộ con ngươi của những điện lang này xong, Phuong Nguyên liền lập tức rời khỏi.

Hắn lại tiếp tục giết hai đàn bầy điện lang như vậy thì mây đen trên bầu trời đã rất dày đặc, gió lớn vù vù gào thét cuốn qua núi rừng, lá cây xào xạc từng cơn.

Gràooooo...

Trong tiếng gió mơ hồ truyền tiếng điện lang kêu gào.

Phuong Nguyên hơi biến sắc, dựa theo trí nhớ của kiếp trước, hôm nay chính ngày lang triều chính thức bộc phát.

Sử dụng Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo lần nữa nhưng Phuong Nguyên lại không nghe thấy tiếng điện lang ào ạt tập kích đến.

Hắn cũng không bắt ngờ, trái lại là trong lòng bình tĩnh lại.

Điều này có nghĩa là đàn điện lang cách hắn ít nhất hơn ba trăm bước. Với khoảng cách như vậy, còn có tốc độ của bản thân cộng với am hiểu địa hình, bấy nhiêu cũng đủ để hắn an toàn trở lại sơn trại.

"Những con điện lang này cũng thật xảo trá, xuất kích trong thời tiết như vậy. Tiếng gió to thét gào, tiếng lá cây xào xạc che lấp cho chúng nó rất nhiều." Phuong Nguyên khe khẽ thở dài trong lòng, dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy về sơn trại.

Vừa chạy đi khoảng vài trăm thước, hắn liền gặp phải một tiểu tổ cổ sư năm ngươi.

"Ái chà, là Cổ Nguyệt Phuong Nguyên đó sao." Sau khi phát hiện ra Phuong Nguyên, một cổ sư thiếu niên trong tiểu tổ lập tức nhướng mày, dùng giọng điệu quái gở mà chào hỏi.

Hắn là Cỗ Nguyệt Bằng, bạn học của Phương Nguyên, những ngày còn ở trong học đường tất nhiên cũng từng bị Phương Nguyên ức hiếp và trấn lột.

Phương Nguyên nhàn nhạt nhìn hắn một cái, tốc độ không đổi mà đi lướt ngang qua vai hắn, không cho hắn cơ hội nói ra câu thứ hai.

"Này!" Cỗ Nguyệt Bằng lập tức sùng sốt, một con bực tức dâng lên trong lòng, tốc độ dưới chân chợt chậm lại.

Hắn còn chưa tìm ra được cơ hội chế nhạo Phương Nguyên đâu.

"Tiểu Bằng, mau đi theo. Hôm nay chúng ta muốn giữ vị trí trên bảng chiến công thì ít nhất phải giết được năm mươi con điện lang!" Tổ trưởng mở miệng nói.

Cỗ Nguyệt Bằng lập tức thu lại vẻ bực tức, vội vàng đuổi theo bước chân của tổ viên bên cạnh.

"Tiểu tổ hiện tại của ta xếp thứ bảy mươi năm trên bảng chiến công, Phương Nguyên thì lót đáy ngoài hai trăm, chênh lệch như vậy quả thật là một trời một vực! Lại nói, ta cũng rất may mắn, gặp được một tiền bối chăm lo người mới như tổ trưởng đại nhân vậy. Từ lúc lang triều bắt đầu đến nay, ta dựa vào chiến công được chia cũng đã có thêm một con cỗ trùng. Tiền đồ của ta như gấm, Phương Nguyên sao có thể sánh với ta?"

Suy nghĩ một chút, trong lòng Cỗ Nguyệt Bằng cân bằng lại rất nhiều, thậm chí sinh ra một cảm giác hạnh phúc.

"Ở thế giới này, đơn đả độc đấu có thể đạt thành tựu gì chứ? Mọi người cùng nhau nhặt củi đốt lửa cao, sức mạnh đoàn kết mới càng mạnh mẽ, vẫn là người trong tộc đáng tin cậy! Nhờ vào sức mạnh của gia tộc, những người mới như chúng ta mới có thể phát triển an toàn hơn. Phương Nguyên đúng là ngu ngốc, thật cho rằng mình là ai. Hắn gặp may mà giải quyết được phiền phức ngũ chuyển Thôn Giang Thiềm thì đã vênh đuôi lên trời. Tuy là làm tổ trưởng nhưng không tuyển bất cứ một tổ viên nào, lót đáy đúng là đáng đời! Ha ha. Nhưng mà như đã nói, tính cách hắn quái dị như vậy, làm sao có thể tuyển được tổ viên chứ?"

Nghĩ đến đây, bước chân của Cỗ Nguyệt Bằng không khỏi nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lại chạy đi một đoạn nhưng lại kì lạ là bọn họ không gặp được bầy sói nào.

Cỗ Nguyệt Bằng ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuy là buổi chiều nhưng bầu trời lại u ám như đã sẩm tối.

Gió gào thét thổi, mây đen dày đặc trên đỉnh đầu, cuộn cuộn sôi trào, ẩn chứa sấm sét và mưa giông sắp ập xuống.

Thế nhưng Cỗ Nguyệt không sợ chút nào, khoe miệng mỉm cười châm chọc. Hắn nghĩ thầm trong bụng: "Ha ha ha, Phương Nguyên vội vàng trở lại như vậy, có lẽ là lo lắng trận mưa giông này sao. Thật là đồ nhát chết, một trận mưa thì có là gì?"

Ngay lúc này, tổ trưởng tiểu tổ bỗng nhiên biến sắc, há miệng hít một ngụm khí lạnh.

"Tổ trưởng đại nhân, xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt của bốn người khác cũng kéo sang đây.

Trong tiểu tổ cỗ sư này, tổ trưởng là người phụ trách trinh sát. Tuy rằng y cũng là cỗ sư ngũ chuyển nhưng cỗ trùng sử dụng trinh sát tất nhiên là không có phạm vi lớn như Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo của Phương Nguyên.

Lúc này, sắc mặt y trắng bệch, hoàn toàn không muốn giải thích gì thêm.

"Chạy mau!" Y hoảng sợ quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy trong ánh mắt kinh ngạc của bốn người còn lại.

"Mau đi theo tổ trưởng!" Những tổ viên khác đương nhiên cũng không ngu, sau khi phản ứng lại thì vội vàng bỏ chạy.

Gruuuuuuuu!

Phía sau truyền đến tiếng sói tru không ngừng chấp chờn, chỉ nghe tiếng thôi cũng đã biết số lượng điện lang đủ để hơn một ngàn!

Năm người trong tiểu tổ trắng bệch nét mặt, thờ hồn hèn, liền mạng dùng toàn lực chạy trốn.

"Chờ ta một chút!!!" Cỗ Nguyệt Bằng nhấc chân chạy trốn nhưng vẫn rơi lại sau cùng, hắn hoảng sợ kêu to lên cầu cứu.

Hắn đã cảm giác được tiếng thở của điện lang phía sau.

Nhưng làm cho hắn tuyệt vọng là, vị tổ trưởng xưa nay luôn chăm nom hắn ngay cả quay đầu một cái cũng không có, bạn bè thân thiết ngày thường vỗ ngực nói nghĩa khí càng như là không nghe thấy hắn kêu.

Grào!

Sau tai Cỗ Nguyệt Bằng bỗng nhiên vang lên một tiếng sói gầm gừ.

Sau một khắc, hắn cảm thấy một sức mạnh khổng lồ áp đến sau lưng, đẩy hắn ngã nhào xuống đất.

Hắn nằm trên đất, choáng váng hoa mắt.

Hắn vô thức liếc mắt tỉnh táo lại, quay đầu chống cự.

Răng rắc!

Trên bầu trời một tia sét như con rắn chọt chớp loé lên.

Trong bóng tối, thân hình một con Hào Điện Lang lập tức được rọi sáng.

Hình thể của nó còn lớn gấp đôi điện lang thông thường, lông mao toàn thân dựng đứng, cái miệng há lớn lộ ra hàm răng trắng bạc bén ngót.

Con người Cổ Nguyệt Bằng co rụt lại, trong đầu vang vọng một ý niệm.

"Bách thú vương!"

Quy mô của đàn sói trong lang sào rất lớn, không chỉ có ba con Lôi Quan Đầu Lang cấp vạn thú vương mà còn có Hào Điện Lang cấp bách thú vương, Cường Điện Lang cấp thiên thú vương.

Một giây sau đó, Hào Điện Lang há rộng mồm, giong vang một tiếng mà cắn đứt đầu Cổ Nguyệt Bằng.

Máu tươi và não tương văng đầy đất, Hào Điện Lang cúi đầu, bắt đầu từ cổ của Cổ Nguyệt Bằng mà hút máu, nuốt thịt.

Vô số điện lang chạy ngang qua nó.

Đi ùng, tiếng sấm không ngớt bên tai.

Ào ào ào, mưa giông cũng rơi xuống như trút.

Lang triều chân chính đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 131: Cô độc là bóng tối thâm sâu nhất

Dịch giả: lamlamyu17, habilis

Mưa rơi tầm tã, những tia sét trên bầu trời như con rắn vượn vẹo, kéo dài suốt một đêm.

Phuong Nguyên nằm trên giường, liên tục nghe được tiếng kêu gào, tiếng bước chân đạp nước đi trong mưa của đám cổ sư bên ngoài.

Hắn khép hờ mí mắt, trong đầu lại hiện ra trí nhớ của kiếp trước.

Ở kiếp trước, khi lang triều đến, hắn vẫn còn là cổ sư nhất chuyển, vì thế chỉ là lực lượng hậu cần, trốn trong sơn trại, nhờ vậy mà tránh qua một kiếp.

Thế nhưng ở kiếp này, hắn đã là nhị chuyển trung giai, hơn nữa có Tứ Vị Tửu Trùng, hiện tại đang cất bước về phía cao giai. Vậy nên hắn chắc chắn sẽ giống như những cổ sư nhị chuyển khác, bị đưa ra trước chống lại lang triều trong những đêm khuya như vậy.

"Ngoài kia mưa rơi như trút, lại phải chống lại đàn điện lang cường tráng vẫn nhìn rõ trong bóng tối, đúng là tự đi chịu tội." Phuong Nguyên thầm hừ lạnh một tiếng.

Lúc này hắn cũng không ngủ trong căn phòng hắn thuê mà đang ở trong khách sạn.

Nếu ở trong phòng cho thuê, hắn nhất định sẽ bị người bắt đi làm tráng đinh.

"Thượng tầng gia tộc chắc chắn đã đánh giá thấp chiến lực của đàn sói lần này, cách làm chính xác nhất phải là co đầu rút cổ trong sơn trại, dựa vào sơn trại mà kháng cự. Đáng tiếc bọn họ lại bị những kinh nghiệm trước kia che mờ mắt..." Phuong Nguyên vừa nghĩ vừa thích chí trở mình trên giường.

Ngoài cửa sổ, mưa to ào ào rơi xuống, nghiêng trời lệch đất.

Tiếng sấm đi ùng liên tiếp vang lên.

Trên đường phố, tiếng điều động khẩn cấp của đám cỗ sư, tiếng bước chân, tiếng rống giận chưa lúc nào dừng lại.

Sau một khoảng thời gian, tiếng sói tru đã cực kỳ gần son trại.

Tối nay đã định trước là một đêm không ngủ.

Bất kể là các cỗ sư mạo hiểm tính mạng ra ngoài chiến đấu, hay là những phạm nhân trốn trong nhà run rẩy, thậm chí cả Phương Nguyên, ngủ đến nửa đêm cũng tự nhiên tỉnh lại.

Hắn không ngồi dậy, chỉ mở to hai mắt trong bóng tối.

Âm thanh bên ngoài cửa sổ truyền vào trong tai, người bên ngoài đang trong cuộc chiến sống còn. Hắn có thể tưởng tượng ra, bên ngoài son trại, mưa trút sầm sập, cỗ sư và đàn sói tạo thành một vũ đài tung bừng náo nhiệt, bất kể là vai diễn nào cũng tận tình phô bày bản sắc của sinh mệnh.

Cuộc đời tựa vở diễn, một vở diễn tuyệt hay, thế nhưng Phương Nguyên không có chút giác ngộ nhập vai.

Hắn ngược lại là cảm nhận được một cảm giác cô độc khôn kể.

Nỗi cô độc vô biên.

Đó không phải vì hắn là người xuyên qua, hay là người sống lại, trên người mang theo bí mật không thể cho ai biết.

Mà là, mỗi một người sinh ra thì đã cô độc.

Con người giống như những đảo băng trôi, chìm nổi giữa biển khơi vận mệnh.

Người với người gặp nhau, giống như băng trôi đụng vào nhau, chỉ cần là va chạm thì ắt có ảnh hưởng.

Có đôi khi, băng trôi dính vào với nhau, với cái tên là "lợi ích", "tình thân", "tình bạn", "tình yêu", "thù hận".

Thế nhưng cuối cùng, chúng nó đều phải xa nhau, cô độc mà đi về phía hủy diệt.

Đây là bộ mặt thật của cuộc đời.

Đáng tiếc mọi người luôn luôn sợ cô độc, luôn luôn mãi mê đám người náo nhiệt, chung quy là không chịu nổi không có việc gì.

Bởi vì khi bọn họ đối mặt với cô độc thì cũng phải đối diện với đau khổ.

Thế nhưng một khi có thể trực diện với đau khổ này, con người thường sẽ có tài hoa và dũng khí. Cho nên, tục ngữ có câu: người kiệt xuất ắt cô độc.

"Đây là mùi vị của cô độc sao, mỗi khi ném trái đều càng càng cố quyết tâm theo đuổi ma đạo của ta!" Ánh mắt Phương Nguyên loé lên, hắn không kiềm được mà nhớ lại truyện kể Nhân Tổ.

Chuyện kể rằng, Nhân Tổ có được Thái Độ cổ, Thái Độ cổ giống như là một chiếc mặt nạ, Nhân Tổ không có trái tim, không cách nào mang lên.

Bởi lẽ trước đó, Nhân Tổ đã giao trái tim cho Hi Vọng cổ, để từ đó về sau hắn sẽ không còn sợ khốn cảnh nữa.

Thế nhưng Nhân Tổ muốn sử dụng Thái Độ cổ, thì lại phải có một trái tim.

Nhân Tổ cảm thấy thật khó khăn, cho nên hắn hỏi Thái Độ cổ.

Hắn nói: "Cổ à, thái độ đôi khi có thể nó rõ tất cả. Vấn đề hôm nay ta gặp phải ngươi cũng đã biết, cho nên ta muốn hỏi ý ngươi."

Thái Độ cổ bèn nói: "Kỳ thực đây cũng không khó gì. Nhân Tổ à, bây giờ ngươi thiếu khuyết một trái tim, chỉ cần đi tìm một trái tim mới là được."

Nhân Tổ rất nghi ngờ, lại hỏi một lần nữa: "Ta phải làm sao mới tìm được một trái tim mới đây?"

Thái Độ cổ than thở: "Trái tim, không ở đâu có, lại là không đâu không có. Tìm tìm, vừa khó vừa dễ. Với tình huống của ngươi, hiện tại có thể lấy được một trái tim"

Nhân Tổ mừng rỡ: "Mau nói cho ta biết làm sao để lấy được?"

Thái Độ cổ lại cảnh cáo hắn: "Tim này tên là cô độc. Con người à, ngươi khẳng định ngươi phải lấy được nó sao? Sau khi ngươi lấy được nó, ngươi sẽ cảm nhận được đau khổ vô biên, cô quạnh, thậm chí là sợ hãi!"

Nhân Tổ không để trong lòng cảnh cáo của Thái Độ cổ, hắn tiếp tục hỏi dồn.

Thái Độ cổ không tiện làm trái mệnh lệnh của Nhân Tổ nên bèn đáp: "Người chỉ cần ngửa mặt trông lên bầu trời trong đêm có sao, đừng nói bất cứ lời nào. Đến lúc hừng đông, người có thể lấy được trái tim của cô độc."

Buổi tối hôm đó chính là một ngày sao giăng đầy trời.

Nhân Tổ y theo lời Thái Độ cổ, một thân một mình ngồi trên đỉnh núi, ngửa mặt trông lên bầu trời đêm.

Trước đó hần sống gian khổ, thường xuyên bôn ba vất vả để sinh tồn, hoàn toàn không có thời gian ngửa mặt trông lên trời sao đẹp để mà lại huyền bí như thế này.

Hôm nay hần nhìn lên bầu trời, tâm tình nổi trôi, không khỏi nghĩ đến mình, nghĩ đến cuộc sống hèn mọn này, sự nhỏ yếu của mình, ăn bữa hôm lo bữa mai, ngày ngày đại đại sống qua.

"Than ôi, mặc dù ta có Hi Vọng cổ, Sức Mạnh cổ, Quý Cù cổ, Thái Độ cổ, thế nhưng muốn sinh tồn trong giới tự nhiên này vẫn là vô cùng gian khổ. Cho dù là ngày mai chết đi cũng không gì bất ngờ. Nếu như ta chết, thế giới này có nhớ đến ta? Sẽ có người vì ta tồn tại mà vui sướng, vì ta rời đi mà bị thương chăng?"

Nghĩ đến đây, Nhân Tổ lắc đầu.

Trên thế giới này, chỉ có một nhân loại là hần, nào có người khác đâu?

Cho dù là có cỏ trùng bầu bạn nhưng hần vẫn cảm nhận được một cảm giác khắc cốt ghi tâm.

Cô độc.

Trái tim của cô độc!

Giờ khắc này, sau khi Nhân Tổ cảm nhận được cô độc, trong thân thể hần đột nhiên xuất hiện một trái tim hoàn toàn mới.

Mặt trời dâng lên từ phía chân trời, rọi sáng gương mặt của Nhân Tổ. Thế nhưng Nhân Tổ lại không hề vui vẻ mà chỉ cảm thấy đau đớn vô hạn, tuyệt vọng, mờ mịt, và cả sợ hãi.

Hần không chịu đựng được nỗi cô độc và sợ hãi này, hần cảm thấy bóng đêm và ngày tận thế đã đến rồi!

Vì vậy hần thống khổ kêu rên, vươn ngón tay, móc cặp mắt của mình xuống.

Mắt trái của hần rơi xuống đất, hoá thành một chàng thiếu niên. Thiếu niên có tóc vàng, thân thể cường tráng, vừa xuất hiện thì quỳ xuống dưới chân Nhân Tổ, kêu to: "Hỡi Nhân Tổ. Cha của con, con là con trai cả của người, Thái Nhật Dương Mãng."

Đồng thời, mắt phải Nhân Tổ cũng hoá thành một thiếu nữ. Nàng đỡ cánh tay của Nhân Tổ, nói: "Hỡi Nhân tổ, cha của con, con là con gái thứ hai của người, Cổ Nguyệt Âm Hoang."

Nhân Tổ cười ha ha, lệ chảy ra từ trong hốc mắt. Hần liên tục nói ra ba chữ tốt: "Ta có con cái, rốt cuộc có thể chịu đựng đau đớn trái tim cô độc. Từ nay về sau, đã có người vì ta tồn tại mà vui sướng, có người vì ta ra đi mà bị thương. Dẫn cho ta chết, các con cũng sẽ nhớ về ta."

"Chỉ là..." Cuối cùng, hần thờ dài một tiếng, "Ta đã mất đi hai mắt, cũng không thể nhìn thấy ánh sáng nữa. Từ nay về sau, hai người các con hãy thay ta ngắm nhìn thế này đi thôi."

...

Mưa to rơi một đêm, đến sớm hôm sau mới khó khăn lắm mà dừng lại.

Phương Nguyên bước ra khỏi khách sạn, người đi trên đường nặng trĩu nét mặt bi thương.

Một đêm này, gia tộc tồn thất không ít.

Trên thực tế, cả ba đại gia tộc núi Thanh Mao, không nhà nào tránh khỏi, đều bị tổn thương không ít.

Điểm này khi Phương Nguyên thấy bảng chiến công thì đã biết rõ.

Sau đêm qua, trên bảng chiến công giảm mất hai mươi lăm tiểu tổ, đều là hi sinh trong lang triều, cho dù là có một hai người còn sống cũng là bị thương hoặc tàn phế. Tiểu tổ Cổ Nguyệt Băng cũng nằm trong nhóm này.

Hơn mười ngày từ hôm đó về sau, tình thế càng chuyển xấu, càng ngày càng tồi tệ.

Đầu tiên là xuất hiện Hào Điện Lang cấp bách thú vương, ngay sau đó lại có tình báo truyền về nói trong lang triều ẩn hiện có Cuồng Điện Lang cấp thiên thú vương!

Tin tức như thế không khỏi làm cho cổ sư nhĩ chuyển đi ra ngoài sợ vỡ mật.

Nếu như gặp phải Cuồng Điện Lang thì ít nhất phải có ba tiểu tổ chung sức hợp tác mới có thể đối phó. Đây là còn chưa tính những con điện lang phổ thông bên cạnh Cuồng Điện Lang.

Ba đại gia tộc không thể không điều động ra gia lão tam chuyển ứng phó với tình thế nguy cấp.

Dưới tình huống như vậy, mỗi ngày đều là gian khổ với đám cổ sư và thời gian thì dài đằng dặc.

Cho dù là Phương Nguyên có Ân Lâm cô cũng phải cẩn thận từng chút, dù sao hấn cũng có thể gặp phải điện lang cấp thú vương có Điện Nhân cô.

Cũng may là trước kia hấn trả giá một chút, có thể vận dụng Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo.

Phạm vi trinh sát của con cổ này rất rộng, làm cho hấn lần nào cũng có thể tránh khỏi những đàn sói lớn.

Cứ như vậy, thời tiết từ từ nóng lên, đã là cuối tháng bảy. Tuy nói tình huống vẫn không lạc quan như trước nhưng dưới sự hợp tác của ba đại gia tộc, tình hình đã dần được khống chế.

...

Một sườn núi nào đó.

Ba vị cổ sư đã trải qua ác chiến đối mặt với một con Hào Điện Lang vừa chạy tới.

Mùi vị cái chết đã phả vào mặt.

"Khốn kiếp, chân nguyên không đủ, nếu như có sáu thành, không, chỉ cần ba thành thì cũng không đến mức bị nó đuổi kịp!" Hùng Chiên thân là tổ trưởng, nhìn thấy Hào Điện Lang bước từng bước thông dong tiếp cận như thể mèo vờn chuột, hấn hung hăng nhổ ra một búng máu.

"Phía trước là vách núi, đã không còn đường lui, làm sao bây giờ?" Một vị tổ viên sắc mặt tái nhợt mở miệng nói.

"Còn có thể thế nào? Chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào viện binh. Nghe nói Bạch Ngưng Băng đại nhân của tộc ta đã xuất quan, đang ra chiến trường." Đây là một cổ sư đến từ Bạch gia trại.

Ban đầu có hai tiểu tổ đến từ Hùng gia trại và Bạch gia trại, bọn họ đã chung sức hợp tác đối mặt với lang triều, nhưng đến lúc này lại chỉ còn lại ba người như thế này.

"Trông cậy vào Bạch Ngưng Băng không biết ở nơi nào còn không bằng liều đánh một trận!" Hùng Chiên nghiêng rắng, "Sở dĩ thú vương đáng sợ là vì cổ trùng sống nhờ trên người nó. Ta có một con Cường Thủ cổ, có thể cưỡng ép bắt cổ trùng trên người kẻ địch ra. Chỉ là cần phải duy trì liên tục, không thể nhúc nhích, trong lúc đó các cậu phải bảo vệ ta."

"Được!" Hai người khác liếc mắt nhìn nhau, đều đứng trước người Hùng Chiên tạm thời thay hấn ngăn cản con Hào Điện Lang con này.

Biết rõ hi vọng nhỏ bé đến đáng thương, thế nhưng ai cũng sẽ không cam tâm chịu chết như thế này.

"Lấy được thì có hi vọng sống! Trời cao phù hộ con!!" Hùng Chiên mất đây về dữ tợn, chậm chậm giơ tay phải lên.

Sống hay chết chính là đặt cược ở lúc này đây!

Ba người một sói cũng không biết, ngay trên vách đá cao, một vị thiếu niên tóc trắng áo trắng đang nhàn nhạt nhìn cảnh này.

"Đời người thực là buồn chán..." Y ngồi trên mặt đất, một tay chống xuống đất, một tay nghiêng bầu rượu trút vào miệng.

Thứ rót ra cũng không phải là rượu mà chỉ là nước suối ngọt lành.

Y không thích uống rượu nhưng lại thích uống nước.

Thiếu niên áo trắng vừa uống nước, vừa nhìn màn kịch hay dưới chân.

"Chiến đi, chết đi. Cuộc đời tầm thường như kia của các ngươi quá nhàm chán. Chỉ có chiến đấu sống còn như vậy mới có thể làm cho cuộc đời các ngươi thêm chút đặc sắc, làm cho nhân sinh của các ngươi mới có giá trị."

Y nhàn nhạt nở nụ cười, không hề có ý muốn ra tay tương trợ.

Cho dù y có năng lực như thế, cho dù dưới chân có tộc nhân Bạch gia của y.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Đối với y, cô độc là bóng tối thâm sâu nhất, mà ánh sáng tình thân chỉ là một thứ biểu hiện giả dối.

Bạch Ngưng Băng y còn lâu mới làm cái chuyện cứu người nhảm chán này!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 132: Tam Bộ Phương Thảo

Dịch giả: lamlamyu17

Trên vách đá, Bạch Ngưng Băng hào hứng mà nhìn xuống.

Ngay dưới chỗ vách đá y đang ngồi, một cuộc chiến sinh tử đang hồi trình diễn.

Hào Điện Lang sải bước thong dong, chậm chậm tiếp cận đến.

Hai vị cổ sư mang nét mặt ngưng trọng chặn ngay trước mặt nó.

Ở sau lưng bọn họ, Hùng Chiên nửa ngồi xồm trên đất, tay trái nắm lấy cổ tay phải, nhắm vào Hào Điện Lang ở phía xa xa.

"Cường Thủ cổ!" Hấn bỗng nhiên hét lớn một tiếng, chân nguyên trong cơ thể tuôn vào Cường Thủ cổ.

Một lực hút vô hình lập tức bộc phát ra.

Tay phải Hùng Chiên co bắt lại, hấn có ảo giác như mình đang nắm lấy một con cổ trùng.

Nhưng con cổ trùng này không ngừng vùng vẫy, không ngừng đấu sức với hấn.

Sức mạnh này cũng vô cùng mạnh mẽ, trọng tâm của cơ thể hấn đã rất thấp, nhưng nó vẫn khiến hấn thấy như mình cũng đang bị kéo lên phía trước.

"Xác xuất thành công của Cường Thủ cổ rất thấp, nhưng lần này nhất định phải thành công, bằng không thì lành ít dữ nhiều!" Hấn nghiêng răng kèn kẹt, trên trán nổi gân xanh, gương mặt đầy vẻ dữ tợn, dốc hết sức lực mà chiến đấu.

Hùng Chiên đã không còn đường lui nữa.

Không thành công chính là chết!

Dưới kích thích của tử vong, hấn liều mình rút chân nguyên vào trong Cường Thủ cổ.

Mà theo dòng chân nguyên rút vào, Cường Thủ cổ sống nhờ trong lòng bàn tay phải cũng bộc phát ra lực hút càng mạnh mẽ hơn.

Hào Điện Lang cảm thấy không ổn, bắt đầu gào rú lên, đột nhiên phát động tấn công một cách điên cuồng.

Hai vị cổ sư phía trước khốn khổ ngăn chặn.

Ngay lúc Hùng Chiên cảm giác thấy thành công đã đến gần thì sắc mặt hấn chợt biến.

"Chết tiệt! Chân nguyên không đủ!" Hấn phun ra một ngụm máu, khí sắc lập tức héo rũ, một khi bắt cổ thất bại thì sẽ phải chịu cắn trả, đây cũng chính là chỗ thiếu hụt của Cường Thủ cổ.

Gràoooo!

Mất đi kiểm chế của Cường Thủ cổ, Hào Điện Lang há mồm rú lên.

Cổ trùng cộng sinh bạo phát sức mạnh, làm cho hàm răng nó loé lên từng tia điện xẹt.

Dòng điện xanh thăm thẳm bắt đầu tụ tập trung lại, cuối cùng bắn mạnh ra.

Dòng điện xông qua giữa hai vị cổ sư, bắn thẳng vào Hùng Chiên đang nửa ngồi xồm.

Hùng Chiên còn chưa kịp kêu lên thì đã bị đánh thành một tảng thịt cháy đen, chết ngay lập tức.

"Chạy mau!" Hai cổ sư còn lại không còn chút ý chí chiến đấu nào, chia nhau ra hai hướng trái phải mà chạy trốn.

Hào Điện Lang đuổi theo một người, trực tiếp đụng ngã rồi cắn nát yết hầu.

Cuối cùng chỉ còn lại vị cổ sư đến từ Bạch gia trại, hắn bị Hào Điện Lang chặn đầu, chỉ có thể lùi từng bước về phía vách đá bên cạnh.

"Aaaaaa. Ta đã phải chết sao!!!" Hắn dựa lưng vào vách đá, ngửa đầu gào thét trong tuyệt vọng, trút ra hết sợ hãi trong lòng.

Nhưng tiếng hét của hắn bỗng nhiên ngưng bật.

Hắn nhìn thấy Bạch Ngưng Băng đứng trên vách đá phía trên đầu mình.

"Bạch Ngưng Băng đại nhân! Bạch Ngưng Băng đại nhân! Thật sự là ngài sao?" Sau khi ngẩn người một lát, hắn gào to lên, vui mừng đến chảy nước mắt.

"Ái chà, bị phát hiện rồi." Bạch Ngưng Băng ha ha cười một tiếng, chậm chậm giơ tay phải lên.

Ngón trỏ tay phải của y chỉ xuống phía dưới một cái, một mũi khoan bằng băng xuất hiện, bay thẳng xuống dưới.

Mũi khoan băng đâm vào cổ sư cầu cứu, xuyên qua xương đầu hắn, từ đỉnh đầu chọc thủng xuống dưới.

"A!" Gương mặt của hắn vẫn còn nguyên vẻ hớn hờ sống qua kiếp nạn, sau đó thì phịch một tiếng, ngã xuống đất.

Con Hào Điện Lang giật thót mình.

Nó nhìn Bạch Ngưng Băng ở phía trên, há mồm ra, lộ ra hàm răng lượn lờ tia điện bên trong.

"Súc sinh vô tri." Bạch Ngưng Băng lãnh đạm nhìn, nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên vách núi đá cao đến năm thước.

Giữa không trung, hai tay y chọt hợp lại với nhau, một làn hơi lạnh giá chọt tràn ra xung quanh.

Sau đó, hai tay y lại tách ra, một băng nhận* bỗng chốc hình thành.

(*) nhận: lưỡi (lưỡi trong lưỡi dao, lưỡi kiếm), băng nhận có thể hiểu là lưỡi cắt bằng băng.

Băng nhận này dài một thước bảy, giống như một chiến đao Nhật Bản trên địa cầu, toàn bộ là băng cứng trong suốt, chuôi đao thì bị nắm trong bàn tay trắng nhợt của Bạch Ngưng Băng.

Tia điện của Hào Điện Lang phóng đến từ bên dưới, Bạch Ngưng Băng cười cợt một tiếng, từ trong lỗ mũi phun ra hai luồng hơi nước trắng xoá.

Hơi nước phản phật một tiếng rồi lượn quanh cơ thể y, tạo thành một vòng bảo hộ như quả cầu nước.

Quả cầu nước không ngừng tự xoay tròn, dòng điện của Hào Điện Lang bắn vào trên lớp chắn này thì đều tan biến.

Cầu nước nứt vỡ, thiếu niên áo trắng bên trong xuất hiện.

"Chết đi." Hai con ngươi màu đen của thiếu niên chọt biến thành một màu lam, tựa như hai viên thủy tinh, đầy vẻ vô tình và thờ ơ.

Ánh đao hiện ra.

Bạch Ngưng Băng ung dung chạm đất, trong tay nắm băng nhận màu trắng bán trong suốt, một giọt máu tươi trượt chảy xuống.

Mà Hào Điện Lang thì như một bức tượng im lìm đứng đó.

Sau một hô hấp, cổ của nó chọt phún máu tươi, cái đầu to lớn rơi xuống, lăn lăn đi trên đất, còn thân thể thì ngã quỵ.

Điện Lưu cổ ký sinh trên người nó bay ra nhanh như bắn, phi thẳng về phía Bạch Ngưng Băng.

Bạch Ngưng Băng nhẹ nhàng lật cổ tay, không trung nhoáng lên một ánh đao.

Dưới đao của y, Điện Lưu cổ ầm một tiếng, nổ thành một mảng điện chớp xanh, lập tức diệt vong.

Bạch Ngưng Băng chậm chậm bước về phía thi thể của Hùng Chiên.

"Những cổ trùng khác đều là mấy món hàng thông thường, nhưng con Cường Thủ cổ lại có vẻ thú vị." Y lục soát ra Cường Thủ cổ từ trên thi thể Hùng Chiên, thầm ước lượng trong lòng.

Tuy rằng trong hiệp ước của ba nhà đã có quy định, sau khi cổ sư chết, cho dù là người đến sau lấy được cổ trùng của cổ sư đã mất thì cũng phải nộp

lên trên.

Thế nhưng Bạch Ngưng Băng cũng không để quy định này trong lòng.

Cho dù là xảy ra chuyện thì sao?

Bản thân y là biểu trưng cho sự trỗi dậy của Bạch gia, nhất định sẽ được gia tộc bảo vệ.

Điều này Bạch Ngưng Băng vô cùng chắc chắn.

"Chỉ là... lang triều này thật sự có hơi nhảm chán rồi." Y dùng tay vuốt ve băng nhận, cảm nhận hơi lạnh thấu xương trên lưỡi băng.

"Ngẫm nghĩ cẩn thận, vẫn là đánh nhau với người khác tương đối thú vị." Y ngáp một cái rồi bỗng nhiên nở nụ cười, "Cũng không biết mấy tên Thanh Thư, Hùng Lực kia đã phát triển đến mức nào? Bế quan lâu như vậy, biết đâu bọn họ có thể gây ra cho ta một chút ngạc nhiên cũng không chừng..."

...

Ngày hôm sau.

Dòng người cuộn cuộn trên quảng trường, Phương Nguyên ngược nhìn lên một cây cò khổng lồ.

Trên mặt cò dùng Du Tự cổ tạo thành chữ viết, nội dung là ba đại gia tộc liên kết nhau cung ứng tất cả vật tư.

Những vật tư này bao quát phạm vi rất rộng, có thức ăn nuôi cò trùng, có muối ăn, cơm, dầu, các loại đồ dùng sinh hoạt cho người, và hiển nhiên là cũng có cò trùng, nguyên thạch.

Nhưng đằng sau những thứ này đều ghi chú một con số, có nghĩa là cần chiến công tương ứng mới có thể đổi lấy.

Một trùng mắt sói có thể đổi được mười điểm chiến công. Năm điểm chiến công là một cân gạo, tiêu hao hai mươi lăm điểm chiến công là có thể đổi cho cò sư một khối nguyên thạch.

Không cần phải nghi ngờ, lang triều mang đến cơ hội mà thời kỳ hòa bình không có được.

Bảng chiến công và bảng vật tư chẳng biết đã kích thích được bao nhiêu cò sư tình nguyện liều mạng hăng hái, ngày đêm chém giết điện lang.

Nhất là gần đây, theo lang triều bạo phát, ba đại gia tộc đều lấy ra của cải đã kích phát sự tích cực của các cò sư, nâng cao sức chiến đấu của bọn họ, trợ giúp sơn trại vượt qua cửa ải khó khăn này.

Cũng vì vậy mà trên bảng vật tư xuất hiện rất nhiều thứ tốt mà bình thường không hay gặp được.

Cũng tỷ như hiện tại, Phương Nguyên đã chú ý tới một con cò trùng.

"Tam Bộ Phương Thảo cổ." Hắn thì thào trong miệng, nhìn chăm vào một dòng nội dung trên mặt cò.

Tam Bộ Phương Thảo cổ là cò trùng Phương Nguyên đang cần, bởi vì nó có thể phụ trợ di động, tăng cường tốc độ chạy trốn của Phương Nguyên.

Thành thật mà nói, mấy ngày nay trên bảng vật tư xuất hiện cũng không ít cò trùng, thế nhưng chỉ có con Tam Bộ Phương Thảo cổ này hợp ý Phương Nguyên nhất.

Nhưng mà con cò này cũng không dễ tóm vào tay, nó không chỉ có duy nhất một góc trên bảng vật tư mà còn phải đổi bằng rất nhiều chiến công.

"Nếu như ta thể hiện ra bản lĩnh thật sự thì tất nhiên cũng có thể gom góp được chiến công đổi con Tam Bộ Phương Thảo cổ này. Thế nhưng làm như vậy ắt sẽ gây ra nghi ngờ, điều này không ổn."

Phương Nguyên lặng lẽ suy nghĩ.

"Chỉ còn một cách chính là vung tay tạo ra Sinh Cơ Diệt, buôn bán cho người trong tộc những cò trùng nhất chuyển này, đổi lấy chiến công. Nhưng biện pháp này hiệu quả chậm, đợi lúc gom góp đủ chiến công, Tam Bộ Phương Thảo cổ không chừng đã bị người ta đổi rồi."

Phương Nguyên âm thầm lắc đầu, biện pháp này có tai hại, tất nhiên không thể chọn dùng.

Vậy thì nên làm sao cho phải đây?

Hắn nhìn bảng vật tư và bảng chiến công, rơi vào trong trầm tư.

Đối với những thứ như chiến công, hắn càng có nhận thức sâu sắc hơn tất cả mọi người xung quanh.

Bản chất của chiến công chính là một loại tiền khẩn cấp.

Ở thời kì hoà bình, thứ lưu thông trên thị trường là nguyên thạch. Nguyên thạch là đồng tiền mạnh, vì bản thân nó có giá trị thương phẩm mạnh, cho nên đến bây giờ nó cũng không bị giảm giá trị.

Thế nhưng trong lang triều, nhu cầu nguyên thạch tăng vọt, nó khó có thể đảm nhận tác dụng làm tiền tệ lưu thông nữa. Do đó người ta cần một loại tiền khẩn cấp để tạm thời thay thế nó.

Vậy nên chiến công được sinh ra.

"Có loại tiền phụ trợ như chiến công này là có thể tạm thời chống lại sụp đổ kinh tế. Giống như là trên địa cầu, một khi có chiến tranh, chính phủ của các quốc gia sẽ phát hành một số lượng lớn tiền giấy. Đương nhiên, tiền giấy phát hành quá nhiều sẽ tạo thành giá cả tăng lên, tạo ra lạm phát. Chiến công cũng như vậy, càng đến lúc cuối càng giảm giá trị. Nhưng trong lúc sinh tử tồn vong của sơn trại, không có chiến công mà chỉ dùng nguyên thạch thì lại càng không ổn. Người ta chỉ có thể chọn lấy cái ít tác hại hơn trong hai cái hại, cũng vì vậy mà sau lang triều thì thường sẽ là cảnh tượng kinh tế tiêu điều."

"Thế chế kinh tế vụng về như vậy hoàn toàn không đáng nhắc đến. Nếu như ta có tu vi tam chuyển thì đã có thể giờ trò với nó rồi. Đáng tiếc thực lực của ta không đủ, không gánh vác nổi mào hiểm trong đó, cứ cố làm thì chẳng khác gì đùa với lửa."

Phương Nguyên thở dài trong lòng.

Chủ yếu vẫn là tu vi không cao, thực lực không đủ mạnh.

Không có sức mạnh, chỉ có trí tuệ không cũng là vô dụng.

Cho nên trong truyện Nhân Tổ, Nhân Tổ đã lựa chọn giao dịch với Sức Mạnh cổ, lấy được sức mạnh mà từ bỏ trí tuệ.

Tất cả cũng là vì sức mạnh mới là nền tảng.

Phương Nguyên đang suy nghĩ thì bên cạnh truyền đến tiếng bàn tán của mọi người.

"Các người có biết gì chưa, Bạch Ngưng Băng lại ra tay!"

"Cái gì, lần này là cổ sư nào gặp xui xẻo?"

"Là Hùng Lực của Hùng gia trại, tro bụi đầy đầu rồi."

"Ài, Bạch Ngưng Băng này làm cái trò gì đây chứ? Lần trước đã thương Xích Sơn, lần này lại đối phó Hùng Lực. Trong lang triều mà hắn vẫn làm loạn như vậy!"

"Hắn luôn thích gì làm nấy, đã là cổ sư tam chuyển mà lại đi tìm cổ sư nhị chuyển gây phiền phức. Để cho công bằng, hắn còn chủ động dùng cổ trùng áp chế thực lực của mình xuống cảnh giới nhị chuyển. Thực sự là quá ranh rồi, không ai hiểu nổi!"

"Bạch Ngưng Băng sao... Hừ, một kẻ sẽ chết mà thôi. Nhưng mà, như vậy cũng là nhắc nhở ta." Phương Nguyên nghe đến đó thì bỗng nhiên có một ý tưởng trong lòng.

Hắn đã nghĩ ra biện pháp để mau chóng thu được một số lớn chiến công.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 133: Cảm ơn người để cho ta giết người

Dịch giả: lamlamy17

Lao vọt qua!

Từng gốc cây phía trước tựa như đang va vào Phương Nguyên, Phương Nguyên nhanh nhẹn né tránh, nhắc chân chạy như bay.

Sợi rẽ từ tai phải của hắn bay bay, mà ở phía sau là một con Hào Điện Lang bị hắn cố ý chọc giận cùng với mấy trăm con điện lang phổ thông cường tráng.

Tốc độ điện lang nhanh hơn hắn rất nhiều, nhất là Hào Điện Lang, thân thể mạnh mẽ của nó thuyên chuyển như điện chớp nơi địa hình phức tạp này, tốc độ cực kỳ nhanh.

Mắt thấy Phương Nguyên sắp bị đuổi kịp thì bỗng nhiên, thân hình hắn nổi lên một trận dao động ánh sáng, ngay sau đó thì biến mất không còn thấy gì.

Hào Điện Lang đành phải tạm dừng bước chân, nghi ngờ nhìn xung quanh.

Phương Nguyên lại chạy đến một chỗ xa xa rồi lại hiện ra một lần nữa.

Ánh mắt nhạy bén của Hào Điện Lang lập tức phát hiện ra hắn. Nó tức giận gầm gừ một tiếng, xông về phía Phương Nguyên.

Về phần những con điện lang phổ thông cũng là theo sát phía sau.

Phương Nguyên âm thầm cười lạnh một tiếng, tiếp tục chạy đi.

Cứ như thế năm lần bảy lượt, hắn rốt cuộc đạt được mục đích. Lần này hắn đã hoàn toàn biến mất.

Đàn sói truy sát đến chán chừ một lúc ở chỗ Phương Nguyên biến mất, nhưng sau đó Hào Điện Lang đã phát hiện mục tiêu mới.

Trong khe núi ở cách đó không xa có năm vị cổ sư đang giao chiến với một đàn sói.

Grúúú!

Trí tuệ Hào Điện Lang có hạn, nó lập tức quên Phương Nguyên mà ngửa đầu tru lên một tiếng, những điện lang sau lưng như thủy triều mà gia nhập vào chiến trường nơi khe núi.

"Sao lại như vậy?" Những cổ sư đang giao chiến thấy tình cảnh như vậy, gương mặt vàng như đất.

"Không phải nói mỗi một bầy sói đều có phạm vi hoạt động hay sao?"

"Chúng ta khổ sở lắm mới giết được một con Hào Điện Lang, thật không ngờ lại đến thêm một con! Lần này lành ít dữ nhiều."

"Còn không mau phát tín hiệu cầu cứu!!"

Đàn sói mới đến này gia nhập vào làm cho áp lực của các cổ sư tăng vọt, giọng nói mỗi người đều toát lên vẻ thất kinh.

Cổ sư trinh sát trong đó vội vàng vung tay về phía khung không, bắn ra một con cô trùng.

Con cô trùng này như một viên cầu nhỏ màu vàng nhưng lại có thêm một đôi cánh chim sặc sỡ. Nó vỗ cánh bay đến giữa không trung rồi chợt nổ tung ra, hoá thành một vệt pháo hoa rực rỡ, chu vi trăm dặm xung quanh đều có thể thấy được.

Đây là Tín Hào cô, cô trùng tiêu hao nhất chuyển, thường được dùng để phát tín hiệu.

"Đã phát tín hiệu, mọi người phải giữ vững, đợi viện binh đến!" Tổ trưởng của tổ cổ sư này kịp thời hô lên, nâng cao sĩ khí, ổn định lòng người.

"Vô ích thôi." Phương Nguyên xuất hiện trên vách núi đá cao, cao cao nhìn xuống từ bên trên, trong lòng cười lạnh.

Tình hình xung quanh của tiểu tổ cổ sư đều đã bị hắn dò xét rõ ràng, tiểu tổ cách đây gần nhất cũng rơi vào trong bao vây của bầy sói.

Bầy sói đó tất nhiên cũng là do Phương Nguyên cố ý dẫn đến, muốn trói tay trói chân bọn họ lại.

"Săn điện lang, một con người chỉ có mười điểm chiến công, nhưng thu về cô trùng từ trong chiến trường, sau đó nộp lên cho thượng tầng gia tộc, ít nhất được hơn một nghìn điểm chiến công! Chuyện như vậy làm hai ba lần là ta có thể đủ chiến công đổi được Tam Bộ Phương Thảo cô." Phương Nguyên thầm nghĩ trong lòng.

Trong khi hắn đang mưu toan thì kết cục của tiểu tổ cổ sư đã xác định.

"Tiếp theo chính là chờ bọn họ bị tiêu diệt, sau đó dẫn bầy sói rồi đi rồi quay về đây thu gom cô trùng." Phương Nguyên đi đến một cái cây lớn bên cạnh vách núi, thản nhiên ngồi xuống tại chỗ.

Ai cũng không cam tâm chết, cho nên những cổ sư này đang cực lực chống cự.

Phương Nguyên không mạo hiểm dụ Cuồng Điện Lang cấp thiên thú vương mà lựa chọn Hào Điện Lang, điều này làm cho bọn họ tha hồ mà gãy giữa một hồi.

Nhất là trong những cổ sư này còn có một tên bại tướng dưới tay Phương Nguyên.

Đó chính là Cổ Nguyệt Man Thạch.

Gã có Bàn Thạch cô, có năng lực phòng ngự rất mạnh, một mình chặn được tấn công của rất nhiều điện lang.

Nhưng mà đây cũng là nguyên nhân khiến cho Phương Nguyên lựa chọn tiểu tổ này.

Cổ trùng càng quý giá, chiến công lấy được sau khi nộp lên trên cũng càng nhiều. Lấy về được Bàn Thạch cổ, Phương Nguyên sẽ có được ba nghìn chín trăm chiến công, làm cho xếp hạng của hắn trên bảng chiến công có thể trực tiếp tăng lên đến vị trí thứ hai mươi mấy.

Đương nhiên, cổ trùng của những người như Xích Sơn, Mạc Nhan, Thanh Thư còn quý giá hơn Bàn Thạch cổ.

Thế nhưng trong tiểu tổ Xích Sơn có Cổ Nguyệt Xích Thiệt, hắn có Xà Tín cổ, có thể trinh sát dựa vào nhiệt lượng, ấn thân của Phương Nguyên căn bản không có tác dụng gì với Xà Tín cổ.

Về phần Mạc Nhan lại là cổ sư trinh sát càng mạnh hơn Xích Thiệt, thủ đoạn lại đa dạng, đã từng nhiều lần một mình hoàn thành nhiệm vụ đánh giá lang sào mà gia tộc giao xuống.

Trong tiểu tổ Thanh Thư tuy không có cổ sư trinh sát mạnh, nhưng vì có Cổ Nguyệt Phương Chính ở đó, gia tộc nhất định sẽ có gia lão bí mật đi theo bảo vệ. Phương Nguyên đi đến đó, quả thật làm tự tìm đường chết.

Mà cổ sư trong hai sơn trại khác, Phương Nguyên lại không quá quen thuộc.

Việc hãm hại này cũng không dễ làm, sau khi chọn trái lựa phải, hắn mới chọn ra được vài tiểu tổ, đi theo một khoảng thời gian dài mới tìm ra được thời cơ thích hợp này.

...

Bạch Ngưng Băng đang ngủ thì một trận tiếng động giao chiến kịch liệt truyền vào trong tai y.

Y hơi mở hai mắt ra, giữa hai mi mắt toát ra vẻ lạnh lùng.

"Lại là cảnh tượng nhàm chán này." Y ngủ ngay ở bên cạnh vách núi, hơi nghiêng người là thấy được tình cảnh trong sơn cốc, đang muốn tiếp tục chợp mắt ngủ thì bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người.

"Ồ?" Đôi mắt y chợt loé lên vẻ sững sốt, y đã nhìn thấy Phương Nguyên.

Phương Nguyên dựa lưng vào gốc cây, ăn quả đại tiện tay hái được, lạnh lùng nhìn chiến trường bên dưới, không chút động lòng.

Bạch Ngưng Băng lập tức cảm thấy hứng thú, y chưa bao giờ gặp được một người như Phương Nguyên, bởi lẽ từ nhỏ đến lớn, tất cả người bên cạnh y đều trung thành với gia tộc, chìm đắm trong tình cảm.

Thế nhưng từ trên người Phương Nguyên, y cảm nhận được sự cô độc và hờ hững mà y cực kỳ quen thuộc.

"Hắn là ai?" Trong lòng Bạch Ngưng Băng lập tức sinh ra một chút nghi ngờ và hiếu kỳ.

...

Quả đại là thứ Phương Nguyên có gì dùng đó ngay tại chỗ, bằng kinh nghiệm của hắn, tất nhiên là có thể biết được nó có độc hay không.

Quả đại nhiều nước, vừa chua vừa ngọt, Phương Nguyên đang ăn thì bỗng tai phải động đập, hắn nghe thấy tiếng động, hơn nữa là ở ngay bên cạnh!

Trước đó Bạch Ngưng Băng ngủ trên chỗ vách đá cao hơn, không gây ra tiếng động gì, cho nên Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo cũng không thể cảm nhận được, hiện giờ y di chuyển thì lập tức bị Phương Nguyên phát hiện.

Đôi mắt Phương Nguyên chợt loé lên, hắn nghiêng người nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên tóc trắng áo trắng, đang dùng mũi băng nhận cắm vào vách núi, một đường trượt xuống một chỗ cách hắn không xa.

Bạch Ngưng Băng!

Phương Nguyên hơi buông mi mắt, lập tức nhận ra người này.

Người mà hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất thiên tài núi Thanh Mao, biểu tượng trời dậy của Bạch gia trại, lúc nhị chuyển thì đã chém giết gia lão tam chuyển của tộc hắn, đến nay tuổi còn trẻ mà đã có tu vi tam chuyển, nhân vật then chốt đã lấy sức một người mà thay đổi bộ cục núi Thanh Mao!

Nếu là cổ sư khác, một mình đối mặt với Bạch Ngưng Băng thì chắc hắn về mặt không khỏi dao động, không phải căng thẳng thì cũng là dè chừng.

Thế nhưng ánh mắt Phương Nguyên chỉ lướt qua y một lần rồi lại nhìn về phía sơn cốc. Thần sắc hắn bình thản như cũ, đơn giản chính là thờ ơ, bởi lẽ bí mật và nội tình của Bạch Ngưng Băng, Phương Nguyên đều biết rõ ràng.

"Há..." Bạch Ngưng Băng bước đến, kinh ngạc nhìn Phương Nguyên rồi khẽ nhếch miệng, giọng điệu ngân dài.

Y tò mò nhìn chằm chằm vào Phương Nguyên, như thể đang nhìn một thứ chưa từng được thấy.

Y liên tục đến gần, càng nhìn Phuong Nguyên, trong mắt càng phát sáng, hứng thú trong lòng cũng ngày càng nồng đậm.

"Từ trên người người này, sao ta lại có cảm giác quen thuộc. Giống như trước đây đã từng gặp hắn, cảm giác như thể từ trước đây rất lâu ta và hắn đã là bằng hữu!" Trong lòng Bạch Ngưng Băng dậy con sóng trào.

Bằng hữu.

Cái từ mà y vẫn luôn xem thường, kính bĩ, thậm chí phi nhỏ.

Y chưa bao nghĩ rằng mình sẽ có bằng hữu, vài tên phạm phu tục tử bên cạnh chỉ xứng với ngựa đầu ngược nhìn y, sao lại có tư cách trở thành bằng hữu của y.

Bạch Ngưng Băng vẫn cho rằng, cho đến cuối cuộc đời này, y cũng sẽ không có một người bạn nào.

Thế nhưng bây giờ, y bỗng nhiên có cảm giác này!

Cảm giác này huyền diệu khó tả, nhưng y tin chắc rằng đó chính là cảm giác này, vì khi y nhìn thấy Phuong Nguyên thì như đang thấy được chính mình!

Bạch Ngưng Băng đã đến quá gần, Phuong Nguyên dùng ánh mắt đen thẳm, nhàn nhạt nhìn thẳng vào y.

Một cách không lý do, Bạch Ngưng Băng đã lập tức hiểu được hàm nghĩa trong ánh mắt của Phuong Nguyên.

Đó là ánh mắt cảnh cáo.

Y vội vàng dừng bước chân, sững sờ tại đó, rất không lễ phép mà nhìn chòng chọc vào Phuong Nguyên, đồng thời nói: "Này, ngươi thật là một người thú vị."

Nếu như cổ sư Bạch gia quen biết y ở đây nghe những lời này, ắt phải điên lên rồi.

Từ nhỏ đến lớn, Bạch Ngưng Băng chưa lần nào nói những lời tán thưởng người khác như vậy.

Phuong Nguyên cũng không để ý đến y, chỉ vừa cắn quả đại vừa nhìn cuộc chiến đấu ác liệt trong sơn cốc.

Bạch Ngưng Băng đi vòng vòng quanh Phuong Nguyên, cẩn thận quan sát hắn, như là đang quan sát món ăn mới lạ nhất trên thế giới này. Y nhìn Phuong Nguyên ở tất cả mọi góc độ, bỗng nhiên còn ngó xuống, từ dưới ngược mắt nhìn Phuong Nguyên.

Mái tóc trắng không nhiễm một hạt bụi trần, sạch sẽ như sợi thủy tinh của y rũ xuống bùn đất, y không quan tâm.

Cả bộ áo bào trắng kéo lê trên đất, y cũng chẳng ngó ngang.

Giờ phút này, y như thể một đứa trẻ hồn nhiên tìm thấy bạn chơi, tò mò ngắm nhìn vẻ mặt của Phuong Nguyên, vài lần muốn nói lại thôi.

Bạch Ngưng Băng cảm thấy mình có rất nhiều lời muốn nói với Phuong Nguyên, nhưng đến trong miệng lại cảm thấy không cần nói nữa. Vì y cảm giác được Phuong Nguyên đã hiểu tất cả.

Trầm mặc một lát, y nghi ngờ mở miệng nói: "Cuộc chiến trong sơn cốc cũng chẳng có gì đặc sắc, có gì hay mà nhìn."

Chỉ là lời vừa nói một nửa, đầu mày y đã nhướng lên, lộ ra vẻ mặt đã hiểu rõ: "Ta hiểu rồi. Bầy sói này là người dẫn đến, người muốn giết những cổ sư này. Nhưng vì sao người không tự mình ra tay chứ? À à, người sợ để lại chứng cứ sao. Người quá cẩn thận, từ khi tức trên người người mà đoán, người đã có tu vi nhị chuyển. Nếu ta là người thì ta đã ra tay từ lâu, muốn giết cứ giết!"

Bỗng nhiên, y ha ha mà cười lên, như là đứa trẻ phát hiện ra món đồ chơi vui nhất thế giới. Y hớn hờ mặt mày: "Người thật là thú vị, làm việc cũng rất thú vị. Ha ha ha, ta bắt đầu thích người rồi!"

Phuong Nguyên thu hồi ánh mắt, chuyển dời mục tiêu, lại một lần nữa nhìn về phía Bạch Ngưng Băng.

Hắn hiểu kẻ này.

Vì kẻ này cũng là một ma đầu trời sinh.

Cái gì gọi là ma đầu?

Vứt bỏ thế tục, coi thường chúng sinh! Bị cô độc bao quanh, khinh rẻ tình cảm!

Kẻ này giống như là hình ảnh phản chiếu của Phuong Nguyên, chỉ là Phuong Nguyên thâm sâu hơn, mà Bạch Ngưng Băng thì quá mức đơn thuần.

Nói ngắn gọn, đây là người đồng đạo!

Trong trí nhớ kiếp trước, sau khi ba nhà gian nan vượt qua lang triều, chính là người này đã diệt sát ba đại gia tộc, dẫn đến núi Thanh Mao sức sống bùng bùng hóa thành một ngọn núi băng ngục đầy!

"Bạch Ngưng Băng, Bạch Ngưng Băng..." Phương Nguyên thở dài trong lòng, chậm chậm mở miệng nói, "Quá cô độc sao."

Vành mắt Bạch Ngưng Băng mở to, y ngồi xồm trên đất, liên tục gật đầu, tràn đầy đồng cảm mà thở dài nói: "Đúng vậy, cuộc sống này quả là cực kì buồn chán. Trước đây không lâu, ta giết một cô sư Hùng gia, có hơi thú vị, đoạt được con cô trùng này, người xem thử đi này."

Y như là một đứa trẻ đáng yêu, lấy Cường Thủ cô ra, tựa như đang khoe với bạn món đồ chơi mới mình vừa phát hiện ra.

Phương Nguyên liếc mắt nhìn Cường Thủ cô trong tay y, ha ha cười lên: "Cho nên, người muốn giết ta nhỉ?"

Đôi mắt Bạch Ngưng Băng từ đen biến thành thủy tinh lam sắc, y nhảy lên, đứng thẳng người.

"Ha ha ha!" Y ngửa đầu cười to ba tiếng, sau đó về mặt muôn vàn kích động mà nói với Phương Nguyên, "Người quả nhiên biết! Không sai, ta chỉ muốn giết người, người cũng tới giết ta đi. Chiến đấu sống còn là chuyện thú vị nhất, lại gặp phải người thú vị như người. Ta thề ta chưa bao giờ làm chuyện thú vị như vậy!"

Y càng nói càng kích động, bỗng nhiên giang rộng hai cánh tay, ngửa đầu thở dài: "Aaaaaa! Ta cảm thấy cuộc đời ta, chưa khi nào tuyệt vời như vậy! Cảm ơn người, cảm ơn người, tuy rằng không biết người tên là gì, nhưng cảm ơn người để cho ta giết người!!! Ha ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 134: Truy sát

Dịch giả: lamlamy17

"Người yên tâm, người chỉ có tu vi nhị chuyển, ta cũng không ức hiếp người, ta cũng sẽ áp chế tu vi đến nhị chuyển. Đến đây, đến đây đi, đấu một trận đấu công bằng chân chính!" Bạch Ngưng Băng cười ha hả mà hô lớn.

Đối mặt với dáng vẻ điên cuồng của Bạch Ngưng Băng, sắc mặt Phương Nguyên vẫn bình tĩnh. Hắn chăm chú nhìn Bạch Ngưng Băng, giọng điệu lạnh nhạt: "Nếu muốn giết ta thì tới đi."

Vừa dứt lời, Phương Nguyên bước ra một bước, thân hình như tơ liễu mà rơi xuống từ trên cao.

Tiếng cười ha hả của Bạch Ngưng Băng chợt ngừng bật, thẹn quá hoá giận: "Người đừng hòng chạy!"

Y lập tức chạy đến, đuổi sát theo Phương Nguyên.

Phương Nguyên không tiếng động mà cười nhạt, chạy thẳng đến trong khe núi.

Hai người một trước một sau xông vào trong chiến trường nơi khe núi, đàn sói bắt đầu xôn xao, triển khai công kích về phía Phương Nguyên và Bạch Ngưng Băng.

Những cô sư bị dồn vào khe núi đã chết mất một người, bốn người còn lại thấy sự khác thường của đàn sói, gương mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Một người còn hô to: "Các huynh đệ cố chịu đựng, có người đến chi viện chúng ta!"

"Sao lại chỉ có hai người?" Bọn họ chỉ nhìn thấy bóng người mờ hồ của Phương Nguyên và Bạch Ngưng Băng.

"Là hắn!" Cô Nguyệt Man Thạch cách đó gần nhất, gương mặt lộ vẻ khác lạ.

Gã nhận ra Phương Nguyên, chính người này đánh bại gã ngay trước mắt mọi người, ánh mắt của hắn còn khơi gợi ra cơn ác mộng nơi sâu nhất trong lòng gã. Gã vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên Phương Nguyên.

Gã đã từng thề, nhất định phải quyết chí vuron lên, trả đũa lại lần đó.

Thế nhưng hôm nay, Phương Nguyên đã tự mình đến đây "cứu" gã. Điều này làm cho trong lòng Cô Nguyệt Man Thạch càng cảm thấy thật phức tạp.

"Đợi chút đã, người thứ hai là..."

Bọn họ rất nhanh đã nhận ra Bạch Ngưng Băng, mỗi người đều toát ra vẻ kinh sợ.

"Bạch Ngưng Băng, Bạch Ngưng Băng!" Cổ Nguyệt Man Thạch trừng hai mắt, gã thật không ngờ sẽ gặp lại Bạch Ngưng Băng trong tình huống như vậy.

...

"Khốn nạn, người đứng lại đó cho ta!" Phía sau truyền đến tiếng kêu gào của Bạch Ngưng Băng.

Phurong Nguyên nhắm mắt làm ngơ, xông qua bảy sói.

Toàn thân hắn loé lên ánh bạch ngọc, ngăn cản cán xé và vô cào bảy điện lang, nhưng cũng vì vậy mà chân nguyên trong không khiêu hắn cũng đang nhanh chóng hạ xuống.

Cách không xa sau lưng hắn, Bạch Ngưng Băng cũng không ngừng phun ra hơi nước từ trong hai lỗ mũi, tạo thành một tấm chắn nước hình cầu tròn, bao phủ toàn thân.

Vô số điện lang tấn công vào tấm chắn này đều bị dòng nước chảy phía trên hoá giải lực đánh, sau đó cũng vì vậy mà bị ném ra ngoài.

Theo lý mà nói, tu vi Bạch Ngưng Băng đã đến tận tam chuyển, thế nhưng lúc này lại biểu hiện ra thường bậc trung. Dựa theo lời y nói, dường như y thật sự chủ động áp chế tu vi, chỉ dùng thực lực nhị chuyển đối phó với Phurong Nguyên.

Với thực lực nhị chuyển, tốc độ của Bạch Ngưng Băng hơi nhanh hơn Phurong Nguyên một chút, chân nguyên lại càng nhiều hơn. Thế nhưng khi lặn lội trong bảy sói này, y lại cách Phurong Nguyên càng ngày càng xa.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là sự chênh lệch về sức lực của hai bên.

Phurong Nguyên có hai trư lực, Bạch Ngưng Băng thì kém hơn một chút. Phurong Nguyên có thể đứng vững trước lực tấn công của bảy sói, không ngừng tiến về phía trước. Còn màn chắn hơi nước của Bạch Ngưng Băng tuy có thể hoá giải một phần lực tấn công nhưng y lại không thể xông thẳng một đường lên trước như Phurong Nguyên.

Grúuuuu!

Hào Điện Lang cũng bị Phurong Nguyên và Bạch Ngưng Băng hấp dẫn sự chú ý.

Nó tru lên một tiếng, điện lang phổ thông bên cạnh lập tức tách ra như thủy triều, rẽ thành một lối đi.

Hào Điện Lang sai bước xông thẳng về phía Phurong Nguyên.

Nhìn thấy tình cảnh này, bốn vị cổ sư bị mắc kẹt đều không khỏi toát lên vẻ lo lắng.

Về phần Bạch Ngưng Băng sau lưng Phurong Nguyên, thấy được trò hay này, tức thì cười ha ha.

Nhưng sau một khắc, Bạch Ngưng Băng liền thấy thân hình Phurong Nguyên chọt chập chòn như sóng nước, sau đó biến mất ngay trong tầm mắt của y.

Tiếng cười của y ngừng lại.

Mấy vị cổ sư trong khe núi cũng xôn xao một trận.

Hào Điện Lang không thấy tung tích Phurong Nguyên thì tức giận gầm lên một tiếng, xông lên không ngừng, chạy cực nhanh về phía Bạch Ngưng Băng.

Gương mặt Bạch Ngưng Băng lại hiện ra ý cười: "Ha ha ha, thú vị, thú vị lắm, người quả thực rất thú vị! Ha ha ha, vậy thì để những thứ này thành món khai vị trước bữa chính vậy!"

Nói xong, hai mắt y đột nhiên từ đen biến xanh, tựa như bầu trời xanh trong.

Y đơn độc đứng đó, băng nhận nằm ngang bắt đầu xoay tròn. Băng nhận thôn dài bắt đầu toả ra từng tia sáng hình lưỡi kiếm, hào quang chém bổ không trung, tạo thành cảnh tượng như một cơn gió xoáy hung bạo.

Lưỡi kiếm sáng như tuyết trắng tạo thành bão tuyết, ngang ngược tàn sát trong bảy sói.

Vô số điện lang đụng phải cơn lốc xoáy này bị cắt cổ phân thân thành từng miếng thịt vụn, nhưng lại không có bao nhiêu máu tươi vẩy ra, tất cả máu chảy đã bị không khí sương giá đông lạnh lại.

Hào Điện Lang rít gào một tiếng, bị kích thích ra tính hung bạo, cổ trùng ký sinh trên người nó cũng bắt đầu phát uy, làm cho toàn thân nó đều lượn lờ dòng điện màu vàng kim.

Lông tơ toàn thân nó dựng đứng, dòng điện vàng như một sợi xích, quấn trên bốn chân và thân mình nó, tạc thành một bộ áo giáp thô kệch.

Nó đập chạy trên bốn chân, như một viên thiên thạch vàng, mảnh liệt xông vào trong con lốc băng nhận.

ẦM!

Một tiếng nổ như sấm rền, con lốc băng nhận bỗng nhiên ngưng lại, một đoạn băng nhận đứt gãy văng ra lên không trung, sau đó roạt một tiếng, cắm vào trên một phiến đá.

Hoi sương màu trắng tràn ngập xung quanh.

Hào Điện Lang té ngã trên mặt đất, trái tim bị băng nhận đâm trúng, công kích trí mạng như vậy đã làm cho nó hoàn toàn tử vong.

Bạch Ngưng Băng ha ha cười, chậm rãi rút băng nhận trong tay về.

Băng nhận đã gãy một đoạn, đoạn còn lại cũng có nhiều vết nứt rạn trên mặt, nhưng y chẳng quan tâm đến, chỉ đưa tay trái ra nhẹ nhàng lau qua.

Khí lạnh giá rét phát ra từ trên tay trái của y, bắt đầu từ chuôi băng nhận vuốt thẳng nhẹ lên trên.

Nơi khí lạnh đi qua, băng nhận lại lần nữa sáng bừng lên, sắc bén như trước, hơn nữa cũng cũng lần nữa ngưng kết ra phần còn lại.

Hào Điện Lang đã chết, đàn sói tán loạn.

Nhưng Phương Nguyên lại không thấy bóng dáng.

"Chúng tôi chắc chắn sẽ khắc ghi ơn cứu mạng của Bạch đại nhân!" Mấy vị cổ sư chủ động tiến lên bái kiến Bạch Ngưng Băng.

Chỉ riêng Cổ Nguyệt Man Thạch đứng tại chỗ, vẻ mặt biến ảo bất định.

Năm đó gã thua trong tay Bạch Ngưng Băng rồi lại được y thả đi, vô cùng không cam lòng. Đến nay gã đã hợp luyện ra Bàn Thạch cổ và gặp lại Bạch Ngưng Băng, thế nhưng hiện giờ gã lại không có bất cứ lòng tin nào đi khiêu chiến.

Bạch Ngưng Băng hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên cánh tay rung lên, băng nhận trên không trung vạch ra vài ánh đao sáng lóng lánh.

"Đây..."

"A!!"

Ba vị cổ sư bất ngờ không kịp đề phòng, thế nào cũng không ngờ Bạch Ngưng Băng lại có thể ra tay giết chóc. Bọn họ mang theo biểu cảm khó tin mà ngã xuống đất, không còn dậy được nữa.

"Bạch Ngưng Băng, ngươi làm gì?!" Cổ Nguyệt Man Thạch vừa kinh vừa giận, gào thét lên.

"Giết người thôi, ngươi không có đầu óc sao, rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra?" Bạch Ngưng Băng nhún vai cười nhạt.

"Thằng khốn kiếp!" Cổ Nguyệt Man Thạch siết chặt hai nắm đấm, cảm phần nghiêng răng nghiền lợi mà quát lên, "Ba nhà chúng ta đã liên minh, ngươi ra tay tàn sát tộc Cổ Nguyệt bọn ta, ngươi đây là làm trái minh ước! Ngươi muốn gì thì cứ nhắm vào ta đây, ta đều đón. Được thôi, ân oán năm đó cũng nên chấm dứt rồi!"

Nói xong, Cổ Nguyệt Man Thạch gào lên, liên tục tiến lên, xông thẳng về phía Bạch Ngưng Băng.

Gã cực lực phát động Bàn Thạch cổ, cơ bắp lực lưỡng toàn thân đều gồ lên, tạo thành lớp da đá dày nặng, hình dáng đã hoàn toàn biến thành một người đá.

"Tự tìm đường chết." Bạch Ngưng Băng hồ hững cười nhạt, giờ tay chém xuống.

Băng nhận sắc bén bổ thẳng xuống từ trên cao, chém vào đỉnh đầu Cổ Nguyệt Man Thạch, sau đó đến giữa đầu mày, mũi, môi, yết hầu, lồng ngực, thẳng xuống một đường.

Đá vụn văng tung toé, băng nhận chém đến nơi bụng cũng lại gãy một lần nữa, nhưng luồng khí băng giá cũng đã hoàn toàn động cứng tất cả sức sống trong cơ thể Cổ Nguyệt Man Thạch.

Phịch.

Gã ngã xuống đất, chết không thể chết hơn.

Da đá nhô ra trên người gã từ từ biến mất, lộ ra diện mạo vốn có.

"Hình như đã gặp qua ở đâu đó..." Bạch Ngưng Băng lắc lắc cổ tay bị chấn động đến đau, y gần như đã quên hết chuyện trước kia để cho Man Thạch

bỏ chạy.

Y hơi lắc lắc đầu, xoay người lại, đối mặt với khe núi trống trải mà hô lớn: "Người ra đi. Người muốn giết chết những cổ sư này, ta đã thay người làm. Đến đây đi, chúng ta làm một trận đại chiến sinh tử!"

Lời của Bạch Ngưng Băng vừa nói xong, Phương Nguyên cũng liền xuất hiện ở cách đó không xa.

Ánh mắt thiếu niên tóc trắng lập tức nóng lên, y giờ băng nhận trong tay, xông thẳng về phía Phương Nguyên.

Phương Nguyên không tiếng động cười nhạt, xoay người rồi đi.

Bạch Ngưng Băng tức giận mắng một tiếng, đuổi sát theo sau.

Trong lúc truy đuổi, Phương Nguyên dẫn Bạch Ngưng Băng đến một chiến trường khác cũng ở gần đây, đó là trận ác chiến giữa tiểu tổ Hùng Lực với một con Hào Điện Lang đang suất lĩnh bảy sói.

Bảy sói này đương nhiên cũng là Phương Nguyên cố ý dẫn dụ đến.

...

"Mọi người lên tinh thần, bảy sói này sắp không chống đỡ nổi! Hướng đông nam có Tín Hào cổ phát ra, đã qua một khoảng thời gian. Bọn họ cần sự trợ giúp của chúng ta!" Hùng Lực đang lúc cổ vũ sĩ khí, vừa nói được một nửa thì dừng lại.

Gã nhìn thấy Phương Nguyên và cả Bạch Ngưng Băng phía sau.

Từ khi Phương Nguyên chủ động nhận thua, Hùng Lực đã không còn để trong lòng Phương Nguyên nữa. Cho nên ánh mắt gã lướt nhanh qua Phương Nguyên, chuyển dời đến trên người Bạch Ngưng Băng.

"Bạch Ngưng Băng!" Hai mắt Hùng Lực phun trào lửa giận, vừa nhìn thấy thiếu niên tóc trắng áo trắng này, trong lòng gã lập tức không tự chủ được mà tràn đầy phẫn nộ.

Cách đây không lâu, Bạch Ngưng Băng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt gã, không nói hai lời thì triển khai tấn công.

Nhất là y còn cố ý áp chết đến tu vi nhị chuyển.

Hùng Lực bất ngờ không kịp đề phòng, do đó thua trận, danh dự cá nhân và vinh quang gia tộc đều bị Bạch Ngưng Băng hung hăng chà đạp! Đối với gã mà nói, chuyện này là sỉ nhục cực kỳ to lớn, sao gã có thể không phẫn nộ được chứ?

"Chờ đã, Bạch Ngưng Băng hình như đang đuổi giết Phương Nguyên." Hùng Lâm đứng bên cạnh bỗng nhiên nói.

Hắn có dáng người thấp bé, lại thêm cái đầu tròn trịa như đang lóng lánh ánh sáng. Hùng Lâm cùng tuổi với Phương Nguyên, có tư chất loại ắt, là người mới thiên tài đứng đầu của Hùng gia trại trong khoả này.

Hiện tại hắn cũng có tu vi nhị chuyển, sau khi trải qua không ít rèn luyện thì đã trưởng thành.

Hùng Lực áp chế xúc động muốn ra tay.

Phương Nguyên chẳng qua là người của tộc Cổ Nguyệt, không phải là của Hùng gia trại bọn họ. Tuy nói có minh ước ba tộc nhưng rốt cuộc vẫn là thân sơ có khác biệt. Nếu như là người ngoài đánh nhau thì có thể không dính dáng đến mình là tốt nhất.

Tổ Hùng Lực đang chuẩn bị khoanh tay đứng nhìn, nhưng Phương Nguyên làm sao lại không dự liệu được chứ? Câu nói đầu tiên của hắn hoàn toàn thay đổi lập trường của bọn họ.

Phương Nguyên cấp tốc tiếp cận tiểu tổ Hùng Lực, lại dùng giọng điệu kinh hoàng hô lên: "Ta thấy Cường Thủ cổ ngay trên người y, bảo vệ ta, y muốn diệt khẩu!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 135: Bắc Minh Băng Phách, thập tuyệt thiên tư

Dịch giả: lamlamyu17

"Cái gì?!" Hùng Lâm lập tức thất thanh.

"Cường Thủ cô? Trên núi Thanh Mao chỉ có một người có cổ trùng này, chính là biểu đệ Hùng Chiên của ta!!" Sắc mặt của Hùng Khương cũng lập tức sa sầm.

Hùng Lực nhú mảy, trong mắt loé lên vẻ hung ác. Người khác sợ Bạch Ngưng Băng, gã đương nhiên cũng e dè. Thế nhưng e dè cũng không có nghĩa là yếu đuối và sợ hãi. Trong lòng gã sớm đã có giác ngộ hy sinh thân mình từ chiến với Bạch Ngưng Băng!

"Bạch Ngưng Băng, Cường Thủ cô rốt cuộc có ở trong tay người hay không?" Gã nhanh chóng bước ra, mặc cho Phương Nguyên chạy sượt qua, trực tiếp đối diện với Bạch Ngưng Băng.

Bạch Ngưng Băng ha ha cười khẩy: "Có thì thế nào?"

Sắc mặt Hùng Khương u ám, hần chất vấn: "Nói! Biểu đệ ta cuối cùng là chết như thế nào? Vì sao cổ trùng của nó lại ở trong tay người?"

Hùng Lâm cũng lên tiếng: "Bạch Ngưng Băng, ta kính người là tiền bối, thế nhưng người một mình chiếm đoạt cổ trùng của Hùng gia trại chúng ta, không nộp lên trên. Người là đang ngang nhiên làm trái mình ước!"

Dứt lời, hần giờ tay vung ra một con Tín Hào cổ.

Ầm một tiếng, pháo hoa màu sắc rực rỡ nổ tung ra trên không trung.

Ánh sáng tươi đẹp của pháo hoa chiếu rọi lên gương mặt Bạch Ngưng Băng. Y cười ha ha: "Mình ước cái chó má gì, ta chưa bao giờ để trong lòng, chỉ là thấy có người dùng Cường Thủ cô, trông quá trình có vẻ thú vị nên mới cầm lấy mà thôi."

Hùng Khương nghe xong lời này cũng không kiềm chế được con tức giận trong lòng nữa. Hần gầm lên giận dữ, xông lên giết về phía Bạch Ngưng Băng: "Bạch Ngưng Băng, người tro mắt nhìn biểu đệ ta chết trận lại không ra tay. Thằng khốn kiếp!"

Năm người trong tiểu tổ là một thể, về công về tư, tiểu tổ Hùng Lực đều phải thể bất lưỡng lập* với Bạch Ngưng Băng.

(*) Thể bất lưỡng lập: không thể cùng tồn tại.

Chiến đấu khó mà tránh khỏi, tình cảnh lập tức hoàn toàn hỗn loạn.

Một mặt là Bạch Ngưng Băng bị năm người tiểu tổ Hùng Lực hợp lực tấn công. Mặt khác, bọn họ lại đang trong bao vây của bầy sói, vẫn luôn phải đối mặt với vô căn của điện lang.

Phương Nguyên thoát ra khỏi chiến trường, đứng ở đằng xa mà thông dong nhìn.

Bầy sói náo động, như một cối xay lớn, sáu vị cổ sư quên mình mà chém giết, có hơi lơ là thì sẽ là kết cục thảm thiết rơi vào trong miệng sói.

Hùng Khương phát động Du Cương cổ, hai tròng mắt xanh biếc, Hùng Lực thì hai mắt đỏ sẫm, Bạch Ngưng Băng hai mắt lại xanh thẳm như thủy tinh. Noi ba người giao thủ trở thành chỗ chiến đấu kịch liệt nhất trên chiến trường.

Dưới sức mạnh của Du Cương cổ, Hùng Khương hóa thân cương thi, lực phòng ngự với nước, băng tảng vọt, nhưng khó khăn lắm mới có thể ngăn chặn tấn công của Bạch Ngưng Băng. Mà Hùng Lực thì phát động Hùng Hào cổ, với hai hùng lực, nắm đầm lớn như cái chén vô cùng uy mãnh, hai ba quyền rơi xuống, cho dù là vòng bảo hộ cầu nước của Bạch Ngưng Băng cũng phải bị đánh tan.

Về phần ba vị cổ sư Hùng gia còn lại thì khó có thể nhúng tay vào chiến đấu bên này, chỉ có thể dốc hết toàn lực mà ứng phó với con Hào Điện Lang bị Phương Nguyên dẫn đến. Bọn họ vốn dĩ có thể dễ dàng bắt được nó nhưng bây giờ cũng là một uy hiếp to lớn.

"Bạch Ngưng Băng, người sẽ phải trả giá thật đắt cho hành vi của mình!" Hùng Khương gào thét, xông về phía Bạch Ngưng Băng.

"Hừ, chỉ bằng người sao?" Bạch Ngưng Băng cười gằn một tiếng, nhanh nhẹn nhảy lên, kéo ra khoảng cách, đồng thời tay trái vung lên, ném ra năm mũi khoan băng lớn bằng ngón tay.

Mũi khoan băng trúng vào cơ thể Hùng Khương nhưng Hùng Khương không cảm nhận được chút đau đớn nào. Khi hóa thân cương thi, cho dù là gãy tay gãy chân cũng không có cảm thấy đau.

Hơi lạnh của mũi khoan có thể làm cho người lạnh cóng đến phải hành động chậm chạp đi, thế nhưng hần lại cảm thấy một trận sáng khoái lạnh giá. Cương thi vốn là thể âm, với lửa, sấm, mặt trời thì không chống lại nổi nhưng với loại khí lạnh giá rét này hần lại có đầy đủ khả năng chịu đựng.

"Bạch Ngưng Băng, tình cảnh người như vậy còn muốn đùa bỡn chúng ta? Lấy ra thực lực chân chính của người đi!" Hùng Lực gầm lên một tiếng.

Từ lúc giao chiến đến nay, Bạch Ngưng Băng vẫn luôn áp chế tu vi của mình, chỉ thể hiện ra thực lực cổ sư nhị chuyển, đồng thời sử dụng phần lớn cũng là cổ trùng nhị chuyển.

Điều này làm cho Hùng Lực cảm thấy mình bị miệt thị, cảm thấy thật nhục nhã, vì vậy mà lửa giận của hần càng hùng hực thiêu đốt.

"Ha ha ha, những nhân vật nhỏ bé như các ngươi thì sao có tư cách để cho ta xuất ra toàn lực?" Bạch Ngưng Băng cười khẩy vài tiếng, thể công càng thêm sắc bén nhưng vẫn tiếp tục áp chế thực lực như trước, không dùng đến cổ trùng tam chuyển nào.

Đứng ở đằng xa, Phương Nguyên khoanh tay đứng nhìn nhưng trong lòng lại hoàn toàn nắm rõ.

"Không phải y không muốn dùng mà là không thể dùng, Bạch Ngưng Băng, y lại chính là Bắc Minh Băng Phách thể..."

Dựa theo truyền thuyết lâu đời nhất trên thế giới này, toàn bộ loài người đều là đời sau của Nhân Tổ.

Nhưng như tục truyền, rồng sinh chín con, không đứa nào giống nhau. Trên đời tuyệt đối không có hai người giống nhau hoàn toàn, cho dù là song sinh cũng có khác biệt.

Ở thế giới này, khác biệt được mọi người chú ý nhất chính là tư chất.

Người có tư chất tu hành thì có thể trở thành cổ sư, trở thành người trên người. Mà không có tư chất tu hành chính là phạm nhân, sống trong tầng dưới cùng của xã hội, bị giẫm đạp, bị đùa bỡn.

Tư chất tu hành chia làm bốn loại: loại giáp, loại ất, loại bính, loại đinh. Điều này người đời đều biết.

Nhưng trên thực tế, trên loại giáp còn có tư chất ưu tú hơn.

Những thứ liên quan đến chuyện này đều được giữ kín. Gia tộc cũng sẽ không tuyên truyền rộng rãi, chỉ những người có địa vị xã hội đạt đến mức độ nhất định thì mới có thể biết được.

Đám người Hùng Lực đương nhiên sẽ không biết, thậm chí gia lão, tộc trưởng cũng không hẳn là biết. Nhưng kiếp trước Phương Nguyên đạt đến lục chuyển, đã thoát ly xác phàm, trở thành cổ tiên, tất nhiên biết rõ ràng chuyện này.

Tư chất trên loại giáp đó có mười loại, được gọi chung là thập tuyệt thể.

"Trước khi Nhân Tổ hoàn toàn chết đi thì đã tổng cộng sinh ra mười người con. Con trai lớn nhất Thái Nhật Dương Mãng, con gái thứ hai Cổ Nguyệt Âm Hoang... Trong đó có một đứa con trai, tên là Bắc Minh Băng Phách. Truyền thuyết Nhân Tổ nửa thật nửa giả, ám chỉ rất nhiều bí mật trong tu hành cổ sư. Mười đứa con của Nhân Tổ cũng chính là đại biểu cho mười loại tư chất tuyệt đỉnh." Phương Nguyên hỏi tương.

"Trong thập tuyệt thể, bất cứ một loại nào cũng vượt trên loại giáp. Tư chất loại giáp ưu tú nhất, không khiêu có thể tồn trữ đến chín thành chín chân nguyên, nhưng bất kỳ một loại thập tuyệt thể nào, chân nguyên trong không khiêu cũng là viên mãn mười thành!"

"Thế nhưng, vạn vật cân bằng, thập tuyệt thể với mười thành chân nguyên quá mức hoàn mỹ, trời đất cũng không cho phép sự tồn tại của bọn họ. Trong truyền kể Nhân Tổ, mười người con của ông ta cũng không ai trường thọ. Trên thực tế, cổ sư mang tư chất thập tuyệt thì hầu như đều là tráng niên mất sớm, rất khó mà phát triển tiếp. Đương nhiên, nếu thật sự phát triển lên đến lục chuyển thì nhất định có thể quét ngang đồng giai, thậm chí khi ở lục chuyển còn có thể làm được kỳ tích khiêu chiến vượt cấp!"

"Bạch Ngưng Băng có Bắc Minh Băng Phách cũng là như vậy. Mười thành chân nguyên làm cho không khiêu của y không gánh nổi, lúc nào cũng có nguy cơ sụp đổ. Để làm chậm lại nguy hiểm này, Bạch Ngưng Băng nhất định phải tu hành, tiêu hao chân nguyên ôn dưỡng vách khiêu không khiêu, làm cho chúng tăng dày, có thể gánh chịu mười thành chân nguyên. Do đó tốc độ tu hành của y xuất chúng, vô cùng đáng kinh ngạc."

"Song, tu vi càng cao, chất lượng chân nguyên cũng càng cao, áp lực lên không khiêu cũng theo đó mà càng lớn, trái lại làm cho nguy cơ càng tăng thêm. Bạch Ngưng Băng giống như là người gặp nạn trên con thuyền cô độc trôi giạt giữa biển khơi, y không có nước ngọt, chỉ có thể uống nước biển giải khát, thế nhưng nước biển là nước mặn, đồng thời sẽ hấp thu hơi nước vốn có trong cơ thể, làm hắn càng ngày càng khát."

"Bạch Ngưng Băng càng tu hành thì càng cách gần đến ngày mình bị huỷ diệt, nhưng y lại không thể không tu hành. Mong đợi của gia tộc, ám sát đến từ Hùng gia trại, Cổ Nguyệt trại, tất cả thúc ép y nhất định phải càng ngày càng mạnh. Y thân là Bắc Minh Băng Phách thể chắc hẳn cũng hiểu tình trạng của mình, biết thời gian không còn nhiều, hẳn phải chết không cần nghi ngờ, cho nên mới hình thành nên tính cách như vậy."

Nghĩ đến đây, Phương Nguyên thở dài một tiếng.

Đây không thể nghi ngờ là một sự châm chọc.

Tư chất vô cùng ưu tú không làm cổ sư một bước lên trời, ngược lại chính là đầu sỏ gây ra sự diệt vong của mình.

Tốt quá hoá dở, con người đều cần ăn uống, thế nhưng ăn quá nhiều rồi sẽ no mà chết.

Hiểu theo một góc độ khác, bất kỳ thế giới nào cũng không có hoàn mỹ chân chính, không có tình yêu hoàn mỹ chân chính, không có tác phẩm hoàn mỹ chân chính.

Vô cùng hoàn mỹ mà nói, sẽ đưa đến huỷ diệt.

Vào kiếp trước của Phương Nguyên, ba năm sau khi lang triều qua đi, tu vi Bạch Ngưng Băng không thể tránh khỏi đạt đến cảnh giới tứ chuyển, rồi

cuộc làm cho không khiếu của hắn không cách nào chịu được gánh nặng chân nguyên, ầm ầm tự nổ tung.

Thập tuyệt thể không được trời đất dung tha, vụ nổ của tạo vật trái ý trời như một khúc tuyệt xướng, uy lực khác hẳn thứ âm vang phạm tục, trực tiếp giết chết toàn bộ người trong ba trại, biến cả ngọn núi Thanh Mao thành vực băng chết chóc.

May là lúc đó Phương Nguyên có tu thường thường bị Phương Chính làm khó dễ, đành phải theo đội buôn ra ngoài, do vậy mà may mắn tránh thoát một kiếp.

Vì để tri hoãn cái chết đến, Bạch Ngưng Băng chủ động sử dụng cổ trùng pha loãng chân nguyên bạch ngân tam chuyển thành chân nguyên xích thiết nhị chuyển, đồng thời cũng cực ít khi sử dụng cổ trùng tam chuyển.

Cũng vì mỗi lần phát động cổ trùng tam chuyển sẽ tiêu hao một lượng lớn chân nguyên xích thiết, tạo thành chân nguyên sau đó không đủ, không bằng cứ liên tục sử dụng nhiều con cổ trùng nhị chuyển trong chiến đấu còn trợ giúp Bạch Ngưng Băng nhiều hơn.

Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến Bạch Ngưng Băng áp chế tu vi.

Bằng không thì, rõ ràng có thực lực, lại tự trói tay chân, đưa mình rơi vào cảnh nguy hiểm, đúng là chuyện chỉ có kẻ ngu thiếu não mới làm.

Bạch Ngưng Băng thông minh nhanh nhạy, lại được người ta ra sức bồi dưỡng, được giáo dục tốt, làm sao có thể làm ra việc ngu ngốc như vậy đây?

Chỉ là y còn trẻ tuổi mà tính tình thể này quả thực khác hẳn người thường. Chẳng qua là đối với một người sẽ chết, y hành sự còn phải băn khoăn gì sao?

Chính vì không hề có băn khoăn, bất chấp tất cả mới không bị thể chế của tổ chức đồng hoá, để cho y hình thành một cái tâm ma đạo.

Bằng không, với hoàn cảnh sống của y, muôn người chờ mong, được dốc lực bồi dưỡng, vinh hiển bao trùm, kẻ địch rình rập xung quanh, tiền đồ sáng lạn, y hẳn là bị tổ chức đồng hoá từ sớm, trở thành tâm tính của người lãnh đạo.

Bạch Ngưng Băng kỳ thật lại là một đứa trẻ đáng thương, trước kia Phương Nguyên còn chưa muốn đối phó y, nhưng nếu y muốn truy sát Phương Nguyên, Phương Nguyên cũng không ngại xử lý y một phen, trừ khử sớm cái mầm tai hoạ này.

Chiến đấu ngoài kia vẫn đang tiếp tục.

Chỉ trong chốc lát, tình thế đã có sự thay đổi.

Hào Điện Lang bị Bạch Ngưng Băng tiêu diệt, bảy sói chạy trốn tán loạn. Cổ sư trị liệu trong tiểu tổ Hùng Lực cũng ngã xuống dưới đao của Bạch Ngưng Băng, mà y cũng phải trả một cái giá đắt. Cánh tay phải của y bị Hùng Lực đánh trúng một quyền, dường như là đã gãy xương, rũ xuống không còn sức lực trong lúc ác chiến sau đó.

Thế nhưng chút ít này cũng không thể cản trở y chiếm thế thượng phong.

Hùng Lực là tinh anh hàng đầu trong cổ sư nhị chuyển, thực lực tương đương với Thanh Thư, Xích Sơn. Hùng Khương là tay phòng ngự cừ khôi gần đây mới nổi dậy. Hùng Lâm là người mới thiên tài khoá này, đến nay cũng có chiến lực nhị chuyển, hơn nữa còn có một cổ sư khác. Thế nhưng bốn người hợp lực vẫn không thể áp chế được Bạch Ngưng Băng.

Phải biết rằng, trước đó Bạch Ngưng Băng đã chiến đấu qua một trận, hao phí không ít chân nguyên xích thiết. Hơn nữa y ra tay giết Hào Điện Lang, giết cổ sư trị liệu, cánh tay phải đánh mất năng lực hành động, đành phải bỏ qua không dùng băng nhận ở tay phải mà chuyển thành tay trái. Cứ như vậy, thủ đoạn dùng tay trái phát ra mũi khoan băng cũng chỉ có thể tạm thời ngưng lại, năng lực tấn công gần như hạ thấp xuống còn một nửa.

Dưới tình huống như vậy, y vẫn chiếm thượng phong như trước, hơn nữa ưu thế càng ngày càng được củng cố.

"Suy cho cùng vẫn là Bắc Minh Băng Phách thể, mặc dù là dùng cổ trùng pha loãng chân nguyên, cũng phong ấn ưu thế chân chính của Bắc Minh Băng Phách, thế nhưng tốc độ khôi phục chân nguyên vẫn còn đó. Chiến đấu càng lâu, ưu thế của lại càng lớn." Phương Nguyên nhìn thấy, âm thầm cảm thán.

"Với chiến lực hiện nay của ta vẫn không đủ để đánh bại y." Phương Nguyên thần nhiên thừa nhận chuyện này.

Phương Nguyên chỉ có tư chất loại bính, bốn thành bốn chân nguyên. Cho dù là tư chất loại át như Hùng Lực, Hùng Lâm, Hùng Khương hợp lực tác chiến cũng bị Bạch Ngưng Băng áp chế. Có thể tưởng tượng được, Phương Nguyên một thân một mình đối mặt với Bạch Ngưng Băng thì tình hình sẽ càng khốn đốn hơn cả bọn Hùng Lực.

"Thế nhưng không thể đánh bại người cũng không có nghĩa là không thể giết người." Nghĩ đến đây, Phương Nguyên cười lạnh một tiếng.

Đây là trí tuệ tích lũy ra từ năm trăm năm.

Dù rằng Bạch Ngưng Băng có phần tương tự, nhưng so với lão ma trăm năm như hắn, y không hơn gì là một tiểu ma đầu có số phận tàn khốc chín ép quá sớm.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 136: Đấu lực đấu trí

Dịch giả: lamlamyu17

Khí lạnh khắp xung quanh, băng nhận bay lượn, thiết quyền găm thét, nanh nhọn rít gào.

Cuộc chiến của đám người Hùng Lực và Bạch Ngưng Băng đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Thời gian chiến đấu thực ra cũng không kéo dài, nhưng áp lực đến từ Bạch Ngưng Băng càng ngày càng lớn, làm cho đám người Hùng Lực không khỏi cảm thấy thời gian dài đằng đẳng.

Hùng Khương mang nét mặt u ám, Hùng Lâm đỏ mồ hôi lạnh đầy đầy, Hùng Lực cũng có ánh mắt tràn đầy ngưng trọng.

Chiến đấu đến lúc này, cho dù là Hùng Lực thì cũng đã đuối lửa giận, thừa nhận sự hùng mạnh của Bạch Ngưng Băng. Tuy Bạch Ngưng Băng áp chế tu vi tam chuyển, đồng thời chỉ dùng cổ trùng nhị chuyển tác chiến, nhưng chiến lực y thể hiện ra cũng không phải bọn họ hợp lực lại là có thể chống lại.

Trên thực tế, đến giờ Bạch Ngưng Băng vẫn chưa toàn lực đối phó. Đây cũng phải y có ý mà là y nhất định phải giữ lại để phòng ngừa Phương Nguyên.

Với đám người Hùng Lực, bọn họ có chỉ có một động cơ đơn giản, đó là chuyên tâm giết chết Bạch Ngưng Băng.

Nhưng với Bạch Ngưng Băng, tình hình lại phức tạp hơn.

Một mặt y cần chiến đấu với tiểu tổ Hùng Lực, mặt khác lại phải phòng ngừa Phương Nguyên bất chợt đánh lên.

Y tận mắt nhìn thấy cảnh Phương Nguyên vận dụng Ân Luân cổ, do đó lúc chiến đấu y đều phân ra ba phần tinh thần phòng ngừa Phương Nguyên ra tay.

Thế nhưng chiến đấu đến lúc này, Phương Nguyên vẫn không có động tĩnh gì.

"Chẳng lẽ là hấn đã rời đi? Không thể nào! Mặc dù chỉ là lần đầu gặp mặt nhưng hấn cũng không phải loại người sẽ dễ dàng buông tay! Hấn chắc hấn sẽ động thủ, chỉ là đang chờ đợi thời cơ." Bạch Ngưng Băng vừa vung băng nhận ngăn chặn Hùng Lực phản công, vừa cấp tốc suy nghĩ trong lòng.

Y không chỉ đấu lực với đám người Hùng Lực mà còn phải đấu trí với Phương Nguyên.

Phương Nguyên chậm chạp không ra tay làm cho áp lực trong lòng y càng lúc càng lớn. Kiểm không ra khỏi vỏ mới là kiếm nguy hiểm nhất, bởi lẽ không ai biết mũi kiếm rốt cuộc sẽ đâm về phương nào.

Tuy rằng Phương Nguyên không ra tay nhưng lại lén lút quan sát ở xa, từ đầu đến cuối đều ảnh hưởng đến tinh thần Bạch Ngưng Băng. Nếu không có ảnh hưởng này, tiểu tổ Hùng Lực đã sớm thua cuộc, nào có thể kiên trì đến tận bây giờ.

"Bạch Ngưng Băng này cũng thật nhạy bén. Y sạch sẽ dứt khoát giết Hào Điện Lang trước, làm cho ta mất đi một quân cờ có thể sử dụng, sau đó lại liêu mạng bị thương để giết cổ sư trị liệu trong tiểu tổ Hùng Lực. Tất cả đều là lựa chọn sáng suốt nhất. Tuy y ác chiến với đám người Hùng Lực nhưng trên thực tế là vẫn đang phòng ngừa thủ đoạn của ta..."

Dưới bóng râm ở rừng cây phía xa, Phương Nguyên khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt chớp lóe bất định.

Không phải hấn không muốn ra tay mà là vẫn luôn không có thời cơ thích hợp.

Dù vậy hấn không hề nóng nảy.

Thời gian càng kéo dài, chiến lực Bạch Ngưng Băng cũng sẽ bị tiêu hao càng nhiều. Tốc độ khôi phục chân nguyên của thập tuyệt thể vượt xa loại giáp rất nhiều nhưng vẫn sẽ có tiêu hao.

Phương Nguyên chờ càng lâu, chân nguyên trong không khiếu của Bạch Ngưng Băng sẽ tiêu hao càng nhiều, cán cân thăng lợi sẽ càng thêm nghiêng về phía Phương Nguyên.

Nếu như chân nguyên trong không khiếu Bạch Ngưng Băng tiêu hao sạch sẽ, cho dù Bắc Minh Băng Phách thể thì sao? Một cái nguyệt nhận là có thể chém đầu y!

Điều này, Phương Nguyên biết, Bạch Ngưng Băng cũng hoàn toàn hiểu rõ.

Tuy rằng y vững vàng chiếm thế thượng phong nhưng trong lòng lại càng ngày càng nặng nề.

"Không thể tiếp tục như vậy!" Trong đôi con ngươi màu lam của Bạch Ngưng Băng loé lên ánh nhìn lạnh lẽo. Y chột lui về sau một bước dài, đột nhiên kéo ra khoảng cách với đám người Hùng Lực.

Sau đó hầu kết y cuộn lên trên, như là đang nhai lại thứ gì đó từ trong dạ dày, đưa nó vào trong miệng.

Quai hàm của y cũng phồng to lên, ngay sau đó, y cố sức há miệng ra.

Một con chim nhỏ bằng bằng có màu xanh thò đầu ra từ trong hàm răng của y, cặp mắt linh động mở ra nhìn.

Nó chui khỏi miệng Bạch Ngưng Băng, đôi cánh rộng lớn mạnh mẽ vỗ một cái, bay thẳng về phía Hùng Lực.

Con chim bằng màu xanh vô cùng đáng yêu, ngoại hình tương tự bồ câu, thế như đám người Hùng Lực thấy nó lại không khỏi thất sắc.

"Tam chuyển Lam Điều Băng Quan cổ?"

"Tránh mau!"

Đám người Hùng Lực cuống quýt né tránh tứ tán, nhưng con chim xanh này không giống như nguyệt nhận, một khi phát ra thì đã có thể tự động định vị kẻ địch.

Ầm!

Nó đụng vào cổ sư hậu cần trong tiểu tổ Hùng Lực, lập tức nổ tung ra.

Khí lạnh mãnh liệt cuộn trào ra xung quanh, ánh sáng xanh loá mắt chói sáng toàn bộ chiến trường.

Một giây kế tiếp, ánh sáng đột ngột tan biến, một tảng băng lớn bán trong suốt, mang theo nhàn nhạt sắc xanh hiện ra.

Trong tảng băng phong ấn một vị cổ sư, trên mặt người này vẫn giữa còn vẻ kinh hoàng và sợ hãi trước khi chết nhưng đã hoàn toàn mất đi hơi thở sự sống.

Bạch Ngưng Băng cũng không phải là không có cổ trùng tam chuyển, chỉ là một khi sử dụng, chân nguyên nhị chuyển trong không khiếu sẽ tiêu hao cực nhanh, đồng thời cũng không phát huy ra được uy lực căn cơ của cổ trùng tam chuyển, trong khoảng thời gian ngắn kế tiếp, y rất dễ bị kẻ địch nhân cơ hội mà ồ ạt tấn công.

Nhưng ba người Hùng Lực đã bị Lam Điều Băng Quan cổ này hù dọa.

Bạch Ngưng Băng lại không thừa thắng truy kích mà xoay người rời đi, ý muốn thoát khỏi chiến trường.

Hành động này cực kỳ sáng suốt, nếu như còn tiếp tục như vậy, cục diện sẽ ngày càng bất lợi đối với y.

"Khốn kiếp..."

"Bạch Ngưng Băng, có gan thì đừng chạy!"

"Hùng Hâm đại ca cũng bị hấn giết chết. Giết hấn, báo thù cho Hùng Hâm đại ca!!"

Ba người Hùng Lực đều gầm lên nhưng lại không đuổi theo kịp.

Vốn dĩ bốn người bọn họ có thể miễn cưỡng tạo thành một vòng bao vây, nhưng bây giờ mất đi một người, vòng vây đã bị Bạch Ngưng Băng phá huỷ.

Ngay khi Bạch Ngưng Băng sắp rời khỏi chiến trường thì đúng lúc này, trong bụi cỏ rậm rạp bay vụt ra một lưỡi nguyệt nhận cùng với một bóng người đột nhiên xông ra.

Keeeng!

Bạch Ngưng Băng vung băng nhận trong tay, đánh tan nguyệt nhận nhưng bụng dưới lại bị người xông ra đập phải, lao đảo lui về sau ba bước dài.

Thừa dịp này, ba người Hùng Lực lại lần nữa chạy đến, bao vây Bạch Ngưng Băng lại.

Bạch Ngưng Băng không thèm nhìn đến ba người Hùng Lực mà nhìn chăm chú vào người vừa đến, ha ha cười gằn: "Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện sao."

"Là Phương Nguyên!" Hai mắt Hùng Lâm sáng ngời, tựa như cùng đường thấy hi vọng.

"Phương Nguyên, ngươi làm tốt lắm!" Hùng Khương mừng rỡ, hô to một tiếng.

Hùng Lực lại trầm mặc không nói. Người khác thấy gã thô kệch nhưng kỳ thật tâm tư gã lại kín kẽ hơn người thường rất nhiều. Trước đó Phương

Nguyên không hề ra tay, bây giờ lại bỗng nhiên xuất hiện, lẽ nào hắn vẫn một mực đứng quan sát hay sao? Ý nghĩ làm cho gã cảm thấy hơi bất an.

Phuong Nguyên mỉm cười, thể hiện ra dáng vẻ nắm chắc phần thắng nhưng trong lòng lại nặng nề. Hành động lùi bước của Bạch Ngưng Băng là muốn buộc hắn xuất hiện. Phuong Nguyên biết rõ suy tính của y, liếc mắt là thấy, nhưng nhìn thấy thì thế nào? Hắn không thể không xuất hiện.

Về mặt của Hùng Lực hiển nhiên cũng lọt vào mắt Phuong Nguyên, nhưng trong lòng hắn đã có trù tính.

"Yên tâm đi, mọi người." Hắn mở miệng nói, "Ta đã báo cho gia tộc, chỉ cần kiên trì một lát nữa thì sẽ có viện binh đến!"

Hùng Lực lập tức buông lỏng.

Hùng Lâm, Hùng Khương hùng hực ý chí chiến đấu. Bạch Ngưng Băng lại bỗng nhiên ngửa đầu cười to: "Ha ha, thì hắn tên là Phuong Nguyên. Thật là một người thú vị... Ta càng ngày càng muốn giết chết ngươi!"

"E rằng ngươi không làm được." Phuong Nguyên lạnh lùng nhìn, tiến lên trước một bước.

"Bạch Ngưng Băng, trời muốn diệt ngươi, lần này ngươi chết chắc rồi!" Hùng Khương nghiêng răng, tấn công về phía Bạch Ngưng Băng.

"Bạch Ngưng Băng, ngươi quá ngông cuồng tùy tiện, ngày hôm nay ngươi sẽ phải trả giá đắt!" Hùng Lâm gầm lên, đi vòng ra phía sau Bạch Ngưng Băng.

"Phuong Nguyên, ngươi lui ra sau một chút, lược trận cho chúng ta, ngăn cản Bạch Ngưng Băng trốn đi là được rồi." Hùng Lực liền nói. Nếu như Phuong Nguyên nhúng tay thì không chừng sẽ phá vỡ phối hợp ăn ý của ba người bọn họ.

Chiến đấu lại lần nữa triển khai.

Phuong Nguyên lại là mang về mặt lạnh lùng, liên tục ra tay, để ngoài tai lời nói của Hùng Lực.

Ba người Hùng Lực nhú mảy, người ngoài xen vào sẽ dẫn đến trận hình chiến đấu hỗn loạn, phối hợp sai lầm các loại. Thế nhưng mỗi khi Phuong Nguyên ra tay đều là sắc bén tàn nhẫn, nắm bắt thời cơ cực kỳ chuẩn xác, trợ giúp cho bọn họ rất nhiều.

Thoạt đầu Hùng Lực vẫn còn gào thét vài câu với hắn nhưng không lâu sau, Hùng Lực chủ động ngậm miệng lại, chân mày vốn nhíu chặt lại nhướng lên, biểu lộ vẻ kinh ngạc về Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên xuất thủ cũng không nhiều nhưng lại luôn luôn nhắm vào chỗ hiểm yếu trong cuộc chiến. Thủ đoạn cấp bậc thầy hiển hiện ra, lập tức vững vàng nắm chiến cuộc trong tay.

Tiểu tổ năm người của Hùng Lực chiến với Bạch Ngưng Băng bị ép vào thế hạ phong, còn để hai thành viên bị giết. Thế nhưng khi Phuong Nguyên gia nhập, phối hợp với ba người Hùng Lực thì lại chen ép chặt chẽ Bạch Ngưng Băng vào thế hạ phong.

"Bạch Ngưng Băng, ngươi chết đi!"

Hùng Lực bỗng hét lớn một tiếng, nhảy vọt lên cao rồi lại ầm ầm rơi xuống. Mười ngón tay đan vào nhau, hợp lại thành một quyền, dốc sức đập về phía Bạch Ngưng Băng.

Bạch Ngưng Băng muốn né tránh nhưng Phuong Nguyên lại kịp thời xuất hiện, cùng lúc bắn ra nguyệt nhận, ngăn chặn ý đồ muốn nhảy lên của y.

Bạch Ngưng Băng không thể không lựa chọn cứng đối cứng với đòn đánh dữ dội của Hùng Lực.

Thủy Tráo cổ!

Từ trong lỗ mũi y phun ra hai luồng hơi nước, lập tức quấn quanh thân thể, tạo thành một vòng bảo hộ cầu nước.

Ầm một tiếng, quyền đánh của Hùng Lực đập vào trên vòng bảo hộ, bỗng chốc đánh tan nó.

Nhưng cũng vì vậy mà thế đến của gã cũng đã mất, để cho Bạch Ngưng Băng chống được qua kiếp này.

Nhưng dù vậy, Hùng Lực vẫn liếc mắt nhìn Phuong Nguyên một cái, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng. Nếu không phải Phuong Nguyên khéo léo phối hợp, một kích này của gã cũng chỉ bị Bạch Ngưng Băng né tránh qua, tuyệt đối không làm cho Bạch Ngưng Băng phải gắng chịu như thế, gián tiếp làm cho chân nguyên của y hao tổn.

"Lại là Thủy Tráo cổ..." Phuong Nguyên không hề để ý đến ánh mắt Hùng Lực mà chăm chú nhìn Bạch Ngưng Băng, chân mày hơi nhíu lại.

Chính là con Thủy Tráo cổ này nhiều lần làm cho Bạch Ngưng Băng biến nguy thành an, năng lực phòng ngự của cầu nước thậm chí còn ưu việt hơn Bạch Ngọc cổ một chút.

Nhưng nó cũng có một thiếu sót rất lớn, chính là nhất định phải tạo thành hình cầu tròn, dựa vào dòng nước chuyển động không ngừng trên mặt mà hoá giải lực đánh, phân tán tổn thương, như vậy mới có thể phát huy ra năng lực phòng ngự mạnh nhất.

Nếu như Bạch Ngưng Băng dựa lưng vào vách núi, không hình thành được vòng bảo hộ hình cầu, năng lực phòng ngự sẽ giảm bớt rất nhiều.

Trên núi Thanh Mao núi rừng rất nhiều, nhưng Bạch Ngưng Băng vẫn luôn rất chú ý, chưa bao giờ thật sự bị đẩy vào góc chết.

"Chỉ cần phá bỏ con Thủy Tráo cổ là có thể làm cho Bạch Ngưng Băng rơi vào cảnh khốn cùng, thế nhưng phải làm sao đây?" Phương Nguyên đang suy nghĩ thì Bạch Ngưng Băng bỗng nhiên há miệng ra, bên trong lại lần nữa bay ra một con chim xanh.

Đám người Hùng Lực sợ hãi thủ đoạn công kích này nhưng Phương Nguyên lại không hề sợ.

Hắn hừ lạnh một tiếng, một cái nguyệt nhận bắn ra.

Ầm một tiếng, nguyệt nhận trúng ngay con chim xanh, làm nó nổ tung.

Bạch Ngưng Băng gầm lên một tiếng, y cách quá gần, con chim nổ tung lại lan đến trên người y.

Sóng khí hất văng y xuống đất, đồng thời nửa cánh tay trái đều bị đóng băng, mất sức chiến đấu.

"Cơ hội tuyệt thế!" Hùng Lực nhìn đến đây, ánh mắt phát sáng, hét lớn một tiếng "Đi chết đi!", hai tay hợp lại thành một quyền, đập về phía Bạch Ngưng Băng.

Một kích này thế lớn lực mạnh, Bạch Ngưng Băng ngã trên đất, năng lực phòng ngự của Thủy Tráo cổ khó có thể phát huy ra một nửa. Nếu bị quyền này đập trúng đầu, Bạch Ngưng Băng ắt phải tức khắc bỏ mình, không có kết cục thứ hai nào khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 137: Ảnh chi thương

Dịch giả: lamlamyu17

(*) Chữ "thương" trong tên chương Ảnh chi thương và Ảnh Thương cổ đều có nghĩa là chết trẻ, chết yếu (trước 20 tuổi). Tên chương chỉ cái chết của Hùng Khương, người sử dụng Ảnh Thương cổ.

Mất thấy quả đấm của Hùng Lực sẽ đánh trúng Bạch Ngưng Băng, Hùng Lâm và Hùng Khương không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Chỉ có ánh mắt của Phương Nguyên đang đứng ở phía xa là loé lên vẻ thâm trầm.

Dùng hiểu biết của hắn đối với Bạch Ngưng Băng, làm sao y có thể phạm vào sai lầm cấp thấp như vậy?

Quả nhiên, ngay sau đó một khắc!

Bạch Ngưng Băng bỗng nhiên vùng dậy, máu thịt căng tay và cánh tay phải của y đột nhiên hoá thành băng lạnh trong suốt màu lam nhạt, từ bên ngoài cũng có thể thấy rõ được xương tay.

Ngón tay y khép sát vào nhau, tay hoá thành đao, xuất thủ nhanh như chớp, trực tiếp chọc thủng trái tim Hùng Lực!

"Hự!" Thân thể đang xông lên của Hùng Lực lảo tức ngừng lại.

Gã trợn trừng mắt, từ từ cúi đầu, khó có thể tin mà nhìn lồng ngực của mình.

"Sao có thể như vậy?"

"Hùng Lực đại nhân!"

Chuyến ngắt đột ngột này làm cho Hùng Khương và Hùng Lâm không cách nào tiếp nhận được.

"Người nghĩ rằng cánh tay phải của ta thực sự bị một quyền của người đánh gãy xương sao? Thật là ngây thơ! Ta đã dùng tam chuyển Băng Cơ cổ luyện thành thân băng cơ này, phòng ngự trác tuyệt! Sở dĩ một mực giả vờ, chẳng qua là muốn cho người nào đó một vui mừng bất ngờ mà thôi." Bạch Ngưng Băng chậm chậm đứng lên, trong mắt lộ ra ý cười khinh thường, nói xong lời cuối cùng, y liếc nhìn về phía Phương Nguyên.

Phương Nguyên vẫn bình thản, cũng đưa mắt nhìn về phía y.

Hực.

"Bạch...Ngưng Băng..." Hùng Lực há miệng, gian nan phun ra những lời sau cùng của mình. Hơi lạnh từ cánh tay băng của Bạch Ngưng Băng phát ra đã trực tiếp đông cứng trái tim của gã, chặt đứt sinh cơ của gã!

"Tên khốn đê tiện nham hiểm, ta liều mạng với ngươi!" Hùng Lâm tận mắt nhìn thấy cái chết của Hùng Lực, dưới sự bi thương vô hạn, hấn nổi giận như núi lửa phun trào, không màng đến cái gì nữa, chỉ liều mạng xông thẳng về phía Bạch Ngưng Băng.

"Hùng Lâm, cậu bình tĩnh một chút!" Hùng Khương kịp thời ra tay, ngăn cản Hùng Lâm.

"Tổ trưởng đã chết, chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Cậu đi mau, ta đoạn hậu!" Hùng Khương cố nén bi thống, quát khê.

"Hùng Khương đại ca..." Hùng Lâm ngăn người ngay tại chỗ, vành mắt đỏ hồng.

Hùng Khương vung tay ném hắn ra sau, sau đó nhảy về trước một bước, ngăn cản Bạch Ngưng Băng.

Ảnh Thương cổ!

Cái bóng dưới chân hắn đột nhiên sống dậy, vặn vẹo một cách kì dị mà kết hợp lại với cái bóng của Bạch Ngưng Băng.

"Ta có Ảnh Thương cổ, một khi ta bị thương, Bạch Ngưng Băng cũng sẽ bị thương. Hắn sẽ không dễ dàng giết ta như vậy. Hùng Lâm, cậu còn trẻ, thiên tư còn ưu tú hơn cả ta và tổ trưởng, cậu mau đi đi!" Hùng Khương chăm chú nhìn chăm chăm vào Bạch Ngưng Băng, trong miệng gào to lên.

"Hùng Khương đại ca!" Vành mắt Hùng Lâm ướt nước mắt, sao hắn lại không hiểu rõ khiếm khuyết của Ảnh Thương cổ.

Trong trận chiến trước đó, Hùng Khương cũng không ngừng sử dụng cổ trùng này, nhưng cũng chỉ cần Bạch Ngưng Băng kéo dài đủ khoảng cách là cái bóng sẽ đứt gãy. Hùng Khương nói như vậy chẳng qua là để an ủi hắn mà thôi.

Và lại bây giờ chân nguyên của Hùng Khương không đủ, đã tổn hao rất nhiều, Du Cương cổ cũng đã ngừng phát động.

Hai chân Hùng Lâm tựa như mọc rễ, không nhúc nhích mảy may. Hắn xoay đầu lại, giận dữ nhìn Phương Nguyên: "Phương Nguyên, viện binh mà ngươi nói sao còn chưa đến?!"

Phương Nguyên không trả lời, chỉ chăm chú nhìn Bạch Ngưng Băng.

Bạch Ngưng Băng hoạt động cánh tay phải, sau một lát, tay phải của y lại khôi phục thành máu thịt bình thường. Y dùng giọng trào phúng cười lạnh: "Viện binh? Ha ha ha, có đến thì đã đến từ lâu, lời này hoàn toàn là dối trá. Ha ha ha, hai người các ngươi tên nào cũng thật ngây thơ. Thật cho rằng thủ đoạn vặt vãnh như Ảnh Thương cổ có thể trói buộc được ta sao?"

Y khinh thường quét mắt nhìn cái bóng dưới chân, không thèm để ý.

"Phương Nguyên, đó là thật sao?" Hùng Lâm siết chặt hai tay, đôi mắt nhu phun lửa, rống lên.

Phương Nguyên cũng không để ý đến hắn mà nhìn Bạch Ngưng Băng, khóe miệng nhếch lên ý cười đã hiểu thấu: "Chiêu vừa rồi tiêu hao không ít chân nguyên của ngươi nhỉ? Chiến đấu đến bây giờ, chân nguyên trong không khiếu của ngươi còn lại bao nhiêu đây?"

Cổ trùng Hùng Lực dùng để phòng ngự chỉ kém Bạch Ngọc cổ của Phương Nguyên một bậc. Kết quả lại bị Bạch Ngưng Băng trực tiếp xuyên thủng phòng ngự, sức mạnh công kích như vậy rõ ràng không phải cổ trùng nhị chuyển có được.

Dựa theo tình cảnh vừa rồi, Phương Nguyên suy đoán Bạch Ngưng Băng hẳn là vận dụng tam chuyển Sương Yêu cổ.

Uy lực của cổ trùng này mạnh mẽ, nổi danh lừng lẫy trong cổ trùng tam chuyển, thế nhưng một khi sử dụng quá độ sẽ tổn thương bản thân. Bệch thấp khớp chỉ là triệu chứng nhỏ, nghiêm trọng thì còn có thể làm cơ bắp đông cứng, do đó cần phải phối hợp với cổ trùng khác mà đồng thời sử dụng.

Vừa rồi Bạch Ngưng Băng cũng nói, da thịt của y đã luyện thành băng cơ, chịu được rét giá, cộng với Sương Yêu cổ, có thể nói là bổ sung tuyệt vời.

Chỉ là Bạch Ngưng Băng dùng chân nguyên nhị chuyển, cưỡng ép phát động cổ trùng tam chuyển, nhất định tổn hao một lượng lớn chân nguyên. Nhưng y buộc phải dùng thủ đoạn mạnh mẽ như vậy để phá vỡ cục diện bế tắc.

Bạch Ngưng Băng hơi biến sắc, chiêu vừa rồi quả thật làm cho chân nguyên của y tiêu hao quá lớn, y đúng là đã bị Phương Nguyên nhìn thấu mọi chuyện bên trong.

Cũng vì vậy nên sau khi giết Hùng Lực, y lại không trực tiếp ra tay mà dùng lời nói để tranh thủ thời gian khôi phục.

Y cao giọng cười to, thần nhiên gật đầu, thẳng thắn thừa nhận: "Không sai, quả thật chân nguyên của ta không còn nhiều lắm. Ta kiềm chế không dùng tay phải là vì dự dõ ngươi ra tay. Kết quả là ngươi cũng không mắc lừa, ha ha ha. Cuộc chiến chân chính chỉ vừa mới bắt đầu, không phải sao?"

Phương Nguyên không khỏi hơi nheo mắt lại.

Nếu như Bạch Ngưng Băng phủ định điều này, hẳn lập tức có thể mạnh dạn tấn công. Nhưng bây giờ Bạch Ngưng Băng lại trực tiếp thừa nhận, đáng vẻ không sợ hãi gì...

Trừ việc Bạch Ngưng Băng là kẻ sắp chết, lãnh đạm với sinh tử ra thì e rằng trong tay y còn có át chủ bài cực mạnh khác, cho nên y tràn đầy tự tin.

Cổ sư thông thường chỉ có ba đến năm con cở trùng, cho dù là loại như Thanh Thư, Xích Sơn cũng là như vậy.

Nhưng phàm là chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Cũng tỷ như Phương Nguyên đến nay đã có Nguyệt Mang cở, Bạch Ngọc cở, Ân Lân cở, Tứ Vị Tửu Trùng, Xuân Thu Thiên, Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Tháo, Cửu Diệp Sinh Cơ Tháo, cở trùng trong tay hẳn đạt đến hơn bảy con.

Bạch Ngưng Băng là thiên tài tuyệt đỉnh được cả tộc Bạch gia gửi gắm hi vọng. Từ lúc bắt đầu tu hành đến giờ, y vẫn luôn được gia tộc toàn lực bồi dưỡng, tài sản của y chắc chắn còn nhiều hơn cả Phương Nguyên.

Từ lúc cuộc chiến bắt đầu đến giờ, y ít nhất đã hiển lộ ra sáu con cở trùng, Phương Nguyên gần như có thể kết luận, y nhất định còn có cở trùng khác.

Mà chính những cở trùng này làm cho y, dưới tình huống không đủ chân nguyên, vẫn bình tĩnh như trước.

Kỳ thực, đối thủ phiền nhất là loại như Bạch Ngưng Băng.

Không chỉ có thiên tư mà còn không sợ chết, trong tay lại có lượng lớn cở trùng.

Mà ba điều trên đều là mấu chốt ảnh hưởng đến thắng bại trong chiến đấu của cổ sư. Nhất là cở trùng, một con cở trùng hùng mạnh hoặc là có năng lực kì dị thường có thể làm cho cổ sư đảo ngược tình thế ngay trong tuyệt cảnh.

Sương Yêu cở của Bạch Ngưng Băng là cở trùng tam chuyển, cho dù phòng ngự Bạch Ngọc cở của Phương Nguyên cũng có thể bị nó xuyên thủng. Đây cũng là lý do vì sao Phương Nguyên vẫn mãi không giao thủ trực tiếp với Bạch Ngưng Băng.

Phương Nguyên lần lượt sử dụng đám người Cổ Nguyệt Man Thạch, Hùng Lực cũng vì để thăm dò Bạch Ngưng Băng, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Về thiên tư, Phương Nguyên chỉ có loại bình, so với Bạch Ngưng Băng thì cách nhau như trời với đất. Bạch Ngưng Băng lại tu hành từ sớm, có gia tộc dốc lực bồi dưỡng, cở trùng trong tay còn ưu tú hơn Phương Nguyên.

Về mặt tâm tính, Bạch Ngưng Băng không sợ chết cũng gần như không chê vào đâu được.

Giữa hai người, vốn chính là Bạch Ngưng Băng cường thịnh, Phương Nguyên nhỏ yếu. Đây là sự thật, nhất định phải hiểu rõ và chấp nhận.

Nhưng sở dĩ chiến đấu đặc sắc cũng vì hùng mạnh chưa chắc sẽ thắng lợi, nhỏ yếu cũng không nhất định sẽ ngã xuống.

Phương Nguyên muốn lấy yếu thắng mạnh cũng không phải là không có khả năng. Hẳn chính là phải dùng tất cả mọi thủ đoạn, lợi dụng tất cả mọi sức mạnh.

"Cổ Nguyệt Man Thạch chỉ là khởi đầu, mà tiêu tổ Hùng Lực cũng không phải là kết thúc." Trong lòng nghĩ vậy, Phương Nguyên đột nhiên ra tay.

Một nguyệt nhận phóng ra, đầu người bay lên, máu tươi chọt hiện!

Tích tắc này, con người Bạch Ngưng Băng chợt co rút lại, gương mặt biến sắc.

Nguyệt nhận Phương Nguyên không hướng về phía y, mà chém đến đầu Hùng Khương.

Hùng Khương nào ngờ đến Phương Nguyên lại đột nhiên phản bội, Bạch Ngưng Băng gây cho hắn áp lực quá lớn, toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung trên người y.

Chân nguyên trong cơ thể đã không còn nhiều, vì để tiết kiệm, hắn không duy trì Du Cương cở, càng để cho Phương Nguyên có thể nhất kích tất sát*.

(*) Nhất kích tất sát: một kích ra là nhất định phải chết.

Phụt!

Sắc mặt Bạch Ngưng Băng chợt trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời hai lỗ tai, xoang mũi của y, thậm chí cả khoé mắt đều chảy ra vết máu.

Từ lúc trận chiến bắt đầu đến giờ, đây là lần y bị thương nghiêm trọng nhất.

Ánh Thương cở!

Loại cỏ mang hiệu quả liên kết tổn thương, cỏ sư có Ảnh Thương cỏ bị bao nhiêu thương tích, người bị liên kết cũng phải chịu trong đó một phần mười. Hùng Khương bỏ mình, thương thế của hắn hiển nhiên cũng thông qua liên hệ bằng cái bóng, truyền đến trên người Bạch Ngưng Băng.

Thương tích kiểu này có tác dụng trực tiếp, cho dù là Bạch Ngưng Băng khởi động Thủy Trảo cỏ cũng khó mà ngăn cản một cách hữu hiệu.

"Phương Nguyên, ngươi làm gì?!" Sau một giây, Hùng Lâm mới tỉnh lại từ trong cơn đờ đẫn, mắt tròn xoe, phát ra tiếng rít gào thê lương.

Phương Nguyên không để ý đến hắn, toàn thân loé lên ánh bạc ngọc, xông thẳng về phía Bạch Ngưng Băng.

Bạch Ngưng Băng bị thương thế nghiêm trọng như vậy, cơ thể lão đảo muốn ngã, đầu óc hỗn loạn, sức chiến đấu tụt dốc. Nhìn thấy Phương Nguyên xông đến, y vội vàng lùi về phía sau.

"Bạch Ngưng Băng, không phải ngươi muốn đại chiến sinh tử với ta sao?" Phương Nguyên đuổi theo sát phía sau y.

Bạch Ngưng Băng nghiêng răng, cắn đầu chạy trốn. Bước chân y lão đảo nhưng tinh thần cố gắng gượng, mặc kệ Phương Nguyên ở sau khiêu khích như thế nào.

Tuy rằng y tự biết mình là kẻ sắp chết, cũng không hề sợ chết nhưng y không phải kẻ ngu ngốc, trước nguy cơ trùng trùng, trong lòng y lại càng bình tĩnh.

Hùng Lâm đứng tại chỗ, không chọn trợ giúp Phương Nguyên truy sát Bạch Ngưng Băng.

Trong lòng hắn tràn ngập bi thương và phẫn nộ. Hắn hận Bạch Ngưng Băng, cũng căm hận cả Phương Nguyên.

...

Hai người Phương, Bạch truy đuổi nhau, xuyên núi vượt đồi.

Thời gian trôi qua, thương thế của Bạch Ngưng Băng tốt lên, khoe mắt, lỗ mũi không còn chảy máu nữa, bước chân lão đảo cũng chỉ còn hơi loạng choạng.

Y cũng không chạy vô ích mà trong quá trình này, y đã âm thầm sử dụng cỏ trùng trị liệu thương thế trong cơ thể.

Phương Nguyên đuổi giết phía sau, trong lòng kinh hãi.

"Trước đó Bạch Ngưng Băng gần như đã tiêu hao hết chân nguyên, dọc theo con đường này y tranh thủ chút ít thời gian khôi phục chân nguyên, không ngờ cũng đủ để trị liệu thương thế của mình. Bắc Minh Băng Phách thế, thập tuyệt thiên tư, đây là tốc độ khôi phục chân nguyên nhanh đến bậc nào!"

Càng nhận ra như vậy, ý định muốn giết chết Bạch Ngưng Băng của Phương Nguyên càng thêm kiên định.

Nguyệt Mang cỏ!

Phương Nguyên vung ra một nguyệt nhận, nguyệt nhận xanh thẫm lớn bằng cật rửa mặt bay ra, xuyên thấu qua không khí, phát ra từng tiếng rít.

Bạch Ngưng Băng nghe thấy âm thanh này thì cật lực né tránh, nhưng vẫn bị cắt vào cánh tay.

Một vết thương hiện ra, máu tươi phun trào, nhưng không lâu sau, trên vết thương đã xuất hiện một lớp băng sương mỏng, làm cho máu ngừng chảy.

Bạch Ngưng Băng đã luyện thành băng cơ. Một khi luyện ra được da thịt như vậy thì cũng giống như sức lực tăng thêm của Hắc, Bạch Thi cỏ, không cần duy trì chân nguyên.

Nhưng trong lòng Bạch Ngưng Băng vẫn rất áp lực, vết thương cũ chưa qua, vết thương mới đã đến. Quá dễ nhận ra, tên Phương Nguyên này đang muốn mài chết y!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 138: Lại có người đuổi theo giết Bạch Ngưng Băng?

Dịch giả: lamlamyu17

"Ha ha ha, từ trước đến giờ không ai có thể thúc ép ta đến tuyệt cảnh như thế này! Phương Nguyên, tên khốn nhà ngươi... Thật đúng là thú vị. Chờ ta thở được một hơi, tất phải giết chết ngươi!" Bạch Ngưng Băng vừa chạy trốn vừa rít gào trong lòng.

Sát khí đến từ Phương Nguyên làm y có cảm giác như muốn nghẹt thở.

Điều này phải nói là một trải nghiệm trước nay chưa từng có đối với y.

Mùi vị cái chết giăng đầy, làm cho toàn thân y run rẩy, làm cho y sinh ra một cảm giác hưng phấn bệnh hoạn.

Ở phía sau, Phương Nguyên càng đuổi càng gần.

"Tiếp ta chiêu này!" Y bỗng nhiên vung tay, ném ra một con cò trùng màu đen.

Bước chân Phương Nguyên nhất thời dừng lại, như lâm đại địch, nhưng khi đến gần, hắn nhận ra con cò trùng này chính là Cường Thủ cò của Hùng Chiên.

Bộp.

Một tiếng vang nhẹ, Phương Nguyên bắt con cò trùng này vào tay.

Cường Thủ cò là một con bọ cánh cứng màu đen, kích thước bình thường, phần đầu mọc ra một cái càng sắc, võ trên lưng thì có một chút đốm trắng.

Khí tức Xuân Thu Thiên tiết ra, chân nguyên tuôn vào, ngay lập tức luyện hóa con Cường Thủ cò này, thu vào trong không khí.

Hắn tiếp tục ra sức đạp bước chạy theo.

Ngay cả loại thủ đoạn này mà Bạch Ngưng Băng cũng đã lấy ra, điều này nói rõ thương thế của y vô cùng nghiêm trọng, đã đến bước đường cùng. Nhưng vì ngừng lại chốc lát vừa rồi, khoảng cách Phương Nguyên gian nan rút ngắn lại lần nữa kéo dài ra một khoảng nhỏ.

"Đáng tiếc ta vẫn luôn thiếu một con cò trùng phụ trợ di động. Nếu có cò trùng như vậy, ta đã sớm đuổi kịp Bạch Ngưng Băng." Phương Nguyên thở dài trong lòng một tiếng.

"Tên Phương Nguyên này lại có thể nháy mắt luyện hoá Cường Thủ cò?" Bạch Ngưng Băng kinh nghi trong lòng.

Y có được Cường Thủ cò này, luyện hoá mất rất nhiều thời gian, tuy có tiến triển nhưng quá trình rất gian nan, vẫn chưa thành công. Đây cũng vì cái chết của Hùng Chiên có liên hệ gián tiếp với y, ý chí của con Cường Thủ cò này còn khởi nguồn từ Hùng Chiên, vì vậy nó càng thêm cảm hận Bạch Ngưng Băng, làm y luyện hoá càng thêm khó khăn.

Nhưng Phương Nguyên trong nháy mắt thì đã luyện hóa xong Cường Thủ cò, Bạch Ngưng Băng dùng chút dư quang nơi khoé mắt nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng vừa kinh vừa hãi.

Có một vài cò trùng quả thật có thể làm được hiệu quả này.

Nhưng Bạch Ngưng Băng còn chưa từng có được, mà Phương Nguyên lại có?

Y không khỏi càng thêm dè chừng Phương Nguyên, hình tượng Phương Nguyên trong lòng y lại càng tăng thêm một phần thần bí đầy nguy hiểm.

Nhưng mà, theo thời gian trôi qua, tâm tình của Phương Nguyên lại xuống thấp.

Thời gian trôi qua càng lâu, chân nguyên Bạch Ngưng Băng khôi phục được càng nhiều, thương thế lại càng ít đi, ưu thế áp đảo của hắn lại trở nên càng ngày càng hạ xuống.

"E rằng lần này không thể không giết được y!" Phương Nguyên thầm thở dài trong lòng.

Cứ phát triển theo hướng thế này, không lâu sau là thương thế và chân nguyên của Bạch Ngưng Băng đều sẽ khôi phục đáng kể.

Tuy rằng Phương Nguyên vẫn luôn sử dụng Nguyệt Mang cò, gia tăng vết thương trên người y, thế nhưng tư chất của Bắc Minh Băng Phách thể quả thật ưu tú, đơn giản là được trời ưu ái, tốc độ khôi phục chân nguyên còn nhanh hơn khi Phương Nguyên hấp thu nguyên thạch một chút.

"Trừ phi... phía trước gặp phải bầy sói, rơi vào trong bao vây, hoặc là tiểu tổ cổ sư xuất hiện có thể tạm thời ngăn cản Bạch Ngưng Băng. Nhưng nếu là tiểu tổ Bạch gia thì ta sẽ gặp nguy hiểm."

Từng ý niệm xoay chuyển trong đầu Phương Nguyên, hắn đã bắt đầu sinh ra ý muốn lui.

Lần truy đuổi này của bọn họ, đoạn đường rất dài, thế nhưng trên đường không gặp phải bầy sói hoặc là tiểu tổ cổ sư nào. Điều này đã nói rõ Bạch Ngưng Băng nắm chắc phương hướng chạy trốn, y cũng có cò trùng trinh sát, có thể sớm tìm cách lần tránh.

Núi Thanh Mao lớn đến nhường nào bốn phương tám hướng đều có thể chạy, Phương Nguyên cũng không thể làm cho Bạch Ngưng Băng chịu đi theo.

một hướng nào đó.

...

"Điều quan trọng nhất khi đối mặt với lang triều là cần phải đoàn kết cùng một chỗ, không được để bị bầy sói tách ra. Một khi bị tách ra, chúng ta sẽ gặp phải nguy hiểm." Cô Nguyệt Thanh Thư vừa cấp tốc chạy đi vừa quan tâm nhắc nhở Phương Chính bên cạnh.

"Nếu đối thủ là đàn Hào Điện Lang, chúng ta có thể dò chỗ hiểm, chính diện đánh tan chúng nó. Nhưng nếu là đàn Cuồng Điện Lang, điều đầu tiên cần làm là lùi lại, sau đó sử dụng Tín Hào cổ, đợi tiểu tổ cổ sư xung quanh tập hợp lại. Ít nhất ba tiểu tổ liên hợp mới có thể chắc chắn chiến thắng đàn Cuồng Điện Lang. Đương nhiên, đối thủ trong lang triều không chỉ có điện lang mà còn có cổ sư."

Nói đến đây, Cô Nguyệt Thanh Thư ngừng lại một chút.

Bốn người khác đều biết hắn nói đến ai.

Rất rõ ràng, đó chính là Bạch Ngưng Băng.

Mấy ngày gần đây Bạch Ngưng Băng khiêu chiến khắp nơi, cố ý áp chế tu vi, chỉ dùng chân nguyên xích thiết nhị chuyển mà đi gây phiền phức cho đám người Hùng Lực, Xích Sơn.

Y từng nói ra, Cô Nguyệt Thanh Thư chính là mục tiêu kế tiếp của mình.

"Nếu như chúng ta gặp phải Bạch Ngưng Băng.." Thanh Thư tiếp tục nói, "Có thể không giao thủ thì tốt nhất là không giao thủ."

Lời này vào tai Phương Chính làm hắn không khỏi dâng lên bất bình.

Ở trong lòng hắn, tuy rằng Cô Nguyệt Thanh Thư có bề ngoài ôn hoà nhưng nội tâm lại kiên cường, rất có nguyên tắc, từ trên người Cô Nguyệt Thanh Thư, hắn đã thể nghiệm được một tinh thần sâu đậm. Với Cô Nguyệt Thanh Thư, hắn vừa kính trọng vừa yêu quý, cho nên hiển nhiên là không muốn Bạch Ngưng Băng cao hơn Thanh Thư.

"Mọi người đều đang nói về Bạch Ngưng Băng, rốt cuộc y là dạng người thế nào?" Phương Chính cau mày hỏi.

Ba người kia trong tiểu tổ không trầm mặc lại.

Cô Nguyệt Thanh Thư ôn hòa cười với Phương Chính: "Y là đệ nhất thiên tài núi Thanh Mao! Phương Chính, cậu hãy nghe cho kĩ. Cậu còn rất trẻ, có tư chất loại giáp, sau này chưa chắc không thể vượt qua y. Cho nên trước khi cậu hoàn toàn trưởng thành, cậu tốt nhất đừng nên trực diện xung đột với y. Còn nhớ rõ câu truyện ta từng cho cậu nghe chứ? Cúi đầu và ngẩng đầu, con người có lúc cần phải biết cúi đầu."

Phương Chính nhìn về phía Thanh Thư, khi ánh mắt hắn chạm đến đôi mắt hiền hoà như ngọc của Thanh Thư thì không kiềm được mà gật đầu đáp: "Ta hiểu rồi, Thanh Thư đại ca xin hãy yên tâm."

"Như vậy mới tốt..." Thanh Thư đang nói thì bỗng nhiên cổ sư trình sát trong tiểu tổ mở miệng thông báo, "Phía trước không xa có một vị cổ sư đang cấp tốc chạy đến."

Mọi người không khỏi biến sắc.

Cổ sư trị liệu Cô Nguyệt Dược Hồng nét mặt nặng nề nói: "Hắn là tiểu tổ nào đó bị đàn sói tách ra rồi, chúng ta mau đi cứu viện."

Phương Chính lại buộc miệng nói: "Hay đó là Bạch Ngưng Băng, không phải y một mình độc lai độc vãng sao?"

"Có thể là vậy, nhưng cũng có thể là không phải. Nếu thật sự là cổ sư lạc nhóm thì bất kể là sơn trại nào, cũng đều là đồng minh của chúng ta, chúng ta phải đi cứu viện." Cô Nguyệt Thanh Thư nói, dẫn đầu quay lại, thay đổi phương hướng.

Bốn người bên cạnh cũng theo sát phía sau.

Nhưng không lâu sau, cổ sư trình sát lại nói: "Không phải là một cổ sư, cách phía sau cổ sư thứ nhất không xa còn có một cổ sư nữa."

"Thì ra là có hai cổ sư sao. Xem ra hắn là giống như Dược Hồng tỷ tỷ nói, có tiểu tổ bị đàn sói tách ra." Cô Nguyệt Phương Chính không khỏi thờ phào nhẹ nhõm nói.

Cô Nguyệt Thanh Thư không đổi sắc mặt, về mặt ba người kia lại không hẹn mà cùng buông lỏng vài phần.

Lúc này, nếu nhìn từ trên cao xuống, tiểu tổ Thanh Thư và hai người Phương Nguyên, Bạch Ngưng Băng ở trên đường núi gặp gheñh mà dần dần tiếp cận nhau.

"Sao?" Bạch Ngưng Băng hơi biến sắc, y cũng có cổ trùng trình sát, đã nhận ra một tiểu tổ cổ sư năm người đang đi thẳng về phía y.

Y vội vàng thay đổi phương hướng.

Mặc dù y có cổ trùng trinh sát nhưng không thể phân biệt ra thân phận chính xác. Năng lực của mỗi một con cổ trùng đều chỉ có một loại, có ưu thế và đồng thời cũng có tai hại.

Như Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo của Phuong Nguyên cũng là như vậy. Nó có thể nghe được âm thanh, mẫn cảm nhất đối với tiếng bước chân, nhưng hần cũng không thể phán đoán ra loại tin tức cận kề như là nam hay là nữ. Đồng thời nếu có cổ sư vận dụng Tiểu Bộ cổ, che đậy tiếng bước chân thì hần sẽ không phát hiện được.

Một khi không biết đối phương là ai, Bạch Ngưng Băng hiển nhiên muốn chọn tránh lui để cho chắc.

Nhưng tình huống lần này lại khác biệt, mỗi người trong tiểu tổ của Thanh Thư đều là tinh anh, cổ sư trinh sát cũng rất có nghề.

"Có người!" Theo sau đó, Phuong Nguyên cũng ra sự tồn tại của tiểu tổ Thanh Thư.

Trong lúc hần chạy đi, sợi rễ tai phải bay lượn, không cắm trên đất nên phạm vi trinh sát của hần không đạt đến một nửa của mức tối đa.

Bạch Ngưng Băng lại lần nữa thay đổi hướng chạy.

Nhưng tiểu tổ Thanh Thư cũng điều chỉnh phương hướng ngay sau đó.

Bấy giờ, bất kể là Bạch Ngưng Băng hay là Phuong Nguyên đều có vẻ mặt nghiêm túc hơn.

Cả hai đều là người cực kỳ thông minh nên lập tức hiểu rõ: tiểu tổ không biết này chính là biến cố lớn nhất, chắc chắn ảnh hưởng đến kết quả chung cuộc của trận chiến này.

"Nếu người đến là tiểu tổ Bạch gia, ta lập tức sẽ sử dụng Ân Lân cổ lui lại. Nhưng nếu là hai trại khác thì, hừ hừ." Hai mắt Phuong Nguyên loé tia nhìn lạnh lẽo.

Hần cũng biết, sự lựa chọn này của mình mang theo yếu tố mạo hiểm.

Nếu là tiểu tổ cổ sư của Bạch gia đến, lại có thủ đoạn thăm dò ẩn hình thì hần sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Nhưng nếu mất đi cơ hội này, e rằng sẽ khó có cơ hội giết Bạch Ngưng Băng nữa.

Và lại, rốt cuộc là cổ sư nhà nào, Phuong Nguyên cũng có hai phần ba xác suất thắng, còn Bạch Ngưng Băng chỉ có một phần ba. Phuong Nguyên không lý gì lại không đánh cược một lần.

Trong lúc chạy đi, hai bên không ngừng tiếp cận.

"Sắp nhìn thấy hai người bọn họ rồi, ngay ở chỗ rẽ phía trước." Cổ sư trinh sát chỉ vào một ngã rẽ trên con đường núi.

Mọi người bất giác thả chậm bước chân, chờ đợi cuộc gặp mặt gần đến.

Một bóng người màu trắng đột nhiên chạy qua chỗ rẽ, xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Bạch Ngưng Băng!" Phuong Chính buột miệng kêu lên, hần cũng đã xem qua bức hoạ của Bạch Ngưng Băng.

Bốn người còn lại, cho dù là Thanh Thư cũng khỏi sa sầm sắc mặt.

"Bạch Ngưng Băng chặt vật như vậy, xem ra là gặp phải đàn Cuồng Điện Lang."

"Hừ, đúng là đáng đời, một thân một mình trong lang triều, tính tò vò ta đây sao?"

Trong lúc nhất thời, mọi người cũng không chủ động nghênh đón.

Thần thái và động tác của Bạch Ngưng Băng đều rõ ràng cho thấy đang trốn chạy, điều này làm cho năm người Thanh Thư không khỏi sáng khoái.

Nhưng vào lúc này, Phuong Nguyên ở ngã rẽ lại quát lớn: "Bạch Ngưng Băng, ngươi chạy cái gì mà chạy? Hôm nay ta phải giết ngươi!"

Lời này của hần là muốn thử dò xét.

Sử dụng Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo, hần cũng chỉ biết ở sau ngã rẽ là một tiểu tổ năm người không biết tên.

Nếu như là tiểu tổ Bạch gia, câu hỏi này của hần hần sẽ khiến bọn họ phản bác quyết liệt.

Ở bên này, đám người Cổ Nguyệt Thanh Thư nghe thấy lời này thì đều lập tức tròn tròn mắt.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Lại có người đuổi theo giết Bạch Ngưng Băng?!"

"Có lắm hay không, vậy mà có chuyện như vậy xảy ra?"

"Bạch Ngưng Băng còn nhếch nhác như vậy, người sau lưng hẳn là thần thánh phương nào?"

Đám người Cổ Nguyệt Dược Hồng không khỏi đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ khiếp sợ trên gương mặt đối phương.

Cổ Nguyệt Phương Chính lại nghi ngờ: "Hình như giọng nói này hơi quen tai?"

Không đợi hắn nhớ ra được chủ nhân của giọng nói này thì Phương Nguyên đã rẽ qua góc.

"Sao?!" Về mặt vốn đang ngưng trọng của Cổ Nguyệt Thanh Thư lập tức trở thành sùng sốt.

Bốn người khác thì tròn mắt, đợi khi Phương Nguyên xuất hiện, bọn họ thiếu chút nữa tròng rớt cả tròng.

"Đây đây đây..." Cổ Nguyệt Dược Hồng há to miệng, đủ để nuốt cả quả trứng vịt.

"Ca ca!" Phương Chính trân trân đứng nhìn.

"Là cậu ta ư?" Ngay cả Cổ Nguyệt Thanh Thư có định lực phi phàm cũng kinh ngạc không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 139: Cụt tay

Dịch giả: lamlamyu17

Bạch Ngưng Băng là ai?

Đệ nhất thiên tài Núi Thanh Mao, lấy sức một người thay đổi cách cục ba đại gia tộc, vừa mới tu hành thì đã dẫn đầu, để cho mọi người cảm nín, để cho các thiên tài loại giáp đều phải âm thầm thất sắc. Không ai nghi ngờ thành tựu tương lai của y, cho dù là kẻ địch cũng không thể không thừa nhận.

Nhưng bây giờ, lại có người đuổi giết y, làm cho y chạy trốn chật vật như vậy.

Đây là chuyện mà đám người Thanh Thư không thể nào ngờ được.

Khiến cho bọn họ càng thêm kinh ngạc là, người truy sát Bạch Ngưng Băng lại chính là Phương Nguyên, người cùng tộc với bọn họ.

Ấn tượng về Phương Nguyên của bọn họ vẫn chỉ dừng lại ở lời đài trước kia, cùng với sự kiện trợ giúp gia tộc đuổi Thôn Giang Thiểm đi. Lại thêm vì Phương Nguyên chủ động nhận thua với Hùng Lực mà càng làm cho người khác xem thường thực lực chân chính của hắn.

"Từ khi nào mà thực lực của Phương Nguyên đã mạnh đến như vậy?"

Mọi người thật khó mà chấp nhận chuyện này.

...

Phương Nguyên rẽ qua góc.

"Cổ Nguyệt Thanh Thư!" Khi hắn nhìn thấy hình dáng của tiểu tử Thanh Thư, trong lòng cũng không khỏi chấn động.

"Xem ra lần này là ta cược thắng. Bạch Ngưng Băng, xem ra hôm nay chính là ngày chết của ngươi." Trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên miệng Phương Nguyên lại hô lên, "Đệ đệ, đệ lại ở đây sao! Thật quá tốt, mau ngăn cản Bạch Ngưng Băng. Y không chỉ giết tổ Hùng Lực, còn giết đám người Cổ Nguyệt Man Thạch của tộc ta. Thật sự là tội ác tày trời!"

"Cái gì?"

"Ba đại gia tộc chúng ta đã ký kết minh ước!"

"Không, nếu là Bạch Ngưng Băng thì hẳn muốn làm chuyện gì cũng được."

"Thì ra là như vậy! Chẳng trách Phương Nguyên lại đuổi giết Bạch Ngưng Băng..."

Năm người Thanh Thụ giật mình rồi lại chột hiểu. Xem ra là Bạch Ngưng Băng phát rồ, sau vài trận kịch chiến, chiến lực hạ xuống đáy nên mới bị Phương Nguyên đứng lúc chiếm được thể thượng phong.

"Lẽ nào Bạch Ngưng Băng ta thật phải bỏ mạng tại đây? Không, chân nguyên bây giờ của ta có thể gắng gượng để Sương Yêu cố tự nỗ lực, ta còn có hy vọng thắng lợi!" Bạch Ngưng Băng gào thét trong lòng, trước có tiểu tử Thanh Thụ, sau có Phương Nguyên truy sát, tình thế cực kỳ bất lợi với y.

Trên thực tế, hai huynh đệ Phương Nguyên và Phương Chính có hiềm khích, Phương Chính đương nhiên sẽ không nghe theo lời của Phương Nguyên.

Nhưng Bạch Ngưng Băng cũng không biết điều này, là người ngoài, khi nhìn thấy vẻ ngoài tương tự nhau của Phương Chính và Phương Nguyên, Bạch Ngưng Băng làm ra một lựa chọn dứt khoát.

Y đột nhiên giơ cánh tay phải lên, trút sạch hết toàn bộ chân nguyên vất vả khôi phục lại vào trong Sương Yêu cổ nơi lòng bàn tay phải.

Máu thịt cánh tay phải của y lại lần nữa biến thành băng cứng màu lam nhạt, từ bên ngoài cũng có thể nhìn rõ xương cánh tay trắng nhợt của y.

ÀMMMM!

Một tiếng nổ vang, toàn bộ cánh tay phải của Bạch Ngưng Băng bỗng nhiên nỗ lực.

Trong lúc nhất thời, mây mù dâng lên, một luồng khí giá rét điên cuồng mà tràn ra xung quanh.

Răng rắc...

Trong mùa hạ nóng bức này, trên một con đường núi chật hẹp, băng sương trắng tinh lại lan tràn, bao phủ bùn đất, nuốt chửng cỏ cây, nhiệt độ không khí xung quanh bỗng chốc hạ xuống.

"Không ngờ y vứt bỏ cả cánh tay phải của mình!" Sự tàn nhẫn của Bạch Ngưng Băng làm Phương Chính kinh hãi đến đờ người.

"Mau lui lại!" Cô Nguyệt Thanh Thụ túm lấy Phương Chính, cấp tốc lùi về sau.

Từng đợt từng đợt băng sương to lớn vọt về phía bọn họ như con sóng triều.

Nếu thật bị nó đóng băng thì sẽ rất rắc rối.

Không riêng gì tiểu tử Thanh Thụ, Phương Nguyên cũng không ngoại lệ. Hắn lùi một mạch về sau hơn trăm bước thì băng giá mới từ từ ngừng lại.

Đoạn đường núi trước kia xanh tươi, hoa thơm cỏ dại, cây cối rậm rạp bây giờ đã trở thành một thế giới băng giá, cỏ cây đều bị đông cứng, trên mặt đất đóng một lớp băng tuyết thật dày.

Phương Nguyên đạp lên nền tuyết dày này, đi vào trong chính giữa con đường núi.

Chỉ thấy toàn thân Bạch Ngưng Băng đều bị tuyết đông cứng lại, như thể còn tròng trong đá hổ phách, biểu cảm vẫn hiện lên vẻ mặt của một kẻ trước, dữ tợn, quyết tuyệt và tàn nhẫn.

"Y... đã tự sát sao?" Tiểu tử Thanh Thụ cũng chạy đến, thấy tình cảnh này, Phương Chính thì thảo đặt câu hỏi.

"Không phải!" Vẻ mặt của Thanh Thụ vô cùng ngưng trọng. "Bạch Ngưng Băng đã luyện thành băng cơ, lớp băng này không thể đông chết hắn, trái lại trở thành hộp giáp bảo vệ y, tranh thủ thời gian cho y khôi phục lại."

Phương Nguyên chăm chú nhìn Bạch Ngưng Băng, vung ra một nguyệt nhận.

Cạch.

Nguyệt nhận trúng vào lớp băng trên người Bạch Ngưng Băng, phát ra một tiếng vang dội.

Trên tầng băng cao ba thước, rộng dài hai thước chỉ hiện ra một vết cắt nhạt, nhưng rất nhanh, hơi lạnh bên trong lại tràn ra, bổ khuyết lại cho vết cắt này.

"Phương Nguyên, những lời cậu vừa nói là thật sao?" Thanh Thụ dời ánh mắt, nhìn Phương Nguyên rồi hỏi.

"Đương nhiên, trong tiểu tử Hùng Lực còn có Hùng Lâm còn sống, hắn có thể làm chứng. Nhưng mà nơi này không thể ở lâu, tình hình cụ thể đợi ta đi rồi nói, rồi khỏi nơi này trước quan trọng hơn." Phương Nguyên gật nhẹ đầu, đáp.

Hắn đã bắt đầu có ý muốn rời đi.

Lốp băng này chém không xong, cho dù là hợp lực lại thì cũng phải tiêu hao lượng lớn thời gian và rất nhiều chân nguyên.

Một khi Bạch Ngưng Băng phá băng ra, chiến lực bên đây sẽ giảm xuống, mà chân nguyên của y đã khôi phục lại đầy đủ, một khi chiến đấu khai màu thì ắt sẽ không có gì lạc quan.

"Rời khỏi, tại sao muốn rời khỏi?" Phương Chính không khỏi lớn tiếng hỏi vặn lại, "Bạch Ngưng Băng đã cắt đứt cánh tay phải, trải qua ác chiến, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Chúng ta có thể phá vỡ lốp băng này, đồng thời phát Tín Hào cổ của gia tộc, tập hợp sức mạnh tộc nhân, trừ khử y! Đây chính là thời cơ ngàn năm có một."

Lời này vừa ra, trong lòng mọi người đều không khỏi dao động.

"Nếu Phương Nguyên có thể đuổi theo giết Bạch Ngưng Băng, vậy thì sao chúng ta không thể chứ?" Mấy vị cổ sư đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi bắt đầu tính toán như vậy.

"Nếu như giết Bạch Ngưng Băng, chúng ta chính là đại anh hùng của tộc Cổ Nguyệt!"

"Nhưng nếu giết y, không chừng Bạch gia trại sẽ tức giận phát động chiến tranh thì sao? Hiện giờ lại có lang triều..."

"Không, chính vì có lang triều cho nên chúng ta có giết Bạch Ngưng Băng, Bạch gia trại cũng phải bấm bụng nuốt quả đắng."

"Không sai, thiên tài đã chết cũng không phải là thiên tài!"

Các tổ viên bắt đầu bàn luận, trong mắt không khỏi tràn đầy khát khao vinh quang và danh tiếng.

"Thực là ngu xuẩn. Sự lợi hại của Bắc Minh Băng Phách thể, các người há có thể tưởng tượng được?" Phương Nguyên hít một hơi, trong lòng cười lạnh. Những người này muốn tìm chết, hắn cũng không cần theo cùng.

Cổ Nguyệt Thanh Thu cũng không kiềm được mà do dự.

Nhận thức về Bạch Ngưng Băng của hắn không thể nghi ngờ là còn sâu sắc hơn những người khác.

Hắn cũng không biết bí mật về thập tuyệt thể, cũng không quá khát khao danh tiếng khi giết được Bạch Ngưng Băng.

Hắn rất lạnh nhạt với danh lợi, đã từng là hạt giống đầu tiên tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc bồi dưỡng ra, nhưng vì Phương Chính, hắn đã chủ động nhường ra vị trí này.

Điều hắn thật sự quan tâm chính là lợi ích và sự gắn kết của gia tộc.

"Bạch gia trại trở dậy hoàn toàn là vì Bạch Ngưng Băng. Nếu như giết chết Bạch Ngưng Băng thì tộc Cổ Nguyệt ta vẫn là gia tộc đứng đầu núi Thanh Mao như trước kia! Dù Bạch Ngưng Băng có tu vi tam chuyển nhưng ta có Mộc Mị cổ, hoàn toàn có khả năng chiến đấu với cổ sư tam chuyển. Hơn nữa y vừa mất đi cánh tay phải, trong thời gian ngắn ắt sẽ không quen. Trong trận chiến sinh tử này, đó sẽ là sơ hở lớn nhất!"

Nghĩ đến đây, đôi mắt Cổ Nguyệt chợt như đã quyết định.

Phương Nguyên vẫn luôn quan sát về mặt của Thanh Thu, lúc này nhìn thấy vậy, trong lòng đã hiểu rõ sự lựa chọn của hắn.

"Nếu như Cổ Nguyệt Thanh Thu bất chấp hậu quả mà dùng Mộc Mị cổ thì hắn còn mạnh hơn cổ sư tam chuyển rất nhiều, có năng lực khiêu chiến vượt cấp. Thế nhưng hắn phải đối phó với Bạch Ngưng Băng có Bắc Minh Băng Phách thể, e rằng cũng không quá dễ dàng. Nếu Bạch Ngưng Băng có thể phá lỏng chân nguyên, áp chế tu vi, thì tất nhiên cũng có thể trở lại cảnh giới tam chuyển. Hiện tại y có đầy đủ thời gian trong khối băng, có thể hủy bỏ tầng áp chế này, khi y phá băng ra thì sẽ là cổ sư tam chuyển."

Bạch Ngưng Băng có thiên tư mạnh mẽ, lúc nhị chuyển thì Phương Nguyên đã phải mượn lực bên ngoài mới có thể chống lại.

Một khi y trở thành tam chuyển, sức chiến đấu tăng vọt lên mấy lần. Hơn nữa, Phương Nguyên là đầu sỏ gây ra việc y phải vứt bỏ cánh tay phải, một khi giao chiến, với tính cách liều mạng của y thì nhất định sẽ coi Phương Nguyên là mục tiêu hàng đầu.

Hơn nữa ở trước mặt Cổ Nguyệt Thanh Thu, Phương Nguyên cần phải chú ý, không muốn cho hắn thấy sức chiến đấu chân thực nhất.

Ngay lập tức Phương Nguyên trực tiếp biểu lộ ý muốn rời đi, mặc cho những người khác giữ lại, hắn kiên quyết rời khỏi chỗ chiến trường này.

"Thực sự rời đi sao? Đúng là tiểu quý nhất gan."

"Hừ. Rời khỏi cũng tốt, có hấn nhúng tay không chừng sẽ phá hỏng phối hợp ăn ý của chúng ta."

"Ha ha ha, trước đó thấy cậu ta truy sát Bạch Ngưng Băng thật làm ta sợ hết hồn, Bây giờ xem ra Phương Nguyên trước sau vẫn là Phương Nguyên, thứ hèn nhất chủ động nhận thua trên đại hội đầu cổ!"

"Các cậu bớt nói hai câu đi, mỗi người có chí riêng, ít nhất cậu ta trước khi đi cũng nói cho ta biết rất nhiều tin tức mới nhất về Bạch Ngưng Băng. Hơn

nữa, cậu ta quay về son trại báo tin, chúng ta sẽ không thiếu chi viện." Thanh Thư nhìn bóng lưng rời đi của Phương Nguyên, chân mày hơi nhíu lại.

"Tổ trưởng đại nhân, ngài quả là quá dễ tính rồi, cần gì phải giải vây cho cái loại nhát gan như tên Phương Nguyên này chứ?"

"Không sai, tuy rằng Phương Nguyên là ca ca Phương Chính, nhưng theo ta thấy, hai huynh đệ này thực là một trời một vực."

"Ta, ta thực ra rất ít khi nói chuyện với Phương Nguyên." Phương Chính đỏ mặt, Phương Nguyên lâm trận bỏ chạy làm hắn thấy thật nhục nhã.

"Phương Chính, cậu cũng rời đi đi." Cổ Nguyệt Thanh Thư bỗng nhiên nói.

"Sao?!" Phương Chính tức thì tròn mắt.

"Cậu là thiên tài loại giáp duy nhất trong tộc ta, không thể sơ suất. Bạch Ngưng Băng tuy gãy một cánh tay, nhưng trận chiến tiếp theo chắc chắn vô cùng gian nan. Vì gia tộc, chúng ta đều có thể chết, nhưng Phương Chính cậu thì không thể."

Lời này của Cổ Nguyệt Thanh Thư làm bốn người còn đều phải xúc động.

"Nói rất hay!" Tiếng cười sang sảng vang lên, một vị lão già cổ sư xuất hiện.

"Gia lão đại nhân." Phương Chính vội vàng bái kiến, hắn nhận ra người này, đó là một vị gia lão rất kỳ cựu trong gia tộc.

Gia lão đến gần, dùng ánh mắt khen ngợi nhìn Cổ Nguyệt Thanh Thư: "Cổ Nguyệt Bắc đã nuôi nấng được một đứa con nuôi tốt, dám tử chiến vì gia tộc, có giác ngộ này, tộc Cổ Nguyệt ta lo gì không lớn mạnh chứ?"

Phương Chính còn chưa thật sự trưởng thành, từ sau khi sự kiện Vương Đại ám sát, trong gia tộc đã cắt cử một vị gia lão thời khắc theo dõi bên cạnh Phương Chính, bảo vệ hắn.

"Tuy nhiên Phương Chính, ngươi không cần tham chiến nhưng cũng đừng trở về, lược trận cho bọn ta. Không phải chỉ là một Bạch Ngưng Băng thôi sao? Thường nghe người ta nói gì gì đó nhĩ, nói cái gì mà đã có thực lực gia lão. Hừ, ta xem ra, cũng chỉ là một tiểu tử chưa ráo máu đầu mà thôi. Kinh nghiệm chiến đấu của nó thì có bao nhiêu? Có chuyện là tự mình hại mình, đúng là quá non!" Lão già cổ sư khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Cổ Nguyệt Thanh Thư muốn giữ cách nhìn nhận của mình nhưng lại không tiện phản bác ngay mặt ý định của gia lão.

Làm một hậu bối, phải kính già yêu trẻ, làm sao cứ hờ ra là phản bác và nghi ngờ trưởng bối được đây?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 140: Cổ Nguyệt Thanh Thư đối chiến Bạch Ngưng Băng (1)

Dịch giả: lamlamyu17

Thời điểm Bạch Ngưng Băng phá băng ra sớm hơn bất cứ ai dự liệu.

Tầng băng đầu tiên là rạn nứt, những vết rạn lan ra, sau đó hoàn toàn vỡ tan.

Năm người gia lão, Cổ Nguyệt Thanh Thư, Cổ Nguyệt Dược Hồng bao vây y lại ở trung tâm, còn Cổ Nguyệt Phương Chính thì đứng trên sườn núi đằng xa, vừa nhìn xuống cuộc chiến từ trên cao vừa canh gác, một khi có tiểu tổ cổ sư Bạch gia xuất hiện, hắn sẽ cảnh báo trước.

"Bạch Ngưng Băng, ngươi lại dám giết cổ sư trong tộc ta, ngang nhiên vi phạm minh ước ba trại. Giết người đền mạng, lẽ trời rành rành! Ngươi còn lời nào nói nữa không?" Gia lão hừ lạnh một tiếng.

Bạch Ngưng Băng cũng không để ý đến lão mà cúi đầu nhìn cánh tay phải của mình.

Y đưa tay trái ra nhưng cầm vào phía bên phải của cơ thể chỉ bắt được không khí hư vô.

Y từ nhíu mày lại, sắc mặt âm u, mặt mày như đang sắp nổi giông bão sấm sét.

"Lại có thể làm cho ta phải tự cắt đứt cánh tay phải, tên khốn đó gọi là Phương Nguyên sao..." Từ trong xưng hô của Hùng Lực và đám người Thanh Thư, Bạch Ngưng Băng đã biết được tên của Phương Nguyên.

Nói đến đây, đôi trông mắt như thủy tinh xanh của Bạch Ngưng Băng tràn đầy thứ sát khí lạnh lẽo cùng cực.

Toàn thân y tản ra khí tức cổ sư tam chuyển. Đúng như Phương Nguyên dự đoán, y có thể áp chế tu vi thì tất nhiên cũng có thể mở ra phong toả này, chỉ là trong trận chiến trước đó, y vẫn không có đủ thời gian để giải trừ xiềng xích này.

Bây giờ chân nguyên bạch ngân tam chuyển đã tràn đầy trong không khiếu y, chân nguyên nặng trĩu gây ra áp lực to lớn cho vách khiếu xung quanh, Bạch Ngưng Băng biết rõ thời khắc này y đang bước về hướng huy diệt.

Không khiếu sinh ra chân nguyên, ngược lại chân nguyên cũng sẽ ôn dưỡng không khiếu.

Trên thực tế, chỉ cần có chân nguyên bên trong không khiếu thì đó cũng sẽ có hiệu quả ôn dưỡng vách khiếu. Song hiệu quả này cũng không rõ ràng, kém xa việc cổ sư chủ động tiêu hao chân nguyên vào vách khiếu.

Giống như nước biển phẳng lặng cũng sẽ sinh ra hiệu quả ăn mòn với đá ngầm xung quanh, chỉ là hiệu quả này không rõ như sóng biển đánh vào đá ngầm mà thôi.

Thế nhưng với Bắc Minh Băng Phách thể, sau khi đạt đến tam chuyển, cho dù là không chủ động tiêu hao chân nguyên, chỉ cần chân nguyên tồn tại trong không khiếu thôi thì cũng có hiệu quả ôn dưỡng như cổ sư bình thường chủ động tiêu hao.

Đây là chỗ huyền bí khiến cho Bắc Minh Băng Phách thể có thể làm cho cổ sư tu hành thần tốc.

Hơn nữa hiệu quả ôn dưỡng này sẽ nâng cao theo chân nguyên, càng ngày càng mạnh. Khi đến tứ chuyển, thậm chí chỉ cần có chân nguyên ở trong không khiếu là có thể ôn dưỡng không khiếu, hiệu quả còn hơn gấp mấy lần cổ sư bình thường chủ động tiêu hao chân nguyên.

Cổ sư thông thường, cảnh giới càng cao, tốc độ tu hành càng chậm, nhưng thập tuyệt thể lại hoàn toàn tương phản, càng về sau, tư chất lại càng mạnh mẽ, tu hành lại càng nhanh, cho đến khi cổ sư tự nổ tung mà huy diệt.

Nói một cách hình tượng, nó tựa như một người rơi tự do xuống từ trên trời, càng rơi xuống, tốc độ lại càng nhanh, cho đến lúc chạm đất thì lại càng thê thảm.

Tu hành của thập tuyệt thể chính là từ chỗ cao nhất mà rơi xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh nhưng thứ mang đến chỉ là huy hoàng phút chốc trong lúc rơi xuống cùng nỗi sợ hãi khi cái chết buông xuống. Tựa như ngôi sao băng rơi xuống đất, như thiêu thân lao vào lửa, khi đạt được thời khắc huy hoàng nhất cũng chính là lúc huy diệt.

Trước kia Bạch Ngưng Băng chủ động pha loãng chân nguyên bạch ngân thành chân nguyên xích thiết cũng chính là vì lý do này.

Hiện tại trong không khiếu của y lại lần nữa đầy chân nguyên bạch ngân, mỗi giây mỗi khắc Bạch Ngưng Băng đều cảm giác được tu hành của mình tích lũy từng giọt từng giọt và đang tăng lên.

"Lại có thể bức bách ta phải sử dụng chân nguyên bạch ngân, thậm chí còn hi sinh Sương Yêu cổ! Phương Nguyên ở đâu?" Sát khí của Bạch Ngưng Băng càng thêm nồng nặc, vừa hỏi vừa liếc nhìn quanh nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Phương Nguyên.

Y tự cho Sương Yêu cổ nổ tung, mà con cổ trùng tam chuyển này, là y trước sau thất bại đến ba lần, hao phí lượng lớn tài nguyên mới có thể hợp luyện thành công. Hôm nay y để cho nó nổ tung thật quá đáng tiếc.

Tuy rằng Bạch Ngưng Băng đã lên tam chuyển nhưng cũng chưa lâu. Dù y có gia tộc bồi dưỡng, nhưng tài nguyên cũng không thể cho một mình y thụ hưởng, vì vậy mà y cũng chỉ có hai con cổ trùng tam chuyển. Hôm nay y hi sinh Sương Yêu cổ thì cũng chỉ còn lại Lam Điều Băng Quan cổ.

Y càng nghĩ càng hận, từ nhỏ đến lớn, y chưa bao giờ chịu thiệt nhiều như vậy!

Nếu như Phương Nguyên ở đây, y đã sớm điên cuồng tấn công, đừng ai hòng ngăn được.

Bạch Ngưng Băng không thèm đếm xỉa gì làm cho gia lão tộc Cổ Nguyệt cảm thấy vô cùng si nhục.

"Tên tiểu tử không coi ai ra gì, thử một nguyệt đao trăm của lão phu!" Lão hét lớn một tiếng, phóng thẳng lên.

"Hừ!" Bạch Ngưng Băng vung cánh tay trái lên, khí lạnh phun trào ra, trong nháy mắt tạo thành một băng nhận thôn dài.

Băng nhận y cô đọng trước kia chỉ dài hơn một thước, nhưng hiện tại lại dài đến hai thước, đồng thời càng thêm sắc bén, hơi lạnh toả vòn xung quanh.

Cheng!

Hai cánh tay giơ lên cao của gia lão lộ ra ánh nguyệt quang, đụng vào băng nhận, phát ra một tiếng vang như vàng sắt giao nhau.

Giương mặt của lão hiện ra vẻ kinh dị, lùi về sau một bước, hai bàn tay duỗi thẳng hợp lại với nhau, nghiêng nghiêng chém ra.

Kim nguyệt trăm!

Một nguyệt nhận cong cong dài hơn một thước nhảy mắt bắn ra, toàn thân màu vàng kim, đầy vẻ bá đạo.

Ánh nguyệt quang vàng kim chiếu trên gương mặt trắng nhợt của Bạch Ngưng Băng, y lạnh lùng cười, giờ nguyệt trong tay trái lên, đột nhiên chém ra.

Cheeng!!

Nguyệt nhận và băng nhận chạm vào nhau, mảnh trắng vàng kim biến mất, băng nhận cũng vỡ vụn ra thành từng mảnh băng nhỏ tầm thường.

"Đây là cuộc chiến của các cô sư tam chuyển sao? Thật là quá dữ dội, bất kể là băng nhận hay nguyệt nhận màu vàng ta đều không đón đỡ nổi!" Ở phía xa xa, Phương Chính nhìn đến hoa mắt váng đầu, xem hiểu một cách lơ mơ.

"Làm sao có thể như vậy? Rõ ràng là Băng Nhận cô nhị chuyển lại có thể trước sau ngăn trở tam chuyển Nguyệt Thủ Đạo và Hoàng Kim Nguyệt của lão phu!" Gia lão tức thì trợn trừng mắt, giọng nói khó có thể tin nổi.

Với cô trùng liên quan đến băng và nước, Bắc Minh Băng Phách thể đều có tác dụng hỗ trợ tăng cường. Hơn nữa sự tăng cường này theo tu vi cô sư càng cao thì càng mạnh.

Lúc Bạch Ngưng Băng có tu vi tam chuyển thì đã có thể sử dụng cô trùng nhị chuyển với uy năng tam chuyển, khi y tứ chuyển mà sử dụng cô trùng tứ chuyển thì hiệu quả thậm chí có thể vượt qua ngũ chuyển.

Trước kia Bạch Ngưng Băng áp chế tu vi, chỉ để lại năng lực khôi phục chân nguyên. Hiện giờ y giải trừ áp chế, trở lại tu vi tam chuyển, phong thái của Bắc Minh Băng Phách thể lúc này mới chân chính thể hiện ra.

"Hừ, lão khom, thứ ngươi không biết còn rất nhiều." Bạch Ngưng Băng đứng dừng lại, băng nhận trong tay đặt ngang người, bắt đầu điên cuồng tự quay.

Vù vù vù...

Trong tiếng gió dữ dội, y càng quay càng nhanh.

Tiếng gió thổi như thể biến thành mãnh thú rít gào, chỉ sau hai hô hấp, ngay tại chỗ đã hình thành một con bão băng nhận cao đến năm thước.

Cuồng phong như rồng cuộn, luồng khí giá rét cuộn trào mạnh liệt ra xung quanh, đông lạnh người ta đến tay chân rét công.

"Mau tránh ra!" Cho dù là gia lão, thấy một màn như vậy cũng không dám trực diện chống lại, vội vã tránh lui.

Nhưng những cô sư nhị chuyển khác lại không tránh kịp.

Con lốc băng nhận cuốn đến, tốc độ cực nhanh, gấp hơn ba lần lúc ban đầu.

Aaaaaaaa!

Hai vị nam cô sư bất hạnh bị cuốn vào trong, tiếng kêu thảm thiết lại chợt ngưng bật, trong tích tắc, bọn họ đã bị băng nhận chém thành vô số mảnh vụn, bỏ mạng ngay tại chỗ.

"Cứu ta!" Cô Nguyệt Dược Hồng kinh hoàng kêu to, mắt thấy sẽ bị cuốn vào trong con lốc, hương tiêu ngọc vẫn.

Thanh Đăng cô!

Bàn tay Cô Nguyệt Thanh Thư mọc ra dây leo, như một con rắn quấn quanh eo Cô Nguyệt Dược Hồng.

Đang lúc hần muốn kéo nàng ta về thì con lốc băng nhận đã cuốn đến, nuốt chửng Cô Nguyệt Dược Hồng.

Sạt sạt sạt!

Trong nháy mắt, băng nhận cắt vị nữ cô sư này thành năm sáu phần, máu tươi còn chưa chảy ra thì đã bị khí lạnh đông lại.

Ngay sau đó, năm sáu phần này lại tiếp tục bị cắt ra, tạo thành những từng khối từng khối thịt đông cứng lớn chừng bàn tay.

"Dược Hồng!" Thanh Thư thấy như vậy, khoé mắt như muốn nứt ra.

"Dược Hồng tỷ tỷ..." Nơi sườn núi, Phương Chính không chịu nổi tình cảnh thảm thiết này, hồn bay phách lạc quỵ xuống đất, nước mắt giàn giụa trên mặt.

"Khốn kiếp... Cương Y cô!" Gia lão hít sâu một hơi, toàn thân toát ra mảng ánh đen, như thể phủ thêm một chiến giáp bằng thép.

Lão dùng hai tay bảo vệ gương mặt, nhấc chân chạy như bay, đâm thẳng về phía con lốc băng nhận.

Keng keng keng!

Lão dừng cảm nhảy vào trong con lốc.

Trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi, băng nhận chém vào trên người của gia lão vô số lần, phát ra từng tiếng này lửa.

Sau khi giăng co một lát, con lốc chợt dừng lại.

Bạch Ngưng Băng và gia lão đứng đối diện nhau.

"Lão khom, là người tự tìm đường chết." Đôi mắt xanh của Bạch Ngưng Băng càng thêm trong suốt, áo trắng tóc trắng phát phơ trong gió rét.

Băng nhận trên tay trái y đã gãy thành hai đoạn, nhưng điều này cũng không cản trở nó xuyên thủng qua trái tim gia lão.

"Hự..." Gia lão chậm chậm cúi đầu, nhìn chăm chăm ngực trái của mình, trong miệng phát ra một âm thanh tựa như buông xuôi tựa như kinh ngạc.

Bạch Ngưng Băng buông lỏng tay trái, trực tiếp vứt bỏ đoạn băng nhận này rồi đi về phía Cổ Nguyệt Thanh Thu, lướt ngang qua gia lão.

Trên gương mặt, cơ thể của gia lão sau lưng y cũng dần dần hiện ra một lớp băng sương màu lam nhạt, sau đó phịch một tiếng rồi ngã xuống đất, không thể gượng dậy được nữa.

Ở phía xa xa, Phương Chính nhìn thấy cảnh này, con ngươi co rút lại, sự hoảng sợ mãnh liệt lập tức lan tràn toàn thân hắn.

Hết thấy đều vượt qua tưởng tượng của hắn.

Đường đường là gia lão tam chuyển, lại cứ như chết đi như vậy. Bạch Ngưng Băng này mạnh đến như thế sao?!

"Phương Nguyên ở đâu? Nói ra, ta có thể cho người chết một cách thoải mái." Bạch Ngưng Băng đi về phía Cổ Nguyệt Thanh Thu.

"Bạch Ngưng Băng..." Cổ Nguyệt Thanh Thu thờ dài, không chút sợ hãi nhìn chăm chăm vào Bạch Ngưng Băng, "Người giao thủ không dưới mười lần với ta, người càng ngày càng mạnh, hôm nay ta không thể không thừa nhận người đã vượt qua ta. Nhưng sự hùng mạnh của người cũng không thể khiến ta phản bội tộc nhân của mình. Chiến đấu một trận đi!"

"Chỉ bằng người? Ha ha." Bạch Ngưng Băng khinh thường cười khẩy một tiếng, liếc mắt nhìn vào Phương Chính ở phía xa xa, hơi nhướn mày, "Đệ đệ của Phương Nguyên sao?"

Sắc mặt Cổ Nguyệt Thanh Thu chợt biến, bước ra một bước dài, cản trước mặt Bạch Ngưng Băng: "Người đừng hòng gây chuyện với hắn!"

Sắc mặt Bạch Ngưng Băng sa sầm: "Người là một đối thủ rất thú vị, giữ lại người có thể làm cho nhân sinh của ta thêm vài niềm vui. Nhưng hiện giờ ta rất không vui, người đừng không biết tốt xấu, ngoan ngoãn nói cho ta biết Phương Nguyên trốn đi hướng nào!"

Cổ Nguyệt Thanh Thu dùng hành động thực tế làm ra câu trả lời trực tiếp nhất.

Hắn chậm chậm khép hai mắt lại, sau đó lại chợt mở ra.

Mộc Mị cổ!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 141: Cổ Nguyệt Thanh Thu đối chiến Bạch Ngưng Băng (2)

Dịch giả: lamlamyu17

Dưới sức mạnh của Cổ trùng tam chuyển, hai mắt Thanh Thu biến thành màu xanh lục.

Giờ phút này, hơi thở của hắn đột nhiên thay đổi, từ con người sống động chuyển biến thành rừng rậm tĩnh lặng.

"Sao?" Bạch Ngưng Băng cũng không khỏi hơi sững sốt, nhưng y lại dừng dừng nhếch miệng, "Xem ra đã lâu không giao thủ với người, người cũng có một vài thủ đoạn thú vị."

Băng Truy cổ.

Y động ý niệm, trong hư không trống rỗng bỗng ngưng kết ra năm mũi khoan bằng sắc bén.

"Đi." Bạch Ngưng Băng chỉ tay, mũi khoan liền bắn ra.

Phịch phịch phịch.

Nơi lòng bàn tay của Thanh Thư mọc ra hai sợi dây leo. Dây leo quất lên không trung, như hai con rắn xanh linh hoạt, dễ dàng đánh lệch mũi khoan.

Mũi khoan bằng chệch phương hướng, lướt qua vai Thanh Thư, bắn vào trên mặt đất đóng băng, như tác phẩm điêu khắc bằng băng nơi rừng rậm.

Thanh Thư lấy kỹ xảo phá lực mạnh, làm cho Bạch Ngưng Băng không công một phen.

Bạch Ngưng Băng cười lạnh một tiếng: "Roi của ngươi cũng thật là càng ngày càng chơi vui. Nhưng mà ta muốn nhìn thử, rốt cuộc ngươi có thể chặn bao nhiêu đây."

Nói rồi trong mắt Bạch Ngưng Băng toả ra ánh sáng xanh lam.

Mười mũi khoan bằng đồng thời hiện ra, trôi nổi trước mắt y, sau đó liền bắn nhanh như chớp về phía Thanh Thư.

Sau đó lại là mười mũi khoan bằng ngưng kết ra...

Cứ như vậy năm lần bảy lượt, trong chớp mắt đã tạo thành một cơn mưa mũi khoan.

Vù vù vù...

Mũi khoan bằng xé rách không khí, phát ra tiếng rít khiến kẻ khác phải kinh hồn táng đảm.

Thanh Thư vừa né tránh, vừa thay phiên vùng dây leo nơi hai tay nhanh như chớp.

Kỹ thuật vùng roi của hắn trải qua vô số lần khổ luyện đã đạt đến mức nghĩ sao được vậy, như tay như chân.

Nhưng số lượng mũi khoan bằng thật sự quá nhiều, dần dà Thanh Thư ắt phải bỏ sót, cuối cùng đầu vai cũng bị trúng một mũi khoan bằng.

Mũi khoan xuyên thấu vào vai phải của hắn, mũi nhọn lộ rõ ra phía sau.

Tùng Châm cổ.

Thanh Thư nhìn con đầu nhúc, vùng mái tóc dài, vô số lá thông xanh biếc bắn ra.

Lá thông đánh úp về phía Bạch Ngưng Băng, nhưng Bạch Ngưng Băng đã kịp thời khởi động Thủy Tráo cổ. Mà Thủy Tráo cổ của y cũng đã được tăng cường, trở nên dày hơn, đạt được sức mạnh mạnh phòng ngự không kém gì cổ trùng tam chuyển.

Lá thông bắn vào cầu nước, tốc độ dần dần chậm lại, sau đó bị dòng nước không ngừng chuyển động trên cầu nước đánh văng ra.

Nhưng điều này cũng làm cho Bạch Ngưng Băng phải ngừng công kích lại.

Cổ Nguyệt Thanh Thư thừa dịp này, nhện đau mà gắng gượng rút mũi khoan bằng nơi đầu vai ra.

Không chút máu tươi nào chảy ra, một mặt là vì hơi lạnh trên mũi khoan, mặt khác là vì thân thể hắn đang liên tục biến thành chất gỗ.

Bạch Ngưng Băng ngừng phát động Thủy Tráo cổ, ánh mắt y đã bị vết thương của Cổ Nguyệt Thanh Thư hấp dẫn.

Ở chỗ y phục rách, y có thể nhìn thấy rõ vết thương của Thanh Thư hiện ra đường vân gỗ, sau đó khép lại bằng tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được, trên da thịt mới mọc ra còn tạo thành đường vòng tuổi của thực vật.

Cùng lúc đó, hai lỗ tai Cổ Nguyệt Thanh Thư bắt đầu trở nên dài ra, mái tóc dài của hắn biến thành màu xanh biếc, những phiến lá xanh mọc ra từ trong tóc, hai cánh tay cũng từ máu thịt bình thường trở nên sạm xuống, da dẻ toàn thân bắt đầu cứng lại, biến thành vỏ cây màu nâu.

Đây là lần đầu tiên hắn không màng hậu quả mà sử dụng Mộc Mị cổ như vậy!

Mộc Mị cổ làm cho hắn dần dần biến thành yêu tinh cây, cùng lúc đó, Cổ Nguyệt Thanh Thư cũng cảm giác được nguyên khí thiên nhiên tràn ngập trong không khí.

Những nguyên khí này, cổ sư bình thường không thể cảm ứng được, chỉ có sinh mệnh đặc thù như các loại yêu tinh cây mới có thể cảm ứng, đồng thời hấp thu, vận dụng.

Cổ Nguyệt Thanh Thư cảm giác mình giống như đang nằm trong bụng mẹ, nguyên khí nồng nặc bao quanh hắn, làm cho hắn cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Trên người của hắn, Nguyệt Toàn cỏ không có biến hoá, thế nhưng Thanh Đằng cỏ, Tùng Châm cỏ và Sinh Cơ Diệp đều truyền đến ý nghĩ vui sướng hân hoan. Khi Thanh Thu có thân phận là yêu tinh cây mà phát động những cỏ trùng hành mộc này, uy lực của bọn chúng cũng được tăng cường!

Cỏ Nguyệt Thanh Thu hít sâu một hơi. Hắn chưa bao giờ cảm thấy mình hùng mạnh như vậy! Nguyên khí thiên nhiên dư dả xung quanh làm cho có hắn có chân nguyên cuộn cuộn để sử dụng, đây cũng chính là chỗ lợi hại của Mộc Mị cỏ.

Dù vậy trong lòng hắn cũng đồng thời dâng lên một nỗi sợ hãi.

Hắn biết, nếu như hắn ham mê cảm giác thoải mái và sự hùng mạnh này mà sử dụng vô độ Mộc Mị cỏ, hắn sẽ phải biến thành một người cây mà chết.

Bất cứ thứ gì cũng có cái giá của nó.

Cỏ Nguyệt Thanh Thu nhanh chóng dẫn xuống con sợ hãi này, hắn chăm chú nhìn vào Bạch Ngưng Băng, nói hai chữ: "Chiến đi!"

Ngay sau đó, cuộc chiến quyết liệt đột nhiên bắt đầu.

Dây leo và băng nhận quần nhau, mũi khoan băng và lá thông cũng bắn thẳng vào nhau!

Một bên là Bắc Minh Băng Phách thể, tốc độ khôi phục chân nguyên cực nhanh. Một bên là thân thể yêu tinh cây, nguyên khí thiên nhiên đều có thể sử dụng.

Cuộc chiến này đã vượt qua cấp bậc cỏ sư tam chuyển phổ thông.

Phương Chính đứng trên sườn núi phía xa, nhìn đến ngẩn ngơ. Hắn chưa nhìn thấy cuộc ác chiến nào thoải mái như vậy!

Thông thường mà nói, chân nguyên cỏ sư có hạn, nhất định phải bình tĩnh tính toán từng phân chân nguyên mà sử dụng, cẩn thận từng chút một, như đi trên băng mỏng.

Thế nhưng bây giờ, bất kể là Bạch Ngưng Băng hay là Cỏ Nguyệt Thanh Thu đều gần như sử dụng không hề tiết chế, như thể chân nguyên của bọn họ là vô cùng vô tận.

Toàn bộ con đường núi bị bọn họ đánh tan nát, từng gốc cây cỏ thụ nghiêng đổ, từng khối đá núi vỡ vụn.

Chiến đấu ác liệt một hồi lâu...

Lam Điều Băng Quan cỏ!

Bạch Ngưng Băng nắm bắt thời cơ, đột nhiên há miệng, từ trong răng bay ra một con chim băng xanh.

Con chim lạnh lạnh hót một tiếng, thân mình như bò câu, nhưng dưới sự tăng cường của Bắc Minh Băng Phách, nó bay lên không trung thì đã từ từ biến thành kích thước như chim ưng, sau khi lượn một vòng thì hung hãn bổ nhào xuống chỗ Cỏ Nguyệt Thanh Thu.

Cỏ Nguyệt Thanh Thu trốn tránh không kịp, chỉ có thể lựa chọn đối cứng.

ẦM!

Sau một tiếng nổ vang, Cỏ Nguyệt Thanh Thu bị đông cứng trong một tảng băng lớn như một căn phòng.

"Kết thúc rồi..." Bạch Ngưng Băng tiếc nuối thở dài một hơi.

Y nhìn Cỏ Nguyệt Thanh Thu không thể động đậy trong tảng băng, trong miệng thì thảo: "Cảm tạ ngươi cho trải qua một hồi thú vị như vậy, trận chiến này là trận đặc sắc nhất mà ta từng đánh cho tới bây giờ. Thanh Thu, ngươi chết không uổng, đã được ta nhớ rõ."

"Thanh Thu đại nhân!" Nơi rìa sườn núi, Phương Chính kêu lên sợ hãi.

"Gọi cái gì mà gọi, con sâu cái kiến, tiếp theo là đến ngươi." Bạch Ngưng Băng hừ lạnh một tiếng, đi về phía Phương Chính.

Ngay đúng lúc này, tiếng tảng băng vỡ vụn vang lên.

"Làm sao có thể như vậy?" Y xoay người lại thì thấy bên trong tảng băng, Cỏ Nguyệt Thanh Thu đã xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Thân thể của hắn bắt đầu biến lớn, vỏ phục cỏ sư nhị chuyển bỗng chốc bị căng rách.

Mái tóc của hắn hoá thành một đám dây leo, từng phiến lá xanh lục lớn bằng bàn tay đan xen nhau rậm rạp um tùm.

Ngón tay hắn hoàn toàn biến thành gỗ cứng, cánh tay, cẳng chân đều biến thành nhánh cây thô to, chỉ còn hình dáng đại khái của tay và chân.

Àm một tiếng, tảng băng hoàn toàn vỡ vụn.

Cổ Nguyệt Thanh Thư đứng lên.

Hắn đã hoàn toàn thay đổi, gương mặt thanh tú ôn hoà trước kia đã thay đổi thành khuôn mặt yêu tinh cây mũi nhọn mắt to.

Hắn cao đến ba thước, thân thể vô cùng cường tráng, vỏ cây màu nâu nặng nề như áo giáp, mặt trên bao phủ một mảng lớn lá xanh và dây leo.

Bạch Ngưng Băng khiếp sợ nhìn biến hóa của hắn, so với Cổ Nguyệt Thanh Thư lúc này, y giống như là trẻ con dưới chân người lớn.

"Hình tượng như vậy, lẽ nào là người hợp luyện thành Mộc Mị cổ? Loại cổ này còn khó luyện hơn cả Sương Yêu cổ của ta!" Bạch Ngưng Băng rút cuộc nghĩ ra đáp án.

"Yêu tinh cây có thể trực tiếp sử dụng nguyên khí trong không khí, thảo nào chân nguyên của Cổ Nguyệt Thanh Thư dồi dào như vậy." Y chợt hiểu ra, nhưng lại càng thêm nghi ngờ.

Y trực tiếp hỏi ra nghi ngờ trong lòng: "Thanh Thư, người sử dụng Mộc Mị cổ như thế này e rằng sẽ hoá thành người cây mà chết. Cho dù người thắng ta thì thế nào? Người cũng định trước là phải chết!"

"Bạch Ngưng Băng..." Giọng nói của Cổ Nguyệt Thanh Thư trở nên trầm thấp ngân dài, "Ta hiểu người giống như hiểu về chính mình. Ta cũng là cô nhi như người, cũng được tộc trưởng nhận nuôi. Nhưng chúng ta lại đi trên hai con đường hoàn toàn trái ngược nhau. Trong khu rừng, một cái cây chết đi cũng không là gì, chỉ cần rừng còn đó thì sẽ có vô số cây cối phát triển, trời đất. Đây là trận chiến cuối cùng, kẻ thù cũ của ta."

Nói xong, hàng trăm sợi dây leo xanh giống như con măng xà to lớn tấn công về phía Bạch Ngưng Băng.

"Vi gia tộc sao? Thật là ngu muội!" Bạch Ngưng Băng tái mặt lùi nhanh về sau.

Nhưng tốc độ dây leo nhanh hơn trước gấp mấy lần, không lâu sau đã đuổi kịp Bạch Ngưng Băng.

Bạch Ngưng Băng không chế cơ thể, nhanh nhẹn tránh né. Từng sợi từng sợi dây leo trượt qua người y, đụng vào bùn đất hoặc là núi đá dưới chân, lập tức bùn đất tung toé, đá vỡ văng ra xung quanh.

Thủy Tráo cổ!

Bạch Ngưng Băng dần dần né tránh không kịp, vội vàng khởi động cầu nước.

Thanh Thư đã nhìn ra nhược điểm của cổ trùng này, hắn cũng không tấn công bằng sức mạnh mà điều khiển dây leo quấn quanh cầu nước.

Sau đó hắn chợt siết lại, Thủy Tráo cổ lập tức xì xì ra tiếng, dòng nước mặt ngoài liên tục di chuyển, đụng vào trên dây leo, văng ra từng mảng bọt nước.

Cầu nước không chịu nổi sức mạnh trói buộc của dây leo, càng lúc càng co nhỏ lại, dần dần có chiều hướng tan vỡ.

"Không ổn! Một khi cầu nước vỡ rồi bị dây leo trói tay chân, ta cũng sẽ bị Cổ Nguyệt Thanh Thư bắt giết!" Bạch Ngưng Băng trong cầu nước cũng vô cùng kiên quyết.

Một giây kế tiếp, cầu nước ầm nước vỡ tan.

Vù vù!

Một con lốc băng nhận cũng từ trong bùng lên, càng lúc càng lớn.

Bạch Ngưng Băng cố ý ngừng phòng ngự Thủy Tráo cổ, không thể phòng thủ được thì y sẽ dùng tấn công đối chọi với tấn công!

Trong lúc nhất thời, nhiệt độ hạ thấp xuống, khí lạnh lan ra xung quanh.

Một con lốc băng nhận trắng toát xông về phía Cổ Nguyệt Thanh Thư, những cây dây leo hoàn toàn không thể cản được lốc xoáy màu trắng này, bị băng nhận cắt thành vô số đoạn.

"Tối hay lắm!" Cổ Nguyệt Thanh Thư không hề sợ hãi, cơ thể to lớn dũng mãnh tiến thẳng vào trong con lốc băng nhận.

Àm vang một tiếng, hắn đụng vào trên lốc xoáy.

Hắn giang hai tay ra, bao bọc lấy nó.

Sạt sạt sạt...

Băng nhận sắc bén cắt vào người hắn. Chỉ trong chớp lát, vô số lá cây bay là tả, vô số vỏ cây bị gọt bay.

Đau đớn như lắng trĩ kéo đến, Thanh Thư gầm nhẹ một tiếng nhưng lại không buông ra, cổ hết sức siết chặt vào trong.

Con lóc băng nhận bị sức mạnh của hắn dần dần nén lại.

"Khốn kiếp! Tên điên liều mạng này..." Bạch Ngưng Băng thầm mắng trong lòng. Tình thế lần này đã là đâm lao phải theo lao, y chỉ có thể ngưng kết băng nhận, tốc độ xoáy càng nhanh hơn, liên tục va chạm với Thanh Thư.

Băng nhận cắt vào trên người Cổ Nguyệt Thanh Thư từ từ bị mài mòn, nhưng rất nhanh thì lại lần nữa sắc bén trở lại dưới sức mạnh của Bạch Ngưng Băng.

Tình hình giằng co, thoát ra ngoài khống chế của bất cứ bên nào, không ai còn thu tay lại được nữa.

Không phải là Cổ Nguyệt Thanh Thư bắt giết Cổ Nguyệt thì chính là Bạch Ngưng Băng chém giết Thanh Thư. Hai bên lấy tấn công đối chọi với tấn công, cuộc chiến đấu tràn đầy thảm thiết và bi tráng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 142: Cổ Nguyệt Thanh Thư đối chiến Bạch Ngưng Băng (3)

Dịch giả: lamlamyu17

Phương Chính đứng nhìn ở phía xa xa, không dám thở mạnh một tiếng.

Trận chiến này đã đến thời khắc quyết định, ai thắng ai thua thì phải xem kết quả lần va chạm này.

"Thanh Thư đại nhân cố lên!" Phương Chính căng thẳng đến cả người run rẩy. Hắn biết mình đi qua chỉ thêm phiền, chỉ có thể lớn tiếng cổ vũ Cổ Nguyệt Thanh Thư.

Như thế đã nghe thấy tiếng của Phương Chính, con lóc băng nhận càng ngày càng nhỏ lại, là bị Thanh Thư gắng gượng áp chế xuống.

"Chết tiệt, ta vậy mà gặp phải tình huống không đủ chân nguyên..." Bạch Ngưng Băng nghiêng rãnh, tốc độ xoáy lốc càng lúc càng chậm, nhưng chân nguyên khôi phục đã không thể theo kịp tiêu hao, dần dần rơi vào đường cùng.

Tốc độ khôi phục chân nguyên của Bắc Minh Băng Phách thể rất nhanh, thế nhưng tốc độ khôi phục của tu vi tam chuyển vẫn còn hơi kém Mộc Mị trực tiếp sử dụng nguyên khí thiên nhiên một bậc. Nếu như Bạch Ngưng Băng tu hành đến tứ chuyển thì tốc độ đã hơn xa Mộc Mị cổ.

Chỉ là, chiến đấu sống còn chưa bao giờ có thể nói chắc.

Bất luận thắng hay bại cũng phải chấp nhận lấy kết quả.

Sau cùng, con lóc băng nhận dừng lại, nhưng Cổ Nguyệt Thanh Thư cũng bỏ ra một cái giá nặng nề.

Hai cánh tay lớn như xe ngựa của hắn giờ đây, bên trái chỉ còn hai ngón, bên phải chỉ còn ba ngón, hai lòng bàn tay thì bị băng nhận gọt đi hơn một nửa.

Nhưng khi hai tay của hắn từ từ khép lại vào trong, nhánh cây mới nhanh chóng mọc ra từ lòng bàn tay, sau đó đan vào nhau, tạo thành một cái lồng gỗ, vây khốn Bạch Ngưng Băng bên trong.

"Khốn kiếp!" Bạch Ngưng Băng nghiêng rãnh. Chân nguyên trong cơ thể y đã khô cạn, chỉ có thể để mặc Thanh Thư làm gì thì làm.

"Thắng rồi!!" Ở phía xa, Phương Chính nhìn thấy cảnh này thì nháy nhót reo hò.

"Ta phải chết rồi sao..." Bạch Ngưng Băng gào thét trong lòng, tro mắt nhìn hai bàn tay càng ngày càng gần, chỉ cần hai bàn tay này hoàn toàn hợp lại, y sẽ lập tức bị ép thành một tảng máu thịt lẫn lộn.

Thế nhưng tốc độ bàn tay càng ngày càng chậm rồi dần dần dừng lại ở giữa chừng.

Bạch Ngưng Băng sững sốt, nhận ra vấn đề trên người Cổ Nguyệt Thanh Thư, lập tức mừng rỡ.

"Khốn kiếp, chỉ còn thiếu một chút..." Giờ phút này, trong lòng Cổ Nguyệt Thanh Thư tràn ngập tiếc nuối, hai tay của hắn đã mất đi tri giác, hoàn toàn biến thành cây gỗ.

Đồng thời, hần cũng dần dần không còn cảm thấy nội tạng của mình nữa. Sức mạnh của Mộc Mị cô ăn mòn cả người hần, hần đã gần kề cái chết.

"Không. Không thể cứ kết thúc như vậy! Ta còn có thể sử dụng Thanh Đằng cổ!" Cổ Nguyệt Thanh Thu cưỡng ép chống đỡ tinh thần, điều động Thanh Đằng cổ.

Từng cây dây leo to lớn xen vào khe hở của cái lồng mà tập kích Bạch Ngưng Băng.

Bạch Ngưng Băng liên tục né tránh nhưng y đã trải qua vài trận chiến đấu, thể lực đã tiêu hao rất nhiều. Hơn nữa không gian trong lồng có hạn, không dễ di chuyển, cuối cùng là bị một sợi dây leo cuốn lấy chân phải, vấp ngã xuống đất.

"Kết thúc rồi." Thanh Thu vui mừng thở dài trong lòng, vội vàng phát động hơn mười sợi dây leo đuổi theo.

Ở bờ vực sống chết, chân nguyên trong không khiêu Bạch Ngưng rút cuộc khôi phục lại, có thể sử dụng ở mức thấp nhất.

Y không chút do dự mà tiêu hao hết số chân nguyên này, rót vào trong Băng Nhận cổ, tạo thành một thanh băng nhận mới.

Băng nhận sắc bén, chặt đứt dây leo chân phải. Bạch Ngưng Băng chật vật lăn ra, gian nan né qua hơn mười sợi dây leo đang phóng đến.

Dây leo bắn trúng mặt đất, trong nháy mắt thì chui qua mặt đất dày, bùn đất văng tung toé, dây leo lại lần nữa chui lên tiếp tục tấn công.

Bạch Ngưng Băng thờ hống hèn, khôn khéo dùng băng nhận chống lại.

Dây leo kéo tới từ bốn phương tám hướng. Ngay trong thời khắc sinh tử, Bạch Ngưng Băng bỗng nhiên xuất hiện một sai lầm, lập tức bị dây leo bắt được.

Nhưng y cuối cùng vẫn là một thiên tài, dưới kích thích của tử vong, y rút ra toàn bộ tiềm lực, động tác ngăn chặn, tránh né trở nên gãy gọn dứt khoát.

Tuy rằng thỉnh thoảng dây leo kéo vấp ngã, cực kỳ nguy hiểm, nhưng y vẫn có thể bảo vệ tính mạng.

Từng sợi từng sợi dây leo bị Băng Nhận cắt đứt, số lượng cũng càng ngày càng ít.

Không phải là Cổ Nguyệt Thanh Thu không muốn phát động Thanh Đằng cổ, sinh trưởng ra nhiều dây leo hơn nữa, mà là nguyên khí thiên nhiên trong không khí xung quanh gần như đã bị hấp thu đến gần như không còn gì.

Mặc dù nguyên khí trong không khí vùng bên ngoài đang tràn về phía này, nhưng hàm lượng nguyên khí mỏng manh vẫn là không thỏa mãn được nhu cầu Thanh Đằng cổ.

Còn có một tin tức tệ hơn, sức mạnh Mộc Mị cô đã triệt để ăn mòn thân thể Cổ Nguyệt Thanh Thu, đồng thời bắt đầu ăn mòn ý thức của hần.

Ý thức của Cổ Nguyệt Thanh Thu bắt đầu thỉnh thoảng xuất hiện đứt đoạn và hoảng hốt.

Mùi vị cái chết đã ánh lên trên gương mặt hần.

"Phải kết thúc rồi sao? Không..." Hần không cam lòng, mạnh mẽ lên tinh thần, làm ra nỗ lực cuối cùng để giết Bạch Ngưng Băng.

Hần đã không còn thấy được nữa, sức mạnh Mộc Mị cô đã sớm ăn mòn hai mắt hần. Hần cũng không nghe thấy nữa, lỗ tai của hần đã là có hình có dạng mà không thể dùng.

Hần chỉ còn lại một ít xúc giác.

Dựa vào phản kích của Bạch Ngưng Băng, hần phán đoán ra vị trí của y, sau đó tiến hành tấn công.

Nỗ lực của hần chiếm được hồi báo, Bạch Ngưng Băng rút cuộc cũng bị bắt lại, bị một sợi dây leo vòng qua cổ, nhấc cả người lên, đồng thời từ từ siết chặt lại.

Bạch Ngưng Băng lập tức cảm thấy khó thở, cho dù há lớn miệng cũng không thể làm gì, cũng giống như Thanh Thu, y cũng đang bước gần đến cái chết.

...

Phong Nguyên thờ hống hèn, một trận kịch chiến đã kết thúc.

Năm thi thể chết không nằm mất nằm trên mặt đất, tất cả đều là cổ sư Bạch gia.

Dựa vào ưu thế Ân Lan cổ tiến hành đánh lên, Nguyệt Mang cổ, hai trư lực, cùng với năm trăm năm kinh nghiệm chiến đấu, hần phát huy ra hiệu quả đáng ngạc nhiên.

Tuy rằng hắn nói với Thanh Thư là phải về sơn trại, nhưng đó chẳng qua là một cái cớ thôi.

Sau khi rời khỏi một đoạn, hắn dùng Ân Lâm cổ biến mất thân hình, vòng qua chỗ chiến trường trên con đường núi, lần lượt đi tìm chỗ đám người Man Thạch và Hùng Lực chết.

Hắn thu hồi cổ trùng trên thi thể năm người Man Thạch, nhưng khi đi đến chỗ Hùng Lực chết, thi thể đã không còn, càng không cần nói đến cổ trùng của bọn họ.

"Xem ra là Hùng Lâm thu dọn thi thể của bọn họ. Đáng tiếc, ta vốn còn muốn lấy được Tông Hùng Bản Lực cổ của Hùng Lực đây." Phương Nguyên thở dài.

Giữ lại tính mạng của một tên Hùng Lâm kia cũng không phải điều hắn mong muốn.

Nhưng lúc đó, Hùng Khương đã bị giết, Hùng Lâm đã vô cùng cảnh giác, muốn giết hắn phải phí tay chân một phen.

Mà Bạch Ngưng Băng lại còn bên cạnh, nếu Phương Nguyên nội chiến với Hùng Lâm, Bạch Ngưng Băng sẽ đắc ý.

"Nhưng mà Tông Hùng Bản Lực cổ cũng chưa chắc có trên người của Hùng Lực. Hắn đã nuôi ra được một hùng lực, e rằng đã nộp lên cho gia tộc cũng không chừng."

Phương Nguyên chăm chú nhìn về chỗ chiến trường trên con đường núi ở phía xa xa.

Đám người Thanh Thư ác chiến với Bạch Ngưng Băng gây ra động tĩnh rất lớn, không thể nào giấu được đàn sói và cổ sư xung quanh.

Tuy rằng Phương Nguyên không coi trọng phe Thanh Thư nhưng uy lực của Mộc Mị cổ hắn cũng đã tận mắt chứng kiến ở kiếp trước. Thanh Thư ắt không thể thiếu một hồi long tranh hổ đấu với Bạch Ngưng Băng.

Đương nhiên hắn cũng không thể buông tha cho cơ hội có thể xuất hiện, do đó hắn chọn chờ đợi ở xung quanh.

Thình thoảng sẽ có cổ sư bị âm thanh chiến đấu hấp dẫn đến, Phương Nguyên bèn đưa đàn sói đến, giam chân bọn họ.

Thực sự không kịp thì Phương Nguyên tự mình động thủ.

"Âm thanh chiến nơi chiến trường đó cũng đã ngừng lại, xem ra đã sắp phân ra thắng bại." Rõ tai phải hắn mọc ra, cắm xuống vách đá bên cạnh làm cho Phương Nguyên có thể thám thính đến một ít tình hình ở chiến trường nơi đường núi.

Thành thật mà nói, biểu hiện của Cổ Nguyệt Thanh Thư đã vượt qua trình độ bình thường, mà Bạch Ngưng Băng đã bị chặt đứt cánh tay phải, chiến lực ảnh hưởng còn nhiều hơn trong tưởng tượng của Phương Nguyên.

Nhưng đột nhiên Phương Nguyên biến sắc.

Hắn nghe được có một số lượng lớn tiếng bước chân đang chạy đến từ hai đầu đường núi nơi chiến trường.

Một hướng trong đó là phát ra từ phía Cổ Nguyệt sơn trại, cổ sư từ hướng khác lại dễ dàng nhận ra là từ Bạch gia trại.

Cổ sư mỗi bên đều có ít nhất hơn hai mươi người, hoàn toàn không phải là đàn Hào Điện Lang có thể ngăn cản, Phương Nguyên cũng không thể đồng thời dắt hai đàn sói đi hãm chân đám người này.

"Xem ra tin tức về trận chiến này đã bị người nào đó dò tìm ra rồi. Những người này chính là viện binh hai nhà có ý phái ra, ta phải nhanh chân trở về con đường núi đó."

Phương Nguyên cách rất gần nên cũng là người đầu tiên đến.

Cảnh tượng trong chiến trường cũng không ngoài dự liệu của hắn.

Từ trong kẽ hở lồng gỗ, hắn thấy Bạch Ngưng Băng bị dây leo treo lên, hấp hối nhưng vẫn còn một hơi thở.

"Sức mạnh phòng ngự của băng cơ giữ được tính mạng cho Bạch Ngưng Băng. Hừ, đáng tiếc, người lại gặp ta." Phương Nguyên tuân trào sát khí trong lòng, đạp chân chạy về phía Bạch Ngưng Băng.

Sạt sạt sạt.

Bỗng nhiên một trận lá thông như cơn mưa rào chụp xuống Phương Nguyên.

Không ngờ đó là Tùng Sâm cổ của Cổ Nguyệt Thanh Thư phát động công kích về phía Phương Nguyên.

"Chuyện gì xảy ra?" Phương Nguyên liên tiếp lui về phía sau, tránh né qua trận mưa lá thông này. Hắn chăm chú nhìn vào yếu tính cây cực to lớn do Thanh Thư biến thành, đột nhiên hiểu ra, "Xem ra ý thức của Cổ Nguyệt Thanh Thư đã mơ hồ đến mức không phân rõ được địch ta. Dựa vào chấp

niệm trong lòng mà muốn giết Bạch Ngưng Băng, bất cứ ai xông vào vùng chiến trường này cũng bị hấn xem là kẻ quấy rối."

Đúng lúc này, đầu con đường núi xuất hiện bóng dáng của cỗ sư Bạch gia.

Nhìn thấy tình cảnh chiến trường thảm thiết như vậy, gương mặt bọn họ đều lộ vẻ kinh hãi.

"Tiêu tử đứng bên đó, nguoi tốt nhất đừng có vọng động!" Một vị cỗ sư tam chuyển hô lên với Phương Nguyên, giọng nói tràn ngập ý cảnh cáo uy hiếp.

"Bạch Ngưng Băng này đứng mạng lớn." Phương Nguyên thấy cảnh này, trong lòng không khỏi cười gằn một tiếng, lập tức biết mình đã mình đã không thể bồi thêm một đao cuối cùng này.

Ý thức của Thanh Thu đã lẫn lộn, một sợi dây leo cơ bản là không đủ để giết Bạch Ngưng Băng có băng cơ phòng ngự.

Phương Nguyên tiếp cận Bạch Ngưng Băng thì cần phải phá bỏ phong tỏa của Thanh Thu. Cứ như vậy, hấn sẽ vô tình dẫn dắt đi phần lớn lực chú ý, không chừng sẽ giúp Bạch Ngưng Băng thoát vây hãm.

Cho dù là cưỡng ép đột phá đi vào, những cỗ sư nhị chuyển, tam chuyển tinh anh này của Bạch gia cũng không phải dễ trang trí, ắt sẽ ngăn cản hấn.

Và lại đối phó với Bạch Ngưng Băng cũng cực kỳ nguy hiểm.

Chân nguyên trong không khiếu của Bạch Ngưng Băng đã khôi phục, ít nhất là có thể sử dụng Lam Điều Băng Quan cổ.

Cho dù cuối cùng Phương Nguyên có giết được Bạch Ngưng Băng thì những cỗ sư tinh nhuệ này của Bạch gia cũng tuyệt đối không bỏ qua cho Phương Nguyên, nhất định sẽ giết hấn ngay lập tức.

Phương Nguyên không khỏi thở dài trong lòng một tiếng: "Khoảng cách quá xa, ít nhất cách Bạch Ngưng Băng hơn hai mươi bước chân, mà phạm vi công kích của Nguyệt Mang cổ cũng chỉ mười bước. Hơn nữa... vì một kẻ sẽ chết như Bạch Ngưng Băng mà liên lụy đến tính mạng của mình, ảnh hưởng nghiêm trọng đến kế hoạch sống lại cũng không có lợi."

Nghĩ đến đây, Phương Nguyên lùi về sau vài bước.

Động tác có vẻ hèn yếu này làm cho đám cỗ sư Bạch gia vừa chạy chạy đến đều thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 143: Đáp án

Dịch giả: lamlamyu17

Theo sau đó, Phương Chính cũng chạy đến.

"Thanh Thu đại nhân!" Hấn mang theo vẻ mặt mừng rỡ, ngốc nghếch không biết sợ mà chạy về phía Cổ Nguyệt Thanh Thu, nhưng lập tức bị một trận lá thông đánh trở về.

"Tổ trưởng, là ta, Phương Chính đây!!" Hấn ngạc nhiên mà kêu lên, lần đầu tiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng Cổ Nguyệt Thanh Thu nào sẽ đáp lại hấn.

"Ca ca, Thanh Thu đại nhân làm sao?" Phương Chính mờ mịt và kinh hoàng, đành phải xin Phương Nguyên giúp đỡ.

Phương Nguyên lại hoàn toàn không để ý đến hấn mà là ngồi xỏm xuống, đưa tay phải về phía Bạch Ngưng Băng, như đang cảm hồ thứ gì.

Cường Thủ cổ!

Hấn âm thầm phát động con cổ trùng này, sau đó thì nhanh chóng cảm giác mình như đang bắt được một thứ gì đó.

Hấn vội vàng kéo về, từ trong cơ thể Bạch Ngưng Băng tức thì bay ra một con cổ trùng.

Lại là một con Xích Thiết Xá Lợi cổ!

Đây là do tộc trưởng Bạch gia giao cho Bạch Ngưng Băng, thế nhưng Bạch Ngưng Băng cũng không sử dụng nó thì đã nhanh chóng đạt đến tu vi tam chuyển.

Đến nay thì để cho Phuong Nguyên kiểm một món hời.

Nhìn Xích Thiết Xá Lợi cổ bay ra từ trên người Bạch Ngưng Băng, sau đó rơi vào tay Phuong Nguyên, cả đám cổ sư Bạch gia lập tức sốt ruột, bắt đầu kêu gào lên.

"Thằng khốn, không muốn chết thì mau dừng tay!"

"Lại dám ngay mặt cướp cổ trùng của Bạch gia chúng ta!!"

"Còn là một Xích Thiết Xá Lợi cổ nữa..."

Phuong Nguyên cười lạnh mà không nói gì. Xích Thiết Xá Lợi cổ vừa đến tay, hắn liền sử dụng Xuân Thu Thiên luyện hoá trong tích tắc, nhưng không đưa vào không khiêu, chỉ cấy vào trong ngực, khiến người ta cũng không có nhận ra là luyện hoá ngay tại chỗ.

Ngay sau đó hắn lại tiếp tục, lần này bay ra một con bọ cánh cứng màu xám tro.

"Thạch Khiếu cổ..." Phuong Nguyên nhận ra lai lịch của con cổ trùng này, ánh mắt hắn loé lên, lại lần nữa luyện hoá nó, cấy vào trong ngực.

"Khốn kiếp, lại là một con cổ trùng nữa!"

"Ngăn cản hắn, ngăn cản hắn, hắn trắng trợn như vậy, hoàn toàn là không để Bạch gia chúng ta vào mắt!"

"Cứu Bạch Ngưng Băng! Giết chết mấy tên này!"

Đám cổ sư Bạch gia hò hét, chạy đến như điên từ đầu kia của con đường núi.

Bạch Ngưng Băng được gia tộc dốc sức bồi dưỡng, cổ trùng trên người không cái nào không phải là tinh hoa, bây giờ lại bị Phuong Nguyên cướp đi ngay trước mặt, làm cho cả bọn phải nhò máu trong lòng. Đây còn khó chịu hơn là giết bọn họ.

Nhìn đám người nọ khí thế hung hãn mà sấn tới, Phuong Chính cả kinh lui về phía sau một bước, còn Phuong Nguyên lại thờ ơ.

Tình hình lúc này là hắn và Phuong Chính đứng ở mặt đông của đường núi, đám cổ sư Bạch gia thì ở mặt phía tây, chặn giữa hai bên là Cổ Nguyệt Thanh Thư và Bạch Ngưng Băng.

Vù vù vù!

Lá thông như mưa, liên miên bắn xuống.

"Khốn kiếp..." Đám cổ sư Bạch gia liên tục mắng chửi, nhất thời bị Cổ Nguyệt Thanh Thư cản lại.

"Cổ Nguyệt Thanh Thư cách cái chết không xa, thời gian còn lại chỉ đủ cho ta phát động Cường Thủ cổ một lần nữa. Lần này sẽ là gì đây?" Phuong Nguyên trầm tĩnh lại, lần nữa phát động Cường Thủ cổ.

Mỗi lần Cường Thủ cổ phát động đều phải tiêu hao không ít chân nguyên. Cổ trùng mục tiêu càng mạnh, quá trình sử dụng càng khó khăn, tiêu hao chân nguyên lại càng nhiều. Nếu như thất bại, cổ sư còn sẽ gặp phải cản trở.

Do đó cổ này đúng là cái gân gà*, không được sử dụng rộng rãi.

(*) gân gà: ý chỉ những thứ vô bổ, vứt đi thì tiếc mà giữ lại thì không biết làm gì.

Nhưng hiện tại, Bạch Ngưng Băng hấp hối, ý thức cũng là mơ mơ màng màng, gân kê trạng thái dầu cạn đèn tắt, cướp lấy cổ trùng của y cũng không quá khó.

Cổ trùng trên người Bạch Ngưng Băng có giá trị nhất không thể nghi ngờ là Sương Yêu cổ. Cổ này có thể sánh ngang với Mộc Mị cổ, có thể làm cho người dùng hoá thân thành sương yêu. Thế nhưng thời gian sử dụng quá dài sẽ khiến ngọn lửa sinh mệnh của cổ sư tắt ngấm, sau đó cổ sư sẽ hoá thành một bức tượng băng.

Bạch Ngưng Băng cũng biết tác hại của nó, chưa bao giờ dám triệt để sử dụng Sương Yêu cổ như Cổ Nguyệt Thanh Thư.

Ngoài Sương Yêu cổ ra, giá trị cao thứ hai là Lam Điều Băng Quan cổ, cổ trùng tam chuyển, hiện giờ đang sống nhờ nơi cổ họng của Bạch Ngưng Băng.

Nếu như có thể tóm được Lam Điều Băng Quan cổ chính là hay nhất, thế nhưng Cường Thủ cổ cũng chỉ là nhị chuyển, muốn bắt cổ trùng theo ý muốn của cổ sư thì còn chưa đủ sức.

Cuối cùng, Phuong Nguyên tóm được Thủy Tráo cổ của Bạch Ngưng Băng.

Đây cũng không tệ, Thủy Tráo cổ phối hợp với Bạch Ngọc cổ sẽ mang cho Phương Nguyên lực phòng ngự tốt hơn.

Yêu tinh cây do Cổ Nguyệt Thanh Thu hóa thân thành cuối cùng cũng bị đám cổ sư Bạch gia đẩy đổ.

Bọn họ chém cái lồng gỗ, cứu Bạch Ngưng Băng đã mất đi cánh tay phải và đang hôn mê ra.

Ngay lúc bọn họ muốn tấn công Phương Nguyên và Phương Chính thì viện quân tộc Cổ Nguyệt cũng chạy đến.

Hai bên giằng co một trận, sau đó đều hiểu ý nhau mà dừng tay.

Thanh Thu chết, Bạch Ngưng Băng trọng thương. Dưới lang triều, dạng hi sinh như vậy cũng đủ để người ta nhìn thấy mà sợ, nếu như còn xảy ra chuyện sống mãi với nhau trên quy mô lớn, với các gia tộc mà nói, áp lực sinh tồn sẽ càng thêm nặng nề.

Bất luận là ở thế giới nào, mọi người tranh đấu nhau cũng phần lớn là vì lợi ích.

Nhưng mà lợi ích lớn nhất trên thế gian này không thể nghi ngờ là "sinh tồn".

Sau cùng, thi thể và cổ trùng của Cổ Nguyệt Thanh Thu được các cổ sư tộc Cổ Nguyệt mang về.

Hai bên đề phòng lẫn nhau, rời khỏi nơi chiến trường này.

...

Bầu trời rơi mưa, cảnh vật âm u.

Một nhóm người đứng trên một sườn núi phía sau sơn trại, tại đó chính là một mộ địa.

Gần như cách một khoảng thời gian thì nơi đây sẽ lại có thêm vài ngôi mộ mới.

Ở thế giới này, nhân loại sinh tồn gian nan, bất kể là ảnh hưởng từ bên ngoài hay bên trong thì đều sẽ có rất nhiều người hi sinh.

Giọng nói của gia lão khàn khàn trầm lắng, quanh quẩn vang lên trong tai càng khiến áp lực trong lòng mọi người tăng lên.

"... Chúng ta có cùng một họ, chúng ta đến từ cùng một gia tộc, chúng ta chảy cùng dòng máu."

"Chúng ta gần trong gang tấc mà cũng đã sống chết cách ngăn."

"Thời khắc này, bi thương đầy cõi lòng ta."

"Chờ ta."

"Một ngày nào đó trong tương lai ta có lẽ cũng sẽ nằm cạnh ngươi."

"Để cho chúng ta hóa thành bụi đất, nâng đỡ đời sau..."

Trước một ngôi mộ còn mới, đám người cúi thấp đầu, vài người đang nhỏ giọng nức nở, vài người khác thì bi thương nhìn cái tên trên bia mộ.

Sự tàn khốc của sinh tử như một cánh tay xương trắng, xé toạc cõi lòng mọi người thành một vết thương đâm đũa máu.

Chỉ là có vài người bị tổn thương đến chết lặng, vài người thì trái tim vẫn còn non nớt.

Cổ Nguyệt Phương Chính ở trong nhóm người, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn xuống bốn chữ "Cổ Nguyệt Thanh Thu" trên bia mộ.

Đã chết?

Trong đôi mắt hần có muôn vàn mờ mịt.

Cuộc chiến ngày hôm qua, cả quá trình và tình hình lúc ấy vẫn còn rõ ràng trước mắt hần, khắc sâu trong tim.

Kinh nghiệm của hần có hạn, không hiểu được bi hùng và hi sinh của Cổ Nguyệt Thanh Thu.

Đến hôm nay, hiện thực bày ra trước mắt, trong một lúc, hần không cách nào chấp nhận được,

"Đã chết? Một Thanh Thu đại nhân luôn mỉm cười ôn hoà, chỉ dạy ta, chăm sóc ta, khoan dung ta... Vậy mà đã chết thật rồi ư?"

"Tại sao lại như vậy?"

"Tại sao trên thế giới này, người tốt luôn dễ dàng chết đi mà kẻ xấu lại vẫn sống mãi?"

"Chẳng lẽ đây là mơ, này đây là ta đang nằm mơ sao?"

Phuong Chính vô thức néo chính mình, cảm giác chân thật càng làm cho hắn thêm bi thương, mà bên tai lại vang lên tiếng bàn luận.

"Ôi, không ngờ ngay cả Thanh Thư đại nhân cũng đã hi sinh."

"Con người dù sao vẫn phải chết. Nhưng cũng thật đáng tiếc, nghe nói tên Bạch Ngưng Băng kia còn sót một hơi thở, cuối cùng được cứu sống."

"Nguyện ngài ấy an giấc dưới lòng đất, phù hộ chúng ta có thể vượt qua trận lang triều này..."

Đoàn người dần dần tản đi, cuối cùng chỉ còn lại Phuong Chính.

Bóng dáng lẻ loi của thiếu niên một mình đối mặt với những phần mộ và mộ bia trải khắp núi.

"Thanh Thư đại nhân!" Hắn bỗng nhiên té quỵ xuống đất, nước mắt trào ra.

Hắn mê mang, hắn hối hận, hắn bất đắc dĩ, hắn bi thương!

Tách tách tách, tách tách tách...

Những giọt mưa nặng hạt rơi xuống từ trên mây đen, va vào mặt đất, làm nhánh cỏ ngon cây cúi rũ.

Mùi bùn đất xộc vào khoang mũi Phuong Chính, hắn đau đớn gào khóc, tiếng khóc hoà cùng tiếng mưa, mười ngón tay khảm vào trong bùn lầy, muốn kéo sinh mệnh của Thanh Thư trở về, nhưng cuối cùng chỉ nắm được hai vốc đất bùn.

...

Mưa bắt đầu rơi, Bạch Ngưng Băng nằm trên chiếc giường mềm mại, thần thờ nhìn trận mưa này.

Chỗ cắt rời trên cánh tay phải của y đã được xử lý, quấn lại bằng băng vải trắng. Hai mắt y cũng đã khôi phục lại màu đen thẫm, tu vi cũng là tam chuyển, không còn áp chế xuống nhị chuyển nữa.

Khi y tỉnh lại từ trong cơn mê, y đột nhiên cảm thấy hứng thú rồi, không còn niềm vui sống nào nữa.

Đã hơn mười tiếng đồng hồ trôi qua, y lẳng lặng nằm, mở to hai mắt, ngay cả chân nguyên bạch ngân tam chuyển đang ôn dưỡng không khiêu cũng chẳng màng đến.

Trận mưa này gọi lên hồi ức sâu nhất trong đáy lòng y.

Cũng trong một trận mưa hè như thế này, y chính thức được tộc trưởng Bạch gia nhận nuôi. Ánh mắt tộc trưởng trù mến lại gửi gắm theo hi vọng nhìn vào y, tiếng chúc tụng của các gia lão tuôn ra như thủy triều.

Y một người nhỏ nhỏ, chân trần đứng trên sàn nhà lạnh lẽo, nhìn chằm chằm màn mưa ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy mõi mệt và cô đơn.

"Người còn sống, rốt cuộc là cái gì?" Vấn đề này đã quấy rối y suốt hai mươi năm, hơn nữa còn có thể tiếp tục như thế cho đến lúc y tự bạo mà chết, lúc này nó lại lần nữa hiện lên.

"Là vì tình thân, gia tộc sao..." Bạch Ngưng Băng không khỏi nghĩ đến Cổ Nguyệt Thanh Thư.

Từ nhỏ đến lớn, những hi sinh như vậy y đã qua rất nhiều lần, một số là tộc nhân Bạch gia, một số là Hùng gia, Cổ Nguyệt gia.

Y không hiểu được sự cuồng nhiệt này, tựa như y trời sinh là một kẻ vô tình lạnh lùng.

Cổ Nguyệt Thanh Thư cũng không thể đưa ra đáp án, vì vậy trong lòng Bạch Ngưng Băng lại hiện ra bóng dáng của Phuong Nguyên.

Lần đầu tiên y nhìn thấy Phuong Nguyên, Phuong Nguyên đang dựa vào gốc cây phía sau, ăn quả đại tiện tay hái đến, thờ ơ nhìn cuộc chiến dưới chân núi.

Y kích động, hưng phấn đến cả người run rẩy, vì y thấy được chính mình từ trong đôi mắt đen thẫm của Phuong Nguyên.

Nhưng bây giờ hồi tưởng lại, dường như trong đôi mắt Phuong Nguyên có nhiều hơn y một thứ gì đó.

Một thứ gì đó, không chừng có thể trả lời vấn đề này.

Mưa càng lúc càng lớn, sấm nổ đi đùng, chớp giật lập loè.

"Người còn sống, rốt cuộc là vì cái gì?" Trong thư phòng mờ tối, Cổ Nguyệt Phuong Chính cũng đang hỏi vấn đề này.

Tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc thở dài một hơi. Ông ta thương cảm nhìn thiếu niên mắt hờn hờn vừa trước mặt rồi lại nhìn màn mưa ngoài khung cửa.

Ông ta có thể hiểu được sự mê man của Phương Chính, cái chết không thể tránh khỏi thường khiến con người suy nghĩ giá trị tồn tại của sinh mệnh.

"Người biết không, hơn mười năm trước cũng có một thiếu niên giống như người, hỏi ta vấn đề như vậy." Một hồi lâu sau, Cổ Nguyệt Bắc chậm chậm mở miệng nói.

"Người đó, chính là tổ trưởng của người, nghĩa tử của ta, Cổ Nguyệt Thanh Thư."

Phương Chính có phần sững sờ, hần ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng vù đỏ bừng tràn đầy sự khao khát đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 144: Hi sinh vẫn luôn có đó, mà niềm tin là bất tử

Dịch giả: lamlamyu17

"Ta nói với nó, một người còn sống sẽ có ngàn vạn lý do. Vì sao con muốn sống, ta không trả lời được, chỉ có chính con mới có thể trả lời, tự con phải đi tìm thôi." Cổ Nguyệt Bắc đáp.

"Vậy đáp án của bản thân ngài là gì?" Phương Chính nghi ngờ mà chớp chớp mắt, hỏi.

Cổ Nguyệt Bắc cười ha ha. Trong mắt ông ta, hình ảnh của Phương Chính và Thanh Thư dường như đã trùng vào nhau, Cổ Nguyệt Thanh Thư cũng đã từng hỏi vấn đề như vậy.

Tộc trưởng trầm ngâm một lúc, hồi tưởng lại, sau đó lặp lại đáp án năm đó: "Một tổ chức sẽ luôn có hi sinh, một con người ngay khi chào đời cũng có nghĩa là sẽ có lúc chết. Giữa sống và chết, con người là quá yếu ớt, nhưng có một thứ có thể sưởi ấm lòng người, soi sáng tâm linh của chúng ta, đó chính là tình yêu. Đây chính là đáp án của ta."

Hi sinh vẫn luôn có đó.

Cổ Nguyệt Thanh Thư là nghĩa tử của Cổ Nguyệt Bắc, được ông ta nuôi dưỡng rất nhiều năm, lúc này đây hắn đã hi sinh, Cổ Nguyệt Bắc là nghĩa phụ, tất nhiên cũng sẽ đau buồn.

Thế nhưng với tư cách tộc trưởng, ông ta đã nhìn thấy quá nhiều sự hi sinh.

Khi đã ngộ ra sinh tử, bi thương và đau khổ cũng trở nên dễ chấp nhận.

Phương Chính lại lần nữa cúi đầu, lặng im không nói, tựa như đang suy nghĩ.

Tộc trưởng cười nhẹ, lấy một lá thư ra từ trong ngăn kéo, đưa cho Phương Chính.

"Đây là thư của Thanh Thư, ghi chép đáp án trong mà nó đã suy nghĩ nhiều năm. Bây giờ ta giao nó cho người, người có thể xem thử. Đây chính là đáp án của con ta."

Không cần phải nghi ngờ, ở trong lòng Phương Chính, lá thư này có sức hấp dẫn không gì sánh được.

Hắn mở lá thư ra, nhìn thấy dòng thứ nhất thì nước mắt đã không ngừng được mà chảy xuống.

Đúng là bút tích quen thuộc của Cổ Nguyệt Thanh Thư, trong những hàng chữ mang theo hơi thở dịu dàng riêng biệt của hắn.

Mở đầu bức thư ghi lại mờ mịt và đau khổ của hắn.

Sau đó là quá trình hắn suy tư, những sự kiện làm cho hắn xúc động trong những năm gần đây.

Phương Chính đọc bức thư này như thể đang trải qua cuộc đời của Cổ Nguyệt Thanh Thư. Hắn đi theo bước tiến trên cuộc đời của Cổ Nguyệt Thanh Thư, đọc một mạch đến dòng cuối cùng.

Cuối bức thư ghi lại một đoạn như thế này:

"Gia tộc giống như một cánh rừng, mỗi người chúng ta lại giống như một gốc cây trong cánh rừng đó. Cây già vun cành, che gió che mưa cho cây non. Khi cây non lớn lên thành cây to che trời cũng là lúc cây già ngã xuống, hoá thành chất dinh dưỡng trong bùn đất, tẩm bổ đất đai thai nghén ra cây mới. Con người cuối cùng cũng phải chết, trời đất sẽ không nhớ về chúng ta. Thế nhưng, những cái cây mới sinh ra chính là chứng nhân cho sự tồn tại của cây già, cứ như vậy, trong sự chứng nhân ấy, cánh rừng gia tộc càng ngày càng mở rộng diện tích, phát triển hưng thịnh và phồn vinh."

"Con người cuối cùng cũng sẽ chết, cô sư cũng khó tránh kết cục tử vong, cho dù là cô sư thất chuyển, bát chuyển, thậm chí cửu chuyển cũng chỉ sống lâu hơn một chút mà thôi. Đối mặt với cái chết, ta cảm thấy sợ hãi, nhưng con sâu sắc mà hiểu được, rốt cuộc sẽ có một ngày, Cổ Nguyệt Thanh Thư con đây cũng sẽ chết. Có thể là sinh lão bệnh tử, cũng có thể là chết trận sa trường. Chỉ mong đến khi ấy, con có thể bình tĩnh mà không hối tiếc bước đến tử vong."

Ở cuối lá thư.

"Nghĩa phụ đại nhân. Con đã từng hỏi người một vấn đề, con nghĩ con đã tìm ra được đáp án rồi."

Đọc xong bức thư này, Phương Chính khóc không thành tiếng.

Trong đầu của hắn tràn ngập hồi ức với Thanh Thư. Khi hắn phạm sai lầm, Thanh Thư không trách cứ mà an ủi, khi hắn thất vọng, Thanh Thư cho hắn một ánh mắt cổ vũ, khi hắn nản lòng, Thanh Thư dùng bàn tay ấm áp sờ đầu hắn.

Cổ Nguyệt Bác nhận lại bức thư: "Sau này, khi người suy nghĩ ra đáp án rồi thì cũng có thể viết một lá thư nói cho ta biết. Người đi đi, trở về nghỉ ngơi cho tốt. Nguy cơ từ lang triều còn chưa hết, còn cần người cống hiến một phần sức mạnh."

"Không." Phương Chính từ từ ngẩng đầu lên, siết chặt hai nắm tay.

"Sao?" Cổ Nguyệt Bác hỏi.

"Ta đã tìm ra đáp án của mình." Trong giọng nói của Phương Chính lộ ra sự kiên nghị khó dùng lời diễn tả được, "Ta muốn sức mạnh! Dùng để bảo vệ người thân, bảo vệ bọn họ không bị thương nữa. Ta muốn thủ hộ gia tộc, làm gia tộc lớn mạnh! Ta muốn nhìn thấy lang triều không thể dẫn dắt chúng ta nữa, muốn nhìn bọn bè vui sướng và hạnh phúc! Đau đớn này, ta không muốn tái diễn. Ta muốn dùng đôi tay này, thân xác của ta, linh hồn của ta, bảo vệ những người bên cạnh."

Cổ Nguyệt Bác lộ ra vẻ mặt bất ngờ, vào giờ phút này, ông ta như đang nhìn thấy Cổ Nguyệt Thanh Thư.

"Thanh Thư, con chết không vô ích..." Nhìn hai mắt rạng rỡ toả sáng của Phương Chính, tộc trưởng trầm thờ dài một tiếng trong lòng.

Một gốc cây già ngã xuống, ngay từ trong bùn đất mà nó mọc rửa ra, một mầm cây mới bắt đầu nhanh chóng lớn lên.

...

Nhân Tổ khó có thể chịu được trái tim cô độc, do đó móc hai mắt, hoá thành một trai một gái, bấy giờ mới giải bớt một chút nỗi cơ khổ vắng lặng.

Thế nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, cặp con trai con gái này dần dần ham mê cảnh sắc thế gian, vút mong mỏi của phụ thân ra sau đầu, luôn chơi đùa quên thời gian, còn quên cả chăm sóc Nhân Tổ.

Nhân Tổ không nhìn thấy bất cứ thứ gì, trong mắt là một vùng tối đen.

Như có đôi khi, hắn có thể nhìn thấy một chút ánh sáng.

Hắn vô cùng nghi hoặc, bèn hỏi ý Thái Độ cổ.

Thái Độ cổ nói cho hắn biết: "À, đây là hào quang bắt hủ phát ra từ Tín Niệm cổ."

"Tín niệm*?" Bạch Ngưng Băng đọc đến đây thì cười nhạo một tiếng, tiện tay ném quyển sách ghi lại truyền thuyết cổ đại này ra ngoài.

(*) Tín niệm: niềm tin, lòng tin.

Cửa phòng đúng lúc mở ra, người vừa đến suất nữa bị quyển sách này đập trúng mặt.

"Ngưng Băng, con làm cái gì?" Người đến chính là tộc trưởng Bạch gia.

Ông ta cau mày, khuyên nhủ: "Ta biết tâm trạng con không tốt, nhưng mất cánh tay phải cũng không là gì. Trên thế giới này, có rất nhiều cổ trùng có thể trị hết vết thương như vậy."

"Trước đây ta để cho gia lão theo bên cạnh con, bảo vệ con, con lại luôn cự tuyệt, thậm chí ra tay với gia lão. Lần này chịu thua thiệt rồi sao?"

"Nhưng mà đây cũng là chuyện tốt. Từ nhỏ đến lớn, con bước đi quá thuận lợi, chỉ cần không phải chết, chuyện này cũng không đáng ngại. Vết thương của con đã không còn gì đáng ngại, nhưng lang triều càng ngày càng dữ dội, hiện tại gia tộc cần lực lượng của con!"

"Một đám sỏi nhỏ nhỏ, có là gì?" Bạch Ngưng Băng nhắm hai mắt lại, nằm ở trên giường, thờ ơ nói.

Giương mặt của tộc trưởng lại hiện vẻ nghiêm trọng: "Tình hình không ổn, thậm chí là không lạc quan. Theo trình sát thì đã có không dưới ba đàn Cuồng Điện Lang xuất hiện xung quanh sơn trại. Thất bại của con ảnh hưởng cực lớn đến tộc nhân. Ta mong con sẽ công khai xuất hiện vào chập tối ngày hôm nay. Chỉ cần con không ngã xuống là có thể làm sĩ khí gia tộc phấn khởi lên rất nhiều. Con nghe rõ chứ?"

"Hiểu, hiểu, chút chuyện nhỏ mà thôi." Bạch Ngưng Băng lẩm bẩm, vẻ mặt không còn kiên nhẫn.

Nếu đổi thành những người khác có thái độ như vậy với tộc trưởng, e rằng đã sớm bị trừng phạt nghiêm khắc, nhưng Bạch Ngưng Băng là một chuyện khác.

Tộc trưởng Bạch gia bắt đầu đi thờ dài một hơi, đóng cửa phòng, bước ra ngoài.

Trong phòng lại chỉ còn một mình Bạch Ngưng Băng. Y chậm chậm mở mắt, trong mắt đầy vẻ mờ mịt lẫn cô độc.

Y cũng không nói cho những người khác phiền phức của cơ thể cùng với dự cảm về cái chết của mình.

Theo như trong sách cổ của gia tộc, y đã tra ra tên gọi Bắc Minh Băng Phách thể. Trong vài tài liệu hữu hạn, thập tuyệt thể cũng được gọi là thứ thiên tư ắt phải chết. Sau khi vạch khiêu đến cực hạn, uy lực bùng nổ cực kì không lồ.

Đừng nhìn tộc trưởng Bạch gia nuôi dưỡng Bạch Ngưng Băng lớn lên, lại còn buông thả y như vậy. Nếu như nói ra chuyện Bắc Minh Băng Phách thể thì không cần phải nghi ngờ, người thứ nhất muốn giết chết Bạch Ngưng Băng sẽ chính là vị tộc trưởng Bạch gia này.

"Một người còn sống, rốt cuộc là vì điều gì?"

Khi suy nghĩ về vấn đề trước đây, Bạch Ngưng Băng sẽ cảm thấy vô cùng mờ mịt, dần dà sinh ra các tâm tính mặt trái như chán nản, nôn nóng, phẫn uất, vân vân.

Thế nhưng hôm nay, trong lòng y lại hoàn toàn bình tĩnh.

Con người dù sao cũng phải trưởng thành, huống chi là thiên tài như y vậy.

Trước đây, trong lòng y biết mình hẳn phải chết, y lưu luyến sinh mệnh trong nỗi tuyệt vọng, sâu trong đáy lòng sợ hãi cái chết.

Nhưng bây giờ, sau khi suýt nữa đã chết thì y lại đã nghĩ thông suốt.

Mặc cho chân nguyên bạch ngân tam chuyển luôn luôn ôn dưỡng không khiêu, y cũng không sốt ruột.

Đó là vì y không sợ cái chết nữa.

Dù rằng y vẫn còn mờ mịt ý nghĩa của sinh tồn, nhưng y biết đáp án của vấn đề này ở nơi nào.

Đáp án này đã sớm có trong lòng Phương Nguyên.

Cảm giác này không thể nói rõ, huyền ảo sâu xa, nhưng y lại biết rõ như thế.

Huống chi, giờ đây Thạch Khiếu cổ cũng đã rơi vào trong tay Phương Nguyên.

"Phương Nguyên... Chúng ta ắt sẽ gặp lại." Y nhẹ giọng thì thào, trong mắt loé lên một tia sáng như thể ánh kim cương chiếu rọi.

...

"Thạch Khiếu cổ..." Ở trong phòng thuê, Phương Nguyên nhìn cổ trùng trong tay mà rơi vào trầm tư.

Hình dáng Thạch Khiếu cổ như viên xúc xắc, vuông vuông thẳng thẳng, toàn thân xám trắng, vô cùng cứng chắc.

Cổ này là cổ trùng tiêu hao, dùng một lần thì sẽ biến mất, tác dụng là biến vách kiêu cổ sư thành vách đá cứng rắn.

Hành động này là vắt kiệt toàn bộ tiềm lực và nội tình của không khiêu, làm cho cổ sư có thể trong nháy mắt đạt được tu vi đỉnh phong.

Lấy một ví dụ, hiện tại Phương Nguyên có tu vi nhị chuyển trung giai, sau khi dùng cổ này, hẳn có thể nháy mắt đạt đến cảnh giới đỉnh phong.

Nhưng do đó hẳn sẽ trả một giá đắt, cả đời Phương Nguyên sẽ không thể tiến lên tam chuyển nữa, đồng thời đánh mất năng lực khôi phục chân nguyên, sau này chỉ có thể sử dụng nguyên thạch để tiến hành bổ sung.

Thạch Khiếu cổ dành cho một vài cổ sư đang ở bước đường cùng. Những cổ sư có không khiêu bị tổn thương, có vết rách mà không cách nào trị liệu, sẽ đành phải sử dụng cổ trùng này. Hoặc là trong một tình huống đặc thù, cổ sư không có hi vọng nào mà tiến lên nữa, lại nhất định phải nâng cao tu vi

trong thời gian ngắn mới có thể sống sót, vậy thì người đó sẽ dùng đến Thạch Khiếu cổ.

"Phi tòn hợp luyện ra Thạch Khiếu cổ khá cao. Bạch Ngưng Băng hợp luyện con cổ trùng này hẳn là muốn không khiếu bản thân biến thành thạch khiếu, ngăn cản cái chết buông xuống. Đáng tiếc phương pháp này chỉ có thể trì hoãn tử vong đến, không thể cản nổi bản thân hủy diệt. Nếu như Bắc Minh Băng Phách thể có thể phá giải đơn giản như vậy thì còn gọi là thập tuyệt thể nữa sao?"

Thạch Khiếu cổ này cũng không có tác dụng với Phương Nguyên, nhưng Xích Thiết Xá Lợi cổ cùng với Thủy Tráo cổ lấy từ trên người Bạch Ngưng Băng thì đều rất hữu dụng.

Về phần cổ trùng Phương Nguyên gom góp ra từ trên đám người Cổ Nguyệt Man Thạch thì cũng không xuất sắc, sau khi trở lại sơn trại, hắn đã nộp lên cho thượng tầng gia tộc, đổi lấy một lượng lớn điểm chiến công.

Mà vì lang triều, cho nên chuyện về cuộc chiến ác liệt của Thanh Thư và Bạch Ngưng Băng đều được ba nhà sơn trại hiểu ý nhau mà áp chế xuống, có chịu con tức. Cả ba bên đều cần sức mạnh của nhau để vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hội báo của Hùng Lâm là bại lộ chuyện Phương Nguyên có Bạch Ngọc cổ, nhưng hắn lấy lý do đi mua ở đội buôn, tạm thời lấp liếm qua.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 145: Cũng vì cổ vũ hi sinh

Dịch giả: lamlamyu17

Với tư cách là đương sự, Phương Nguyên tất nhiên đã bị gia tộc điều tra.

Nhưng lần điều tra này cũng không thấu đáo, thượng tầng gia tộc đã dành gần như mọi sự chú ý cho lang triều càng ngày càng nghiêm trọng này. Địa Thính Nhục Nhĩ Thảo, Ân Lâm cổ của Phương Nguyên vẫn được che giấu như trước, nhưng cho dù bại lộ ra, Phương Nguyên cũng có thể đổ tất cả cho đội buôn.

Dù sao cũng là đang lúc lang triều, giao thông đã đoạn tuyệt, đội buôn sẽ không đến. Dưới tình hình này, gia tộc sẽ không có được xác nhận từ bên đội buôn, việc điều tra chỉ có thể kéo dài.

Mà lúc có thể điều tra ra kết quả, Phương Nguyên đã sớm tu hành đến tam chuyển, rời khỏi núi Thanh Mao.

Đương nhiên, nếu như Tứ Vị Tử Trùng và Xuân Thu Thiên bại lộ ra thì đã là chuyện khác.

Bất cứ cái nào lộ ra cũng sẽ khiến toàn bộ sơn trại rung chuyển.

Tứ Vị Tử Trùng, đại biểu cho bí phương hợp luyện hoàn toàn mới, ý nghĩa cực kỳ trọng đại. Cho dù Phương Nguyên đổ cho lên đội buôn thì cũng không giải thích được, hẳn ắt sẽ bị gia tộc điều tra toàn diện.

Còn một khi Xuân Thu Thiên bị phát hiện, lang triều gì đó cũng cút sang một bên. Đây chính là cổ trùng lục chuyển! Cho dù là tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc nhìn thấy cũng sẽ lập tức xé rách da mặt, tình thần chó má gì đó, tộc trưởng gì đó đều không cần, nhất định phải bức bách cướp đoạt đến, không nói hai lời.

...

Tháng bảy, mùa hạ nóng bức, không khí như đồ lửa tràn ngập mùi máu tươi.

Lang triều càng ngày càng nghiêm trọng, chiến đấu cũng càng ngày càng kịch liệt.

Rất nhiều người cũng bắt đầu ý thức được, lang triều lần này có quy mô đã thuộc về loại khổng lồ hiếm thấy trong lịch sử.

Đàn Hào Điện Lang đã trở thành kẻ phối hợp diễn, đàn Cuồng Điện Lang hơn một ngàn con đã xuất hiện la liệt xung quanh sơn trại.

Không gian sống của nhân loại đã bị dồn nén đến mức cực thấp.

Ngay cả đại bản doanh của tộc Cổ Nguyệt cũng như vậy chứ đừng nói gì đến thôn trang dưới chân núi.

Mười căn phòng trống đến chín, một bộ phận thôn dân may mắn nhờ các loại quan hệ mà đến sống trong sơn trại, nhưng phần nhiều hơn còn lại thì đành phải rời bỏ nhà cửa, vì tránh né đàn sói mà bắt đầu tràn non lợi suối.

Mục đích của bọn họ là một chỗ trong sơn trại trên núi. Thế nhưng, mãnh thú, cỏ trùng hoang đại dọc đường và điện lang hầu như có mặt ở khắp nơi trên núi đều làm cho hi vọng của bọn họ trở nên le lói.

Đó là một cuộc hành trình tuyệt vọng.

Những phạm nhân này đã bị tộc Cổ Nguyệt vứt bỏ, tất cả bọn họ chết ở giữa đường, không phải vào bụng mãnh thú thì cũng là bị đàn cỏ trùng giết chết.

Bất kể là phạm nhân hay là cỏ sư thì cũng đang giằng giũa giữa sự sống và cái chết. Cho dù là các gia lão quyền cao chức trọng trong ngày thường cũng không thể không tự mình mặc giáp trụ ra trận.

Các cỏ sư đã thoát ần trước kia cũng lần nữa được mộ binh ra. Sau khi lang triều kết thúc, những người chân chính có thể sống sót qua tuyệt đối không quá một phần mười.

Sự tàn khốc của thiên nhiên hiển hiện rõ ràng vào thời khắc này. Nhược nhục cường thực*, cá lớn nuốt cá bé, không phải là nói vài lời ôn hoà là có thể tránh khỏi.

(*) Nhược nhục cường thực: kẻ yếu là thịt kẻ mạnh ăn.

...

Phuong Nguyên ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền, tinh thần chìm vào trong không khiêu.

Trong không khiêu, biển xích thiết bốn thành bốn nổi sóng ba đào, sóng lên sóng xuống. Những chân nguyên này đều có màu đỏ gần đen, đúng là chân nguyên màu đỏ sậm nhị chuyển đỉnh phong.

Chân nguyên nhị chuyển gọi chung là chân nguyên xích thiết. Nhưng ở cảnh giới nhỏ như sơ giai, trung giai, cao giai, đỉnh phong, chân nguyên xích thiết cũng có chút khác biệt.

Chân nguyên nhị chuyển sơ giai là màu đỏ nhạt, chân nguyên nhị chuyển trung giai là màu đỏ tươi, đến cao giai thì màu đỏ thẫm, đỉnh phong mới là đỏ sậm.

Trước đó nhiều ngày, Phuong Nguyên đã từ tu vi trung giai tiến lên cao giai, chân nguyên vốn đỏ thẫm, trải qua Tứ Vị Tử Trùng tinh luyện và bổ sung bằng nguyên thạch, toàn bộ đã thay đổi thành chân nguyên đỏ sậm hiện nay.

Lúc này trong không khiêu, vách khiêu xung quang không còn là màng nước với những đợt sóng ánh sáng chảy quanh nữa, mà là màng đá dày với tầng tầng lớp lớp quang sáng màu trắng.

Bạch Ngọc cổ, Ân Lân cổ đều chìm xuống trong biển xích thiết.

Tứ Vị Tử Trùng vui vẻ chơi đùa trong trong nước biển, nhưng khi Xuân Thu Thiên từ từ nổi lên, Tứ Vị Tử Trùng lập tức vèo một tiếng, lặn vào thật sâu dưới đáy biển.

Lúc này, toàn bộ mặt biển chân nguyên cũng bị hơi thở của Xuân Thu Thiên đè ép xuống thành bằng phẳng như gương, không còn chút gợn sóng nào sinh ra.

Tình trạng của Xuân Thu Thiên càng ngày càng tốt lên.

Hai mảnh cánh đã hoàn toàn khôi phục, trông như một chiếc lá cây non màu xanh nhạt, chỉ là thân thể thân cây vẫn còn tiêu tụy như trước.

Cách mỗi một khoảng thời gian, Phuong Nguyên đều kiểm tra Xuân Thu Thiên một lần. Hiện giờ hẳn cảm nhận rõ tốc độ khôi phục của Xuân Thu Thiên càng lúc càng nhanh.

Xuân Thu Thiên trước kia tựa như một bệnh nhân chỉ còn thoi thóp một hơi thở, không há miệng nổi, chỉ có thể uống thức ăn lỏng, duy trì sự sống.

Bệnh nhân này ngày hôm nay đã có thể xuống giường, há lớn miệng ăn nhiều thức ăn hơn để bổ sung dinh dưỡng. Tốc độ khôi phục tất nhiên cũng càng lúc càng nhanh.

Ngoài Xuân Thu Thiên ra, trong không khiêu Phuong Nguyên còn có hai thành viên mới.

Chúng nó đều đến từ Bạch Ngưng Băng, một con là Thủy Tráo cổ, giống như con sứa, bông bênh trong nước biển, một con khác thì là Xích Thiết Xá Lợi cổ.

Phuong Nguyên từ trung giai tiến lên cao giai là kết quả do Tứ Vị Tử Trùng tinh luyện chân nguyên, cùng với việc ôn dưỡng không khiêu trước kia mà tích lũy ra, tạo thành biến đổi về chất. Phuong Nguyên vẫn chưa sử dụng đến con Xích Thiết Xá Lợi cổ này.

Chỉ riêng về tu vi, Phuong Nguyên đã là người xếp thứ ba trong cỏ sư nhị chuyển của tộc Cổ Nguyệt. Hùng Lực, Thanh Thư đã ngã xuống, cho dù toàn bộ núi Thanh Mao, Phuong Nguyên cũng đứng trong năm người đứng đầu.

Về phần Xích Sơn, Mạc Nhan, bọn họ vốn là có tu vi cao giai, nhưng không lâu sau đã song song tiến lên đỉnh phong. Xem như là sau khi Thanh Thư hi sinh, sĩ khí xuống dốc của các tộc nhân được cổ vũ mạnh mẽ lên một phần.

Phương Nguyên đang tiến bộ, người khác đương nhiên cũng đang tiến bộ.

Trước khi, Xích Sơn và Mạc Nhan đã khựng lại ở cao giai một thời gian, vẫn luôn bị Thanh Thư có tu vi đỉnh phong lấn áp.

Nhất là dưới sự kích thích từ vong mà lang triều mang đến, các cổ sư càng khao khát mãnh liệt sức mạnh, nghiền ép ra tiềm lực của bọn họ, dẫn đến tu vi được nâng cao.

"Nhưng nếu so sức chiến đấu, ta sẽ đứng đầu toàn bộ cổ sư nhị chuyển núi Thanh Mao. Bây giờ ta lại dùng Xích Thiết Xá Lợi cổ này, tu vi vượt lên đến đỉnh phong, dựa vào kinh nghiệm phong phú, ta thậm chí có thể ở mức độ nhất định mà đối chiến cổ sư tam chuyển." Phương Nguyên suy tính trong lòng.

Khiêm tốn và ần nhẫn trước kia mang đến cho hắn thành quả to lớn lúc này.

Với tư chất loại bình, hắn lại có thể đạt đến tiến bộ như vậy, nói ra tộc nhân cũng phải khiếp sợ. Cho dù là Phương Chính có tư chất loại giáp lúc này cũng chỉ mới là nhị chuyển trung giai.

Đương nhiên, cho dù là tiến lên đỉnh phong, Phương Nguyên cũng không đến mức có thể chiến thắng cổ sư tam chuyển.

Trước kia Bạch Ngưng Băng có thể vượt cấp chém giết cổ sư tam chuyển là vì có Bắc Minh Băng Phách thể. Cổ Nguyệt Thanh Thư cũng có thể làm được là vì có Mộc Mị cổ, một con cổ trùng tam chuyển hùng mạnh mà lại đặc thù.

Kỳ thực, nói ra thì Phương Nguyên cũng có một con át chủ bài còn mạnh hơn hai người bọn họ, đó là Xuân Thu Thiên.

Nhưng con cổ trùng lục chuyển này tương đối đặc thù. Phương Nguyên không bắt đắc dĩ thì chắc chắn sẽ không sử dụng nó. Xuân Thu Thiên còn chưa hoàn toàn khôi phục, nếu cưỡng ép sử dụng, hắn có thể sống lại hay không chính là dấu chấm hỏi lớn.

Xích Thiết Xá Lợi cổ chỉ hữu hiệu đối với cổ sư nhị chuyển, giữ lại không dùng là không ích gì.

Nhưng ngay lúc Phương Nguyên muốn dùng con cổ trùng này thì, ngoài cửa vang lên một trận gõ cửa.

Thùng thùng thùng.

"Phương Nguyên đại nhân, là tôi, Cổ Nguyệt Giang Nha." Sau tiếng đập cửa, một người hô lên.

Phương Nguyên nhíu mày, gần đây Giang Nha này càng ngày càng quá quắt, năm lần bảy lượt tìm đến hắn, muốn thu mua nhiều Sinh Cơ Diệp hơn.

Người chết và bị thương tàn phế càng ngày càng nhiều dẫn đến giá cả Sinh Cơ Diệp cũng càng ngày càng cao, thậm chí là không đủ hàng bán.

"Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, chỗ của ta không có dư Sinh Cơ Diệp, cắt cho ta." Phương Nguyên hừ lạnh một tiếng, hắn há có thể vì mấy đồng tiền lời mà vứt bỏ thời gian tu hành của mình.

Ngoài cửa, Giang Nha cười lấy lòng: "Phương Nguyên đại nhân, xin ngài chớ giận. Tình hiện giờ ngài cũng biết, không phải tôi cũng không còn cách nào sao? Nhiều cổ sư biết chỗ tôi bán Sinh Cơ Diệp thì đều tìm đến. Tiểu nhân cũng không dễ sống. Như vậy đi, tiểu nhân lại nâng cao giá thu mua lên một phần mười. Phương Nguyên đại nhân, van ngài thương xót, cho tiểu nhân mười phiến Sinh Cơ Diệp cứu trợ đi."

Nói xong những lời cuối cùng này, y bắt đầu van xin, giọng nói còn mang vẻ nức nở.

Phương Nguyên không chút động lòng: "Đó là chuyện của ngươi, có liên quan gì đến ta? Hừ. Bây giờ ngươi càng lúc càng to gan, ngươi đã quên thỏa thuận giữa chúng ta sao, còn dám tự mình dẫn theo người khác đến đây."

"A..." Giang Nha đứng ở ngoài cửa, cười khổ. Y nhìn về phía lão già cổ sư bên cạnh, y cũng không còn cách nào, vị cổ sư này quá cường thế, ngang ngạnh muốn đi theo y đến nơi này.

"Phương Nguyên tiểu hữu." Lão già cổ sư mở miệng nói, "Ta là Cổ Nguyệt Dã, tin rằng cậu cũng nghe nói qua ta. Lần này ta muốn mua của cậu một ít Sinh Cơ Diệp, hy vọng tiểu hữu có thể nể mặt lão phu mà rút ra chút thời gian, sản xuất ra một ít."

"Nể mặt lão... Ha, lão có mặt mũi gì?" Phương Nguyên chế nhạo một tiếng. Cổ Nguyệt Dã này quả thực là có chút tiếng tăm, trước kia đã thoái ẩn, vì lang triều nên mới được gia tộc một binh ra làm việc tiếp.

Lúc lão ở đỉnh cao thì đạt đến tu vi tam chuyển, nhưng vì bị thương, tu vi rơi xuống nhị chuyển đỉnh phong. Hôm nay tuổi tác đã cao, tu vi lại giảm xuống nhị chuyển cao giai.

Mặc dù là có tu vi giống Phương Nguyên nhưng sức chiến đấu đã sớm không đáng lọt vào mắt.

Sắc mặt Cổ Nguyệt Dã tái xanh, lão sớm đã nghe người ta nói tên Phương Nguyên này cô độc càn rỡ, tính tình vừa thối tha vừa ương ngạnh, ngạo mạn

vô lễ, không coi ai ra gì. Trước lúc đến lão cũng đã chuẩn bị tâm lý nhưng thật không ngờ, lão vẫn còn đánh giá thấp Phuong Nguyên.

Lão muốn ý vào mặt già nhưng cái biệp pháp lúc nào cũng hiệu quả này lại không dùng được cho Phuong Nguyên.

Trong lúc nhất thời, lão cảm thấy mặt nóng bừng bừng, trong lòng tràn ngập xấu hổ. Mặt mũi của lão đã mất sạch!

"Đồ chó không biết người trên kẻ dưới này!" Lão chửi bới trong lòng một tiếng nhưng cũng không vì vậy mà bỏ đi.

Lão cần Sinh Cơ Diệp!

Lão là người từng trải, biết tầm quan trọng của Sinh Cơ Diệp. Có đôi khi, một mảnh sinh cơ diệp có thể cứu mình một cái mạng.

Người càng già, gan càng nhỏ.

Ngày trước, khi còn trẻ, lão sẽ bị xúi giục, máu nóng choáng đầu, muốn bảo vệ tộc nhân, muốn thay đổi thế giới, muốn trở thành đại anh hùng của gia tộc! Khi đó lão có giác ngộ, có thể nói là thấy chết không sờn!

Nhưng bây giờ lão già rồi, tỉnh táo lại, mấy năm nay đã nhìn thấu, cuối cùng là hiểu ra.

Nhất là sau khi vài đứa con đều hi sinh, lòng lão càng lạnh lẽo.

Bất kỳ tổ chức nào cũng cần hi sinh.

Vì tài nguyên có hạn, tuy mỗi thời mỗi khác đều có tài nguyên sản sinh, nhưng tài nguyên cũng vẫn luôn bị tiêu hao. Một tăng một giảm như vậy, tổng sản lượng vẫn là có hạn như trước.

Con người, muốn sống sót thì cần cần ăn, mặc, ở, đi lại. Đây là tài nguyên. Cổ sư muốn tu hành, cần cỏ trùng, nguyên thạch, thức ăn. Đây cũng là tài nguyên.

Yếu biến thành mạnh thì càng cần nhiều tài nguyên hơn, nhưng người không hi sinh thì lấy đâu ra nhiều tài nguyên hơn đây?

Đạo hữu chết bần đạo không chết!

Cái gì thủ hộ, vinh quang, tình thân, ước mơ, nhiệt huyết, đều là một lý do quang minh chính đại cho hi sinh.

Không có một tổ chức nào không cổ vũ hi sinh bản thân. Thế nhưng thượng tầng sẽ không nói rõ, bọn họ sẽ tuyên dương "thủ hộ, vinh quang, tình thân, ước mơ, nhiệt huyết, hạnh phúc" vân vân, rồi lại cung cấp các loại lợi ích.

Nhưng người cũng chết rồi, lợi ích còn dùng được cái mông, một "đại anh hùng" đã chết thì còn hưởng thụ cái gì?

Nhìn Cổ Nguyệt Thanh Thư mà xem.

Hắn "hạnh phúc" mà chết đi, được chôn xuống đất, tên khắc vào bia mộ, tinh thần cảm hoá các "anh hùng" đời sau.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 146: Cường thế

Dịch giả: lamlamyu17

Giang Nha nhìn Cổ Nguyệt Dã sắc mặt tái xanh bên cạnh, trong lòng cũng cảm thấy sáng khoái.

Lão già này cường ngạnh ép buộc y, để cho y dẫn lão đến nơi này. Giang Nha chỉ mới có tu vi nhất chuyển, lại là văn bối, từ đầu là đã có vị thế thấp hơn Cổ Nguyệt Dã, vì vậy không thể không dẫn lão đến.

Hiện tại lão lại mất mặt như vậy, trong lòng Giang Nha rất là hàm mộ sự tiêu sái của Phuong Nguyên.

Cổ Nguyệt Dã thì rất muốn tát Phuong Nguyên vài cái bạt tai, dạy dỗ văn bối kiêu ngạo này một trận. Nhưng vì Sinh Cơ Diệp, lão chỉ có thể nén giận mà nói: "Phuong Nguyên tiểu hữu cũng không thể nói như vậy. Cậu còn trẻ, không hiểu tầm quan trọng của mạng giao thiệp. Chung quy cũng có lúc người muốn cầu cạnh người khác, tương tượng xem, nếu như bây giờ là cậu đến nhờ vả ta, ta lại có thái độ như thế với cậu, cậu sẽ cảm thấy thế nào?"

"Mạng giao thiệp chó má gì!" Phuong Nguyên khinh thường chế nhạo trong lòng.

Cái gọi là đoàn kết chẳng qua là vì nhỏ yếu.

Thứ như mạng giao thiệp quả thật là cần thiết trên địa cầu, dù sao thì giữa người và người không có khác biệt về chất trên mặt sức mạnh. Nhưng thế giới này là thế giới có thể tu hành, trên căn bản là không giống nhau.

Mạng giao thiệp chẳng qua là phụ kiện kèm theo của sức mạnh, chỉ cần bản thân hùng mạnh, mạng giao thiệp cũng sẽ tự bỏ đến.

Phàm là kẻ chạy theo mạng giao thiệp thì ắt là muốn cầu cạnh người khác.

Thậm chí không cần mạng giao thiệp, chỉ cần bản thân vô cùng hùng mạnh, thứ gì cũng có thể hạ bút thành văn, không cho thì cướp giết, còn cần mạng lưới quan hệ gì sao?

Những tư tưởng ma đạo này tất nhiên Phương Nguyên sẽ không chủ động đi tuyên dương.

Nhưng mà, nếu như đã bị quấy rầy rồi, hẳn cũng không ngại làm vụ buôn bán này.

Vì vậy hắn bèn mở miệng nói: "Bán cho lão cũng không phải là không thể, một mảnh Sinh Cơ Diệp, sáu mươi tám khối nguyên thạch. Lão muốn mua mấy mảnh?"

"Sao!" Cổ Nguyệt Dã đứng ngoài cửa bị cái giá này làm giật mình, lão vội vàng nói, "Phương Nguyên tiểu hữu. Giá này của cậu thật quá đắt!"

Phương Nguyên hừ lạnh một tiếng: "Ngại đắt thì có thể không mua. Trong số vật tư gia tộc cung cấp cũng có bán Sinh Cơ Diệp. Lão có thể dùng chiến công mà đổi."

Cổ Nguyệt Dã cười khò không thôi: "Sao ta lại không biết điều này? Chỉ là Sinh Cơ Diệp đó đều bán cho những nhà có quan hệ. Gia lão được đường Cổ Nguyệt Dược Cơ một tay che trời, làm sao ta có thể nhúng tay vào? Phương Nguyên tiểu hữu, cậu không ngại hãy làm ơn một lần, sau này ta tất có báo đáp. Theo ta thấy, sáu mươi khối nguyên thạch là giá hợp lý."

"Ta cũng không mong người khác báo đáp. Lão lãng phí thời gian của ta đủ rồi. Bảy mươi khối nguyên thạch, lão không mua thì đi đi." Phương Nguyên trả lời.

Cổ Nguyệt Dã lập tức tức giận đến giậm chân: "Phương Nguyên tiểu hữu, nào có ai buôn bán như vậy?"

Phương Nguyên cười ha ha: "Trước khác nay khác. Bây giờ là bảy mươi hai nguyên thạch. Lão nói một câu, ta lại lãng phí thêm một ít thời gian, ta khó chịu thì giá lại cao thêm một bậc, lão tự mà liệu lấy."

Cổ Nguyệt Dã nghe xong lời này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tức giận tột độ. Lão muốn nói nhưng vài lần mở miệng lại cũng không nên lời.

Gương mặt già nua của lão một hồi xanh một hồi đỏ, làm cho Giang Nha bên cạnh nhìn thấy mà thầm cười trong lòng.

Cuối cùng Cổ Nguyệt Dã nghiêng răng, nói: "Được, ta mua, ta cần năm phiến Sinh Cơ Diệp."

"Bây giờ lão giao nguyên thạch cho Giang Nha là được. Về phần Sinh Cơ Diệp, ba ngày sau thì đến chỗ hắn lấy." Phương Nguyên nói.

Câu này cũng rất quá đáng, một tay giao tiền, một tay đưa hàng là công bình cơ bản nhất.

Nhưng Cổ Nguyệt Dã vẫn là trả tiền như trước, ngay tại chỗ đưa cho Giang Nha mấy túi nguyên thạch lớn.

Động tác của lão mơ hồ run rẩy, đây chính là tích góp không nhiều lắm của lão, là tiền vốn nhịn ăn nhịn xài mà lấy ra, hôm nay lại cứ như vậy mà bị một tên gian thương vô lương tâm bóc lột!

Cuối cùng, lão mang theo bực tức và ảm ức đi ra khỏi lầu trúc.

"Phương Nguyên đại nhân. Ngài làm như vậy thực là sáng khoái! Nhưng sợ rằng đã đắc tội Cổ Nguyệt Dã rồi. Lão già này, khi còn trẻ là kẻ trừng mắt tất báo, e rằng sẽ không từ bỏ ý đồ." Đứng ngoài cửa, Giang Nha cẩn thận nói.

"Tuỳ lão thôi. Những kẻ cậy già lên mặt chung quy cũng sẽ bị gia tộc đào thải." Phương Nguyên mở cửa, Giang Nha vội vàng dâng túi tiền trong tay lên.

Gia tộc muốn chống lại lang triều thì sẽ hao tổn lượng lớn tài nguyên. Tài nguyên thiếu, tổ chức không lồ sẽ không gắn kết hết, tất nhiên sẽ phải cắt giảm nhân sự.

Mấy lão khom này còn sống thì đã là đang lãng phí tài nguyên quý hiếm, nhất định sẽ bị đào thải.

Trong bầy sói đào thải những con già yếu là trực tiếp đuổi ra khỏi đàn. Trong xã hội loài người thì không làm trắng trợn như thế, chuyện ác vẫn phải phủ thêm một lớp da ngày trắng, vì vậy sẽ mộ binh những lão cổ sư này.

Cho dù là Cổ Nguyệt Dã nhìn thấu trò đời này thì như thế nào?

Thân trong thể chế, người trong giang hồ, chính là thân bất do kỷ.

Gia tộc ý vào đại nghĩa bảo gia vệ tộc, mộ binh bọn họ, để bọn họ hi sinh, ai dám không theo?

Trên địa cầu có câu gọi là "quân muốn thân chết, thân không thể không chết", ngay cả sống chết của mình cũng không thể nắm trong tay, nhưng cuối cùng vẫn có vô số người tranh nhau đi làm đại thân này. Đây chính là chỗ tàn khốc và làm người say mê của thể chế.

"Những lần lang triều trước kia, các cô sư tái xuất này có thể sống sót được mấy người? Cổ Nguyệt Dã này đừng nói là năm mảnh Sinh Cơ Diệp, cho dù là năm mươi mảnh thì lão cũng chưa chắc có thể sống tạm qua ngày." Phương Nguyên đứng ở cửa, cười lạnh.

Giang Nha nghe thấy giọng điệu của hắn, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Y cảm thấy trên người Phương Nguyên có một loại phong thái lạnh lùng rét giá, tựa như gió bắc rít gào, áp lực đến y không dám ngẩng đầu.

Phương Nguyên nhìn Giang Nha, đôi mắt đen thăm thẳm, tiếp tục nói: "Sau này, trừ thời gian quy định, ngươi không được chủ động đến tìm ta! Nếu như vi phạm, ngươi tự gánh lấy hậu quả. Cho ngươi thay mặt bán ra Sinh Cơ Diệp chẳng qua là nể mặt ca ca ngươi. Nhưng ta có thể nể mặt cũng có thể không. Ngươi tự giải quyết cho tốt."

Giang Nha nghe răn dạy của Phương Nguyên, không hề dám lên tiếng, nghĩ đến tình cảnh bị thăm của Cổ Nguyệt Dã vừa rồi, trên trán y lại đổ mồ hôi lạnh.

"Còn nữa, sau này giá Sinh Cơ Diệp nâng lên bảy mươi khối nguyên thạch một phiến." Phương Nguyên lại nói.

"Bảy mươi nguyên thạch?!" Giang Nha sững sờ nuốt nước miếng, hai mắt phát sáng như đang thấy nguyên thạch cuộn cuộn chạy đến.

Nhưng y lại có hơi sợ, cẩn thận từng chút mà nói: "Phương Nguyên đại nhân, ngang nhiên tăng giá như vậy, người ngoài có nghĩ chúng ta đang kiếm lời từ chiến tranh, hiềm nghi chúng ta thừa nước đục thả câu hay không? Làm như vậy, e rằng sẽ làm nhiều người giận dữ."

"Nhiều người giận dữ? Hừ, vậy thì sao. Kêu ngươi làm thì ngươi làm, còn nó nhằm nhiều như vậy. Có người muốn gây chuyện thì ngươi nói rõ đây là Sinh Cơ Diệp mà ta bán." Phương Nguyên hừ lạnh một tiếng.

"Dạ dạ dạ." Giang Nha bèn vội vàng gật đầu. Lời của Phương Nguyên cũng là ý y muốn, y cũng đang chuẩn bị làm như vậy đây.

Y chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi nhất chuyển, không thể đắc tội quá nhiều người. Đồ hết những phiền phức này lên người Phương Nguyên, y cũng đã từng làm rồi.

Nhân vật nhỏ cũng có khôn ngoan của nhân vật nhỏ để sống sót, mà đối với trò khôn vặt này của Giang Nha, Phương Nguyên tất nhiên là biết rõ.

Nhưng tu vi khác, thời kì khác thì Phương Nguyên cũng sẽ có cách sống khác.

Sau khi dùng Xích Thiết Xá Lợi cổ, hắn sẽ là nhị chuyển đỉnh phong, tiếp cận tam chuyển, coi như là bước đầu trưởng thành. Có thực lực này, bố cục cuộc đời hắn đã không còn giống xưa.

Trước đây, hắn cần khiêm tốn, hiện tại, hắn lại cần cường thế.

Chỉ có cường thế lên thì hắn mới có thể thu hoạch được lợi ích lớn nhất.

Về phần Giang Nha này thì còn giá trị lợi dụng, có chút ít khôn vặt cũng không đụng chạm đến lợi ích của Phương Nguyên, hoàn toàn có thể tha thứ.

Thậm chí thể hiện ra một vài át chủ bài không quan trọng cũng không có gì đáng ngại.

Thời kỳ hòa bình, thượng tầng rảnh rỗi, không chừng sẽ có chút phiền phức. Thế nhưng hiện giờ có lang triều, ai còn đi lo lắng những việc nhỏ nhặt này chứ?

Lang triều qua, Cổ Nguyệt sơn trại có còn tồn tại hay không còn không nói trước được đây.

...

Hơn nửa tháng sau.

Điện lang như thủy triều cuộn cuộn đến, các cô sư liên tiếp tháo chạy.

"Hùng Nguyên Trinh, đệ phải cố gắng lên! Sơn trại Cổ Nguyệt cách đây không xa." Hùng Kiều Mạn nhìn tộc nhân trên đất, vành mắt ửng đỏ, lớn tiếng hét lên.

"Đại tỷ, ta không được rồi. Trong lòng ta vẫn luôn có câu muốn nói với tỷ..." Hùng Nguyên Trinh hấp hối, vết thương của hắn rất nghiêm trọng, nét mặt nhợt màu cái chết.

"Được, đệ nói đi!" Hùng Kiều Mạn khóc không thành tiếng. Nàng biết rõ trong lòng, mặc dù Hùng Nguyên Trinh thường ngày trầm tĩnh ít nói nhưng vẫn luôn thầm yêu mình. Lúc này, nàng cũng biết Hùng Nguyên Trinh muốn nói với nàng cái gì.

Nhưng Hùng Nguyên Trinh há miệng, cuối cùng lại không nói ra câu "ta thích tỷ" này.

Hắn đã chết, chết vì mất máu quá nhiều, thương nặng không thể chữa được.

Trên người của hắn đầy vết thương, đều là vì bị điện lang cắn xé. Vết thương trí mạng kinh khủng nhất là ở ngực, từ vai phải kéo dài đến rốn, là do một con Hào Điện Lang tạo thành.

"Đại tỷ, tình hình không ổn, lại có một đàn Hào Điện Lang nữa!" Cô sư Trinh sát gào lên, giọng nói tràn đầy kinh hoàng.

Hùng Kiều Mạn liềng ngừng khóc, buông Hùng Nguyên Trinh ra. Nàng ta là tổ trưởng, các tổ viên cần nàng!

Người chết cũng đã chết, mà người sống vẫn cần đối mặt với thế giới tàn khốc này.

"Đám sói con chết tiệt, một đàn lại đến tiếp một đàn không ngừng!" Hùng Kiều Mạn hung ác chửi rủa. Nàng ta đáng người nóng bỏng, mặt mũi xinh đẹp, nói thô tục lại có một ý vị khác biệt.

Nghe lời nói của nàng ta, những người khác cũng bất giác mà bình tĩnh lại.

Hùng Kiều Mạn vừa chửi bới vừa quan sát.

Kết quả quan sát không khỏi làm nàng nản lòng. Một đàn Hào Điện Lang, nàng ta có thể trực tiếp tiêu diệt. Hai đàn Hào Điện Lang, nàng ta có thể mở một đường máu. Nhưng bây giờ có bốn đàn Hào Điện Lang, biện pháp sáng suốt nhất là lui vào khe núi phía sau, sau đó phát động Tín Hào cổ, chờ đợi viện binh đến.

"Lui vào khe núi." Hùng Kiều Mạn vừa quát lên, vừa điều động hai con gấu to phía sau bọc hậu.

Hai con gấu này đều được nàng ta nuôi mập mạp trắng kiện, một con màu nâu, một con màu đen, da lông mượt mà sáng bóng nhưng trên người đã trải đầy vết thương.

Lúc nhóm bảy người Hùng Kiều Mạn thành công lui vào trong khe núi, hai con gấu cũng chỉ còn lại một, còn con gấu đen sau khi giết mười mấy con điện lang thì rất cuộc kiệt sức, bị đàn điện lang nhấn chìm.

Một con cổ trùng bay ra nhanh như chớp từ trong xác con gấu, nháy mắt trở về trong tay Hùng Kiều Mạn.

Đó là Ngự Hùng cổ.

Nó có thể gieo vào trên thân gấu, làm cho cổ sư có thể thao túng gấu.

Đương nhiên, loại gấu này chỉ có thể là mãnh thú phổ thông. Ngự Hùng cổ chỉ là cổ trùng nhị chuyển, không thể nô dịch được hùng vương.

Nếu là có thể nô dịch được hùng vương, vậy thì quá mạnh, một con hùng vương, cho dù loại bách thú vương thấp nhất thì cũng có trên trăm con gấu thuộc hạ.

Nếu cổ sư có thể nô dịch thú vương thì cũng có nghĩa là có thể điều khiển một đàn thú.

"Bây giờ phải đợi chi viện, chỉ mong bọn họ có thể đến sớm một chút!" Hùng Kiều Mạn thờ dốc vài cái, than thở.

Đoàn người lui vào trong khe núi, diện tích phòng ngự giảm bớt, áp lực đến từ đàn sói cũng giảm mạnh. Thế nhưng bọn họ cũng mất đường lui, máu tươi và chiến đấu kéo dài sẽ dẫn đến càng nhiều đàn sói hơn, nguy cơ cũng không được giải trừ.

"Này." Đúng lúc đó, từ trên vách núi dựng đứng trên đỉnh đầu bọn họ vang lên tiếng nói một người.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu thì nhìn thấy một vị thiếu niên đứng phía trên.

"Là hắn..."

"Cô Nguyệt Phương Nguyên!"

Bảy vị cổ sư Hùng gia trại đầu tiên là mừng rỡ, sau đó trên mặt đều hiện lên vẻ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 147: Phương Nguyên này quá nông cuồng

Dịch giả: lamlamy17

Từ sau chuyện Bạch Ngưng Băng ác chiến với Thanh Thu, Phương Nguyên, kẻ từng truy sát truy sát Bạch Ngưng Băng dọc đường liền tiếng tăm vang xa, người người đều biết.

Mấy ngày qua, Phương Nguyên cũng cho thấy sự cường thế trong lang triều, thường hay một mình một người đi săn điện lang, chiến tích khiến kẻ khác phải giật mình.

Hắn trở thành một đại nhân vật mới nổi. Nếu như không phải tính cách hắn quái gở, danh tiếng hơi kém thì e rằng địa vị đã sánh ngang Xích Sơn và Mạc Nhan.

Nhưng đối với người Hùng gia trại, Phương Nguyên cũng là hung thủ giết chết Hùng Khương.

Cho nên khi đám người Hùng Kiều Mạn nhìn thấy Phương Nguyên, gương mặt đều có vẻ phức tạp.

Phương Nguyên nhìn xuống từ trên cao, quơ quơ sợi dây mây trong tay, thản nhiên mở miệng nói: "Các người có thể lựa chọn tiếp tục đợi viện binh, hoặc là lựa chọn mượn sợi dây mây trong tay ta, leo lên trên núi."

Ai biết viện binh lúc nào mới đến?

Chuyện trên chiến trường, vĩnh viễn không thể nắm chắc được.

Đám người Hùng Kiều Mạn tất nhiên là lựa chọn dây mây trước mắt, thế nhưng Phương Nguyên lại mở miệng đòi thù lao.

Điều này làm cho đám cổ sư Hùng gia trại vô cùng tức giận.

"Phương Nguyên, chúng ta là đồng minh, sao người có thể làm vậy!" Có người phẫn nộ quát.

"Lại còn muốn Ngự Hùng cổ, người cũng thật dám nói ra!" Có người giễu cợt nói.

Phương Nguyên thong dong nói: "Một con Ngự Hùng cổ, bảy trăm khối nguyên thạch, có thể đổi lấy tính mạng bảy người các người, giá rất rẻ. Các người có thể cự tuyệt, ta sẽ trở lại gia tộc, báo cáo tình hình của các người. Ha ha, chỉ là lúc nào viện binh mới đến, hoặc là trên đường gặp phải đàn sói ngấn càn, ta không nói chắc được."

Mọi người trầm mặc.

Mỗi người đều có vẻ mặt khó coi.

"Được rồi, ta đáp ứng người. Phương Nguyên, người quả thật là danh bất hư truyền." Cuối cùng, Hùng Kiều Mạn vì đại cuộc, không thể không lựa chọn nhường bước. Lời nói của nàng ta tràn ngập châm biếm cay độc đối với Phương Nguyên.

Phương Nguyên nhún vai không để ý, kết cục này cũng không ngoài dự liệu của hắn.

Hắn ném dây mây, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Bốn đàn Hào Điện Lang này chính là do hắn dẫn đến. Hắn vốn muốn chờ mấy người này chết rồi thu cổ trùng của bọn họ, kiếm một mớ lớn chiến công. Thế nhưng Tín Hào cổ của bọn họ đã dẫn tới sự chú ý của mấy tổ cổ sư xung quanh, tất cả đều đang chạy đến tiếp viện bên này.

Vì đề lần này không uống phí, Phương Nguyên cũng chỉ có thể làm cổ sư chỉ viện một lần.

Không lâu sau khi đám người Hùng Kiều Mạn mượn dây mây, thuận lợi thoát vây khốn của đàn sói, ba tiểu tổ cổ sư cũng chạy đến nơi này, một tổ trong đó chính là tiểu tổ Xích Sơn.

Điều này làm cho nét mặt của bảy vị cổ sư vốn có tái mét lại càng thêm khó coi.

Hùng Kiều Mạn hối hận không thôi. Mới vừa rồi, nàng ta đã chủ động triệt tiêu ý thức trên Ngự Hùng cổ, phối hợp Phương Nguyên luyện hóa cổ trùng, bây giờ đổi ý cũng không thể.

"Phương Nguyên, ta nhớ kỹ người." Hùng Kiều Mạn hung tợn trừng Phương Nguyên một cái.

"Nhớ kỹ hay không là chuyện của người." Phương Nguyên cười nhạt, xoay người rời khỏi.

"Hùng tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt." Bên kia, tiểu tổ Xích Sơn tiến lên đón, giọng điệu vô cùng khách sáo.

Từ sau chuyện của Bạch Ngưng Băng, tộc Cổ Nguyệt chết mất Thanh Thư, Hùng gia mất Hùng Lực, cả hai đều là kẻ bị hại, từ đó mà quan hệ hằn gủi hơn. Bối cục chính trị bây giờ, Bạch gia trại đã trở thành đối tượng hai nhà chống lại, cho dù là mình ước vẫn còn đó.

"Tiểu muội gặp qua Xích Sơn huynh trưởng." Hùng Kiều Mạn giọng gao giần đầu mày, ôm quyền thi lễ với Xích Sơn. "Ta đến lần này là muốn xin tộc Cổ Nguyệt giúp đỡ. Bên ngoài Hùng gia trại đã bị đàn sói vây khốn sáu ngày sáu đêm rồi."

Mấy ngày nay, lang triều càng lúc càng nghiêm trọng, đàn điện lang đã đến mức ngang nhiên bao vây sơn trại, tùy ý tấn công.

Hùng gia trại là trại có vị trí thấp nhất trong ba trại, ở ngay tại chân núi, cho nên là đứng mũi chịu sào. Trên thực tế, đây đã là lần thứ ba Hùng gia trại bị bao vây, cần viện binh chi viện, phối hợp trong ngoài mới có thể đánh tan đàn điện lang này.

"Chuyện viện binh hẳn là không khó, hai lần trước không phải là hợp tác rất vui vẻ hay sao. Nhưng việc này còn phải hỏi báo cho tộc trưởng đại nhân. Mời chư vị đi theo ta." Xích Sơn nói.

Đám người Hùng Kiều Mạn đi theo tiểu tổ Xích Sơn đến Cổ Nguyệt sơn trại.

Cổ Nguyệt sơn trại lúc này đã bày bố tầng tầng phòng ngự, bên ngoài tường vây gia cổ trùng trùng điệp điệp, thiết lập mấy chục toà tháp nhỏ, bên dưới tường vây thì đào chiến hào đặt cạm bẫy, bên trong cắm đầy trúc thanh mâu.

Trên tường vây còn gieo trồng Thiết Đằng cỏ, Độc Hoa cỏ, phóng mắt nhìn sang, gai nhọn bén ngọt tràn lan, hàng trăm hàng ngàn đoá hoa tươi đẹp ngậm nụ chờ bắn độc.

Bước vào cổng trại, các kiến trúc phụ cận, bất kể là nhà dân hay là quán rượu đều bị trưng dụng cải tạo thành những ngọn pháo đài tạm thời.

Bảy người Hùng Kiều Mạn một đường bốn ba từ Hùng gia trại, xuyên qua phong toả của đàn sói, trên người đã bị thương, cho nên được dẫn vào một lầu trúc để tiếp nhận trị liệu.

Trong lầu trúc trú đóng hơn mười cổ sư trị liệu, phần lớn đều là cổ sư nhất chuyển, cũng có có hai vị cổ sư nhị chuyển. Nhưng khiến đám người Hùng Kiều Mạn thoáng ngạc nhiên là, người chủ trì cục diện bên này cũng không phải là hai vị cổ sư trị liệu nhị chuyển kia, mà là một thiếu nữ trẻ tuổi.

"Đưa người đã hôn mê mê này đặt lên ghế mây đi."

"Bên này có một người bị gãy xương cẳng chân, Cổ Nguyệt Tinh, qua đây trị liệu cho cậu ấy."

"Bị thương ngoài da, A Phong đến cầm máu đi, A Thư đến khử độc. Tiểu Hoa Tiên, lấy thanh nẹp tốt nhất đến cho người gãy xương này rồi sang đây phụ trách băng bó."

Thiếu nữ có một mái tóc đen nhánh, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đôi mắt sáng như thủy tinh, gương mặt còn mang chút nét phúng phính trẻ con, giọng nói mềm mại êm tai, thế nhưng chủ trì sự việc lại hết sức già dặn, làm người ta phải nhìn với cặp mắt khác.

Hùng Kiều Mạn bỗng nhiên nghĩ đến một người, không kiềm được mà hỏi: "Vị muội muội này thật là Cổ Nguyệt Dược Nhạc sao?"

"Kiều Mạn tỷ tỷ của Hùng gia, chào tỷ. Không ngờ tỷ cũng biết tên muội." Sau khi sắp xếp thoả đáng, Cổ Nguyệt Dược Nhạc mới đi qua, khách khí chào hỏi.

"Dược Nhạc muội muội mới đúng thật là nhân vật làm mưa làm gió, thừa kế tâm lòng nhân ái của Dược Cơ đại nhân, bản thân lại có y thuật tỉ mỉ, mặc dù bây giờ chỉ là tu vi nhất chuyển nhưng vẫn được bầu chọn là Thập đại tân tinh của núi Thanh Mao. Cho dù bên Hùng gia trại cũng có rất nhiều người ngưỡng mộ người đó." Hùng Kiều Mạn biết thiếu nữ trước mắt có bối cảnh vững chắc, nàng ta đi chuyến này là muốn cầu cạnh tộc Cổ Nguyệt, tất nhiên toàn là nói lời hay ý đẹp.

"Kiều Mạn tỷ tỷ, tỷ quá khen rồi." Cổ Nguyệt Dược Nhạc rót cuộc vẫn là còn trẻ tuổi, được khen đến mặt đỏ ửng, ngượng ngùng cúi đầu.

Lúc này, một vị cổ sư Hùng gia bên cạnh tức giận nói: "Tuy rằng đều là Thập đại tân tinh nhưng cái tên Cổ Nguyệt Phương Nguyên kia quả thật là không thể so với tiểu muội muội mà."

"Đừng nhắc đến Phương Nguyên, vừa nhắc đến là ta tức ói máu!"

"Thời thế không anh hùng, để cho nhãi ranh thành danh! Ài..."

"Tên đó nhân phẩm quá kém, lại cũng được bầu chọn thành Thập đại tân tinh, còn là vị trí dẫn đầu. Thật là khiến người ta muốn nôn mửa."

Lời này lập tức khiến những người khác phụ hoạ theo, trong đó thậm chí có cả cổ sư tộc Cổ Nguyệt.

"Cổ Nguyệt Phương Nguyên? Lần này hẳn lại làm ra chuyện gì?" Có người tò mò hỏi.

"Hừ, hẳn đòi một con Ngự Hùng cô của ta, trị giá bảy trăm khối nguyên thạch làm thù lao để cứu chúng ta. Ta chưa từng thấy tên tiểu nhân vô sỉ, thấy lợi

quên nghĩa đến như vậy!" Hùng Kiều Mạn hừ lạnh nói, trút hết bất mãn trong lòng ra.

"Đây có là gì, còn có chuyện còn khốn kiếp hơn vậy nữa."

"Lòng dạ hắc còn đen hơn than, một phiến Sinh Cơ Diệp mà bán đến tám mươi khối nguyên thạch, căn bản là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cực kỳ tham lam trơ tráo!"

"Hắn rất ngông cuồng ngạo mạn. Một người bạn của ta muốn gia nhập vào tổ của hắn. Kết quả là không chỉ bị hắn cự tuyệt mà còn chế nhạo ngay trước mặt mọi người. Kiểu cái gì mà kiểu chứ, cũng chỉ là một tên loại bình mà thôi."

"Tên này còn đúng là một đứa phá của, bán sạch di sản cha mẹ để lại cho hắn, sau đó mua từ tay đội buôn một con Xích Thiết Xá Lợi cổ. Sau đó lại cướp được một con Xích Thiết Xá Lợi cổ từ trên người Bạch Ngưng Băng. Nếu ta có hai con cổ này, ta cũng có thể có tu vi như hắn vậy!"

"Vẫn là Cổ Nguyệt Thanh Thư đại nhân, làm người khiêm tốn điềm đạm. Đáng tiếc, người chết quá sớm."

"Ngược lại là đệ đệ Phương Chính của hắn lại rất có tinh thần chính nghĩa, tấm lòng nghĩa hiệp, lại có phong phạm khiêm tốn của Thanh Thư đại nhân, so với ca ca hắn thì hoàn toàn là trái ngược."

Hùng Kiều Mạn không ngờ rằng, mình nói một câu bức tức lại có thể đưa đến phản ứng mãnh liệt như vậy từ người tộc Cổ Nguyệt.

Nàng ta lại càng giật mình, không ngờ Phương Nguyên làm người thất bại như vậy, bị hàng tá người căm hận.

Nàng ta cảm thấy có hơi kì lạ, không khỏi hỏi: "Nếu tên đó không được lòng người như vậy, sao không ai dạy dỗ hắn chứ?"

Trong lầu trúc lập tức im lặng.

Các tộc nhân Cổ Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, không ai nói gì.

Trên thực tế, đương nhiên sẽ có người không ưa tác phong làm việc của Phương Nguyên, cùng với việc tăng giá bán, người đi kiếm chuyện với hắn rất nhiều, thế nhưng kết quả là bọn họ đều rơi vào trong phiền phức lớn.

Sau nhiều lần như vậy thì không còn ai kiếm chuyện với Phương Nguyên nữa.

Mà Phương Nguyên cũng được công nhận là người mới đứng đầu trong Thập đại tân tinh ở lang triều lần này.

Hết thấy địa vị đều bắt nguồn từ sức mạnh.

Chiến lược của Phương Nguyên cực mạnh, cho nên hắn chính là đầu bảng. Bất luận thanh danh của hắn có kém cỏi bao nhiêu hay không được ưa thích thế nào.

"Lại là tên Phương Nguyên này..." Cổ Nguyệt Dược Nhắc khẽ cau mày, trong miệng lẩm bẩm.

Nàng cũng chưa từng gặp Phương Nguyên nhưng đã nghe nói về hắn rất nhiều lần. Đối với Phương Nguyên, thiếu nữ có ấn tượng rất không tốt.

"Mặc dù tên Phương Nguyên này là tiền bối của ta nhưng cách làm việc cũng quá trái lẽ thường, làm người cũng quá quái. Lúc này hắn lại còn ép buộc Kiều Mạn tỷ tỷ, lấy đi Ngự Hùng cổ, hoàn toàn là không quan tâm minh ước của hai nhà chúng ta. Không được, ta phải nói cho nãi nãi, để cho nãi nãi dạy dỗ Phương Nguyên này một chút, bằng không thì tộc Cổ Nguyệt thật mất mặt rồi."

Nghĩ đến đây, thiếu nữ lập tức cảm thấy rằng, từ góc độ gia tộc mà nghĩ, trừng trị Phương nguyên là việc cần thiết.

Nàng đương nhiên không có năng lực này, thế nhưng nàng cho rằng nãi nãi của nàng, gia lão dược đường Cổ Nguyệt Dược Cơ thì tất nhiên là có thể.

Ở trong mắt của nàng, nãi nãi gần như không gì không làm được.

...

"Con muốn ta trừng trị Phương Nguyên?" Dược Cơ nhìn cháu gái của mình, vẻ mặt hơi ngần ra, sau đó lại chột khăn trương.

"Cháu gái ngoan của bà, lẽ nào nó bắt nạt con?" Bà ta vội vàng hỏi.

"Hắn không bắt nạt con, thế nhưng hắn lại bắt nạt người khác. Lần này là Hùng gia Kiều Mạn tỷ tỷ, còn bắt ép nàng để đòi một con Ngự Hùng cổ, còn có bảy trăm khối nguyên thạch. Đây thực là quá đáng! Cứ như vậy, thế diện gia tộc đều bị hắn vứt sạch." Cổ Nguyệt Dược Nhắc nói.

"Ừm, chuyện này nãi nãi cũng đã biết. Cháu gái ngoan, con đi xuống trước đi, nãi nãi sẽ không để cho con thất vọng." Dược Cơ trầm ngâm một phen rồi nói.

"Tạ ơn nãi nãi, nãi nãi biết không, tên này thật khốn kiếp, nâng giá hàng vùn vụt, bắt nạt người nhỏ yếu. Quả thật là không việc ác nào không làm."

Thiếu nữ đi rồi, Dược Cơ liền rơi vào trầm tư.

Bà ta sớm đã muốn trừng trị Phuong Nguyên. Nguyên nhân dĩ nhiên không ngẫu thơ như Dược Nhạc, mà đó là vì trên người Phuong Nguyên có lợi ích đáng giá để ra tay.

Đầu tiên là Tửu Trùng.

Tuy rằng trước đó, Dược Cơ mua được một con Tửu Trùng từ chỗ đội buôn, nhưng đó là cho cháu gái Dược Nhạc của bà ta dùng. Bà ta còn cần một con Tửu Trùng để làm nguyên liệu hợp luyện ra một con cở trùng tam chuyển.

Tiếp đó là Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo.

Đại bộ phận Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo trong gia tộc đều nắm trong tay Dược Cơ, dựa vào bán Sinh Cơ Diệp, bà ta củng cố cực kỳ vững chắc địa vị và quyền lực của mình.

"Phuong Nguyên này quá ngông cuồng! Lúc trước ta muốn mua Tửu Trùng của hân, hân còn dám không bán cho ta, thực là can đảm. Lần này hân lại tự ý nâng giá Sinh Cơ Diệp, ăn lời quá nhiều. Thật coi gia lão dược đường ta đây để trang trí sao? Hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 148: Cục diện

Dịch giả: lamlamy17

Hai lá cờ khổng lồ phát phơ trong gió, phản phất vang động.

Một cái là bảng chiến công, hiện nay Phuong Nguyên đã đứng trước mười. Còn trên một lá cờ khác là ghi chép các loại vật tư, tất cả đều cần chiến công mới có thể đổi.

Nhưng lúc này, trên quảng trường người đến người đi, ánh mắt của đông đảo cổ sư lại bị một thông báo pháp lệnh vừa ban bố hấp dẫn.

Nội dung thông báo đại ý là: lang triều hưng mãnh, tình hình chết và bị thương của cổ sư gia tộc ngày càng nghiêm trọng, vì gia tăng năng lực trị liệu, Dược đường ra lệnh cưỡng chế tất cả cổ sư có Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo đều phải tạm thời nộp lên cho gia tộc, Dược đường sẽ sắp xếp người, tiến hành sản xuất thống nhất.

Cuối thông báo là một danh sách liệt kê họ tên các cổ sư có Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo trong gia tộc.

Không cần phải nói, Phuong Nguyên tất nhiên là có tên trên bảng.

Lúc này, hân đứng ở một góc phía xa, nhìn vào thông báo này, sắc mặt không khỏi có chút khó coi.

Vừa nhìn qua, hân đã lập tức ý thức được, đây là Cổ Nguyệt Dược Cơ ra tay với hân.

"Hừ, Cổ Nguyệt Dược Cơ, lúc trước muốn mua Tửu Trùng của ta không có kết quả, vẫn luôn không từ bỏ ý định. Ta vốn đã tích lũy đủ chiến công, muốn đổi Tam Bộ Phuong Thảo cở cũng bị bà ta âm thầm ngăn cản. Lúc này bà ta còn gấp ghé Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo của ta..."

Nhưng mà, Cổ Nguyệt Dược Cơ làm như vậy cũng có thể hiểu được.

Người cùng nghề là oan gia, là kẻ thù trời sinh.

Cổ Nguyệt Dược Cơ thông qua khống chế việc bán Sinh Cơ Diệp mà củng cố quyền vị, gia tăng sức ảnh hưởng, duy trì quan hệ mạng giao thiệp. Phuong Nguyên lại âm thầm buôn bán, nâng cao giá, điều này vô hình chung đã xâm phạm lợi ích và làm dao động sức ảnh hưởng của bà ta.

"Bây giờ trên người ta có quá nhiều cở trùng, Bạch Ngọc cở, Nguyệt Mang cở, Cường Thủ cở, Thủy Tráo cở, Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo vân vân. Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo là duy trì kinh tế quan trọng nhất của ta. Nếu như mất cở này cũng đồng nghĩa là bị rút củi dưới đáy nồi. Chiều này của Cổ Nguyệt Dược Cơ thực sự là độc ác." Phuong Nguyên nhíu mày.

Tiếng bàn tán của các cổ sư vang vào trong tai hân.

"Hành động này của Dược đường thật sự là quá tốt! Sinh Cơ Diệp quá ít. Căn bản không thỏa mãn được nhu cầu của chúng ta. Mỗi lần vừa xuất hiện một nhóm trên bảng vật tư thì sẽ lập tức bị người ta mua đi."

"Gia lão Dược Cơ quả thật là từ ái nhân hậu. Mọi người xem danh sách này xem, có một số là cổ sư của Xích gia, Mạc gia. Bà ấy làm như vậy không thể nghi ngờ là đắc tội gia lão đương quyền rất nhiều."

"Dược Cơ đại nhân một lòng vì gia tộc, thật đáng kính!"

"Ồi, cũng chỉ có Dược Cơ đại nhân mới có quyết đoán như thế, đổi lại là những gia lão khác, ai dám làm như vậy?"

"Này! Mọi người nhìn kia. Nội dung thông báo thay đổi. Cổ sư Xích gia, Mạc gia cũng đều đã giao nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo."

Đám người sôi trào.

Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo tập trung lại, sản xuất thống nhất đại biểu cho càng có nhiều Sinh Cơ Diệp hơn. Điều này là một tin tức quá tốt đối với bọn họ.

Phương Nguyên trầm ngâm nhìn lại, quả thực liền nhìn thấy ở phía sau một vài cổ sư đã tăng thêm dòng chữ "đã nộp lên", mà tên của hắn cũng vì vậy mà càng thêm nổi bật.

Trong lòng hắn càng thêm nặng nề.

Cổ Nguyệt Dược Cơ rốt cuộc là già thành tinh, quyền mưu thâm sâu, lần hành động này là mượn đại thế, áp bức Phương Nguyên. Nếu Phương Nguyên cương quyết không tuân theo thì sẽ càng rước đến phiền toái lớn hơn nữa, bị người ta nắm cán, đó tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt.

Đây là chỗ lợi hại của thế chế gia tộc.

Gia tộc kêu người hi sinh nhưng sẽ không nói thẳng, mà là phủ thêm một lớp da vẽ vàng rồi kẹp vào đại nghĩa, làm cho người không thể không đi vào khuôn khổ.

Giống như việc mộ binh những lão cổ sư đã thoái ẩn, gia tộc để cho bọn họ hi sinh tính mạng, bọn họ dám cãi lời sao?

Hiện tại, gia tộc muốn thu gom Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo chính là muốn một vài cổ sư như Phương Nguyên hi sinh ích lợi của mình làm thỏa mãn mọi người, nhưng kỳ thật là làm lợi cho Dược Cơ. Nếu ai dám không nghe chính là làm trái gia tộc, tách rời quần chúng! Là tặc tử, là phản động!

"Ta phải giải quyết chuyện này, kéo dài thì trò gian gì cũng không thực hiện được nữa, càng làm mình thêm bị động. Những thứ đó chỉ là âm mưu vật vãnh, hành động này của Dược Cơ đi kèm theo đại nghĩa và dân ý, âm mưu vật vãnh gì cũng sẽ bị đánh tan. Chỉ có dùng cái thế lớn hơn, đường đường chính chính phản kích, chính diện đánh tan cái thế của bà ta, đó mới là phương pháp giải quyết."

Phương Nguyên đã có kế sách giải quyết tận gốc trong lòng.

Kế sách này đơn giản mà lại đường hoàng, đó chính là tiến lên tam chuyển.

Địa vị của cổ sư nhị chuyển và tam chuyển hoàn toàn khác nhau. Ở trong gia tộc, chỉ cần cổ sư tiến lên tam chuyển thì sẽ lập tức thăng chức làm gia lão, gia nhập vòng tròn thượng tầng. Cho dù là tộc trưởng cũng không thể tùy tiện xúc phạm lợi ích của bọn họ.

Đừng nhìn trong thông báo này, cổ sư của Mạc gia, Xích gia này nọ ngoan ngoãn giao nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo, giống như là hi sinh lợi ích của mỗi người. Thực ra ở sau lưng, Cổ Nguyệt Dược Cơ đã sớm âm thầm trao đổi ích lợi với các gia lão như Cổ Nguyệt Xích Luyện, Cổ Nguyệt Mạc Trần rồi.

Đây là giao dịch chính trị.

Nhưng đại đa số người xem không thấy được chân tướng phía sau màn này, do đó đều bị Dược Cơ lừa gạt.

Nếu như Phương Nguyên là cổ sư tam chuyển, cho dù nộp lên trên Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo thì cũng sẽ lấy được đầy đủ bồi thường ở phương diện khác.

Vì sao Cổ Nguyệt Dược Cơ sót ruột đối phó với Phương Nguyên như vậy?

Thứ nhất là vì lợi ích. Hành động của Phương Nguyên đụng chạm đến lợi ích của bà ta, đồng thời một vài cổ trùng trên người Phương Nguyên cũng là thứ Cổ Nguyệt Dược Cơ muốn có.

Thứ hai, Phương Nguyên đã là nhị chuyển đỉnh phong, nếu không ra tay với hắn, đến khi hắn thành gia lão tam chuyển thì bà ta sẽ không còn cơ hội.

"Tiến lên tam chuyển là chuyện phải làm. Đối với gia tộc mà nói, cổ sư nhị chuyển là có thể hi sinh, nhưng đến tam chuyển thì chính là trụ cột, ít đi một người thì cũng là tổn thất to lớn. Và lại bây giờ phiền phức của ta cũng không ít, Thanh Thư chết, gia tộc cũng không điều tra căn nguyên, trong tay ta giữ lại Thủy Tráo cổ, Cường Thủ cổ vân vân, gia tộc cũng mắt nhắm mắt mở. Tu vì ta tiến bộ thần tốc như vậy, thượng tầng gia tộc đều nhìn thấy trong mắt nhưng vẫn nhún nhường, không tìm kiếm bí mật trên người ta."

Phương Nguyên biết rõ tình hình hiện nay của mình.

Ngoài mặt, hắn cường thế vang dội, thực ra phía sau là nguy cơ bốn phía.

Gia tộc không chia mũi nhọn về hấn là vì bị lang triều dẫn dắt hết toàn bộ sức chú ý. Không chống lại được bầy sói, gia tộc sẽ diệt vong, dưới áp lực như vậy, chuyện của Phuong Nguyên chỉ là việc nhỏ không đáng kể.

Thế nhưng, một khi lang triều qua, thượng tầng gia tộc rảnh rỗi, vậy thì làm sao không tìm hấn tính nợ cũ?

Ngày trước ở học đường, các gia lão không đối phó Phuong nguyên là vì hấn quá nhỏ bé, vài trò ồn ào trẻ con cũng không xúc phạm lợi ích của các gia lão, bọn họ cũng không để Phuong Nguyên vào mắt.

Thế hiện tại đã khác.

Tu vi của Phuong Nguyên đã là nhị chuyển đỉnh phong, tiến lên một bước chính là thành gia lão.

Chỉ riêng tu vi này cũng đã chạm đến thần kinh của các gia lão, mỗi một hành động đều sẽ bị các gia lão để mắt, nhớ kỹ trong lòng.

Bất kỳ một gia lão mới nào cũng sẽ ảnh hưởng bố cục chính trị của toàn tộc Cổ Nguyệt. Do đó, người muốn chiêu mộ và chèn ép Phuong Nguyên đều sẽ lũ lượt kéo đến. Một ngày Phuong Nguyên không vào thể chế, không tiến vào một phe nào thì việc chiêu mộ và chèn ép sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Phái trung gian cũng là một phe.

Nhưng không ai sẽ dung thứ cho Phuong Nguyên bây giờ, tự do bên ngoài thể chế gia tộc.

"Nếu ta tiến lên tam chuyển, tuy rằng việc chiêu mộ và chèn ép vẫn có nhưng tuyệt đối sẽ thông dong hơn nhị chuyển đỉnh phong rất nhiều. Đây là một điểm biến đổi về chất, một cái ngưỡng cửa. Ta nhảy qua thì chính là một trời đất khác, hơn nữa, tu vi tam chuyển có thể khiến cho ta tiến thoái tự nhiên. Cùng lắm thì rời khỏi gia tộc là được." Phuong Nguyên hoàn toàn nhìn rõ thế cuộc.

Nhưng tiến lên tam chuyển cũng không dễ, nhất là với tư chất loại bình như Phuong Nguyên đây, việc này gần như là chướng ngại khó có thể vượt qua.

Kiếp trước, hấn mắc kẹt ở nhị chuyển đỉnh phong hơn một trăm năm. Mãi về sau, sau khi trả một cái giá thể thảm, hấn có được một con cở tăng tư chất, từ đó mới vượt qua cửa ải này.

Trong tu hành cổ sư, cảnh giới nhỏ dễ dàng vượt qua, chỉ cần đủ thời gian, cố công kiên trì là được. Thế nhưng mỗi một cảnh giới lớn thì đều là một cửa ải, càng về sau càng khó. Nhất là từ ngũ chuyển đến lục chuyển, độ khó vượt quá sức tưởng tượng, còn khó hơn lên trời!

Phuong Nguyên từ nhất chuyển tiến lên nhị chuyển đã là vô cùng gian khổ. Hiện tại hấn lại muốn từ nhị chuyển tiến lên tam chuyển, phương pháp thông thường là hoàn toàn không có khả năng thành công.

Nhưng cũng may, Phuong Nguyên có thể nghiệm cuộc đời năm trăm năm, trong kí ức dày đặc của hấn cũng có hai ba cách. Nói dễ nghe thì đó là mở một lối riêng, nói khó nghe là đường ngang ngõ tắt.

Phuong Nguyên chọn cách này chính là thích hợp nhất với tình hình bây giờ.

Muốn tiến lên tam chuyển thì phải luyện thành một con cở trùng kỳ quý máu tanh, gọi là Nhân Thú Táng Sinh cở. Đây là bí phương do một vị giáo chủ ma giáo cổ đại, vì muốn nâng cao tu vi thuộc hạ mà lo lắng hết lòng phát minh ra.

Nhân Thú Táng Sinh cở chuyên môn sử dụng để cổ sư nhị chuyển đột phá cảnh giới tam chuyển.

Ở kiếp trước, Phuong Nguyên tìm tòi các loại bí mật, đúng dịp cơ duyên mà lấy được bí phương này, ấn tượng rất sâu sắc, vẫn một mực nhớ kỹ trong lòng.

Chủ yếu là nguyên liệu hợp luyện cũng không phải vật hiếm lạ.

Nếu là lúc bình thường, với điều kiện của Phuong Nguyên, muốn thu gom những thứ này thì cần hai ba năm, nhưng lang triều hiện tại đã mang cho hấn rất nhiều cơ hội.

Mấy ngày gần đây, hấn đã thu gom gần đủ nguyên thạch và cả cở trùng, chỉ còn lại một loại là cần thời cơ.

...

"Mọi người mau đến xem, Dược đường lại phát thông báo."

"Lại là muốn thu gom Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo, thống nhất sinh sản Sinh Cơ Diệp?"

"Đúng thật là một tin tức tốt."

Trong lầu trúc, một đám cổ sư vây quanh thông báo, mặt mày hớn hở.

"Ha ha ha, cứ như vậy, phỏng chừng là Phuong Nguyên phải khóc lóc rồi."

"Hừ, cho hán bán bừa Sinh Cơ Diệp, bóc lột tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta!"

"Hiện tại ta rất muốn nhìn xem Phương Nguyên có vẻ mặt gì đây... Chắc là vô cùng khó coi ha."

Hàng tá người đều há hê trên đầu khổ người khác.

"Ha ha ha, đây thật là hả giận. Nhưng mà việc này còn phải cảm ơn Dược Nhạc tiểu thư. Không có nàng thuyết phục Dược Cơ đại nhân thì làm sao có ngày này?"

"Đúng vậy, thực sự là rất cảm ơn Dược Nhạc tiểu thư."

"Dược Nhạc tiểu thư không chỉ đẹp người mà tâm địa còn lương thiện, biểu dương chính nghĩa, chủ trì công bằng vì chúng ta, thật là có phong phạm của Dược Cơ đại nhân."

Lời tán dương bên tai không dứt, Cổ Nguyệt Dược Nhạc ngượng ngùng cúi đầu, trong tâm rất vui vẻ.

"Dược Nhạc muội muội." Lúc này, Hùng Kiều Mạn từ ngoài đi vào lầu trúc, "Ta đến đề từ biệt muội, thông cáo của Dược đường ta cũng đã xem, đa tạ muội trút muộn phiền giùm ta. Người như Phương Nguyên chính là con sâu làm rầu nồi canh, nhất định phải trừng trị!"

"Kiều Mạn tỷ tỷ, tỷ muốn đi rồi sao?" Cổ Nguyệt Dược Nhạc ân cần nhìn sang.

Hùng Kiều Mạn một tay chống nạnh, một tay giơ ngón cái lên chỉ về một đám cổ sư đang đứng ngoài cửa ở phía sau: "Ta đã mời được viện binh, phải nhanh chóng quay về. Chúng ta sau này gặp lại."

Trong lòng Dược Nhạc lập tức dâng trào nỗi đau buồn.

Lúc Hùng Kiều Mạn xuất phát là mười vị cổ sư, lúc đến đây chỉ còn bảy, những cổ sư ngoài cửa kia cũng sắp phải đi vào chiến trường tàn khốc, có thể an toàn trở về liệu còn có mấy người đây?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 149: Đàn sói tập kích

Dịch giả: lamlamyu17

Dược Nhạc đưa mắt nhìn đoàn người Hùng Kiều Mạn đi ra khỏi cổng trại, càng lúc càng xa dần.

Nhưng cuộc từ biệt này cực kỳ ngắn ngủi, chỉ sau một khắc chung, đám người Hùng Kiều Mạn lại lần nữa quay về lầu trúc.

"Gặp chuyện không may, đừng phải lang triều." Hùng Kiều Mạn cười khổ giải thích.

Các cổ sư trong nghe xong lời này thì đều có vẻ căng thẳng.

Đám người Hùng Kiều Mạn người đông thể mạnh mà cũng phải lui về sơn trại, có thể thấy được quy mô lang triều này.

"Mọi người mau chuẩn bị một chút đi, đàn điện lang rất nhanh sẽ tấn công sơn trại." Hùng Kiều Mạn lại nói.

Nàng ta vừa dứt lời, tiếng cảnh báo keng keng keng đã vang vọng khắp sơn trại.

Sơn trại yên tĩnh lại một lát sau đó lập tức sôi trào lên.

"Tiếng cảnh báo này... là có đàn sói quy mô lớn tấn công sơn trại!"

"Nhanh nhanh nhanh, triệu tập tất cả thành viên, sắp có một trận đại chiến!"

"Khốn khiếp! Ta vừa mới trở lại, còn muốn đánh một giấc..."

Các cổ sư, người thì mắng chửi, người thì mím môi lạnh lùng. Trong lúc nhất thời, trên đỉnh lầu trúc, trên đường phố đều xuất hiện bóng dáng các cổ sư đang lao đi về bốn cổng sơn trại và tường vây phía ngoài.

Mặt trong tường vây, cách mỗi một đoạn khoảng cách thì đều dựng lên một cái thang gỗ rộng lớn, thuận tiện cho cổ sư leo lên.

Mà mỗi ngọn tháp canh thì đều cao hơn tường vây, tựa như một dãy sĩ hộ vệ uy vũ.

Phuong Nguyên lẩn vào trong dòng người đi đến dưới tường vây. Một vị cổ sư đang lúc leo lên thang, Phuong Nguyên dùng một tay lôi hấn xuống, sau đó tự mình leo lên.

"Là cái thằng khốn..." Cổ sư này vừa định mắng chửi, kết quả là thấy Phuong Nguyên thì lập tức ngậm chặt miệng.

Phuong Nguyên trèo lên thang, phát động Bạch Ngọc cổ rồi thò đầu ra một chút.

Chỉ thấy bên ngoài sơn trại, bạt ngàn rừng núi đều là điện lang, số lượng lên đến mấy ngàn con!

Phóng tầm mắt nhìn lại, mắt sói xanh lè nhiều vô số làm lòng người phải rét lạnh.

Những con sói này phần lớn là đói khát, thậm chí có vài con đói đến thân mình gầy ropy thấy rõ.

Số lượng điện lang quá nhiều dẫn đến tai họa, dã thú xung quanh con thì bị đuổi đi, con thì bị cắn nuốt, thức ăn của đàn điện lang lại càng ngày càng ít ỏi.

Sơn trại tràn đầy người chính là một thứ mê hoặc cực hạn đến điên cuồng với chúng nó.

Sói, là một loài dã thú tràn đầy tính nhẫn nại, sói đói lại càng đáng sợ hơn, nguy hiểm hơn, điên cuồng hơn, điện lang đã ăn no thỏa thuê thì đã không tấn công sơn trại.

Ngoài những điện lang phổ thông ra, trong đây còn có Hào Điện Lang.

Mặc dù là lẩn lộn trong bầy sói nhưng Hào Điện Lang vẫn vô cùng nổi bật.

Thân thể của bọn chúng to như con nghé.

Đến tận hơn ba mươi con!

Rất nhiều người thấy cảnh này không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Đây đã là lần thứ hai Cổ Nguyệt sơn trại gặp đàn sói bao vây trong năm nay, nhưng quy mô lần này không chỉ gấp hai lần so với lần trước.

Những Hào Điện Lang này, mỗi con đều cường tráng như trâu, ở vào trạng thái cao nhất. Điện lang thông thường không đủ ăn, nhưng với cách bách thú vương, bọn chúng tự nhiên có đầy đủ thức ăn.

Tài nguyên sao? Luôn luôn là cung ứng cho tầng trên của tổ chức trước.

Tầng dưới thì đều bị bóc lột sau đó phải hi sinh lợi ích, tập trung cung cấp cho tầng trên.

Điều này, bất luận là xã hội loài người hay là tộc quần dã thú thì cũng đều giống nhau.

"Những con Hào Điện Lang này cũng không phải uy hiếp chân chính." Phuong Nguyên dờn ánh mắt, không ngừng tìm kiếm, không lâu sau thì đã tìm được bóng dáng ba con sói to lớn ở hậu phương đàn sói đứng trong bóng tối dưới rừng cây.

Thiên thú vương, Cuồng Điện Lang!

Mỗi một con Cuồng Điện Lang đều có có kích thước khổng lồ như một con voi.

Phuong Nguyên nhìn đến đây, con người hơi co rụt lại rồi chột khoi phục bình thường. Hấn tiếp tục quan sát, chỉ là phát hiện có thêm nhiều đàn Hào Điện Lang từ bốn phương tám hướng đang tụ tập đến.

Không có bóng dáng của Lôi Quan Đầu Lang.

Phuong Nguyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không có Lôi Quan Đầu Lang, sơn trại vẫn còn an toàn.

Trong kí ức, Lôi Quan Đầu Lang xuất hiện vào cuối tháng tám, tạo thành thương vong to lớn cho tộc Cổ Nguyệt. Nếu không có tộc trưởng và gia lão liên thủ liều mạng chống lại, Cổ Nguyệt Thanh Thư không tiếc sinh mạng bộc phát chiến lực thì Cổ Nguyệt sơn trại đã diệt vong.

Từ khi sống lại đến nay, Phuong Nguyên thay đổi rất nhiều thứ. Cổ Nguyệt Thanh Thư đã sớm hy sinh, Phuong Nguyên càng không dám khinh thường. Lôi Quan Đầu Lang sớm xuất hiện là hoàn toàn có khả năng, do đó hấn đã chạy đến quan sát ngay lập tức.

Gruuuuú!

Ba con Cuồng Điện Lang cùng lúc ngược cổ tru dài lên.

Trong tiếng sói tru, vô số điện lang nhận được mệnh lệnh, trực tiếp phát động tấn công về phía sơn trại.

Sơn trại bên này, các cổ sư đã sớm chuẩn bị kỹ càng, lâm trận mà đợi.

Các cổ sư nhất chuyển đứng ở góc tường, hai tay áp vào mặt tường lạnh giá.

Cổ sư nhị chuyển, một số thì leo lên thang gỗ, một số thì tụ tập trên đỉnh tháp.

Ở sau lưng của bọn họ, trong những toà kiến trúc được tạm thời cải tạo thành pháo đài cũng có cổ sư đang trú đóng. Một số là đội ngũ dự bị, một số là cổ sư trụ cột của Dược đường, cổ sư trinh sát thì không ngừng qua lại, liên tục truyền về tình hình chiến đấu cho hậu phương.

Một vài gia lão thì ở sau hậu phương, một số thì leo lên tháp, tạm thời khoanh tay đứng nhìn, bảo lưu sức mạnh, trấn áp tràng cảnh.

"Đến rồi." Phương Nguyên đứng trên thang gỗ, ánh mắt loé tia nhìn lạnh lùng.

Đàn điện lang tràn ra khắp núi đồi, như con thủy triều tấn công sơn trại.

Khi khi khi...

Chúng nó bắt đầu rơi vào trong chiến hào chạp bầy đã được đào sẵn bên ngoài tường vậy, sau đó thân thể bị từng cây trúc thanh mâu xuyên thủng, như thể sùi cào rớt xuống nồi nước.

Con thì mất mạng tại chỗ, con thì còn sống, kêu rên thảm thiết.

Gió thổi đến, mùi máu lập tức bao phủ, tiếng sói tru tràn ngập bên tai.

Đợt tấn công điên cuồng của đàn sói cũng không ngừng lại, ngược lại là chúng nó cứ như bị kích thích, thể tấn công càng thêm điên cuồng.

Từng con từng con điện lang rơi vào chạp bầy, dùng sinh mạng để lót đường cho kẻ đến sau. Điện lang đến sau đạp lên thi thể đồng loại, tấn công tường vây.

Trong lúc nhất thời, những tiếng thùng thùng trầm đục vang lên.

Một con điện lang thì chỉ như kiến càn cố lắc cây, nhưng mà cả đàn điện lang cứ liên tiếp tấn công như vậy, tường vây cũng phải đung đưa.

Các cổ sư nhất chuyển bên dưới tường vây cố nén sợ hãi trong lòng, liều mạng rút chân nguyên vào trong Thiết Đằng cổ và Độc Hoa cổ.

Những bụi gai trên tường ngoài đâm vào thân điện lang, Độc Hoa cổ thì tiết độc tố trên thân dây leo, ăn mòn cơ thể điện lang.

Đàn điện lang cào tường trại, há miệng mà điên cuồng cắn xé, sau đó thương thể càng ngày càng nặng, làm cho động tác của chúng càng ngày càng chậm lại.

Vù vù vù.

Đứng trên thang gỗ và tháp canh, các cổ sư nhị chuyển cùng phóng ra nguyệt nhận.

Nguyệt nhận bay vào trong đàn sói, lập tức máu văng tung toé, chân sói bay lên.

Hào Điện Lang bắt đầu tham chiến, tức thì tạo ra thương vong cho các cổ sư.

Phương Nguyên ở một góc hẻo lánh.

Một dòng điện nhỏ dài màu lam xuyên thẳng qua mà bắn vào trên tường vây, nháy mắt xuyên thủng, giết chết ngay tại chỗ một vị cổ sư nhất chuyển bất hạnh ở bên trong.

Con Hào Điện Lang giết chết cổ sư này lập tức được chiếu cố trọng điểm.

Vô số nguyệt nhận bay vút về phía nó, nhưng nó trái tránh phải trốn, dựa vào những con điện lang xung quanh yểm hộ mà chỉ bị một chút ít vết thương nhẹ.

Grào!

Nó há mồm sói, răng nanh sắc bén loé từng chớp điện rồi hội tụ lại thành một dòng điện, xuyên thủng không khí, bắn thẳng về phía Phương Nguyên.

Thủy Tráo cổ.

Phương Nguyên hừ lạnh một tiếng, từ trong lỗ mũi phun ra hai luồng hơi nước lam nhạt.

Hơi nước căng ra, tạo thành một quả cầu nước bao quanh hẳn.

Dòng điện bắn trúng cầu nước, làm cho cầu nước lung lay, suýt chút nữa vỡ tan.

Nguyệt Mang cổ!

Phuong Nguyên chủ động thu lại cầu nước, bàn tay nhanh như điện chớp, ba cái nguyệt nhận gào thét bay ra.

Góc độ của những nguyệt nhận này đều vô cùng xảo quyệt, Hào Điện Lang tránh qua một cái nhưng lại bị cái thứ hai bắn trúng vào chân phải phía trước, động tác lập tức khựng lại, nguyệt nhận thứ ba theo sau liền chém ra một vết thương trên đầu nó, đánh nát mắt trái.

Nó đau đến kêu gào thảm thiết nhưng những cổ sư chỗ khác cũng đã nhìn ra cơ hội, lại bắn ra một đồng lớn nguyệt nhận, phủ trùm xuống nó.

Vù vù vù!

Hào Điện Lang nháy mắt bị lúng trệ, cả người đầm máu, vết thương sâu tận xương. Cơ thể nó lung lay vài cái, sau đó ngã xuống, đàn sói xung quanh hoảng loạn một trận, như sóng dậy con.

Nhưng lúc này còn có ba con Cuồng Điện Lang trấn giữ ở phía sau, đàn sói chỉ là rối loạn một chốc lát thì lại nhe nanh múa vuốt, phát động công kích về phía sơn trại.

Phuong Nguyên lại vung ra vài cái nguyệt nhận rồi đi xuống thang gỗ, chỉ một lát không lâu như vậy, chân nguyên của hắn đã tiêu hao hơn một nửa, cần phải bổ sung.

Nhìn thấy hắn đi xuống, bên dưới lập tức có một cổ sư nhị chuyển thay thế hắn, leo lên thang gỗ.

Cổ sư nắm giữ thủ đoạn công kích tầm xa đều leo lên thang gỗ hoặc là tụ tập ở tầng chót của tháp canh. Bọn họ sẽ trọng điểm chiếu cố Hào Điện Lang, so với điện lang phổ thông, Hào Điện Lang có tính uy hiếp lớn hơn.

Một vài con Hào Điện Lang có cổ trùng phụ trợ nhảy lên ký sinh trên người thì thậm chí có thể bỗng chốc nhảy vào trong trại.

Phuong Nguyên đi xuống thang gỗ, thẳng hướng ra phía sau.

Xung quanh người đến người đi, rất nhiều người cũng như hắn, đều là chân nguyên đã sắp tiêu hao hết, xuống dưới để nghỉ ngơi và hồi phục. Một bộ phận cổ sư khác sẽ thay thế bọn họ đi đến chiến trường, công hiến ra một phần chiến lực cho gia tộc.

Đây quả thực là một cuộc chiến tranh.

Sức mạnh của nhị chuyển đỉnh phong cũng phải có vẻ nhỏ bé, chỉ có cổ sư tam chuyển mới là trụ cột vững chắc có thể trấn áp tràng cảnh.

Phuong Nguyên đi đến một căn lầu trúc, lầu trúc này đã được cải tạo qua, gia cố thêm rất nhiều. Hắn bước vào cửa thì cũng đã có không ít cổ sư đang ngồi xếp bằng bên trong, mỗi người đều cảm nguyên thạch, cấp tốc bổ sung chân nguyên.

Một vài cổ sư trị liệu thì qua lại trong đám người, có người còn đang ngồi xổm dưới đất, băng bó vết thương cho những cổ sư bị thương, cái hòm thuốc đặt tại bên cạnh.

Phuong Nguyên tìm một góc ngồi xuống, lập tức có một nữ cổ sư trị liệu đi sang.

Hắn lắc đầu với nàng ta, nữ cổ sư hiểu ý rồi đi sang một cổ sư khác.

...

Cứ luân phiên như thế đến khi trời sẩm tối, Phuong Nguyên đã tham chiến được năm lần nhưng đàn điện lang lại không giảm bớt, trái lại còn có rất nhiều đàn điện lang nghe tiếng tru của Cuồng Điện Lang mà chạy đến đây.

"Xem ra lần lang triều này sẽ phải kéo dài đến ban đêm." Một vị gia lão trông về phía xa ngoài sơn trại, nét mặt lộ vẻ ưu sầu.

Đến khi trời tối, tầm nhìn của các cổ sư sẽ bị suy yếu, ngược lại thì điện lang có thị lực tốt sẽ không bị ảnh hưởng.

"Đây mới chỉ là lần thứ hai lang triều tấn công sơn trại trong năm nay mà đã có cường độ như vậy. Tình hình thật không lạc quan." Một gia lão khác ở bên cạnh thở dài thườn thọt.

Cổ Nguyệt Dược Cơ cũng sa sầm nét mặt.

Bà ta là gia lão Dược đường, chỉ huy cổ sư trị liệu, tình hình thương vong trực tiếp sẽ đến tay bà ta đầu tiên.

Thương vong lúc ban ngày được ghi chép trên một tờ giấy trúc mỏng mang, thế nhưng Cổ Nguyệt Dược Cơ cầm lấy trong tay lại cảm thấy thật nặng nề.

Tình huống thương vong vượt xa cùng kỳ trong lịch sử.

Nhưng bà ta hiểu, đó không phải vì tố chất chiến đấu của các cổ sư yếu kém đi, mà là vì đàn sói năm nay thật sự quá nhiều, quá điên cuồng.

"Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo đã giao nộp lên đến đâu rồi?" Nhìn mặt trời chiều màu đỏ máu từ từ chìm xuống phía tây, Cổ Nguyệt Dược Cơ hít sâu một hơi, nhàn nhạt hỏi.

Tên thuộc hạ lập tức báo cáo còn có ba người chưa nộp lên, Phương Nguyên chính là một trong số đó.

Cổ Nguyệt Dược Cơ nghe xong, hừ lạnh một tiếng, lại hỏi: "Dược Nhạc hiện ở đâu?"

"Dược Nhạc tiểu thư đang ở phụ cận công phủ đông chỉ huy tiểu tổ trị liệu. Thuộc hạ từng khuyên nhủ tiểu thư nhiều lần nhưng tiểu thư khăng khăng không chịu rút lui, muốn tiếp tục chiến đấu ở tiền tuyến." Tên thuộc hạ nói đến đây thì sợ hãi quỳ xuống.

Dược Cơ trầm ngâm một chút, nhàn nhạt gật đầu rồi vung tay lên để cho hắn lui ra.

Phụ cận cháu gái của bà ta có một vị gia lão trấn thủ, còn có đám người Hùng Kiều Mạn đang chiến đấu ở tường vây, có thể nói là chỗ an toàn nhất ở tiền tuyến.

Tuy rằng Cổ Nguyệt Dược Cơ cưng chiều cháu nhưng cũng ủng hộ dũng khí của nó.

Kẻ bề trên có cân nhắc của kẻ bề trên.

Trải qua những điều này rồi, sau này đó sẽ chính là vốn liếng chính trị để Cổ Nguyệt Dược Nhạc kế thừa Dược gia!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 150: Ta chỉ là tự giúp mình

Dịch giả: lamlamy17

Vàng trắng vàng treo cao trên không, mây trôi từng cụm, toả chiếu mệnh mang.

Trăng sáng, đối với các cổ sư mà nói, đúng là tin tức cực tốt.

Bên ngoài sơn trại là một vùng chiến trường thảm thiết.

Xác sói xếp chồng trong cạm bẫy đã cao gần đến phân nửa độ cao của tường vây, làm cho đàn điện lang công kích ở phía sau càng có một cái bàn đạp mượn lực.

Thậm chí một vài con điện lang bình thường vừa nhảy vừa cấu còn có thể vượt quá tường vây, lọt vào trong sơn trại.

Nhưng những con điện lang này thường là rớt xuống lao đảo do chênh lệch độ cao, sau đó bị nhóm cổ sư đang chờ sẵn đánh chết.

Phương Nguyên hiện đang đứng trên đỉnh của tháp canh, xung quanh cũng có mấy vị cổ sư đang không ngừng bắn nguyệt nhận hoặc các loại công kích về phía đàn sói.

Quan sát toàn bộ chiến trường, những ngọn tháp này mới là nơi hoả lực chủ yếu nhất, các cổ sư phối hợp với nhau, tiêu diệt được một lượng lớn Hào Điện Lang.

"Giết giết giết! Giết sạch đám sói con này!"

"Na Na, ta sẽ báo thù cho muội!"

"Kiên trì, kiên trì thêm một lát nữa. An nguy của gia tộc nằm ở trên người chúng ta."

Xung quanh ồn ào hỗn loạn, có vài người thì điên cuồng, vài người thì đau đớn thù hận, vài người thì đang hô lớn khẩu hiệu.

Phương Nguyên lạnh lùng đứng, vừa thỉnh thoảng bắn ra nguyệt nhận trong tay vừa quan sát chiến trường.

Mặc dù là có trăng sáng, thế nhưng tầm nhìn vẫn không bằng ban ngày. Ba con Cuồng Điện Lang vẫn đứng ở hậu phương như trước, không hề nhúc nhích, bóng dáng như ẩn như hiện.

Chỉ cần chúng nó còn đó, điện lang nhiều hơn nữa cũng chỉ là pháo hôi, ngay cả Hào Điện Lang cũng chỉ là vật hi sinh cao cấp mà thôi.

Bỗng nhiên!

Một con Cuồng Điện Lang thông thả bước ra phía trước, há cái mồm khổng lồ, phun ra một quả cầu lôi điện.

Tam chuyển, Tạc Lôi cổ!

Quả cầu lôi điện này có thể tích cũng không quá lớn, chỉ cỡ cái cối xay, thể nhưng toàn thân xanh thẫm, ngưng tụ lượng điện lớn, tốc độ cực nhanh.

Gần như chỉ trong một chớp mắt thì nó đã oanh tạc vào trên toà tháp Phương Nguyên đứng.

Từ đầu đến giờ, tình hình chiến đấu vẫn luôn giằng co, rất nhiều cô sư đều chỉ đang chết lặng mà chiến đấu. Khi quả cầu lôi điện oanh tạc đến, bọn họ cũng không phản ứng kịp.

Thủy Tráo cổ, Bạch Ngọc cổ!

Phương Nguyên vừa mới khởi động phòng ngự thì tích tắc sau đó, trước mắt trắng xoá một vùng.

ẦMMMMMM!

Tiếng nổ cực lớn thiếu chút nữa phá vỡ màng nhĩ của hắn.

Một luồng sức mạnh vô hình vọt đến, đánh bay hắn lên cao.

Trong trận sấm sét tàn sát xung quanh này, cầu nước chỉ giữ được trong hai hô hấp thì đã tan rã, dòng điện còn thừa lại đập vào trên người Phương Nguyên. Mặc cho hắn có phòng ngự của Bạch Ngọc cổ thì vẫn bị điện giật tê dại từng con.

Phịch.

Hắn té xuống đất trên độ cao ba bốn thước. Bạch Ngọc cổ cũng không thể giảm bớt lực phản chấn như Nghê Thường cổ, Phương Nguyên rơi xuống mà đau rất sau lưng.

Hắn vội vàng bò dậy từ dưới đất, mắt liên tục chớp, nước mắt giàn giụa.

Sau ba hô hấp, tầm mắt của hắn mới dần dần khôi phục.

Tháp canh đá dày nặng ban đầu chỉ còn lại nửa đoạn, vô số mảnh xác chết cháy đen rơi rụng trên mặt đất. Tường vây cũng bị phá ra một lỗ thủng lớn, liên tục có điện lang như thủy triều mà vọt vào trong son trại theo lỗ thủng này.

Cuồng Điện Lang rốt cuộc đã tham chiến!

Chiến lực cấp thiên thú vương đúng là khác hẳn tầm thường.

Mấy vị cô sư đang đứng trong tháp vừa rồi còn bên cạnh Phương Nguyên nay đã là chết không toàn thây, chỉ còn lại một mình Phương Nguyên sống sót.

Trong không khiêu, Thủy Tráo cổ trông như con sứa có vẻ vô cùng ủ rũ.

Một khi cầu nước liên tục vỡ ra nhiều lần, Thủy Tráo cổ cũng sẽ không chịu nổi, dẫn đến bị tiêu vong.

Bạch Ngọc cổ cũng như vậy.

Cổ trùng thường là vừa hùng mạnh vừa yếu ớt.

Như Tạc Lôi cổ này, nó phát ra quả cầu điện có uy lực mạnh mẽ, tốc độ lại rất nhanh, rất khó chống cự. Thế nhưng nó cũng có một khiếm khuyết, đó là không thể liên tục phóng ra, cần phải trì hoãn vài hơi thở mới có thể sinh ra quả cầu điện thứ hai.

ẦMMMMMM!

Nhưng khi Phương Nguyên vừa đứng dậy từ dưới đất thì lại có một quả cầu lôi điện nữa bay vọt đến.

"Không ngờ trên người lang vương này có đến hai con Tạc Lôi cổ!" Phương Nguyên biến sắc, vội vàng né tránh.

Hắn tận lực không phát động Thủy Tráo cổ, chỉ dùng Bạch Ngọc cổ phòng ngự.

"Súc sinh, chó có bữa bãi!" Thời khắc mấu chốt, một bóng người xuất hiện trên không trung, toàn thân toả ra ánh sáng vàng kim, cứng rắn ngăn chặn quả cầu lôi điện này.

Gia lão đã ra tay!

Nhưng một vị gia lão còn chưa đủ, không lâu sau thì lại có hai vị gia lão đứng ra, sóng vai nhau mà chiến đấu.

Một con Cuồng Điện Lang ít nhất cần ba tiểu tổ cổ sư phối hợp ăn ý để liên thủ đi săn. Còn nếu là cổ sư tam chuyển, ít nhất cũng cần ba người mới có thể ngăn cản.

Cuồng Điện Lang nện bước chân to khỏe, vượt chúng mà ra, đi đến đâu, đàn sói tránh lui đến đâu.

Nó bắt đầu chạy chậm chậm, sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh rồi cúi đầu xuống, húc vào tường vây.

Thấy cảnh này, các cổ sư nhất chuyển và nhị chuyển đều hoảng sợ chạy trốn, chỉ còn ba vị gia lão vẫn đứng tại chỗ.

Vùng chiến trường này ngẫm hiểu được bỏ trống, để lại cho bọn họ.

Ba vị gia lão triển khai ác chiến với con Cuồng Điện Lang này.

Sau đó không lâu, hai con Cuồng Điện Lang khác cũng tấn công sơn trại, khởi đầu cho chiến trận ở hai nơi khác.

Chín vị gia lão cùng với ba con Cuồng Điện Lang tạo thành ba vùng chiến sự, sấm sét nổ tung, lâu trúc đổ nát. Cổ sư hoặc là điện lang bị cuốn vào phần lớn đều không có kết cục tốt.

Đàn điện lang vẫn đang đột nhập vào như trước nhưng Phương Nguyên lại không tham chiến, mà chỉ đứng ở một góc hẻo lánh, xa xa nhìn chăm chú vào ba vùng chiến sự.

Không cần phải nghi ngờ, trận công kích này của đàn sói đã bước vào giai đoạn ác liệt nhất.

"Ba con Cuồng Điện Lang, một con trên người có hai con Tạc Lôi cổ sống nhờ, lực công kích mạnh mẽ, một con khác có Lôi Dực cổ, có thể bay lượn trong khoảng cách ngắn, cực kỳ linh hoạt, con Cuồng Điện Lang còn lại thì có Lôi Khiếu cổ, dựa vào sóng âm mà giết địch." Phương Nguyên quan sát trong chốc lát thì đã dần dần nhìn thấu căn nguyên của ba con Cuồng Điện Lang này.

Trên người của thiên thú vương đa phần là có ba bốn con cổ trùng hoang dại nhị chuyển, tam chuyển ký sinh.

Chỉ cần thăm dò ra tình hình của những con cổ trùng này thì các cổ sư có thể làm ra ứng đối chính xác nhất. Một khi bị nhắm vào, Cuồng Điện Lang thiếu hụt trí tuệ, công kích đơn điệu không biết thay đổi, khi ấy kết quả chiến đấu cũng đã là được xác định.

Quả nhiên, không quá một lát, mấy vị gia lão lùi lại, vài gia lão khác thay thế lên.

Bọn họ phối hợp với nhau, ưu thế chiến thuật làm cho bọn họ nhanh chóng chiếm thượng phong, sau một hồi kịch chiến thì đã khống chế được tình hình.

Thắng lợi chỉ là chuyện sớm hay muộn.

"Đại cục đã định." Ngay khi Dục Cơ thở phào một hơi thì bỗng nhiên ở cổng đông truyền ra một tiếng gầm rú.

Một con điện lang càng ngày càng biến lớn, từ kích thước điện lang thông thường, nó lớn nhanh như thổi, kích thước như một con voi to.

"Vậy mà còn có một con Cuồng Điện Lang nữa!" Không ít gia lão nhìn thấy cảnh này lập tức lắp bắp kinh hãi.

Sức chú ý trước đó của bọn họ đều bị ba vùng chiến sự kia dẫn dắt, bố cục của toàn bộ chiến trường cũng chú trọng vào ba nơi đó, vì vậy bố trí nhân lực ở cổng phía đông đã có phần mỏng yếu.

"Không xong, Dục Nhạc đang ở đó!" Nét mặt già nua của Cổ Nguyệt Dục Cơ càng thêm thất sắc, thân hình nhanh như bắn, cấp tốc chạy về cổ phái đông.

"Không ngờ còn có biến cố như vậy. Con Cuồng Điện Lang này hẳn là có một con Liễm Tức cổ tam chuyển, thông qua nguy trang mà lẫn trong đám điện lang, lừa gạt các cổ sư ở cổng phía đông."

Phương Nguyên chăm chú nhìn sang, tình hình cổng đông tương đối xấu.

Cuồng Điện Lang đột nhiên xuất hiện, trực tiếp đâm đổ cánh cổng, tạo thành một lỗ thủng cực lớn.

Vô số điện lang tốp năm tốp ba theo sau mấy con Hào Điện Lang, điên cuồng mà tru lên, xông vào sơn trại.

Cổ Nguyệt Dục Nhạc nhìn thấy đàn điện lang vọt tới như thủy triều, sợ đến ngây người.

Cũng may là bên cạnh nàng có kẻ từng trải như Hùng Kiều Mạn. Ngay thời khắc mấu chốt, Hùng Kiều Mạn không nề hà mà tiếp quản tình hình, ra mệnh lệnh: "Nhanh, nhanh, nhanh lên. Đóng chặt cửa lại, chỉ có cổ gắng canh gác rồi đợi chi viện mới có một đường sống!"

Những lời này vừa ra thì ầm một tiếng, đình chớp lầu trúc bị Cuồng Điện Lang đập vào, đổ sụp xuống.

Cổ Nguyệt Dược Nhạc la hét, kịch biến chợt đến, thiếu nữ hoàn toàn khủng hoảng.

Nàng rốt cuộc cũng còn quá trẻ tuổi, mới chỉ có tu vi nhất chuyển, trước kia mạnh mẽ ở lại chỗ này cũng vì nghĩ là an toàn, chưa bao giờ lường trước được mình sẽ ở vào hiểm cảnh.

"Sức sinh, ngừng tay!!!" Cổ Nguyệt Dược Cơ vừa chạy như điên vừa gào to.

Bà ta trở mắt nhìn Cuồng Điện Lang húc đầu vào lầu trúc, cháu gái yêu đang gặp nguy hiểm mà bà ta thì lực bất tòng tâm, dài tay chẳng với đến trời.

Ngay thời khắc nguy cơ, vẫn là Hùng Kiều Mạn đứng ra.

Nàng ta động ý niệm, con gấu ngựa còn lại kia liền gào rú, xông về phía Cuồng Điện Lang.

Cuồng Điện Lang đập tay phải, lập tức đánh bay con gấu ngựa nặng hơn bốn trăm cân này.

Cái mồm của nó há ra thì đã cắn nát đầu con gấu ngựa. Sức mạnh cấp thiên thú vương, dã thú thông thường nào có thể mạo phạm?

Nhưng thừa dịp thời gian này, Hùng Kiều Mạn đã kéo Cổ Nguyệt Dược Nhạc tháo chạy về phía trước, kéo dài ra được một khoảng cách nho nhỏ.

Cuồng Điện Lang rống lớn một tiếng, tất nhiên không muốn nhì con mồi vừa ý chạy mất. Nó tung người nhảy lên, vượt qua khoảng cách mười mấy thước, nhảy đến trước mặt Hùng Kiều Mạn.

Thốt nhiên nhìn thấy Cuồng Điện Lang xuất hiện trước mặt mình, Cổ Nguyệt Dược Nhạc sợ đến nhũn chân.

Hùng Kiều Mạn kéo nàng cũng không dám xông lên trước, đành phải lùi nhanh ra phía ngoài sơn trại.

Cuồng Điện Lang đang muốn nhào ra thì Cổ Nguyệt Dược Cơ chạy đến, một lưỡi nguyệt nhật màu tím nhạt chém vào lưng Cuồng Điện Lang, hốt nhiên hoá thành một đám sương mù, sau đó chui vào trong mũi của nó.

Cuồng Điện Lang lập tức ho sặc hai tiếng, trúng độc.

Đây chính là tam chuyển Nguyệt Độc cổ.

Cuồng Điện Lang giật dữ, ngửa đầu rít gào, tiếng gào hung mãnh tràn ra bốn phía, cuộn ra luồng sức mạnh vô hình.

Lôi Khiếu cổ chỉ chấn nhiếp, đây cũng không phải Lôi Khiếu cổ mà là Âm Lăng cổ, âm thanh chấn động không khí, tạo thành lực đẩy vô hình.

Bị luồng sức mạnh này đẩy đi, Hùng Kiều Mạn và Cổ Nguyệt Dược Nhạc song song bay ra ngoài, ở giữa không trung thì bị tách nhau ra. Hùng Kiều Mạn va vào một lầu trúc, sau đó không còn động tĩnh gì, còn Cổ Nguyệt Dược Nhạc thì bay thẳng ngoài trại theo lỗ hồng trên cổng phía đông.

Nàng ta rơi xuống đến choáng váng, vừa muốn đứng lên thì nhìn thấy một con điện lang đang há cái mồm to như chậu máu về phía mình.

ÁAAAAA!

Nàng phát ra tiếng kêu sợ hãi, nhưng ngay thời khắc nguy ngập, một nguyệt nhật bay đến, giết chết con điện lang này.

Nàng vội vàng đứng lên thì nhìn thấy ân nhân cứu mạng là một vị nam cổ sư trẻ tuổi, nửa người dưới bị chôn sâu dưới chân tường sụp.

Nam cổ sư cười cười với nàng bằng gương mặt máu thịt lẫn lộn, sau đó một khắc, điện lang ùn ùn kéo đến cắn nát yết hầu.

Cổ Nguyệt Dược Nhạc lập tức giằng giụa nước mắt, vừa khóc vừa chạy trốn.

Vùng chiến trường này vô cùng hỗn loạn.

Vì bối cảnh thân phận của mình, thỉnh thoảng sẽ có cổ sư cứu giúp nàng, nhưng bọn họ cũng là khó bảo toàn mình, không thể nào giúp nàng khỏi cảnh khôn đồn. Cổ Nguyệt Dược Cơ cũng bị Cuồng Điện Lang cuốn lấy, khó có thể bận tâm đến nàng.

Trong lòng Cổ Nguyệt Dược Nhạc hoàn toàn mờ mịt, trước mắt đều là ảo ảnh nanh vuốt của điện lang.

Ngay trong con hoạn loạn, nàng chợt nghe thấy một giọng nói: "Lùi về sau một bước!"

Nàng vô thức nghe theo, vừa vận tránh thoát một con điện lang nhào đến cắn.

"Lăn về bên phải." Thanh âm kia lại nói.

Ý thức Được Nhạc còn đang mờ mịt thì thân thể cũng đã làm ra động tác. Một con sói há mồm răng rắc một tiếng, thiếu chút nữa là đã cắn trúng nàng. Âm thanh không ngừng truyền đến, thiếu nữ cẩn thận hoàn thành. Có đôi khi sai sót thì sẽ có một nguyệt nhận không biết bay ra từ nơi nào, giải vây cho nàng.

Đến khi bên cạnh không còn điện lang, Được Nhạc mới phát hiện mình đã an toàn.

Chỉ là nàng trong lúc không hay không biết cũng đã cách xa sơn trại, đứng ở một nơi núi rừng hẻo lánh.

Một bóng người xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng lập tức tròn tròn mắt: "Cổ Nguyệt Phương Nguyên, là người giúp ta sao?"

"Không, ta chỉ là tự giúp mình." Phương Nguyên nhếch miệng cười, không khỏi lộ ra một chút tà ý.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 151: Ma tính

Dịch giả: lamlamyu17

"Cái gì?" Cổ Nguyệt Được Nhạc nghe vậy, không khỏi sùng sốt.

Phương Nguyên lại xuất thủ nhanh như chớp, bàn tay chém vào cái cổ non mịn của thiếu nữ, lập tức đánh nàng ngất xỉu.

Thiếu nữ gục xuống, Phương Nguyên nhanh chóng tóm lấy rồi cặp ngang hông. Ân Lâm cổ phát động, bóng dáng hai người biến mất ngay tại chỗ.

...

Khi Cổ Nguyệt Được Nhạc mơ màng mở mắt ra, nàng phát hiện mình đang ở trong một sơn động âm u.

Nàng lắc lắc cái đầu còn đang choáng váng, vô thức muốn đứng lên.

Nhưng nàng nhanh chóng phát hiện mình đã bị trói gô lại, cột vào trên một tảng đá.

Tất cả cổ trùng trên người nàng đều bị Phương Nguyên sử dụng Cường Thủ cổ lấy đi, luyện hoá thành vật của hắn.

Nàng, một thiếu nữ mười lăm tuổi, thân thể yếu ớt, làm sao có thể gãy ra khỏi sợi dây thừng vừa to dày, vừa được quấn chặt đến mấy vòng rồi buộc nút chết đây?

Bị trói trong hoàn cảnh lạ lẫm, trong lòng thiếu nữ tất nhiên không khỏi kinh hoàng.

Nàng nhớ lại cảnh mình bị đánh ngất đi, cho dù là người ngây thơ thì cũng biết Phương Nguyên muốn hại nàng.

"Nhưng mà tại sao Phương nguyên lại đối phó mình chứ? Hắn rốt cuộc là muốn làm gì mình đây? Chẳng lẽ vì mình mách nãi nãi, cho nên hắn muốn trả thù mình?" Thiếu nữ không thể động đậy tứ chi nhưng suy nghĩ không ngừng quay cuồng.

Nàng càng nghĩ càng sợ hãi, không khỏi chảy nước mắt.

"Nãi nãi, người đang ở đâu? Mau tới cứu Nhạc Nhạc đi..." Nàng thút thít khóc, cảm nhận được cô đơn và sợ hãi trước nay chưa từng có.

Phương Nguyên chẳng biết đã đi đâu, trong sơn động vang vọng tiếng khóc của nàng.

"Lẽ nào Phương Nguyên muốn nhốt mình ở đây? Bỏ đói mình bảy tám ngày, làm cho mình chịu khổ sở, sau đó không dám nói xấu hắn nữa?" Cổ Nguyệt Được Nhạc khóc một hồi, bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng.

Thật quá xấu xa!

Phương Nguyên, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

Nàng hung tợn nghiền răng, ấn tượng trong lòng đối với Phương Nguyên vốn đã cực kỳ xấu nay lại càng thấp chạm đến đáy.

Từ nhỏ đến lớn, Cổ Nguyệt Dược Nhạc chưa từng hận ai như vậy.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ chốc lát sau, Phương Nguyên hiện ra từ trong bóng tối.

"Phương Nguyên, ngươi muốn làm gì, mau thả ta ra! Nếu không nãi nãi của ta sẽ trừng trị ngươi!" Nhìn thấy Phương Nguyên, Cổ Nguyệt Dược Nhạc cố hết sức giãy giụa, đôi chân non mềm giẫy đạp trên mặt đất giống như một chú nai con bước nhảm vào cạm bẫy.

"Vẫn còn có sức sống quá nhỉ." Phương Nguyên hừ lạnh một tiếng.

Cổ Nguyệt Dược Nhạc vừa muốn mở miệng mắng tiếp thì chợt thấy phía sau Phương Nguyên có một con gấu lớn đang chậm chậm đi đến.

"Gấu, gấu..." Nàng trừng to hai mắt, kinh hoàng không nói nên lời.

Phương Nguyên ha ha cười lạnh, đưa tay ra vuốt ve bộ lông đen của con gấu, giọng nói lạnh lẽo vang lên trong động như gió rét thổi qua: "Trong lúc lang triều, muốn tìm được một con gấu như vậy cũng không dễ, mất không ít thời gian của ta."

Cổ Nguyệt Dược Nhạc chợt phản ứng lại. Nàng có tâm tư lạnh lợi, nhanh chóng thì nghĩ đến Phương Nguyên đã từng đòi một con Ngự Hùng cõ từ trong tay Hùng Kiều Mạn.

"Thì ra là như vậy..." Nàng cười khẩy một tiếng, mở miệng muốn nói thì bất thành lời, Phương Nguyên bỗng nhiên đi qua, ngồi xuống trước mặt nàng.

"Ngươi muốn làm gì?!" Thiếu nữ cố sức lùi về phía sau nhưng Phương Nguyên dễ dàng dùng tay phải niết chặt lấy gò má của nàng ta.

"Mặt mũi đáng yêu xinh đẹp, quả thực làm người ta yêu thích." Phương Nguyên nhàn nhạt đánh giá một câu.

Roạt!

Tay phải hần thuận thế hạ xuống, kéo cổ áo Dược Nhạc xuống, dùng lực xé ra.

Quần áo lập tức rách toạc, lộ ra cái yếm hồng nhạt bên trong.

"Aaaaaaaa!" Thiếu nữ sùng sốt một chút rồi đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, điên cuồng giãy giụa. Cho dù là da thịt mịn màng bị dây thừng siết ra từng vết máu, nàng cũng không quan tâm.

Phương Nguyên cười lạnh một tiếng, tiếp tục xé.

Roạt roạt roạt.

Không lâu sau, quần áo thiếu nữ rách tả tơi, chỉ còn lại một chút ít mảnh vải nát vụn đến đáng thương, da thịt thiếu nữ trắng nõn như sữa bò lộ ra từng mảng lớn.

"Đừng, đừng mà!" Nàng cảm thấy cực kỳ hoảng sợ, kêu gào khóc lóc, nghĩ đến Phương Nguyên muốn giáo huấn theo kiểu nào đó, nàng run rẩy cả người.

Phương Nguyên lại không tiếp tục động tác như nàng dự đoán, mà là đứng dậy, thông thả lùi về phía sau.

Tiếng khóc của thiếu nữ chuyển thành ghen ngào.

Nhưng vào lúc này, con gấu đen nhấc chân, chậm chậm đi đến.

Thiếu nữ cả kinh, con ngươi co rút lại thành mũi châm. Vào giờ khắc này, nàng mãnh liệt cảm nhận được mùi vị cái chết.

Vù!

Chân gấu vung ra, phát ra tiếng rít gió xé không khí.

Răng rắc một tiếng giòn vang, đầu thiếu nữ bị vỗ vào, lực đánh không lồ làm cho cái cổ yếu ớt của nàng nháy mắt bị bẻ gãy.

Đầu của nàng vịn treo ra một góc độ kỳ dị, quẹo sang bên cạnh.

Tiểu nữ nhân một khắc trước vẫn còn xinh đẹp linh động thì giờ đây cũng đã hương tiêu ngọc vãn, thi thể còn ấm nóng bị trói trên tảng đá, giống như một con búp bê rách nát.

Lúc này, không cần Phương Nguyên chỉ huy Ngự Hùng cõ, gấu đen cũng cúi đầu theo bản năng săn mồi, bắt đầu hưởng dụng món ngon thịnh soạn này.

Nó găm cắn vào yết hầu của thiếu nữ trước, máu tươi lập tức phun trào ra, vẩy lên lông lông đen của nó.

Sau đó nó cắn vào bộ ngực của thiếu nữ, bộ ngực mềm mại trắng nõn, tựa như một đôi hoa đang rộ nở.

Gấu đen cắn vào dưới ngực phải của thiếu nữ, xé da thịt, để lộ ra khung xương sườn trắng bệch.

Gấu đen dùng chân trước đập gãy những cái xương sườn này, nội tạng thiếu nữ bị ép lại, lập tức một đợt máu tươi lại tuôn ra.

Không có xương cốt cản trở, gấu đen đưa miệng vào sâu trong cơ thể thiếu nữ, cắn vào trái tim vẫn còn đang đập, sau đó nuốt ực vào.

Trái tim đi qua yết hầu, trôi vào trong bụng, con gấu đen vẫn lâu rồi không được ăn uống gì vì phải trốn tránh lang triều này lập tức thoả mãn gào lên.

Sau khi kêu xong một tiếng, nó lại cúi đầu xuống một lần nữa, không kiêng dè gì mà ăn lục phủ ngũ tạng của thiếu nữ.

Khi khi khi....

Gấu đen há mồm cắn, một lượng máu lớn trào ra từ trong miệng nó, phát ra tiếng nước khi khi.

Sau một lúc lâu, gấu đen mới chui đầu ra.

Lòng ngực thiếu nữ đã không còn gì, vết thương cực lớn kéo dài đến bụng, nhưng với cái ruột trắng bóng, gấu đen dường như không có bao nhiêu hứng thú.

Nó bắt đầu chuyển dời sự chú ý đến trên đôi chân trắng trẻo mảnh khảnh như ngó sen của thiếu nữ.

Tay của thiếu nữ rồi từng ngón tay như ngọc đều bị gấu đen cắn ực vào, nhai nhai vài lần rồi nuốt vào bụng, phát ra những tiếng lạo xạo.

Bắp đùi của thiếu nữ cũng rất ngon, da thịt mềm mại mang mùi hương xừ nữ, sau khi gấu đen ăn thoả thuê, chỉ còn lại xương đùi màu trắng.

Trong lúc lay động, đầu thiếu nữ rớt cuộc rơi xuống đất.

Thăng thản mà nói, dáng dấp của nàng thật sự là đáng yêu. Một đôi con ngươi đen nhánh, to tròn long lanh, cái mũi tròn trịa hơi hếch lên, da thịt hồng hào như hoa, hàm răng trắng tinh bên trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn.

Nhưng giờ đây, trên mặt nàng đầy máu tươi, da thịt trắng bệch, mái tóc đen rối bù che khuất hơn nửa gương mặt, đôi con ngươi trợn trừng, tràn ngập kinh hoàng và oán hận.

Chết không nhắm mắt!

Phượng Nguyên khoanh tay thờ ơ, thương thức biểu cảm của Cổ Nguyệt Dược Nhạc, hẳn không khỏi nghĩ đến một câu Phật ngữ trên địa cầu, viết rằng: Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sinh tướng, vô thọ giả tướng, phần hồng khô lâu, bạch cốt bì nhục!(*)

(*) Không có tướng (về ngoài, hình tượng) của người, của ta, của chúng sinh. Không có tướng của kẻ thọ lâu, đẹp để đó cũng hoá xương khô, xương trắng thịt da.

Ta tức là chính ta, không phải bản thân ta, đánh vỡ chủ nghĩa bản thân, nhận ra mình phổ thông bình thường. "Vô ngã tướng" chính là "Người người bình đẳng, không khác biệt."

Người là loài người, không cho rằng con người cao quý, những sinh vật khác lại chê bai rằng thấp hèn. "Vô nhân tướng" đó là "Chúng sinh bình đẳng, không khác biệt."

Chúng sinh là hết thảy sinh mệnh, không được cho rằng sinh mệnh cao quý, núi, đá, dòng nước không sinh mệnh vốn đều có linh tính. Đó chính là "Vô chúng sinh tướng", tức "Hết thảy thế gian bình đẳng, không khác biệt."

Bất cứ sự vật gì đều có thọ mệnh của mình, "Vô thọ giả tướng" tức là "Mặc kệ tồn tại nào, hay không phải tồn tại đều là bình đẳng, đều không khác biệt."

Nam nữ xinh đẹp đi nữa, cuối cùng cũng phải biến thành xương khô, xương trắng và da thịt là một thể, nhưng người đòi yêu da thịt mà sợ sệt xương trắng. Đây là dính vào tướng, không nhận thức được bình đẳng trong đó.

Câu Phật ngữ này là để cho con người phá tất cả tướng, nhìn thấy chân tướng.

Mỹ sắc là tướng. Người, ta, chúng sinh, thọ giả cũng là tướng. Thấy các tướng chẳng phải là tướng, tức thấy Như Lai.

Nhìn thấy nhận rõ, đối xử như nhau, chúng sinh bình đẳng.

Cho nên Phật tổ liễu mình cho hổ ăn, cắt thịt nuôi ung. Đây là vì ngài có tấm lòng từ bi, coi vạn vật là chính nó, yêu thương tất cả, bất luận là thứ gì.

Bất kể là ta, người khác, hoặc là động vật, thực vật, thậm chí đất, đá, núi, nước hay những thứ không tồn tại đều phải yêu thương chúng.

Phàm nhân đứng ở nơi này, nhìn thấy gấu ăn thịt người. Một vài kẻ nam nhi nhiệt huyết sẽ lạnh canh nhảy ra, hét lớn một tiếng: "Súc sinh, chó có ăn thịt người!", hoặc giả là "Thiếu nữ xinh đẹp, chó có sợ hãi, thúc thúc đến cứu!", vân vân.

Đó là yêu hận của người phàm, yêu thương thiếu nữ, hận gấu to, không hiểu rõ, còn chấp mê tướng, chẳng nhìn thấu phần hồng khô lâu.

Nếu Phật tổ đứng ở chỗ này, nhìn gấu ăn thịt người, ngài sẽ thở dài một tiếng, xướng một tiếng kinh Phật: "Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?" rồi cứu thiếu nữ ra, đưa mình cho gấu đen ăn.

Đó là yêu hận của Phật, yêu thương thiếu nữ cũng yêu thương cả gấu đen, đối xử như nhau.

Nhưng lúc này là Phurong Nguyên đứng ở chỗ này.

Nhìn thiếu nữ chết thảm, lòng hần không sinh chút gợn sóng nào.

Đây không phải là chết lặng khi thường thấy sống và chết, mà đã là phá ra khỏi tướng, đã không còn chấp mê. Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sinh tướng, vô chúng sinh tướng, vô thọ giả tướng...

Xem vạn vật như nhau, chúng sinh bình đẳng.

Cho nên thiếu nữ chết với một con châu chấu, một con cáo, một thân cây chết, cũng không khác gì nhau.

Ở trong mắt phàm phu tục tử, cái chết của thiếu nữ sẽ khiến bọn họ phẫn nộ, thù hận, tiếc thương. Nếu đổi thành thiếu nữ ăn gấu, bọn họ lại không cảm thấy có gì quá đáng. Đổi thành một lão thái bà bị ăn, thương tiếc trong lòng bọn họ lại sẽ giảm bớt đi nhiều. Đổi thành một hung thủ giết người tội ác chồng chất bị ăn, bọn họ sẽ vỗ tay tỏ ý vui mừng, sẽ trầm trồ khen ngợi.

Thực ra, vạn vật bình đẳng, thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sở cầu. (*)

(*) Chương 5 trong Đạo Đức Kinh. Nghĩa là:

Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rom.

Chữ "bất nhân" nghĩa là không phải người, không có tình người, là trời đất lạnh lùng, vận hành theo quy luật, "sở cầu" - chó rom, những con chó kết bằng rom dùng để cúng tế, trước khi cúng thì đặt trong bao gấm, cất kỹ nhưng cúng xong thì ném ra đường để người ngoài nhặt về nhóm lửa.

Thiên nhiên là công bình, không nói yêu hận, là vô tình, cũng không đối đãi khác nhau với vạn vật.

Nhược nhục cường thực, cá lớn nuốt cá bé!

Một thể sinh mệnh biến mất, với khắp cả thiên nhiên rộng lớn, với tình không mệnh mông, với sông dài lịch sử, thì có là gì đây?

Chết thì chết, ai lại không chết? Thiếu nữ, gấu, châu chấu, cáo, cây cối, bà lão già, kẻ mang tội giết người gì đó, tất cả đều là hèn mọn! Đều là thấp hèn! Đều là chó rom!

Chỉ có nhận thức ra điều này, phá tất cả tướng, thấy chân tướng thì mới có thần tính.

Thần tính này bước lên ánh sáng một bước nhỏ chính là Phật, bước về bóng tối nữa bước, chính là ma.

Ma tính!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 152: Tiến lên tam chuyển

Dịch giả: lamlamyu17

Sau nửa giờ, Cổ Nguyệt Dược Nhục gần như bị gấu đen nuốt chửng toàn bộ.

Gấu đen dường như không muốn ăn ruột và đầu thiếu nữ, nhưng Phurong Nguyên nào muốn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Dựa theo bí phương Nhân Thú Táng Sinh cổ, dã thú ăn tươi người, ăn từng chút một không thừa gì là tốt nhất, như vậy mới có thể đảm bảo thành công ở mức độ cao nhất.

Muốn luyện ra Nhân Thủ Tăng Sinh cổ này cần gần mười loại nguyên liệu.

Hai thứ quan trọng nhất trong đó chính là người và thú.

Người, phải là xử nữ, có tư chất cổ sư, hơn nữa tư chất này ít nhất là loại bính, đương nhiên loại ất, loại giáp càng tốt, có thể tăng xác suất hợp luyện thành công rất nhiều.

Thú là chỉ ngự thú cổ. Ngự Hùng cổ, Ngự Lang cổ, Ngự Hồ cổ vân vân đều có thể, cho dù là Ngự Lộc cổ, Ngự Ngưu cổ cũng được. Chỉ là những động vật ăn thịt như gấu, sói, hổ này tương đối dễ hơn một chút. Nếu là các loại như nai, bò, trười sinh ăn cỏ thì phải dùng Ngự Thú cổ ép buộc chúng nó nuốt người vào.

Sau khi đã thú nuốt xong thì phải nhanh chóng bắt tay vào hợp luyện, nếu như đã thú tiêu hóa hết xương cốt da thịt của người, vậy thì chắc chắn không hợp luyện được nữa.

Nhìn thấy gấu đen không muốn ăn đầu và ruột của Dược Nhạc, Phương Nguyên không vui hừ lạnh một tiếng. Hấn động ý niệm, phát động Ngự Hùng cổ gieo trên người gấu đen.

Gấu đen gầm gừ lên một tiếng, dưới sự ép buộc của Phương Nguyên, nó không thể không nuốt luôn cả ruột và đầu, đồng thời cũng cắt nát phần xương trắng còn lại của thiếu nữ, sau đó đưa từng cây một vào bụng.

Gai xương sắc bén, nó vội vàng ăn vào dưới sự cưỡng ép của Phương Nguyên, không ít đầu xương vỡ đâm vào trong miệng và thực quản của nó, đau đến gấu đen cũng rớt ngược mắt.

Nhưng Phương Nguyên vẫn cứ mạnh mẽ thúc giục, thân mình nó đã hoàn toàn không nghe theo chỉ huy của mình nữa.

Sau cùng, khi nhìn thấy gấu đen nhét cái xương cột sống cuối cùng vào cổ họng, Phương Nguyên biết thời cơ đã chín muồi.

Hấn vung tay bắn, một con Đan Khiếu Hòa Thán cổ bay ra.

Cổ trùng bay vào trong cái miệng đang mở ra của gấu đen, sau đó thẳng tiến vào sâu trong cơ thể nó.

Gấu đen phát ra tiếng kêu thảm thiết, sức mạnh của Hòa Thán cổ làm cho lục phủ ngũ tạng của nó đều bốc cháy lên.

Toàn thân gấu đen run rẩy kịch liệt, tiếng kêu gào vô cùng thảm thiết, như muốn lăn lộn ra trên đất, nhưng Ngự Hùng cổ vững vàng không chế được mỗi một hành động của nó.

Sau khi cháy nửa khắc đồng hồ, Phương Nguyên đưa tay chỉ một cái, ba con Hòa Du cổ nữa lại bay ra.

Hòa Du cổ thuộc về cổ tiêu hao nhất chuyển, nó bay vào trong cơ thể gấu đen, tự nổ tung ra thành một luồng dầu hỏa, càng làm cho ngọn lửa trong cơ thể gấu đen cháy mạnh hơn.

Tiếng kêu của gấu đen tắt lịm, Phương Nguyên nhắm đúng thời cơ, lại liên tiếp tung ra mấy con cổ trùng nữa, đưa vào trong cơ thể nó.

Những cổ trùng này đều là do hấn liên tục đòi lấy bằng chiến công.

Gấu đen quỳ trên đất, hoàn toàn không động đậy nữa.

Sau một hồi, từ trong thất khiếu của nó phụt ra một ngọn lửa màu đỏ, sau đó ngọn lửa chọt bùng lên, nháy mắt lan ra toàn thân nó, tạo thành một ngọn lửa cực lớn.

Cả sơn động đen kịt cũng bị ánh lửa rọi sáng.

Nhưng ngọn lửa này cũng không phải là màu cam đỏ rực rỡ như bình thường, mà là có màu đỏ máu kì dị.

Phương Nguyên lại kiên nhẫn chờ đợi trong giây lát, lúc ngọn lửa có phần muốn tắt, hấn mới thận trọng vung ra một con cổ cuối cùng.

Đó là một con độc cổ nhị chuyển.

Nó đi vào trong ngọn lửa, lập tức gây ra kịch biến.

Một quang sáng màu trắng diễn sinh ra từ trong ngọn lửa, chỉ lớn chừng quả đấm.

Phương Nguyên vội vàng lấy nguyên thạch ra từ trong túi, ném từng khối từng khối vào trong quang sáng.

Quang sáng sáng tiêu hóa nguyên thạch, nhanh chóng khuếch trương ra.

Sau khi đưa vào hơn một nghìn khối nguyên thạch, quang sáng bành trướng ra kích cỡ như cái cửa phòng, sau đó đột nhiên co rút lại.

Vụt.

Ngon lửa trên xác gấu lập tức tắt, cả sơn động lại rơi vào trong bóng tối. Một con cở trùng đơng đưa bay về phía Phương Nguyên.

Nhân Thú Táng Sinh cở.

Cở trùng tam chuyển, là dạng tiêu hao.

Hình dáng của nó như một con nhện đen, chân phủ lông xù nhưng đầu là đầu gấu, trên lưng thì có hoa văn màu máu, phác hoạ ra đường nét giống hệt như gương mặt thiếu nữ.

Gương mặt này đúng là Cở Nguyệt Dược Nhạc.

Nàng ta cười mà không phải cười, tựa khóc mà không phải khóc, như thể đang nhìn chòng chọc vào Phương Nguyên, tràn đầy oán thù căm hận!

Phương Nguyên lại cười ha ha một tiếng, không thêm để ý.

Người chết là hết, cho dù lúc còn sống thì chẳng qua cũng chỉ như thế, chết rồi còn có thể làm gì Phương Nguyên đây?

Hắn không chút do dự há miệng, nuốt Nhân Thú Táng Sinh cở này vào.

Nhân Thú Táng Sinh cở bò vào yết hầu của hắn, sau đó chui vào thực quản rồi đột nhiên hoá thành một dòng nước đen pha lẫn đỏ.

Dòng nước chảy từ trên xuống dưới, như dòng thiên hà treo ngược, rót thẳng vào không khiêu.

Sau khi vào trong không khiêu, dòng nước đen đỏ này lập tức hòa vào trong biển chân nguyên xích thiết.

Gần như là trong nháy mắt, toàn bộ chân nguyên đều bị nhuộm thành màu đỏ đen kì dị, tràn ngập mùi máu tươi.

Phương Nguyên động ý niệm, vội vàng điều động chân nguyên đỏ đen này, tranh thủ thời gian mà xói mòn vách khiêu xung quanh.

Một thành, hai thành, ba thành. Sau khi ba thành tám chân nguyên tiêu hao hết, không khiêu mãnh liệt chấn động, vách thủy tinh màu trắng trong suốt loáng xoảng loảng xoảng mà vỡ vụn ra.

Thay vào đó là một vách khiêu màng ánh sáng tròn trịa có hình cầu hoàn toàn mới.

Lúc này, Phương Nguyên đã tiến lên tam chuyển!

Nhưng Phương Nguyên cũng không thả lỏng mà lập tức nhanh chóng loại bỏ chân nguyên đỏ đen còn thừa lại ra ngoài cơ thể.

Dòng chân nguyên này không thể sử dụng, rót vào cở trùng thì sẽ làm cho cở trùng chết, để nó ở lại trong không khiêu thời gian dài thì sẽ ô nhiễm vách khiêu màng ánh sáng, làm cho tư chất giảm xuống.

Sau khi hoàn toàn loại bỏ chân nguyên đỏ đen ra ngoài cơ thể, Phương Nguyên mới lấy ra một khối nguyên thạch, bắt đầu khôi phục chân nguyên.

Đầu tiên là một màn sương mù bạch ngân xuất hiện, sau đó cô đọng lại thành giọt, cuối cùng tạo thành chân nguyên hải màu trắng bạc!

Cở sư nhất chuyển có chân nguyên thanh đồng, nhị chuyển là chân nguyên xích thiết, tam chuyển chính là chân nguyên bạch ngân.

Nhưng trong biển chân nguyên bạch ngân cũng không phải hoàn toàn nguyên chất mà xen lẫn màu đỏ đen kì dị, chính là di chứng do sử dụng Nhân Thú Táng Sinh cở.

Phương Nguyên cũng không bất ngờ, tâm trạng bình tĩnh, lại triệt để loại bỏ chân nguyên bạch ngân vừa tích lũy ra này ra ngoài cơ thể, sau đó lại cô đọng chân nguyên một lần nữa.

Trong chân nguyên hải lần thứ hai này, màu đỏ đen giảm bớt hơn một nửa.

Nhưng Phương Nguyên cũng không hài lòng, thái sạch chân nguyên bạch ngân này ra ngoài, lần thứ hai cô đọng chân nguyên.

Cứ như vậy năm lần bảy lượt, màu sắc đỏ đen kì dị này giảm bớt đến mức không đáng kể, cho dù là Phương Nguyên lại thái sạch chân nguyên ra cũng không thể giảm bớt nữa.

Đây là di chứng không thể tránh khỏi sau khi sử dụng Nhân Thú Táng Sinh cở.

Nhân Thú Táng Sinh cở có hiệu quả siêu phẩm thoát tục, có thể làm cho cở sư nhị chuyển đỉnh phong cả đời vô vọng thăng tiến vượt lên đến tam chuyển. Quả thực là nghịch thiên cải mệnh, vì vậy nó ắt hẳn sẽ có tỳ vết.

Nếu muốn lọc đi màu đỏ đen kì dị này cũng không phải là không có cách, cách thường dùng nhất chính là sử dụng Tịnh Thủy cổ.

Tịnh Thủy cổ có thể rửa sạch chân nguyên dị chủng bên trong không khiêu, trong thụ ốc của đội buôn cũng đã từng xuất hiện qua, đáng tiếc là bị Xích gia mua mất.

Trong thời gian ngắn, Phương Nguyên cũng không có cách nào.

...

"Đám giá áo túi com các ngươi, cả bọn bây làm cái gì! Hay cho một người lớn sống sờ sờ đó lại không tìm được sao?!" Trong Dược đường, Cổ Nguyệt Dược Cơ nổi con tam bánh, tiếng gào rống chấn động đến song cửa cũng rung rung.

Trong lòng bà ta vô cùng lo lắng, hoảng hốt, gất gồng.

Đã qua ba ngày ba đêm, bốn con Cuồng Điện Lang đã trước sau bị tiêu diệt, Cổ Nguyệt sơn trại đã chuyển nguy thành an. Thế nhưng cháu gái ruột của bà ta là Cổ Nguyệt Dược Nhạc vẫn không thấy bóng dáng.

Cho dù bà ta vận dụng tất cả mạng lưới quan hệ, lục soát hết toàn bộ chiến trường, phụ cận sơn trại càng là tìm kiếm tới lui vài lần với quy mô lớn, nhưng vẫn không thấy chút đầu mối nào.

Những người cuối cùng nhìn thấy Cổ Nguyệt là một vài cổ sư tham chiến. Cảnh tượng cuối cùng bọn họ nhìn thấy là Cổ Nguyệt Dược Nhạc lọt vào sâu trong đàn sói, hoảng sợ không biết đi về đâu, nguy hiểm dồn dập.

Những lời này đều cho thấy, Cổ Nguyệt Dược Nhạc quả thật là dữ nhiều lành ít, vô cùng có khả năng là bị đàn sói nuốt chửng vào bụng.

Nhưng Cổ Nguyệt Dược Cơ không cam lòng.

Bà ta không cam lòng chấp nhận sự thật tàn khốc này.

Nếu đổi thành thiếu nữ khác, chết thì chết thôi. Nhưng Cổ Nguyệt Dược Nhạc là cháu gái ruột của bà ta, là người thừa kế Dược gia mà bà ta bắt đầu bồi dưỡng từ nhỏ! Một đứa bé ngoan ngoãn thông minh làm người ta yêu mến, hoạt bát đáng yêu làm người ta thoải mái!

Mấy ngày qua, Cổ Nguyệt Dược Cơ không ngủ không nghỉ, trong đầu đều là hình ảnh của cháu gái.

Cổ Nguyệt Dược Cơ vốn giữ gìn vẻ ngoài rất tốt, nhưng qua ba ngày ngắn ngủi, bà ta dường như đã già đi mười tuổi, trái tim như thể bị móc ra, trong nỗi trống rỗng là đau đớn vô biên.

Trong tiếng gào của bà ta, hơn mười vị cổ sư đều phải cúi rũ đầu, chịu đựng khiển trách vô tình của bà lão này.

"Khởi bẩm gia lão đại nhân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo." Lúc này, một vị cổ sư nhị chuyển bước nhanh vào từ ngoài cửa.

"Có chuyện gì! Có phải là có tin tức của Dược Nhạc không?" Đôi mắt Cổ Nguyệt Dược Cơ chợt sáng lên, vội vàng hỏi lại.

"Là có người thắng cấp tam chuyển, tộc trưởng đại nhân đang ở triệu tập gia lão ở Gia Chủ các, chứng thực ngay tại đó." Cổ sư vội vã bẩm báo.

Đôi mắt Cổ Nguyệt Dược Cơ lập tức ảm đạm xuống, bà ta không kiên nhẫn mà phát tay: "Không phải là tin tức của Dược Nhạc, còn đến làm phiền ta? Chờ đã, người nói cái gì... Có người tiến lên tam chuyển, trở thành gia lão mới?"

Sau khi nói được một nửa, Cổ Nguyệt Dược Cơ mới chợt phản ứng lại, đầu mày khẽ nhíu lại.

Chuyện này quá đột nhiên, không chút điềm báo.

Gia lão mới xuất hiện sẽ ảnh hưởng đến bố cục chính trị của tộc Cổ Nguyệt, chuyện này càng là một đả kích vô hình đối với Dược gia vừa mới mất đi người thừa kế.

Trong Dược đường, các cổ sư đang đứng cũng bắt đầu nhỏ giọng trao đổi, bọn họ đều suy đoán thân phận của gia lão mới này.

Cổ Nguyệt Dược Cơ nhíu mày, dứt khoát mở miệng hỏi thẳng: "Là ai thăng lên tam chuyển?"

"Hỏi bẩm Dược Cơ đại nhân, là Cổ Nguyệt Phương Nguyên." Cổ sư trả lời.

"Cái gì? Lại là nó!" Ngay lập tức, con người Cổ Nguyệt Dược Cơ co rút lại, đối với bà ta mà nói, đây đúng là một tin tức cực xấu.

Các cổ sư trong Dược đường cũng xôn xao một trận.

"Có lầm hay không, lại là Phương Nguyên?"

"Không phải hẳn có tư chất loại bính sao? Sao hẳn thành cổ sư tam chuyển nhanh như vậy?"

"Một khi thành tam chuyển chính là gia lão, là thượng tăng gia tộc. Sau này chúng ta nhìn thấy hấn cũng phải chủ động khom lưng vấn an!"

"Sao lại có thể như vậy... Đây đúng là một bước lên trời!"

"Lúc trước không phải nói hấn đã chết sao? Hấn mất tích ba ngày ba đêm, cũng không tìm thấy thi thể trên chiến trường, còn tưởng rằng bị điện lang tha đi chứ..."

Các cổ sư vừa khiếp sợ vừa ghen tị lẫn nghi hoặc.

"Mất tích ba ngày ba đêm, không tìm thấy thi thể trên chiến trường. Đây không phải là tình huống giống như Dược Nhạc sao?"

Lỗi tai Cổ Nguyệt Dược Cơ giật giật, một trực giác của nữ nhân làm cho bà ta không giải thích được mà sinh ra nghi ngờ nồng đậm đối với Phương Nguyên!

Bà ta đột nhiên đổi ý định, bà ta muốn đi Gia Chủ các một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 153: Già thật rồi

Dịch giả: lamlamy17

"Hấn lại thật sự thăng cấp lên tam chuyển."

"Khí tức tam chuyển hàng thật giá thật, còn có chân nguyên bạch ngân, không làm được."

Trong sảnh lớn của Gia Chủ các, mọi người nghiêm túc và trang trọng.

Gia chủ Cổ Nguyệt Bắc ngồi ở trên ghế chủ vị cao nhất, đông đảo gia lão thì ngồi hai bên trái phải.

Tiếng bàn luận xôn xao nổi lên, ánh mắt của hơn mười người hoặc ít hoặc nhiều cũng chú ý đến vị thiếu niên đang đứng hiện ngang trong sảnh.

Người đó đúng là Phương Nguyên.

"Không ngờ lại là tên Phương Nguyên này thăng cấp tam chuyển."

"Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta cũng không đoán được đâu..."

"Không phải hấn chỉ có tư chất loại bính sao, thế nào mà lại đột ngột được như vậy chứ?"

"Kỳ thực nghĩ kĩ lại cũng không gọi là đột ngột. Các ông đã quên hấn từng dùng qua hai con Xích Thiết Xá Lợi cổ sao?"

"Đúng vậy, đến hai con Xá Lợi cổ, tu vi hoàn toàn là được ngang ngạnh chồng chất lên. Nhớ lại lúc ta tu hành, ời chào..."

Nhóm gia lão vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, thật là có cảm giác trở tay không kịp với sự thật này.

"Phương Nguyên lại đạt thành tựu tam chuyển! Hấn chỉ có tư chất loại bính mà lại có được thành tích như vậy trong thời gian cực ngắn, thật sự là làm người ta không dự đoán được." Cổ Nguyệt Mạc Trần ngồi trên ghế thủ vị bên trái, trong lòng cảm thán.

Lão nghĩ đến hai ba năm trước, khi Phương Nguyên còn ở học đường, hấn đã giết một gia nô của nhà lão.

Tên của gia nô này, Cổ Nguyệt Mạc Trần đã không còn nhớ rõ, thế nhưng sau đó, Phương Nguyên bầm thây tặng lễ đã để lại cho lão một ấn tượng sâu sắc.

Từ ngày đó trở đi, lão có phần nhìn Phương Nguyên với cặp mắt khác.

Thế nhưng ngại cho tư chất của hấn, lão vẫn không ôm hi vọng quá lớn.

Không nghĩ đến, hấn lại có thành tựu như ngày hôm nay!

Dựa theo thể chế gia tộc, phạm là cổ sư đạt được tu vi tam chuyển thì sẽ là gia lão mới.

Một gia lão mới ắt sẽ ảnh hưởng lớn đến bố cục chính trị trước đó.

"Nếu như ta sớm chiêu mộ hần thì ảnh hưởng này sẽ phục vụ cho ta, đó nhất định sẽ là một ưu thế chính trị. Ôi, thật là đáng tiếc..." Nghĩ đến đây, Cổ Nguyệt Mạc Trần không khỏi liếc nhìn về phía đối diện.

Đối thủ nhiều năm của lão là Cổ Nguyệt Xích Luyện đang ngồi trên ghế thủ vị bên phải, lúc này cũng mang gương mặt u ám, ánh mắt âm đạm không ánh sáng.

"Trên người Phương Nguyên này chắc chắn có bí mật. Mặc dù có hai con Xích Thiết Xá Lợi hỗ trợ giúp, thế nhưng thăng cấp tam chuyển nhanh như vậy là thành tích mà ngay cả Thanh Thư cũng không đạt được." Cổ Nguyệt Bắc trầm suy xét trong lòng.

Ông ta cũng không khỏi nghĩ đến đứa con nuôi là Thanh Thư, trong lòng thở dài.

Nếu như Cổ Nguyệt Thanh Thư còn sống, e rằng cũng có tu vi tam chuyển. Đáng tiếc, hiện thực tàn khốc.

"Gia lão được đường Cổ Nguyệt Dược Cơ đại nhân đến!" Đúng lúc này, đứa bé giữ cửa bỗng nhiên kêu to lên một tiếng.

Một bà lão đi vào từ phía cửa, nét mặt tái nhợt, da dẻ nhăn nheo, ánh nhìn dưới mi mắt chảy xệ bén ngót, gần như trong nháy mắt thì đã chiếu thẳng vào Phương Nguyên.

Cổ Nguyệt Dược Cơ vừa bước nhanh đến gần, vừa nói: "Phương Nguyên, người vậy mà có thể thăng cấp tam chuyển ư? Ta không tin! Đến đây, để cho lão thái bà ta tự mình kiểm tra xem, ta muốn kiểm tra không khiêu của người!"

Không khiêu là nơi riêng tư và rất quan trọng đối với cổ sư, làm sao có thể dễ dàng cho người khác kiểm tra như vậy?

Phương Nguyên hơi nghiêng người sang, nhìn Cổ Nguyệt Dược Cơ đi đến, không khỏi cười gằn một tiếng: "Cổ Nguyệt Dược Cơ, dựa vào cái gì mà bà muốn kiểm tra không khiêu của ta?"

Trước đây, khi vừa mới tu hành, hần vẫn bị gia lão học đường định kỳ kiểm tra. Thế nhưng hiện tại đã khác, hần đã là cổ sư tam chuyển, đã ngang vai ngang vế với đám gia lão học đường, gia lão được đường các loại rồi.

Huống hồ, muốn kiểm tra tu vi cũng vô cùng đơn giản. Chân nguyên bạch ngân cũng không dễ giả mạo, hơn nữa khí tức tam chuyển là hoàn toàn xác thực.

"To gan! Một tên tiểu bối như người cũng dám gọi thẳng tên của ta sao?" Cổ Nguyệt Dược Cơ lập tức trợn trừng hai mắt: "Sao ta lại không thể kiểm tra người? Chỉ bằng vào thân phận của ta, ta là gia lão Được đường, hơn nữa còn là trưởng bối của người!"

"Hừ, bà già, gọi tên bà là đã cho bà mặt mũi. Sổ sách giữa chúng còn phải tính toán cho rõ đây. Lúc trước bà muốn mua Tử Trùng của ta, ta không bán, bà liền ghi hận trong lòng. Sau bà lại muốn vơ vét Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo trong tay ta? Hừ, ta muốn đổi lấy Tam Bộ Phương Thảo cổ, bà ở sau màn ngăn cản ta. Hiện giờ ta cũng là tam chuyển, bà tốt nhất là bớt ra về trước mặt ta!"

Phương Nguyên nheo mắt lại, lời nói như đao cắt. Hần vô cùng dứt khoát, trực tiếp xé rách da mặt.

Nếu như còn là nhất chuyển, nhị chuyển, hần nói như vậy tất nhiên sẽ bị chèn ép, bị quần công. Thế nhưng hôm nay, hần có tu vi tam chuyển, địa vị ngang hàng với các gia lão, thế cục đã khác trước.

Nhìn thấy Phương Nguyên trực tiếp mắng chửi Cổ Nguyệt Dược Cơ, những gia lão khác đều lựa chọn im lặng, sống chết mặc bay.

Người ở địa vị cao đều có tâm tư thâm sâu, cho dù vốn không khôn ngoan thì cũng sẽ luyện thành khôn ngoan.

Bọn họ còn không quá hiểu rõ Phương Nguyên, vừa đúng lúc có thể mượn cơ hội này để âm thầm quan sát.

"Tiểu tử, người dám ngậm máu phun người!" Cổ Nguyệt Dược Cơ thẹn quá thành giận. Tuy rằng Phương Nguyên nói thật nhưng sao bà ta dám thừa nhận trước mặt mọi người?

Các gia lão đang ngồi đều trầm mặc, lặng lẽ nhìn tình hình phát triển. Mặc dù rất nhiều gia lão đang ngồi kia cũng biết về chuyện Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo, thậm chí còn từng trao đổi lợi ích với Cổ Nguyệt Dược Cơ, thế nhưng chính trị mà, chỉ có lợi ích là vĩnh hằng, không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có gì là bằng hữu vĩnh viễn.

Nhìn thấy Cổ Nguyệt Dược Cơ cắn ngược lại mình một đóp, Phương Nguyên ha ha cười khẩy, lại không hề phản bác.

Trong đại sảnh, dư âm tiếng cười vắng vắng đáp lời Cổ Nguyệt Dược Cơ.

Lão bà này run rẩy cả người, sự tĩnh lặng này làm cho bà ta cảm nhận được mình lẻ loi cô độc thế nào!

Khác rồi.

Tình huống đã khác rồi.

Nếu Phuong Nguyên chỉ là nhất chuyển, nhị chuyển, những gia lão này sẽ lập tức nhảy ra, đứng chung một chỗ với Cổ Nguyệt Dược Cơ, liên hợp nhau mà trừng trị Phuong Nguyên. Quyền uy của tầng trên tuyệt không cho phép tầng dưới thách thức!

Nhưng lúc này Phuong Nguyên đã là tam chuyển, tuy rằng tộc trưởng còn chưa chính thức tuyên bố nhưng thân phận gia lão đã là chuyện ván đóng thành thuyền. Cứ như vậy, mâu thuẫn giữa hắn và Cổ Nguyệt Dược Cơ đã là mâu thuẫn nội bộ của thượng tầng.

Phuong Nguyên là gia lão mới thăng chức, gót chân chưa vững, không bối cảnh, nhưng đây cũng chính là ưu thế của hắn, đầu trục không sợ nắm tóc.

Trái lại là Cổ Nguyệt Dược Cơ, bà ta đã quá già, tuy rằng chức quản Dược đường, quyền cao chức trọng, mạng giao thiệp cực lớn, nhưng đây cũng đang là nhược điểm của bà ta.

Bà ta già rồi, không thua nổi nữa, người thừa kế Dược gia là Dược Nhạc cũng đã mất tích, lợi ích to lớn mà bà ta nắm trong tay đang khiến kẻ khác thèm muốn.

Thời kỳ hòa bình thì còn tốt, nhưng nay là giữa lang triều, cho dù là gia lão cũng có thể chết.

Thế cục rung chuyển, người mới thượng vị, người già thoái lui.

Đây là thời kì của biến động, không gia lão nào có thể đảm bảo mình sẽ bình yên vô sự, cho dù là tộc trưởng cũng có thể bỏ mình.

Trong lịch sử tộc Cổ Nguyệt, tộc trưởng chết vì lang triều cũng không phải số ít.

Đối với các gia lão mà nói, tự bảo vệ mình còn khó khăn, không có lợi ích cực lớn thì bọn họ sẽ không dính vào đấu tranh của người khác.

Cổ Nguyệt Dược Cơ cảm thấy thật khó giải quyết.

Trong sảnh hoàn toàn yên lặng.

Vì chuyện của cháu gái, bà ta đã ba ngày ba đêm không chợp mắt, lúc này lại đứng đây, một luồng áp lực vô hình bao phủ lên cả người bà ta, làm cho trán bà ta cũng thấm một lớp mồ hôi lạnh.

Bà ta cảm thấy mình như một con sói già tàn phế, lẻ loi đứng trong đàn sói.

Đàn sói ở xung quanh đứng trong bóng tối, dùng ánh mắt thâm trầm xanh lòe lòe, hờ hững mà nhìn chăm chăm vào bà ta.

Còn Phuong Nguyên đang đứng trước mặt lại giống như một con sói đực trẻ tuổi vừa mới bày ra tài năng trong lúc đi săn. Hắn chính là trẻ tuổi như vậy, đã tâm bùng bùng như vậy, mạnh mẽ cường tráng như vậy.

Thực sự là giang hà sóng sau xô sóng trước, lớp người mới thay thế người cũ!

Giờ khắc này, Cổ Nguyệt Dược Cơ cảm thấy mình già thật rồi.

Già nua cần cỗi!

Mí mắt bà ta lại càng rũ xuống, khí thế cũng dần dần yếu đi.

Thế nhưng bóng dáng của Cổ Nguyệt Dược Nhạc lại hiện lên trong lòng, làm cho bà ta lại cố chống đỡ đôi mắt già nua mệt mỏi, khí thế lại đột nhiên vọt lên.

Bà ta mở miệng nói: "Phuong Nguyên, vì sao ngươi mất tích trong ba ngày qua? Nếu như ngươi không xuất hiện, tên của ngươi đã xếp vào danh sách cổ sư chết trận trong báo cáo thương vong của Dược đường. Ngươi mất tích ba ngày ba đêm, lúc trở lại lại trở thành cổ sư tam chuyển. Trong quá trình này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ha ha, ta tin mọi người ở đây cũng rất có hứng thú với chuyện này."

Nhận ra Phuong Nguyên đã không còn dễ nấn bóp như trước kia nữa, giọng nói của bà ta cũng hoà dịu xuống, không còn dòn ép như vừa rồi. Thế nhưng, từ trong ngôn từ lại càng làm người ta khó chống lại, trong lời nói ẩn giấu suy tính thâm độc, gian xảo.

Bà ta nói đến cùng vẫn là chính khách ở địa vị cao, là người có thâm niên nhất ở đây!

Các gia lão nghe xong lời này, hai mắt sáng lên, tỏ rõ sự hứng thú. Những người đang ngồi đây, không ai là kẻ ngu xuẩn, Phuong Nguyên bỗng nhiên thăng lên tam chuyển, quả thực là có vẻ kì quặc.

Dù sao chuyện hắn có tư chất loại bính là ai ai cũng biết.

Lời nói của Cổ Nguyệt Dược Cơ làm cho nhóm gia lão lại lần nữa đứng về phía bà ta.

Nhưng nếu Phuong Nguyên dám can đảm đường hoàng trở về như vậy thì ắt đã có chuẩn bị từ trước.

Ở trước mặt mọi người, hắn ngửa đầu cười ha ha một tiếng: "Bà già, bà muốn biết thì ta nhất định phải nói cho bà biết sao? Nhưng mà... nể tình cháu gái của bà chết đáng thương như vậy, ta mở lòng từ bi mà nói cho bà biết là được. Mấy ngày nay ta đều ở trong phủ của gia lão Xích Luyện, dốc lòng bề quan đánh vào tam chuyển. Điểm này, gia lão Cổ Nguyệt Xích Luyện hoàn toàn có thể làm chứng cho ta!"

"Cái gì?" Cổ Nguyệt Dược Cơ nghe vậy lập tức giật mình.

Các gia lão còn lại cũng đổi sắc mặt, lộ ra đủ loại biểu cảm phức tạp.

Thoáng chốc, vô số ánh mắt đều nhìn về phía Cổ Nguyệt Xích Luyện. Vị gia chủ của Xích gia, một trong hai gia lão quyền thế lớn nhất trong tộc Cổ Nguyệt này, sắc mặt bấy giờ càng thêm âm u, gần như có thể nhỏ nước.

Nhưng ở trước mặt mọi người, lão biết mình nhất định phải cho mọi người một câu trả lời, vì vậy lão gắng gượng mở miệng: "Chuyện này, quả thực là như vậy. Mấy ngày qua, Phương Nguyên đều ở phủ của ta, bề quan trong mật thất, có ta làm chứng."

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Các gia lão rất biết tự kiềm chế, không ai tranh cãi ầm ĩ mất phong thái, thế nhưng nhỏ giọng bàn bạc là không thiếu được.

"Không ngờ Cổ Nguyệt Xích Luyện lại có thể lôi kéo quan hệ với Phương Nguyên."

"Phương Nguyên thăng lên tam chuyển có liên quan đến Xích Luyện sao?"

"E rằng liên quan rất nhiều! Lúc trước không phải là có người suy đoán phía sau Phương Nguyên có một thế lực ủng hộ hắn hay sao. Không ngờ đó chính là Xích gia."

"Phương Nguyên có thể tu hành thần tốc như vậy, hẳn là do đầu tư của Xích gia."

"Phương Nguyên là ca ca của Phương Chính, hành động này của gia lão Xích Luyện đúng là mang hàm ý sâu xa."

Một vài gia lão thì bàn bạc, vài người khác thì tâm tư quay cuồng.

"Thì ra Phương Nguyên này không phải là kẻ hậu sinh không có chỗ dựa, hắn đã nương nhờ vào Xích gia, sau này phải cẩn thận đối phó với hắn."

"May mà vừa rồi ta không nhúng tay vào trong tranh đấu của Phương Nguyên và Dược Cơ."

"Lần này Dược Cơ thâm rồi. Bà ta nghĩ mình đang đối phó một gia lão không chút bối cảnh, không ngờ rằng bối cảnh của đối phương lại quá vững chắc, lại chính là Xích gia!"

Sắc mặt Cổ Nguyệt Dược Cơ trắng bệch. Khi bà ta vừa nghe thấy Cổ Nguyệt Xích Luyện gật đầu thừa nhận thì đã kinh hãi lùi về sau, cả người đều khẽ run lên.

Đối phó với một gia lão cô độc và đối phó với gia lão có bối cảnh Xích gia, đây hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 154: Giận đến thổ huyết

Dịch giả: lamlamyu17

Cổ Nguyệt Mạc Trần cảm thấy thật nặng nề.

Lão vốn là muốn chiêu mộ Phương Nguyên nhưng vì tư chất của hắn mà dừng tay.

Hiện tại đối thủ nhiều năm của lão là Cổ Nguyệt Xích Luyện lại câu được Phương Nguyên. Thậm chí từ các loại dấu hiệu còn cho thấy, Xích Luyện đã bắt đầu đầu tư cho Phương Nguyên từ hơn một năm trước.

Đến bây giờ, đầu tư đã có hồi báo, Xích gia có thêm một gia lão mới, làm sao lão có thể không nặng nề được?

Chỉ là ngoài việc thấy nặng nề, Mạc Trần lại có hơi nghi ngờ.

Đầu tiên là về đối thủ nhiều năm Cổ Nguyệt Xích Luyện. Bọn họ từ khi còn trẻ đã bắt đầu so bì nhau, lão hiểu biết Xích Luyện quả thật là đến mức nội

khó thích mặc màu gì cũng biết.

Theo lý, lúc này Cô Nguyệt Xích Luyện hẳn phải đang đắc ý, nhìn về phía lão bằng ánh mắt hả hê lẫn khinh miệt mới phải. Thế nhưng theo như lão thấy, lão Xích Luyện này lại mang vẻ mặt âm u, như là ăn phải thiệt thòi gì đó.

Thật là quá quái dị!

Rốt cuộc thì giữa Xích Luyện hần và Phuong Nguyên đã xảy ra chuyện gì? Đạt thành dạng thoả thuận nào đây?

Cô Nguyệt Mạc Trần trăm mối ngổn ngang.

"Tên Phuong Nguyên này đúng là to gan lớn mật, lại dám uy hiếp ta!" Trong lòng Cô Nguyệt Xích Luyện tràn ngập kinh sợ và nghi hoặc.

Đêm qua Phuong Nguyên bí mật tìm đến lão, lấy chuyện "tư chất giả mạo của Cô Nguyệt Xích Thành" uy hiếp ngay mặt lão.

Trời ạ!

Bí mật trọng đại này chỉ có hai người là Cô Nguyệt Xích Luyện lão đây và cháu trai Xích Thành biết, Phuong Nguyên là người ngoài, sao lại biết được?!

Cô Nguyệt Xích Thành chỉ có tư chất loại bình, nhưng vì lợi ích của cả Xích gia, Xích Luyện đành phải mạo hiểm giả mạo, tạo nên biểu hiện giả dối là tư chất loại át.

Nếu như chuyện này bị công bố ra ngoài, thì đó chính là một đả kích nghiêm trọng trước nay chưa từng có đối với Xích gia. Gia chủ Xích gia làm mất lòng tin, tự mình làm cản, đây gần như là sẽ thân bại danh liệt. Càng quan trọng hơn là, người thừa kế Xích gia lại chỉ có tư chất loại bình, Xích gia gần như sẽ không có tiền đồ chính trị nào nữa rồi. Ai lại còn ngu ngốc đi phụ thuộc vào một thế lực như vậy?

Phuong Nguyên nắm giữ bí mật này giống như nắm giữ nhược điểm của cả Xích gia.

Ngay lúc bị Phuong Nguyên uy hiếp, Cô Nguyệt Xích Luyện thiếu chút nữa nhịn không được mà động thủ, trực tiếp tiêu diệt hần!

Nhưng lão gắng gượng nhịn xuống, vì lão còn chưa biết bí mật này còn có ai biết nữa, Phuong Nguyên đã nói cho những ai, còn có thư từ chứng cứ các loại ở nơi nào.

"Trước cứ ôn hoà với hần, sau đó lặng lẽ thăm dò tình hình rồi giải quyết hần! Tuyệt không thể giữ lại tai hoạ này!" Đây là ý nghĩ ngay lúc đó của lão.

Nhưng sau đó, Phuong Nguyên thể hiện ra tu vi tam chuyển.

Xích Luyện vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, đành phải đổi ý thành thoả hiệp.

Tam chuyển đã là gia lão, muốn giết gia lão, sự nghiêm trọng của chuyện này và gian dối không khác gì nhau.

Huống hồ, lão cũng không thể thu xếp việc đối phó một vị cổ sư tam chuyển trong thời gian ngắn được, động tĩnh càng lớn càng khó xử lý.

Trở mặt với Phuong Nguyên, Xích gia không có bất kỳ chỗ tốt nào, mạo hiểm thì lại cực kỳ lớn.

"Mặc dù bị Phuong Nguyên nắm thóp nhưng cũng biết một bí mật cũng là một loại liên kết." Sau cùng, Xích Luyện cũng chỉ có thể giả vờ mà tự an ủi. Phuong Nguyên đột nhiên uy hiếp, lão không biết Phuong Nguyên rốt cuộc có bao nhiêu chuẩn bị ở phía sau, chỉ có thể bầm bụng chịu thiệt.

Hiện tại, Phuong Nguyên không e dè gì mà đưa lão ra, hấp dẫn công kích thay mình, quả thực là mang Cô Nguyệt Xích Luyện lão ra nướng trên đồng lửa!

Nhưng Cô Nguyệt Xích Luyện biết rõ như vậy thì có thể là sao đây?

Lúc này lại nghe Phuong Nguyên thông thả nói: "Cô Nguyệt Dược Cơ, ta biết trong lòng bà thấy rất bất công. Cháu gái tư chất loại át của bà đã chết, chết không toàn thân, Dược gia của bà không người nối nghiệp. Mà ta, một tiểu tử tư chất loại bình lại thăng cấp tam chuyển. Bà cảm thấy căm tức, khó chịu, vì vậy giận chó đánh mèo, ta có thể hiểu được."

"Người nói cái gì?!" Cô Nguyệt Dược Cơ trợn trừng hai mắt, tức giận không thể kiềm được, "Oát con, ta nói cho ngươi biết, Dược Nhạc nó còn chưa chết!"

Phuong Nguyên cười ha ha một tiếng, thờ ơ nhún vai: "Nàng ta có chết hay không thì có liên quan gì đến ta? Dược Cơ, bà không cần phải cường điệu như vậy."

"Nhưng mà!" Hần bỗng nhiên chuyển đề tài, "Cô Nguyệt Dược Cơ bà vì tìm cháu gái của mình mà xuất chinh ra rất nhiều người, lãng phí số lớn nhân lực vật lực. Đây đều có liên quan đến ta, chứ vị gia lão, cùng với tộc trưởng đại nhân đang ngồi đây. Cô Nguyệt Dược Cơ, cho bà thống lĩnh Dược đường là tin tưởng bà, nhưng bà đã làm gì? Bà đưa tất cả cổ sư trị liệu của Dược đường ra ngoài kia tìm cháu gái của bà, không hề quan tâm đến những tộc nhân và cổ sư tàn phế của chúng ta! Bà quá tự lợi! Dược Nhạc hy sinh quả thực tổn thất của gia tộc, nhưng bà lại làm tổn này càng lớn hơn, bà cần bản là không xứng là gia lão Dược đường này!!"

Phuong Nguyên từng câu diệt tâm, chữ chữ lóc vảy ngược trong lòng Dược Cơ.

Nhưng lời của hắn lại thật sự có lý.

Nghe Phuong Nguyên nói, không ít gia lão ở đây đều âm thầm nhủ mày.

Nhà ai không có cô sư bị thương? Hành động này của Cổ Nguyệt Dược Cơ quả thực là hơi quá đáng, tự ý điều chuyển cô sư trị liệu, không làm chính sự mà đi tìm cháu gái của mình.

"Người... Người!" Cổ Nguyệt Dược Cơ tức giận đến cả người run rẩy, tay chỉ vào Phuong Nguyên, trong lúc nhất thời không nói ra lời. Hai mắt bà ta như đang phun lửa, hận không thể bóp chết tên Phuong Nguyên khốn kiếp này ngay tại chỗ.

Phuong Nguyên không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng lại với bà ta, ánh mắt lạnh lùng.

Hắn đây là gây ông đập lưng ông. Những lời vừa rồi của Cổ Nguyệt Dược Cơ hiện ngang tầm liệt, khơi gợi hiếu kỳ của đông đảo gia lão đối với bí mật của Phuong Nguyên, dẫn dắt theo đại thế. Lời nói này của Phuong Nguyên cũng như vậy, câu nào cũng có lý, đứng ở chỗ cao nhất của quy củ gia tộc, làm cho đông đảo gia lão ở đây đều phải vô thức giữ gìn.

Đối với gia lão mà nói, giữ gìn quy củ tổ chức chính là giữ gìn lợi ích của mình.

Việc làm mấy ngày nay của Cổ Nguyệt Dược Cơ cũng quả thực là đã xâm phạm ích lợi của bọn họ!

"Tên Phuong Nguyên này... Khốn nạn! Thật là khốn nạn!" Cổ Nguyệt Dược Cơ tức giận đến run rẩy, không nghĩ tới là Cổ Nguyệt Xích Luyện cũng tức giận đến suýt nữa xì ra khói.

Phuong Nguyên chết sống đắc tội Cổ Nguyệt Dược Cơ, Phuong Nguyên bị Dược Cơ cấm hận, e rằng Xích gia bị Phuong Nguyên "hương nhờ" vào cũng bị Dược Cơ giận chó đánh mèo.

Nhưng trên thực tế, Xích gia của lão thật là vô tội mà!

Cổ Nguyệt Xích Luyện lão là đứa ngu ngốc sao? Sao lại vô duyên vô cớ đi đắc tội với Cổ Nguyệt Dược Cơ có mạng giao thiệp rộng nhất, tư cách kỳ cựu nhất đây?

Cổ Nguyệt Xích Luyện vô thức co rụt cả người lại, trong lòng âm thầm cầu khẩn: mấy gia lão khác đừng có dời chú ý đến trên người lão, Phuong Nguyên làm gì thì cũng là ý của chính hắn, không hề liên quan gì đến Xích gia của lão!

Nhưng một câu nói tiếp theo của Phuong Nguyên triệt để đánh nát ảo tưởng của Cổ Nguyệt Xích Luyện.

Chỉ thấy hắn bỗng nhiên xoay người lại với tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác, bẩm báo: "Tộc trưởng đại nhân, ta thật nghi ngờ Cổ Nguyệt Dược Cơ có năng lực tiếp tục chấp chương Dược đường hay không. Thuộc hạ đề nghị tạm thời hủy bỏ chức vị gia lão Dược đường của bà ta, đồng thời tiến hành điều tra thực tế một lần nữa về bà ta. Cô sư trị liệu của gia tộc, mỗi người đều quý giá, tuyệt không thể để cho bà ta tùy tiện hoang phí như vậy. Nếu không sẽ tổn thất ở quy mô lớn, vứt bỏ đi các cô sư nhiệt huyết anh dũng!"

Dừng một chút, hắn lại nói: "Đề nghị này của thuộc hạ, Xích Luyện gia lão cũng cực kỳ tán thành."

"Cái gì?!" Con người Cổ Nguyệt Dược Cơ chợt co rụt lại, sắc mặt chợt biến.

"Cái gì?!" Đám gia lão ngạc nhiên. Thái độ dứt khoát này của Cổ Nguyệt Xích Luyện có phải là đã nói rõ trong lòng lão sớm đã bất mãn, thêm muốn lợi ích trong tay Cổ Nguyệt Dược Cơ, muốn bồi thêm một cước?

"Cái gì?!" Với tư cách đương sự, Cổ Nguyệt Xích Luyện càng nhảy dựng lên từ chỗ ngồi.

Lão có thể không phản nộ sao?

Lão quả thật là cũng bị Phuong Nguyên chọc tức đến nổi điên!

Tên Phuong Nguyên này tự mình đắc tội Cổ Nguyệt Dược Cơ còn không tính, còn kéo Cổ Nguyệt Xích Luyện lão xuống nước.

Thái độ chính trị của lão với Dược gia rành rành là thân cận và hợp tác, nhưng bây giờ, mọi nỗ lực lâu nay đều bị một câu nói này của Phuong Nguyên phá nát!

Phuong Nguyên đây là hãm hại một cách trần trụi, vu oan giá họa, bịa đặt ngay trước mặt đương sự!

Nhưng Cổ Nguyệt Xích Luyện lão đây, người đường đường là gia chủ Xích gia lại bị tên lão toét Phuong Nguyên này bắt được nhược điểm, không còn cách nào!!

"Ồ, Xích Luyện gia lão, lão cũng nghĩ như vậy sao?" Ánh mắt Cổ Nguyệt Bác loé lên.

Cổ Nguyệt Xích Luyện nghiêng răng, chậm chậm đứng dậy.

Lão cố ép mình không nhìn về phía Phuong Nguyên, lão sợ lão không khống chế được lửa giận của mình.

Chuyện đã đến nước này, lão lại không có cách nào với Phuong Nguyên, chỉ có thể cắn răng thừa nhận.

"Huỷ bỏ chức vị của gia lão Dược Cơ chỉ là ý kiến cá nhân của Phuong Nguyên. Lang triều sắp tới, đột nhiên bỏ cũ thay mới cũng không ổn. Thế nhưng lão phu cho rằng, Dược Cơ đại nhân đã vì tình cảm cá nhân mà vượt quá giới hạn, sử dụng lực lượng cổ sư trị liệu. Nếu những lực lượng này dùng đúng chỗ thì sẽ giảm bớt rất nhiều tổn thất cho gia tộc."

Nói đến đây, lão cảm thấy lòng đang nhỏ máu.

Đương nhiên lão sẽ không hòa theo toàn bộ lời nói của Phuong Nguyên. Vì nhu cầu lợi ích của mình, trong những lời này, lão đã cố gắng hết sức cân bằng giữa Phuong Nguyên và Dược Cơ.

Nhưng dù như vậy, lão vừa dứt lời thì đã nghe phịch một tiếng.

Lão quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy Cổ Nguyệt Dược Cơ tức giận công tâm, phun ra một ngụm máu tươi, vậy mà thật sự ngửa đầu té xỉu.

Xong rồi!

"Đã thật sự đắc tội Dược Cơ rồi!" Giờ phút này, Cổ Nguyệt Xích Luyện như rơi vào hầm băng, trong lòng lạnh lẽo.

"Dược Cơ đại nhân!"

"Người đâu, mau đến xem bà ấy!"

"Là hôn mê thôi, đừng lo. Dược Cơ đại nhân đã ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi giây phút nào, thể xác và tinh thần đều mỏi mệt, cần phải tĩnh dưỡng cho thật tốt."

Trong đại sảnh rối loạn một hồi rồi yên tĩnh lại.

Cổ Nguyệt Dược Cơ được người ta dùng cáng cứu thương khiêng đi.

Bà ta vốn đã cao tuổi, lại vất vả trong nhiều ngày, lao lực tiêu tụy, lại bị Phuong Nguyên và Xích Luyện liên hợp kích thích, bỏ đá xuống giếng, không bất tỉnh mới là lạ.

"Mấy năm nay Dược Cơ đại nhân chủ trì Dược đường, vất vả đã lâu, quá mệt mỏi rồi. Kỳ thực, để cho bà ấy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cũng tốt cho bà ấy. Dược Cơ đại nhân hôn mê, Dược đường không thể một ngày không có người chủ trì. Ta đề nghị, không bằng cứ cho Phuong Nguyên tiếp nhận." Cổ Nguyệt Xích Luyện đột nhiên nói.

Lão đầu này đứng ở trước chỗ ngồi, nhìn Cổ Nguyệt Dược Cơ đi khiêng ra, ánh mắt loé lên cái nhìn lạnh lùng.

Nếu đã đắc tội, vậy thì triệt để đắc tội đi, đã sai thì cứ theo sai! Để phòng ngừa phản công của Dược gia, lão dứt khoát chèn ép, đây chính là giác ngộ và lão luyện của kẻ bề trên, của một chính khách!

Trong sảnh rơi vào im lặng ngán ngùi.

Dược Nhạc chết, Dược Cơ ngã xuống báo trước sự suy bại của Dược gia đã không thể né tránh, đôi khi sự tàn khốc của chính trị còn tuyệt tình hơn cả lang triều.

Phuong Nguyên cũng trầm mặc không nói.

Để cho mình đảm nhiệm gia lão Dược đường, ha ha, Cổ Nguyệt Xích Luyện cũng chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi.

Để cho một gia lão trẻ tuổi mới thăng chức đảm nhiệm chức vụ trọng yếu như vậy, trừ phi là những gia lão khác và tộc trưởng bị ám đầu.

Cổ Nguyệt Xích Luyện cố ý nói như vậy đương nhiên là có thâm ý khác.

Quả nhiên, ngay sau đó, Cổ Nguyệt Bác mở miệng nói: "Chức vị của Dược đường cứ tạm do Xích Chung gia lão đảm nhiệm trước đi. Tu vì Phuong Nguyên là thật, đích thực là đặt đến tam chuyển, dựa theo pháp quy của gia tộc thăng chức thành gia lão. Tuyên truyền tin tức này ra đi, để cho toàn trại cùng ăn mừng."

Nói xong, Cổ Nguyệt Bác đứng dậy, phất tay áo mà đi.

"Chúc mừng, chúc mừng..."

Tộc trưởng đi rồi, một đám gia lão đều đi đến chỗ Phương Nguyên, gương gạo chấp tay chúc mừng, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười.

Phương Nguyên cũng ôm quyền, khuôn mặt tươi cười ngênh tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 155: Mượn

Dịch giả: lamlamyu17

"Chúc mừng, chúc mừng!"

"Phương Nguyên gia lão thật sự là tuổi trẻ tài cao, đúng là tấm gương cho thế hệ sau!"

"Sau này cùng làm việc, thực sự là chờ mong vào phong thái của Phương Nguyên gia lão, ha ha."

Một đám gia lão vây quanh Phương Nguyên, tuôn ra những lời hoa hoè.

Gia lão học đường đứng ở bên ngoài đám người, nhìn vào Phương Nguyên, ánh mắt lão hết sức phức tạp.

Lão chưa bao giờ nghĩ đến một ngày như vậy, Phương Nguyên ấy vậy mà thăng chức thành gia lão. Trong khoa học viên đó, lão coi trọng Phương Chính nhất, sau đó là Xích Thành và Mạc Bắc, không ngờ người có thành công đầu tiên lại là Phương Nguyên.

"Chút thành tích nho nhỏ của ta làm sao có thể so với chư vị tiền bối. Ta có ngày hôm nay còn là nhờ vào gia tộc bồi dưỡng. Gia lão học đường, những lời dạy ngài chỉ bảo, ta vẫn luôn ghi khắc trong lòng." Phương Nguyên tươi cười ôn hoà, khiêm tốn mà lại cần trọng.

Gia lão học đường không ngờ Phương Nguyên lại chủ động bắt chuyện với mình.

Lão ngăn người trong chốc lát, trên gương mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Xem ra mấy năm nay ngươi trưởng thành lên rất nhiều. Phương Nguyên gia lão, cố gắng nỗ lực lên, gia tộc cần những nguồn máu mới như ngươi vậy, ta thấy tự hào vì ngươi!"

Phương Nguyên lại lần nữa chân thành nói lời cảm ơn với gia lão học đường, đồng thời đáp lời với nhưng gia lão khác.

Hắn có năm trăm năm năm từng trải, cái loại gặp dịp thì tung hứng này quả thật là dễ như trở bàn tay.

Hắn tiến thoái có chừng mực, ngôn ngữ ôn hoà, thái độ khiêm tốn, làm người ta nghe xong không khỏi như tắm gió xuân.

Cổ Nguyệt Xích Luyện lạnh nhạt đứng nhìn một bên, càng nhìn càng thấy trái tim băng giá. Tên Phương Nguyên này, xử sự ứng đối, từng câu từng lời đều lão đạo hàm súc, hẳn thực sự chỉ mới mười mấy tuổi sao? Lễ nào hắn là trời sinh có biệt tài làm chính khách?

Gia lão học đường thì sùng sốt. Lão cũng nghĩ đến năm đó ở học đường, Phương Nguyên bướng bỉnh bất tuân, thậm chí ngay cả bạn học cũng bị bóc lột, lão còn vì vậy mà cảm thấy đau đầu không thôi, thật không ngờ, Phương Nguyên nay lại có thay đổi long trời lở đất đến vậy.

Nhưng trái lại, Cổ Nguyệt Mạc Trần lại không có gì kì lạ với biểu hiện này của Phương Nguyên.

Lão sớm đã lĩnh hội được cơ mưu của Phương Nguyên.

Lúc này nhìn thấy Phương Nguyên ôn tồn lễ độ, trở thành tiêu điểm và trung tâm của đám người, trong lòng lão càng thêm cảm thán Cổ Nguyệt Xích Luyện đã hạ một nước cờ hay.

Lần giao lưu này chỉ là hơi hợt thoáng qua, thời gian cũng không kéo dài, nhưng mặc kệ là các gia lão có tâm tư gì, lập trường gì thì đều phải nhìn Phương Nguyên với cặp mắt khác xưa. Trong lòng bọn họ đều cảm khái, lời đồn quả thực không đáng tin!

Sau cùng, Phương Nguyên uyển chuyển từ chối lời mời của một vài gia lão, mỉm cười đi cùng với Cổ Nguyệt Xích Luyện ra khỏi Gia Chủ các.

"Hừ, ngươi hài lòng rồi chứ? Lật đổ Cổ Nguyệt Dược Cơ, còn kéo Xích gia bọn ta xuống nước!" Ở trong thư phòng, Cổ Nguyệt Xích Luyện rót cuộc cũng không diễn được nữa, mỉm cười trên mặt thay bằng sự phẫn nộ.

Phương Nguyên ngồi đối diện với lão, ung dung cười nói: "Nhắc đến, chuyện này lão cũng phải cảm tạ ta chứ. Cổ Nguyệt Dược Cơ ngã, Xích gia của lão chiếm được một món hời to."

Ánh mắt Cổ Nguyệt Xích Luyện lóe lên: "Hừ, người trẻ tuổi, ngươi nghĩ quá đơn giản. Mặc dù Xích Chung là thành viên của Xích gia ta nhưng thế tử của

hắn cũng là người trong Dục gia. Tộc trưởng bổ nhiệm hắn tạm quyền chức vị gia lão Dục đường chỉ là muốn cân bằng nội đấu giữa Xích gia và Dục gia mà thôi. Rốt cuộc là vì sao người lại biết chuyện của Xích Thành?"

Nói xong lời cuối cùng, Cổ Nguyệt Xích Luyện đột nhiên hỏi.

Ánh mắt của lão nhìn chòng chọc vào Phương Nguyên, sắc bén như chim ưng.

Phương Nguyên lơ đãng nhún nhún vai rồi nói: "Cụ à, nguyên thạch trên người ta không đủ dùng, ngài cho ta ba nghìn khối trước đi."

Rầm!

Cổ Nguyệt Xích Luyện vỗ mạnh lên mặt bàn, lão hạ giọng, gầm nhẹ: "Phương Nguyên! Ngươi đừng tưởng rằng đã biết bí mật này thì ngươi ăn chắc Xích gia ta rồi. Ta già rồi, không còn sống được mấy năm, cùng lắm thì thí cái mạng này! Hừ, ta có thể nhận hợp tác nhưng tuyệt không chịu uy hiếp!"

"Loại chuyện như hôm nay, ta tuyệt không cho phép xảy ra lần thứ hai! Nếu như ngươi lại gây thù chuốc oán lung tung, sau đó lại tùy tiện kéo Xích gia ta xuống nước, ngươi tuyệt đối sẽ hối hận! Ngươi thật cho rằng bí mật đó có thể huỷ diệt cả Xích gia sao? Ha ha, ngươi đừng ngây thơ!"

Phương Nguyên im lặng không nói, ánh mắt sâu thẳm, mặc cho Cổ Nguyệt Xích Luyện quát tháo.

Sau khi Cổ Nguyệt Xích Luyện vỗ bàn, khí thế kinh người như hổ, thế nhưng càng nói, khí thế lại càng yếu, đến cuối cùng thì rõ là trở nên yếu ớt, không đủ hơi sức.

Mãi đến khi lão không lên tiếng nữa, Phương Nguyên mới thản nhiên cười nói: "Cụ à, đừng tức giận như vậy. Gần đây ta quả thực túng thiếu, ba nghìn khối nguyên thạch này ta cũng không phải muốn không mà là mượn. Ta có thể ghi giấy nợ."

Cổ Nguyệt Xích Luyện hừ lạnh một tiếng, giọng điệu chậm lại: "Ngươi sẽ không thiếu nguyên thạch, ngươi vừa mới trở thành gia lão không lâu, cũng không biết ưu đãi của gia tộc dành cho gia lão. Chỉ cần là gia lão, mỗi tuần đều có một trăm khối nguyên thạch phụ cấp. Đây là hạn mức ở thời kì hoà bình, bây giờ là thời kì có loạn triều, mỗi tuần ngươi sẽ có ba trăm khối nguyên thạch phụ cấp."

"Không chỉ như vậy, ngươi còn có thể miễn phí đạt được một con cở trùng tam chuyển, Đồng thời bí phương của gia tộc, từ nhất chuyển đến tam chuyển đều mở ra cho ngươi, ngươi có thể mặc sức lựa chọn bí phương trong đó để hợp luyện ra cở trùng tam chuyển của ngươi. Còn có vài đặc quyền khác như cở sư bình thường chỉ có thể kết hôn với một người vợ, nhưng sau khi trở thành gia lão, ngươi có thể cưới một vợ hai thiếp."

"Thì ra là như vậy." Phương Nguyên tự nhiên biết rõ những điều này, thế nhưng ngoài mặt lại thể hiện vẻ như vừa nghe nói lần đầu.

"Nhưng mà, mặc dù như vậy, ta vẫn muốn mượn ba nghìn khối nguyên thạch. Lão cũng hiểu ta vừa mới thăng cấp tam chuyển, hợp luyện cở trùng tam chuyển tự nhiên cần tiêu hao lượng lớn nguyên thạch." Phương Nguyên "chân thành" nói.

Cổ Nguyệt Xích Luyện trầm ngâm không nói gì.

Lão suy tính: "Theo thân phận gia lão của Phương Nguyên cũng không đến mức thiếu nợ không trả, làm vậy hắn còn cần danh dự hay không? Nhưng mà ngộ nhỡ, nếu như hắn chết trong loạn triều thì chẳng phải ba nghìn khối nguyên thạch của ta tan thành bọt nước? Chờ đã, không phải hắn chết luôn mới càng tốt hơn sao? Chuyện tư chất của Xích Thành có thể tiếp tục giấu diếm, nhưng mà bí mật này, đến cùng là làm sao hắn biết được? Rốt cuộc là còn có những người nào biết nữa đây? Không ngại cứ cho hắn mượn trước, hạ thấp phòng bị của hắn, sau đó thăm dò hắn."

Nghĩ đến đây, Cổ Nguyệt Xích Luyện cũng không khẳng khái nữa mà lấy giấy bút ra.

Phương Nguyên viết giấy vay nợ đồng thời ấn dấu tay.

Cổ Nguyệt Xích Luyện gọi quản gia đến, dặn dò xuống, không lâu sau thì vài cái túi tiền đầy vung đã được mang đến.

Phương Nguyên ước lượng từng túi tiền, cũng không phát hiện ra vấn đề gì.

Hắn quả thực cần khoản nguyên thạch này.

Vì hợp luyện Nhân Thủ Táng Sinh cở, hắn gần như tiêu hao toàn bộ vốn tích lũy. Ba nghìn khối nguyên thạch này coi như là một cơn mưa lúc khát hạn.

Thăng cấp tam chuyển mới chỉ là bắt đầu, hắn cần hợp luyện ra cở trùng tam chuyển thì mới chân chính có sức chiến đấu và năng lực sinh tồn của cở sư tam chuyển.

Về chuyện này, trong lòng hắn đã có kế hoạch đại khái, ba nghìn khối nguyên thạch còn chưa hẳn đủ.

Nhưng không lo, Xích gia sẽ là cái tiền trang* của hắn.

(*) Tương tự như ngân hàng tư nhân thời hiện đại

Lúc này mượn nguyên thạch chỉ là bắt đầu, có lần đầu sẽ có lần thứ hai, một lần rồi hai lần là quen.

Về phần trả nợ sao, ha ha...

Có khoản nguyên thạch này, Phuong Nguyên lại không vội vàng đi mà cười nói: "Ta còn muốn mượn một thứ khác nữa."

"Người tốt nhất đừng có một tác lại muốn tiến lên một thước." Cổ Nguyệt Xích Luyện sa sầm mặt mày, nhưng mà vẫn nói, "Nói đi, là cái gì?"

"Tĩnh Thủy cổ." Phuong Nguyên nheo mắt lại, nói thẳng.

Trong đội buôn đã từng bán ra một con Tĩnh Thủy cổ, nếu như ai có khả năng mua con cổ này nhất thì chắc hẳn phải là Cổ Nguyệt Xích Luyện.

Lão dùng chân nguyên của mình ôn dưỡng không khiêu cho cháu trai Xích Thành, tăng tu vi của hắn, làm cho trong không khiêu hắn sẽ có khí tức dị chủng, cần phải dùng Tĩnh Thủy cổ mới có thể tiêu trừ.

"Tuyệt đối không được!" Cổ Nguyệt Xích Luyện kiên quyết cự tuyệt.

Lão quả thực là đã mua con Tĩnh Thủy cổ đó, nhưng con cổ trùng này lão đã định cho cháu trai Cổ Nguyệt Xích Thành, nếu phải mua lại thì cần có chút cơ duyên.

"Nói gì cũng đừng nên nói chắc như vậy chứ." Phuong Nguyên ha ha cười lên, "Một con Tĩnh Thủy cổ và danh dự Xích gia, bên nào nặng bên nào nhẹ, ta tin Cổ Nguyệt Xích Luyện đại nhân ngài, người thân là gia chủ Xích gia tất nhiên là có thể hiểu rõ."

Sắc mặt của Cổ Nguyệt Xích Luyện hoàn toàn tối sầm lại, đáng vẻ âm u, lão nhìn thẳng vào Phuong Nguyên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Phuong Nguyên, ngươi phải hiểu rõ ngươi đang làm gì. Ngươi tống tiền ta ở đây, tống tiền người đường đường là gia chủ Xích gia!"

"Không không không, ta đây không phải là đang tống tiền, là thương lượng. Ta chỉ mượn Tĩnh Thủy cổ dùng một lát, sau này sẽ trả lại cho lão một con mới. Ta cũng có thể ghi giấy nợ cái này." Phuong Nguyên mỉm cười, giọng nói cũng rất kiên quyết, cho thấy quyết tâm nhất định phải có được của hắn.

"Ngươi đừng hòng!" Thái độ của Xích Luyện cũng rất kiên quyết.

...

Sau nửa canh giờ, Phuong Nguyên mang theo ba nghìn khối nguyên thạch cùng với một con Tĩnh Thủy cổ rời khỏi Xích gia.

Mà Cổ Nguyệt Xích Luyện thì ngồi ở trong thư phòng, nhìn vào hai tờ giấy vay nợ nhẹ tênh mà Phuong Nguyên viết đang nằm trên mặt bàn, tức giận trong lòng quả là như giăng hà cuộn cuộn, rào rào bất tận.

Nhược điểm của Xích gia bị Phuong Nguyên nắm giữ, điều này làm cho Xích Luyện bị vây ở thế cực kỳ bị động, Phuong Nguyên thắng lợi cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

...

Ba ngày sau.

Phuong Nguyên ngồi khoanh chân trên giường, ánh sáng trắng chiếu rọi trên gương mặt.

Một quang sáng trong nổi giữa không trung, cổ trùng hợp luyện đã bước vào giai đoạn cuối cùng.

Phuong Nguyên vừa dùng ý thức duy trì quang sáng vừa liên tiếp ném từng khối nguyên thạch vào trong quang sáng.

Quang sáng chợt biến mất, một con cổ trùng hoàn toàn mới bay đến trong bàn tay Phuong Nguyên.

Hình dạng của nó giống như là một con bọ rùa lớn, trên cái vỏ màu ngà hình nửa vòng tròn tô điểm một vài đốm đen.

Thể tích của nó tương đối lớn, cỡ chừng quả đấm của người trưởng thành.

Tam chuyển Thiên Bồng cổ!

"Rót cuộc hợp luyện thành." Phuong Nguyên hài lòng gật đầu, đây là lần hợp luyện thứ hai của hắn.

Thiên Bồng cổ là do nhị chuyển Bạch Ngọc cổ hợp luyện với một con cổ trùng phòng ngự hành thủy mà thành.

Phuong Nguyên lần đầu tiên hợp luyện là dùng Thủy Tráo cổ và Bạch Ngọc cổ, kết quả hợp luyện thất bại, Thủy Tráo cổ vì vậy mà chết.

Cổ trùng phòng ngự hành thủy lần này mà hắn dùng là Phuong Nguyên lấy những điểm chiến công cuối cùng đổi đến.

Nhưng mà, con Thiên Bồng cổ này cũng không phải là cổ trùng tam chuyển đầu tiên của Phuong Nguyên. Con cổ trùng tam chuyển đầu tiên của hắn là lấy ra từ trong gia tộc.

Sau khi thăng cấp lên tam chuyển thành gia lão, gia tộc sẽ miễn phí khen thưởng một con cở trùng tam chuyển.

Vì vậy, Phương Nguyên lựa chọn lựa chọn Lôi Dực cở.

Cở này là chiến lợi phẩm các gia lão lấy được sau khi chém giết một con Cuồng Điện Lang, nó có thể ngưng tụ ra một cánh chim lôi điện, làm cho cở sư có khả năng bay lượn trong một khoảng thời gian ngắn.

Có Lôi Dực cở phụ trợ di động rồi, yếu điểm cuối cùng trong chiến đấu của Phương Nguyên cũng đã được bổ khuyết đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 156: Bí phương Chiêu Ảnh, mập mờ về Hoa Tửu

Dịch giả: lamlamyu17

"Phương Nguyên đại nhân, đây chính là mật thất, mời ngài vào." Trong đường hầm dưới lòng đất u tối, một lão già cở sư nhị chuyển đi ở phía trước, dẫn đường cho Phương Nguyên.

Căn mật thất cất chứa bí phương hợp luyện cở trùng của gia tộc ở ngay phía trước không xa.

Phương Nguyên thăng chức gia lão, thân phận địa vị biến đổi long trời lở đất, bí phương hợp luyện mà gia tộc cất giữ, chỉ cần không phải là tứ chuyển, ngũ chuyển, thì hẳn đều có quyền tùy ý kiểm tra.

Nếu là cở sư nhất chuyển, nhị chuyển thông thường muốn xem bí phương, vậy thì nhất định phải dùng nguyên thạch và chiến công đổi lấy.

Mật thất này nằm ở bên dưới sơn trại, vô cùng bí mật, cho dù là sơn trại bị xóa sạch thì chỗ mật thất này vẫn có thể tiếp tục tồn tại.

Trước đây, người sáng lập Cổ Nguyệt sơn trại, tức tộc trưởng đời thứ nhất, chính là ở trong hang động dưới đất này mà phát hiện linh tuyến nguyên khí, từ đó mới quyết định dựng trại tại đây.

Trải qua nhiều thế hệ tộc trưởng kinh doanh và phát triển, hang động ngầm bên dưới Cổ Nguyệt sơn trại đã trở thành căn cứ bí mật của tộc Cổ Nguyệt.

Thường ngày thì cở sư bình thường không có tư cách ra vào nơi này, chỉ có gia lão, tộc trưởng và những cở sư Ám đường phụ trách canh gác nơi này mới có quyền lợi như vậy.

Nhiều cở sư đến cuối đời cũng chỉ có thể đến đây một lần. Đó chính là khi đại điển Khai Khiếu, các thiếu niên sẽ đi đến biển hoa chỗ nguyên tuyến, thông qua Hi Vọng cở mà mở ra không khiếu.

Trừ lần đó ra, nếu không có nguyên nhân đặc thù, hang động ngầm sẽ tuyệt đối cấm người không phận sự tiến vào, ngay cả cở sư canh gác nơi này cũng đều phải trải qua tuyển chọn nghiêm ngặt.

Dù sao nguyên tuyến trong hang động ngầm này cũng là nền móng của cả Cổ Nguyệt sơn trại, một số lượng lớn nguyên thạch sẽ ngưng kết ra từ trong đó, chèo chống tu hành cho tất cả cở sư trong tộc Cổ Nguyệt.

Hai người bước đi trong đường hầm, tiếng bước chân không ngừng vang vọng.

Xung quanh mơ hồ có tiếng nước chảy róc rách truyền đến, chính là dòng nước chảy bên trong hang.

Một lát sau, cở sư nọ dẫn Phương Nguyên đi đến một cánh cửa đá.

Lão vỗ vào bụng, từ trong không khiếu chọt bay ra một con cở, nháy mắt đụng vào cửa đá.

Mặt trên cửa đá dập dờn nổi sóng, như thể mặt nước bị ném vào một hòn đá. Ngay sau đó, mặt ngoài cửa đá biến ảo một phen rồi từ từ biến mất, mật thất bên trong hiện ra.

Diện tích mật thất cũng không nhỏ, khoảng một mẫu, cách mỗi vài bước sẽ có một cái bàn đá cao cỡ nửa người, trên mấy chục cái bàn đá này thì bày ra những cái khay bằng bạch ngọc, bên trong lấp ló nằm một con cở trùng.

Những con cở trùng này đủ loại màu sắc, đại khái lớn bằng một nắm tay, ngoại hình cũng tương tự nhau, giống như con tằm. Trên đầu của chúng nó có một đôi mắt kép như chuồn chuồn hoặc ong mật, màu sắc sặc sỡ, như trắng men nhiều màu. Chỉ là bề mặt những con cở trùng này cũng không mềm mại

mà phủ một lớp vỏ mờ sáng, trên vỏ còn hiện lên ánh kim.

"Phương Nguyên đại nhân, ngài lần đầu tới mật thất này, thuộc hạ sẽ giới thiệu cho ngài một chút. Trong những nhị chuyển Chiêu Ảnh cổ này đều ghi lại bí phương. Chiêu Ảnh cổ màu xanh lục lam có gần như tất cả bí phương nhất chuyển trong gia tộc, Chiêu Ảnh cổ màu đỏ đen thì là bí phương nhị chuyển, trong những con cổ màu trắng là bí phương tam chuyển, trong Chiêu Ảnh cổ màu cam vỏ quýt thì là bí phương tứ chuyển. Về phần bí phương ngũ chuyển, nó đương nhiên ở trong con Chiêu Ảnh cổ màu tím trên bệ đá ở trung tâm kia."

Lão già cổ sư đứng bên cạnh kịp thời giới thiệu.

Chiêu Ảnh cổ là một loại cổ trùng có thể ghi lại hình ảnh, tiến thêm một bước chính tam chuyển Lưu Ảnh Tồn Thanh cổ.

Sau khi hợp luyện thành Lưu Ảnh Tồn Thanh cổ, nó không chỉ có thể ghi lại hình ảnh mà còn có thể ghi lại tiếng động. Ở hang động trong khe đá, Hoa Tử hành giả là dùng một con Lưu Ảnh Tồn Thanh cổ lưu lại di ngôn về truyền thừa cho Phương Nguyên.

Nhưng ghi lại bí phương cũng không cần âm thanh, do đó Chiêu Ảnh cổ cũng là đủ rồi.

Thứ như bí phương hợp luyện này vô cùng quý giá, dùng giấy trúc bình thường ghi lại, một khi bị người ta trộm đi, chẳng những sẽ để người khác có thể hợp luyện ra cổ trùng đặc hữu của tộc Cổ Nguyệt, mà còn là một tiết lộ tình báo nghiêm trọng đối với gia tộc.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, từ trong một bí phương, một cổ sư kinh nghiệm phong phú là có thể nhìn ra ưu khuyết điểm của cổ trùng được hợp luyện ra.

Nếu Bí phương bị tiết lộ, đó sẽ là một tổn thất trọng đại với gia tộc, sau này khi tác chiến, cổ sư của bản tộc rất có thể bị quân địch nhắm vào mà khắc chế.

Cho nên từ trước đến nay, bí phương được kiểm soát nghiêm ngặt theo từng cấp, đồng thời còn lưu giữ bằng cách đặc thù.

Chiêu Ảnh cổ tương đối dễ dàng luyện chế, giá thành không cao, là một loại phương thức lưu giữ bí phương thường thấy nhất.

"Phương Nguyên đại nhân, những con Chiêu Ảnh cổ này đều là của gia lão bí đường nhưng cũng không cản trở ngài phát động chân nguyên để xem. Chỉ là với thân phận hiện nay của ngài vẫn chưa thể xem bí phương tứ chuyển, ngũ chuyển. Còn có hai điều này, mật thất là nơi quan trọng của gia tộc, mỗi một hành động của ngài ở đây đều bị âm thầm theo dõi. Ngài mỗi ngày một lần chỉ có thể nán lại trong một khắc chung ở mật thất này, khi hết thời gian, ngài phải đi ra." Bây giờ lão già cổ sư mới nói.

"Ừ, ta hiểu được." Phương Nguyên gật đầu.

"Phương Nguyên đại nhân, thuộc hạ không quyền vào nên sẽ đứng ở cửa. Thời gian đến, thuộc hạ sẽ gọi ngài ra ngoài." Lão già khom người nói.

Phương Nguyên rào bước tiến vào mật thất, vừa đi vào, cửa đá phía sau liền từ hư chuyển thực, nhốt một mình hắn vào trong mật thất.

Hắn bước đi trong mật thất, không gian tĩnh lặng.

Tiếng bước chân vang vọng bên tai, trên những vách tường xung quang thì khảm nạm mấy con Thủy Quang cổ.

Ánh sáng phát ra từ trên người chúng nó dập dờn bèn bồng như nước, ánh sáng biến ảo, lớp lớp lan toả, lúc mờ lúc tỏ.

Phương Nguyên tiện tay lấy ra một con cổ trùng màu đen đỏ, chân nguyên bạch ngân rót vào, hai cột ánh sáng lập tức chiếu ra từ trong hai con mắt kép của Chiêu Ảnh cổ.

Hắn hơi giơ Chiêu Ảnh cổ lên cao, nhắm mắt kép chiếu vào trên mâm ngọc trên bệ đá.

Hai luồng sáng giao hội vào nơi mâm ngọc, sau một hồi biến ảo thì hiện ra chữ viết.

Đây là một phần bí phương hợp luyện ra Nguyệt Ngân cổ.

Đầu tiên là liệt kê ra ưu khuyết điểm của Nguyệt Ngân cổ. Ưu điểm của Nguyệt Ngân cổ là ở chỗ khoảng cách công kích gấp đôi Nguyệt Quang cổ, khuyết điểm là ở lực công kích không mạnh.

Sau đó là nội dung bí phương hợp luyện, Nguyệt Ngân cổ là do Nguyệt Quang cổ và Ngân Thạch cổ hợp luyện ra.

Thứ hai là các hạng mục cần chú ý và bí quyết khi hợp luyện, chính là trong lúc luyện giữa chừng thì tăng thêm một ít ngọc thạch, hoặc là hợp luyện ngoài trời trong đêm sáng trăng, như vậy sẽ có xác suất thành công cao hơn.

Cuối cùng là linh hội tâm đắc của những người đã hợp luyện qua nhiều thế hệ, chỗ này có nội dung nhiều nhất, dào dạt đa dạng, hơn vạn chữ.

Phương Nguyên nhìn và ghi nhớ vài thứ trong lòng.

Đó đến cùng vẫn là kết tinh kinh nghiệm thực tiễn của vô số người rút ra, có một vài nội dung, cho dù là Phương Nguyên cũng không biết.

Dù sao, Nguyệt Quang cổ là cổ trùng đặc thù của tộc Cổ Nguyệt, ở kiếp trước hắn cũng chưa từng làm đến chức vị gia lão rồi đến đây nhìn ngắm. Thời gian có hạn, Phương Nguyên vội vàng nhìn thoáng qua rồi đặt Chiếu Ảnh cổ lại chỗ cũ, sau đó chỉ chọn xem những con Chiếu Ảnh cổ màu trắng. Trong Chiếu Ảnh cổ màu trắng đều ghi lại bí phương hợp luyện của cổ trùng tam chuyển. Đại bộ phận cũng không thích hợp Phương Nguyên, cổ trùng cần thiết để làm nền tảng đều là Nguyệt Toàn cổ, Nguyệt Ngân cổ vân vân. Phương Nguyên không nhìn kỹ, chỉ xem qua đại khái để tiết kiệm thời gian.

Trước kia hắn lấy Nguyệt Quang cổ phối hợp với Tiểu Quang cổ, hợp luyện thành Nguyệt Mang cổ. Trên cơ sở của Nguyệt Mang cổ, bí phương hợp luyện chân chính làm cho Phương Nguyên lọt vào mắt chỉ có ba cái.

Cái thứ nhất là cổ trùng tam chuyển Hoàng Kim Nguyệt. Tầm bắn của nó vẫn là mười bước không đổi nhưng uy lực công kích lại được tăng cường một lần nữa. Một khi bắn ra, trắng non màu vàng kim cao cỡ chừng nửa người, mang về ngang tàng uy vũ.

Thứ hai là Sương Lâm Nguyệt cổ. Nguyệt nhận lạnh lẽo màu trắng sáng mờ, tỏa ra khí lạnh, trúng người sẽ mang hơi lạnh tiến vào cơ thể, khiến hành động chậm chạp.

Cái thứ ba là Huyền Ảnh Nguyệt cổ. Con cổ này tương đối đặc thù, không phải dùng để tấn công, một khi phát động nó là có thể làm cổ sư hóa thành một ảo ảnh, đưa đến tác dụng phân tán lực tấn công, mê hoặc địch nhân.

Đặc biệt là nếu hợp luyện được Huyền Ảnh Nguyệt cổ này thì đó sẽ là cơ sở để thăng cấp lên tứ chuyển Nguyệt Ảnh cổ.

"Nguyệt Ảnh cổ có thể gieo vào trong không khiêu cổ sư, ngăn chặn cổ sư sử dụng chân nguyên." Trong ghi chép về Huyền Ảnh cổ cũng tiết lộ sơ lược về thông tin của Nguyệt Ảnh cổ, cung cấp thêm tham khảo.

"Nguyệt Ảnh cổ... đó chẳng phải là cổ trùng mà tộc trưởng đòi thứ tư sử dụng để ám toán Hoa Tử hành giả sao?" Phương Nguyên xem đến đây, trong lòng trầm suy tính, đầu mày lại hơi nhíu lại.

Thế giới này, cổ trùng phong phú đa dạng, cho dù là hắn có kinh nghiệm năm trăm năm thì số cổ trùng chân chính biết được cũng chỉ là một phần ngàn vạn.

Trước kia hắn chỉ có kiến thức nửa vời về Nguyệt Ảnh cổ, bây giờ đã biết tác dụng của cổ này, trong lòng lại nảy sinh nghi hoặc.

Nguyệt Ảnh cổ có tác dụng đặc thù, có thể áp chế ba thành chân nguyên của cổ sư tứ chuyển, một thành rưỡi chân nguyên của cổ sư ngũ chuyển, sáu thành chân nguyên của cổ sư tam chuyển. Nói cách khác, các cổ sư có tư chất loại bình như Phương Nguyên, những người mà chỉ có bốn năm thành chân nguyên, nếu như trúng Nguyệt Ảnh cổ này thì sẽ không điều động được chút chân nguyên nào, sức chiến đấu tụt dốc, giống như bị trực tiếp phế bỏ.

Đương nhiên, nếu như là chính Phương Nguyên đối mặt, Nguyệt Ảnh cổ đối phó hắn thì chính là lấy bánh bao thịt chọi chó, có đi không có về.

Nguyên nhân cũng vì một khi Nguyệt Ảnh cổ bước vào không khiêu hắn, Xuân Thu Thiên sẽ phát uy, dưới khí thế áp bách, Nguyệt Ảnh cổ sẽ bị Phương Nguyên luyện hóa trong nháy mắt, trở thành vật trong tay hắn.

Làm cho Phương Nguyên nghi ngờ không phải tác dụng của Nguyệt Ảnh cổ mà Hoa Tử hành giả.

"Ta nhớ rõ hình ảnh trên vách đá đó, Hoa Tử hành giả là cả người đầm máu, vết thương chằng chịt. Lúc ác chiến với tộc đòi thứ tư và các gia lão, ông ta chỉ bị chút vết thương nhẹ, trọng thương như vậy ta vốn cho là Nguyệt Ảnh cổ tạo thành, thật không ngờ tác dụng của Nguyệt Ảnh cổ chỉ là áp chế chân nguyên, làm cổ sư không thể sử dụng. Vậy thì rốt cuộc thương thế nghiêm trọng của Hoa Tử hành giả là do đâu?"

Phương Nguyên tâm tư cẩn thận, càng nghĩ càng nghi ngờ. Năm đó, sau khi Hoa Tử hành giả đánh bại mấy gia lão, tạm thời rút lui khỏi thì đã xảy ra chuyện gì?

Nguyệt Ảnh cổ không phải là nguyên nhân chủ yếu dẫn ông ta vào cái chết, vậy là nguyên nhân là gì đây?

Bỗng chốc, di tàng Hoa Tử hành giả vốn đã rõ ràng lại bắt đầu trở nên khó đoán trong mắt Phương Nguyên.

"Phương Nguyên đại nhân, đã qua một khắc chung, tin rằng ngài đã có một chút thu hoạch. Cho dù như thế nào cũng mời ngài ngày mai trở lại thôi." Đúng lúc này, cửa đá lại biến thành hư vô, lão giả cổ sư đứng ở cửa kính cẩn nói.

"Được." Ánh mắt Phương Nguyên loé lên, hắn đặt Chiếu Ảnh cổ trong tay xuống rồi bước ra khỏi mật thất.

Bất kể là Hoàng Kim Nguyệt hay là Sương Lâm Nguyệt, Huyền Ảnh Nguyệt, những phương pháp hợp luyện này đều không phải thứ hắn mong muốn. Nguyên nhân cũng vì những cổ trùng này đều sẽ ăn một lượng lớn cánh hoa nguyệt lan.

Cánh hoa nguyệt lan rất khó bảo quản, chỉ có thể đảm bảo chất lượng trong vài ngày. Trong kế hoạch của Phương Nguyên, hắn sẽ phải rời khỏi Cổ

Nguyệt son trại, lang bạt thế gian, nếu như hợp luyện những con cổ này, hẳn không có thức ăn nuôi chúng, sau hơn nửa năm sẽ chết, còn không bằng là không luyện chế.

Nhưng mà còn có một vào bí phương tam chuyển hẳn còn chưa xem.

"Ngày mai trở lại vậy." Ý nghĩ như vậy thoáng qua trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 157: Huyết Nguyệt cổ

Dịch giả: lamlamyu17

Ngày thứ hai, mặt trời.

Ánh sáng tụ lại trên mâm bạch ngọc, tạo thành một trang bí phương.

Huyết Nguyệt cổ.

Là cổ trùng tam chuyển sử dụng nhị chuyển Nguyệt Mang cổ và Huyết Khí cổ hợp luyện lại với nhau hình thành nên.

Một khi phát ra, toàn bộ nguyệt nhận màu đỏ máu, lớn cỡ chậu rửa mặt, nếu tạo thành vết thương sẽ có hiệu quả máu chảy không ngừng.

"Chính là nó." Ánh mắt Phương Nguyên nhìn từ trên xuống dưới, bắt đầu ghi nhớ bí phương này trong lòng. Sau đó hắn lại nhắm hai mắt nhớ lại rồi mở mắt ra đối chiếu, như vậy lặp đi lặp lại năm ba lần, hắn tin chắc mình đã nhớ toàn bộ bí phương này, không có chút sai lầm nào.

So sánh với ba cổ trùng kinh điển là Hoàng Kim Nguyệt, Sương Lâm Nguyệt, Huyền Ảnh Nguyệt, Huyết Nguyệt cổ này có vẻ hiếm thấy hơn rất nhiều.

Trong ba bí phương hợp luyện đó có lưu lại gần mười vạn chữ kinh nghiệm và tâm đắc hợp luyện, nhưng trong bí phương Huyết Nguyệt cổ này chỉ có không đến mấy ngàn chữ.

Có thể thấy được ở trong lịch sử, cổ sư lựa chọn hợp luyện Huyết Nguyệt cổ có bao nhiêu ít ỏi.

Năng lực công kích của Huyết Nguyệt cổ tạm được, tầm bắn cũng chỉ là mười thước, cho dù sau khi công kích tạo thành đặc hiệu máu chảy không ngừng nhưng hiệu quả chân thực cũng không tốt.

Cổ sư từ nhất chuyển đến ngũ chuyển, vì chân nguyên có hạn, chiến đấu thường là không bao lâu thì đã phân ra thắng bại. Hiệu quả máu chảy không ngừng, ở trên chiến trường chân chính, cũng chỉ là một chút phiền toái nhỏ, gặp phải cổ sư am hiểu trị liệu cũng sẽ có thủ đoạn khắc chế tương ứng.

Hơn nữa Huyết Nguyệt cổ còn có một cái tai hại rất lớn.

Vài ngày trong mỗi tháng nó sẽ chảy máu tươi ra ngoài, trong lúc máu chảy này, lực công kích của nó sẽ giảm xuống một phần ba so với lúc bình thường.

Nhưng nó có một ưu điểm rất lớn làm Phương Nguyên vừa ý.

Đó là nó dễ nuôi.

So với Hoàng Kim Nguyệt, Sương Lâm Nguyệt, Huyền Ảnh Nguyệt thì dễ nuôi hơn rất nhiều.

Thức ăn nó cần không phải là cánh hoa nguyệt lan mà là máu tươi vừa chảy ra.

Lượng máu tuy nhiều nhưng chủng loại không hạn chế. Ở Tây Mạc thì khó nói nhưng ở vùng Nam Cương này, vạn dặm núi non trập trùng, đi sâu vào trong rừng là có thể thấy các loại dã thú ở khắp nơi.

Chém chết chúng nó là có thể lấy máu ra ngay tại chỗ. Đối với Huyết Nguyệt cổ mà nói, thức ăn của nó trải rộng khắp nơi ở Nam Cương, tùy ý là thấy được.

"Kế tiếp là hợp luyện con Huyết Nguyệt cổ này." Phương Nguyên nhanh chóng quyết định.

Trình tự hợp luyện cận kề cùng với các hạng mục cần chú ý đều đã được hắn nhớ kỹ. Trong tay hắn đã có Nguyệt Mang cổ nhưng một loại cổ trùng khác là Huyết Khí cổ cũng có chút phiền phức.

Huyết Khí cổ quý giá có thể bổ sung máu cho cổ sư. Cổ sư có Huyết Khí cổ thường là tràn đầy tinh lực, cho dù là bị thương mất máu quá nhiều cũng có Huyết Khí cổ bổ sung vào. Do đó năng lực sinh tồn trên chiến trường cũng cao hơn một bậc so với cổ sư bình thường.

Hùng Khương đã từng cực độ khát vọng có một con Huyết Khí cổ.

Nếu như Huyết Khí cổ phối hợp với Du Cương cổ, di chứng của Du Cương cổ sẽ giảm xuống bằng không, làm cho thời gian hấn hóa thân cương thi sẽ kéo dài ra thật nhiều, lại không có nỗi lo về sau.

Hắn đã là người nổi bật trong cổ sư nhị chuyển, địa vị khá cao, nhưng mãi đến khi chết trận hắn cũng chưa được như ý nguyện.

Trong mật thất, Phương Nguyên lại đưa mắt nhìn sang con Chiếu Ảnh cổ đặt trên bệ đá ở trung tâm.

Hiện tại thời gian vẫn còn dư, một khắc chung thời gian hắn chỉ dùng năm phút đồng hồ, còn thừa lại mười phút.

Trong Chiếu Ảnh cổ màu cam ghi lại chính là bí phương tứ chuyển. Chiếu Ảnh cổ màu tím thì chứa bí phương ngũ chuyển.

Chủ nhân của những con Chiếu Ảnh cổ này đều là gia lão Bí đường, nhưng chân chính phụ trách nuôi nấng là gia tộc.

Cổ trùng là có thể mượn dùng, chỉ cần có được thừa nhận của ý chí trên người cổ trùng.

Ý chí trong Chiếu Ảnh cổ là một thể với gia lão Bí đường. Phương Nguyên thăng chức làm gia lão, thân phận đã có được sự thừa nhận của gia lão Bí đường, do đó hắn có thể tự do sử dụng một bộ phận Chiếu Ảnh cổ ở đây.

Nhưng gia lão Bí đường cũng không cho phép Phương Nguyên có quyền lợi xem bí phương tứ chuyển, ngũ chuyển. Vì vậy, cho dù là hấn phát động chân nguyên rót vào Chiếu Ảnh cổ hai màu vàng tím thì cũng không có hồi đáp.

Trên thực tế, cho dù là cổ trùng thiên nhiên hoang dại cũng có thể có được công nhận từ ý chí của bọn chúng.

Những con thú vương chính là như vậy, vì vậy mà chúng có thể mượn được sức mạnh của cổ trùng. Trong nhân loại cũng có tình huống như vậy, cũng tỷ như Giang Phàm trong truyền thuyết về ngũ chuyển Thôn Giang Thiểm.

Dựa vào khí tức của Xuân Thu Thiểm, Phương Nguyên tích tắc luyện hóa những cổ trùng này, lấy được bí phương, tất nhiên không phải là không thể.

Nhưng mà hậu quả khi làm như vậy, Phương Nguyên hiện giờ còn chưa gánh chịu nổi, mà lợi ích đạt được cũng không đủ để khiến hắn động lòng.

"Thực ra bí phương quý giá nhất không phải là những bí phương tứ chuyển, ngũ chuyển này mà là bí phương làm thế nào nghịch luyện ra nhất chuyển Nguyệt Quang cổ. Cổ này xuất xứ từ tộc trưởng đời thứ nhất. Chính là trên nền tảng này, trải qua mấy trăm năm mới phát triển ra tình cảnh và quy mô không lồ như nay." Phương Nguyên thầm nghĩ.

Hợp luyện là nâng cổ trùng thấp giai lên cao cao giai, nghịch luyện là hạ cổ trùng cao giai xuống thấp giai.

Giữa một tầng một giảm này, vì quá trình khác nhau mà có thể sẽ lấy được cổ trùng hoàn toàn mới.

Nguyệt Quang cổ cũng không phải là cổ trùng thiên nhiên mà là do tộc trưởng đời thứ nhất nghịch luyện ra.

Rất nhiều giống cổ trùng trên thế giới này cũng là do cổ sư chế tạo ra hoàn toàn mới từ trên cơ sở cổ trùng thiên nhiên. Do đó, cho dù là Phương Nguyên có kinh nghiệm năm trăm, với toàn thể giới cổ trùng hắn cũng chỉ là nhận thức có hạn.

Mà phía gia tộc cũng sẽ có một hoặc một vài cổ trùng đặc thù. Những cổ trùng này không phải là cổ trùng thiên nhiên hiếm có, mà chính là giống hoàn toàn mới được nghịch luyện ra.

Các cổ sư cũng là dựa trên cơ sở này mà phát triển ra sức mạnh đặc thù của một gia tộc.

Nguyệt Quang cổ của Tộc Cổ Nguyệt, Hùng Lực cổ của Hùng gia trại, Khê Lưu cổ của Bạch gia cũng là như vậy.

Nếu như sử dụng cổ trùng đại chúng bình thường, như vậy thì sẽ bị dễ dàng nhằm vào.

Nền móng của một gia tộc ở chỗ nguyên tuyền có thể sản xuất nguyên thạch. Thứ hai đó là ít nhất một loại cổ trùng đặc thù, như vậy mới có thể làm cho sức mạnh bản thân không bị phá giải. Sau đó là huyết thống, tình thân là mối quan hệ quan trọng gắn bó gia tộc.

Do đó, đừng nghĩ Nguyệt Quang cổ chỉ là cổ trùng nhất chuyển, giá trị bí phương nghịch luyện của nó thậm chí có thể vượt qua rất nhiều bí phương tứ chuyển, ngũ chuyển.

Từ trước đến nay, bí phương nghịch luyện Nguyệt Quang cổ đều được tộc trưởng gia tộc tự mình bảo quản. Đương nhiên, ngoài tộc trưởng ra thì sẽ có một vị gia lão trung thành nhất bí mật biết được bí phương này. Hơn nữa, Chiếu Ảnh cổ ghi chép bí phương Nguyệt Quang cổ cũng được cất giấu thích đáng.

Phương Nguyên hiển nhiên không có khả năng tìm được bí phương đó trong căn mật thất này.

"Giá trị bí phương này cực cao, nếu như trước khi đi có thể lấy được là tốt nhất, nhưng mà cũng không cần phải miễn cưỡng." Phương Nguyên dừng đứng với điều này.

Hắn sẽ không thành lập tổ chức và thế lực, bí phương Nguyệt Quang cổ đối với hắn cũng không phải là thứ nhất định phải có.

"Ngược lại các loại cổ trùng tam chuyển như Huyết Nguyệt cổ mới là thứ ta cần nhất."

Mặc dù hiện nay Phương Nguyên có tu vi tam chuyển, chân nguyên bạch ngân, thế nhưng cổ trùng còn chưa phải là tam chuyển hết, không phát huy ra được sức chiến đấu chân chính của cổ sư tam chuyển.

"Hiện tại ta có Lôi Dực cổ, Thiên Bồng cổ, nếu hợp luyện ra Huyết Nguyệt cổ thì sẽ có ba con cổ trùng tam chuyển, nhưng vậy còn xa mới đủ."

Cổ sư phổ thông bám vào gia tộc, xung quanh có tộc nhân phối hợp, lại có phân phối tài nguyên, do đó chỉ cần ba bốn con cổ trùng là được rồi.

Thế nhưng Phương Nguyên muốn lang bạt Nam Cương, viễn xứ tha hương, hẳn ít nhất cần sáu con cổ trùng mới có thể gắng gượng ứng phó được các mặt.

Theo kinh nghiệm của hắn, sẽ phải có sáu con cổ trùng cung cấp trợ giúp cho hắn trong sáu phương diện là công kích, phòng ngự, trị liệu, tồn trữ, trinh sát, di động.

Về mặt công kích, Huyết Nguyệt cổ miễn cưỡng đủ tư cách. Về mặt phòng ngự, Thiên Bồng cổ có thể đảm nhiệm được. Về di động, tuy rằng Lôi Dực cổ tiêu hao khá nhiều chân nguyên thế nhưng có thể làm Phương Nguyên phi hành một khoảng ngắn, vô cùng mạnh mẽ.

Thế nhưng phương diện trị liệu, Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lại có vẻ yếu đuối. Dù sao nó cũng chỉ là cổ trùng nhị chuyển, thăng cấp tiếp theo cũng không làm Phương Nguyên vừa lòng.

Năng lực trị liệu của bản thân nhị chuyển Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo cũng không xuất chúng. Ưu thế của nó chỉ ở chỗ có thể sinh ra nhất chuyển Sinh Cơ Diệp, bán Sinh Cơ Diệp là có thể có được nguyên thạch cuộn cuộn không ngừng, giống như một gốc cây rụng tiền.

Thế nhưng sau này Phương Nguyên muốn đi lại lâu dài ở nơi hoang vu vắng vẻ, cho dù là sinh ra Sinh Cơ Diệp cũng không tìm được cổ sư khác để đổi lấy nguyên thạch.

Phương diện trinh sát, phạm vi Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo rộng lớn, mặc dù là nhị chuyển nhưng lại có thể miễn cưỡng sử dụng.

Phương diện tồn trữ, Phương Nguyên căn bản là trống không. Chỗ này cũng rất rất quan trọng, một người độc hành lấy hậu cần làm đầu, ba quân chưa đi mà lương thảo đã đi đầu. Có thể nói, đây là nền móng để giữ vững năm phương diện khác.

Tồn trữ nuôi thức ăn cho cổ trùng, cho người là một mặt, chủ yếu là cất giữ nguyên thạch.

Không có nguyên thạch, cổ sư sẽ mất đi động lực tu hành.

Mặt này Phương Nguyên còn chưa có chút tiến triển nào, trước khi có được cổ trùng cất giữ lý tưởng, hắn hẳn sẽ không trốn ra khỏi sơn trại.

"Cổ trùng dùng cho hậu cần tồn trữ, đầu tiên là phạm vi tồn trữ phải rộng, có thể tồn trữ thức ăn và cả nguyên thạch. Sau đó tự thân nó phải dễ nuôi. Cuối cùng, tốt nhất là có công dụng kéo dài thời gian bảo quản chất lượng. Nhưng cho dù là trong ba bảng vật tư ở ba nhà cũng không có con cổ nào hợp ý ta. Xem ra chỉ có thể sử dụng Xích gia, lại ép ra nội tình của bọn họ."

Một khắc chung thời gian đã đến, Phương Nguyên vừa đi ra khỏi hang động ngầm vừa suy tính trong lòng.

"Phương Nguyên đại nhân, chào ngài." Một nam cổ sư trung niên lại đứng ở ngay cửa ra, hiển nhiên là chuyên đến chờ Phương Nguyên.

"Ngài là?"

Người đến mỉm cười: "Ta là Cổ Nguyệt Xích Chung, hiện nay tạm giữ chức gia lão Dực đường."

"Thì ra là ông ta." Phương Nguyên bình tĩnh trong lòng, không khỏi quan sát người này.

Cổ Nguyệt Xích Chung có tướng mạo đoan chính, khuôn mặt chữ điền, toàn thân toát ra vẻ chính chắn. Ông ta cũng giống như Phương Nguyên, cùng có thân phận gia lão, thế nhưng tu vi đã là tam chuyển trung giai.

Sau khi Phương Nguyên làm Cổ Nguyệt Dực Cơ tức đến ngắt đi, Cổ Nguyệt Xích Chung đã được tộc trưởng bổ nhiệm, tạm thời thống lĩnh Dực đường. Mà thế tử của ông ta lại là thành viên trọng yếu trong Dực gia. Hành động này chính là phương pháp Cổ Nguyệt Bác cân đối phân tranh chính trị giữa hai bên.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Cổ Nguyệt Xích Chung cũng nhờ đó mà thượng vị.

"Đây là ba trăm khối nguyên thạch, phụ cấp gia lão một tuần. Ta biết ngài ở đây nên mang đến thay ngài, mong ngài không để bụng chuyện ta tự chủ

trương không hỏi ý." Cổ Nguyệt Xích Chung nói rồi đưa cho Phương Nguyên một túi tiền.

"Người đàn ông này..." Phương Nguyên híp mắt một cái, nhận lấy túi tiền.

Phụ cấp gia lão là cần phải do gia lão tự mình lĩnh. Nhưng Cổ Nguyệt Xích Chung lại có thể thay mặt lĩnh, nói theo một mức độ nào đó, đây là ám chỉ địa vị và mạng giao thiệp ở trong gia tộc của Xích Chung.

Nhưng ám chỉ này chỉ vừa đủ, lẫn lộn trong thừa nhận chủ động lấy lòng, khiến người ta nghĩ đây cũng phải là hù dọa hăm dọa.

"Thực không dám giấu diếm, lần này ta chủ động tới tìm Phương Nguyên đại nhân, thật sự là có một chuyện muốn thỉnh cầu."

Theo sau đó, ông ta đi thẳng vào vấn đề, nói ra ý đồ đến.

"Ha, ông muốn ta nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lên trên sao?" Phương Nguyên lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 158: Trước là một chuyện, nay là chuyện khác

Dịch giả: lamlamyu17

Cổ Nguyệt Dược Cơ đã từng muốn có Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo trong tay Phương Nguyên, vì vậy mà lợi dụng chức quyền, thiết lập ra chính sách giao nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lên trên.

Nhưng Phương Nguyên thăng cấp tam chuyển, trở thành gia lão, làm ra một đòn phản công mạnh mẽ, chọc tức Cổ Nguyệt Dược Cơ đến bất tỉnh ngay tại chỗ, làm cho Cổ Nguyệt Xích Chung lên nắm quyền.

Cổ Nguyệt Xích Chung tân quan nhậm chức đốt đuốc ba cây*, lúc này ông ta chủ động tìm đến Phương Nguyên thì chính là muốn thuyết phục Phương Nguyên nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lên trên.

(*) Thành ngữ của tiếng Trung, ý chỉ quan lại mới đến nhậm chức, chưa biết tốt hơn người trước hay không nhưng sẽ kiếm hai ba chuyện về vang mà làm để phục chúng, lôi kéo lòng người, giống như đốt ba cây đuốc đi đầu, đây là tục lệ nhậm chức của quan lại ngày xưa, sau dần thành câu cửa miệng.

"Nộp lên trên Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo cũng không phải là không thể." Phương Nguyên trầm ngâm một hồi rồi nói.

Có một câu tục ngữ nói rất hay: trước kia là một chuyện, nay là chuyện khác.

Bây giờ đã không giống với ngày trước...

Cổ Nguyệt Dược Cơ từng muốn Phương Nguyên nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lên trên, đó là thượng ngự hạ*, người muốn giao nộp cũng phải giao nộp, không muốn giao nộp cũng phải giao nộp.

(*) Người trên không chế, bắt buộc người dưới

Nhưng hôm nay, Phương Nguyên đã là gia lão, phân lượng chỉ kém hơn tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác, đã là bằng vai phải lứa với đám người Cổ Nguyệt Dược Cơ. Vì vậy mà Cổ Nguyệt Xích Chung khuyên giải Phương Nguyên nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lên trên đã không còn là thượng ngự hạ, mà là một giao dịch bình đẳng, trao đổi về lợi ích.

Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo quả thực vô cùng quý giá, sản sinh ra Sinh Cơ Diệp thì nó chính là loại tài nguyên cỡ nhỏ cung không đủ cầu. Hiện tại trong tay Phương Nguyên nuôi nhiều cổ trùng như vậy, phần lớn chi phí nuôi dưỡng đều phải dựa vào nó mà chèo chống.

Thế nhưng, trên thế giới này không cái gì không thể bán, chỉ có lợi ích quá nhỏ, không đủ làm người ta động lòng mà thôi.

Tuy rằng Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo quý giá, nhưng chỉ cần ra giá hợp lý thì sao lại không thể bán?

Cái gọi là cổ trùng chẳng qua cũng chỉ là công cụ, là thủ đoạn để đạt được mục đích trong lòng. Cho dù là Xuân Thu Thiên thì như thế nào? Chỉ cần tình hình thích hợp, bỏ qua nó có thể đổi lấy lợi ích càng lớn hơn, thế thì sao không làm vậy chứ?

Muốn có được thứ gì đó, trước phải học cách buông bỏ.

Phương Nguyên tự nhiên có giác ngộ như vậy, cho nên hắn nhìn về phía Cổ Nguyệt Xích Chung.

Cổ Nguyệt Xích Chung hiểu ý cười: "Nếu như ngài nguyện ý nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lên trên thì ta cũng sẽ nguyện ý dùng lệnh bài này để bồi thường cho ngài."

Nói đoạn, ông ta lấy ra một tấm lệnh bài.

Lệnh bài này có hình dáng đơn giản, dạng hình tam giác, đầu góc vát tròn, mặt trước có ba chữ xếp hình tháp, ghi là "Tướng Tứ Lệnh", mặt sau cũng có ba chữ, ghi là "Thường Hữu Công".

(*) Tướng Tứ Lệnh: lệnh bài ban thưởng. Thường hữu công: phần thưởng người có công.

"Ngài là gia lão mới thăng chức, có một số việc có lẽ còn chưa rõ lắm, Tấm lệnh bài Tướng Tứ Lệnh này chuyên phát cho các cổ sư có công lao to lớn đối với gia tộc, cho dù là gia lão cũng có rất ít người có. Sử dụng lệnh bài này thì có thể đi vào động cổ trùng dưới lòng đất của gia tộc, chọn ra một con cổ trùng bất kì, mà cổ trùng trong đó đều là vật quý hiếm. Những con cổ trùng đứng trước mười trên bảng vật tư thì có bốn con chính là chọn ra từ trong động cổ trùng này." Cổ Nguyệt Xích Chung giải thích.

Phuong Nguyên lập tức có hơi động lòng.

Hắn cũng không bắt ngờ với điều này, tộc Cổ Nguyệt là gia tộc sừng sững mấy trăm năm không ngã, thời gian lâu như vậy, không thể nào không có một chút nội tình và tích lũy.

Trên thực tế, chi cần là gia tộc có lịch sử lâu đời một chút, thì đều có những chỗ bí mật tương tự như động ngầm cổ trùng để lưu trữ cổ trùng.

Chỉ là muốn lấy được cổ trùng ở đó thì nhất định phải là bề tôi có công lao, còn phải là công lao lớn, hơn nữa còn phải trung thành đáng khen.

Phuong Nguyên vừa mới thăng chức làm gia lão, còn kém xa vạn dặm mới đạt được tư cách này.

"Ta sắp rời khỏi gia tộc, cần phải có cổ trùng tồn trữ, lệnh bài này thật sự là một lựa chọn tốt. Nhưng mà..." Phuong Nguyên có chút lo lắng trong lòng.

Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo bỏ thì cũng thôi, nó quả thực đã trợ giúp khá lớn đối với Phuong Nguyên nhưng lại không thích hợp về sau.

Hiệu quả trị liệu của nó không quá tốt, Sinh Cơ Diệp mọc ra cũng không thể duy trì trị liệu liên tục.

Phuong Nguyên lo lắng, đổi lấy lệnh bài kia, đi vào động cổ trùng cũng chưa chắc có thể lấy được con cổ lý tưởng.

Cổ Nguyệt Xích Chung vẫn một mực quan sát sắc mặt hắn, hiểu lầm do dự của Phuong Nguyên thì nói: "Trong động không chỉ có cổ trùng tam chuyển mà còn có cả cổ tứ chuyển. Phuong Nguyên gia lão ngài sẽ không lỗ vốn. Nếu như sau này ngài hối hận, chúng ta cũng có thể trao đổi về, chỉ là cần có một đoạn thời gian, đồng thời cũng phải bí mật tiến hành."

Phuong Nguyên nghe vậy thì nhướng mắt, không khỏi lại nhìn Xích Chung một lần nữa.

"Đây thật là một người kiệt xuất." Trong lòng hắn cảm thán.

Tân quan nhậm chức đốt đuốc ba cây. Xích Chung này hiểu rất rõ vị trí của mình, ông ta không chỉ phải hướng về phía tộc trưởng, mà còn phải thoả hiệp với Xích gia, Dược gia, đồng thời còn biểu hiện ra năng lực của bản thân.

Phuong Nguyên nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lên trên có ý nghĩa đặc thù đối với ông ta, vì thế ông ta cam nguyện trả giá đắt.

"Trời đất mệnh mông, kẻ kiệt xuất cũng là nhiều biết bao nhiêu! Dưới áp lực thú triều, không ngừng có người cũ hi sinh, người mới thượng vị. Từ một mức nào đó mà nói, đây cũng là đổi mới trong gia tộc, như vậy mới có thể duy trì sức sống, để gia tộc sừng sững không ngã." Phuong Nguyên trầm nghĩ.

Quá nhiều người cũ sẽ làm cho tổ chức mục rỗng bên trong, do đó cơ chế đào thải là con đường duy nhất để tổ chức duy trì sức sống.

Cổ Nguyệt Xích Chung chỉ là một đại diện trong đó.

Thiên nhiên mạnh được yếu thua mới có sức sống bùng bùng. Cơ thể con người thay cũ đổi mới mới có thể duy trì sức sống. Cổ trùng trong tay cổ sư lại càng không nên không đổi từ đầu đến cuối, chỉ có biến hoá mới có tiến bộ.

Nghĩ đến đây, Phuong Nguyên chủ động nhận lấy lệnh bài trong tay Cổ Nguyệt Xích Chung, đồng thời chuyển giao Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo cho đôi phượng.

Phuong Nguyên chủ động chuyển nhượng làm cho Xích Chung luyện hóa Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo rất nhanh chóng.

Ông ta để gốc thảo cỏ này vào trong không khiếu, bấy giờ trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trong lòng ông ta có dã tâm, tạm thay mặt gia lão Dược đường, đối với ông ta mà nói, đó là một cơ hội quan trọng. Nếu có thể nắm bắt cơ hội này, từ tạm thay mặt thăng lên làm chính thức cũng không phải là không thể.

Thế nhưng, muốn làm đến đó thì cần phải thoả hiệp với ba bên.

Chẳng qua là chính trị mà, đều là nghệ thuật thoả hiệp.

Lúc Được Cơ tại vị, bà ta không có cách nào tóm được Phuong Nguyên, sau khi ông ta thượng vị lại có thể làm cho Phuong Nguyên nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lên. Đây không chỉ là lấy lòng Được gia, quán triệt theo ý muốn của Được Cơ trước kia, vô hình chung còn là thể hiện ra năng lực của mình.

Vì điều này, bỏ ra Tường Tử Lệnh vật và tích lũy được ông ta cũng không tiếc!

"Xích Chung đại nhân, cùng nói chuyện với ngài thực sự là làm người ta vui sướng. Không biết là ngài hiện có thời gian hay không?" Cát lệnh bài vào trong ngực xong, Phuong Nguyên nói.

Ánh mắt Cổ Nguyệt Xích Chung không khỏi loé lên, có phần nghi hoặc.

...

Sau một chốc lát.

Trong phòng tiếp khách.

"Cổ Nguyệt Đồng Thổ mang theo thê tử bá kiến hai vị gia lão đại nhân!" Cửu phụ cửu mẫu của Phuong Nguyên cúi đầu khom lưng, hành lễ với Phuong Nguyên và Xích Chung, thái độ cực kỳ kính cẩn, thậm chí mang theo một chút sợ hãi.

Tin tức Phuong Nguyên thăng chức làm gia lão lan truyền, hẳn trở thành tấm gương cho rất nhiều cổ sư trẻ tuổi, nhưng cũng gây ra kinh ngạc và khủng hoảng cho cửu phụ cửu mẫu.

Phuong Nguyên này rõ ràng chỉ là loại bình, sao lại đột nhiên thăng cấp lên tam chuyển, trở thành gia lão chứ?

Cho dù là Cổ Nguyệt Phuong Chính có tư chất loại bình thì hiện nay cũng chỉ là nhị chuyển cao giai mà thôi!

Sau kinh ngạc, đó chính là sợ hãi.

Sao bọn họ có thể không thể nào không sợ hãi cho được.

Chỉ cần vừa nghĩ tới khoảng thời gian mình ngày ngày khất khe chèn ép Phuong Nguyên, bọn họ đã kinh hồn táng đảm.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo!

Có thân phận gia lão thì đã khác.

Bọn họ sợ Phuong Nguyên phát lên rồi sẽ tìm tới cửa trả thù.

Chỉ là Phuong Nguyên tìm tới cửa rồi, nhưng không chỉ như vậy, hẳn còn dẫn theo một gia lão khác.

"Kẻ đến bất thiện, kẻ đến bất thiện mà!" Cổ Nguyệt Đồng Thổ than khóc trong lòng.

Phuong Nguyên lại mỉm cười nói: "Cửu phụ cửu mẫu không cần đa lễ. Tuy rằng ta đã thăng chức gia lão nhưng vẫn là cháu trai của hai người mà. Nào, mọi người ngồi xuống đi thôi."

Nói đoạn, hẳn ngồi xuống ghế chủ vị.

Cổ Nguyệt Xích Chung cũng theo sau mà ngồi ở một bên.

Hai vị trí này vốn là chỗ ngồi của cửu phụ cửu mẫu, là vị trí của chủ nhà.

Nhưng bọn người Phuong Nguyên làm vậy, cửu phụ cửu mẫu lại không có chút dị nghị hay là bất mãn nào, thậm chí được ngồi trên ghế hạ thủ thì bọn họ cũng đã có phần do dự, nao núng.

(*) Sắp xếp trong sảnh đường của người Trung phân theo địa vị. Ghế chủ vị là của người đứng đầu hoặc chủ nhà, xếp giữa. Ghế hạ thủ là xếp hai bên sau đó mới là những vị trí ngồi bình thường khác xếp dọc xuống, càng về sau (tức càng xa chủ vị) thì địa vị càng thấp, người ngồi ở hạ thủ thường là địa vị chỉ dưới người đứng đầu và hơn tất cả những người còn lại. Giống như trong Nghị sự đường ở Gia Chủ các, tộc trưởng sẽ ngồi chủ vị, hai gia lão đương quyền Xích, Mạc thì ngồi ở hạ thủ hai bên, sau đó mới là các gia lão khác, phân theo địa vị trong tộc.

Đây là quyền thế của gia lão.

Cửu phụ cửu mẫu nhìn nhau, đều nom nớp lo sợ mà ngồi xuống. Bọn họ ngồi nghiêm chỉnh, bộ dạng dè dặt, hơn nữa chỉ dám ngồi một nửa mặt ghế.

Lúc này, gia nô bắt đầu dâng trà.

Cổ Nguyệt Xích Chung giữ nguyên sự trầm mặc, không uống trà. Phuong Nguyên thì thông dong thường thức trà, sau đó thăm hỏi: "Không biết gần đây cữu phụ cữu mẫu ra sao?"

Phuong Nguyên mỉm cười hỏi nhưng trong mắt cữu phụ cữu mẫu hẩn như vậy còn đáng sợ hơn phần lộ ùng ùng.

Nhất là cữu mẫu, vừa nghĩ đến những lời mình từng nhục mạ Phuong Nguyên, bà ta đã sợ đến cả người run run.

"Lang triều đến, cuộc sống bấp bênh. Nhất là quán rượu bị ép ngừng kinh doanh, tiền cho thuê của mấy căn lầu trức cũng đang giảm xuống. Nói thật là nhà nghèo ăn không đủ no." Cữu phụ nói đến đây thì nhỏ nước mắt.

Ông trước kia đáng vẻ trẻ hơn tuổi, nhưng bây giờ thì đã không còn là mặt mày hồng hào nữa, tóc mai thì bạc trắng, nếp nhăn thêm nhiều, nhất là hường ứng lệnh triệu tập, làm cho tình cảnh khốn đốn của ông ta vừa nhìn là thấy ngay.

Nhưng Phuong Nguyên cũng biết, ông ta quản lý tửu quán nhiều năm, tiền dành dụm vẫn phải có. Bây giờ than thở đáng thương như vậy, e rằng là sợ mình trả thù, muốn dùng bộ dạng đáng thương để người ta đồng cảm.

"Cữu phụ này, ngày thường thì khôn khéo, sao việc đến phiên mình thì ngu ngốc đi nhỉ. Nếu ta muốn phục thù thì còn mang theo Cổ Nguyệt Xích Chung làm gì?"

Phuong Nguyên cười lạnh trong lòng. Hẩn không có thiện cảm gì với cữu phụ cữu mẫu, nhưng đó cũng không có nghĩa là trên người bọn họ hết giá trị lợi dụng.

"Cữu phụ cữu mẫu, hai người ngày thường chăm sóc ta rất nhiều, ta có thành tựu như bây giờ cũng là do may mắn được hai người bồi dưỡng. Ngày hôm nay, ta vừa lĩnh được phụ cấp gia lão, ba trăm khối nguyên thạch này, hai người hãy nhận lấy đi." Nói xong, Phuong Nguyên đưa túi tiền cho cữu phụ.

"Cái gì? Đây..." Nét mặt lúc này của Cổ Nguyệt Đồng Thổ quả thật là rất đặc sắc.

Trong kinh ngạc có bất an, trong bất an lại gần kề sợ hãi, dưới sợ hãi lại có chút không thể tưởng tượng nổi.

Cữu mẫu bên kia cũng ngây người, sững sờ nhìn túi tiền trong tay Phuong Nguyên.

Đây là có chuyện gì?

Không có phục thù trong tưởng tượng, ngược lại là có ba trăm khối nguyên thạch đưa đến?

Lời nói vừa rồi của Phuong Nguyên, hai người bọn họ sao không nghe thấy, chối tai cỡ nào, "chăm sóc", "bồi dưỡng", những từ này hiển hiện ra ý tứ châm chọc nồng nặc, làm cho bọn họ càng cảm thấy kì quái.

"Tên Phuong Nguyên này tính làm gì?"

"Rốt cuộc là hẩn muốn là gì? Muốn dẫn vật chúng ta thế nào chứ!"

Cữu phụ cữu mẫu nhìn nhau, đều trừ trừ do dự, trong lúc nhất thời, hai người không dám nhận lấy túi tiền.

"Nếu là tấm lòng hiếu thảo của Phuong Nguyên gia lão, hai người hãy cứ thu lấy đi." Ngồi bên cạnh, Cổ Nguyệt Xích Chung mặt không đổi sắc mà mở miệng nói.

"Dạ, dạ, dạ." Cữu phụ liên tục gật đầu, vội vàng nhận lấy. Tuy rằng ông ta có biệt hiệu ẩn gia lão nhưng đối mặt với gia lão Dược đường thì vẫn không là cái gì.

Ông ta dùng hai tay nâng ba trăm khối nguyên thạch, người keo kiệt thích tiền của như ông ta lúc này lại thấy túi tiền này quá phồng tay, thật muốn ném nó đi ngay lập tức!

"Nếu cữu phụ đã nhận lấy, vậy ta đây cáo từ." Phuong Nguyên nói đi là đi.

Cữu phụ cữu mẫu vội vàng muốn đưa tiền lại bị Phuong Nguyên ngăn lại.

"Đừng nhìn nữa." Trong góc phòng, Thảm ma ma thờ dài, nói với con gái Thảm Thuý bên cạnh.

Thảm Thuý gương mặt buồn bã, mãi đến khi bóng lưng Phuong Nguyên và Xích Chung hoàn toàn biến mất mới thôi nhìn theo.

"Mẹ à, con đã lựa chọn sai rồi sao?" Nàng ta nói.

Gia lão có thể lấy một vợ hai thiếp, nếu như nàng ta một lòng từ đầu đến cuối, nói không chừng lúc này đã được làm tiểu thiếp của Phuong Nguyên.

"Thực sự là không ngờ, Phuong Nguyên chỉ có tư chất loại bính mà lại đạt tới bước này." Thảm ma ma bắt đầu dĩ lặc đầu, "Nha đầu, nghĩ thoáng một

chút. Phương Chính là có tư chất loại giáp, tuyệt đối không kém hơn hẳn!"

"Vâng." Thảm Thủy đáp lời, đôi mắt âm thầm lại toát ra ánh sáng.

Trên thế giới này, phạm nhân hèn mọn đến nhường nào!

Trên người nàng ta, thứ có thể khiến cổ sư đại nhân động lòng thì có bao nhiêu?

Nếu thân thể cũng đã cho Phương Chính, đó chính là đặt tiền cược cho cuộc đời, cũng không có cách nào quay đầu lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 159: Phương Nguyên này...

Dịch giả: lamlamyu17

Grào!!!!

Bốn con Cuồng Điện Lang rướn cái cổ, phát ra tiếng sói gào rít cao.

Rào rào rào...

Mưa to như trút, màn mưa dày đặc, mây đen giăng giăng, sắc trời hôn ám này làm cho thị giác càng bị trở ngại lớn.

"Mau lên, phụ cận công đồng đã xuất hiện lỗ thủng, tiểu tử Thăng Nam qua đó nhanh!"

"Cổ sư trị liệu đâu? Chỗ chúng tôi có một người trọng thương!!"

"Giết, giết, giết! Giết sạch bọn sói con này!!"

Chống lại tiếng sói tru là tiếng hò hét của các cổ sư.

Mỗi người gần như đều đang anh dũng chiến đấu.

Chiến tuyến bao quanh sơn trại kéo dài liên miên, khí thế hùng hục.

Tiếng hò hét của mọi người, tiếng sói tru, tiếng mưa rơi nặng hạt, tiếng gió thổi quện vào nhau.

Đồng đảo điện lang như thủy triều công kích vào tường vây sơn trại. Cạm bẫy ở bên ngoài kia đã sớm bị xác sói chất lên san bằng. Dưới sự dẫn dắt của những con Hào Điện Lang, lực công kích của đàn sói cực mạnh.

Các cổ sư nhất chuyển, nhị chuyển chiến đấu anh dũng nơi tuyến tuyến, một lượng lớn nguyệt nhận bắn vào trong đàn sói, gạt phăng đám điện lang.

Nhưng trong bầy sói cũng có những dòng lõi điện, cầu điện không ngừng bắn về phía sơn trại, tạo thành thương vong cho tộc Cổ Nguyệt.

"Phương Nguyên gia lão, đây là báo cáo thương vong Được đường vừa thống kê ra, mời ngài xem!" Một vị cổ sư đưa tin chạy như bay đến, sau khi nhìn thấy Phương Nguyên thì thi lễ một cái, dâng tình báo lên bằng hai tay.

Phương Nguyên đã là cổ sư tam chuyển, trở thành gia lão, được gia tộc phân công nhiệm vụ, trở thành thủ lĩnh trấn áp khu vực phía tây này.

Phương Nguyên ngưng nhìn chăm chú về phía chiến trường, nhận lấy báo cáo bằng giấy trúc này rồi nói với cổ sư nọ: "Người đi xuống đi."

Cổ sư lại thi lễ một cái, sau đó lui ra.

Tốc độ của hắn cực nhanh, sử dụng cổ trùng gia tốc, không lâu sau đã rời khỏi, chạy đến chỗ tiếp theo.

Phạm là cổ sư bổ nhiệm truyền thì đều ít nhất có một con cổ trùng phụ trợ di động, thậm chí một vài cổ sư còn có hai con.

Phương Nguyên mở báo cáo, nhìn sơ qua.

Con số thương vong trên chiến báo thật khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cho đến bây giờ, lang triều tấn công Cổ Nguyệt sơn trại đã gần mười lần. Tình huống thương vong của cổ sư trong gia tộc vô cùng nghiêm trọng, làm cho các gia lão phải sứt đầu mẻ trán, còn gia lão Dược đường tạm thay là Cổ Nguyệt Xích Chung thì càng áp lực nặng nề. Ông ta vốn tuổi trung niên, mấy ngày nay tình cờ gặp một lần lại thấy đã có chút tóc bạc!

Nhưng vì Phương Nguyên có trí nhớ kiếp trước, trong đầu đã có chuẩn bị, ngược lại là không bất ngờ gì.

"Trận lang triều này là một trong những trận lang triều nghiêm trọng nhất trong lịch sử tộc Cổ Nguyệt. Số thương vong như thế này cũng khó tránh khỏi."

Hắn thầm nghĩ trong lòng, ánh nguyệt quang trong tay lại sáng lên, cắt tờ báo cáo này thành bụi phấn.

Những báo cáo này chỉ có gia lão mới có tư cách đọc, nếu như công bố ra quần chúng, e rằng sẽ gây ra khủng hoảng, cho dù là Cổ Nguyệt sơn trại cũng đã khủng hoảng rồi, cảm giác bất an trong lòng người càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc này, ánh nguyệt quang trong bàn tay hắn không còn thuần túy là màu xanh nữa mà là nhiễm màu đỏ máu.

Đây là Huyết Nguyệt cổ tam chuyển.

Để luyện chế con cổ này, Phương Nguyên gặp thất bại một lần, mãi đến lần thứ hai hắn mới thành công.

Về phần nguyên liệu hợp luyện, tất nhiên là hắn bóc lột Cổ Nguyệt Xích Luyện mà cướp được.

Phương Nguyên nhắm hai mắt lại, tâm tư chìm vào không khiếu trong cơ thể.

Trong không khiếu, vách khiếu dạng ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, thế nhưng không có chút tạp chất, thuần trắng một mảng.

Giọt giọt chân nguyên đều có màu trắng, lại ánh lên vẻ sáng bóng như vàng như bạc. Đó chính là chân nguyên bạch ngân của cổ sư tam chuyển.

Từng giọt nước tụ lại thành biển, trong không khiếu đã là một vùng biển chân nguyên bạch ngân.

Trước kia trên mặt biển bạch ngân vẫn còn nhiễm một lớp vẩy bẩn màu đỏ, nhưng nay cũng không còn.

Tĩnh Thủy cổ lưong gạt được từ chỗ Cổ Nguyệt Xích Luyện, Phương Nguyên đã dùng từ lâu, di chứng của Nhân Thú Táng Sinh cổ đã hoàn toàn bị tiêu trừ.

Thế nhưng hắn cũng không phải không trả giá chút nào.

Tư chất Phương Nguyên vẫn là hạ xuống một chút, trước kia là loại bính bốn thành bốn, nay vì Nhân Thú Táng Sinh cổ mà giảm hai phân, không khiếu tối đa chỉ có thể chuyển chờ bốn thành hai chân nguyên.

Nhưng cái giá này, Phương Nguyên cũng sớm có chuẩn bị tâm lý.

Nói cho cùng hắn vẫn phải cảm tạ Cổ Nguyệt Xích Luyện. Nếu không có Tĩnh Thủy cổ của lão, để mặc cho dòng nước bẩn đỏ đen đó ô nhiễm chân nguyên lâu ngày, tư chất Phương Nguyên sẽ còn giảm xuống nhiều hơn.

Một con bọ rùa màu trắng đốm đen bay lượn trên khoảng không mặt biển, chính là Thiên Bồng cổ.

Ẩn Lân cổ mang ngoại hình con cá đá thì chìm trong đáy chân nguyên.

Tứ Vị Tửu Trùng thì nghịch nước trên mặt biển.

Về phần Huyết Nguyệt cổ vừa luyện thành, ngoại hình nó giống như Nguyệt Quang cổ, nay sống nhờ trong lòng bàn tay phải của Phương Nguyên, hóa thành một ẩn ký trắng non màu đỏ.

Còn Lôi Dực cổ tam chuyển lại sống nhờ sau lưng của Phương Nguyên, dáng vẻ giống như hai hình xăm tia chớp.

Đáng chú ý là Xuân Thu Thiên.

Trạng thái của nó càng ngày càng tốt, tốc độ khôi phục cũng càng lúc càng nhanh. Tình huống này làm Phương Nguyên âm thầm mừng rỡ nhưng đồng thời cũng có chút lo âu.

Xuân Thu Thiên cao tới lục chuyển, mà hắn chỉ là cổ sư tam chuyển, bằng vào không khiếu của hắn lúc này, e rằng khó có thể chờ được Xuân Thu Thiên đã bình phục hẳn.

Khí tức của Xuân Thu Thiên càng ngày càng mạnh, giống như là ống giấy mà đi đụng sắt đá, không khiếu ắt hẳn không gánh nổi.

"Bây giờ không có cách nào khác, cũng chỉ có thể nuôi thả nó bên người." Phương Nguyên thở dài trong lòng.

Hành động này có tai hại cực lớn.

Cổ trùng lục chuyển đều liên quan tới đạo vận, chứa đựng mệnh võ pháp tắc của trời đất, một khi nuôi thả lâu ở bên ngoài sẽ làm cho pháp tắc cộng hưởng. Trừ phi là để nó ngủ say, nếu không động tĩnh sẽ không nhỏ, gây ra các loại dị tượng, khiến cho các cười già khác chú ý và mơ tưởng đến.

Nhưng mà hần cũng là không còn cách nào khác.

Grào!!!

Lúc này, bỗng nhiên một tiếng sói gào truyền đến.

Phuong Nguyên thu hồi tinh thần.

"Gia lão đại nhân, Cuồng Điện Lang tham gia tấn công! Ba vị gia lão Cổ Nguyệt Khương Tiêm đang ngăn chặn nó ở cổng đông, mong ngài có thể ra tay tương trợ." Cổ sư đứng bên cạnh vội vàng báo cáo.

Xoẹt!

Một tiếng sét rạch vang lên, phía sau Phuong Nguyên rồi đột nhiên hiện ra hai cái cánh chim.

Hai cánh chim này đều do dòng điện màu lam nhạt tạo ra, hình dạng khá đơn giản và trừu tượng. Thế nhưng nó cứ như vậy mà vỗ thì đã kéo Phuong Nguyên bay vọt lên không trung, tốc độ cực nhanh đuổi theo về phía chiến trường nơi cổng phía đông.

Bay thẳng đến từ trên không trung, gần như chỉ cần thời gian vài hơi thở, Phuong Nguyên đã đến chiến trường.

Cuồng Điện Lang có ý muốn tấn công cổng đông, vài gia lão đang ở phụ cận kịch liệt giao chiến với nó.

Cuồng Điện Lang chợt nhảy ra khỏi chiến trường, đuôi sói thuận thế vung lên, quét về phía một thiếu nữ cổ sư nhất chuyển đang ở trong góc.

Cổ sư này lập tức mặt trắng bệch, chỉ nghe tiếng gió rít gào thì đã thấy đuôi sói quét đến. Trong lòng nàng ta lập tức cay đắng kêu lên một tiếng "Xong rồi!", với năng lực của nàng ta, e rằng tránh không khỏi, đỡ cũng không xong.

Nhưng ngay khoảnh khắc mệnh treo chuông này, một bóng người bỗng nhiên lao xuống từ trên bầu trời, ôm lấy nàng ta.

Thiếu nữ chỉ cảm thấy trước mắt một trận trời đất chao đảo, lúc phục hồi lại tinh thần thì đã nhìn thấy mình đang bay giữa không trung, đuôi sói lướt qua bên dưới, một căn lầu trúc hai tầng lập tức gặp phải cú tấn công nghiêm trọng, lung lay sắp ngã đổ.

Nét mặt nàng càng thêm tái nhợt, nếu bị cái đuôi này quét trúng, e rằng mình đã thành thịt nát.

Ngay sau đó, nàng nhận ra mình đã được cứu.

Rốt cuộc là ai cứu mình?

Nàng giương mắt nhìn về phía người này thì lập tức sững sốt.

Là hần ư?

Cổ Nguyệt Phuong Nguyên!

Trong lúc nhất thời, trong lòng thiếu nữ cảm thấy thật phức tạp, khó có nói hết.

Nàng và Phuong Nguyên là bạn học. Phuong Nguyên đã từng cướp nguyên thạch của nàng, nàng hiển nhiên là căm hận chán ghét Phuong Nguyên.

Nhưng nàng cũng không thể không bội phục thành tựu của Phuong Nguyên. Nhất là khi tin tức Phuong Nguyên thăng chức thành gia lão truyền đến, nàng vừa khiếp sợ vừa kính phục.

Nhìn Phuong Nguyên mà xem, nàng cũng có tư chất loại bình nhưng nay vẫn chỉ là nhất chuyển.

Hiện tại, nàng lại được Phuong Nguyên cứu.

Đây chính là cái ơn cứu mạng!

Trong sự cảm kích, lẫn kinh ngạc, kính nể, một chút ác cảm còn sót lại của nàng đối với Phuong Nguyên cũng dường như đã tan biến.

"Bên chiến trường này rất nguy hiểm. Người lùi xa ra đi." Phuong Nguyên vỗ cánh một cái rồi đáp xuống mặt đất, buông thiếu nữ trong ngực ra.

Hần cũng có vài ấn tượng với thiếu nữ này, hình như là bạn học nhưng tên thì không nhớ ra được.

Nói xong lời này, hần xoay người rồi đi, không phi hành nữa mà là chạy nhanh tới, gia nhập chiến trường.

Tốc độ Lôi Dực cổ rất nhanh nhưng tốc độ tiêu hao chân nguyên cũng nhanh như vậy. Phương Nguyên chỉ có tư chất loại bình, trong cổ sư tam chuyển, chỉ riêng về dự trữ chân nguyên mà nói, hẳn chính là loại cấp bậc thấp nhất, do đó càng phải sử dụng quý trọng chân nguyên.

Huyết Nguyệt cổ!

Hắn vung ra một mảnh nguyệt nhận.

Nguyệt nhận này mang màu đỏ, bắn trúng vào thân thể Cuồng Điện Lang lập tức tạo thành một vết thương, máu chảy không ngừng.

Thiếu nữ lại dừng lại tại chỗ, sững sờ nhìn hình bóng đang chiến đấu của Phương Nguyên. Dần dần, trong đôi mắt nàng bắt đầu phát một thứ ánh sáng không biết gọi tên là gì.

Mười bảy mười tám tuổi chính là độ tuổi hoài xuân.

...

"Phương Nguyên này, ngươi thấy thế nào?" Ở nơi xa xa, tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác thấy cảnh này thì hỏi một vị thân tín bên cạnh.

Người này lập tức nói: "Nghe nói gia lão Phương Nguyên đã hưởng ứng lời kêu gọi của Dược đường, nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo trong tay lên trên. Vừa rồi nhận được khoản phụ cấp đầu tiên, hẳn đã mang toàn bộ cho cửu phụ cửu mẫu của mình, hiểu thuận vẹn toàn. Mấy ngày qua, hẳn nhiều lần ra tay, tham gia chém giết Cuồng Điện Lang, thế tấn công sắc bén tàn nhẫn, lập nhiều thành tích. Không chỉ như vậy, hẳn còn nhiều lần cứu tộc nhân, danh tiếng càng ngày càng tốt. Trong gia tộc đã có một vài lời đồn, cái gì gọi là lãng tử quay đầu quý còn hơn vàng, lại mà xem gia lão mới lên của Phương gia, vân vân."

"Theo thuộc hạ thấy, mặc dù Phương Nguyên chỉ có tư chất loại bình nhưng lại có tài nghệ chiến đấu khá ưu tú. Hẳn đúng là gặp thời, có di sản cha mẹ, chỉ riêng Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo chính là một nguồn tài nguyên cuộn cuộn không ngừng. Hẳn trước sau sử dụng hai con Xích Thiết Xá Lợi cổ, nhưng mà có thể tu hành đến tam chuyển vẫn có phần là do may mắn."

Nói đến đây, vị thân tín này không khỏi toát ra vẻ ghen tị.

Ông ta cũng có tư chất loại bình thế nhưng chỉ có tu vi nhị chuyển, leo đến bước đường hôm nay phải dùng đến hơn nửa đời người. Ấy thế mà Phương Nguyên, mới mười bảy tuổi lại đã là gia lão.

Thực sự là so người với người lại tức chết người.

Cổ Nguyệt Bác nghe thân tín nói, không tỏ ý kiến gì mà khẽ gật đầu.

Lời nói của người này đại biểu cho cái nhìn của đại đa số tộc nhân, nhưng lại có hơi nông cạn.

Cổ Nguyệt Bác đã đảm nhiệm tộc trưởng rất nhiều năm, tầm mắt đương nhiên cao hơn một bậc.

Phương Nguyên nộp Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo lên trên nhất định là đã đạt thành giao dịch nào đó với Cổ Nguyệt Xích Chung. Hẳn đưa toàn bộ phụ cấp cho cửu phụ cửu mẫu, e rằng cũng không phải xuất phát từ thật lòng mà là một hồi diễn mang tính chính trị.

Người chủ yếu tuyên truyền chuyện này chính là Cổ Nguyệt Xích Chung.

Về phần cứu người... Có phải thật tâm thật ý hay không còn phải khảo sát.

Nhưng cho dù thế nào, nếu Phương Nguyên không còn một mình độc hành nữa thì, có cử chỉ làm ra vẻ cũng là đáng mừng.

Những hành động này của hắn sau khi thăng chức gia lão chính là chủ động dựa vào gia tộc, hiển dương cho gia tộc. Mà sự hưng thịnh của gia tộc tất nhiên cần những hiển dương và dựa dẫm này.

Nghĩ như vậy, Cổ Nguyệt Bác bèn dặn dò: "Những người của Ám đường kia, mấy ngày nay điều tra cũng không có kết quả. Quên đi, trước cứ tạm thời huỷ bỏ điều tra với Phương Nguyên đi."

"Dạ, thuộc hạ sẽ đi báo tin ngay." Thân tín lui ra.

Cổ Nguyệt Bác lưu lại tại chỗ, mắt híp lại.

Trong lòng ông ta cũng âm thầm suy nghĩ: "Mặc dù có các loại lý do nhưng mà tiến độ tu vi vẫn là hơi nhanh. Trên người Phương Nguyên ắt có bí mật! Nhưng thời kì này, lang triều nghiêm trọng, mỗi một phần lực lượng đều phải sử dụng một cách quý trọng, lãng phí ở chỗ Phương Nguyên có hơi đáng tiếc. Nhưng điều tra là chuyện nhất định, chỉ là phải đợi sau lang triều."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 160: Cả sảnh đường khen hay

Dịch giả: lamlamyul7

Âm một tiếng, Cuồng Điện Lang ngã trên mặt đất như một con voi không lồ.

Nó há to cái mồm, hai mắt mất đi điểm tựa, sinh mệnh đã rời xa nó.

Trên người của nó đầy rẫy vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, nhuộm đỏ mặt đất xung quanh.

Mưa to vẫn còn rơi xối xả xuống đất, hoà loãng với máu tươi, chảy tràn ra bốn phía.

Trên mặt đất lầy lội, bên cạnh cái xác của Cuồng Điện Lang, vài vị gia lão đang đứng đó, đều thở hổn hển, cả người bị mưa xối ướt, còn bị máu và bùn lầy bắn lên, vô cùng nhếch nhác.

"Cuối cùng cũng giết được nó!"

"Con Cuồng Điện Lang này trên người có cỗ trùng phòng ngự ký sinh, đúng là khó chơi..."

"May là có Huyết Nguyệt cổ của gia lão Phung Nguyên, làm vết thương của nó tích lũy thành nhiều, nếu không muốn giết nó chắc hẳn phải càng thêm khó khăn."

Vài vị gia lão nói, dồn dập về phía Phung Nguyên.

Trước đây nghe thấy Phung Nguyên hợp luyện Huyết Nguyệt cổ, bọn họ còn có phần không cho là đúng, nhưng hôm nay nhìn thấy, quả thật là hữu hiệu khi đối phó với Cuồng Điện Lang.

"Chư vị đại nhân quá khen rồi. Nếu không có các vị giúp đỡ và yểm hộ, ta cũng không thể tấn công suông sẽ như vậy." Phung Nguyên lau nước mưa trên mặt, khách khí nói.

"Không cần nói vậy, đó là tất nhiên rồi."

"Bọn ta già rồi, trước đây vẫn không cảm thấy vậy, nhưng bây giờ sóng vai đánh một trận với Phung Nguyên gia lão, đúng là cảm nhận sâu sắc điều này."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Mấy vị gia lão cười lên.

Trận chiến đấu vừa rồi, Phung Nguyên tiến thoái đúng có bài bản, thế tiến công sắc bén mà lạnh lùng, nhiều lần xử lý tình huống vô cùng lão đạo, làm cho mấy vị gia lão đều phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Nhất là Phung Nguyên mang thái độ khiêm tốn nhân nhượng, không kiêu căng, không nóng nảy, cũng không thấy cao ngạo bướng bỉnh như trong lời đồn, điều này làm mấy gia lão càng thêm có cảm tình.

"Vẫn còn có nhiều phương diện ta phải học tập chư vị đây." Phung Nguyên nói mấy câu lấy lòng, chỉ là trong mắt lộ lên chút lo lắng.

Huyết Nguyệt cổ này có lợi có hại.

Hắn sử dụng qua nhiều lần cũng có chút tâm đắc.

Huyết Nguyệt cổ am hiểu đánh lâu dài, tạo thành thương thế không cách nào cầm máu được. Do đó thời gian càng dài, thương thế của quân địch lại càng nặng.

Nhưng điều này cũng chỉ thành lập trên cơ sở khi đối phương không có cỗ trùng trị liệu khác chế nó.

Thiên nhiên là cân bằng, không có cỗ trùng mạnh nhất, chỉ có mạnh yếu nhất thể.*

(*) Tức là con cỗ trùng nào cũng có điểm mạnh và điểm yếu.

"Tai hại lớn nhất của Huyết Nguyệt cổ chính là mỗi tháng sẽ có vài ngày tràn máu tươi ra ngoài, sức chiến đấu xuống dốc. Nó là thủ đoạn công kích chủ yếu của ta, cứ như vậy vẫn là có hơi không được ổn định. Nhưng nếu như thu phục được con Cự Xi Kim Ngô trong bí tàng của Hoa Từ là có thể bù đắp thiếu sót này."

Mấy ngày nay, tình thế gấp rút, lang triều không ngừng tập kích sơn trại, Phương Nguyên thân là gia lão càng khiến người ta chú ý hơn trước đây, hoàn toàn không có cơ hội đi vào hang động trong khe đá.

"Nhanh lên, đốc toàn lực cứu giúp tộc nhân!"

"Thu dọn chiến trường, nhất định không được bỏ sót con cồ trùng nào!!"

Nhìn thấy Cuồng Điện Lang ngã xuống, một đám cồ sư trị liệu lập tức vội vã chạy đến.

"Các vị gia lão đại nhân vất vả rồi, xin tiếp nhận trị liệu đặc biệt của Dược đường chúng tôi." Một vị cồ sư dẫn đầu cúi chào đám người Phương Nguyên rồi nói.

"Ừm... Là Lý Thần của Dược gia à." Đám gia lão nhận ra người này, thông thả gật đầu, lập tức đổi một vẻ mặt khác.

Bọn họ khách khí với Phương Nguyên, mặt mày tươi cười, nhưng đối với người này, vẻ mặt bắt đầu tiết chế lại, mang theo sự ngạo nghễ của người bề trên.

Đây là chênh lệch về thân phận!

Cồ Nguyệt Lý Thần này chẳng qua là một cồ sư nhị chuyển mà thôi.

"Trên người ta không có vết thương, cũng không cần trị liệu. Chư vị đại nhân, khi nào rảnh rồi lại trò chuyện tiếp." Phương Nguyên gật đầu nói với mấy vị gia lão khác.

"Phương Nguyên gia lão gia tài năng trác tuyệt, sau cuộc chiến vậy mà không bị thương chút nào. Thực sự là thiếu niên anh hùng!"

"Ui chao, so sánh với Phương Nguyên gia lão, chúng ta thật sự đã già rồi."

"Ha ha, Phương Nguyên gia lão đi thông thả."

Đám gia lão vừa cười vừa nói.

"Phương Nguyên gia lão, xin thứ cho thuộc hạ mạo phạm. Xin ngài hãy để cho cồ sư trị liệu Dược đường chúng tôi kiểm tra cho ngài một phen." Cồ Nguyệt Lý Thần lại khẳng khái nói.

Hắn là người trong Dược gia, Phương Nguyên chộc tức Cồ Nguyệt Dược Cơ đến ngất, làm cho bà ta xuống chức. Hắn tất nhiên là mang lòng căm ghét đối với Phương Nguyên, thế nhưng ở vị trí nào làm tròn trách nhiệm vị trí đó, hắn là đầu lĩnh, tất nhiên không thể không hỏi đến.

"Cảm ơn ý tốt của ngài, ta thực sự không cần. Chư vị, sau này gặp lại!" Phương Nguyên vỗ vỗ vai Cồ Nguyệt Lý Thần, mỉm cười cáo biệt những người còn lại.

Các gia lão hoặc cười hoặc gật đầu đáp lại hắn.

Đến khi hắn đi rồi, sắc mặt bọn họ mới đều thay đổi, lộ vẻ nghiêm trọng.

Phương Nguyên này dù chỉ có tư chất loại bình nhưng lại đã phát triển đến bước này, thực sự là khó có được! Cùng kẻ vai chiến đấu với hắn, bọn họ mới có thể cảm nhận được sự lạnh lùng và lão luyện của hắn, nghĩ đến là đã cảm thấy kiêng kỵ. Trước kia, khi bọn họ mười bảy tuổi thì đã có thành tựu dạng gì chứ?

Nhất là lại nhìn hắn mỉm cười vỗ vỗ vai thành viên Dược gia, lòng dạ và thiên phú chính trị như vậy càng làm lòng người kinh hãi!

...

"Phương Nguyên đại nhân, ngài còn nhận ra tiểu nhân chứ?" Đang bước đi trên đường thì một tên mang theo vẻ mặt cung kính lấy lòng chào hỏi Phương Nguyên.

"Ngươi là..." Phương Nguyên hí hóp mắt, nhận ra tên này chính là học viên cùng khoá với hắn. Chỉ là hắn cũng không nhớ tên, chỉ nhớ rõ khi cướp nguyên thạch, tên này lần nào cũng ngoan ngoãn chủ động giao ra, có thể thấy là trong tính tình yếu đuối cất giấu sự khôn khéo.

"Phương Nguyên đại nhân, tiểu nhân là Cồ Nguyệt Định Tông. Có thể may mắn học cùng khoá với ngài chính là vinh hạnh của tiểu nhân. Thực ra sau khi tin tức ngài thăng chức làm gia lão truyền ra, rất nhiều bạn học đều vô cùng kính phục và hâm mộ đại nhân, muốn tìm một cơ hội lĩnh giáo kinh nghiệm tu hành của đại nhân một phen. Không biết đại nhân ngài đêm nay có rảnh không?" Cồ Nguyệt Định Tông xoa xoa tay, hai mắt cười đến híp lại thành đường chỉ.

"À, là thế sao..." Phương Nguyên cau mày, khẽ gật đầu, "Cũng được, nhưng mà ta phải thay một bộ quần áo khác, dính nước mưa thế này, cả người ta rất khó chịu."

"Ở chỗ ở xoàng xĩnh của tiểu nhân đã sớm chuẩn bị xong nước nóng và quần áo mới, còn có vài vị mỹ tửu nữ đang đợi phục vụ đại nhân ngài đây!" Cỗ Nguyệt Đình Tông cười, nét mặt rất là phong đăng.

Phuong Nguyên lắc đầu từ chối: "Không được, trước đó ta còn muốn đi xuống động ngầm dưới lòng đất một lần."

"Thì ra là như vậy." Cỗ Nguyệt Đình Tông lập tức lộ vẻ rung động, chỉ có gia lão mới có thể tự do ra vào hang động ngầm, đối với loại người ở tầng thứ như bọn họ mà nói, đó chính là cấm địa của gia tộc.

Tiếp đó, y càng cười đến thêm hèn mọn, thắt lưng cũng cong xuống, trong lời nói mang theo sự nhỉnh nọt: "Đại nhân ngài bận rộn như vậy, thời gian của tiểu nhân cũng không đáng gì, chờ đợi đại nhân cũng là một loại vinh hạnh."

Phuong Nguyên gật gù đầu, không nói nữa mà cất bước đi tiếp.

Cỗ Nguyệt Đình Tông vội vàng lùi về sau một bước để nhường đường, y khom lưng đưa mắt nhìn Phuong Nguyên cho đến khi hắn rời đi.

...

Phuong Nguyên lại tiến vào hang động ngầm dưới lòng đất.

Mật thất cất giữ cổ trùng quý giá này có không gian vô cùng rộng rãi, gần như có kích cỡ như một quảng trường trên mặt đất.

Thế nhưng số lượng cổ trùng lưu giữ bên trong cũng không nhiều, chỉ có mấy chục con.

Không Tuyên Thảo, Quy Không Thiên, Khô Cốt Tinh Đình, Phurong Dực Diệp... Từ nhị chuyển đến tứ chuyển đều có.

Chỉ là nhị chuyển khá ít, trong đó có một con Ái Biệt Ly, chính là đệ nhất độc cổ trong nhị chuyển, tổn thương nó tạo thành cho dù là cổ trùng trị liệu tam chuyển cũng chưa chắc có hiệu quả.

Con Ái Biệt Ly này trước đây là của Vương Đại, sau khi gia tộc tiêu diệt gã thì lấy được nó rồi vẫn luôn cất giữ ở nơi này.

Nhiều nhất là cổ trùng tam chuyển, tứ chuyển cũng ít ỏi.

Phuong Nguyên vốn cũng không ôm hi vọng lớn, tuy rằng gia tộc có nội tình nhưng dù gì cũng chỉ là gia tộc cỡ trung, lại có hai nhà khác cạnh tranh và cả áp lực đến từ lang triều.

Nhưng thật không ngờ, hắn lại thật sự phát hiện ra một con cổ trùng tương đối lý tưởng.

Đầu Suất Hoa.

Là loại thảo cổ tam chuyển, hình dạng như cái đèn lồng màu đỏ, lá xanh dạng bầu dục, thịt lá dày dặn, mập mạp, nhánh phân ra làm ba lá, góc giữa các lá giống nhau, chia nhau chỉ về ba hướng.

Đầu Suất Hoa cùng nổi danh với Đầu Lung Thảo, không chỉ có thể đựng thức ăn mà còn có thể cất nguyên thạch, là một trong những con cổ lý tưởng mà Phuong Nguyên muốn.

"Thật không ngờ ở Cỗ Nguyệt sơn trại này cũng có Đầu Suất Hoa. Có nó, vấn đề hậu cần này đã giải quyết." Phuong Nguyên vui mừng, ngay tức khắc chọn nó.

"Kỳ thực trong gia tộc nhất định còn có cổ trùng ngũ chuyển. Trong lịch sử tộc Cỗ Nguyệt từng xuất hiện hai cường giả ngũ chuyển, bọn họ nhất định để lại cổ trùng, chỉ là gia tộc sẽ không để nó ở đây. Loại cổ trùng ngũ chuyển này thường là đòn sát thủ của gia tộc, thậm chí nói là nuôi thì chẳng bằng nói là cung phụng."

Phuong Nguyên ra khỏi hang động thì mưa đã tạnh nhưng bầu trời vẫn âm u như trước, hơn nữa bầu không khí cũng không trong lành tươi mới mà tràn ngập mùi máu tanh.

Phuong Nguyên thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó mới thông dong đi đến địa điểm hẹn gặp.

"Phuong Nguyên gia lão, ngài đã tới rồi, thực sự là làm vẻ vang cho hàn xá của kẻ hèn này!" Cỗ Nguyệt Đình Tông đã sớm đứng ở cửa mời mắt trông chờ, vừa thấy Phuong Nguyên ở góc đường xa xa thì đã vội vàng cười nhỉnh chạy ra tiếp đón.

Y nghênh đón Phuong Nguyên vào lầu trúc, vài bàn tiệc rượu thịnh soạn sớm đã bày ra, một đám người đang ngồi đó.

Sau khi nhìn thấy Phuong Nguyên, cả bọn liền vội vàng đứng dậy.

Ngay sau đó các loại lời nói a dua nhỉnh hót như thủy triều mà tràn về phía Phuong Nguyên.

"Bái kiến Phuong Nguyên gia lão."

"Phuong Nguyên gia lão, lâu ngày không gặp phong thái càng hơn xưa, làm tiểu nhân kính phục vạn phần."

"Có thể làm bạn học với Phuong Nguyên gia lão thực sự là may mắn ba đời! Bây giờ nghĩ lại cứ ngỡ như là trải qua ảo mộng..."

Phuong Nguyên liếc nhìn một lượt, nhận ra những người này đều là học viên cùng khoá với mình, đều là những gương mặt quen thuộc, cũng đều từng bị mình cướp nguyên thạch.

"Mọi người quá lời." Hắn cười nhàn nhạt, ngồi trên vị trí cao nhất.

"Mang đồ ăn và loại rượu tốt nhất lên!" Cô Nguyệt Định Tông kêu to, đám người làm lập tức bận rộn tới lui.

Các loại thức ăn được dâng lên như nước chảy, mùi vị thượng đẳng. Cô Nguyệt Định Tông này trong nhà vẫn là có chút tài sản, lúc lang triều mà vẫn có thể chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy quả thực là đã vun tiền rất nhiều, từ đây là có thể thấy được lòng thành của bọn họ.

"Phuong Nguyên gia lão, tiểu nhân cả gan mời ngài một chén!"

"Phuong Nguyên gia lão, ngài cứ tùy ý, tiểu nhân cạn chén này!"

Phuong Nguyên thực sự rất tùy ý, một chén rượu rót xuống, hắn mỗi lần chỉ dùng miệng nhấp một ngụm, nhưng mọi người cũng không có dị nghị gì với chuyện này.

Chén đến chén chén đi, rượu quá ba tuần, hắn bỗng nhiên bùng ly rượu đứng lên, cười nói: "Tuổi trẻ luôn có ngông cuồng, trước đây ta không hiểu chuyện, đã làm vài chuyện xấu hổ, mong chư vị lượng thứ, bỏ qua cho."

Hắn đã đứng lên, mọi người ở đây nào dám ngồi xuống, cả bọn đều đứng dậy.

Trong lòng mọi người đều biết chuyện xưa mà Phuong Nguyên nhắc đến chính là sự việc cướp nguyên thạch năm đó.

Bọn họ vội vàng nói: "Đâu có, đâu có!"

"Phuong Nguyên gia lão tính cách chân thật, đúng là anh hùng!"

"Nguyên thạch của chúng tiểu nhân có thể được Phuong Nguyên gia lão vừa ý cũng là vinh hạnh của chúng tôi!"

"Đúng vậy đúng vậy, phong thái oai hùng của Phuong Nguyên gia lão vẫn luôn khắc sâu trong lòng chúng tiểu nhân..."

Chén rượu này Phuong Nguyên uống cạn, cả sảnh đường lập tức khen hay.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 161: Cam tâm tình nguyện bị bóc lột

Dịch giả: lamlamyu17

Phuong Nguyên đặt chén rượu lên bàn rồi ngồi xuống.

Mọi người bấy giờ mới dám ngồi xuống theo. Những người này không phải là toàn bộ bạn học của hắn, tỷ như những người có bối cảnh như Mạc Bắc, Xích Thành thì đều không có trong nhóm này.

"Thời gian cũng trễ rồi, ta cũng nên đi. Tiệc rượu này tổ chức tốt lắm." Phuong Nguyên biểu lộ ra ý muốn đi.

Cô Nguyệt Định Tông được khen lập tức lòng dạ nở hoa, vội vàng đứng lên, từ trong ngực móc ra một túi tiền.

Trong túi tiền tất nhiên là nhét đầy nguyên thạch.

Y khom lưng cười nịnh nọt: "Hôm nay nghe đại nhân chỉ bảo một phen, thật sự làm tiểu nhân vạch mây thấy trời quang, có thu hoạch thật lớn. Lễ mọn nhỏ nhoi này, coi như là biểu lộ đôi chút lòng cảm kích của tiểu nhân."

Y đầy miệng toàn lời nói hươu nói vượn, từ lúc tiệc rượu bắt đầu, y vẫn một mực nịnh hót, nào có xin chỉ giáo gì về tu hành.

Nhưng mọi người lại làm như thể chuyện này thật sự xảy ra, lớn tiếng ồn ào, thúc giục Phuong Nguyên gia lão nhận lấy.

Phuong Nguyên cũng không từ chối, mỉm cười, thân nhiên nhận lấy túi tiền vào tay.

Ngay sau đó là người thứ hai, người thứ ba, cả đám bắt đầu tặng lễ, đều là nguyên thạch!

"Không dám, không dám."

Phuong Nguyên hí mắt, mặt mỉm cười, nhận lấy của từng người một.

Mấy chục túi nguyên thạch Phuong Nguyên không thể cầm hết, Cổ Nguyệt Định Tông nhìn thấy, lập tức thân thiết mà gọi mấy tên gia nô đứng phía sau cầm thay Phuong Nguyên.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, Phuong Nguyên đã thu gần vạn khối nguyên thạch!

Sau cùng, Phuong Nguyên thông dong đứng lên, lại lần nữa nâng ly rượu lên: "Trương phùng tức là hữu duyên, phần tình cảm bạn học này, chúng ta khắc ghi trong lòng, đáng giá uống thêm một chén."

"Phải!"

"Phuong Nguyên đại nhân nói rất hay!"

"Ngôn từ thật sâu sắc, hay tuyệt đỉnh, đúng là nói ra suy nghĩ trong lòng chúng tiểu nhân!"

Mọi người đều đứng dậy, ai ai cũng tán tụng, cùng nâng chén rượu.

Bọn họ hoặc là không có bối cảnh, hoặc là bối cảnh không sâu, Phuong Nguyên thẳng chức gia lão, bọn họ đều sợ hãi Phuong Nguyên trả thù, đồng thời cũng muốn bắt mối quan hệ với hắn.

Phuong Nguyên nhàn nhạt cười, hơi nâng tay giờ chén rượu lên.

Lúc này, ngoài trời mây đen tiêu tán, ánh trăng hiện ra như màn sa rủ lên bên ngoài đình viện, trong không khí thanh lạnh xen lẫn mùi máu, chân thực đến tàn khốc.

Mà nơi sảnh đường này, bày biện sang trọng, đèn đuốc huy hoàng, tửu sắc tài vận tràn trề, trên mỗi gương mặt là nụ cười khoe khoang khoác lác, như thể đây là thiên đường nhân gian âm áp.

"Đây chính là sức hấp dẫn của thể chế tổ chức." Đôi mắt Phuong Nguyên sáng rõ, nhìn chăm chăm chất rượu nồng trong chén, suy nghĩ mênh mang.

Trước đây hắn đánh cướp trộm lặt vặt bạn học, chẳng qua là vì mấy khối nguyên thạch mà đã khiến cho nhiều người tức giận.

Hiện tại, hắn hoàn toàn không nói lời nào nhưng những người này thì mắt nhìn mong mỏi, chen lấn nhau mà đưa nguyên thạch đến, mỗi túi tiểu đều trên trăm khối!

Khác biệt trước sau dường như là vì Phuong Nguyên có thân phận gia lão.

Nhưng kỳ thực đó là vì trước đây hắn tự do bên ngoài thể chế, hôm nay hắn lại đến từ tầng trên của tổ chức.

Dưới thể chế, các thành viên đều vui vẻ sung sướng mà bị bóc lột. Thậm chí không cần Phuong Nguyên ám chỉ cái gì cũng sẽ có người chủ động đến hối lộ, chủ động có người đến nương nhờ, có nữ sắc yêu thương nhớ nhung.

Thế giới này là như thế, cũng giống như trên địa cầu.

"Người đời cười biết bao, bị cướp bị trộm có tí ti tổn thất thì phản kháng kịch liệt, hô to không công bằng. Thế mà hối lộ thượng tầng, tặng quà, tặng thân thể, tặng trinh tiết lại cam tâm tình nguyện, còn e sợ làm không đủ chu đáo! Tối nay ta có thể thu hoạch được nhiều nguyên thạch như vậy chẳng qua là vì mụn sức của thể chế mà thôi."

Phuong Nguyên cười lạnh trong lòng, không khỏi nhớ tới đám người Thanh Thư, Mạc Nhan, Xích Sơn.

Tài tuấn và có tư chất loại như Cổ Nguyệt Thanh Thư, thiên phú tu hành kỳ thực còn cao hơn Phuong Nguyên!

Nhưng những người như bọn họ đẩy lại tu hành chậm chạp, vướng ở cảnh giới nhị chuyển trong một khoảng thời gian cực dài.

Đó là vì bọn họ không nỗ lực sao?

Ha ha.

Hắn cười khẩy hai tiếng.

Đây là áp bức và bóc lột của thể chế.

Nhưng sự áp bức và bóc lột này lại thường hay ẩn hình, người thường ngàn vạn lần khó có thể nhìn thấu!

Lấy trước mắt Phương Nguyên mà nói, nguyên thạch mà những người này đưa đến nguyên thạch đến, nếu bọn họ tự dùng cho mình thì chắc hẳn sẽ đẩy mạnh tu vi của bản thân bọn họ.

Cho nên miễn là có hối lộ thì nó đã là một loại bóc lột!

Vô số người ở tầng dưới chen chúc nhau mà hối lộ tầng trên, chính là góp vốn cho tầng trên, gia tăng thêm quyền uy cho tầng trên.

Ngoài tiền tài ra còn có bóc lột về mặt thời gian.

Loại người tinh anh như Cổ Nguyệt Thanh Thu hiển nhiên không cần hối lộ người khác, nhưng thời gian của bọn họ lại bị chiếm dụng. Ngày thường kêu người làm này làm nọ, kêu người làm chân chạy, kêu người đi bốn ba, nhưng vẫn gọi đẹp đẽ gọi việc này là ưu ái và coi trọng của bên trên!

Nếu như dùng thời gian này để tu hành, Cổ Nguyệt Thanh Thu sớm đã đột phá nhị chuyển đỉnh phong, đạt đến tam chuyển, lại sử dụng Mộc Mị cổ, nói không chừng có thể giết chết Bạch Ngung Băng!

Chỗ khéo léo chính là ở đó, nội tâm các gia lão cũng không bằng lòng để hậu bối như Cổ Nguyệt Thanh Thu nhanh chóng thăng lên tam chuyển như vậy.

Quân cờ đắc lực đến thế, nếu thật sự thành tam chuyển rồi, bằng vai phải vế với bọn họ rồi, làm sao mà sai bảo đây?

Ai mà muốn quyền lợi bản thân bị phân chia?

Cho nên bọn họ phải chen ép một cách có kế hoạch, hơn nữa còn gọi một cách mỹ miều như là ta rất xem trọng người này, nhưng cần phải mài giũa mới thành ngọc được....

Ha ha.

"Đây chính là chân tướng của thể chế. Nếu nhìn không nhìn thấu điều này, mặc cho biết bao anh hùng hào kiệt, biết bao thiên phú tài tình, đều chẳng qua là long hổ mang gông xiềng, chỉ là nô lệ mà thôi. Những người như là Cổ Nguyệt Thanh Thu này, cho dù có tài trí giỏi giang hơn nữa thì thế nào?"

Tuy là nhiều ý nghĩ như vậy, nhưng cũng chỉ nhanh như thoáng qua, bên ngoài vẫn chỉ một lúc ngẩn ngơ.

"Mời chư vị cạn chén này." Phương Nguyên đưa ly rượu lên môi, sau đó ngửa cổ uống cạn.

Mọi người cũng vội vàng uống, không dám để thừa nửa giọt.

"Cáo từ." Phương Nguyên ôm quyền thi lễ, cất bước liền đi, gia nô phía sau đang cầm nguyên thạch cũng đi sát theo sau.

Mọi người vội vàng đưa tiễn.

"Mọi người uống đi, không cần tiễn ta." Mặc dù Phương Nguyên nói như vậy nhưng mọi người cũng không dám, tất cả đều rời khỏi chỗ ngồi, tăng bốc hết đợt này đến đợt khác.

Phương Nguyên lại nói: "Ta thích yên tĩnh."

Đám người thấy vậy mới thôi, dừng lại trong sảnh đường.

Nhìn theo bóng lưng càng lúc càng xa của Phương Nguyên, người thì thổn thức, người thì trầm mặc, cũng có người thờ dài một tiếng: "Phương Nguyên gia lão thực sự là kỳ nhân, đúng là tiêu sái..."

Bọn họ đều là ếch ngồi đáy giếng, nhìn trắng trong sương, chẳng qua cũng chỉ cảm thấy Phương Nguyên tiêu sái chứ không nhìn thấu tầng thể chế này.

Kỳ thực, chỉ cần gia nhập thể chế là sẽ bị bóc lột, lợi ích bị buộc hi sinh.

Cho dù là tộc trưởng cũng là đang hi sinh, vì quản lý gia tộc mà hiến dâng lượng lớn thời gian và sức lực.

Nhưng mà thành viên tầng dưới chót lại càng bị bóc lột nghiêm trọng hơn, càng đến tầng cao thì lợi ích được hưởng thụ lại càng lớn.

Thoạt đầu, Phương Nguyên cướp nguyên thạch gây ra sự thù địch, riêng mình độc hành, ngay cả đệ đệ ruột cũng không buông tha chính là vì tránh khỏi tầng bóc lột này. Nhờ đó mà hắn có đầy đủ thời gian và sức lực để bức phá lên tam chuyển, trở thành gia lão, làm cho vô số người liên tục sừng sốt.

Đến nay hắn đã lấ mình biến thân, trở thành gia lão, ôn tồn lễ độ, quyền cao chức trọng, hưởng thụ phúc lợi gia lão, làm người ta hâm mộ không thôi.

Tự do và gia nhập, giữa một ra một vào này ẩn chứa đầy trí tuệ thâm trầm.

Nhưng lại có bao nhiêu người có thể thấy rõ đây?

Phuong Nguyên không bị bóc lột, lại hưởng thụ lợi ích, điều này đặt vào trong mắt kẻ trần tục chính là tiêu sái.

...

"Được rồi, đặt chúng trên bàn là các ngươi có thể đi rồi." Phuong Nguyên nhắc nhở nói.

Mấy tên gia nô không dám có chút ý kiến nào, sau khi im lặng đặt xuống thì khom người về phía Phuong Nguyên rồi lui ra.

Nơi này đã không còn là cái phòng mà trước đây Phuong Nguyên thuê.

Từ sau khi Phuong Nguyên thăng chức làm gia lão, gia tộc đã cấp cho hắn một căn lầu trúc mới tinh.

Trong lầu trúc có thư phòng chuyên biệt, có mật thất dùng để bế quan, nhưng gia nô thì không có, Phuong Nguyên cần phải tự mình tìm lấy.

"Đầu Suất Hoa, hiện ra đi."

Phuong Nguyên động ý niệm, rót vào chân nguyên trắng bạc, ấn ký Đầu Suất Hoa sống nhò trên lưới lập tức sống dậy.

Hắn há mồm phun một cái, chỉ thấy ánh sáng đỏ chót hiện, Đầu Suất Hoa hiện ra trước mặt hắn, chậm chậm xoay tròn như một cái đèn lồng trôi lơ lửng giữa không trung.

Phuong Nguyên phát động Đầu Suất Hoa, ánh sáng đỏ lập tức tăng vọt lên, chiếu rọi xung quanh thành một luồng ráng chiều bông bành.

Đồng nguyên thạch bị luồng ánh sáng đỏ này bao phủ lên, vô hình bị dẫn dắt, bay ra khỏi túi, tiến vào trong Đầu Suất Hoa.

Chỉ sau chốc lát, ánh sáng đỏ biến mất. Phuong Nguyên hơi há miệng, Đầu Suất Hoa này lại lần nữa đi vào trong miệng hắn, hạ xuống mặt lưới, hoá thành một ấn ký hoa đăng màu đỏ.

"Đầu Suất Hoa là cỗ tam chuyển, có thể trữ nguyên thạch cũng có thể cất giữ những vật khác, thuộc về hạng nổi bật trong cỗ trùng tam chuyển loại tồn trữ, có thể có cất tối đa ba vạn khối nguyên thạch. Nhưng suy xét đến những vật khác cần cất giữ thì tốt đa có thể chứa một vạn năm ngàn nguyên thạch."

Phuong Nguyên dù là lần đầu tiên vận dụng cỗ trùng này, nhưng dựa vào kinh nghiệm phong phú của kiếp trước, hắn rất nhanh thì đã suy tính ra cực hạn của nó.

Nguyên thạch là tài nguyên trụ cột nhất của tu hành cổ sư, không gì sánh được.

Thiếu nguyên thạch, cổ sư sẽ thiếu lực đẩy nghiêm trọng.

Hơn nữa nguyên thạch có thể nhanh chóng khôi phục chân nguyên, đối với chiến đấu mà nói, nó trợ giúp cũng cực lớn.

Nhất là cổ sư một mình ở bên ngoài, nguyên thạch là cơ bản nhất khi đi lại nơi hoang dã. Nói chung, nguyên thạch ít nhất phải có một vạn mới có thể đủ cung cấp cơ bản cho cổ sư trong một khoảng thời gian ngắn. Đồng thời cách mỗi một khoảng thời gian thì đều cần phải kịp thời bổ sung.

Một vạn năm ngàn khối nguyên thạch, đối với Phuong Nguyên mà nói, số lượng này có hơi thiếu, nhưng vẫn thuộc về mức độ có thể chấp nhận được.

"Lúc trước mượn ba nghìn khối nguyên thạch của Xích Luyện, hơn nữa có khoản thu hoạch ngày hôm nay, trong khoảng thời gian ngắn cũng không lo về nguyên thạch. Đến nay, sáu phương diện chính, công phòng đã có Huyết Nguyệt, Thiên Bồng, phụ trợ di động có Lôi Dực cổ, tồn giữ đã có Đầu Suất Hoa, Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo thì dùng để trinh sát, duy chỉ thiếu trị liệu." Phuong Nguyên âm thầm tính toán.

Trước kia có một gốc Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo nhưng đã bị Phuong Nguyên nộp lên trên, từ đó mới có Đầu Suất Hoa.

Chẳng qua là Cửu Diệp Sinh Cơ Thảo nhị chuyển này, cho dù là để trong tay thì về năng lực trị liệu, Phuong Nguyên cũng không hài lòng lắm.

"Trong cỗ trùng trị liệu Tam chuyển có vài loại tương đối lý tưởng, như là Sinh Sinh Bất Tức cổ có thể duy trì trị liệu liên tục, tổn hao chân nguyên cũng ít, điểm này thích hợp nhất với loại cổ sư không có tư chất tốt như ta sử dụng. Còn có Bất Tử Thảo có thể bảo lưu một đường sinh cơ, giữ lại một hơi thở, thuộc về loại cổ bảo mạng thượng đẳng. Lý tưởng nhất thì là Tự Lực Cánh Sinh cổ. Cỗ trùng kỳ lạ này phụ thuộc vào sức lực tự thân của cổ sư. Chỉ cần cổ sư có sức lực càng lớn thì nó có thể kích thích sự trao đổi chất cổ sư, do đó chữa lành thương thế."

Nhưng ba loại cỗ trùng này Phuong Nguyên tìm ở đâu đây?

Phía tộc Cổ Nguyệt ngay cả động cỗ trùng dưới lòng đất cũng đã bị hắn dò xét qua, không có phát hiện thấy.

Trên bảng vật tư lại sẽ không tuần ra ngoài loại cỗ trùng quý hiếm này.

Chân chính có chút hy vọng vẫn là di tàng của Hoa Tử hành giả.

Nhưng loại khả năng này cũng là cực kỳ bé nhỏ, Phương Nguyên gần như sẽ không ôm hy vọng gì. Di tàng Hoa Tử hành giả hẳn cảm thấy đã sắp kết thúc, làm sao có thể đứng lúc sau cùng lại có cổ mà Phương Nguyên cần.

Nếu quả thật như vậy thì thật là quá lý tưởng, quá hoàn mỹ.

Nhưng Phương Nguyên biết, việc đòi lấy tàn khốc khuyết tàn, nếu thật sự gửi hi vọng vào đó mới thật ngây thơ!

"Nhưng mà mặc dù như vậy cũng nên tìm tòi đến cuối di tàng này rồi. Ít nhất là con Cự Xi Kim Ngô kia hẳn là có thể thu phục vào tay." Phương Nguyên suy nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 162: Thiên Nguyên Bảo Liên

Dịch giả: lamlamyul7

Tuy là dự định tra xét di tàng Hoa Tử nhưng Phương Nguyên vẫn không cách nào thoát thân được. Hắn trở thành gia lão, danh tiếng đang lúc lên cao, lang triều lại nhiều lần tấn công, rất nhiều chuyện bị phải đi làm cho hắn không có cơ hội nào.

Đến lúc hắn thật sự đến được hang động trong khe đá thì đã là hơn mười ngày sau.

Buổi tối cuối hè.

Mưa nhỏ vừa ngừng, ý thu đến cùng.

Trên không trung, vàng trắng vàng tròn như chiếc mâm treo lơ lửng trên cao.

Bên tai loáng thoáng có tiếng sói tru giao hoà cùng tiếng ve kêu còn sót lại. Phương Nguyên ẩn thân đứng trên sườn núi, quay đầu nhìn xuống.

Vô số ngọn đèn đang toả sáng trong Cổ Nguyệt sơn trại, tường vây đồ nát vừa được tu bổ, không khí hoà bình và yên ổn trước khi đã mất, sơn trại giống một quả núi khổng lồ đã trải qua vô số cuộc đại chiến, đang quỳ rạp trên mặt đất thờ hỗn hển.

"Sau khi sống lại, ngay cả diễn biến của lang triều cũng thay đổi rất nhiều. Trong kí ức của ta, từ ba ngày trước thì Lôi Quan Đầu Lang đã đến, vậy mà đến nay vẫn không thấy tăm hơi."

Phương Nguyên nhìn thoáng qua rồi dời tầm mắt. Buổi tối này là khoảng thời gian hắn khó khăn lắm mới tranh thủ được, phải sử dụng cho thật tốt.

Chỉ sau chốc lát, hắn lại tiến vào hang động trong khe đá.

Mảng bụi bậm có ý rắc ở cửa động vẫn chưa có vết chân xuất hiện, có thể thấy được nơi này còn chưa bị phát hiện.

Loại thủ đoạn kiểm tra này dường như là không ra gì nhưng trong nhận thức của Phương Nguyên, nó cũng vô cùng hữu dụng.

Đương nhiên, hắn không chỉ sắp đặt một thủ đoạn này, sau vài lần kiểm tra khác, hắn xác nhận hang động này tạm thời vẫn còn an toàn.

Hắn thở phào nhẹ nhõm. Từ khi sống lại đến nay, những thứ hắn thay đổi càng ngày càng nhiều, nhất là dưới lang triều, cổ sư được điều động đi nhiều lần, không chừng nơi này sẽ bị người phát hiện.

Hắn đi vào đường hầm, bước vào căn mật thất thứ hai, đẩy ra cửa đá, đi vào trong rừng đá nơi lòng núi.

Trong rừng đá, trên lộ tuyến đã từng được đá thông đã có không ít đàn khi đá di chuyển đến.

Nhưng mà Phương Nguyên hôm nay đã là cổ sư tam chuyển, mặc dù Huyết Nguyệt cổ cũng không phải có lực công kích thuộc loại ưu tú trong tam chuyển nhưng tuyệt đối hơn xa Nguyệt Mang cổ.

Phương Nguyên tốn ba canh giờ, tiêu diệt gần mười đàn khi mới lần nữa đá thông tuyến đường.

Hắn đi tới chỗ trung tâm nhất, đập lên thềm đá thô ráp, thâm nhập vào trong mật thất thứ ba. Một cánh cửa đá ngăn trước mặt hắn, bên trên khắc "Kim ngô động trung sát thân họa, khả dụng địa thánh tị hung tai." Lăn trước hắn chính là dừng lại ở đây.

Nhưng lần này, hắn dứt khoát đẩy cửa ra, bước vào bên trong.

Tay hắn cầm bó đuốc, rọi sáng mười bước xung quanh.

Hang rết này rất rộng rãi, chiều cao ít nhất ba thước, chiều rộng hai thước, còn có rất nhiều lối rẽ hơi có vẻ chật hẹp thông ra bốn phương.

Phương Nguyên đi đến nơi nào, ánh lửa chiếu sáng đến đấy, bóng tối tan biến. Lúc đầu trong động chỉ quanh quẩn tiếng bước chân của hắn, nhưng sau đó không lâu thì có tiếng sột soạt xuất hiện từ bốn phương tám hướng.

Âm thanh giao hoà làm một, liên miên bất tận, sát biên vùng lửa sáng rất nhanh thì xuất hiện vô số con rết. Chúng nó vô cùng hung hăng, chỉ là nhất thời sợ ánh lửa, không phát động tấn công Phương Nguyên. Thế nhưng Phương Nguyên biết, theo thời gian trôi qua, số rết càng ngày càng nhiều rồi sẽ dồn lên phía trước, cục diện giằng co này sẽ nhanh chóng bị đánh vỡ.

Nhưng hắn cũng không hề để ý.

Nếu là thời kì còn nhị chuyển, chỉ có phòng ngự của Bạch Ngọc cổ, hắn tuyệt đối không có ý tạo thành động tĩnh để làm cho đàn rết xao động như vậy. Nhưng hiện tại hắn đã thăng cấp tam chuyển, lực phòng ngự của Thiên Bồng cổ cũng đủ để chống lại đàn rết cắn xé, duy nhất phải bận tâm chỉ có trùng vương của nơi này, Cự Xi Kim Ngô.

Nó đã xuất hiện!

Phương Nguyên cố ý điều động một chút chân nguyên bạch ngân từ trong không khiêu, để chảy ra ngoài cơ thể, tiết lộ ra khí tức cổ sư tam chuyển của hắn.

Khí tức như vậy làm cho Cự Xi Kim Ngô cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt. Đối với nó mà nói, Phương Nguyên chính là "dã thú" hùng mạnh bước vào lãnh địa của nó, nó nhất định phải siết chết hắn trước.

Phương Nguyên và nó đứng đối mặt nhau.

Cự Xi Kim Ngô này dài đến hơn một thước, thân thể rộng bằng hai nắm đấm. Thoạt đầu nó uốn lượn thân thể ở rìa phạm vi ánh lửa chiếu sáng, giống như là một con măng xà ẩn núp trong bóng tối chờ cơ hội.

Nhưng chợt, nó chậm chậm trườn đến, vô số chân khớp chống cơ thể, từ từ ép sát về phía Phương Nguyên.

Khí tức tam chuyển của Phương Nguyên làm nó cảnh giác nhưng cũng không làm nó sợ hãi. Nếu là tứ chuyển thì nó cũng không chủ động bỏ đến, còn nếu là ngũ chuyển, chỉ cần hơi lộ ra một chút, nó hẳn nhiên là xoay người bỏ chạy.

Phương Nguyên giơ cao cây đuốc, ngọn lửa phía trên bùng cháy, ánh sáng chập chờn chiếu ra trong động.

Trong ánh lửa, cái vỏ màu vàng tối của Cự Xi Kim Ngô toả ra ánh sáng lò mờ. Hai bên thân nó bao phủ răng cưa màu bạc, theo động tác chậm chậm áp sát lại của nó, răng cưa đã bắt đầu chuyển động, như là một cái cưa điện phát ra tiếng rào rào.

Những con rết nhỏ khác thì từ dưới đất, từ trên vách đá xông về phía Phương Nguyên.

Một vài con leo lên đỉnh sau đó rơi xuống, rơi vào trên vai, trên lưng Phương Nguyên.

Phương Nguyên không để ý, hắn chỉ khởi động Thiên Bồng cổ, toàn thân hiện ra một lớp ánh sáng màu trắng óng ánh thật dày, mơ hồ có thể thấy như là hình thức ban đầu của một cái áo giáp, vững vàng che chắn cho hắn.

Chất độc của mấy con rết không làm gì được áo giáp này.

Vài con uốn lượn vặn vẹo, có con còn bò lên mặt, lên tai, có lẽ trông có hơi ghê tởm nhưng với năng lực chịu đựng tâm lý của Phương Nguyên, hắn đã sớm coi như không nhìn thấy. Kiếp trước khi sa sút nơi hoang dã, cái gì hắn cũng ăn, thậm chí mấy con rết không có độc hắn cũng từng ăn sống qua. Mùi vị của chúng kỳ thực cũng không tệ, xưa kia ăn còn cảm thấy hơi kì quái nhưng ăn nhiều rồi sẽ quen.

Hắn chỉ tập trung chú ý vào Cự Xi Kim Ngô.

Cự Xi Kim Ngô chậm chậm bò lên trước, khoảng cách với Phương Nguyên càng ngày càng ngắn.

Khi khoảng cách chỉ còn ba bốn bước, Phương Nguyên ngừng tiết ra chân nguyên bạch ngân, làm cho khí tức của hắn đột nhiên suy yếu xuống.

Cự Xi Kim Ngô nhạy bén cảm giác được, lập tức tốc độ tăng vọt, giống như một tia sáng vàng.

Vù!

Trong chớp mắt, nó đã vọt đến, quán lên bắp chân Phương Nguyên.

Tốc độ này thực sự là rất nhanh, không động thì thôi, động rồi chính là chớp loé.

Đợi khi Phương Nguyên phản ứng được, Cự Xi Kim Ngô này đã như một con rắn, vòng quanh thắt lưng hắn, há miệng ra cắn về phía mặt Phương

Nguyên.

Phuong Nguyên vội vàng đưa hai tay ra nắm đầu con rết vàng này.

Cự Xi Kim Ngô giãy giữa kịch liệt, Phuong Nguyên có hai trư lực, vậy mà lại dần dần cảm thấy lực bắt tòng tâm.

Nhất là dây răng cưa hai bên Cự Xi Kim Ngô cũng đang bắt đầu cấp tốc chuyển động.

Sạt sạt sạt!

Lực xé rách cực mạnh mài vào lớp ánh sáng trắng của Thiên Bồng cổ.

Trong lúc nhất thời, chân nguyên bạch ngân bên trong không khiêu Phuong Nguyên nhanh chóng giảm xuống, đồng thời ánh sáng trắng như bị răng cưa mài ra từng đốm hoa lửa, văng tung toé ra bên ngoài.

Chân nguyên của Phuong Nguyên lúc này vẫn là chân nguyên đậm ngân sơ giai, lại chỉ dự trữ có bốn thành hai, hiển nhiên là không chịu nổi tiêu hao như vậy.

Nhưng Phuong Nguyên gặp nguy không loạn, mặc dù không thoát khỏi Cự Xi Kim Ngô quần lên nhưng hắn vẫn còn đòn sát thủ!

Xuân Thu Thiên!

Hắn động ý niệm, hình dáng Xuân Thu Thiên lập tức hiện ra trong không khiêu.

Xuân Thu Thiên khôi phục ngày càng tốt, hai cái cánh không chỉ non mềm như lá xanh mà thân thể cũng có chút boáng loáng mượt mà như làm bằng một loại gỗ quý giá. Chỉ là tổng thể vẫn làm người ta có cảm giác khô héo.

Nó đã khôi phục hơn hai phần, tự nhiên khí tức càng thêm hùng mạnh.

Khí tức này tiết lộ ra, Cự Xi Kim Ngô đang giãy giữa kịch liệt lập tức xù xuống!

Nó chỉ là cổ trùng hoang dại tam chuyển, đối mặt với khí tức Xuân Thu Thiên lục chuyển, nó hoàn toàn không dám nhúc nhích.

Phuong Nguyên cảm giác rõ ràng nhất, trước đó một khắc hắn cảm chặt lấy Cự Xi Kim Ngô thì như thể đang cầm một con độc mãng, trăm phương nghìn kế ngăn cản nó cắn trả. Sau một khắc, nó lại lập tức biến thành một cọng dây cỏ mềm oặt.

Phuong Nguyên mỉm cười, chân nguyên bạch ngân phát động, Cự Xi Kim Ngô hoàn toàn đã tước vũ khí đầu hàng, ý chí Phuong Nguyên lập tức dễ như trở bàn tay mà diệt sạch sẽ ý chí hoang dại trong cơ thể nó.

Sau vài hơi thở, Cự Xi Kim Ngô đã bị Phuong Nguyên biến thành của mình.

Phuong Nguyên buông ra hai tay. Vô số cái chân khớp của Cự Xi Kim Ngô chuyển động theo nhịp, trèo lên áo giáp trắng, vòng qua eo Phuong Nguyên, sau đó quần vào trên cánh tay hắn.

Đàn rết xung quanh tan ra như thủy triều.

Cự Xi Kim Ngô hoang dại vì có ý chí trời sinh của mình cho nên mới có thể điều khiển đàn rết. Nhưng hôm nay ý chí Phuong Nguyên đã thay thế nó, do đó Cự Xi Kim Ngô cũng đánh mất năng lực không chế vào trao đổi với đàn rết.

Phuong Nguyên cũng không tiêu diệt đàn rết này, chỉ tùy ý rời đi. Qua một vài chục năm trong đám rết này có lẽ lại sẽ sinh ra một con Cự Xi Kim Ngô mới, nhưng chuyện này đã không còn liên quan gì đến Phuong Nguyên.

Hắn mặc cho Cự Xi Kim Ngô bò lên trên vai của mình, sau đó lại thăm dò vào sâu trong hang động này.

Hang rết này bốn phương nổi thông, đi một hồi, phía trước lại phân ra làm ba ngã rẽ.

Phuong Nguyên đầu tiên là sử dụng Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo, chỉ lắng nghe chóc lát thì loại trừ ngã rẽ ở giữa. Sau khi chọn ngã bên phải, hắn đi được nửa giờ thì phát hiện đi vào ngõ cụt, đành phải lùi lại, đổi thành đường bên trái.

Hắn thu Cự Xi Kim Ngô, khí tức của nó là khắc chế những con rết này tốt nhất, do đó đi đến đâu, đàn rết tránh lui đến đó.

Điều này làm cho hắn tìm kiếm dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau khi bước vào ngã rẽ bên trái không lâu, đồng thời đàn rết cũng đi chuyển đi hết, vách động mới lộ ra ngoài, hắn phát hiện có chút manh mối.

"Đây là dấu hiệu sức người tạo thành!" Phuong Nguyên phấn khởi trong lòng.

Rất hiển nhiên, lối đi này chính là do xưa kia Hoa Tử hành giả sử dụng Thiên Lý Địa Lang Chu mở ra.

Phuong Nguyên tiếp tục đi xuôi theo, bước chầm chầm chậm, kiên trì tìm kiếm.

Trong chỗ lối đi này cũng sinh sống một lượng lớn con rết, nhưng với Phuong Nguyên mà nói, đây lại là tin tức tốt.

Bởi vì có đàn rết sống nơi này, hẳn có thể loại bỏ khả năng có rất nhiều cạm bẫy bố trí.

So với hẻm lượn trước, lối đi này dài hơn rất nhiều, Phuong Nguyên tìm kiếm đến sáu canh giờ, đi gần ba dặm cự ly!

Độ dốc lối đi càng càng nghiêng xuống, Phuong Nguyên dần dần thâm nhập vào sâu trong lòng đất.

Cách mỗi một đoạn, hẳn lại dừng lại, sử dụng Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo chú ý lắng nghe, gắng hết sức mà loại bỏ nguy hiểm có thể xảy ra.

Rào rào rào...

"Đây là âm thanh gì?" Phuong Nguyên dần dần nghe được một loại âm thanh kì lạ.

Bất chợt, hẳn ý thức được âm thanh này là cái gì.

"Đây là tiếng nước... Chẳng lẽ là?" Hẳn chợt nghĩ đến cái gì đó, mơ hồ đoán ra.

Đi đến cuối đường, hẳn nhìn thấy một lớp tường thủy tinh.

Phía sau lớp tường này là nước.

Trong nước, từng dòng chảy màu xám trắng đang tự xoáy vào nhau theo hình xoắn ốc, như thể những cơn gió xoáy cỡ nhỏ, cái này xuất hiện cái kia mất đi, sinh sôi không ngừng.

"Quả nhiên đúng như ta đoán, đây là nguyên tuyền thiên nhiên!" Nhìn đến đây, Phuong Nguyên không khỏi ngưng mắt.

Bỗng nhiên, hẳn lại nhìn thấy, trong nguyên tuyền sau vách thủy tinh còn có một vật.

Một nụ hoa xen kẽ hai màu lam trắng khoan khoái dập dờn trong nước suối.

"Đây... Không ngờ lại là Thiên Nguyên Bảo Liên!" Phuong Nguyên trong lòng chấn động!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 163: Lôi Quan Đầu Lang

Dịch giả: lamlamyu17

Phuong Nguyên nhìn gốc Thiên Nguyên Bảo Liên ở trước mặt, đến lúc này, sự nghi ngờ còn đọng lại lập tức tiêu tan hơn phân nửa, hẳn đã đại khái suy tính ra sự thật lịch sử.

Quay ngược thời gian, gần một ngàn năm trước.

Một vị cổ sư cường giả ngũ chuyển một thân một mình đi đến núi Thanh Mao, trong lúc ngẫu nhiên phát hiện ra nguyên tuyền thiên nhiên trong hang động ngầm này.

Hắn vui mừng, tại đây dựng nhà lập trại, thống nhất di chuyển mấy ngôi làng phàm nhân dưới chân núi, tạo thành hình thái ban đầu của Cổ Nguyệt sơn trại.

Hắn không kiêng dè gì lấy vợ, thê thiếp hơn trăm, gieo rắc huyết thống.

Hắn chính là tổ tiên của tộc Cổ Nguyệt, người sáng lập ra Cổ Nguyệt sơn trại.

Sau khi thế hệ thứ nhất tạ thế, thời gian trôi qua, thế hệ thứ hai, thế hệ thứ ba, rồi đến thế hệ thứ tư.

Tộc trưởng đời thứ tư có thiên tư loại giáp, cũng tu hành đến ngũ chuyển, lại lần nữa mang đến cho gia tộc một thời kì cường thịnh.

Đến một ngày nọ, một vị cổ sư ma đạo từ ngoài sơn trại đến đây.

Ông ta là một đại hán đầu trọc, mặc một bộ quần áo hồng nhạt, độc lai độc vãng, thích nhất là phá hỏng trình tiết của con gái nhà lành. Đó chính là đương thời, ma đầu tiếng tăm lừng lẫy trong ma đạo, Hoa Tửu hành giả.

Hoa Tửu hành giả này chẳng rõ đã gặp được cơ duyên gì, biết được bí phương có thể hợp luyện ra Thiên Nguyên Bảo Liên, sau đó lại chuẩn bị rất nhiều, chỉ còn thiếu một dòng nguyên tuyến thiên nhiên là có thể luyện ra loài hoa cổ này.

Ông ta trái chọn phải lựa, cuối cùng chọn dòng nguyên tuyến trong Cổ Nguyệt sơn trại này.

Ban đầu, ông ta lấy giao dịch hoa nguyệt lan làm mưu trang, tận lực tiếp cận thượng tầng tộc Cổ Nguyệt, rốt cuộc tìm hiểu được hư thật của tộc Cổ Nguyệt.

Sau đó, khi đại chiến với tộc trưởng đời thứ tư, với chiến lực hùng mạnh, ông ta gần như lấy được toàn thắng, không những giết chết tộc trưởng đời thứ tư mà còn diệt trừ phần lớn gia lão, chỉ là thân mình lại trúng Nguyệt Ảnh cổ.

Nguyệt Ảnh cổ chỉ hạn chế cổ trùng sử dụng chân nguyên, cũng không đủ chí mạng, nhưng Hoa Tửu hành giả bận tâm việc hợp luyện Thiên Nguyên Bảo Liên, cũng không muốn trắng trợn tàn sát mà đưa đến chú ý không thiết, gây trở ngại hợp luyện, vì vậy ông ta chọn âm thầm làm việc.

Cuối cùng, ông ta len lén dùng Thiên Lý Địa Lang Chu đào ra địa đạo, bí mật đi đến đây, sử dụng nguyên liệu đã sớm chuẩn bị xong ở trong tay, ở trong nguyên tuyến mà thành công hợp luyện ra Thiên Nguyên Bảo Liên.

Lai lịch của Thiên Nguyên Bảo Liên này rất lớn, bí phương hợp luyện ra nó do một vị cổ sư chính đạo của mấy ngàn năm trước sáng tạo ra, người đó chính là Nguyên Liên tiên tôn.

Bản thân Thiên Nguyên Bảo Liên chỉ là hoa cổ tam chuyển, thế nhưng sau khi thăng cấp trở thành lục chuyển Thiên Nguyên Bảo Liên, nó chính là đứng hàng thứ sáu trong Thập đại tiên cổ, giá trị ngang hàng với Xuân Thu Thiên!

Thiên Nguyên Bảo Liên được mệnh danh là nguyên tuyến di động, có thể sản sinh ra nguyên thạch cho cổ sư, nhưng chi phí hợp luyện ra nó lại cực kỳ đắt đỏ.

Hợp luyện ra Thiên Nguyên Bảo Liên cần phải sử dụng một dòng nguyên tuyến, nguyên tuyến này còn phải đầy đủ nguyên lực, không thể là cái loại nguyên tuyến sử dụng nhiều năm, không đủ nội tình.

Sau khi hợp luyện thành công, dòng nguyên tuyến này sẽ hoàn toàn bị phá hủy, mất đi năng lực sinh ra nguyên thạch, trở thành một dòng suối bình thường nhất trên đời.

Giá trị của một dòng nguyên tuyến lớn lao đến mức nào, chỉ nhìn nó nuôi sống vô số cổ sư của tộc Cổ Nguyệt gần ngàn năm nay là có thể hiểu rõ.

Hợp luyện Thiên Nguyên Bảo Liên sẽ phế bỏ một dòng nguyên tuyến như vậy, nhưng đó chỉ là bắt đầu. Sau này thăng cấp, đến tứ chuyển sẽ cần phải phá hủy bảy dòng nguyên tuyến, đến ngũ chuyển lại phá hủy chín dòng, đến lục chuyển là mười một dòng!

Ngoài chuyện này ra, hợp luyện còn có các loại cổ trùng quý giá khác đảm nhiệm phụ liệu, mỗi một con đều có giá trị liên thành.

"Nếu như ta mang theo một gốc Thiên Nguyên Bảo Liên như vậy bên người thì sẽ giống như mang theo một dòng nguyên tuyến cỡ nhỏ. Thiên Nguyên Bảo Liên chỉ là tam chuyển, nguyên thạch sản sinh ra mỗi ngày cũng không thể sánh với nguyên tuyến bình thường, thế nhưng cũng đã đủ chèo chống tiêu hao tu hành của ta!"

Lợi ích trong đây thật rất rất lớn.

Có Thiên Nguyên Bảo Liên, hẳn có thể trực tiếp sản xuất nguyên thạch, thu nhập chắc chắn còn nhiều hơn Cừu Diệp Sinh Cơ Thảo.

Có nguyên thạch, hẳn không chỉ có thể thúc đẩy tu vi mà còn có sung túc tiền tài để hối đoái.

Phương Nguyên có Thiên Nguyên Bảo Liên này là có thể giảm bớt nguyên thạch mang theo, trong Đấu Suất Hoa chỉ cần mang theo thức ăn dự trữ các loại, làm cho gánh nặng hậu cần của hắn giảm xuống cực lớn.

"Nhưng mà... Ta nghe nói, quá trình hợp luyện nó phức tạp mà huyền diệu, từ không đến có, trong khoảng thời gian ấy nó lại như có như không, mắt thường hoàn toàn không quan sát được, chỉ khi xuyên thấu qua thủy tinh mới có thể nhìn thấy rõ ràng. Cổ này dễ hỏng, cần phải nuôi dưỡng trong nguyên tuyến chín ngày chín đêm, mãi đến khi mọc ra đủ chín lá sen hoàn chỉnh thì mới có thể hái xuống, đưa vào trong không khiếu. Nếu nóng vội sẽ thất bại trong gang tấc, tất cả công sức trước kia sẽ hoá thành bọt nước."

Phương Nguyên cũng không biết bí phương cận kề của Thiên Nguyên Bảo Liên, chỉ là biết được một ít lời đồn cơ mật. Đối với hắn mà nói, sau đó hợp luyện như thế nào hắn hoàn toàn không rõ.

Nhưng dù như vậy, tam chuyển Thiên Nguyên Bảo Liên này vẫn có trợ giúp cực lớn đối với hắn.

Lúc này hắn nhìn sang vách thủy tinh, quan sát tỉ mỉ, lại phát hiện nụ hoa này vậy mà chỉ có tám lá sen rưỡi, một cái lá khuyết chỉ mới có một nửa, trạng thái chín lá hoàn chỉnh vẫn là thiếu một chút.

Phuong Nguyên cũng không thấy lạ.

Thời gian đã qua mấy trăm năm, nội tình nguyên tuyền trải qua tiêu hao đã sớm không bằng thời kì lúc đó.

Thiên Nguyên Bảo Liên này là ngưng tụ đại đa số tinh hoa của nguyên tuyền, nguyên tuyền sản xuất nguyên thạch không ngừng mà bị tiêu hao, nội tình cũng càng ngày càng ít. Thế là Thiên Nguyên Bảo Liên dần dần chuyển ngược lại bổ sung tổn hao của nguyên tuyền mà tự tổn hại mình, vì vậy mới có lá khuyết.

"Thiên Nguyên Bảo Liên nhất định phải có chín lá sen mới có thể hái. Hiện tại chỉ có tám lá rưỡi, ta muốn hái nó thì phải đưa nguyên thạch vào trong dòng nguyên tuyền này!"

Nguyên thạch là kết tinh của nguyên tuyền, cũng có thể ăn trạch tưới mát Thiên Nguyên Bảo Liên, làm cho nó mọc ra trở lại.

Nhưng đừng nhìn đây chỉ là nửa cái lá khuyết, nếu muốn mọc ra thì e rằng phải đưa vào một lượng lớn nguyên thạch!

"Nếu như ta đoán không sai, vách tường thủy tinh này hẳn là có tác dụng nối thông với cổ trùng..." Phuong Nguyên thử lấy tay sờ sờ, phát hiện bức tường này từ thực biến thành hư, như thể một ảo ảnh ánh sáng, tay hắn dò vào trong lớp tường vậy mà không gặp chút trở ngại nào.

Nhưng hắn nhanh chóng thu tay lại, không dám thật sự thâm nhập vào trong nguyên tuyền.

Nguyên tuyền tối kỵ nhất là ô nhiễm.

Hắn rút chân nguyên, phát động Đầu Suất Hoa, lấy ra một khối nguyên thạch.

Hắn ném nguyên thạch về phía vách tường, vách tường như thể không tồn tại, nguyên thạch xuyên qua nó, không lâu sau thì đã đến trong lòng nguyên tuyền, rơi vào trên cái bóng ảnh ảo của Thiên Nguyên Bảo Liên.

Nụ hoa Thiên Nguyên Bảo Liên lam xen trắng lập tức lung lay gọn sóng.

Gần như là trong nháy mắt, khối nguyên thạch này đã bị Thiên Nguyên Bảo Liên tiêu hóa.

Đôi khi ảo ảnh hoá hoa bình lặng trở lại, Phuong Nguyên chăm chú nhìn sang nhưng vẫn không thấy lá khuyết có bất kỳ biến hoá nào.

Sắc mặt hắn trầm tĩnh, lại liên tiếp đưa vào mấy chục khối nguyên thạch nữa, nhưng lá khuyết vẫn không mọc ra.

Phuong Nguyên tiếp tục đưa vào nguyên thạch, đồng thời trong lòng thầm đếm số lượng, đến khi hơn năm trăm khối, cái lá khuyết này mới hơi mọc ra một chút ít.

Thấy như vậy, tâm trạng Phuong Nguyên không khỏi trầm xuống.

Suy tính dựa theo mức độ như thế này, hẳn ít nhất phải một lần ném vào hơn năm vạn khối nguyên thạch.

Nếu như luân phiên đưa vào, thời gian cách xa nhau, gia tộc bên trên lại không ngừng lấy ra nguyên thạch, Thiên Nguyên Bảo Liên sẽ lại tự tiêu hao mình để bổ sung cho dòng nguyên tuyền này.

"Hơn năm vạn khối nguyên thạch... Trong tay ta đã có hơn một vạn, còn thiếu bốn vạn nữa."

Dựa vào thân phận gia lão, Phuong Nguyên muốn kiếm ra bốn vạn nguyên thạch này cũng không phải việc khó.

Nhưng vấn đề chân chính nằm ở chỗ, một khi hái gốc Thiên Nguyên Bảo Liên này, nguyên tuyền sẽ triệt để bị phá hủy. Đến lúc đó hẳn chắc chắn sẽ dẫn đến con giận lỗi đình cùng với tra xét điên cuồng của cả gia tộc.

Phuong Nguyên kinh nghiệm phong phú nhưng thủ đoạn có hạn. Nếu gia tộc thật sự bất chấp hậu quả mà tra xét thì cuối cùng cũng sẽ tra ra được manh mối. Trên thực tế, thượng tầng gia tộc đã sớm âm thầm nghi ngờ hắn, chỉ vì e ngại lang triều mà tạm thời dằn xuống không phát tác.

Một khi di tàng Hoa Từ hành giả lộ ra, Phuong Nguyên chắc chắn là đối tượng bị nghi ngờ đầu tiên.

Cho dù là Phuong Nguyên len lén lần trốn cũng sẽ gặp phải cả gia tộc toàn lực đuổi giết.

"Thiên Nguyên Bảo Liên ta sẽ không bỏ qua, cho dù không có bí phương hợp luyện nhưng việc tương lai ai nói chắc được? Chỉ là một khi hái con cỏ này xuống chính vào thọc vào tổ ong vò vẽ, đưa đến hoạ sát thân." Phuong Nguyên âm thầm suy nghĩ, muốn lấy được Thiên Nguyên Bảo Liên này hẳn còn phải chờ một cơ hội thật thích hợp xuất hiện.

"Thiên Nguyên Bảo Liên này chính là phần di sản cuối cùng của Hoa Từ hành giả. Nhưng mà cả chuyện này vẫn có quá nhiều điểm đáng ngờ. Hoa Từ hành giả vì để hợp luyện Thiên Nguyên Bảo Liên mà đến đây. Nhưng sau đó lại rơi vào biến cố gì mà làm cho ông ta bị trọng thương, phải vội vàng bỏ trốn truyền thừa này trước khi chết?"

Mục đích bố trí truyền thừa của Hoa Tử hành giả Phương Nguyên đã hiểu ra.

Đó chính là trả thù tộc Cổ Nguyệt.

Nếu như lấy Thiên Nguyên Bảo Liên ra từ trong nguyên tuyến, mặc kệ thành công hay không, dòng nguyên tuyến thiên nhiên này nhất định là sẽ bị phá hủy.

Đã không có nguyên tuyến thiên nhiên, tộc Cổ Nguyệt sẽ không có căn cơ để trú đóng lại nơi đây, sụp đổ chỉ là chuyện sớm hay muộn.

"Quên đi, không có chứng cứ khác, cứ quanh quẩn ở chỗ đáng ngờ này cũng không được gì, vẫn là trở lại sơn trại trước đi." Cuối cùng, Phương Nguyên lắc đầu, theo đường cũ trở về.

Nhưng hắn còn chưa ra khỏi hang động thì một tiếng sói tru thê lương đã truyền đến, liên miên không dứt.

"Âm thanh này!" Phương Nguyên trong lòng chợt trầm xuống, vội vàng bước nhanh ra ngoài.

Hắn đi đến bãi sông bên ngoài khe đá thì mùi máu nồng nặc đã xộc vào mũi.

Tuy rằng còn cách sơn trại một đoạn, thế nhưng tiếng la hét, tiếng sói tru, tiếng nổ mạnh đã trộn lẫn vào nhau, vô cùng âm ỉ.

Phương Nguyên biến mất thân hình, leo lên một sườn núi.

Thời khắc này là hừng đông, bầu trời mờ mờ sáng.

Vô số đàn sói như thủy triều, từng con từng con tràn về phía Cổ Nguyệt sơn trại.

Phương Nguyên nhìn lướt qua, cả người rung động.

Tại phía sau đàn sói, hắn phát hiện một con điện lang có hình thể to như ngọn núi nhỏ.

Chính là vạn thú vương, Lôi Quan Đầu Lang!

Thân thể nó thuần dài, tứ chi cường tráng, toàn thân phủ vảy xanh thẫm, một nhúm lông màu vàng kim mọc ở chỗ móng vuốt sói cùng với trên đầu và đuôi.

Nhất là lông trên đầu nó đều dựng đứng lên, tạo thành hình dạng như cái vương miện.

(*) Cho ai không nhớ, Lôi Quan Đầu Lang nghĩa là sói vương miện sấm sét.

Nó ngồi trên đất, trầm tĩnh như một pho tượng, tiếng tru gào liên tục của Cuồng Điện Lang và Hào Điện Lang xung quanh như đang phụ trợ cho vẻ tao nhã và cao quý của nó.

Nó chỉ là ngồi trên mặt đất nhưng đã gây ra cho tộc Cổ Nguyệt một áp lực tâm lý cực lớn.

"Rốt cuộc cũng nghênh đón vạn thú vương, Cổ Nguyệt sơn trại đã đến thời khắc sinh tử tồn vong máu chó!" Phương Nguyên nhìn về phía sơn trại, vô số cỗ sư đang chiến đấu kịch liệt, cố gắng chống lại tấn công điên cuồng của lang triều.

Bỗng nhiên, mười bóng người nhảy ra từ trong rừng vây, xông vào lang triều, ngược dòng mà lên, tấn công về hướng của Lôi Quan Đầu Lang.

Những người này đều là gia lão, trong đó tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác chính là dẫn đầu xung phong!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 164: Kịch chiến

Dịch giả: lamlamyu17

Muốn đối chiến Lôi Quan Đầu Lang phải chủ động xuất kích. Sức mạnh của nó khổng lồ, nếu như để nó xâm nhập vào trong sơn trại thì sẽ tạo thành tổn thất cực lớn.

Thực lực đội ngũ tiến đến này cực kỳ hùng mạnh, lấy tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác có tu vi tứ chuyển dẫn đầu mũi nhọn, những gia lão khác thì đi sát theo sau, năng lực tấn công đỉnh cao.

Lang triều cuộn trào mãnh liệt, bọn họ ngược dòng mà lên, phối hợp chặt chẽ, giống như một chiếc chiến thuyền rẽ sóng gió, dũng mãnh tiến tới.

Bọn họ đi đến đâu thắng đến đó, đơn giản chính là không gì cản nổi!

Càng tiến gần đến Lôi Quan Đầu Lang, áp lực đến từ lang triều lại càng lớn.

Cổ Nguyệt Bác về mặt trầm tĩnh, bỗng nhiên đưa bàn tay phải lên, mãnh liệt chém về phía trước một nhát.

Soạt!

Một mảnh nguyệt nhận màu vàng kim, kích cỡ như một người trưởng thành phút chốc hình thành, bắn ra về phía trước.

Rạt rạt rạt!

Mảnh trăng này vừa bắn ra vài thước thì bỗng nhiên biến hoá, từ một biến ra thành ba.

Ba mảnh trăng tròn sáng vai mà đi, mang theo tiếng gió rít gào, giống như thanh đao chém thịt, kéo lê ra ba con đường đầy máu tươi.

Đàn sói không khỏi lẫn lộn ngã nhào, thịt xương bay ra, tiếng kêu thảm thiết kéo dài liên miên.

Một con Cuồng Điện Lang gầm gừ một tiếng, từ phía bên phải mà hung hãn bỏ nhào về phía các cổ sư.

"Đề cho ta tới!" Một vị gia lão hít mạnh một hơi, đáng dấp gầy gò đột nhiên biến thành mập mạp.

Phịch một tiếng.

Lão dùng cái bụng tròn vo trực tiếp đẩy bay con Cuồng Điện Lang.

Cuồng Điện Lang thể đến hung hãn, sức xông đến càng lớn, lực bắn ngược lại mạnh, bị quăng xa ra bên ngoài, về thành một đường vòng cung trên không trung, sau đó rơi xuống cách đó vài trăm thước.

Các gia lão còn lại cũng thể hiện ra thần thông.

Người thì tóc dài như châm, thỉnh thoảng bắn ra, quét ngã từng mảng điện lang.

Người thì thân che giáp trụ ảo bằng ánh sáng, cứng rắn chống lại điện lang cắn xé.

Từ trạng thái nửa ngồi, Lôi Quan Đầu Lang bắt đầu chậm chậm đứng thẳng lên. Nó nhìn chòng chọc vào các cổ sư đang xông về phía mình, trong đôi mắt sáng loè loè hiện lên vẻ cảnh giác.

Nó há mồm, phát ra một tiếng gầm nhỏ, nanh sói bén nhọn mọc lồm chồm lộ ra.

Một đám Cuồng Điện Lang, Hào Điện Lang nghe tiếng rống của nó lập tức di chuyển, đồng loạt tấn công về phía các cổ sư.

Thế xông lên của các cổ sư nhất thời khựng lại, gặp phải trở ngại cực mạnh mẽ.

"Tộc trưởng!"

"Xin nhờ chư vị gia lão!"

"Ngài nhất định phải chiến thắng..."

Vô số đôi mắt đều tụ lại trên người bọn họ, vô số tiếng hò hét đang vang lên trong lòng các tộc nhân.

Đây là trận chiến máu chót nhất.

Nếu như thất bại, cả sơn trại sẽ phải đối mặt với nguy cơ diệt vong. Nếu như thắng, thời khắc gian nan nhất của lang triều sẽ qua.

Đây là một trận đánh quyết định sinh tử tồn vong của cả tộc Cổ Nguyệt!

Các gia lão không một ai lùi bước, tắm trong máu mà tiến lên, tuy rằng không tổn thất người nào nhưng trên thân cũng không khỏi bị thương.

Bọn họ giết qua trùng trùng vòng vây, trực chỉ Lôi Quan Đầu Lang, mạnh mẽ xông về phía nó.

Liệu Quang cổ!

Bỗng nhiên, một nữ gia lão trung niên vươn hai tay ra, một luồng ánh sáng ấm áp tinh khiết bắt đầu chảy ra. Đầu tiên là chảy lên người tộc trưởng, sau đó

lần lượt chiết xạ đến từng người gia lão một.

Đây là cổ trùng tam chuyển có thể trị liệu quần thể, có thể lập tức làm cho vết thương của các cổ sư ngừng chảy máu, vết thương nhẹ thì khỏi hẳn, vết thương nặng thì khôi phục hơn một nửa.

"Tiếp chiến!" Cổ Nguyệt Bác hét lớn một tiếng.

Năm vị gia lão nghe thấy tín hiệu lập tức ào ào vung tay, hướng về khoảng không mà bắn ra một mảnh nguyệt nhận.

Một vị gia lão bỗng nhiên gào lên, bắp thịt toàn thân gò lên, thân thể bỗng chốc mà bành trướng ra gấp ba, biến thành một con tinh tinh lông trắng khổng lồ.

Nó nhảy lên về phía trước đội ngũ, mười ngón trên hai bàn tay đan vào nhau.

Cổ Nguyệt Bác một cước giẫm lên trên hai tay của nó, nó gầm gừ một tiếng, đạp chân vuron thẳng lưng, dốc hết sức ném Cổ Nguyệt Bác lên trên không.

Yêu Nguyệt cô!

Cổ Nguyệt Bác mở tay trái ra, một luồng ánh trắng mờ ảo mang hình vòng xoáy tím chọt hiện ra.

Nguyệt nhận mà các gia lão bắn lên không trung đều bị ánh trắng tím này hấp dẫn đến, từng cái một bị nuốt chửng vào.

"Trảm!"

Cổ Nguyệt Bác hai mắt chọt ác liệt, quát rền như sấm xuân, bàn tay từ trên cao đột nhiên bỏ xuống.

Ừ ù ù!

Tiếng gió rít đột đột nhiên nổi lên, một cái nguyệt nhận màu tím còn lớn hơn cả một chiếc xe ngựa ầm ầm bỏ về phía Lôi Quan Đầu Lang.

Nguyệt nhận này tựa chậm mà lại cực nhanh, gần như trong một tích tắc thì đã chém đến mục tiêu.

Lôi Quan Đầu Lang gầm lên một tiếng, ngay lúc mảnh treo chuông, toàn thân sáng lên một lớp hộ giáp bằng lôi điện.

ẦMMMM!

Ngay lập tức, một tiếng nổ dữ dội vang lên, thiên không giăng đầy sấm điện xanh lam cùng với ánh trắng tím mờ ảo.

Mọi người neho mắt lại, sóng khí cuộn trào, cuốn bay vô số điện lang phổ thông ở xung quanh.

Sau khi ánh sáng chói lọi biến mất, các cổ sư đã quần nhau kịch chiến với Lôi Quan Đầu Lang.

Các gia lão đều có kinh nghiệm phong phú, phối hợp ăn ý.

Một vị lão giả tóc bạc bay bay, phát ra kim châm liên miên như mưa. Một vị nữ tử lỗ mũi hoá khí lượn lờ như rắn, phụt ra từng con sóng lửa màu da cam, tấn công từ hai bên.

Ba vị cổ sư, một vị hóa thân thành vượn trắng, một vị da thịt toàn thân biến thành thép tinh, giam chân Lôi Quan Đầu Lang, một vị không ngừng tung ra Khôi Lỗi cổ, rút chân nguyên biến thành những tên binh lính giáp cổ, hoặc là lính gỗ mang thương đỏ, đảm nhiệm làm quân cờ thí, hấp dẫn hỏa lực.

Các cổ sư trị liệu thì đội ở vòng ngoài, thỉnh thoảng lại phát ra Liệu Quang cổ, bên cạnh còn có cổ sư phòng ngự cẩn thận bảo vệ.

Lôi Quan Đầu Lang tỉnh táo lại, chân trước bên phải của nó có một vết thương cực lớn, máu chảy không ngừng, chính là chiến quả của nguyệt nhận màu tím vừa rồi.

Nó liên tục gầm gừ, roi vào bày bố tỉ mỉ của các cổ sư, có lực mà không thể nào thi triển được.

Các cổ sư thì liên tục bay nhảy xung quanh nó, giống như là bọ chết bên cạnh mèo chó, không ngừng di chuyển, thiếp lập không gian, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Lôi Quan Đầu Lang bắt đầu dần dần thích ứng, vết thương trên người liên tiếp khép lại.

Rất rõ ràng, trên người của nó có cổ trùng loại trị liệu sống nhờ, đây đúng là một tin tức gay go.

Cổ trùng trị liệu tồn tại có nghĩa là đây sẽ là một trận tiêu hao chiến.

Cổ trùng hoang dại có thể trực tiếp sử dụng chân nguyên thiên nhiên trong không khí, nhưng các cổ sư lại chỉ có thể tiêu hao chân nguyên dự trữ trong

không khiêu.

Chiến đấu đến sau một khắc chung, Lôi Quan Đầu Lang bỗng nhiên ngửa mặt lên trời mà tru lên một tiếng, cả người loé ánh điện chớp, tốc độ tăng lên gấp bội.

Con vượn trắng do gia lão nọ hoá thân không kịp né tránh, dưới con bắt ngờ không đề phòng, bị Lôi Quan Đầu Lang cắn một nhát, đầu lâu văng ra, bị xé xác thành hai nửa.

Nó xé mở chiến tuyến ra một khe hở, cái đuôi liên tục vẫy, từng đám điện tương màu lam phun trào ra, các cổ sư chỉ có thể liên tiếp lui về phía sau.

Ngay lúc nguy nan, tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác đứng ra.

Ông ta là cường giả tứ chuyển, thể tấn công sắc bén, phòng ngự trác tuyệt, là trụ cột vững vàng, dốc hết toàn lực cũng có thể vẫn hồi tỉnh thể nguy hiểm.

Núi đá đỏ nát, ánh sáng vỡ tung, cuộc chiến khốc liệt, dư ba tàn sát khắp chiến trường, không một con điện lang nào dám gia nhập vào trong.

Tình hình chiến đấu càng lúc càng thảm thiết. Thương thế trên người Lôi Quan Đầu Lang càng qua lâu càng nặng, máu chảy không ngừng, có vết thương thậm chí sâu tận xương.

Các cổ sư cũng tổn thất thảm trọng, trước sau sáu vị gia lão đã hi sinh. Nếu không phải các gia lão trong sơn trại khẩn cấp xuất động chi viện, e rằng bọn họ đã sớm bỏ mạng.

"Mọi người kiên trì, kiên trì sẽ mang đến thắng lợi!" Cổ Nguyệt Bác giết đến hai mắt đỏ bừng, giọng nói khàn đặc, dốc hết sức cổ động sĩ khí.

Nhưng đúng lúc này, Lôi Quan Đầu Lang bỗng nhiên cuồng bạo, toàn thân bao phủ trong một lớp ánh sáng đỏ rực rực.

Từ chuyển Cuồng Bạo cổ!

Các mặt tổ chất như sức mạnh, tốc độ, nhảy bén của nó bỗng nhiên tăng vọt lên gấp hai.

Ầmmmm!

Một tiếng động cực lớn vang lên, chân phải của nó vồ xuống, một vị gia lão bị chụp thành thịt nát.

Đuôi sói của nó vung lên, chỉ thoáng nghe một tiếng ầm vang thì hàng loạt lưới điện đã bay ra, bao trùm lên một mảng con rối cỏ, phút chốc nướng chúng thành than đen.

"Không xong! Khôi Lỗi cổ của ta đã tiêu hao sạch!" Gia lão nọ hoảng sợ mà kêu lên.

Tình thế chuyển tiếp đột ngột, sự khủng bố của vạn thú vương chân chính hiện ra, khiến người ta phải tuyệt vọng.

Cổ Nguyệt Bác nhíu chặt mày, gần như nghiêng nát răng. Ông ta bỗng nhiên hô lớn: "Bao vây nó, dùng Thiết Liên Xà!"

Các gia lão nghe xong, trong lòng đều nghiêm nghị.

Từ lúc lang triều lúc bắt đầu, bọn họ vẫn luôn suy tính ra vô số chiến thuật, mà chiến thuật này lại chính là thủ đoạn vạn bất đắc dĩ mới dùng đến!

"Phong Tác cổ!" Một vị gia lão kêu to, từ trong lỗ mũi phun ra một làn gió xanh, quán lên chân của Lôi Quan Đầu Lang.

"Nê Chiêu cổ!" Một vị gia lão khác gầm nhẹ, ngồi xổm xuống, hai tay vồ xuống mặt đất, mặt đất dưới chân Lôi Quan Đầu Lang lập tức hóa thành một vùng lầy lội.

Hai bút cùng vẽ như vậy làm cho Lôi Quan Đầu Lang phải khựng lại.

Nhân cơ hội này, các gia lão còn lại đều đưa tay ra, từ trong ống tay áo, ông quần phụt ra những cái bóng đen.

Bóng đen này đều chỉ dày bằng nắm tay, dài hơn hai thước, nhìn kĩ lại mỗi cái bóng đen đều là một con cổ dạng rắn.

Toàn thân sợi xích sắt hình rắn này đen sì, từng vòng sắt xâu chuỗi lại với nhau, chỉ có đầu rắn coi như là bình thường.

Sau khi nhảy ra, chúng trườn đi trên mặt đất, nhanh chóng bò lên thân thể Lôi Quan Đầu Lang.

Chúng nó đầu đuôi tương liên, cắn chặt vào nhau, trong chớp mắt thì đã khúc khuỷu hợp lại thành một cái lưới sắt, cắm rễ vào trong mặt đất, bao vây Lôi Quan Đầu Lang ngay tại chỗ.

Nhưng tình hình này cũng chỉ là tạm thời, theo Lôi Quan Đầu Lang không ngừng giãy giụa, những sợi dây sắt liên tục đứt đoạn. Chỉ sau năm sáu phút, Thiết Liên Xà trận này sẽ tan rã không thể giữ được Lôi Quan Đầu Lang nữa.

"Xích Quang, ở lại ổn định dây trời, phòng ngừa đàn sói tấn công xích sắt, những người còn lại theo ta trở về sơn trại!" Cổ Nguyệt Bắc quát lạnh một tiếng, không ngờ lại lựa chọn rút lui.

Nhưng mà những gia lão khác lại không có vẻ gì bất ngờ, hiển nhiên là đã biết dụng ý của tộc trưởng.

Bọn họ vừa rút về sơn trại thì lập tức đã có gia lão tiếp ứng: "Tộc trưởng đại nhân, tất cả đã chuẩn bị xong!"

Cổ Nguyệt Bắc gật đầu, mang theo mọi người đi đến Gia Chủ các.

Trên quảng trường trước Gia Chủ các đã có rất nhiều cổ sư đang ngồi trên đất, chừng hơn trăm người.

Những cổ sư này đều bị trọng thương, trong thời gian ngắn hoàn toàn không thể lại ra chiến trường, trên gương mặt mỗi người đều là vẻ thần nhiên thấy chết không sờn. Về phần những người vẫn còn đi đứng được thì đều đang chiến đấu anh dũng ở tiền tuyến nơi đó.

Chiến đấu đến lúc này, gia tộc đã dốc hết toàn lực. Lúc tình hình chiến đấu căng thẳng, thậm chí ngay cả phạm nhân cũng bị phát động, dùng sinh mạng của từng người đúc thành một bức tường thành của máu thịt, tạm thời ngăn cản lang triều, để cho các cổ tranh thủ cơ hội thở dốc.

Cổ Nguyệt Bắc và các gia lão đi đến Từ đường bên trong Gia Chủ các.

Dưới bài vị các tổ tiên, bọn họ quỳ rạp xuống đất.

"Tổ tiên tại thượng, hậu bối xấu hổ! Lang triều mãnh liệt, sơn trại đã ở vào thời khắc sinh tử tồn vong. Khẩn cầu tổ tiên xuất thủ tương trợ!" Cổ Nguyệt Bắc trầm giọng nói xong, trong Từ đường bỗng rơi vào một khoảng yên lặng như chết.

Tí tách.

Máu của một vào gia lão, từ trong những vết thương băng bó qua loa chảy thành giọt lên sàn nhà.

Cổ Nguyệt Bắc và chúng gia lão đều nín thở, không dám nhúc nhích.

Năm xưa, tộc trưởng đời thứ nhất dự cảm cái chết sắp đến thì bèn rời khỏi sơn trại. Trước khi đi, người để lại di chúc, nếu sau này gia tộc gặp nạn tai, có nguy cơ diệt vong thì hãy cầu khẩn bài vị của mình, lúc đó sẽ có cổ trùng từ trên trời giáng xuống, tương trợ gia tộc vượt qua cửa ải khó khăn.

Trong lịch sử, tộc Cổ Nguyệt từng gặp vài lần nguy cơ trọng đại, tất cả đều như vậy mà vượt qua được kiếp nạn.

Đây chính là át chủ bài cuối cùng của tộc Cổ Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 165: Huyết Tích Tử

Dịch giả: lamlamyu17

Trong Từ đường lặng ngắt, gia lão và tộc trưởng đều cúi thấp đầu, trong lòng như đang đè nặng một tảng đá lớn.

Sau khi cổ sư từ vong sẽ để lại cổ trùng, bên trong đó vẫn còn sót lại ý chí của tiền nhân, cũng không thể gọi là cổ trùng hoang dại, hơn nữa lại mất đi khả năng vận dụng nguyên khí trong thiên nhiên.

Những cổ trùng này có thể xem như một loại phương thức kéo dài sinh mệnh của các cổ sư.

Tất cả mọi người lo sợ bất an.

Tộc trưởng đời thứ nhất đã quy tiên gần ngàn năm, thủ đoạn ông ấy để lại có còn hữu hiệu chăng? Đó còn là một ẩn số.

Dù sao lúc này cách lần nguy nan trước kia cũng đã hai trăm năm.

"Sao lại rút lui trở lại?" Trên sườn núi, Phương Nguyên nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi sinh nghi.

Khiếp trước khi còn ở sơn trại, hắn có tu vi quá thấp, căn bản là không tiếp xúc được các bí mật của gia tộc.

Nhưng không lâu sau thì hắn đã hoàn toàn chấn động, phát hiện một đám côn trùng đang bay từ trên trời xuống.

"Đây là..." Phương Nguyên hép hai mắt lại, ánh mắt chợt rét lạnh.

Cổ trùng này có trên trăm con, bay lượn vòng với nhau, tạo thành một đám mây đỏ cuộn xoáy, hạ xuống quảng trường sơn trại.

Vù vù vù...

Tiếng ồn ào của đàn trùng truyền vào trong Từ đường, một vài gia lão ngẩng đầu lên, vẻ mặt lộ ra mừng rỡ như điên.

"Ta on tổ tiên phù hộ!" Tăng đá trong lòng Cổ Nguyệt Bác đặt xuống, ông ta kính cẩn cúi đầu rồi mới đứng dậy.

"Đi, đi xem một chút." Tộc thờ dài một hơi, trên gương mặt ngoại trừ vui mừng còn có bi thương và khổ sở, thần sắc đầy phức tạp.

Rời khỏi từ đường, bọn họ đứng trên hành lang nơi lầu cao, nhìn xuống quảng trường thì đã thấy như một con lốc xoáy đỏ quét qua, cổ trùng tàn sát tứ phương.

Những cổ trùng này chỉ lớn cỡ đầu ngón tay, hình dáng như con muỗi, đáng vẻ dữ tợn, toàn thân đỏ sẫm.

Chúng nó chui vào trong cơ thể các cổ sư đang ngồi trên quảng trường, hút máu và chân nguyên của bọn họ, trong vài hơi thở ngắn ngủi, từ một con đã sinh sôi thành mấy con,

Cổ trùng vì vậy mà càng ngày càng nhiều, không ngừng có con mới sinh ra, phá da cổ sư bay ra ngoài, sau đó lại chui trở vào.

Trên quảng trường, tiếng kêu thảm thiết, tiếng hừ lạnh đột này nối đột khác, nhưng không một vị cổ sư nào chạy trốn.

Trước khi đến bọn họ cũng đã được các gia lão thông báo cho việc này, vì gia tộc, bọn họ nguyện lấy thân nuôi cổ, dùng hi sinh của mình để đổi lấy trường tồn của gia tộc.

"Bọn họ đều là những đứa con đáng tự hào của tộc ta!" Nơi lầu cao, Cổ Nguyệt Bác nhìn cảnh này, giọng nói trầm thấp, hai tay vịn song cửa cũng khẽ run rẩy.

Các gia lão còn lại cũng mang nét mặt đau thương, trầm mặc không nói.

Tình huống này giống hệt ghi chép trong gia tộc. Đám cổ trùng mà tổ tiên đời thứ nhất để lại này phải dùng tính mạng cổ sư nuôi dưỡng trước, sau đó mới có thể trợ giúp gia tộc chống lại kẻ thù bên ngoài.

Chốc lát sau, đám cổ trùng ăn no uống đủ, bắt đầu lại bay lượn lên. Thanh thế của chúng nó càng thêm hùng vĩ, trong một khoảng thời ngắn ngủi, số lượng đàn đã tăng vọt mấy chục lần!

"Quả nhiên là Huyết Tích Từ..." Phương Nguyên đứng ở trên sườn núi phía xa, nhìn thấy cảnh này thì trầm nghĩ trong lòng.

Huyết Tích Từ này chính là cổ trùng ngũ chuyển, nuôi dùng hợp nhất, vô cùng kỳ dị.

Nó chuyên lấy tinh huyết bản mệnh của cổ sư làm thức ăn, sau khi ăn no nó sẽ phân tách ra, từ một biến thành hai, từ hai biến thành bốn...

Nếu như đói bụng, tạm thời tìm không tìm thấy thức ăn, chúng nó sẽ nuốt chửng lẫn nhau, giảm bớt quy mô tộc quần, lấy đó duy trì sinh mệnh.

Khi Huyết Tích Từ cường thịnh, đàn trùng che trời át đất, có thể tiêu diệt thôn trại, còn kinh khủng hơn rất nhiều loại cổ trùng lục chuyển. Còn khi nó nhỏ yếu, một hai con lẻ loi hiu quạnh, ngay cả một con cổ tam chuyển cũng không bằng.

Nhất là Huyết Tích Từ này sau đó sẽ thăng cấp, chính là lục chuyển ma cổ Huyết Thần Từ tiếng tăm lừng lẫy, đứng hàng thứ bảy trong thiên hạ thập đại ma cổ.

Kiếp trước Phương Nguyên sáng lập Huyết Dục ma giáo, hẳn lúc đầu muốn luyện không phải là Xuân Thu Thiên mà là Huyết Thần Từ. Đáng tiếc việc đời lắm lúc bất đắc dĩ, vì đủ loại nguyên nhân, hắn đành phải lui lại mà lấy cái thứ yếu, hợp luyện ra Xuân Thu Thiên.

Đám Huyết Tích Từ này, số lượng chừng mấy vạn, cuốn sạch qua chiến trường giống như một con lốc, đi đến đâu, đàn sói kêu rên đến đấy.

Chúng nó càn quét hết thảy, chui vào trong cơ thể điện lang, chỉ sau mấy hơi thở, máu huyết toàn thân của điện lang đã bị Huyết Tích Từ hút sạch.

Nhưng máu loài thú cũng không thể khiến cho Huyết Tích Từ phân chia, chỉ có máu huyết của cổ sư có chứa hơi thở chân nguyên mới có tác dụng này.

Một đám điện lang bị hút thành thây khô, té ngã xuống mặt đất, mất đi hơi thở sinh mệnh.

Chỉ có dòng điện Hào Điện Lang, Cuồng Điện Lang phụt ra mới có thể khắc chế Huyết Tích Từ này.

Thế nhưng chúng nó cũng chỉ là giật điện một vùng nhỏ đàn trùng, sau đó thì đã bị Huyết Tích Từ đông nghìn nghịt ủa lên, hút thành xác khô.

Gràoooooooo!

Lưới sắt đứt đoạn toàn bộ, Lôi Quan Đầu Lang lấy lại được tự do, phát ra tiếng rít gào tức giận.

Huyết Tích Từ cảm nhận ra, tất cả tụ lại, kết thành một đám mây đỏ thẫm diện tích lên đến vài mẫu, bao vây chặt chẽ Lôi Quan Đầu Lang.

Đuôi sói của Lôi Quan Đầu Lang vung lên, điện tương màu xanh nhạt tung toé, hàng trăm ngàn con Huyết Tích Từ nháy mắt bị biến thành than đen.

Âm thanh tách tách như pháo nổ rền vang.

Một trận gió thổi đến, Huyết Tích Từ bao bên ngoài cũng bị nung ra mùi khét.

Huyết Tích Từ quả thực là cỗ trùng ngũ chuyển, thế nhưng không người thao túng, cũng chỉ là cường ngạnh tấn công. Trên người của Lôi Quan Đầu Lang còn sống nhờ nhiều con cỗ trùng tứ chuyển, một vài con có phạm vi công kích lớn, đúng lúc khắc chế Huyết Tích Từ.

Đàn trùng như một đám mây đỏ quay cuồng mãnh liệt, Lôi Quan Đầu Lang to lớn như ngọn núi gãy giữa rít gào bên trong, lăn lộn di chuyển.

Thân thể to lớn của Lôi Quan Đầu Lang lúc này lại trở thành điểm yếu của nó, bị Huyết Tích Từ chỉ lớn bằng đầu ngón tay nhắm vào.

Tình hình chiến đấu thảm thiết, từng mảng lớn mảng lớn Huyết Tích Từ rơi rụng xuống đất, lớp vảy của Lôi Quan Đầu Lang cũng bị chọc thủng, một vài con Huyết Tích Từ chui vào trong cơ thể nó, trắng trợn hút máu.

Lôi Quan Đầu Lang rơi vào đường cùng, đành phải tự vấy điện tương lên người mình, giết chết những con Huyết Tích Từ này.

Cứ như vậy, bên ngoài da thịt của nó cũng dần dần bị nung chín, toả ra mùi khét nồng nặc.

Trùng kích của lang triều đối với sơn trại đã ngừng lại.

Dưới sự hiệu triệu của Lôi Quan Đầu Lang, vô số con điện lang đều đang tấn công về phía đàn côn trùng.

Các cỗ sư có thể nói là hiểm tử hoàn sinh, hết thầy không khỏi nín thở, căng thẳng nhìn trận chém giết hùng tráng mà thảm thiết trước mắt này.

Đàn trùng như một con lóc chết chóc kéo qua, vô số điện lang vừa mới vọt vào không xa thì đã ngã khụy xuống.

Nhưng mà điện lang lớp sau nổi bước lớp trước hi sinh chung quy cũng mang đến tiêu hao cho đàn trùng.

Huyết Tích Từ càng ngày càng ít, trước kia dày đặc như mây dần dần biến thành làn sương, càng về sau thì chỉ còn là bay lượn thành dòng, như những con gió xoáy nhỏ.

Lôi Quan Đầu Lang gãy thoát, trong miệng phát ra tiếng nghẹn ngào thảm thiết, co chân chạy đi.

Máu trong cơ thể nó đã bị hút đi hơn một nửa, giờ đây nó tứ chi bủn rủn, tốc độ trốn chạy không đến một phần mười lúc trước, dòng điện loé ra trên người cũng cực kỳ thưa thớt.

Với tư cách là thống lĩnh của đàn sói, Lôi Quan Đầu Lang trốn chạy, những con điện lang còn lại cũng lập tức tan tác ý chí chiến đấu, cụp đuôi chạy tứ tán.

"Rốt cuộc cũng trụ lại được..." Các cỗ sư nhìn thấy cảnh này mà sửng người, một số còn tê liệt ngã xuống tại chỗ, không dậy nổi nữa.

"Ta vậy mà còn sống!" Một đám cỗ sư mang theo ánh mắt phức tạp, có mừng rỡ, cũng có đau thương.

Trong lang triều này, bao nhiêu tộc nhân đã phải hi sinh.

Vù vù vù...

Đàn Huyết Tích Từ thừa thốt bay về phía bầu trời xa xa, tại trên không trung, chúng bay vòng quanh Cổ Nguyệt sơn trại một vòng, sau đó biến mất vào trong tầng mây.

Phượng Nguyên nhìn cảnh này, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Lôi Quan Đầu Lang thất bại, Cổ Nguyệt sơn trại xem như là an toàn. Trên thực tế, đàn sói cũng chết và bị thương không còn lại bao nhiêu, sẽ không thể có quy mô đầy đủ nữa,

Lang triều lần này có thể nói là đã vượt qua.

Nhưng mà đàn sói mang thù, con vạn thú vương này một ngày không chết ắt sẽ ngóc đầu trở lại trong lang triều kế tiếp. Trải qua mấy năm tĩnh dưỡng, khi đó nó sẽ càng gian trá, càng hùng mạnh hơn.

Nó hiện tại là lúc yếu ớt nhất, giết nó, thu lấy đồng đảo cỗ trùng trên người nó cũng có thể bù đắp phần nào tổn thất của gia tộc.

"Được Chung, Ca Yển, hai người các ngươi ở lại xử lý tàn cục. Các gia lão còn lại đi theo ta truy sát Lôi Quan Đầu Lang!" Cổ Nguyệt Bắc vội vàng sắp xếp rồi lập tức dẫn đầu bảy gia lão còn có thể đánh một trận còn lại ra khỏi trại, đuổi theo hướng mà Lôi Quan Đầu Lang đã bỏ chạy.

Ánh mắt Phương Nguyên loé lên, trong lòng cân nhắc: "Tuy rằng sức mạnh gia tộc yếu ớt nhưng tình cảnh hiện nay tàn mà không loạn. Đám Huyết Tích Từ này cũng đến quá kì quặc, ta vẫn là đuổi theo nhóm tộc trưởng xem thử."

Hắn biến mất thân hình, sau đó đi xuống khỏi sườn núi.

Ân Lâm cô và Lôi Dực cô không thể đồng thời sử dụng, Lôi Dực cô là cổ trùng tam chuyển, một khi phát động sẽ hình thành một đôi cánh lôi điện, dựa vào nhị chuyển Ân Lâm cô còn không che giấu được.

Đối diện với gia lão tam chuyển, năng lực ẩn hình của Ân Lâm cô cũng không đáng tin.

Phương Nguyên trước tiên chỉ có thể lần theo dấu vết, xa xa đi theo, không dám đến quá gần.

Lúc Lôi Quan Đầu Lang đột kích, hắn còn đang ở trong hang động nơi khe đá, một mực không ra tham chiến. Nếu hiện tại hắn bỗng nhiên xuất hiện, e rằng sẽ khiến cho gia lão và tộc trưởng phần nộ và quát hỏi, hơn nữa có rất nhiều thứ Phương Nguyên cũng không thể giải thích rõ ràng.

...

Thương thế của Lôi Quan Đầu Lang rất nặng, tốc độ cũng không nhanh, ước chừng đuổi theo nửa giờ, Phương Nguyên đã mơ hồ nghe thấy trong sơn cốc phía trước vang lên tiếng tranh chấp và mắng chửi.

Hắn âm thầm đi sang, leo lên một tảng đá núi, sau đó thì nhìn thấy một đám cổ sư đang từng đôi chém giết nhau.

Con Lôi Quan Đầu Lang nọ thì quỳ rạp trên mặt đất, trên người tăng thêm rất nhiều vết thương mới, máu chảy không ngừng, thoi thóp từng hơi, hai mắt thì âm đảm, dường như là cận kề cái chết.

"Lão lông trắng, các ngươi thật có mặt mũi nhĩ, lại dám đến đây kiếm món hời!"

"Ha ha ha, Cổ Nguyệt Bắc, lời này của ngươi sai rồi. Lôi Quan Đầu Lang này rõ ràng là do chúng ta ngăn lại, thức thời một chút, mau mau tránh ra đi."

Cổ Nguyệt Bắc đối chiến với nhau, thanh thế mãnh liệt.

Trong ổ sói có ba con Lôi Quan Đầu Lang, đều là vạn thú vương, mỗi con đều thống lĩnh đàn sói mấy vạn con, giữa chúng cũng không lệ thuộc, không con nào dồn ép được con nào.

Hành động của đàn sói trước nay đều chú ý hợp tác một lòng. Ba con Lôi Quan Đầu Lang cũng đã có trí tuệ, chúng phân nhau ra để triển khai săn bắn ba "đàn thú" lớn nhất còn ở trên núi Thanh Mao.

Ở trong mắt chúng nó, loài người cũng là dã thú, hơn nữa còn là con mồi.

Trong cách hiểu của chúng nó, lang triều chính là một cuộc đi săn khổng lồ bằng toàn bộ lực lượng.

Trong núi Thanh Mao, ba nhà Cổ Nguyệt, Hùng, Bạch giằng co nhau mấy trăm nay, tất nhiên có át chủ bài.

Hùng gia có thực lực yếu nhất, hiện giờ còn đang khó khăn ngăn chặn lang triều. Bạch gia vùng dậy từ những năm gần đây, thực lực tổng thể đã vượt lên trước tộc Cổ Nguyệt, sau khi chém giết Lôi Quan Đầu Lang, đẩy lùi lang triều xong, tộc trưởng Bạch gia dẫn theo một đám gia lão, chạy đến Cổ Nguyệt sơn trại, xem thử có nhặt được món hời được không.

Thật không ngờ, bọn họ đúng là nhặt được, chặn Lôi Quan Đầu Lang tại chỗ sơn cốc này.

Trên người của Lôi Quan Đầu Lang ký sinh rất nhiều cổ trùng, vài con còn cao đến tứ chuyển. Máu, xương sọ, mắt, lông mào của Lôi Quan Đầu Lang cũng đều là phụ liệu hợp luyện quý hiếm. Tộc Cổ Nguyệt đương nhiên không thể nào chấp tay nhường, dưới con tức giận, cả bọn bắt đầu ác chiến.

"Ha ha ha, Phương Nguyên, ngươi quả thực sẽ đến đây. Ta chờ ngươi đã lâu!"

Trên vách đá bỗng nhiên truyền đến một tràng cười gằn.

Phương Nguyên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng hạ xuống từ trên trời, một thanh băng nhận mang theo tiếng rít gió nhắm thẳng vào mặt hắn, lạnh lùng chém xuống!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 166: Lần thứ hai chiến Bạch Ngưng Băng

Dịch giả: lamlamyu17

Bạch y cụt tay, tóc trắng mắt lam.

Không phải là Bạch Ngưng Băng thì còn là ai?

Băng nhận còn chưa chạm đến, Phuong Nguyên đã cảm thấy một luồng khí lạnh ập vào mặt, tựa như sao băng rơi xuống, sát khí giá lạnh.

Đôi mắt Phuong Nguyên tối đen, lâm nguy không sờn. Hắn nhún chân nhảy lùi về phía sau, đồng thời chân nguyên rót vào Thiên Bồng cổ, khởi động ra hộ giáp ánh sáng trắng.

Ầm vang một tiếng, băng nhận trùng trùng bỏ xuống mặt đất rồi nổ mạnh, bỗng chốc tạo thành một đám nhũ băng đâm ra khỏi mặt đất.

Rạt rạt rạt!

Gai băng sắc bén nhô lên liên tiếp, trực chỉ hướng Phuong Nguyên đang lùi lại mà lan theo, tạo thành vệt băng dài.

Phuong Nguyên nhẹ nhàng nghiêng người né tránh.

Đường núi chật hẹp, hắn thuận thế lướt vào trong lòng sơn cốc.

"Ha ha ha... Phuong Nguyên à Phuong Nguyên, sao ta vừa nhìn thấy người là luôn luôn không tự chủ được muốn giết ngươi đây? Sao, ngươi nói cho ta nghe xem!" Bạch Ngưng Băng hưng phấn đến run rẩy cả người, điên cuồng cười to.

Tiếng cười hấp dẫn ánh mắt của các cổ sư khác trong sơn cốc.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng của Bạch Ngưng Băng và Phuong Nguyên, thần sắc bọn họ lại mỗi vẻ khác nhau.

"Bạch Ngưng Băng đại nhân, ta đến trợ giúp ngài!" Một vị cổ sư Bạch gia vốn đứng lược trận ở một bên thét to, xông về phía Phuong Nguyên.

"Tộc trưởng, là Phuong Nguyên của tộc ta!" Cổ sư tộc Cổ Nguyệt gào to.

"Ta biết." Sắc mặt tộc trưởng Cổ Nguyệt Bác vui buồn bất định, ông ta tránh qua một kích tấn công của tộc trưởng Bạch gia, trong lòng đã quyết định, gần giọng quát lớn, "Trước cứ xử lý tình hình trước mắt rồi nói!"

Trước lúc lang triều đến, Phuong Nguyên thần bí mất tích, khiến cho thượng tầng tộc Cổ Nguyệt đã vô cùng nghi ngờ hắn. Hơn nữa cổ sư Bạch gia mang đến áp lực quá lớn, không một ai đi chi viện cho Phuong Nguyên.

Bạch Ngưng Băng nhìn cái tên đòi giúp đỡ chạy đến cũng giận dữ, quát lớn: "Ngươi đi ra chỗ khác, đây là cuộc chiến của ta, đừng nhúng tay vào!"

"Bạch Ngưng Băng đại nhân, ngài đã mất một tay, sẽ giảm sức chiến đấu. Ngài là hi vọng của Bạch gia chúng ta, không thể tùy tiện, xin hãy để cho tôi dọn sạch chướng ngại cho ngài!"

Cổ sư Bạch gia nọ vừa kêu to vừa tung mình lên, xông thẳng đến trước mặt Phuong Nguyên.

Hắn phát động cổ trùng, hai bàn tay tuôn ra một quang sáng vàng cam.

Phịch!

Hắn vỗ nhẹ xuống, quang sáng chìm vào lòng đất, một ụ đất tức khắc đột khởi lên.

Ụ đất nhanh chóng lao về phía Phuong Nguyên, càng lúc lại càng lớn.

Bỗng nhiên nó vỡ ra, một bàn tay bằng đất vàng chọt xuất hiện.

Bàn tay này vô cùng to lớn, cao thấp cỡ bằng một người trưởng thành, nó lao đến chụp lấy Phuong Nguyên, uy thế khiến người phải nghẹt thở.

Phuong Nguyên nhưng lại khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Chừng như bàn tay khổng lồ sẽ chụp đến, bắt lấy hắn thì bỗng nhiên, một luồng sáng vàng kim từ trong không khiêu tuôn ra ngoài, tạo thành một dải ánh sáng rực rỡ, quấn quanh người Phuong Nguyên.

Bàn tay khổng lồ chụp đến, lập tức bị dải sáng vàng này vụn xoắn vài lần, lập tức vỡ tan tành.

"Đây là cổ trùng gì?" Bạch Ngưng Băng sùng sốt.

Hào quang vàng kim tán đi, hình dáng cổ trùng bên trong hiện ra.

Nó dài hơn một thước, thân rộng bằng hai nắm tay, vỏ giáp màu vàng kim sẫm pho bày vẻ ngang ngược, răng cưa bạc sắc nhọn mọc dọc theo hai bên thân loé sáng.

Cự Xi Kim Ngô!

"Đến đi!" Phương Nguyên gằn giọng quát một tiếng, cánh tay phải rung lên, bàn tay phải thành chưởng.

Vô số cái chân của Cự Xi Kim Ngô cũng linh hoạt leo lên người hắn, cơ thể uốn lượn như rắn quấn lên cánh tay phải của hắn.

Nó há mồm nuốt bàn tay phải của Phương Nguyên vào, đến tận đoạn giữa cẳng tay.

Phương Nguyên vung cánh tay, rết vàng dài hơn một thước phát đuôi, cắt qua không một đường vòng cung.

Trong tích tắc này, rết vàng chợt co rút thân thể đến hết mức, độ dài vốn gần hai thước lập tức giảm bớt thành một thước năm, đồng thời hai hàng chân của nó cũng co vào trong vỏ giáp, chỉ để lại hai hàng răng cưa viền bạc.

Thoạt nhìn qua, Phương Nguyên như thể đang cầm trong tay một thanh kiếm không mũi nhọn bằng vàng vàng với lưỡi chém bạc!

Cổ sư Bạch gia chạy đến chỉ viện nợ kinh sợ, hắn chưa bao giờ nghĩ đến Cự Xi Kim Ngô này còn có cách sử dụng như vậy.

Cổ sư nuôi cổ, luyện cổ, dùng cổ, mỗi mặt đều là rất uyên thâm. Cách sử dụng này của Phương Nguyên có thể nói là thiên mã hành không, ở cực hạn của sức tưởng tượng.

Trên thực tế, cách sử dụng này cũng không phải do Phương Nguyên phát minh ra.

Kiếp trước vào khoảng ba trăm năm sau, một ngôi sao mới của ma đạo xuất hiện, được người ta xưng là "Điện Cự cuồng ma", cổ trùng mà hắn dùng chính là tứ chuyển Điện Xi Sát Nhân Ngô, một trong những hướng thẳng cấp của tam chuyển Cự Xi Kim Ngô.

(*) Điện Cự nghĩa là cưa điện. Điện Xi Sát Nhân Ngô nghĩa là loài rết răng điện giết người ~

Nhưng mà ở kiếp này, Phương Nguyên bây giờ đã dùng nó quả thực đúng là xưa nay chưa từng thấy.

"Vậy thì để ta cho các ngươi mở mang kiến thức." Khóe miệng Phương Nguyên nhếch lên một nụ cười lạnh, hắn phát động chân nguyên trong không khiêu rót vào trong cơ thể Cự Xi Kim Ngô.

Ừ! Ừ! Ừ!

Hai hàng răng cưa viền bạc của Cự Xi Kim Ngô lập tức điên cuồng mà chuyển động, phát ra âm thanh vô cùng hung hãn, khiến người ta phải rét run trong lòng.

Lôi Dực cổ!

Đôi mắt Phương Nguyên loé cái nhìn ác liệt, đôi cánh lôi điện xanh thẫm bỗng chốc thành hình sau lưng hắn.

Roạt!

Cánh lôi điện vỗ, mang theo hắn mà phóng ra như ánh chớp.

Nhanh! Quá nhanh!

Tốc độ đó cực kì nhanh!

Con người của tên cổ sư Bạch gia co rút lại, một cơn lạnh run chợt kéo đến.

Mùi vị cái chết ập vào mặt, hắn hoảng sợ kêu lên một tiếng, vận dụng cổ trùng mạnh nhất, cơ thể loé lên một lớp ánh sáng vàng dày nặng.

Ánh sáng vàng này như áo giáp, chỉ là nó còn chưa hoàn toàn thành hình thì Phương Nguyên đã xông thẳng đến.

Hắn tóc đen bay cuồng, trông mắt như điện, tựa như ma thần bước ra từ trong ác mộng tàn sát đến nhân gian!

Hắn động tác mãnh liệt điên cuồng, cơ thể căng ra, bắp thịt gồng lên, hai trụ lực bạo phát đến cực hạn.

Rết vàng tựa kiếm, cắt qua không trung thành một cái bóng rực rỡ. Răng cưa điên cuồng quay tròn, thuận thế mà chém bổ vào thất lưng cổ sư Bạch gia.

Kẹt kẹt kẹt!

Lớp giáp ánh sáng vàng bị răng cưa nghiền qua, nó vốn còn chưa thành hình nên gần như trong tích tắc đã tan tác.

Răng cưa cắt vào lớp thịt, giống như cắt vào mỡ bò. Phương Nguyên thuận thế vung lên, máu thịt bị nghiền thành mảnh vụn văng tung toé, cột sống đứt đoạn, nội tạng lập tức bị cắt vụn.

Nửa người trên của cổ sư Bạch gia bay lên, nửa người dưới thì vẫn còn đứng tại chỗ.

Phịch một tiếng

Hắn tròn trĩnh hai mắt, kinh khủng muôn phần mà nhìn vào nửa người dưới của mình, chết đi trong hãi tột độ.

Động tĩnh lần này làm cho những người đang trong chiến đấu cũng phải khựng lại. Bọn họ nhìn về phía Phương Nguyên, trong ánh mắt có khiếp sợ lẫn phần nộ.

Cổ sư Bạch gia này cũng là gia lão tam chuyển, rất có danh tiếng.

Nhưng Phương Nguyên công kích điên cuồng, thẳng tiến không lùi, nháy mắt đã thẳng tay chém chết cổ sư này.

Cả người hắn loang lổ vết máu, bên trên còn dính mấy mảnh thịt vụn của cổ sư Bạch gia, hai hàng răng cưa của Cự Xi Kim Ngô trong tay còn đang ù ù quay cuồng, hung uy khiến kẻ khác không thể không liếc nhìn.

"Thật là cổ trùng tốt!" Bạch Ngưng Băng quát to một tiếng, đôi mắt bỗng chốc trở nên hưng phấn điên cuồng.

"Phương Nguyên, ngươi quả nhiên không để cho ta thất vọng! Đến chiến đi!" Y gào thét, nét mặt hào hứng như lửa, xông thẳng về phía Phương Nguyên.

"Ồn ào." Sắc mặt Phương Nguyên lạnh lẽo như băng, xoay người xông đến.

ẦMMMM!

Cự Xi Kim Ngô và băng nhận hung hãn đụng vào nhau, sau đó những tiếng răng rắc vang lên, răng cưa cắt vào băng nhận, vụn băng văng ra tứ tán.

Ngay sau đó, Cự Xi Kim Ngô chém qua băng nhận, tiếp tục quét về phía mặt Bạch Ngưng Băng.

Bạch Ngưng Băng biến sắc, quyết đoán vứt bỏ băng nhận mà lùi về sau, kéo khoảng cách ra hơn hai thước.

Cự Xi Kim Ngô co lại chỉ có một thước năm, còn thiếu một chút nữa mới có thể với tới Bạch Ngưng Băng, thế nhưng Phương Nguyên chỉ cần suy nghĩ Cự Xi Kim Ngô đã tức khắc giã người ra.

"Này?!" Bạch Ngưng Băng hiện vẻ kinh sợ, không ngờ còn có chuyển biến như vậy.

Y bị đuôi rết đánh trúng ngực, may mà có băng cơ* hộ thân nhưng vẫn bị trúng một vết thương lớn.

(*) Băng cơ ở đây là trong băng cơ ngọc cốt, bình thường thì cụm từ này tả vẻ đẹp thuần khiết nhưng ở đây là nghĩa đen, nghĩa cơ bắp bằng băng, xương băng ngọc.

Trong khoảnh khắc đó, y cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn vọt đến, làm cho y không thể nào không văng ra sau, té ngã xuống một tảng đá lớn.

Máu tươi rơi trên mặt đá, nhưng băng cơ lập tức nhanh chóng cầm máu cho y.

Bạch Ngưng Băng kịch liệt ho vài tiếng, đang muốn đứng lên thì lại chợt nghe một tiếng gió rít như sấm.

Tiếng gió gào thét điên cuồng bên tai, một cảm giác nguy hiểm xưa nay chưa từng xuất hiện.

Con người Bạch Ngưng Băng co rụt lại, y không ngừng đầu mà vội vàng lăn lộn ra khỏi đó, đáng vẻ nhếch nhác hỗn loạn.

Ầmmmm!

Ngay sau đó, Cự Xi Kim Ngô giáng xuống từ trên trời, mang theo khí thế cuộn cuộn mà bổ vào trên tảng đá lớn y vừa nằm.

Răng cưa viền bạc điên cuồng chuyển động, tảng đá lớn ầm ầm nứt toát.

"Một kích này mà rơi vào trên người ta, e rằng..." Bạch Ngưng Băng nhìn mà lạnh run, nhưng chợt một cơn phần nộ lẫn không cam lòng dâng lên trong lòng y.

Kể từ sau khi đánh một trận với Cổ Nguyệt Thanh Thu, y đã không còn áp chế tu vi nữa, mặc kệ cho nó tăng trưởng.

Tuy rằng hiện tại y mất đi một tay nhưng tu vi đầy đủ, ấy vậy mà y lại bị tên Phurong Nguyên tam chuyển sơ giai này áp chế!

Không cam lòng! Khuất nhục! Phẫn nộ!

"Giết!!!" Y nổi giận gầm lên một tiếng, cổ tay chợt lật xuống, chân nguyên rót vào Băng Nhận cổ trong lòng bàn tay, một thanh băng nhận hoàn toàn mới lập tức lại hình thành.

Nhìn thấy Bạch Ngưng Băng vọt đến, Phurong Nguyên cười lạnh một tiếng, thẳng tay triển khai thế công.

Hắn có được Hắc, Bạch Thi cô, sức lực áp đảo Bạch Ngưng Băng, lúc này vùng vẫy Cự Xi Kim Ngõ nhẹ nhàng linh hoạt giống như vùng một cành cây.

Bỏ, chém, chẻ, xoắn, xát, răng cưa điên cuồng chuyển động, rết vàng ở trong tay Phurong Nguyên khi thì linh động như ong bay, khi thì nặng nề như voi, khi thì hung mãnh như hổ, khi thì nham hiểm như rắn.

Quan trọng hơn là, rết vàng theo ý nghĩ của Phurong Nguyên, khi thì co lại khi thì vươn dài, chợt dài chợt ngắn, khiến Bạch Ngưng Băng không thể thích ứng, phòng ngự yếu kém.

Y la lên oai oái, liên tiếp bại lui, toàn thân đầy vết thương, chiến bào trắng đã biến thành như quần áo của mấy kẻ ăn xin rách rưới.

Phurong Nguyên điên cuồng, nét mặt lạnh lùng, thể hiện ra kỹ năng dùng kiếm, đao, búa, côn một cách thuần thục. Hắn kết hợp những thứ đó với nhau, Cự Xi Kim Ngõ hóa thân thành hung khí đòi mạng!

Cổ trùng cũng phải xem là ai đang sử dụng.

"Khá lắm Phurong Nguyên!" Bạch Ngưng Băng quát to một tiếng, cuối cùng thì băng nhận bị phá hủy vô số lần cũng làm cho y nhận ra mình không thể lại liều mạng với Phurong Nguyên như vậy nữa.

Cả người y đầm máu, phòng ngự của băng cơ cũng gần như tan rã, nhưng điều này trái lại càng khiến y thêm hăng chiến.

Đánh gần không được thì đánh xa.

Lam Điều Băng Quan cổ!

Bạch Ngưng Băng kéo dài khoảng cách, há miệng phun ra.

Một con chim vỗ cánh bay về phía Phurong Nguyên.

Phurong Nguyên không chút hốt hoảng, vẻ mặt không đổi, tay trái lật lại, nguyệt nhận màu máu chặn đường đám con chim băng này, làm cho chúng nó tự nổ tung trên không trung.

Người khác thông thường chỉ am hiểu nguyệt nhận một tay, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Phurong Nguyên phong phú đến mức nào, nguyệt nhận tay trái hắn cũng thành thạo, nhẹ nhàng thuần thục.

Bạch Ngưng Băng thấy sự không thành lại dùng thêm Băng Truy cổ.

Một đám băng nhũ bay vọt ra kết hợp với đám chim băng tạo thành thế công dày đặc.

Thủ đoạn chiến đấu tầm xa của Phurong Nguyên chỉ có một, hắn đành phải lựa chọn căn đám chim băng có uy hiếp lớn hơn, còn với mấy cái băng nhũ, hắn vừa né tránh, vừa sử dụng Thiên Bồng cổ miễn cưỡng đối kháng.

Bạch Ngưng Băng rút cuộc cũng thắng được một ít thượng phong, đang muốn mở rộng thành quả thì bỗng nhiên lại thấy Phurong Nguyên cười lạnh một tiếng, vùng tay phải lên, Cự Xi Kim Ngõ lập tức tách rời ra, trườn đi cực nhanh mà chui vào lòng đất.

Đây đúng là một uy hiếp ẩn tàng này cực lớn.

Bạch Ngưng Băng đỡ người, chửi ầm lên một tiếng rồi vội vàng nhảy lui về phía sau!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 167: Con thứ tư?!

"Là người ép ta!" Bạch Ngưng Băng hung ác nghiêng răng, ngưng tụ ra một thanh băng nhận.

Đồng thời, y âm thầm phát động Toàn Chung cổ, Cuồng Phong cổ.

Một con gió lốc băng nhận nổi lên!

Thoạt đầu chỉ là cụm nhỏ, nhưng không lâu sau, thể tích của nó đã bắt đầu lan rộng ra, gió rét rít gào, sương tuyết cuộn trào. Băng tuyết lan tràn bao trùm mặt đất, cuối cùng cũng khắc chế được đòn đánh bất ngờ của Cự Xi Kim Ngô.

Con lốc băng nhận này chính là chiêu số sáng tạo độc đáo của Bạch Ngưng Băng, cũng phô bày ra tài nghệ chiến đấu của Bắc Minh Băng Phách thể.

Đây là chiêu số do đồng thời sử dụng Băng Nhận cổ, Toàn Chung cổ và Cuồng Phong cổ, tạo thành áo nghĩa* của công phòng nhất thể, không có hai cổ trùng phòng ngự trở lên thì không cách nào chống lại được.

(*) Áo nghĩa: ý nghĩa uyên áo, huyền ảo, sâu xa đến cùng cực nhất. Từ này xuất phát từ cách dịch Áo nghĩa thư (upaniṣad उपनिषद्) của Ấn Độ giáo nên mình đề nguyên và chú thích.

Cuồng phong rít gào, gió băng ánh kiếm, gió lốc màu trắng quay cuồng mà đến, giống như một con quái thú tỉnh lại, há rộng mồm muốn nuốt chửng Phương Nguyên.

Đây là chiêu thức với ba con cổ cùng lúc phát động, thể công sắc bén mà cuồng mãnh, có thể đông cứng lại tất cả sự sống. Cho dù Phương Nguyên có phòng ngự Thiên Bồng cổ thì e rằng cũng khó có thể ngăn được.

Gió lốc cuốn xoáy đến, Phương Nguyên lại tỏ vẻ khinh thường.

Cánh lôi điện phía sau mở ra, hần lập tức lộn ngược lại nhanh như chớp, kéo ra một khoảng cách lớn với lốc băng nhận.

Hiện tại đã không như ngày trước, nếu là trước kia, tốc độ di động của hần căn bản thua xa con gió này, nhưng bây giờ gió lốc này đã không thể đuổi kịp hần.

Ánh mắt Phương Nguyên loé sáng, thân người nhẹ nhàng linh hoạt chuyển hướng giữa không trung, bay ngay về trong sơn cốc.

Con lốc băng nhận đuổi sát theo sau.

"Đừng đến đây!"

"Mau rút đi!!!"

Bất kể là cổ sư Bạch gia hay là tộc Cổ Nguyệt thì đều tức giận mắng chửi, la hét.

Phương Nguyên cười lạnh không nói gì, mãi miết xông thẳng đến.

Lốc băng nhận phía sau thanh thế kinh người, bên trong mơ vang vọng tiếng cười như điên của Bạch Ngưng Băng, quyết đuổi theo sát Phương Nguyên.

"Người đừng hòng đi đến nữa!" Một vị cổ sư Bạch gia cản ở trước mặt Phương Nguyên.

Phương Nguyên phát tay, từ dưới đất nhảy ra một vệt sáng vàng rồi hạ xuống cánh tay phải của hần, trông đáng vẻ như một thanh kiếm lớn.

Ừ ù ù!

Tiếng răng cưa chuyển động hung tàn truyền đến, làm cho mí mắt cổ sư Bạch gia này không khỏi run giật.

Phương Nguyên tay phải cầm Cự Xi Kim Ngô, tay trái loé lên ánh sáng như máu, Huyết Nguyệt cổ đã sẵn sàng bắn ra. Toàn thân hần bọc trong một lớp áo giáp ảo màu trắng, cánh lôi điện phía sau chấn động mãnh liệt, tóc đen xoã tung trong gió, phía sau lại là một con lốc khổng lồ như một ngọn núi nhỏ.

Uy thế này của hần quả thật là cuộn cuộn nuốt trời, đôi mắt mang theo sát khí ác liệt, tựa như dũng tướng ngang dọc sa trường muốn giẫm tan nát tất cả kẻ địch, muốn chém tan xác bất cứ đối thủ nào.

"AAAAA!" Cổ sư Bạch gia cảm nhận được một áp lực không gì sánh nổi. Hần trán nổi gân xanh, đột nhiên rộng to, tự cổ vũ mình.

Nhưng kêu rồi lại kêu, nhìn thấy Phương Nguyên sấn tới không lùi, hần bỗng nhiên tắt tiếng, co chân bỏ chạy.

Hần sợ!

Sợ hãi khiến hần không còn ý chí chiến đấu nào nữa.

Phuong Nguyên cũng không quan tâm hấn, chỉ cường thế xông qua, thẳng hướng về phía Lôi Quan Đầu Lang gần chết nằm trong sơn cốc.

Kinh phong gào thét, khí thế hung mãnh. Hấn đến đâu, các cỗ sư tránh né đến đấy.

Lôi Quan Đầu Lang chợt vực dậy tinh thần, quay đầu nhìn vào Phuong Nguyên. Ánh chớp điện trong cái răng bén nhọn của nó lập loè, vì tôn nghiêm của vạn thú vương, nó không cam lòng nhận cái chết, nó sắp chết cũng phải phản công!

Chùng như Phuong Nguyên sẽ như thiên thạch mà xông xuống, đụng vào Lôi Quan Đầu Lang, thế nhưng, ngay khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc này, hấn bỗng nhiên đạp chân phóng lên trời cao, nghiêng nghiêng bay ra khỏi sơn cốc.

Hấn vừa bay ra khỏi sơn cốc không lâu thì đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng nổ dữ dội.

Tiếng hét bi thảm của Lôi Quan Đầu Lang hoà vào cùng tiếng gầm gừ xoắn xiết của lốc băng nhận.

Chiêu thức giống lốc băng nhận này có thể nói ý tưởng độc đáo của Bạch Ngưng Băng, thế nhưng nó cũng có chỗ thiếu sót, đó chính là khó điều khiển thành thạo.

Tất nhiên, con lốc nào xông vào Lôi Quan Đầu Lang cũng có một phần nhân tố là vì tính tình của Bạch Ngưng Băng.

Lôi Quan Đầu Lang bị con lốc tàn nhẫn áp chế.

Nó vốn bị thương nặng gần chết, hiện giờ càng khó thể chống lại. Vây trên thân nó bị cắt thành mảnh nhỏ, máu thịt văng tung toé khắp nơi, xương trắng lòi ra rồi lại bỗng chốc bị băng nhận cắt nát thành mảnh vụn.

"Chết tiệt!" Nhìn thấy cảnh này, tộc Cổ Nguyệt không khỏi chửi má nó.

Cỗ sư Bạch gia cũng lộ vẻ đau lòng.

Bạch Ngưng Băng giải quyết như vậy, Lôi Quan Đầu Lang chết thì e là trên người cũng không còn chiến lợi phẩm có giá trị gì.

Nhưng Bạch Ngưng Băng cũng không quan tâm, trái lại tốc độ cắt lại càng nhanh, tựa như đang hưởng thụ niềm vui thích khi lăng trì vạn thú vương.

Từng con cỏ trùng hoá thành từng vệt sáng bay ra khỏi người Lôi Quan Đầu Lang.

Những cỏ trùng hoang dại này đều sống nhờ trên người Lôi Quan Đầu Lang, đôi bên cùng có lợi mà hợp lực sinh tồn. Hiện tại Lôi Quan Đầu Lang sắp diệt vong, chúng nó tựa như người đang trên con tàu gặp nạn, dĩ nhiên là muốn bỏ con tàu đang chìm này để tự mình chạy thoát thân.

"Bắt lấy chúng nó!"

"Mau lên, chặn những con cỏ trùng này lại!"

Hai vị tộc trưởng gần như đồng thời hét lớn.

Tình cảnh lại trở nên hỗn loạn. Các gia lão ra tay với nhau, ý đồ ngăn chân đối phương, hai vị tộc trưởng không thể phân thân, cuối cùng chỉ có hai ba gia lão có cỗ trùng đi động may mắn bay ra khỏi sơn cốc.

Cỏ trùng hoang dại bỏ chạy tứ tán, Phuong Nguyên chăm chú nhìn, cố gắng phân biệt.

"Đáng tiếc cỏ trùng trinh sát của ta là Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo không thể tăng cường thị lực. Trên người con Lôi Quan Đầu Lang này ắt hẳn có cỏ trùng trị liệu sống nhờ, có bắt được nó hay không còn phải xem số phận!"

Đây thuần tuý là mò mẫm vận may nhưng Phuong Nguyên cũng không còn cách nào khác.

Cỏ trùng dùng để trinh sát ngàn vạn loại, trong tay hấn lúc này lại chỉ có Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo.

Cánh lôi điện giương ra, hấn xông về phía một con cỏ trùng gần nhất.

Toàn thân con cỏ này bao bọc trong một lớp ánh sáng xanh, đang vụt về phía xa.

Phuong Nguyên đuổi theo nó, vươn tay chớp lấy.

Roẹt!

Khắp người nó bộc phát ra một dòng điện mãnh liệt tấn công Phuong Nguyên.

Cánh lôi điện chính là do dòng điện ngưng tụ, tốc độ là có nhưng cũng không linh hoạt, Phuong Nguyên kêu lên một tiếng đau đớn, dựa vào Thiên Bồng cổ mà gắng gượng chịu dòng điện này.

Hắn hoàn toàn có thể mạnh mẽ đi lên, tóm con cở này nhưng hắn thức thời mà lựa chọn từ bỏ.

Năng lực của con cở này đã thể hiện rõ, nó có thể phát ra dòng điện chống lại kẻ địch, hiển nhiên là loại cở trùng dùng để tấn công, không phải là trị liệu như Phương Nguyên mong muốn.

Phương Nguyên bỏ qua nó, lại xông về phía một con cở trùng khác.

Tiến lại gần, hắn thấy được toàn bộ diện mạo của con cở này. Cả người nó phơn phớt màu ngọc lưu ly lam nhạt, lơ lửng trên không, cái mai có dạng nửa bán cầu liền một khối nguyên, trên có vân như mai rùa.

Lôi Thuần cở!

Đây là cở trùng phòng ngự, có thể hình thành một lá chắn dạng bán cầu bằng tia điện.

Phương Nguyên định bỏ qua, hắn liếc nhìn lại phát hiện ra mục tiêu thứ ba.

Nhưng vào lúc này, một bóng người màu trắng từ trong sơn cốc bắt đầu đuổi đến, trong tay cầm băng nhận, gào to tên Phương Nguyên.

Phương Nguyên thờ dãi một tiếng, biết vận may không trúng vào mình, đành phải lùi lại mà mưu cầu cái thứ yếu. Bàn tay hắn vươn ra, nắm lấy Lôi Thuần cở gần trong gang tấc này.

Lôi Thuần cở khởi động một lớp lá chắn bằng lôi điện, ánh chớp loé lên xanh thẳm, ý đồ muốn ngăn cản bàn tay của Phương Nguyên.

Phương Nguyên cười lạnh một tiếng, khí tức Xuân Thu Thiên đột nhiên phát ra, Lôi Thuần cở lập tức ù rũ, giống như là đã chết, lá chắn tiêu tán, rơi xuống núi rừng bên dưới.

Phương Nguyên nhẹ nhàng tóm lấy nó, nắm trong bàn tay, chân nguyên phun ra, nháy mắt thì đã luyện hoá xong.

Ân Lân cở!

Bóng dáng hắn bỗng chốc dập dờn như mặt nước, biến mất ngay tại chỗ.

"Phương Nguyên!" Bạch Ngưng Băng hô to một tiếng, trong loé tia sáng như điện chớp.

Đây là tam chuyển Điện Nhân cở, có thể mượn uy của sấm sét mà nhìn ra ẩn hình.

Nhưng nó không có đủ khả năng thấu thị. Phương Nguyên lần này đã chú ý, hắn tuy ẩn thân nhưng là dựa vào đá núi rừng rậm để ẩn giấu, ánh mắt Bạch Ngưng Băng nhìn quét ra xung quanh, tức giận đến găm thét cũng không làm gì được.

Phương Nguyên tìm một nơi kín đáo rồi lập tức ngồi khoanh chân xuống, phát động Đầu Suất Hoa nhả ra nguyên thạch.

Tuy rằng hắn thăng lên tam chuyển, thể nhưng chân nguyên dự trữ trong không khiếu chỉ có bốn thành hai, trận đấu vừa rồi hắn chiếm hết thượng phong nhưng lại là không thể giữ lâu. Hiện tại trong không khiếu hắn chỉ còn một lớp chân nguyên mỏng manh, thể tích không đến ba phần.

Cổ sư cần chân nguyên mới có thể phát động cở trùng. Không có chân nguyên, sức chiến đấu của cổ sư sẽ tụt dốc rất lớn, thậm chí dưới tình huống cực đoan, ngay cả phạm nhân cũng không bằng.

Nguyên thạch không ngừng thu nhỏ lại, chân nguyên thiên nhiên liên tục rót vào trong cơ thể Phương Nguyên, biến chân nguyên trong không khiếu cũng bắt đầu dâng lên.

Trước kia khi còn nhất chuyển, nhị chuyển, tốc độ sử dụng nguyên thạch bổ sung chân nguyên rất nhanh. Thế nhưng sau khi cổ sư thành tam chuyển, vì chất lượng chân nguyên tăng lên nhiều lần cho nên cũng cần tiêu hao càng nhiều nguyên thạch hơn, thời gian cũng dài hơn thì mới có thể bổ sung đầy đủ.

Âm thanh trong lúc chiến đấu của cổ sư liên tục truyền đến, ước chừng qua tám chín phút, Phương Nguyên mới bổ sung chân nguyên trong không khiếu đến mức cao nhất.

Hắn chui ra ngoài khỏi nơi ẩn náu, phát hiện bên ngoài đã có năm vị gia lão chết trận.

Trong đó tộc Cổ Nguyệt ba người, Bạch gia hai người.

Mỗi một gia lão đều là trụ cột của gia tộc, thật không ngờ lại bỗng chốc hi sinh nhiều như vậy.

Cổ Nguyệt Bác và tộc trưởng Bạch gia đánh rất kịch liệt, cũng vì quá đau lòng tổn thất này mà cả hai đều giết đến đỏ cả mắt.

Ngoài ra đã có ba nhóm chiến đấu phân ra quay quanh cở trùng hoang dại.

Cổ sư bình thường không có Xuân Thu Thiên trợ giúp, muốn bắt lấy những con cở trùng hoang dại này cũng khá phiền phức.

Phàm là muốn có được cỏ trùng thì không thể nặng tay, chừng mực trong đó bọn họ ắt cần phải đắn đo.

Trên người Lôi Quan Đầu Lang bay ra tám chín con cỏ trùng, không biết những gia lão này đã bắt được bao nhiêu nhưng hiện tại chỉ còn lại ba con.

Các gia lão vây quanh ba con cỏ trùng này, vây đuổi chặn đường, một bên xuất thủ thì bên kia nhất định sẽ ra sức quấy nhiễu. Điều này dẫn đến tình hình vẫn một mực giằng co, không ai chiếm được gì.

"Thùy Lung cỏ, bắt lấy cho ta!" Một vị cỏ sư Bạch gia chọt hét lên một tiếng, phun ra một quả cầu nước.

Quả cầu nước đột ngột phình ra, đường kính vượt qua hai thước, bao bọc hoang dại cỏ trùng vào bên trong.

Àm!

Ngay lập tức, một nguyệt nhận vàng kim chém vào trong lòng giam cầu nước, làm nó nổ tung.

Cỏ trùng nghênh ngang mà đi, bỏ trốn mất dạng.

Nhìn thấy con cỏ trùng nọ bay xa, cỏ sư Bạch gia tức miệng mắng to, trơ mắt nhìn cỏ trùng đến tay mà cứ như vậy bị thả chạy.

Cỏ sư tộc Cỏ Nguyệt còn giận dữ hơn, vốn dĩ tất cả cỏ trùng đều là chiến lợi phẩm của bọn họ, kết quả lại bị Bạch gia ngang ngược nhúng tay vào, không vơ được cái lợi ích gì.

"Đám cháu trai Bạch gia kia, đồ đệ tiện vô sỉ, chết đi cho ông đây!"

"Tộc Cỏ Nguyệt, các ngươi đã sắp ngóm rồi, Bạch gia chúng ta ắt sẽ vùng lên, dẫm nát các ngươi dưới chân!"

Song phương đều giận dữ ngất trời, thù hận điên cuồng, đánh đến hai mắt đỏ bùng, giết chóc thảm thiết.

Phương Nguyên nhìn cỏ trùng bay xa, đành phải tập trung ở ánh mắt vào hai nhóm người khác. Chính giữa đám người này vẫn còn một con hoang dại cỏ trùng, có lẽ nó sẽ là cỏ trị liệu nhưng khả năng này rất nhỏ.

Phương Nguyên biết rõ trên thế giới này tuyệt đối không có chuyện tốt đẹp như nghĩ đến là có, nhưng mặc dù vậy, hắn vẫn muốn thử một lần.

Nhưng mà đang lúc hắn xông đến chỗ xung yếu thì bỗng nhiên tiếng sói tru như tiếng kèn binh liên tiếp vang đến.

Ngay sau đó, điện lang đông như như thủy triều quét đến.

Tiếng Hào Điện Lang Cuồng Điện Lang có đủ cả, nhưng làm cho người ta phải biến sắc chính là một con sói khổng lồ như ngọn núi nhỏ.

Lôi Quan Đầu Lang!

"Chẳng lẽ còn có con Lôi Quan Đầu Lang thứ tư?!" Các gia lão cùng lúc tái mặt, kinh hoàng kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 168: Giảo Điện Bái

Dịch giả: lamlamyu17

Đàn sói bắt đầu tràn ra, gào thét mà đến.

Tình thế đột ngột thay đổi làm cho hai vị tộc trưởng cùng với các gia lão đều phải biến sắc.

Tuy rằng hai nhà thành công ngăn cản lang triều nhưng cũng tràn ngập nguy cơ, bọn họ đã là cực kỳ gắng gượng. Hiện tại lại xuất hiện một con sóng lang triều mạnh như vậy, bọn họ chắc chắn là không đủ sức ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, các gia lão và hai vị tộc trưởng đều vô thức ngừng chiến đấu.

"Trên tình báo không phải nói chỉ có ba con Lôi Quan Đầu Lang sao?" Một gia lão thất thanh kêu lên.

"Không đúng, trên người con Lôi Quan Đầu Lang này bị thương, quy mô đàn sói cũng không quá lớn." Cỏ Nguyệt Bác cố giữ bình tĩnh mà nói.

"Chẳng lẽ đây là con Lôi Quan Đầu Lang tấn công Hùng gia trại?" Một gia lão vỗ ót hô lên.

Khả năng này tương đối lớn, tám chín phần mười là như vậy.

Tâm trạng của các gia lão vẫn vô cùng nặng nề, có người chua chất than: "Đàn sói này đã xuất hiện ở đây, vậy chẳng phải là Hùng gia trại đã..."

"Hùng gia trại chết tiệt, sao lại bắt lực như vậy? Một con lang triều cũng không chống lại nổi sao!" Người thì lớn tiếng chửi bới.

Nhưng cũng có người lạc quan: "Mọi người nhìn xem, hai chân trước của con Lôi Quan Đầu Lang này đã bị thương nặng, cơ bắp xương cốt cũng teo nhỏ!"

Mọi người nhìn theo tiếng nói này, sĩ khí đang xuống thấp lại phần khởi trở lại.

Đúng thật là như vậy.

Chân sau của con Lôi Quan Đầu Lang này phát triển nhưng hai chân trước lại nhỏ ngắn, cơ bắp teo nhỏ. Như vậy khi nó chạy nhanh chỉ có thể sử dụng hai chân sau, nhảy về phía trước như chuột túi.

"Chờ đã, đây hình như không phải là Lôi Quan Đầu Lang..." Tộc trưởng Bạch gia bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, cả người chấn động.

"Là Giáo Điện Bái!" Trong lòng Phương Nguyên đã có đáp án.

Ngũ hồ nhất buru, tam khuyến nhất ngao, thập lang nhất bái.(*)

(*) Năm con hồ bằng một con buru, ba con chó bằng một con ngao, mười con sói bằng một con bái.

Buru là một loài động huyền bí trong điển tịch cổ Trung Quốc, theo truyền dân gian thì nó là con hồ con dư thừa trong một lần sinh của hồ cái.

Ngao là chó ngao, loài chó cao đến 4 thước.

Bái là loài gần giống sói, có thật sự tồn tại hay không thì vẫn là bí ẩn. Chân trước của nó ngắn, nó cũng không có năng lực tự sinh sống mà phải nằm bò trên lưng của sói, không có sói thì không sống nổi. Một số giả thuyết cho rằng thật ra bái là những con sói bị thợ săn bẫy đứt chân trước, được các con sói khác trong đàn cưu mang.

Bái cũng thuộc loài sói nhưng lại thông minh gấp mấy lần sói, thường là đảm nhiệm quân sư của đàn. Con Giáo Điện Bái trước mắt này có ngoại hình cực kì giống với Lôi Quan Đầu Lang, cổ sư trình sát ngộ nhận cũng rất bình thường. Tuy nhiên nó cũng là vạn thú vương hàng thật giá thật, hơn nữa còn có trí tuệ không thua gì con người!

Mặc dù Giáo Điện Bái có kém hơn Lôi Quan Đầu Lang bình thường về mặt đánh đấm, thể nhưng nó có trí tuệ như loài người, làm cho mức độ nguy hiểm của nó vượt xa cả Lôi Quan Đầu Lang. Hơn nữa, nó lại có vô số đại quân điện lang để điều khiển, chẳng trách Hùng gia trại lại bị diệt.

"Đi!" Phương Nguyên vỗ cánh lôi điện, lập tức bay lên giữa không trung.

Những gia lão này đã chiến đấu kịch liệt từ nãy giờ, chiến lực tổn hao rất nhiều, căn bản là khó có thể tạo thành uy hiếp với đàn sói. Quan trọng hơn là bọn họ ngờ vực lẫn nhau, khó có thể hợp tác.

Phương Nguyên quay đầu là đi ngay, vạn thú vương không thể đùa, dù cho hiện giờ còn có hai con cở trùng hoang dại đang bay lung tung thì hẳn cũng không ngoảnh lại.

Nhất định phải rút lui khỏi đây, chậm thêm một chút thì e rằng muốn đi cũng không được!

Tự biết lấy mình, có thể nắm có thể buông mới là điều quan trọng nhất để có thể hành tẩu trên thế giới này.

"Rút lui, lang triều thế lớn, chúng ta không đánh lại."

"Trở lại son trại, nhanh chóng bố phòng!"

Mặc dù các gia lão còn chưa nhận ra thân phận của Giáo Điện Bái nhưng cũng đã bắt đầu có ý muốn lui.

Nhưng đúng lúc này, Giáo Điện Bái bỗng nhiên tru lên một tiếng, há to cái mồm.

Răng nanh nó lồm chồm như lưỡi dao, mà giữa những cái răng đó, một luồng khí đen chột xuất hiện từ hư không, nháy mắt đã ngưng tụ thành một quả cầu đen.

Vù!

Quả cầu đen hung tàn bắn ra, cắt thành một đường vòng cung màu đen trên không trung rồi rơi xuống đất.

"Bắn lên trời sao?"

"Lôi Quan Đầu Lang này quá kém, đúng là dở hơi!"

Các gia lão kêu to, Phương Nguyên thì càng bay nhanh hơn.

Ầmmmm!

Cầu khói màu đen chọt nổ tung, tiếng nổ vang dội, khói đen tràn ra xung quanh, khí thế vừa nhanh vừa mãnh liệt, gần như chớp mắt đã bao trùm trăm dặm xung quanh.

"Đây là tứ chuyển Lang Yên cổ!" Phương Nguyên sa sầm, hắn đã lập tức đưa ra phản ứng sáng suốt nhất thế nhưng làn khói đen này lan ra quá nhanh, vậy giờ hoàn toàn bao phủ hắn.

Trong lúc nhất thời, hắn như thể đang ở trong đêm tối, đưa tay không thấy năm ngón, khắp nơi là khói mù dày đặc đến ngộp thở, cực kỳ khó chịu.

Nhưng cũng may là hắn có Lôi Dực cổ, chỉ cần bay thẳng lên trên thì cuối cùng cũng có thể thoát khỏi phạm vi bao trùm của đám khói này.

Răng rắc.

Ngay sau đó, một tia sét loé lên, chẻ ra màn khói đen, thể đến như rắn như rồng, vượt qua khoảng cách cả trăm dặm mà đánh về phía Phương Nguyên.

Đây là Giáo Điện Bái ra tay.

Tia sét nhanh đến mức nào, hắn gần như không thể phản ứng kịp.

Nhưng trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông này, cảm giác chiến đấu của Phương Nguyên đã vượt qua tốc độ tư duy, để cho hắn làm ra phản ứng trước nhất.

Lôi Thuần cổ!

Thiên Bồng cổ!

Một lá chắn hình nửa vòng tròn bằng tia điện đột nhiên xuất hiện bên cạnh Phương Nguyên, đồng thời trên người của hắn còn hiện ra một giáp ảo bằng ánh sáng trắng.

Tia sét điện cuồng bạo sáng chói lọi, như một con rồng trời gào thét ập vào trên lá chắn.

Lá chắn chỉ duy trì không đến một giây thì đã bị tia sét đập nát tan tành.

Thế rồi nó lại tiếp tục bắn vào người Phương Nguyên, trong tích tắc này, dù Phương Nguyên đã vội vàng nhắm hai mắt nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ chói mắt.

Một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến, bắn rót hắn xuống.

Hắn gần như bất tỉnh, dòng điện quán quanh người, giật tê cơ bắp cả người hắn, gần như làm cho hắn quên cả hít thở!

Phịch một tiếng, hắn rơi xuống đất.

Đau đớn kéo đến mới làm cho hắn tỉnh lại.

Hắn chịu đựng cơn đau và tê dại trên người, vội vàng đứng dậy.

Lôi Thuần cổ đã bỏ mạng, Lôi Dực cổ cũng bị vạ lây, thoi thóp từng hơi, không thể sử dụng nữa, Thiên Bồng cổ cũng bị thương không nhẹ, có phần ử rũ, dù sao nó cũng đã chịu dòng điện mạnh đến vậy.

Một kích vừa rồi của Giáo Điện Bái nhất định là dùng cổ trùng tứ chuyển.

Càng thăng cấp về sau, cổ trùng hơn kém một cấp thì uy lực đã là khác nhau một trời một vực.

Cổ trùng công kích tứ chuyển thì ít nhất phải dùng hai cổ tam chuyển mới có thể phòng ngự.

Đương nhiên, sở dĩ Lôi Thuần cổ chết cũng vì trước đó nó đã ác chiến quá lâu, thương thế tích tụ lại rất nhiều.

"Thật không ngờ Giáo Điện Bái này lại 'hề mặt' ta đến vậy..." Phương Nguyên cười gượng một tiếng rồi quan sát xung quanh.

Bốn phía tối đen như mực, tất cả đều là khói đặc, không thể phân rõ phương hướng.

"Cẩn thận! Lôi Quan Đầu Lang biến nhỏ rồi, kích thước của nó sẽ như điện lang phổ thông rồi ẩn núp trong đàn sói!" Lúc này, từ sâu trong màn khói đen truyền ra tiếng kêu gào của một vị gia lão.

Phuong Nguyên nghe xong, con ngươi co rụt lại.

Giảo Điện Bái này quá xảo quyệt, phải nói là nham hiểm. Nó dường như muốn một lưới tóm gọn hết đám cổ sư này, vừa rồi nó ra tay với Phuong Nguyên chính là không muốn buông tha một ai.

Không lâu sau xung quanh có vô số mắt sói loé sáng lên.

Tiếng gầm gừ, tiếng gió khi đàn sói tập kích cùng lúc truyền về phía Phuong Nguyên.

Trong hoàn cảnh tối đen như thế này, tầm nhìn của các cổ sư bị cản trở rất lớn, còn đàn sói lại không hề gì, vì những con điện lang này khứu giác không thính nhưng thị lực lại vô cùng tốt.

"Nhất định phải nhanh chóng chạy đi. Ai biết được là có gặp phải con Giảo Điện Bái kia hay không? Cho dù tạm thời không gặp, bị đàn sói bao vây mà ta chỉ có bốn thành chân nguyên, căn bản là không chịu nổi chiến đấu tiêu hao kéo dài!"

Phuong Nguyên suy nghĩ thật nhanh, lập tức phát động Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo.

Hơn mười sợi rễ mọc dài ra từ trên tai hắn rồi lan ra bên ngoài.

Vô số âm thanh truyền đến, có tiếng sói tru, có tiếng chiến đấu, có tiếng gào kinh hoàng của các gia lão, có tiếng kêu bi thảm của điện lang sắp chết.

Quá hỗn loạn!

Phạm vi trinh sát của Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo rất rộng nhưng lại không chi tiết.

Phuong Nguyên nhíu mày, chỉ có thể di chuyển đến bên có ít âm thanh hơn.

Nhưng không bao lâu, hắn đã gặp phải một đàn điện lang đông hơn trăm con.

Điện lang tập kích ra từ trong khói đen, con nào con nấy đều vô cùng hung hãn.

Phuong Nguyên gọi Cự Xi Kim Ngô ra, đồng thời khởi động Thiên Bồng cổ.

Răng cưa điện cuồng chuyển động, Cự Xi Kim Ngô như một thanh kiếm lớn cắt qua khói đen mà chém vào mấy con sói, dấy lên một trận xương rơi mưa máu.

Phuong Nguyên như chiếc thuyền rẽ sóng, đập bằng mọi chông gai.

Từng con điện lang chết đi thê thảm dưới Cự Xi Kim Ngô, thế nhưng lập tức sẽ có con thứ hai, con thứ ba, liên tục không ngừng xông lên.

"Con Giảo Điện Bái này thật nham hiểm, không ngờ nó lại để đàn sói bao vây hết xung quanh." Phuong Nguyên cứ chọn một hướng xông đến vậy mà vẫn luôn luôn gặp phải điện lang, trong lòng lập tức hiểu ra.

Hắn vừa đánh vừa lui, chỉ sau chốc lát, cả người đã đầm máu.

Áp lực quá lớn, xung quanh tối tăm mịt mù, đưa tay không thấy năm ngón, đàn sói lại xông lên liều chết từ khắp bốn phương tám hướng, một mình hắn khó có thể ứng phó chu toàn.

"Cổ Nguyệt Bác, người thấy sao?" Lúc này, sâu bên trong làn khói dày đặc bỗng nhiên vang lên tiếng của tộc trưởng Bạch gia.

"Được rồi! Trước cứ hợp tác với nhau đột phá vòng vây ra ngoài rồi nói!" Tiếng hét lớn của Cổ Nguyệt Bác cũng vang lên ngay sau đó.

Đây cũng là do tình thế bắt buộc, chỉ có hợp tác bọn họ mới có cơ hội sống sót.

Nếu không, cả hai đơn đả độc đấu sẽ nhanh chóng bị điện lang làm tiêu hao sạch chân nguyên, sau đó bị đàn sói xé xác, kết cuộc chắc hẳn vô cùng thê thảm.

Grúúúúú!

"Chết tiệt!"

Ngay sau đó, tiếng sói tru vang lên, tiếp theo là một tiếng nổ mạnh. Hai vị tộc trưởng đồng thời quát lớn, lại không thể tập hợp các gia lão lại được nữa.

Hiển nhiên, đó lại là Giảo Điện Bái ra tay đánh lén.

Nó có trí tuệ không thua gì con người, vừa ra tay là đã phá hủy ý đồ của hai tộc trưởng, làm rối loạn kế hoạch phản kháng của các gia lão.

Không có hai vị tộc trưởng ở đây, các gia lão có thể chân thành hợp tác sao?

Đây đúng là một nghi vấn lớn.

"Không được. Chân nguyên đã tiêu hao quá nhiều, ta nhất định phải mượn sức người khác!" Sau khi xung phong liều mạng được một chốc lát, Phương Nguyên đã cảm thấy mệt mỏi.

Hắn có hai trư lực nhưng cũng đã cảm thấy cơ bắp trên người đau nhức.

Chân nguyên của hắn không còn đầy đủ, cả người đầy vết thương, Thiên Bồng cổ đã đành phải ngừng sử dụng.

Toàn thân Cự Xi Kim Ngô thì âm đạm, hàng răng cưa hai bên trái phải đã bị phá hủy rất nhiều, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nó đã chém không dưới ngàn con điện lang, trong đó còn có vài con Hào Điện Lang.

Những con điện lang đó, một số còn có cổ trùng phòng ngự, cơ thể cứng hơn cả sắt đá.

Cự Xi Kim Ngô cũng không phải là không gì cản nổi, không có răng cưa thì khả năng chém bổ của nó sẽ lập tức tụt dốc, trở nên vô cùng thâm hiểm.

Phương Nguyên không ham chiến mà vừa đánh vừa chạy.

Hắn dựa vào Địa Thỉnh Nhục Nhĩ Thảo mà cố sức định hướng. Một khi có tiếng bước chân nặng nề của Cuồng Điện Lang, hắn sẽ lập tức đổi phương hướng, tận lực tránh né.

Một mình hắn không đánh nổi thiên thú vương như Cuồng Điện Lang, một khi bị giam chân, rơi vào trong trùng trùng bao vây, hắn chắc chắn phải chết.

"Ta không cam lòng!" Trong làn khói dày đặc bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết của một gia lão rồi lại bỗng chốc lại im bật.

Trong khói đen này, lang triều cuộn trào mãnh liệt, hàng loạt gia lão chết thảm trong miệng sói, từng tiếng gào thét không cam lòng vang lên.

"Ta cũng sắp không chịu nổi rồi!" Phương Nguyên đã cảm nhận được hơi thở của cái chết, thế nhưng hắn vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng, càng gặp phải nguy cơ, lòng hắn lại càng bình tĩnh như băng như tuyết, không chút dao động, ở kiếp trước tình cảnh nguy hiểm hơn lúc này hắn cũng đã trải qua nhiều lần.

Tình hình trước mắt còn chưa phải quá tệ, hai vị tộc trưởng còn đang chiến đấu với Giáo Điện Bái, Phương Nguyên vẫn còn hi vọng.

"Phía trước có tiếng đánh nhau!" Phương Nguyên nghe thấy tiếng động thì lập tức chuyển hướng. Hắn sắp không chịu được nữa, bất kể là cổ sư tộc Cổ Nguyệt hay là Bạch gia thì đều có lợi với hắn.

"Giết! Giết! Giết!" Từ xa xa đã nghe thấy tiếng gào thét của cổ sư này, đúng là đang chiến đấu ác liệt.

Phương Nguyên gấp gáp chạy đến nhưng bỗng nhiên hắn lại khựng lại.

Bạch Ngưng Băng!

Ôi trời, dịch mấy chương đánh đấm này chết nhiều té bào nào quá đi mất ==

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 169: Tìm đường

Dịch giả: lamlamyu17

Toàn thân Bạch Ngưng Băng dày đặc vết thương, hơi thở dồn dập, đáng vẻ nhếch nhác.

Khi Phương Nguyên đuổi đến, hai người đều sững sờ trong chốc lát.

Số phận này quả là trò đùa kỳ diệu. Trước đây một khắc, hai người họ còn là kẻ thù một mắt một còn, mong muốn dồn đối phương vào chỗ chết, nhưng hiện tại, bọn họ lại cần bắt tay hợp tác mới có cơ hội sống sót.

Hợp tác với Bạch Ngưng Băng ư?

Ánh mắt Phương Nguyên loé sáng, trong lòng suy tính: "Tuy rằng Bạch Ngưng Băng điên rồ, hơn nữa cũng nhận thức được số phận của mình, nhưng điều đó cũng không có nghĩa y không muốn sống tiếp."

Muốn sống là bản năng nguyên thủy của con người, là nhu cầu cơ bản nhất.

Trên thực tế, cũng vì Bạch Ngưng Băng có ham muốn sống mãnh liệt mà lại gặp phải số phận bị huỷ diệt không cách nào thay đổi, cho nên mới tạo thành tính cách như vậy.

Trên thế giới này tuyệt đối không kẻ địch nào là mãi mãi, hợp tác với Bạch Ngưng Băng cũng là có cơ sở, nhưng phải mở miệng thế nào mới có thể thuyết phục y đây?

"Ha ha ha, Phương Nguyên, không ngờ lại là ngươi!" Bạch Ngưng Băng mở miệng trước, cười ha ha, giọng điệu cương quyết, "Vậy thì ngươi cùng chết một chỗ với ta đi, có thể chôn xác cùng ngươi, cuộc đời ngươi và ta kết thúc cũng đủ lý thú!"

"Lý thú sao?" Phương Nguyên suy xét, mỉm cười chậm chậm đi về phía Bạch Ngưng Băng.

Điện lang xung quanh kéo đến, Phương Nguyên vung tay, Cự Xi Kim Ngô rít gào, đập chết hai ba con điện lang ngay tại chỗ rồi vung bay xác ra ngoài.

Từ lúc chiến đấu đến bây giờ, hai hàng răng cưa của Cự Xi Kim Ngô đã hư hại hết hơn một nửa, khả năng cắt mài đã giảm đi nhiều, chỉ có thể dùng để đập bay điện lang.

"Trong vòng rình rập của đàn sói nơi này, chúng ta lại một trận kịch chiến sống chết không phải càng thú vị hơn sao?" Phương Nguyên chậm chậm đến gần Bạch Ngưng Băng, khoé miệng nở một nụ cười tàn ác.

Mí mắt Bạch Ngưng Băng không khỏi run giật, y thật không ngờ Phương Nguyên còn cường thế hơn cả y.

Nhưng mà điều này lại đúng ý của y. Nếu như thái độ Phương Nguyên mềm mỏng, vì sống sót mà muốn hợp tác với y chạy thoát thân thì y ngược lại sẽ kinh thường Phương Nguyên, thậm chí cảm thấy nhục nhã, động thủ muốn giết Phương Nguyên.

Trên thế giới này, có vài người cũng là như vậy. Ngươi hiền hoà với người đó, người đó ngược lại sẽ nghĩ ngươi dễ ức hiếp, khinh thường ngươi, ngươi tỏ thái độ cương quyết thì ngược lại lại có được tôn trọng.

"Ngươi thực sự muốn chết sao? Ta đây sẽ giúp ngươi!" Bạch Ngưng Băng nheo mắt, toát ra hơi thở nguy hiểm.

Phương Nguyên cười lớn, bước chân chậm lại, giọng điệu thông dong mà đầy tang thương: "Đời người vội vã, trăm năm như ảo như mộng. Con người sống trên đời này là vì cái gì? Không phải là một lần bước lên đường, chứng kiến những điều tuyệt diệu hay sao? Tuy rằng ta không muốn chết nhưng không sợ hãi cái chết. Ta đã bước lên đường, chết không hối tiếc."

Đây thật ra cũng là lời nói từ đáy lòng của Phương Nguyên.

Đời người xưa nay ai mà không chết?

Cho dù là cổ sư cừu chuyển, cho dù là Nhân Tổ, chẳng qua cũng chỉ là trường sinh chứ không hề là sống mãi, chung quy cũng phải đối mặt diệt vong.

Chết thì chết thôi, có gì đáng ngại? Cho dù ngay sau lúc này Phương Nguyên thực sự chết trong lang triều này, hắn cũng không hối hận.

Đó là vì hắn đã từng phấn đấu vì mục tiêu của mình, nỗ lực vì nó, tất cả vì ý nguyện của mình mà sống!

Buông bỏ sống chết, đời người mới thấy được khoan dung lớn nhất, mới thật sự tiêu sái.

Bạch Ngưng Băng nghe vậy, cả người chấn động!

Y luôn nói mình không sợ chết nhưng y cũng không thật sự phóng khoáng, mà là y không nhìn thấu, không buông bỏ được sống chết này.

Khi một người còn e ngại, hắn sẽ là nô lệ.

Nghĩ đến Bạch Ngưng Băng y đây, chẳng qua là một nô lệ dưới chân sinh tử mà thôi.

Nhưng cũng không thể trách y, dù sao y vẫn còn quá trẻ tuổi, có nhiều chuyện cần phải trải qua mới có thể thật sự nhìn thấu.

Nhưng mà lời nói này của Phương Nguyên quả thực mở ra một cánh cửa cho vương mặc vẫn luôn làm khó y.

"Chứng kiến những điều tuyệt diệu... Đã bước trên đường... Chết không hối tiếc?" Bạch Ngưng Băng thì thào, đột nhiên hỏi, "Đường! Cái gì là đường?"

Phương Nguyên cười nhạt, tiếp tục đến: "Mỗi người có con đường riêng của mình, đường của ta cần chỉ phải nói cho ngươi, còn đường của ngươi ta sao có thể hiểu?"

Thế gian này có rất nhiều người từ lúc sinh ra đến lúc chết đi cũng không có đường, vài người thì đã bước trên đường, liên tục tìm kiếm, trong đêm đen

tiến về thánh địa của lòng mình.

Đôi trông mắt xanh lam của Bạch Ngưng Băng bỗng nhiên phát sáng rực rỡ.

"Đường... Đúng vậy, ta muốn tìm được đường của ta!"

Giờ phút này, kích động trong lòng y người ngoài không cách nào hiểu được.

Giống như là một chàng trai đau khổ truy tìm một cô gái mà không thấy, bỗng nhiên có một ngày phát hiện ra phương pháp chính xác. Hoặc giả như một người đi tìm bảo vật, bị vướng ở một cửa ải cuối cùng trong thời gian rất lâu, bỗng nhiên có một ngày phát hiện con đường có thể phá tan cửa ải. Hay như một nan đề, bao năm vất vả suy tư không tiến triển, lại chợt phát hiện ra phương pháp chính xác có thể giải quyết.

Bạch Ngưng Băng không có đường, không tìm ra được ý nghĩa cuộc sống, vì thế y mê man.

Phương Nguyên không có khả năng giải quyết mê man của y, nhưng nói bóng nói gió lại mang cho y một hi vọng. Hắn cho y một khuyên giải khi đối mặt với cái chết, cũng chính là chỉ cần ở trên đường, đầu chết không hối tiếc, cái chết cũng sẽ không còn đáng sợ.

"Ta cảm thấy ta sắp tìm ra đường của ta!" Bạch Ngưng Băng siết chặt hai nắm đấm, vẻ mặt trở nên vô cùng phấn khởi.

Y nhìn về phía Phương Nguyên, ý tứ sâu xa mà nói: "Ta rốt cuộc hiểu được chỗ khác nhau giữa ta và ngươi. Ngươi đã lên đường, mà ta thì còn đang lưỡng lự."

"Ha ha ha." Y bỗng nhiên lại cười lên, hưng phấn gần như dữ tợn, "Phương Nguyên, ngươi muốn đánh, ta tuyệt đối sẽ tiếp ngươi tới, nhưng bây giờ không được! Chúng ta không ngại hợp tác trước, ta có Điện Nhân cô nhưng tầm mắt bị cản trở, chỉ có thể dò xét ba mươi bước. Chạy ra khỏi đây, chúng ta lại chọn ngày đại chiến một trận. Hợp tác với kẻ thù trước kia, ngươi không cảm thấy như vậy càng thú vị, càng đặc sắc hơn sao?"

"Há, làm sao ta tin ngươi?"

"Ta sẽ không làm cho ngươi tin ta. ngươi có thể chọn tin, cũng có thể chọn không tin. Ngươi có thể giao phía sau lưng cho ta, nhưng có thể tùy thời ra tay, đánh lên ta một chiêu. Ha ha, đây hoàn toàn xem ý của ngươi lúc đó thế nào!" Bạch Ngưng Băng cười nhún vai, lại mang chút vẻ hào hiệp.

Khói mù cuộn cuộn, đàn lang gào gừ xung quanh.

Phương Nguyên hơi rù mi mắt, như đang ngẫm nghĩ về đề nghị của Bạch Ngưng Băng.

Thực ra thuyết phục một người rất khó khăn nhưng cũng rất đơn giản, chủ yếu là muốn nhắm đúng vào tâm tư của người đó.

"Cũng được." Phương Nguyên vừa đưa tay vuốt ve vỏ giáp vàng kim của Cự Xí Kim Ngô, vừa ngược nhìn Bạch Ngưng Băng: "Nhưng mà ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng bị ta đánh lên!"

"Ha ha ha." Bạch Ngưng Băng nhếch môi, cười đến quỷ quái, một làn sóng khí trào qua, khói đen tầng tầng lớp, ống tay áo bên tay cụt phất phơ trong gió.

Trong làn khói dày đặc này, muốn phán đoán phương hướng là không dễ, tầm nhìn càng gần càng dễ lệch hướng. Bạch Ngưng Băng có Điện Nhân cô, phạm vi trinh sát đạt đến năm mươi bước, hiện tại bị khói dày hạn chế, phạm vi giảm xuống còn ba mươi bước, nhưng đó cũng tốt hơn rất nhiều so với Phương Nguyên dùng mắt thường.

Tuy nhiên Bạch Ngưng Băng có Điện Nhân cô nhưng trên tổng thể lại không nhận biết rõ được.

Y chỉ có thể nhìn cảnh tượng trước mắt, có đôi khi xông đến sẽ sa vào bao vây của đàn sói.

Phương Nguyên thì ngược lại, hắn có Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo, khói này có thể suy yếu tầm nhìn nhưng không ngăn cản được truyền âm.

Xung quanh đều có âm thanh, Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo có thể trinh sát trong hai trăm bước nhưng Phương Nguyên lại chỉ có thể gấp đến đâu đi đến đó. Tầm nhìn của hắn quá ngắn, chỉ có thể nhìn rõ một gốc cây, một cục đá bên cạnh, không có vật tham chiếu, không cách nào phân biệt phương hướng.

Hợp tác!

Điện Nhân cô của Bạch Ngưng Băng công thêm Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo của Phương Nguyên, cả hai phụ trợ lẫn nhau lập tức làm tình hình hoà hoãn lại.

"Bên này là phía nam, hướng theo đó sẽ đến Cỏ Nguyệt sơn trại của các ngươi." Bạch Ngưng Băng hai mắt loé lên ánh điện, lập tức nói.

"Không được, nơi đó có rất nhiều đàn sói, chắc chắn phải đi đường vòng." Trên tai phải Phương Nguyên, rễ cây bay bay.

"Ha ha... vậy thì rẽ hướng đông nam, sao hả?" Bạch Ngưng Băng liếm liếm môi.

Phuong Nguyên ngồi xổm xuống, những sợi rễ cắm vào trong đất, cẩn thận lắng nghe.

Trong khoảng thời gian này, điện lang vọt tới đều bị Bạch Ngưng Băng đẩy lùi.

Phuong Nguyên nghe một hồi thì đứng dậy: "Phía đông nam có một chỗ trống nhưng mà nó sắp khép lại trong chốc lát!"

"Vậy thì xông đến đi." Bạch Ngưng Băng nói nhưng không vội khởi hành.

Y vẫn còn kiêng dè Phuong Nguyên, không dám xông đi trước, đưa lưng về phía Phuong Nguyên.

Phuong Nguyên cười lạnh một tiếng, hần cũng có chỗ phải đề phòng Bạch Ngưng Băng.

Cuối cùng, giữa hai người duy trì cự ly năm bước mà cùng nhau xông đến.

Điện lang gào thét, ý đồ muốn bao vây giết hai người.

Nhưng dựa vào phối hợp Điện Nhãn cổ và Địa Thánh Nhục Nhĩ Thảo, Phuong Nguyên và Bạch Ngưng Băng nhắm ngay chỗ yếu mà xông vào, có cơ hội thích hợp thì đột phá vòng vây.

Ưu thế tình báo lập tức hiển hiện rõ ra vào lúc này.

Hai người Bạch Ngưng Băng và Phuong Nguyên mà đơn độc tác chiến thì ắt hẳn chật vật khôn quần, thế nhưng hiện giờ bọn họ hợp tác lập tức nắm thế chủ động, trở nên vô cùng suông sẻ.

Sau khi xông lên một hồi, trước mắt hai người chợt mở rộng, ánh mặt trời sáng chói khiến cả hai đồng thời nheo mắt lại.

"Ra ngoài rồi!" Bạch Ngưng Băng ngửa đầu cười to.

Phuong Nguyên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau là một màn đen dày đặc, tựa như một cái đáy nồi đen kịt lật úp xuống một khoảng núi rừng.

Trong màn khói dày không ngừng truyền đến tiếng nổ phá kịch liệt, tiếng rống giận dữ, hiển nhiên là hai vị tộc trưởng còn đang giao chiến với Giáo Điện Bái.

"Không ngờ hợp tác với người cũng rất sáng khoái." Bạch Ngưng Băng nghiêng người, nhẹ mỉm cười.

"Ta cũng thấy vậy." Phuong Nguyên cũng nhếch miệng.

Ngay sau đó, trong mắt hai người đột nhiên loé lên hung hãn.

Băng Nhận cổ!

Cự Xi Kim Ngô!

Băng nhận vạch ra một vết sáng bén ngọt trên không trung.

Rét vàng cường tráng quét ngang ra, mang theo tiếng gió rít gào.

Àmmmm!

Cả hai va vào nhau, băng nhận vạch ra trên lưng rét vàng một vết thương, sau đó vỡ vụn.

Phuong Nguyên và Bạch Ngưng Băng cùng nhảy lùi về sau một bước, trong mắt dày đặc sát ý.

Hợp tác ngắn ngủi khó mà sửa đổi mối thù địch.

Phuong Nguyên tóc đen bay lượn, Bạch Ngưng Băng áo trắng lượn lờ, hai bên có quá nhiều chỗ tương tự, nhưng cũng chính vì vậy mà hai người trở thành kẻ thù trời sinh.

Hai đôi tròng mắt đen, xanh đối diện nhau, như muốn va nhau toé lửa trên không trung.

Sát ý hai bên lại dần dần nguôi xuống.

"Hừ, một tên sắp chết, không cần ta ra tay, ông trời cũng sẽ gặt cái mạng của y. Hiện tại quan trọng nhất không phải là Bạch Ngưng Băng mà là Thiên Nguyên Bảo Liên! Một khi Giáo Điện Bái tập kích Cổ Nguyệt sơn trại thì e rằng lành ít dữ nhiều. Nhất định phải thừa cơ lúc này mà dứt khoát ra tay..." Phuong Nguyên suy nghĩ trong lòng, mi mắt buông xuống.

Bạch Ngưng Băng lại là tròng mắt càng ngày càng phát sáng, trong miệng thì thảo: "Đường.. không hối tiếc... Đúng vậy, ngay cả Nhân Tổ cũng phải chết. Con người có sinh tất có tử, chi cần trải qua những gì đặc sắc, chết thì có là gì?"

Nghĩ đến đó, đôi mắt y chợt sáng ngời.

"Ha ha ha, ta cũng đã tìm thấy đường của ta, đó chính là chứng kiến đặc sắc thế gian này! Phương Nguyên, chúng ta ngày khác tái chiến. Đến lúc đó, hi vọng cái chết của ngươi có thể mang đến đặc sắc cho cuộc đời ta!"

Nói xong, y tiếp tục nhảy lùi về sau, kéo dài khoảng cách rồi xoay rồi đi.

Tuy rằng y vô cùng nhếch nhác, cả người đầy vết thương, sắc mặt xám màu tro bụi, tàn tật một tay, nhưng lưng y thẳng tắp như kiếm.

Y đã không còn mê man.

Y đã tìm thấy đường của y.

Nói cách khác, y đã chân chính trở thành chính mình!

Đạo này đuối quá, mình xin mượn phép nghỉ ngơi khoảng 10 ngày nửa tháng rồi dịch lại tiếp nha mọi người =(

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 170: Thiết Điện Vô Tư Huyết Khả Lãnh

Dịch giả: Thảo

Phương Nguyên nhìn Bạch Ngưng Băng cho tới khi bóng y khuất dần.

“Chứng kiến thế gian phản kích...” Hai tròng mắt của thiếu niên lóe lên một tia ngưng trọng. Không hề mê man Bạch Ngưng Băng, đem so với lúc trước càng thêm nguy hiểm.

Hắn càng không bận tâm tới sinh tử thì hắn càng gần với cái chết, càng nhanh chóng bộc phát ra phong thái của thể Bắc Minh Băng Phách vô song.

“Muốn tái chiến với ta lần nữa” Phương Nguyên khẽ cười, “Phải để ngươi thất vọng rồi...”

Ngay khi thoát khỏi vòng vây sói dữ đang cuộn cuộn tuôn trào kia, Phương Nguyên quyết định phải tức khắc rời khỏi núi Thanh Mao.

Cùng Bạch Ngưng Băng chiến đấu mặc dù cũng có chút thú vị, nhưng ích lợi đó không đáng nhắc đến.

Bạch Ngưng Băng định nghĩa niềm vui thích của y chính là Phương Nguyên, nhưng đó là do y còn trẻ tuổi, tầm nhìn chỉ giới hạn ở quanh núi Thanh Mao này.

Cùng với Phương Nguyên hoàn toàn không giống nhau.

Ở lần trọng sinh này, với hắn Thanh Mao sơn chỉ là một điểm khởi đầu.

Phàm là người có chí hướng lớn, nhất định cũng phải mang lý tưởng rộng lớn, không câu nệ những thứ tiểu tiết cùng kẻ khác.

“Cần phải nhanh rời đi, Giáo Điện Bái so với Lôi Quan Đầu Lang càng thêm giáo hoạt, càng khó đối phó hơn. Dựa vào lực lượng hiện có của Bạch gia hay bộ tộc Cổ Nguyệt cũng khó có thể ngăn cản. Trừ phi hiện tại có Ngũ chuyển Cường giả xuất hiện ngăn con sói dữ. Hoặc là hai nhà liên hợp lại.

Bạch gia cùng Cổ Nguyệt bộ tộc mỗi hận cũ dây dưa, liên hợp lại sẽ thành thế lớn, nhất định phải liên hợp lại. Nhưng dù liên hợp lại với nhau cũng không thể hợp tác chân thành được.

Phương Nguyên cũng không xem trọng cảnh trước mắt.

“Thế cục tiếp theo ở núi Thanh Mao liền chờ kết cục cuối cùng của trận chiến này. Nếu tộc trưởng hai nhà bị Giáo Điện Bái giết chết, Thanh Mao này chắc chắn sẽ trở thành địa bàn của Điện Lang. Nếu chỉ còn lại tộc trưởng của một nhà, như vậy liên hợp lại, nhà còn lại chắc chắn sẽ trở thành vật hy sinh. Nếu Giáo điện Bái bị giết chết. Hai nhà nhất định sẽ bị thương vong nặng nề, phải tu dưỡng sinh lợi. Gia tộc chính đồn lại nội vụ, ta chắc chắn sẽ bị điều tra.”

Phương Nguyên đối với trận biến hóa này đã nhìn thấu.

Đây là thế giới của Cổ sư, sức mạnh của một cá nhân có thể giỏi hơn cả một tập thể. Bởi vậy cổ sư tu vi càng cao thì năng lực càng mạnh.

Mặc kệ là Bạch gia, Cổ Nguyệt gia hay là bầy Điện lang, chỉ cần xuất hiện một vị tứ chuyển cường giả, thì nhất định có thể lực định càn khôn, một tay che trời.

Nhưng mặc kệ cục diện diễn ra như thế nào thì đối với Phương Nguyên cũng toàn bất lợi.

“Là lúc nên rời đi. Tuy rằng phương diện trị liệu vẫn như cũ thiếu đi một cổ trùng trị liệu, nhưng thế sự hiện tại sao có thể nghĩ sự đã thành? Trở về sơn trại, lấy Thiên nguyên bảo liên, quay lại tộc khó lấy một cổ trùng trị liệu sau đó rời đi tức khắc.”

Phương Nguyên cuối cùng liếc mắt nhìn lại phía sau, giữa làn khói đen mù mịt vẫn truyền đến những tiếng nổ kịch liệt.

Hắn xoay người bước về phía Cổ Nguyệt sơn trại.

Hắn có thân phận gia lão. Hoàn toàn có thể cường ép mở tộc khó, thu hoạch nguyên thạch cùng cổ trùng.

Lúc này là thời khắc đêm tối rung chuyển. Lòng người hoảng sợ, có thể nhân cơ hội này.

Nhưng nếu qua thời khắc này, mặc kệ kết quả chiến đấu như thế nào thì đại cục cũng đã định rồi. Phương Nguyên lúc ấy khó có thể đục nước béo cò.

Lôi Dực cố tạm thời không thể dùng, Phương Nguyên liền chọn đi đường trong rừng. Lang triều đã cọ rửa hết thủy, làm cho sơn đạo trở nên an toàn.

Rất nhanh, bóng dáng Cổ Nguyệt sơn trại đã xuất hiện từ phía xa.

“Là kẻ nào?” Phương Nguyên trong phút chốc dừng bước, hai kẻ xa lạ xuất hiện trước mặt hắn.

Hai người này đều là cổ sư. Một người lớn tuổi, cao lớn, lưng thẳng tắp, trầm ổn như ngọn núi, sâu nặng như vực thẳm. Hấp dẫn người khác nhất chính ở trên mặt hắn đeo một cái mặt nạ Thanh Đồng.

Mặt nạ này theo phong cách cổ xưa, toát ra hơi thở viễn cổ. Mặt nạ hở ra pha phần, lộ ra hai mắt và môi.

Hai mắt hắn tràn ngập tang thương, toát ra một cỗ đường hoàng chính khí. Bờ môi của hắn cúp xuống, đường cong sắc nét như đao khắc, thể hiện người này có ý chí sắt đá.

Mặt nạ không che lấp được hai bên tai, lại trắng bệch, để lộ ra người này đã cao tuổi.

Người còn lại trẻ tuổi, hai hàng lông mày thẳng như kiếm, đôi mắt trong vắt, vàng trán bắn ra ánh sáng sắc bén, như ung như hổ.

Xem tướng mạo người này thì trẻ tuổi giống Phương Nguyên. Nhưng đai lưng lại đeo một tấm thẻ bạc, trên thẻ bạc khắc chữ “tam”.

Tuổi như vậy mà đã là Tam chuyển cổ sư, có thể thấy được đây là một thiên phú tu hành.

Đó là một thiếu niên thiên tài. Nhưng ánh mắt Phương Nguyên chỉ dừng lại một chút trên người trẻ tuổi nọ, liền chuyển hướng sang người lớn tuổi hơn.

Người trẻ tuổi này làn da ngăm đen, đôi môi cũng đồng dạng cúp xuống, toàn thân tỏa ra một cỗ khí tức xốc vác giới giang, khiến người khác không thể khinh thường.

Nhưng nhìn cổ hắn chỉ hơi nhô lên, cùng với bộ ngực, tay chân và những chi tiết trên cổ họng làm Phương Nguyên liếc mắt một cái liền nhận ra đây là nữ nhân.

Phương Nguyên không khinh thường nữ tử, nhưng nhìn cô gái đang bưng bưng phần chân, so sánh với nam tử trung niên bên cạnh, lại làm người ta không thể không ghé mắt.

“Thiết Huyết Lãnh...” Phương Nguyên chấn động trong lòng, âm thầm nói toạc ra thân phận của nam tử trung niên này.

Hắn đội mặt nạ Thanh Đồng, trên đai lưng Thượng tử tinh Phương có khắc một chữ - “Ngũ”

Hắn chính là ngũ chuyển cổ sư, chấp phá thiên hạ, phá án như thần, đuổi bắt đứng đầu thiên hạ Nam Cương thần bộ Thiết Huyết Lãnh!

Hắn đại công vô tư, thiết mặt vô tình, bao nhiêu ma đạo bị hắn tóm được, bao nhiêu đạo chích bị hắn chặt đầu. Hắn chính là mẫu mực của chính đạo, hành tẩu khắp Nam Cương, phá án vô số, có uy danh huy hoàng.

“Tiểu huynh đệ, thỉnh giáo.” Thiết Huyết Lãnh đối Phương Nguyên chấp tay nói.

Hắn thành danh đã lâu, lại là Ngũ chuyển cổ sư, nhưng thái độ lại rất khách khí hiền hòa.

“Ta xem tiểu huynh đệ ngươi một thân thương thế, đi đứng vội vàng, phải chăng quý tộc trưởng cùng các gia lão khác đang gấp phiên toái?” Hắn hỏi tiếp.

Phương Nguyên tự nhiên mà thay đổi sắc mặt, vừa lo lắng vừa sợ hãi, còn lẫn cả hoài nghi cùng kiêng kỵ. “Các ngươi là ai? Ngươi như thế nào biết việc

này?Đúng vậy, chúng ta đuổi giết Lôi Quang Đầu Lang, gặp phải phiền toái lớn, đụng đầu một Giáo Điện Bái. Ta đang muốn trở về xin cứu viện.”

“Ta là Thiết Huyết Lãnh, là bạn chứ không phải kẻ địch của các người, vừa mới từ Cổ Nguyệt sơn trại đi ra. Tiểu huynh đệ không cần trở về xin cứu viện nữa, dưới thủ triều, các tộc nhân hợp thành một thể, cùng tiến cùng lui. Thiết mạo tự nhiên cũng muốn cống hiến một phần sức lực non nớt” Thiết Huyết Lãnh lập tức nói việc nhân đức không nhường ai nói.

....

“Đáng giận, không ngờ Cổ Nguyệt Bái ta lại phải chết ở nơi này!”

“Hừ, cho dù chết cũng không thể để Giáo Điện Bái này qua được.”

Cổ Nguyệt tộc trưởng cùng Bạch gia tộc trưởng cả người toàn vết thương, chân nguyên đã sắp cạn. Bọn họ cảm nhận được mùi tử khí nồng đậm trong hơi thở.

Lang yên dày đặc đã tiêu tán bớt, các gia lão toàn bộ đã ngã xuống. Chỉ còn lại hai vị tộc trưởng.

Giáo điện bái cũng không xông tới, trên người có vài vết thương sâu tận xương, nó nhếch miệng cắn răng, lui lẹ phía sau đội quân Điện Lang. Trong mắt lóe lên tia giả dối, cũng không có tự mình ra trận đánh nhau.

“Tới đi, nguoi quả thực là đồ nhát gan.” Bạch gia tộc trưởng rống lên giận dữ.

Nhưng Giáo điện bái lại chỉ rút lui, sau đó rống lên như tiếng sói tru, chỉ huy bầy Điện Lang xông về phía hai vị tứ chuyển cổ sư.

“Đúng là đồ giáo hoạt,.. ôi...” Cổ Nguyệt Bái cùng Bạch gia tộc trưởng liếc nhau cùng thở dài một hơi. Bọn họ nguyên là chuẩn bị trước khi chết cùng nhau cường lực phản kích.

Nhưng Giáo điện bái không hề thua trí tuệ con người, cũng không có mắc mưu.

“Mệnh trời khó tránh...”

“Thật giận là phải chết trong miệng Điện Lang tại đây...”

Đang lúc hai vị tộc trưởng cảm giận không thôi, bỗng nhiên một âm thanh từ xa truyền đến: “Hai vị, xin hãy kiên trì bám trụ!”

Thanh âm phát ra từ giữ rừng. Hai vị tộc trưởng thân hình chấn động, quay đầu nhìn lại. Liền thấy một người thân hình cao lớn hướng phía bên này chạy tới như bay.

Thân ảnh liên tục chớp lên. Tự do xuyên qua bầy sói, thở vài hơi liền đứng ở bên cạnh hai người.

“Nguoi là kẻ nào?” Hai vị tộc trưởng đồng thời nói.

“Tại hạ là Thiết Huyết Lãnh.”

Bạch gia tộc trưởng hít một ngụm khí lạnh. Vui mừng vừa sợ vừa nghi hoặc, không biết có thật là Thiết Huyết Lãnh này ở đâu ra.

Cổ Nguyệt Bái biết nguyên do, vui mừng quá đổi: “Hóa ra là Thiết Thần Bộ!”

Đang nói chuyện thì bầy sói hướng tới gần.

“Một đám nghiệt súc!” Thiết Huyết Lãnh gầm nhẹ một tiếng, thúc dục cỏ trùng trong không khiêu.

Oanh!

Một cỗ khí thể vô hình đột nhiên bùng nổ. Phồng ra tám phương, thổi quét bốn hướng.

Khí thể này như núi, đỉnh thiên lập địa, lù lù bất động.Lại như thương khung, quan sát nhân gian, thấm nhuần vạn vật.

Chính khí cô!

Thế nào cũng phải là một cổ sư có tâm chính nghĩa thì mới có thể sử dụng.

Chính khí bùng bùng phần chấn mà phát ra, có thể làm bọn đạo chích khiếp sợ trong phạm vi nhất định. Địch thủ ý chí càng kém, trình độ suy yếu càng nhiều. Thiết Huyết Lãnh từng dùng cỗ này, đánh cho cổ sư tứ chuyển toi bời, ý chí chiến đấu tan rã. Đây là bất

chiến mà khuất nhân chi binh lợi khí. (không cần chiến đấu mà vẫn khuất phục được người khác)

Điện lang dồn lại một đám, tại đây cỗ khí áp xuống, chúng không dám bước về phía trước.

“Ngao ô...”

Phía sau Giáo Điện Bái thét dài, ý đồ chỉ huy bày Điện Lang.

“Thật can đảm!” Thiết Huyết Lân trừng lớn hai mắt, vuron mạnh tay phải hướng Giáo Điện Bái chụp tới.

“Àm!”

Không khí gọn sóng từng đợt rồi khuếch tán ra xa, một bàn tay sắt lớn phá không mà xa, hướng Giáo Điện Bái chụp vào.

Ngũ chuyển thiết thủ cầm nã cô!

Giáo điện Bái tâm tính giả dối, không có dũng khí. Hơn nữa trên người mang thương tích, không dám đánh bừa, vội vàng trốn tránh.

Nhưng Thiết Thủ to lớn chặt chẽ nắm lấy Giáo Điện Bái, một đường đuổi theo.

Giáo điện Bái không thể trốn thoát, hét lớn một tiếng. Bị kích thích hung tính, hung hăng đối đầu cùng Thiết Thủ to lớn.

Thiết Thủ to lớn tan biến, mà Giáo điện Bái người cũng bị thương nặng, cả người đều bị đánh xơ xác.

Nó phát ra tiếng nức nở, không dám tìm phiên toái cùng Thiết Huyết Lân, cuối cùng oán độc nhìn Thiết Huyết Lân cùng hai vị tộc trưởng một cái, rồi cúp đuôi quay đầu bỏ chạy.

“Nó muốn chạy trốn”

“Mau ngăn nó lại”

Hai vị tộc trưởng kêu to, nhưng Thiết Huyết Lân vẫn chỉ đứng yên tại chỗ không hề động thủ.

“Mong thần bộ ra tay” Cổ Nguyệt Bác chấp tay cầu khẩn nói.

Thiết Huyết Lân khẽ lắc đầu.

Lúc này, Phương Nguyên cùng cô gái chạy lại đây, nhìn thấy một màn Giáo Điện Bái bị Thiết Thủ bức đi.

“Cha! Trên người cha có thương tích, sao lại động thủ?” Cô gái chạy tới gần, tức giận dậm chân, trong giọng nói oán hận toát ra một loại tình cảm thân thiết nồng đậm.

“Nhược nam, Giáo điện Bái này đã giao hoạt đến cực điểm, chỉ có mạnh mẽ đánh lui nó mới là cách xử lý thoả đáng.” Thiết Huyết Lân đạm đạm nói xong, thân mình hơi chấn động.

Phù một tiếng, hán phun ra một búng máu.

Máu của hán hiện ra một màu lục sắc quý dị, phun trên mặt đất, nhất thời ăn mòn một mảng cỏ xanh, một cỗ mùi khó ngửi bốc lên.

Hiển nhiên là bị thương rất nặng.

“Cha, người thế nào rồi?” Cô gái vội vàng giơ hai tay lên, trị liệu cho Thiết Huyết Lân.

“Không cần ngạc nhiên, thương thế này người cũng không phải không biết. Phun ra một ngụm máu liền thấy thoải mái hơn.” Thiết Huyết Lân ha ha cười, xua tay cự tuyệt trị liệu.

Thấy một màn như vậy, hai vị tộc trưởng vừa mới còn mang lòng oán hận nhất thời mặt lộ ra sự hổ thẹn sâu sắc.

“Thần bộ đại công vô tư, bản thân bị trọng thương nhưng vẫn ra tay tương trợ, chúng ta xin ghi lòng tạc dạ.”

“Đã sớm nghe Thần bộ đại danh, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền, làm cho người ta phải bồi phục, tạ ơn cứu mạng của thần bộ.”

Hai vị tộc trưởng trước sau chấp tay nói lời cảm tạ.

“Thỉnh thần bộ đến Bạch gia trại chúng tôi làm khách, ơn cứu mạng này chúng tôi nhất định phải báo đáp.” Bạch gia tộc trưởng lại nói.

Một bên, Cổ nguyệt bác như thế nào trơ mắt nhìn Bạch gia lời Thiết Huyết Lân đi.

Hắn biết mục đích của Thiết Huyết Lân, đặc ý cười nói: “Thần bộ đại nhân tới đây với ý đồ gì ta đều đã sáng tỏ, là chịu sự nhờ vả của Cổ Phú, tới chỗ ta điều tra vụ án giết người kia. Bộ tộc Cổ Nguyệt chúng ta nhất định dốc sức phối hợp!”

Nghe xong lời này, Bạch gia tộc trưởng nhất thời biến sắc.

Thiết Huyết lạnh nhạt nói: "Đúng là như thế, bất quá, lần này điều tra vụ án kia, người điều tra chính cũng không phải ta. Là do nữ nhi của ta Thiết Nhược Nam phụ trách."

"Sao?"

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 171: Tâm ma

Dịch giả: Thaothaota

"Cái gì? Cha, người để cho con phá án?" Cô gái chỉ tay vào chính mình, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc.

"Như thế nào? Con không muốn?" Thiết Huyết Lãnh mỉm cười.

"Đồng ý, đương nhiên là đồng ý!" Thiết Nhược Nam nháy nhót nói.

Thiết Huyết Lãnh gật đầu, than nhẹ, ngữ khí phức tạp: "Con đã quyết tâm đi theo con đường của ta, cũng theo ta vài năm nay, mưa dầm thấm lâu. Chìm ung tự xòe cánh bay mới cứng cáp được."

Ta đã già, lại có thương tích này, trị cũng không hết. Càng không thể đi cùng người cả đời. Tre già măng mọc, sau này còn phải trông chờ vào con."

"Cha... Người không được nản lòng, không phải vẫn còn hy vọng trị được sao?" Âm điệu của cô gái run run, có chút nghẹn ngào.

"Cả con và ta đều biết hy vọng này mong manh cỡ nào. Mọi người đều phải học cách đối mặt với sự thật, Nhược Lan." Thiết Huyết Lãnh mỉm cười, sau đó quay lại đối mặt với Cổ Nguyệt Bắc, "Cổ Nguyệt tộc trưởng yên tâm, đứa con gái này đã học được của ta ít nhất bảy tám phần, hơn nữa có ta kèm cặp, nhất định sẽ không để tộc của người chịu oan khuất."

"Không dám, không dám" Cổ Nguyệt Bắc vội vàng chấp tay, "Nữ thiếu hiệp không thua đáng mấy râu, tư thế oai hùng, bùng bùng khí thế, lại là anh hùng sau này, tại hạ có đạo lý nào mà không yên tâm? Mời hai vị trở về son trại, chúng tôi đã chuẩn bị để hai vị đón gió tẩy trần."

.....

Các món ăn được bày lên bàn. Hương thơm nức mũi, mùi rượu êm dịu theo dòng chảy vào chén của Thiết Huyết Lãnh.

Lang triều vừa mới đi qua, Cổ Nguyệt sơn trại đang rơi vào giai đoạn khó khăn nhất. Việc tiêu thụ một lượng lớn nguyên vật liệu sẽ dẫn đến thức ăn khan hiếm, vật tư thiếu thốn. Thậm chí sẽ có người chết đói.

Nhưng ngay cả như vậy, để tiếp đón Thiết Huyết Lãnh, Cổ Nguyệt tộc vẫn tổ chức buổi tiệc này.

Là tộc trưởng, Cổ Nguyệt Bắc ngồi ở vị trí chính giữa cao nhất, hai bên là Thiết Huyết Lãnh và Thiết Nhược Nam.

Ngoài ra còn có Cổ Nguyệt Xích Chung, Cổ Nguyệt Ca Yên, Cổ Nguyệt Xích Luyện, Cổ Nguyệt Dược Cơ, cùng với đám người Phương Nguyên, đều là gia lão.

Trước khi Lang Triều tới, bộ tộc Cổ Nguyệt có hàng chục gia lão. Nhưng số còn lại bây giờ còn chẳng đủ một bàn mười người.

Không những thế, những gia lão đang ngồi đều mang thương tích.

Nhất là Cổ Nguyệt Xích Luyện, Ông ta bị thương nặng trong trận chiến cách đây hai tuần lễ. Vẫn ẩn mình trong mặt thất trí thương. Vốn nằm trên giường. Nhưng nghe nói Thiết Huyết Lãnh đã tới, mới gắng gượng thương tích tới tham gia bữa tiệc rượu này.

Bất quá lại làm cho Ông ta tránh được một kiếp nạn, mà đối thủ của lão, Cổ Nguyệt Mạc Trần đi theo tộc trưởng đuổi giết lời quan đầu lang, người lại đã bị Giáo điện bái giết chết.

"Hôm nay nếu không có Thiết huynh tương trợ, chỉ sợ tại hạ giờ này đang là mồi trong bụng Giáo điện bái. Đại ân cứu mạng này, xin kính Thiết huynh ly rượu này!" Cổ Nguyệt Bắc đứng lên, hai tay nâng chén, xoay người thành khẩn nói.

"Ta cùng chỉ là làm những gì có thể." Thiết Huyết Lãnh nâng chén, uống một ngụm.

Hắn trời sinh tính tình nghiêm cẩn, không cờ bạc, gái gú, tự kiềm chế bản thân, uống rượu cũng không quá mê rượu. Chỉ nhấp môi bởi vậy chưa bao giờ say quá mức.

Cổ Nguyệt Bắc uống xong ly rượu này, nhìn chung quanh căn phòng yên tĩnh một hai lần, hai mắt phấp phồng, thở dài một hơi rồi chậm rãi ngồi xuống.

Thiết Huyết Lãnh nhìn qua tình hình này, khuyên can: "Cổ Nguyệt tộc trưởng chó đau buồn, chỉ cần người còn, sơn trại sẽ có thời điểm hưng thịnh trở lại. Hơn nữa Giao điện bá gia cũng đã bị thương, bầy điện lang cũng tiêu hao quá lớn, mấy năm tiếp theo hẳn là cũng sẽ không xâm phạm. Lúc này coi như là đã vượt qua Lang triều rồi."

Lang triều thời kì ác liệt đen tối nhất, xác thực là đã vượt qua rồi. Mấy tháng tiếp theo, tuy rằng đôi lúc sẽ có điện lang không ngừng kéo tới, nhưng số lượng ngày càng ít, sẽ không hình thành quy mô lớn, bầy sói đã không còn lực lượng để tiến đánh sâu vào sơn trại.

Giao điện bá gia quay lại nơi trú ẩn, nó sẽ tu luyện và dần dần tập hợp những con sói còn lại. Rất nhiều điện lang không ngừng sẽ bị triệu hồi trở về, số lượng lớn điện lang từ vong sẽ khiến cho nhu cầu lương thực của bầy sói giảm đi rất nhiều.

Bầy sói lại có thể tự túc, vài năm sau nữa, khi bầy điện lang lần nữa lớn mạnh, sinh ra tân bách thú vương, thiên thú vương và vạn thú cương lân quan đầu lang.

Thịnh quá tất suy, suy tất thịnh.

Dù là người hay là sói, đều sẽ tuân hoàn biến đổi theo quy luật này.

Dù những lời này là đúng, nhưng người nào đâu phải cây cỏ, ai có thể vô tình? Cổ Nguyệt tộc trưởng là người hiểu rõ chân tướng hơn ai hết, nhưng trong lòng bị thương thống khổ cũng không thể tránh được.

Hy sinh quá lớn...

Chỉ riêng tầng lớp gia lão cao cấp đã thiệt hại nhiều như vậy, chưa nói đến tầng lớp nhị chuyển cổ sư và nhất chuyển cổ sư lại càng chết thiệt hại thâm trọng. Toàn bộ lực lượng của Cổ Nguyệt sơn lại đã chạm đáy. Khó có thể gây nên phong ba gì nữa.

"vì cái gì các người không tiếp tục phản công, trực tiếp tiến tới sào huyệt sói?" Thiết Nhược NAm ngồi một bên tỏ vẻ nghi hoặc, khó hiểu hỏi.

"Đó là bởi vì sói sinh sống trong lang sào số lượng gần trăm vạn, lại có một lượng lớn cổ trùng hoang dại sống bên trong. Căn bản khó có thể lay động, trừ khi cả ba nhà liên hợp xuất binh." Cổ Nguyệt Dược Cơ mở miệng giải thích.

Bà ta nói tới đây, bỗng hừ một tiếng, ánh mắt ai oán liếc về phía Phương Nguyên: "Bất quá, khả năng này quá thấp, ngay cả trong bộ tộc Cổ Nguyệt ta, cũng đã có gia lão cấp cao lâm trận lui bước, thời điểm lang triều đột kích không biết trốn đi đâu mất dạng!"

Nghe xong lời này, các gia lão khác cũng không thể không nhìn về phía Phương Nguyên.

Trước đó, Phương Nguyên ở khe đá bí mật, thăm dò kho tàng bí mật Hoa Tửu, bỏ lỡ trận chiến với lang triều. Trong mắt mọi người đây là biểu hiện của sự hèn nhát và sợ chết.

Bởi vậy tất cả các gia lão đều nhìn Phương Nguyên với sự bất mãn, khinh thị và tức giận,

Ngay cả gương mặt của Cổ Nguyệt Bắc cũng tối sầm.

LÀ lãnh đạo của một tộc, điều kiêng kỵ nhất chính là có một kẻ như Phương Nguyên, chỉ làm theo ý mình,

có tính toán riêng, dù có sử dụng cũng không khiến mình yên tâm được.

Không khí nơi bàn rượu nhất thời xảy ra biến hóa.

Cha con họ Thiết cũng cảm nhận được biến hóa này, theo ánh mắt mọi người nhìn về phía Phương Nguyên.

Phương Nguyên tuổi trẻ lại có tướng mạo tốt, đã sớm khiến cho Thiết Nhược Nam cùng lứa tuổi chú ý.

Hắn lại chỉ thân nhiên uống rượu, dù mọi ánh mắt đều tập trung trên người hắn, nhưng hắn lại coi như không phát hiện.

Về mặt đậm bạc, đối với tình hình này đã sớm đoán được.

"Việc này đúng là phiền toái." Hắn thở dài. Mặc dù lo lắng nhưng cũng không hoảng sợ.

Sự xuất hiện của Thiết Huyết Lãnh đã làm hỏng kế hoạch bỏ trốn của hắn. Dù hắn có hải được Thiên Nguyên Bảo Liên, phá đi căn cơ của Cổ Nguyệt sơn trại này, chắc chắn sẽ bị hai cha con họ Thiết kia truy bắt.

Biệt danh Thần bộ cũng không phải nói chơi, nếu lấy thủ đoạn cùng thực lực hiện tại của hắn, chỉ cần Thiết Huyết Lãnh ra tay truy đuổi, liền tuyệt đối không thể chạy thoát.

Cho dù không hái Thiên Nguyên Bảo Liên, hắn mất tích một cách thần bí, cũng sẽ bị gia tộc điều tra. Bởi vì liên quan đến cái chết của cô Kim, càng sẽ chịu sự điều tra truy đuổi của hai cha con họ Thiết Kia.

Hắn không từ mà biệt, trong mắt bọn họ chính là có tật giết mình mới chạy trốn.

Roi vào đường cùng, Phương Nguyên mới phải lựa chọn lưu lại, tạm thời tùy cơ ứng biến.

Tuy rằng sẽ chịu sự chỉ trích của mọi người, nhưng tình hình này không phải là quá tệ. Nếu trực tiếp trốn đi, chính là lâm trận hoảng loạn, tự gây rắc rối cho chính mình.

"Rượu rất ngon sao?" Cô Nguyệt Dược Cơ âm trầm cười, nhìn thẳng vào Phương Nguyên, "Ngươi còn không định giải thích một chút sao?"

Phương Nguyên chậm rãi buông chén rượu, liếc mắt nhìn Cô Nguyệt Dược cơ cụt một tay.

Đều nói già hóa thành tinh, quả không sai.

Cô Nguyệt Dược cơ vì bảo vệ một mạng, tự chặt cụt một tay, lấy danh nghĩa bị thương, trốn tránh việc trực tiếp tham chiến với gia tộc.

Chuyện này kiếp trước có xảy ra, chỉ không ngờ kiếp này Cô Nguyệt Dược cơ cũng lại làm như vậy.

Bà ta thí xe giữ tướng, xác thực cũng có hiệu quả. Phòng ngừa lời quan đầu lang giết hại, không tham gia truy kích, bởi vậy giữ lại được một mạng. Hiện tại lại hướng hắn làm khó dễ, hơn một nửa là do có thù cũ, nửa còn lại chính là muốn dẫn lửa thiêu Phương Nguyên, dời đi chú ý của người khác trên người bà.

"Ngươi muốn ta giải thích gì? Giải thích người vì tham sống sợ chết tự chặt một tay sao?" Phương Nguyên cười lạnh nói.

"Cái gì?!" Cô Nguyệt Dược cơ nhất thời kinh sợ giật mình, đứng bật dậy.

Bà ta trợn tròn hai mắt, ngón tay chỉ thẳng vào mũi Phương Nguyên, âm thanh gầm rú nói: "Ngươi chỉ là đồ ranh con! Thế nhưng lại còn cắn ngược lại ta, ngậm máu phun người, nói xấu vu oan ta!! Ngươi sao lại có thể ti bỉ vô sỉ như vậy? Bộ tộc Cô Nguyệt chúng ta sao lại có một kẻ như ngươi?"

"Cô Nguyệt Dược cơ!" Cô Nguyệt Bắc đột nhiên biến sắc, trầm giọng vừa quát. "Ngươi ngồi xuống cho ta, đang lúc có khách quý, hô to gọi nhỏ như vậy còn ra thể thống gì?"

Cô Nguyệt Dược cơ còn đang muốn mắng tiếp, nhưng nhìn sắc mặt âm trầm của tộc trưởng, chỉ đành đem lời trong miệng nuốt ngược trở lại.

Bà ta căm tức Phương Nguyên, căm hận không thôi ngồi xuống.

Cô Nguyệt Bắc bên này xử lý Dược cơ, lại đem ánh mắt dời đến người Phương Nguyên: "Phương Nguyên gia lão, ta cần lời giải thích của ngươi, thời điểm lang triều công kích sơn trại, ngươi đã đi đâu?"

"Phương Nguyên? Hắn chính là Phương Nguyên?" Thiết Huyết Lãnh trong mắt lóe lên một tia khác thường. Sự biến mất thần bí của Cô Kim Sinh, Phương Nguyên đóng vai trò cực kì quan trọng, Thiết Huyết Lãnh trước khi tới đã nhận được không ít tin tình báo của Cô Phú. Chính là không ngờ, thiếu niên gia lão này chính là Phương Nguyên đi.

Lập tức trong lòng Thiết Huyết Lãnh dâng lên hứng thú dào dạt.

Hắn phá vỡ số vụ án, có thể theo dấu vết để lại mà lần ra được manh mối, đoán được chân tướng. Xem biểu hiện của mọi người, liền phỏng đoán ra Phương Nguyên thật sự đã lâm trận lùi bước.

Thế nhưng sự thật mà người bình thường nghĩ tới lại không phải là sự thật chân chính. Sự thật là gì?

Bất kể sự thật như thế nào, câu trả lời của Phương Nguyên có thể cho thấy nội tâm của hắn. Điều này sẽ hữu ích cho quá trình điều tra.

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Thiết Huyết Lãnh trên người mình, Phương Nguyên trong lòng căng thẳng, nhưng sắc mặt không đổi.

Hắn thần nhiên quét ánh mắt một vòng qua mọi người, khóe miệng hiện lên nét cười trào phúng: "Chẳng có gì để giải thích cả. Nhưng nếu tộc trưởng đã hỏi như vậy, ta đây sẽ nói thẳng. Ta lúc đó sợ hãi cực độ, tự xưa tới nay chịu nhiều áp lực, đối với cái chết thật sự sợ hãi cực độ. Ta khó có thể thừa nhận, ta yếu đuối, nhất gan, chỉ có thể trốn vào một góc, không dám xông pha tiền tuyến đi."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều lặng người.

Bọn họ nguyên bản chờ Phương Nguyên lấy cớ này nọ cùng lý do, đã muốn chuẩn bị thật tốt để vạch trần sự dối trá của hắn. Thật chẳng ai ngờ hắn cư nhiên trực tiếp thừa nhận như vậy!

"Gi nói dối, chỉ cần không phải là sự thật, liền sẽ có sơ hở. Huống chi Thiết Huyết Lãnh lúc này..." Phương Nguyên sắc mặt bình tĩnh, mi mắt khép hờ, nhìn chằm chằm ly rượu trước mắt.

Thiết Huyết Lãnh hai mắt trào ra một cổ khác lạ, hần theo bản năng nhú mày, trong lòng dâng lên một nỗi chán ghét phản cảm.

"Thiếu niên này, có tâm ma!"

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 172: Phi Phương Nguyên Mạc Chúc

Dịch Giả: Kenshooter032

Bản edit vội, có thể còn lỗi. Nếu có xin báo lỗi phần comment**

Tiệc rượu, trong lúc nhất thời im lặng.

Tất cả mọi người sững sốt, ngơ ngác nhìn về phía Phương Nguyên.

Bọn họ thật không ngờ Phương Nguyên trả lời như vậy, trực tiếp thừa nhận, còn thẳng thắn như vậy.

"Quả nhiên là tuổi trẻ a, chuyện này cũng dám nói ra."

"Hừ, dám nói ra lời này, liền đem toàn bộ tiền đồ chính trị hủy diệt."

"Sau này không còn lo lắng về Phương Nguyên nữa rồi....."

Suy nghĩ trong lòng các gia lão bắt chợt hiện lên.

Sau khi lang triều đến nơi đây, đại cục đã định. Qua mấy tháng sau, chỉ có vài bầy sói nhỏ lui tới. Hơn nữa do giáo điện bài xuất hiện, các cổ sư sẽ tiến hành thanh trừng, đến cuối năm điện lang sẽ cơ bản biến mất.

Nhưng tranh đấu cũng không ngừng lại.

Nơi nào có địa phương thì sẽ có lợi ích. Có lợi ích thì sẽ có tranh đấu.

Lang triều xuất hiện, là cuộc chiến giữa người và sói. Nay thời khắc nguy nan đã qua, nội đấu trong gia tộc lại tiếp tục.

Lang triều đánh sâu vào sơn trại, rất nhiều cổ sư chết, có thể lực cũ bị sụp đổ, một vài thế lực ban đầu nắm trong lợi ích trong tay mất đi chủ nhân, tự nhiên cần một lần nữa phân phối lại lợi ích.

Trong cao tầng Cổ Nguyệt, ban đầu phần đông gia lão, phân chia lợi ích toàn sơn trại. Nhưng nay ngoài Phương Nguyên còn không đến mười vị gia lão, mà lợi ích vẫn nằm trong tay họ.

Muốn chia cái bánh ngọt thơm ngon này, cần sự phán xét của người khác. Đấu tranh chính trị, tuy rằng không giống lang triều toàn là đao quang kiếm ảnh (*刀光剑影*), huyết vũ tinh phong (*血雨腥风*), nhưng cũng tràn ngập mưu sâu kế hiểm, cạm bẫy, cũng thâm trầm gian nguy.

(*) Đao quang kiếm ảnh: ánh sáng của đao, thân ảnh của kiếm

(*刀光剑影*): *Huyết Vũ Tinh phong: gió tanh mưa máu

Nguyên bản Phương Nguyên sẽ trở thành tân gia lão, thế cực thịnh. Nhưng hần thân nhiên thừa nhận, tự hủy tiền đồ, sẽ buông tha cơ hội cùng các gia lão khác tranh giành lợi ích.

Ngay lập tức, sự uy hiếp của Phương Nguyên ở trong lòng các gia lão, liền giảm xuống rất nhiều lần.

Áp lực về phía Phương Nguyên, rõ ràng giảm xuống.

Lúc này, tộc trưởng Cổ Nguyệt Bắc than nhẹ một hơi: "Nếu người đã thừa nhận. Như vậy thân là tộc trưởng, ta không thể đối với hành động lâm trận bỏ chạy của lần này của người mà làm ngơ. Dựa theo gia quy, lâm trận bỏ chạy liền bãi bỏ chức vị gia lão của người. Nhưng kết quả cuối cùng, vẫn do ta cùng các vị gia lão khác quyết định. Nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, đều hy vọng người có thể tiếp nhận."

Mỗi người một sắc mặt khác nhau.

Phuong Nguyên gật gật đầu. Không có mở miệng, cũng nhận mệnh.

Cổ Nguyệt Dược Cơ tự đoạn một tay, bả o trụ tánh mạng. Thật tàn nhẫn cùng quyết đoán. Phuong Nguyên cũng có. Hắn lại còn nhiều hơn, đem thân phận gia lão vứt đi.

Nhưng phiền toái lớn nhất, là hai cha con Thiết bộ đầu bất thành linh xuất hiện. Nếu là đang nằm giữa vòng xoay chính trị, mà còn đấu đá chính trị, sẽ khiến tình hình càng thêm nguy hiểm.

“Lấy được, bỏ được, lấy hay bỏ chính là nhân sinh. Thân phận gia lão này, có thể trợ giúp tu hành. Cả cuộc đời ta bước trên ma đạo, ngay cả mạng còn dám bỏ. Còn có cái gì không thể bỏ? Chúc vị Gia lão, hừ.....”

Trong lòng Phuong Nguyên không có một tia ảo não cùng hối hận.

Đây là lựa chọn sáng suốt nhất.

Hơn nữa, tuy nói sẽ có trừng phạt, nhưng nhất định rất nhỏ.

Dù sao hiện tại gia lão khan hiếm, hắn thân là tam chuyển cổ sư, lực lượng phải được coi trọng. Tộc trưởng vừa muốn trừng phạt, vừa muốn mượn lực lượng của Phuong Nguyên, để ổn định đại cục sơn trại, bởi vậy cũng muốn trấn an hắn.

Về phần này khác gia lão, Phuong Nguyên đã muốn rời khỏi trận này vãn cò chính trị mấu chốt này, đã không còn sự uy hiếp. Không dám đuổi tận giết tuyệt, vãn nhất khiến Phuong Nguyên phản kích, chẳng phải là tự tìm trái đắng?

“Tuy nói có chế độ gia tộc, nhưng chế độ là cái gì? Ha ha, chế độ đều là công cụ duy trì ích lợi của cao tầng. Chúa tể cùng lợi ích của tầng lớp thấp kém, về phương diện khác cũng là trò chơi quy tắc của cao tầng.” Phuong Nguyên trong lòng cười lạnh, đối với phương diện này, hắn thấy rõ, nhìn thấu triệt để.

“Hiện tại đã tới thời khắc mấu chốt, vãn do cha con Thiết bộ đầu. Thật đáng chết, tới nhanh hơn so với dự đoán của ta. Lang triều còn chưa thoái lui, bọn họ đã tới. Hừ, bất quá hành vi như vậy, phù hợp tính tình Thiết Huyết Lãnh ghét ác như cừu, phần đầu quên mình.”

Liên tưởng tới điều này nơi đây, Phuong Nguyên (*) tâm sinh áp lực.

(*) tâm sinh áp lực: trong lòng có áp lực

Kể cả Thiết Huyết Lãnh bị thương, cũng không phải là người Phuong Nguyên có thể đánh. Lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, chính là đạo lý này.

“Ta muốn rời khỏi sơn trại, lại cần tránh việc Thiết cha con đuổi bắt, nên (*) phá cục như thế nào?”

(*) phá cục: phá vỡ cục diện

Phuong Nguyên buồn rầu.

Đôi cha con này, Cổ Phú cũng không dám làm khó. Hơn nữa, hắn tu vi thấp kém, ngay cả có muôn vàn diệu kế, nhưng không có đủ năng lực để làm.

Tam chuyển cùng ngũ chuyển, thực lực chênh lệch rất lớn.

“Chư vị ta có chuyện muốn nói.” Đúng lúc này, Cổ Nguyệt Xích Luyện đang trầm mặc bỗng nhiên mở miệng.

Sắc mặt hắn tái nhợt, kéo thân thể trọng thương tới đây, cũng không có uống rượu, mà uống trà.

Nhưng lời hắn thốt ra, khiến mọi người kinh ngạc không ngớt: “Có một việc lão phu phải thẳng thắn, Phuong Nguyên đại nhân sở dĩ không thể đứng lúc xuất hiện ở chiến trường, chính là do lão hủ gây nên.”

“Cái gì?”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ gia lão đều kinh hãi.

“Hừ, xin mời nói?” Cổ Nguyệt Bác hỏi.

Phuong Nguyên cũng nhìn theo, vì che dấu sự kinh ngạc.

Cổ Nguyệt Xích Luyện làm sao lại vì chính mình mà nói?

Tuy rằng lúc trước Phuong Nguyên nắm giữ nhược điểm của lão, nhưng ở lang triều. Người thừa kế Xích mạch Cổ Nguyệt Xích Thành, cũng đã chết giữa chiến trường, bất hạnh mà chết.

Kể cả Xích mạch đã làm tất cả khả năng, tiến hành bảo hộ cho Xích Thành rồi. Nhưng ở trên chiến trường, là nơi xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhiều nhất. Hơn nữa dưới lang triều, mỗi người cảm thấy bất an, rất nhiều thời điểm ngay cả chính mình đều chiếu cố không được, nói gì chiếu cố người khác?

Người chết đèn tắt, Phương Nguyên lúc trước nắm giữ nhược điểm, cũng liền mất đi tác dụng. Nhưng vì sao Cổ Nguyệt Xích Luyện, ngược lại chủ động đứng ra vì chính mình?

Cổ Nguyệt Xích Luyện tiếp theo thở dài: “Thật không dám dấu diếm. Cháu gái của ta Cổ Nguyệt Mạc Nhan yêu sâu đậm Phương Nguyên gia lão. Trước đó, nàng tự mình đến cầu xin ta, quỳ trên mặt đất khóc, không muốn nhìn Phương Nguyên chết trận. Lão phu vì cháu gái, nổi lên tư tâm, đã đem Phương Nguyên cường ngạnh nhốt ở bên trong phủ, làm hấn hôn mê. Thẳng đến khi truy kích lời quan đầu lang, lão phu mới đi ngoài. Đều là lỗi của lão phu. Phương Nguyên đại nhân không có vấn đề gì.”

“Cái gì?”

“Nga, thật là như vậy?”

Mọi gia lão đều lộ ra vẻ hoài nghi.

Lời nói của Cổ Nguyệt Xích Luyện cũng quá chém gió, độ tin tưởng khi nghe sẽ không cao.

“Tình yêu của người trẻ, đúng là bình thường.” Cổ Nguyệt Bác gật gù đầu, ý vị thâm trường nhìn về phía Phương Nguyên, muốn từ hấn trên mặt nhìn ra một ít manh mối đến.

Nhưng Phương Nguyên đã muốn hạ mi mắt, sắc mặt bình tĩnh. Nhìn không ra gì vui giận.

Những gia lão khác lúc trao đổi ánh mắt, trong lúc nhất thời không hiểu Cổ Nguyệt Xích Luyện vì sao lại thiên vị Phương Nguyên.

Hắn nói như vậy, vì Phương Nguyên giải vây, là hy sinh danh dự của mình, hủy hoại tiền đồ chính trị của mình!

Cổ Nguyệt Xích Luyện nói tiếp:

“Phương Nguyên gia lão, vì giữ gìn danh dự lão phu, cam nguyện chịu tiếng xấu. Nhưng lão phu lúc trước đã sai một lần. Làm thế nào có thể tiếp tục sai một lần nữa?. Chân tướng là như vậy, nên như xử phạt như thế nào. Thỉnh tộc trưởng đại nhân minh xét. Lão phu nhận tội. Nếu là muốn loại bỏ gia lão thân phận. Lão phu cũng là cam nguyện.”

Tộc trưởng vội vàng xua tay:

“Xích Luyện gia lão càng vất vả công lao càng lớn, làm như vậy cũng có thể lý giải, người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình? Nay gia tộc đang bị hủy hoại, ta cần cánh tay của ngài. Tội lỗi của ngài, xử phạt như thế nào, còn cần thương lượng. Hôm nay có khách quý đến chơi. Không nên nói này nói nọ. Thiết huynh, tại hạ cùng toàn thể gia lão đồng loạt kính ngài một ly!”

Nói xong, Cổ Nguyệt Bác liền đứng lên.

Những gia lão khác cũng đứng lên, giờ chén rượu lên.

“Chư vị khách khí. Sau này còn muốn quấy rầy chư vị, hy vọng chư vị có thể thông cảm.” Thiết Huyết Lãnh cũng đứng lên đến, uống tiếp chén rượu.

.....

Xích mạch đại viện, hương thơm của cỏ cây, núi giả thanh tuyến, lưu thủy róc rách.

Trong trời đêm, trăng sáng như bàn mà treo cao.

Tiệc rượu đã sớm chấm dứt.

Phương Nguyên ngồi ngay ngắn ở trong viện lương đình, lắng nghe âm thanh của suối, sắc mặt bình thản buông chén trà xuống.

Đối diện hấn, đúng là Cổ Nguyệt Xích Luyện. Sau khi tiệc rượu tan cuộc, hấn liền mời Phương Nguyên tới đây tọa đàm.

“Đến, uống tiếp một chén trà, Trúc Diệp Thanh trà này, vừa lúc có thể giải rượu.” Cổ Nguyệt Xích Luyện mỉm cười, tự mình vì Phương Nguyên pha trà.

Phương Nguyên vẻ mặt bình thản, nhìn nước trà lại thêm mặn, chỉ nói một tiếng:

“Đúng là trà giải rượu.”

Nói xong, hấn liền đem tầm mắt hướng về phía ngoài đình.

Chỉ thấy trăng sáng yếu, lộ ra một mảnh yên ắng. Dưới ánh trăng đình viện yên tĩnh u nhã, nhưng trong gió bóng ma loang lổ, mơ hồ dự báo Xích mạch đại viện từ thịnh chuyển sang nghèo túng.

Ở trong tiệc rượu, Phương Nguyên đã muốn tìm hiểu ý nghĩ của Cổ Nguyệt Xích Luyện. Hiện tại nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng đã nắm chắc.

Xích mạch không có người!

Cổ Nguyệt Xích Thành vừa chết, toàn bộ Xích mạch liền mất đi người thừa kế.

Tuy rằng Xích Thành còn có thân tỷ tỷ Mạc Nhan, nhưng thể chế gia tộc do tổ tông truyền lại, từ trước đến nay trọng nam khinh nữ, gia nghiệp cũng chỉ truyền nam không truyền nữ.

Cho dù tương lai Cổ Nguyệt Mạc Nhan trở thành tam chuyển, tấn chức gia lão. Nhưng gia nghiệp của nàng, cũng không đại biểu dòng chính Xích mạch, chỉ thuộc về chính nàng. Nếu tương lai lập gia đình, gia nghiệp của nàng chuyển danh nghĩa cho phụ quân.

Một gia tộc chính trị, nếu đánh mất người thừa kế, thì không còn tương lai, không có người quy phục.

Xích mạch lâm vào tình cảnh gian nan, gặp phải nguy cơ to lớn.

Nhưng Trời không tuyệt đường người, Xích mạch không phải là tuyệt cảnh, còn lưu lại một tia hy vọng.

Này tia hy vọng nằm trên người tại Cổ Nguyệt Mạc Nhan.

Nàng tuy là thân nữ nhi, nhưng có thể lập gia đình.

Thằng con rể (*) này nếu vào Xích mạch, có thể thoát khỏi tình cảnh nguy nan, cũng có thể kế thừa Xích mạch!

(*) ý chỉ Phương Nguyên

Phương Nguyên không có dấu hiệu mở miệng. Cổ Nguyệt Xích Luyện trong lòng thầm mắng một tiếng tiểu tử già dối, cũng không đầu tiên mở miệng:

“Không biết Phương Nguyên gia lão, đối với Xích mạch của ta có cái nhìn như thế nào?”

Trên người lão có nỗi khổ không thể nói.

Sau lần trọng thương, tu vi lão cũng đã rơi xuống nhị chuyển, không có một khả năng nào là có thể trở về tam chuyển.

Hắn hiện tại chính là dựa vào cổ trùng, che lấp hơi thở thật. Nhưng giấy không gói được lửa, sẽ có một ngày bại lộ.

Người thừa kế duy nhất đã chết, chính mình rơi xuống nhị chuyển, cũng mất đi gia lão thân phận. Cổ Nguyệt Xích Luyện hiện tại cấp bách cần một người bên ngoài giúp đỡ.

Ngày xưa, hắn quyền cao chức trọng, Xích mạch chiếm cứ lợi ích khổng lồ. Nay thế lực gia tộc giảm sút, hắn không cầu thêm lợi ích, chỉ cần bảo vệ được phần trong tay, chính là thắng lợi lớn nhất.

Hắn trái lo phải nghĩ, cuối cùng chọn Phương Nguyên!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 173: Áp lực to lớn

**Dịch Giả: Kenshooter032

Có lỗi xin báo lỗi phản comment, cảm ơn.**

P/s: Dính tới chính trị hại não vcl

“Người hỏi ta vì cái gì mà tên cổ sư kia tới giết ta? Ta làm sao mà biết được!” Đối mặt sự chất vấn Thiết Nhược Nam, mí mắt Phương Chính giật giật mấy cái, tỏ vẻ rất là vô tội.

“Nếu là sự tình người làm, thật sự hy vọng người không giấu diếm. Bởi vì nếu người nói thật, sẽ là một sự trợ giúp rất lớn trong việc phá án.” Con gái Thiết Bộ Lãnh thành khẩn nói.

Phương Chính lắc đầu:

“Ta cũng buồn bực không kém, thời gian kia ta đều vui đầu tu luyện, thế quái nào lại bị ám sát. Bất quá sau khi nghe người khác thay ta phân tích, ma đạo cổ sư này rất có khả năng được hai gia tộc kia thuê để bóp chết ta từ trong trứng nước. Người cũng biết, Bạch gia cùng Hùng gia, đều là kẻ địch của Cổ Nguyệt gia. Nhất là Hùng gia, bọn họ từng mời chào ma đạo cổ sư.”

“Hùng gia sao.....” Thiết Nhược Nam nghe xong không khỏi có chút ừ ừ. Hùng gia đã bị lang triều tiêu diệt, xem ra manh mối lại bị chặt đứt.

Nhưng mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt thanh âm ồn ào.

“Mau nhìn, kia không phải người của Hùng gia trại sao?”

“Hùng gia trại không phải bị diệt rồi sao, như thế nào còn có sứ giả đến?”

Sứ giả Hùng gia trại xuất hiện, dẫn đến một gợn sóng lớn khắp sơn trại, mọi người đều thảo luận.

Rất nhanh còn có tin tức, từ gia chủ các truyền ra.

“Hùng gia trại còn có một lượng lớn người sống sót.”

“Bọn họ là chủ động rút lui, lợi dụng một con cò do tổ tiên lưu lại, đồng thời tàng hình, (1) **man thiên quá hải!**”

(1) Man thiên quá hải: đôi trời lừa biển, kẻ thứ nhất trong 36 kế

“Đám này thật vô liêm sỉ, tránh chiến đấu, làm cho lang triều tràn chỗ chúng ta.”

“Hừ, người Hùng gia bên ngoài cao lớn thô kệch, kỳ thật trong lòng thật âm hiểm. Muốn mượn lang triều, làm suy yếu chúng ta. Rất âm hiểm!”

Cổ Nguyệt tộc nhân lòng đầy căm phẫn.

Hùng gia sứ giả xuất hiện, làm toàn bộ cục diện Thanh Mao sơn đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nguyên bản nghĩ đến sau này chính là Bạch gia cùng Cổ Nguyệt gia song hùng chi tranh, thật không ngờ, như cũ vẫn là ba nhà tranh bá.

Bất quá, ngẫm lại cũng thoải mái. Hùng gia trại là từng từng mấy trăm năm mà không ngã gia tộc, đồng dạng cũng có nội tình. Thế nào một nhà lại không có lão tổ tông, không có con bài tẩy?

Hùng gia sứ giả đi rồi, Cổ Nguyệt Bác lập tức mời gia lão tham dự hội nghị.

“Bọn Hùng gia trại này, thực không phải loại thiếu năng. Vậy mà trực tiếp rút lui!”

“Quả nhiên không thể xem thường bất kì kẻ nào a. Hùng gia trại vẫn xếp sau tộc ta và Bạch gia, ở Thanh Mao sơn thuộc dạng thế lực yếu. Nhưng mà lại có mưu đồ như vậy, sau này càng phải đề tâm.”

“Bọn họ muốn mượn đao giết người, mượn lang triều để diệt trừ chúng ta. Bọn họ vậy mà thực hiện được, nếu không vì con giáo điện bái kia, chúng ta sẽ không mất đi nhiều gia lão như vậy. Những người này thật sự đáng chết!”

“Nếu không phải Thiết thân bộ xuất hiện, chỉ sợ ngay tộc trưởng 2 bên cũng phải chết. Những người này không thể vô duyên vô cớ buông tha cho bọn họ.”

“Yêu cầu bồi thường là đúng. Chúng ta cùng Bạch gia đồng loạt xuất lực, đem giáo điện bái xử lý. Nhưng mà muốn bồi thường như thế nào, còn cần cân nhắc kỹ lưỡng.”

Các gia lão ngơoi một lời, ta một lời, cuối cùng ra kết quả.

Cổ Nguyệt tộc phái sứ giả, đi sứ Hùng gia trại. Cần phải tìm hiểu Hùng gia hư thật.

Nếu Hùng gia cường đại, phải cùng Bạch gia liên hợp. Nếu Hùng gia quá mức nhỏ yếu, nói không chừng liền trực tiếp phái người tiêu diệt, cướp lấy bọn họ nguyên tuyến.

“Như vậy, ai thích hợp đi sứ Hùng gia trại?” Cổ Nguyệt Bác nhìn chung quanh, hỏi,

“Vị gia lão nào có thể đảm đương trọng trách này!”

Cả từ đường nhất thời im lặng.

Các gia lão ngơoi nhìn ta, ta nhìn ngơoi, ai cũng không nguyện ý đi.

Hiện tại là thời khắc nội đấu khấn trương nhất, thời khắc mấu chốt để phân chia lợi ích. Nếu đi sứ Hùng gia, khiến cho nhất mạch của mình như rắn mất

đầu, bị người khác thừa cơ, sau khi trở về đại cục đã định, tìm ai mà khóc?

“Lão thân cảm thấy đi sứ Hùng gia, phải cần một người lão luyện thành thực, kinh nghiệm phong phú, có thể một mình đảm đương. Trong tất cả người đang ngồi ở đây, chỉ có Mạc Trần có thể đảm đương trọng trách này!” Cổ Nguyệt Dược Cơ bỗng nhiên nói.

Cổ Nguyệt Mạc Trần hừ lạnh một tiếng, lập tức phản bác:

“So tư cách, Dược Cơ đại nhân so với lão phu càng thích hợp. Hơn nữa về danh vọng, lão phu cam bái hạ phong. Đi sứ Hùng gia trại, xem ra còn phải làm phiền Dược Cơ đại nhân xuất lực.”

“Lời nói của Mạc Trần rất đúng, ta cũng đề cử Dược Cơ đại nhân.” Một vị gia lão đứng ra.

“Ta ngược lại cảm thấy Mạc Trần đại nhân, thích hợp hơn.” Một vị gia lão khác lập tức mở miệng phản bác.

Nhất thời mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Cổ Nguyệt Bác làm chủ tọa, mắt lạnh nhìn, không có lên tiếng.

Dược mạch đã có ý muốn thoát ly, không còn nằm dưới sự điều khiển của hắn. Cho nên hắn không giúp ai, ngồi yên nhìn cục diện.

Đây là đánh giá lần đầu về Dược mạch cùng Mạc mạch.

Song phương đều có quan hệ chính trị, có thể thấy được ở rằng. Thủ lĩnh hai bên đều thỏa hiệp rất nhiều cùng với trao đổi lợi ích. Nhưng tổng thể mà nói, Dược mạch mạnh hơn một chút.

Danh vọng của Cổ Nguyệt Dược Cơ và tình hình hiện tại của Xích mạch, là nguyên nhân chủ yếu tạo nên cục diện này.

Cổ Nguyệt Bác thờ ơ lạnh nhạt, đem từng trận doanh âm thầm ghi tạc trong lòng.

Làm tộc trưởng, hắn đương nhiên không hy vọng vào hư danh, những gia lão này đều là đối thủ của hắn. Nhưng hắn quyết định trước bất động xem biến.

“Mạc mạch nắm giữ nhiều tài nguyên và quyền lực, nhưng lại đánh mất người thừa kế, bởi vậy Dược mạch mới vội vã nhảy ra, muốn cắn một phát. Cho nên mấu chốt của cuộc đấu này, nằm trên người một người.”

Cổ Nguyệt Bác âm thầm cân nhắc, đem ánh mắt chuyển sang Phương Nguyên.

Phương Nguyên vẫn ngồi ngay ngắn tại vị trí cũ, trầm mặc không nói.

“Xem quan hệ giữa Phương Nguyên và Mạc mạch không phải rất gần gũi, còn không có đạt thành hiệp ước. Nếu không đã sớm ra tay tương trợ. Đây có phải là cơ hội của ta?” Cổ Nguyệt Bác không khỏi suy nghĩ.

Nhưng vào lúc này, Phương Nguyên bỗng nhiên đứng lên.

Động tác của hắn, nhất thời hấp dẫn ánh mắt từ mọi phía.

Lời hắn nói sau đó khiến mọi người kinh ngạc:

“Đi sứ sơn trại, sự tình trọng yếu, quan hệ hưng thịnh tồn vong của tộc ta. Ta nguyện nhận lệnh, đảm đương trách nhiệm đi sứ, vì gia tộc thăm dò Hùng gia hư thật!”

“Cái gì?”

“Phương Nguyên thế mà chủ động yêu cầu đi?”

“Hắn đây ý gì? Hắn là ngu thật hay giả ngu? Không sợ khi trở về, lợi ích đã bị chia hết sao!”

Chúng gia lão lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phương Nguyên tính như vậy. Nếu mà đi sứ Hùng gia trại, có lẽ có thể tìm kiếm cơ hội, đem xung đột ba nhà khơi mào. Nếu không thể, cũng có cơ hội rời đi.

“Chờ một chút! Ai đều có thể làm sứ giả, chỉ có Phương Nguyên không thể!”

Đại môn bỗng nhiên mở ra, Thiết Nhược Nam đi đầu, lập tức xông vào.

Phương Nguyên nghiêng người, đồng tử hơi hơi co rút lại. Chỉ thấy Thiết cha con cất bước mà đến, đồng thời phía sau còn có hai người đi theo, một

người có tướng mạo giống hệt Phương Nguyên, chính là đệ đệ hần Cổ Nguyệt Phương Chính. Người còn lại là Cổ Nguyệt Giang Hạc.

“Không biết Thiết thân bộ đến, có gì chi bảo?” Cổ Nguyệt Bắc đứng dậy chào đón, ngữ khí có chút không vui. Đây là Cổ Nguyệt gia tộc nội nghị, các người như thế nào lại trực tiếp xông vào.

“Cổ Nguyệt tộc trưởng, cùng với chư vị gia lão, tiểu nữ đã điều tra ra được thân phận ma đạo cổ sư từng ám sát Cổ Nguyệt Phương Chính.” Thiết Huyết Lãnh mở miệng nói.

“Hử? Là như vậy.....”

“Ma đạo cổ sư kia, không phải là Hùng gia trại sai đến sao?”

“Chẳng lẽ trong đó có cái gì khác?”

“Không sai. Thân phận chân chính của ma đạo cổ sư này, kỳ thật chỉ là một gã thợ săn. Chính nhờ cơ duyên, trở thành một tên ma đạo cổ sư. Hần tên là Vương Nhị, sở dĩ ám sát Cổ Nguyệt Phương Chính, là do ca ca Phương Chính Phương Nguyên!” Nói xong, Thiết Nhược Nam gắt gao nhìn vào Phương Nguyên.

“Ca ca, không thể tưởng tượng người là người như vậy!” Trong mắt Phương Chính toát ra vẻ phẫn nộ.

“Tiểu cô nương, lời người nói là ý tứ gì?” Thanh âm Cổ Nguyệt Mạc Trần trầm xuống.

“Chẳng lẽ nói, là Phương Nguyên thuê ma đạo cổ sư này, đến ám sát đệ đệ hần là Phương Chính nhưng không thành?” Cổ Nguyệt Dược Cơ lộ ra vẻ hưng phấn.

Ngay cả Cổ Nguyệt Bắc cũng hơi động dung, điều chỉnh tư thế ngồi.

“Các người tưởng tượng hơi quá.” Thiết Nhược Nam lại lắc đầu

“Sự thật là Phương Chính lạm sát kẻ vô tội, sát hại cả nhà Vương lão hán, khiến cho Vương Nhị trả thù. Nhưng Vương Nhị cũng không biết Phương Nguyên có một người đệ đệ, hần cho rằng Phương Chính là Phương Nguyên, bởi vậy ra tay báo thù.”

“Tiểu cô nương, nói cần có chứng cứ.” Có gia lão mở miệng nói.

“Ta đương nhiên là có chứng cứ. Cổ Nguyệt Giang Hạc, mời người đem việc người biết nói ra. Thiết Nhược Nam có chuẩn bị, cũng không bối rối.

Cổ Nguyệt Giang Hạc thở dài một hơi, hần sợ hãi nhìn Thiết cha con một cái, run run tiến đến, sau đó quỳ trên mặt đất, khóc rồi đứng lên:

“Đây là do thuộc hạ thất trách, thỉnh tộc trưởng trách phạt!”

Cổ Nguyệt Bắc sắc mặt âm trầm như nước:

“Có chuyện gì, người trước tiên là nói hết ra. Không thể có một chút giấu diếm!”

Lúc trước, Phương Nguyên giết chết cả nhà Vương lão hán, là khu vực Cổ Nguyệt Giang Hạc quản lý. Bởi vì đánh giá khó hạch, hần đem chuyện này ép xuống dưới, giấu diếm không báo. Thật không ngờ, hôm nay sự việc đã bại lộ, bị Thiết Nhược Nam phát hiện.

“Sự tình là như thế này này.....” Giang Hạc lắp bắp nói tiếp, nội dung thật không có thêm mắm thêm muối, thập phần giản dị, phù hợp tình hình thực tế.

Giờ này khắc này, hần không dám nói dối. Phương Nguyên cũng là gia lão, hần cũng không dám nói ngoa.

“Thật không ngờ, chân tướng dĩ nhiên là như vậy!”

“Phương Nguyên giết phụ thân Vương Nhị, Vương Nhị trả thù, kết quả tìm được Phương Chính. Thì ra là thế.....”

“Phương Chính là bị tai bay vạ gió a, thay Phương Nguyên nhận một kiếp.”

Chúng gia lão khe khẽ nói nhỏ.

Phương Chính nắm chặt bàn tay, trong lòng có lửa giận đang không ngừng bốc lên, hần rút cục nhịn không được, đứng đối diện Phương Nguyên gầm nhẹ: “Ca ca, người làm có thể coi mạng người như cỏ rác. Kia lão nhân cùng cô gái, đều là vô tội phạm nhân, người như thế nào có thể hạ thủ được?!”

Đối mặt đệ đệ chức trách, Phương Nguyên thờ ơ, sung nhĩ không nghe thấy bình thường.

Cổ Nguyệt Phương Chính cũng không phải trọng điểm.

Phương Nguyên nhìn về phía Thiết cha con. Có thể tại như vậy trong khoảng thời gian ngắn, liền đào móc ra tầng này chân tướng, thực không hổ thần bộ tên.

Mặc kệ bọn họ dùng cái gì cổ trùng, loại nào thủ đoạn, có thể làm Giang Hạc khuất phục, chủ động vạch trần ra bản thân bí mật, thật là có bản lĩnh.

Như vậy bản sự, làm cho Phương Nguyên càng thêm chắc chắn, hắn giết tử Cổ Kim Sinh sự tình, tất nhiên sẽ bị Thiết cha con bóc trần. Đây chính là vấn đề thời gian thôi. Dù sao đây là cổ thể giới, có thể dùng cổ đến gây án, cũng có thể dùng cổ đến phá án.

Áp lực tiệp sinh a.....

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 174: Tiểu Thần Bộ

Thiết Huyết Lãnh lại nói:

"Bây giờ, ngươi hãy phân tích một chút về tên Phương Nguyên."

"Phụ thân, người hoài nghi Phương Nguyên sao?"

Thiết Nhục Nam sùng sốt một chút, chợt lại nói:

"Hắn là người rất thông minh, khi giới thiệu về son trại cho chúng ta, mỗi một câu đều vừa củ, trật tự rõ ràng. Hả....."

Thiết Nhục Nam bỗng nhiên hít một hơi lạnh. Nàng nhú mày:

"Vừa rồi không có nhận ra, nhưng mà nhờ phụ thân nhắc nhở, ta phát hiện ! Tên Phương Nguyên này, hắn nói mỗi một câu, đều là sự thật, loại bỏ tình cảm cá nhân. Dưới góc nhìn của người đứng xem, bình tĩnh kể rõ. Làm cho người ta tìm không thấy được nhược điểm trong lời nói của hắn, cũng không làm lộ ra bất kỳ manh mối gì. Lời nói của hắn, thực..... Thực..... Thực sạch sẽ."

Nàng do dự một chút, cuối cùng dừng từ "Sạch sẽ".

Thiết Huyết Lãnh gật gật đầu, lại lắc đầu:

"Hắn không phải vứt bỏ tình cảm cá nhân, bất luận kẻ nào đều có cảm tình, cho dù là sát thủ lạnh lùng, khát máu cũng có tình cảm. Hắn đem tình cảm của bản thân, che dấu rất khéo, khổng chế rất tốt. Trên người thiếu niên này, có một cỗ ma tính."

"Ma tính?"

"Không sai. Nghĩ lại xem, hắn ở tiệc rượu trực tiếp thẳng thắn thừa nhận chính mình sợ hãi, không dám lên chiến trường. Ngươi nói xem, nếu là người bình thường, sẽ làm như vậy sao?" Thiết Huyết Lãnh hỏi.

Thiết Nhục Nam lắc đầu:

“Sẽ không. Cổ sư đều xem vinh dự của gia tộc, danh dự của bản thân, còn hơn cả tính mạng. Nhưng cũng không phải ai cũng như vậy. Người tự hủy danh dự, lịch sử cũng có rất nhiều, không phải sao?”

“Không sai. Nhưng những người này đều là người như thế nào?” Thiết Huyết Lãnh ánh mắt thâm thúy.

Thiết Nhựt Nam suy tư một hồi, sắc mặt có chút chấn động: “Không người nào không phải người tài!”

“Đúng là như thế. Người tự hủy danh dự, có hai mục đích. Một là có mưu đồ rộng lớn cùng mục tiêu mà đến danh dự cũng không sánh bằng. Loại còn lại là vì tự bảo vệ bản thân, tự ô nhục danh dự để tránh bị nghi ngờ.”

Thiết Nhựt Nam hai mắt đột nhiên lóng: “Ý của phụ thân là ?”

“Người đừng nghĩ nhiều, chỉ là cảm thấy này thiếu niên rất có ý tứ. Đáng tiếc hắn chỉ có tư chất bình đẳng.....” Thiết Huyết Lãnh nói.

Đêm hôm nay, ánh trăng như nước.

Phượng Nguyên đi ở ngã tư không người, bước chân nặng trĩu, nhưng chắc nịch.

Vừa mới cùng Thiết Huyết Lãnh tiếp xúc một lúc, quả nhiên là danh bất hư truyền. Thiết Huyết Lãnh có cái nhìn sâu sắc về thế sự, mưu trí sâu khôn lường. Hắn tung hoành Nam Cương mấy chục năm, uy danh như sét đánh, là người tài một phương.

Muốn loại bỏ hiểm nghi trước mặt người này, ngàn nan vạn nan. Chỉ cần cho cha con chúng đủ thời gian, chúng chắc chắn sẽ điều tra rõ chân tướng!

“Đã đến lúc chiến đấu với thời gian. Cơ mà lời mời chào của Mạc mạch, có thể lợi dụng được.”

Không lâu sau, ở Mạc gia đình viện, Phượng Nguyên sử dụng công phu sư tử ngoạm, muốn hắn kết hôn với Mạc Nhan thì có thể nhưng phải có mười vạn nguyên thạch, mười con cỗ trùng quý hiếm, mỗi một con ít nhất phải là tam chuyển.

Yêu cầu này khiến Cổ Nguyệt Mạc Trần giận dữ.

Chính ta muốn đem cháu gái bảo bối gả cho cho người, người dám được voi đòi tiên?!

Hơn nữa đòi sinh lễ, còn tham lam như vậy, thật không thể nhận được nữa!

Cho nên lão trực tiếp đem Phượng Nguyên đuổi ra ngoài.

Phượng Nguyên quay người bước đi, không có bất kỳ ý nghĩ thừa thãi gì.

Hắn đã biết kế hoạch của Mạc Trần, chắc chắn hắn sẽ thỏa hiệp. Chính mình xài công phu sư tử ngoạm, đơn giản là há mồm chào giá, định giá thôi.

“Bất quá việc này, lợi nửa hại nửa. Mặc dù có nguyên thạch, có thể dứt cho thiên nguyên bảo liên. Nhưng mà kế hoạch rời khỏi vòng xoáy chính trị của ta sẽ bị ảnh hưởng. Tiệc rượu đêm nay, Cổ Nguyệt Mạc Trần hy sinh bản thân đổi lấy của tiền đồ chính trị của ta. Tiếp theo, chỉ sợ sẽ bị gia lão khắp nơi chèn ép.”

Cục diện hiện tại của Cổ Nguyệt sơn trại là: Tộc trưởng khoẻ mạnh, Cổ Nguyệt Xích Luyện thì đã chết, nhưng mà Xích mạch không phải là không người, người thừa kế Cổ Nguyệt Xích Thành còn sống, còn có gia lão Cổ Nguyệt Xích Chung. Mà Mạc mạch đã mất đi người thừa kế, Mạc Trần trọng thương rơi xuống nhị giai, ngay cả thân phận gia lão cũng không thể bảo đảm.

Ngày xưa, hai đại thế lực đều nghèo túng. Ngược lại Dược mạch, đa số là cổ sư trị liệu, ít người hi sinh, thực lực bảo toàn hoàn hảo thậm chí còn có xu thế tăng lên.

Dược mạch nguyên bản là phe phái của tộc trưởng, hiện tại hoàn toàn có tư cách tự lập. Nhưng mà mặc kệ Cổ Nguyệt Dược Cơ lựa chọn tự lập, hay là tiếp tục dựa dẫm, muốn lớn mạnh thế lực, đều cần cướp đoạt và tích lũy. Mà mạc mạch và xích mạch, là đối tượng tốt nhất để xuống tay

Hiện tại không hạ thủ, đợi đến khi hai đại thế lực ổn định, sẽ không còn cơ hội.

"Vòng xoáy hồng trần vốn chẳng vừa ý, sớm mai xóa tóc lướt chiếc thuyền nhỏ rong chơi. Cười gió rẽ sóng ba vạn dặm, mới là người ma đạo chúng ta nên làm!" Phương Nguyên ngửa đầu nhìn trăng, khẽ thở than một tiếng.

(DG: tác giả chế thơ từ thơ lý bạch)

Hắn muốn thoát ly vòng xoáy chính trị, nhưng Cổ Nguyệt Mạc Trần lại đem hắn kéo trở về.

Áp lực khắp nơi tập trung về phía hắn, Thiết Huyết Lãnh đã bắt đầu phá án. Ở bên kia, Bạch Ngưng Băng cũng nhận được sự giúp đỡ mới.

Giống như là ở đá ngầm bên dưới thuyền, nguy cơ tứ phía, làm thế nào có thể đạt tới đại đạo?

.....

Hôm sau.

“Cái gì? Người nói đã tìm được hung thủ giết chết Cổ Kim Sinh hung thủ. Thậm chí hung thủ đã bị giết chết?” Thiết Nhược Nam kinh ngạc đến cực điểm.

Sáng hôm nay, nàng rời giường sớm, bắt đầu tìm hiểu về vụ án.

Nhưng mà không ngờ, tin tức đầu tiên nhận được, là hung thủ đã phải đền tội.

“Không sai. Hung thủ là một vị ma đạo cổ sư. Từng ám sát ngôi sao mới nổi của tộc ta (ám chỉ Phương Chính), ý đồ bóp chết thiên tài, kết quả bị cổ sư tộc ta đánh chết.” Một vị gia lão cung cấp manh mối.

“Thật là như vậy ư? Chẳng lẽ hắn trực tiếp thừa nhận, chính hắn là hung thủ giết chết Cổ Kim Sinh?” Thiết Nhược Nam nhún mày. Bên cạnh nàng, Thiết

Huyết Lãnh đeo mặt nạ Thanh Đồng, như đứng im như pho tượng ở bên cạnh.

“Cái này thì không có. Nhưng mà nếu không phải hán thì còn ai vào đây?” Gia lão nhún vai nói.

Thiết Nhựt Nam trong lòng trầm ngâm “Tất cả chỉ là suy đoán, không có chứng cứ. Mặc kệ chân tướng có như vậy hay không, cũng phải điều tra rõ ràng về tên ma đạo cổ sư này. Khả năng cao, đây là một manh mối giúp ta tìm hiểu ra chân tướng!”

Nghĩ đến đây, Thiết Nhựt Nam ngẩng đầu, hỏi:

“Hán được chôn ở nơi nào? Ta muốn khai quan khám nghiệm tử thi!”

Nằm trong quan tài, là một bộ thi thể.

Mùi hôi tanh tươi khiến cho những gia nô và cổ sư trợ giúp khai quan phải chạy thật xa.

Hai cha con họ lại giống như không ngửi mùi gì. Thiết Nhựt Nam hai mắt sáng lên, năng cực kì cảm thấy hứng thú cúi người lấy tay thò vào.

Trên thi thể, lưu lại rất nhiều dấu vết. Rất nhiều chỗ, có một hai dấu vết nhỏ, cũng là bằng chứng chỉ ra tên này là hung thủ!

Trên thi thể, có rất nhiều vết thương, có thể thấy được tướng mạo người này, quần áo trên người hán cũng được giữ nguyên.

Thiết Nhựt Nam tốn nửa ngày, cuối cùng cũng đứng dậy đứng dậy.

“Có thu hoạch gì sao?” Thiết Huyết Lãnh nhẹ giọng hỏi.

“Bộ tộc Cổ Nguyệt cho rằng người này rất có khả năng chính là hung thủ sát hại Cổ Kim Sinh, bởi vậy đem thi thể bảo tồn rất tốt. Bộ thi thể này rất có vấn đề.” Thiết Nhựt Nam đáp.

“Hán là nam trung niên, cánh tay phải mạnh hơn cánh tay trái, hai tay đều có một lớp chai dày. (DG: chai tay nha)

Vết chai phân bố không đồng đều. Vết thương trên người dày đặc, vết thương trí mạng rất nhiều, trước khi chết có chiến đấu kịch liệt. Nhưng ám thương trên người hán cũng có rất nhiều. Nhất là chân trái thiếu ba ngón, đây là vết thương nhiều năm về trước.”

Nói tới đây, Thiết Nhựt Nam suy đoán:

“Trên người hán có rất nhiều chứng cứ chứng minh hán là thợ săn. Thể trạng không đối xứng, còn có vết chai tay, chứng minh hán là người thường xuyên bắn cung. Trên người hán còn có rất nhiều vết cào và dấu răng dã thú hán là thường tiếp xúc với dã thú. Trang phục hán mặc, cũng không phải là của cổ sư chính thống.

Nhất là giày rom trên chân hán, thứ dùng để bện giày là trúc ma thảo. Loại thực vật này chỉ mọc xung quanh Thanh mầu trúc. Mà ngoại trừ Thanh Mao

son có thanh mâu trúc, còn lại trong phạm vi ngàn dặm, đều không có trúc ma thảo.”

“Ý của ngươi là ?” Thiết Huyết Lãnh truy vấn.

“Người này trước khi trở thành ma đạo cổ sư, là một thợ săn. Dựa theo trang phục hắn mặc trên người, rất có khả năng chính là thợ săn bản xứ ở Thanh Mao sơn.” Ánh mắt Thiết Nhựt Nam lóe sáng

“Dựa vào cái gì có thể chứng minh hắn ban đầu là dân? Nếu là giày rom, hắn rất có thể là giết chết thôn dân nơi đó, sau đó lấy đi.” Thiết Huyết Lãnh có ý phản bác.

“Không phải như vậy. Chiếc giày này rất đặc thù. Nếu là cướp, đa số cũng không vừa chân. Nhưng người xem, chiếc giày không những vừa chân, hơn nữa ben rất chắc chắn, thậm chí là làm theo yêu cầu dựa trên cơ thể. Chân trái của hắn thiếu ba ngón, giày trái liền tương ứng ngắn nhất.

Miệng vết thương nơi chân hắn, rất sắc bén và tận gốc, đoạn ba ngón trong một lần cắt. Ta đoán chắc, khả năng cao là nhiều năm trước vô tình giẫm trúng bẫy tự chế.” Thiết Nhựt Nam nói.

Thiết Huyết Lãnh từ chối cho ý kiến, không có khẳng định cái gì, cũng không có phê bình cái gì.

Giống như lời hắn nói lúc trước, tất cả đều giao cho Thiết Nhựt Nam tự đi phá án.

Thiết Nhựt Nam tự cố tự tiếp tục nói:

"Theo suy đoán chúng ta có thể đi xung quanh thôn trang, tiến hành kiểm tra. Có lẽ sẽ phát hiện thêm manh mối mới. ... Ách!"

Đang nói chuyện của về mặt của nàng bỗng nhiên cứng đờ.

Nàng đột nhiên nghĩ đến, Thanh Mao sơn vừa mới trải qua lang triều họa kiếp, cho dù là sơn trại đều tồn thất thảm trọng, huống chi thôn trang nào đó dưới chân núi?

Nàng muốn dựa vào phương pháp này điều tra được thân phận của người này và tình báo, thật là hy vọng xa vời.

“Nhưng cho dù là hy vọng xa vời, chi cần có khả năng thành công, ta vẫn muốn thử một lần!”

Cô gái lần đầu tự mình phá án, thập phần nhiệt tình.

Nhưng mà mất cả ngày, nàng chỉ có thể ủ rũ mà về. Lang triều lần này, thật sự khủng bố, một số thôn trang thậm chí không có người sống sót. Điều này khiến việc điều tra của nàng phi thường khó khăn.

"Manh mối này xem như bị chặt đứt."Tiếp theo ngươi muốn làm như thế nào ?" Thiết Huyết Lãnh hỏi.

Nàng cắn răng, ngữ khí quật cường và ương ngạnh:

“Không, còn chưa xong. Phụ thân ngươi không phải từng nói, manh mối thật sự chẳng qua chỉ che giấu ở chỗ sâu, chỉ cần tiếp tục đào móc, nó sẽ xuất hiện.”

“Ma đạo cô sư này chết, thật là kỳ lạ. Đầu tiên, hắn vì cái gì mà muốn tập kích Phuong Chính? Phuong Chính ở chỗ nào chọc tới hắn, khiến hắn phản đầu quên mình, bên trong có cường địch vẫn muốn liều chết ám sát? Tiếp theo, hắn là người địa phương. Nhưng mà vì sao sau khi hắn chết, lại không có người đến nhận xác hắn?”

Lời nói của nàng, làm Thiết Huyết Lãnh không nhịn được nhìn nàng.

“Đứa nhỏ này, ngươi đã thật sự trưởng thành.” Thần bộ cảm thán một tiếng, ngữ khí vừa thỗn thức vừa vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 175: Áp lực gia tăng

“Ngươi hỏi ta vì cái gì mà tên cô sư kia tới giết ta? Ta làm sao mà biết được!” Đối mặt sự chất vấn Thiết Nhược Nam, mí mắt Phuong Chính giật giật mấy cái, tỏ vẻ rất là vô tội.

“Nếu là sự tình ngươi làm, thật sự hy vọng ngươi không giấu diếm. Bởi vì nếu người nói thật, sẽ là một sự trợ giúp rất lớn trong việc phá án.” Con gái Thiết Bộ Lãnh thành khẩn nói.

Phuong Chính lắc đầu:

“Ta cũng buồn bức không kém, thời gian kia ta đều vui đầu tu luyện, thế quái nào lại bị ám sát. Bất quá sau khi nghe người khác thay ta phân tích, ma đạo cô sư này rất có khả năng được hai gia tộc kia thuê để bóp chết ta từ trong trứng nước. Ngươi cũng biết, Bạch gia cùng Hùng gia, đều là kẻ địch của Cổ Nguyệt gia. Nhất là Hùng gia, bọn họ từng mời chào ma đạo cô sư.”

“Hùng gia sao.....” Thiết Nhược Nam nghe xong không khỏi có chút ủ rũ. Hùng gia đã bị lang triều tiêu diệt, xem ra manh mối lại bị chặt đứt.

Nhưng mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt thanh âm ồn ào.

“Mau nhìn, kia không phải người của Hùng gia trại sao?”

“Hùng gia trại không phải bị diệt rồi sao, như thế nào còn có sứ giả đến?”

Sứ giả Hùng gia trại xuất hiện, dẫn đến một cơn sóng lớn khắp sơn trại, mọi người đều thảo luận.

Rất nhanh còn có tin tức, từ gia chủ các truyền ra.

“Hùng gia trại còn có một lượng lớn người sống sót.”

“Bọn họ là chủ động rút lui, lợi dụng một cơn gió do tổ tiên lưu lại, đồng thời tàng hình, (1) may mắn quá hải!”

(1) May mắn quá hải: đối trời lừa biển, kể thứ nhất trong 36 kế

“Đám này thật vô liêm sỉ, tránh chiến đấu, làm cho lang triều tràn chỗ chúng ta.”

“Hừ, người Hùng gia bên ngoài cao lớn thô kệch, kỳ thật trong lòng thật âm hiểm. Muốn mượn lang triều, làm suy yếu chúng ta. Rất âm hiểm!”

Cổ Nguyệt tộc nhân lòng đầy căm phẫn.

Hùng gia sứ giả xuất hiện, làm toàn bộ cục diện Thanh Mao sơn đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nguyên bản nghĩ đến sau này chính là Bạch gia cùng Cổ Nguyệt gia song hùng chi tranh, thật không ngờ, như cũ vẫn là ba nhà tranh bá.

Bất quá, ngẫm lại cũng thoải mái. Hùng gia trại là rừng rừng mấy trăm năm mà không ngã gia tộc, đồng dạng cũng có nội tình. Thế nào một nhà lại không có lão tổ tông, không có con bài tẩy?

Hùng gia sứ giả đi rồi, Cổ Nguyệt Bắc lập tức mời gia lão tham dự hội nghị.

“Bọn Hùng gia trại này, thực không phải loại thiếu năng. Vậy mà trực tiếp rút lui!”

“Quả nhiên không thể xem thường bất kỳ kẻ nào a. Hùng gia trại vẫn xếp sau tộc ta và Bạch gia, ở Thanh Mao sơn thuộc dạng thế lực yếu. Nhưng mà lại có mưu đồ như vậy, sau này càng phải đề tâm.”

“Bọn họ muốn mượn đao giết người, mượn lang triều để diệt trừ chúng ta. Bọn họ vậy mà thực hiện được, nếu không vì cơn gió điện bá kia, chúng ta sẽ không mất đi nhiều gia lão như vậy. Những người này thật sự đáng chết!”

“Nếu không phải Thiết thân bộ xuất hiện, chỉ sợ ngay tộc trưởng 2 bên cũng phải chết. Những người này không thể vô duyên vô cớ buông tha cho bọn họ.”

“Yêu cầu bồi thường là đúng. Chúng ta cùng Bạch gia đồng loạt xuất lực, đem giáo điện bái xử lý. Nhưng mà muốn bồi thường như thế nào, còn cần cân nhắc kỹ lưỡng.”

Các gia lão ngơoi một lời, ta một lời, cuối cùng ra kết quả.

Cổ Nguyệt tộc phái sứ giả, đi sứ Hùng gia trại. Cần phải tìm hiểu Hùng gia hư thật.

Nếu Hùng gia cường đại, phải cùng Bạch gia liên hợp. Nếu Hùng gia quá mức nhỏ yếu, nói không chừng liền trực tiếp phái người tiêu diệt, cướp lấy bọn họ nguyên tuyến.

“Như vậy, ai thích hợp đi sứ Hùng gia trại?” Cổ Nguyệt Bác nhìn chung quanh, hỏi,

“Vị gia lão nào có thể đảm đương trọng trách này!”

Cả từ đường nhất thời im lặng.

Các gia lão ngơoi nhìn ta, ta nhìn ngơoi, ai cũng không nguyện ý đi.

Hiện tại là thời khắc nội đấu khấn trương nhất, thời khắc mấu chốt để phân chia lợi ích. Nếu đi sứ Hùng gia, khiến cho nhất mạch của mình như rắn mất đầu, bị người khác thừa cơ, sau khi trở về đại cục đã định, tìm ai mà khóc?

“Lão thân cảm thấy đi sứ Hùng gia, phải cần một người lão luyện thành thục, kinh nghiệm phong phú, có thể một mình đảm đương. Trong tất cả người đang ngồi ở đây, chỉ có Mạc Trần có thể đảm đương trọng trách này!” Cổ Nguyệt Dược Cơ bỗng nhiên nói.

Cổ Nguyệt Mạc Trần hừ lạnh một tiếng, lập tức phản bác:

“So tư cách, Dược Cơ đại nhân so với lão phu càng thích hợp. Hơn nữa về danh vọng, lão phu cam bái hạ phong. Đi sứ Hùng gia trại, xem ra còn phải làm phiền Dược Cơ đại nhân xuất lực.”

“Lời nói của Mạc Trần rất đúng, ta cũng đề cử Dược Cơ đại nhân.” Một vị gia lão đứng ra.

“Ta ngược lại cảm thấy Mạc Trần đại nhân, thích hợp hơn.” Một vị gia lão khác lập tức mở miệng phản bác.

Nhất thời mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Cổ Nguyệt Bắc làm chủ tọa, mắt lạnh nhìn, không có lên tiếng.

Dược mạch đã có ý muốn thoát ly, không còn nằm dưới sự điều khiển của hắn. Cho nên hắn không giúp ai, ngồi yên nhìn cục diện.

Đây là đánh giá lần đầu về Dược mạch cùng Mạc mạch.

Song phương đều có quan hệ chính trị, có thể thấy được ở rằng. Thủ lĩnh hai bên đều thỏa hiệp rất nhiều cùng với trao đổi lợi ích. Nhưng tổng thể mà nói, Dược mạch mạnh hơn một chút.

Danh vọng của Cổ Nguyệt Dược Cơ và tình hình hiện tại của Xích mạch, là nguyên nhân chủ yếu tạo nên cục diện này.

Cổ Nguyệt Bắc thờ ơ lạnh nhạt, đem từng trận doanh âm thâm ghi tạc trong lòng.

Làm tộc trưởng, hắn đương nhiên không hy vọng vào hư danh, những gia lão này đều là đối thủ của hắn. Nhưng hắn quyết định trước bất động xem biến.

“Mạc mạch nắm giữ nhiều tài nguyên và quyền lực, nhưng lại đánh mất người thừa kế, bởi vậy Dược mạch mới vội vã nhảy ra, muốn cắn một phát. Cho nên mấu chốt của cuộc đấu này, nằm trên người một người.”

Cổ Nguyệt Bắc âm thầm cân nhắc, đem ánh mắt chuyển sang Phương Nguyên.

Phương Nguyên vẫn ngồi ngay ngắn tại vị trí cũ, trầm mặc không nói.

“Xem quan hệ giữa Phương Nguyên và Mạc mạch không phải rất gần gũi, còn không có đạt thành hiệp ước. Nếu không đã sớm ra tay tương trợ. Đây có phải là cơ hội của ta?” Cổ Nguyệt Bắc không khỏi suy nghĩ.

Nhưng vào lúc này, Phương Nguyên bỗng nhiên đứng lên.

Động tác của hắn, nhất thời hấp dẫn ánh mắt từ mọi phía.

Lời hắn nói sau đó khiến mọi người kinh ngạc:

"Đi sứ son trai, sự tình trọng yếu, quan hệ hưng thịnh tồn vong của tộc ta. Ta nguyện nhận lệnh, đảm đương trách nhiệm đi sứ, vì gia tộc thăm dò Hùng gia hư thật!"

“Cái gì?”

“Phương Nguyên thế mà chủ động yêu cầu đi?”

“Hắn đây ý gì? Hắn là ngu thật hay giả ngu? Không sợ khi trở về, lợi ích đã bị chia hết sao!”

Chúng gia lão lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phuong Nguyên tính như này. Nếu mà đi sứ Hùng gia trại, có lẽ có thể tìm kiếm cơ hội, đem xung đột ba nhà khơi mào. Nếu không thể, cũng có cơ hội rời đi.

“Chờ một chút! Ai đều có thể làm sứ giả, chỉ có Phuong Nguyên không thể!”

Đại môn bỗng nhiên mở ra, Thiết Nhược Nam đi đầu, lập tức xông vào.

Phuong Nguyên nghiêng người, đồng tử hơi hơi co rút lại. Chỉ thấy Thiết cha con cất bước mà đến, đồng thời phía sau còn có hai người đi theo, một người có tướng mạo giống hệt Phuong Nguyên, chính là đệ đệ hắn Cổ Nguyệt Phuong Chính. Người còn lại là Cổ Nguyệt Giang Hạc.

“Không biết Thiết thân bộ đến, có gì chi bảo?” Cổ Nguyệt Bác đứng dậy chào đón, ngữ khí có chút không vui. Đây là Cổ Nguyệt gia tộc nội nghị, các người như thế nào lại trực tiếp xông vào.

“Cổ Nguyệt tộc trưởng, cùng với chư vị gia lão, tiểu nữ đã điều tra ra được thân phận ma đạo cổ sư từng ám sát Cổ Nguyệt Phuong Chính.” Thiết Huyết Lãnh mở miệng nói.

“Hử? Là như vậy.....”

“Ma đạo cổ sư kia, không phải là Hùng gia trại sai đến sao?”

“Chẳng lẽ trong đó có cái gì khác?”

“Không sai. Thân phận chân chính của ma đạo cổ sư này, kỳ thật chỉ là một gã thợ săn. Chính nhờ cơ duyên, trở thành một tên ma đạo cổ sư. Hắn tên là Vương Nhị, sở dĩ ám sát Cổ Nguyệt Phuong Chính, là do ca ca Phuong Chính Phuong Nguyên!” Nói xong, Thiết Nhược Nam gắt gao nhìn vào Phuong Nguyên.

“Ca ca, không thể tưởng tượng người là người như vậy!” Trong mắt Phuong Chính toát ra vẻ phẫn nộ.

“Tiểu cô nương, lời người nói là ý tứ gì?” Thanh âm Cổ Nguyệt Mạc Trần trầm xuống.

“Chẳng lẽ nói, là Phuong Nguyên thuê ma đạo cổ sư này, đến ám sát đệ đệ hắn là Phuong Chính nhưng không thành?” Cổ Nguyệt Dục Cơ lộ ra vẻ hưng phấn.

Ngay cả Cổ Nguyệt Bắc cũng hơi động dung, điều chỉnh tư thế ngồi.

“Các người tướng tượng hơi quá.” Thiết Nhượng Nam lại lắc đầu

"Sự thật là Phương Chính lạm sát kẻ vô tội, sát hại cả nhà Vương lão hán, khiến cho Vương Nhị trả thù. Nhưng Vương Nhị cũng không biết Phương Nguyên có một người đệ đệ, hấn cho rằng Phương Chính là Phương Nguyên, bởi vậy ra tay báo thù.”

“Tiểu cô nương, nói cần có chứng cứ.” Có gia lão mở miệng nói.

“Ta đương nhiên là có chứng cứ. Cổ Nguyệt Giang Hạc, mời người đem việc người biết nói ra. Thiết Nhượng Nam có chuẩn bị, cũng không bối rối.

Cổ Nguyệt Giang Hạc thở dài một hơi, hấn sợ hãi nhìn Thiết cha con một cái, run run tiến đến, sau đó quỳ trên mặt đất, khóc rồi đứng lên:

“Đây là do thuộc hạ thất trách, thỉnh tộc trưởng trách phạt!”

Cổ Nguyệt Bắc sắc mặt âm trầm như nước:

"Có chuyện gì, người trước tiên là nói hết ra. Không thể có một chút giấu diếm!"

Lúc trước, Phương Nguyên giết chết cả nhà Vương lão hán, là khu vực Cổ Nguyệt Giang Hạc quản lý. Bởi vì đánh giá khó hạch, hấn đem chuyện này ép xuống dưới, giấu diếm không báo. Thật không ngờ, hôm nay sự việc đã bại lộ, bị Thiết Nhượng Nam phát hiện.

“Sự tình là như thế này này.....” Giang Hạc lấp bắp nói tiếp, nội dung thật không có thêm mắm thêm muối, thập phần giản dị, phù hợp tình hình thực tế.

Giờ này khắc này, hấn không dám nói dối. Phương Nguyên cũng là gia lão, hấn cũng không dám nói ngoa.

“Thật không ngờ, chân tướng dĩ nhiên là như vậy!”

“Phương Nguyên giết phụ thân Vương Nhị, Vương Nhị trả thù, kết quả tìm được Phương Chính. Thì ra là thế.....”

“Phương Chính là bị tai bay vạ gió a, thay Phương Nguyên nhận một kiếp.”

Chúng gia lão khe khẽ nói nhỏ.

Phương Chính nắm chặt bàn tay, trong lòng có lửa giận đang không ngừng bốc lên, hấn rút cục nhịn không được, đứng đối diện Phương Nguyên gầm nhẹ:“Ca ca, người làm có thể coi mạng người như cỏ rác. Lão nhân và cô gái kia, đều là phạm nhân vô tội, người làm sao có thể hạ thủ?!”

Đối mặt với sự chất vấn của đệ đệ, Phương Nguyên thờ ơ, không thềm nghe.

Cổ Nguyệt Phương Chính cũng không phải trọng điểm.

Phương Nguyên nhìn về phía Thiết cha con. Có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy, liền điều tra ra được chân tướng, thực không hổ thần bộ.

Mặc kệ bọn họ dùng cô trùng gì, thủ đoạn như thế nào, có thể làm Giang Hạc khuất phục, chủ động vạch trần bí mật chính mình, thật có bản lĩnh.

Bản lĩnh như vậy, làm cho Phương Nguyên càng thêm chắc chắn, việc hắn giết chết Cổ Kim Sinh chắc chắn sẽ bị Thiết cha con bóc trần. Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Dù sao đây là thế giới cô trùng, có thể dùng cô để gây án, cũng có thể dùng cô để phá án.

Áp lực đang tăng a.....

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 176: Giác ngộ hy sinh

"Phương Nguyên gia lão, việc ngươi tàn sát cả nhà Vương lão hán, là thật sao?" Ngồi trên vị trí chủ tọa, Cổ Nguyệt Bác trầm giọng hỏi.

Tất cả ánh mắt đều tập trung vào Phương Nguyên, hắn cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, là thật."

Cổ Nguyệt Phương Chính tâm tình trầm thống hai mắt nhắm lại.

Hắn mặc dù chém giết rất nhiều điện lang, nhưng chưa hề giết người. Khi nghe được Phương Nguyên chính miệng thừa nhận, hắn đột nhiên cảm nhận được ca ca mình lại xa lạ và bất hoà như vậy.

Sự bất hoà này, một phần vì thủ đoạn tàn nhẫn, còn có sự phẫn nộ vì đột nhiên bị hoạ.

"Phương Nguyên, ngươi lạm sát kẻ vô tội, không chút áy náy gì sao? Có lẽ ngươi có khổ tâm, ngươi có thể nói ra." Thiết Nhược Nam nhíu chặt lông mày nói. Đối với người tràn ngập tinh thần chính nghĩa như nàng, ghét nhất là dạng người như Phương Nguyên.

"Giết là giết. Chuyện xưa của ta, cũng không cần giải thích. Nhưng mà lúc trước ta cũng không biết, Vương Nhị là một tên ma đạo cổ sư. Cũng tính không ra, Phương Chính sẽ phải chịu liên lụy." Phương Nguyên thành thật nói.

"Ca ca, ngươi không định nói với ta điều gì sao?" Phương Chính mở hai mắt ra, hốc mắt đỏ bừng.

"Muốn ta nói cái gì? An ủi ngươi, hay là biểu đạt sự áy náy... Hừ, đệ đệ, ngươi vẫn là quá non." Phương Nguyên cười lạnh.

"Đáng giận a, ca ca... Đừng tưởng rằng ngươi tấn thăng gia lão thì ngon, nói cho ngươi, ta đã có tư cách trùng kích tam chuyển..." Phương Chính nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt, nổi gân xanh. (DG: ở đây mình xài quick translator nó ra vậy nên để nguyên luôn, đừng cho là DG chế nha UwU)

"Đủ rồi!" Cổ Nguyệt Bác lại nhìn không đi xuống, quát khê nói, "Phương Chính ngươi lui ra, ở đây hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì?"

Câu nói của hắn có ám chỉ điều khác, ẩn chứa sự bất mãn. Thiết Nhược Nam không có nhận ra, nhưng Thiết Huyết Lãnh thì kịp phản ứng, tiến lên một bước, chấp tay nói:

"Cổ Nguyệt tộc trưởng, cùng chư vị gia lão, tiểu nữ tự tiện xông vào nghị sự đường, đích thật là thiếu sót. Mạo phạm chư vị, tại hạ xin tạ lỗi!"

Nhóm gia lão vội vàng đứng dậy, liên tục nói không dám nhận.

Về mặt Cổ Nguyệt Bác cũng hoà hoãn dần.

Nhưng Thiết Huyết Lãnh lại nói tiếp: "Nhưng mà Phương Nguyên tiểu huynh đệ, bởi vì dính đến vụ án của Cổ Kim Sinh, còn có hiềm nghi. Tại hạ hi vọng hắn có thể lưu lại son trại, không đi sứ."

Cổ Nguyệt Bắc vuốt vuốt Thái Dương, thở dài:

"Cổ Nguyệt Tộc ta cũng thập phần hi vọng cho Cổ Phú đại nhân một cái công đạo, nếu là thần bộ yêu cầu, trước khi Phương Nguyên gia lão không rửa sạch hiềm nghi, cũng chỉ có thể ủy khuất cho người. Hi vọng người có thể hiểu được."

Cổ Nguyệt Bắc nhìn về phía Phương Nguyên, biểu lộ thành khẩn, ánh mắt lại thâm trầm.

Phương Nguyên mặc dù giết cả nhà Vương lão há, nhưng bọn hắn chỉ là phạm nhân, cổ sư giết phạm nhân có lỗi gì? Nhất là cổ sư này, là gia lão của gia tộc. Bởi vậy không có bất kỳ trừng phạt gì.

"Vâng." Phương Nguyên nhìn thoáng qua Cổ Nguyệt Bắc, mặt đôi sắc đáp.

...

"Đáng giận, lại như thế này!" Thiết Nhược Nam đám một đám lên cây, chấn động làm lá cây rụng xuống.

Nàng phần hận không thôi, cắn chặt răng: "Rõ ràng là giết người, lại làm như không thấy, không có bất kỳ biểu hiện gì. Phụ thân, chẳng lẽ nói phạm nhân cũng không phải là người sao? Vì cái gì cổ sư giết phạm nhân, đều cảm thấy thiên kinh địa nghĩa (1)?"

(1) Thiên kinh địa nghĩa: chuyện đương nhiên

Thiết Huyết Lãnh ở một bên trầm mặc, như pho tượng.

Thời tiết có chút u ám, gió thổi từng cơn từng cơn, lá cây núi rừng xào xạt.

Thiết Nhược Nam chột cúi đầu, thần sắc chán nản: "Xin lỗi, phụ thân."

Nàng nói xin lỗi đạo; "Ta không có nghe lời người dặn dò, vẫn vận dụng Trục Giác Cổ."

"Haizz..." Thần bộ thở dài một hơi, ánh mắt thâm trầm nhìn vào người thiếu nữ, "Đứa nhỏ này, ghét ác như cừu, tính thần chính nghĩa thập phần, giống như ta lúc trẻ a. Điều này khiến người làm cha như ta vừa thấy vui mừng, vừa thấy lo lắng a."

"Lo lắng cái gì?"

"Lý tưởng của con, còn lớn hơn ta lúc còn trẻ. Lúc ta còn trẻ, chí hướng của ta là bắt giữ tội phạm khắp thiên hạ, đem nhốt vào Trần Ma Tháp. Mà chí hướng của con, là muốn mọi người đều bình đẳng, cổ sư và phạm nhân đều được đối xử như nhau. Chí hướng và lý tưởng này, quá lớn, cũng quá nặng nề." Trong lời nói của Thiết Huyết Lãnh lộ vẻ tang thương.

"Nhưng mà phụ thân à, cái gọi là pháp, công đạo, chính nghĩa, nếu như không thể như một, chính nghĩa và pháp luật còn có ý nghĩa gì nữa? Người trẻ tuổi không có lý tưởng điên rồ, còn đâu là người trẻ tuổi? Chỉ cần ta cố gắng, chưa hẳn là không thể thực hiện!" Thiết Nhược Nam ngữ khí kích động, hai mắt có ánh sáng của ước mơ.

Thiết Huyết Lãnh trầm mặc xuống, nửa ngày mới nói: "Một ngày nào đó con sẽ rõ, Nhược Nam. Bất quá cũng tốt, con đường của người trẻ tuổi, nên tự mình đi. Chương ngại sẽ khiến con người thành thực. Phụ thân già rồi, sẽ không lại cuộc sống của con. Chỉ mong người có thể qua cuộc sống mình muốn!"

Nói, hắn từ trong ngực móc ra một phong thư, đưa cho Thiết Nhược Nam.

"Đây là --?!" Thiết Nhược Nam mở phong thư xem xét, mừng rỡ.

Thư này là văn kiện hồi âm của Cổ Phú, ghi chép tất cả thông tin liên quan tới vụ án Cổ Kim Sinh, bao gồm cả lần Phương Nguyên đồ thạch, có được Từ Trung, dùng Trúc Quân Từ thẩm vấn Phương Nguyên, thậm chí còn có lần thứ hai mua hàng, Phương Nguyên ra giá, hắn biểu hiện ra là một người mua bán giỏi, nhận được lời mời chào của Cổ Phú.

Thiết Nhược Nam nhìn nội dung "Phương Nguyên ra giá", nhìn đi nhìn lại ba lần, hai mắt sáng rực.

"Tên Phương Nguyên này không chỉ có thủ đoạn tàn nhẫn, tính cách lãnh khốc, trí tuệ và mưu kế thâm sâu. Trục giác nói cho con biết, hắn có hiềm nghi rất lớn. Nếu như hắn là hung thủ, vậy hắn thật sự rất kinh khủng. Hắn nói láo nhưng không làm cho Trúc Quân Từ đổi màu, đây là loại thủ đoạn gì?" Thiết Nhược Nam nói một mình.

"Tiếp theo con chuẩn bị làm thế nào?" Thiết Huyết Lãnh hỏi.

"Vụ án của Cổ Kim Sinh, thời gian trôi qua rất lâu, khắp nơi toàn là điều kỳ quái và thần bí. Cho tới bây giờ, thi thể của Cổ Kim Sinh còn chưa xuất hiện, thậm chí ngay cả hiện trường gây án cũng không biết. Vụ án này quá sạch sẽ, làm cho con không có chỗ để bắt đầu. Chỉ có người có hiềm nghi lớn nhất là Phương Nguyên. Manh mối về Vương Nhị cũng bị chặt đứt, cũng không có bất kỳ chứng cứ chỉ ra hắn chính là hung thủ. Nhưng khi không có chứng cứ như lúc này, con chỉ có thể dựa vào trục giác để điều tra Phương Nguyên!" Thiết Nhược Nam nhiệt tình thập phần đáp.

"Con cảm thấy trên người Phương Nguyên có điểm đáng ngờ?" Thiết Huyết Lãnh hỏi.

"Điểm đáng ngờ trùng điệp *!" Thiết Nhượng Nam lập tức nói, "Cái tên Phương Nguyên này rõ ràng chỉ có tư chất Bình Đẳng, vì cái gì tốc độ tu luyện còn nhanh hơn cả Phương Chính? Tuy nói rằng hắn có Tử Trùng, còn có Xá Lợi Cổ, nhưng tốc độ này cũng quá nhanh đi. Cổ Nguyệt Tộc có lẽ không có phát giác điều gì không ổn, nhưng ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, đây chính là một điểm đáng ngờ."

(*) trùng điệp: tầng tầng lớp lớp

"Từ cái đó ra, còn có nghi điểm thứ hai. Đó chính là vận khí của hắn. Lần đầu tiên trong đời đồ thạch, mua sáu viên tử kim thạch, lập tức liền mở ra hai con cò còn sống, một con là thổ thiềm (1), một con là tử trùng. Vận may này cũng quá nhiều a?"

(1) thiềm cóc

Thiết Huyết Lãnh gật đầu: "Ừm, con nói tiếp đi."

"Tên Phương Nguyên này, nhìn thì bình thường, nhưng khi truy xét đến cùng, liền sẽ phát hiện hắn thần bí như một ngọn núi ngập trong sương mù. Rất nhiều thủ đoạn trong lúc vô tình biểu lộ ra, cũng phải làm cho người khác suy nghĩ thật lâu. Ví dụ thủ pháp giải thạch của hắn đi. Vậy mà trực tiếp dùng Nguyệt Quang Cổ giải thạch, mà không tổn hại thạch tâm. Dạng thủ pháp khổng chế tinh vi này, lại là của một học viên đang học tập, thật không thể tưởng tượng... chờ một chút!

Thiết Nhượng Nam dừng lại, giờ khắc này nặng như phát hiện cái gì, tinh quang trong mắt đột nhiên thịnh, ánh mắt sắc bén như chim ưng!

Nàng đem ánh mắt nhìn vào một hàng chữ, nhìn chăm chú thật lâu, ánh mắt càng ngày càng sáng.

"Con phát hiện sơ hở. Tên Phương Nguyên này rất có vấn đề!" Sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, hưng phấn kêu lên.

...

Hương trà, theo hơi nước bốc hơi mà ra, tràn ngập khắp thư phòng.

Phương Nguyên dù bận vẫn ung dung nâng chén trà lên, thổi thổi vào lá trà đang nổi lên, uống một ngụm trà nóng, sau đó khoan thai phun ra một ngụm trọc khí.

Nhìn tư thái nhàn nhã của Phương Nguyên, Cổ Nguyệt Mạc Trần vát và nhẫn nhịn, cảm thấy gân xanh trên trán của mình đang nổi lên.

Lúc trước Phương Nguyên dùng công phu sư tử ngoạm, hắn tức giận đến mức đem Phương Nguyên đuổi ra ngoài.

Nhưng hôm nay, hắn lại không thể không mời Phương Nguyên tới.

Dược mạch khắp nơi chen ép, mà chuyện hắn rơi xuống nhị chuyển sớm muộn cũng bại lộ, Mạc Mạch tràn ngập nguy hiểm, nhu cầu cấp bách một vị gia lão làm con rể, ổn định lòng người chính là ổn định trận địa của chính mình.

"Nhưng thẳng ranh Phương Nguyên cũng quá đáng ghét, rao giá trên trời, thật rằng Mạc Mạch ta là kho vàng sao?" Cổ Nguyệt Mạc Trần một bên ở trong lòng hung hăng mắng, một bên lại nở nụ cười âm áp trên mặt, lấy giọng điệu nói: "Phương Nguyên gia lão, giá tiền này thực sự quá cao, vượt ra khỏi ranh giới cuối cùng của Mạc Mạch ta. Không thể giảm giá một chút sao?"

Phương Nguyên nhìn Cổ Nguyệt Mạc Trần một chút, trước mặt lão nhân này cơ được dân được, ngược lại rất đáng kính nể.

Kỳ thật tình trạng hiện tại của hắn cũng càng ngày càng không ổn.

Cha con Thiết Gia đẩy hắn vào bước đường cùng. Một khi họ phát hiện hắn chính là hung thủ sát hại Cổ Kim Sinh, Cổ Nguyệt tộc nhất định sẽ giao hắn ra, để giảm bớt sự phẫn nộ của Cổ gia, đồng thời đổi lấy việc buôn bán hàng năm với thương đội Cổ gia.

Hỏa hầu cũng không kém nhiều nữa, khẩu khí của Phương Nguyên khẩu khí xuống: "Vậy thì giảm ba thành a. Nhưng mà có một điều kiện, trước hết ứng trước bốn vạn Nguyên thạch, đồng thời còn phải có một con Sinh Thiết Cổ, một gốc Vãng Sinh Thảo. Dạng này mới có thể hiện ra thành ý của ông."

Cổ Nguyệt Mạc Trần nghe, nhìn không được lại vuốt vuốt lông mày, trầm giọng nói:

"Sinh Thiết Cổ trước tiên có thể cho người, nhưng Vãng Sinh Thảo, bên trong kho của Mạc Mạch bây giờ không có. Bốn vạn Nguyên thạch trong lúc nhất thời cũng không bỏ ra nổi toàn bộ, chỉ có thể đưa cho người theo từng giai đoạn."

Phương Nguyên biết lão hồ ly này không có nói thật, nhưng hắn cũng minh bạch càng hùng hổ dọa người, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

"Cũng tốt. Đợi đến khi ông thực hiện những điều này này, mới bàn về hôn ước đi. Trước đó, ta sẽ ở hội nghị tỏ thái độ." Phương Nguyên lưu lại câu nói, liền rời khỏi nơi này.

Thư phòng nhất thời trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Cổ Nguyệt Mạc Trần bỗng dung mở miệng: "Con ra đi."

Mặt thất mở ra, một thiếu nữ đã khóc đỏ cả hai mắt, mang theo nước mắt đi ra.

"Gia gia." Nàng hành lễ nói, người này chính là Cổ Nguyệt Mạc Nhan.

Cổ Nguyệt Mạc Trần thở dài một hơi: "Tình huống của gia tộc con cũng tương đối rõ ràng, Mạc Nhan, gia tộc cần con hi sinh, con có thể hiểu được không?"

"Vâng." Thiếu nữ nghẹn ngào, cúi đầu.

Mạc kẹ là thế giới nào, đều không có bữa trưa miễn phí. Ngay cả Phương Nguyên đảm nhiệm chức vụ gia lão, cũng phải cống hiến rất nhiều lực lượng cho gia tộc. Chỉ là nỗ lực và nhận được, tùy từng người mà khác nhau thôi. (DG: chỗ này có thể hiểu là nỗ lực và đạt đc thành quả khác nhau tùy theo từng người, có người cố cả đời cũng ko đc nhưng có thằng mới làm 1 ngày là đc, dạng như vậy)

Mà đối với thiếu niên sinh ra trong đại gia tộc (2), cũng không có ràng buộc về quyền lợi, bọn hắn được gia tộc bồi dưỡng, phải có giác ngộ hi sinh.

(2); chỗ này gốc là ngầm thừa vâng, ko đúng thì báo lỗi phần cmt hộ mình nha

Mà chút giác ngộ ấy, Cổ Nguyệt Mạc Nhan đã sớm có.

Dù nàng đối Phương Nguyên không có một chút tình cảm, thậm chí chán ghét đến căm hận. Nhưng nàng biết, vì gia tộc, nàng nhất định phải gả cho hắn làm vợ!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Chân Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.